

Des by Đào

Tiểu Thạc Thử 5030

Sống lại
tái hôn lại
lần nữa

Mục Lục

Giới thiệu

Chương 1: Kết Cục Bi Thảm

Chương 2: Kết Cục Bi Thảm 2

Chương 3: Kết Cục Bi Thảm 3

Chương 4: Trùng Sinh

Chương 5: Trùng Sinh 2

Chương 6: Bạn Bè Hai Kiếp

Chương 7: Bạn Bè Hai Kiếp 2

Chương 8: Mượn Tiền

Chương 9: Mượn Tiền 2

Chương 10: Lăn Đầu Gây Khó Dễ

Chương 11: Lăn Đầu Gây Khó Dễ 2

Chương 12: Được Đánh Giá Cao

Chương 13: Được Đánh Giá Cao 2

Chương 14: Đến Đòi Tiền

Chương 15: Đến Đòi Tiền 2

Chương 16: Kế Hoạch

Chương 17: Kế Hoạch 2

Chương 18: Giúp Đỡ

Chương 19: Giúp Đỡ 2

Chương 20: Người Cha Cực Phẩm

Chương 21: Người Cha Cực Phẩm 2

Chương 22: Tâm Tư Của Chị Dâu

Chương 23: Tâm Tư Của Chị Dâu 2

Chương 24: Bất Kẻ Ngoại Tình (1)

Chương 25: Bất Kẻ Ngoại Tình (2)

Chương 26: Bất Kẻ Ngoại Tình (3)

Chương 27: Bất Kẻ Ngoại Tình (4)

Chương 28: Kẻ Vô Sĩ

Chương 29: Kẻ Vô Sĩ 2

Chương 30: Miễn Là Không Đụng Đến Vấn Đề Nguyên Tắc,
Con Sẽ Không Li Hôn

Chương 31: Miễn Là Không Đụng Đến Vấn Đề Nguyên Tắc,
Con Sẽ Không Li Hôn. 2

Chương 32: Bói Móc

Chương 33: Bói Móc 2

Chương 34: Ba Cô Ta Là Cục Trưởng

Chương 35: Ba Cô Ta Là Cục Trưởng 2

Chương 36: Ngả Bài (Phần 1)
Chương 37: Ngả Bài (Phần 1) 2
Chương 38: Ngả Bài (Phần 2)
Chương 39: Ngả Bài (Phần 2) 2
Chương 40: Ngả Bài (Phần 3)
Chương 41: Ngả Bài (Phần 3) 2
Chương 42: Ngả Bài (Phần 4)
Chương 43: Ngả Bài (Phần 4) 2
Chương 44: Ngả Bài (Phần 5)
Chương 45: Ngả Bài (Phần 5) 2
Chương 46: Bữa Ăn
Chương 47: Bữa Ăn 2
Chương 48: Thị Trưởng Chu
Chương 49: Thị Trưởng Chu 2
Chương 50: Chương 25.1 : Gặp Lại
Chương 51: Chương 25.2 : Gặp Lại
Chương 52: Chương 26.1 : Mất Mặt
Chương 53: Chương 26.2 : Mất Mặt
Chương 54: Chương 27.1 : Chiến Thuật Mới
Chương 55: Chương 27.2 : Chiến Thuật Mới
Chương 56: Chương 28.1: Thanh Tra
Chương 57: Chương 28.2: Thanh Tra
Chương 58: Chương 29.1 : Cô Ấy
Chương 59: Chương 29.2 : Cô Ấy
Chương 60: Chương 30.1 : Xuất Hiện Mạnh Mỗi
Chương 61: Chương 30.2 : Xuất Hiện Mạnh Mỗi
Chương 62: Chương 31.1 : Say Rượu
Chương 63: Chương 31.2
Chương 64: Chương 32.1 : Hai Người Khá Hợp Nhau
Chương 65: Chương 32.2
Chương 66: Chương 33.1 : Làn Đầu Thân Mật
Chương 67: Chương 33.2
Chương 68: Chương 34: Anh Đừng Hòng Lừa Tôi
Chương 69: Chương 35: Không Bao Giờ Có Thể Như Vậy Nữa
Chương 70: Chương 36: Gọi Tôi Là Cản Du
Chương 71: Chương 37: Chọc Phá
Chương 72: Chương 38: Gặp Chuyện Không May
Chương 73: Chương 39: Ông Vương Nhập Viện
Chương 74: Chương 40: Càng Đau Càng Mau Khỏe
Chương 75: Chương 41: Có Chuyện Từ Từ Nói
Chương 76: Chương 42: Đánh Nhau

Chương 77: Chương 43: Anh Em Nói Chuyện
Chương 78: Chương 44: Động Hồi Sự?
Chương 79: Chương 45: Ngày Hôm Đó Em Không Thể Qua Được.
Chương 80: Chương 46: Tìm Người Giúp Đỡ
Chương 81: Chương 47: Bị Thương Thế Nào?
Chương 82: Nhìn Người Không Chỉ Nhìn Vào Bề Ngoài
Chương 83: Xử Lý
Chương 84: Chương 50: Tới Trường Học Gây Chuyện
Chương 85: Chương 51: Tôi Kiện Cô Tội Phi Báng
Chương 86: Chương 52: Nói Chuyện
Chương 87: Chương 53: Ly Hôn (Phần 1)
Chương 88: Ly Hôn (Phần 2)
Chương 89: Ly Hôn (Phần 3)
Chương 90: Li Hôn (4)
Chương 91: Chương 57 Li Hôn (5)
Chương 92: Chương 58 Li Hôn (6)
Chương 93: Chương 59: Phân Chia Tài Sản
Chương 94: Chương 60: Tranh Cãi
Chương 95: Chương 61: Thắng Thắn
Chương 96: Chương 62: Tự Do
Chương 97: Chương 63: Cô Muốn Qua Cầu Rút Ván?
Chương 98: Chương 64: Không Thấy
Chương 99: Chương 65: Bại Lộ
Chương 100: Chương 66: Nghe Giải Thích
Chương 101: 67: Phấn Đấu Vì Sự Nghiệp Giáo Dục
Chương 102: Nhiệm Vụ Của Tôi
Chương 103: Bắt Đầu Huấn Luyện
Chương 104: Cơm Rau Dưa
Chương 105: Mời Rượu
Chương 106: Say Rượu
Chương 107: Đoàn Hoàng Một Chút
Chương 108: Cầm Miệng, Em Có Còn Là Con Gái Không Vậy
Chương 109: Năm Lầy
Chương 110: Có Để Cho Tôi Sống Hay Không
Chương 111: Cải Tà Quy Chính Nấu Cơm Cho Anh Rồi
Chương 112: Hai Người Quan Hệ
Chương 113: Mặt Người Dạ Thú
Chương 114: Giáo Dục Tuyệt Đối Là Dạy Theo Trình Độ
Chương 115: Người Đàn Ông Hay Thay Đổi
Chương 116: Xuất Viện (1)

Chương 117: Xuất Viện (2)
Chương 118: Xuất Viện (3)
Chương 119: Giấc Ngủ Trưa
Chương 120: Liên Hoan
Chương 121: Ai Hai Mười Ba
Chương 122: Mọi Người Cũng Đều Biết
Chương 123: Minh Cô Đơn
Chương 124: Tới Trình Độ Nào
Chương 125: Huỳnh Đệ (1)
Chương 126: Huỳnh Đệ (2)
Chương 127: Gặp Dịp Thì Chơi
Chương 128: Bị Cướp (1)
Chương 129: Bị Cướp (2)
Chương 130: Phát Tiết
Chương 131: Lời Đồn Đại (1)
Chương 132: Lời Đồn Đại (2)
Chương 133: Lời Đồn Đại (3)
Chương 134: Giải Nhất
Chương 135: Lần Đầu Họp Hội Nghị Cổ Đông
Chương 136: Lễ Mừng Năm Mới (1)
Chương 137: Lễ Mừng Năm Mới (2)
Chương 138: Nhà Họ Chu (1)
Chương 139: Nhà Họ Chu (Hai)
Chương 140: Nhà Họ Chu (3)
Chương 141: Nhà Họ Chu (4)
Chương 142: Đùng Hoài Nghi Năng Lực Của Anh
Chương 143: Gọi Điện Thoại Tán Gẫu
Chương 144: Sức Chiến Đấu Kiểu Gì Vậy Không Biết!
Chương 145: Tư Tưởng Xấu Đầy Bụng
Chương 146: Trâu Già Gặm Cỏ Non
Chương 147: Đuổi Ra Khỏi Nhà
Chương 148: Khó Chịu
Chương 149: Có Chuyện Gì Từ Từ Nói
Chương 150: Không Lấy Kết Hôn Làm Mục Đích Thì Tình Yêu Chỉ Là Đùa Giỡn
Chương 151: Em Rất Kiên Quyết
Chương 152: Con Cháu Có Phúc Của Con Cháu
Chương 153: Làm Cái Gì Cũng Phải Lường Trước Hậu Quả
Chương 154: Đùng Tiến Vào
Chương 155: Chúng Ta Kết Hôn Đi
Chương 156: Lựa Chọn Buông Tha

Chương 157: Cuộc Họp Tổng Kết Hàng Tháng (1)
Chương 158: Cuộc Họp Tổng Kết Hàng Tháng (2)
Chương 159: Đồi Kháng
Chương 160: Khám Bệnh
Chương 161: Mang Thai
Chương 162: Kết Hôn
Chương 163: Thao Thao Bất Tuyệt
Chương 164: Phiền Phức
Chương 165: Thưa Anh, Ở Đây Là Nơi Công Cộng
Chương 166: Cửa Anh Cũng Là Cửa Em
Chương 167: Cậu Kết Hôn?
Chương 168: Lão Chu Là Một Đồng Chí Tốt
Chương 169: Phát Tài
Chương 170: Về Nhà Mẹ Đẻ (Một)
Chương 171: Về Nhà Mẹ Đẻ (Hai)
Chương 172: Đi Gặp Người Thứ Ba (Một)
Chương 173: Đi Gặp Người Thứ Ba (Hai)
Chương 174: Đi Gặp Người Thứ Ba (Ba)
Chương 175: Tin Tưởng Và Phục Tòng
Chương 176: Anh Bị “Song Quy” Rồi Hả ?
Chương 177: Mời Đi Uống Trà
Chương 178: Mẹ Chồng Chỉ Trích
Chương 179: Tổ Thanh Tra
Chương 180: Phiền Anh Đưa Tôi Đến Bệnh Viện
Chương 181: Một Tin Tốt Một Tin Xấu
Chương 182: Phê Phán Của Xã Hội
Chương 183: Phản Kích
Chương 184: Đó Là Chồng Trước Của Cô Có Phải Không
Chương 185: Xem Ra Anh Sống Rất Tốt
Chương 186: Bảo Vệ
Chương 187: Tâm Sự
Chương 188: Chương 154
Chương 189: Chương 155
Chương 190: Chương 156
Chương 191: Chương 157
Chương 192: Chương 158
Chương 193: Chương 159
Chương 194: Chương 160
Chương 195: Chương 161
Chương 196: Chương 162
Chương 197: Chương 163

Chương 198: Chương 164

Giới thiệu Sống Lại Tái Hôn Lần Nữa

Truyện ngôn tình nói về cô gái ước muốn yêu và được yêu, dù chết đi nhưng khi Sống Lại Tái Hôn Lần Nữa là điều mà cô sẽ làm. Tìm kiếm tình yêu cho đến phút cuối cuộc đời đó cũng là ước nguyện duy nhất của cô. Trước khi sống lại cô phải hứng chịu biết bao nỗi uất ức rồi, trước khi lấy chồng không dám chống đối lại người cha hung bạo, sau khi lập gia đình cho dù ba mẹ chồng cùng chồng gây khó dễ cũng không dám biện bạch. Cuộc đời cô lúc này như đi vào ngõ cụt cô không có con đường nào để làm lại cuộc đời này. Về già thì bị bệnh nằm trên giường, bên cạnh lại không có ai để nói chuyện, chứ đừng nói có người chăm sóc, cô cảm thấy chuyện này thật xót xa và bất hạnh. Hi vọng sau khi cô mất đi sống lại thì cuộc đời sẽ tươi đẹp hơn cô nghĩ. Cùng theo dõi truyện online hay mang tên - Sống Lại Tái Hôn Lần Nữa để khám phá.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1: Kết Cục Bi Thảm

Vương Tĩnh Kỳ cô đơn nằm trong bệnh viện, nhìn bức tường trắng xung quanh âm thầm rơi lệ.

Ung thư gan giai đoạn cuối, chỉ sống được tối đa ba tháng, đây là bệnh viện chẩn đoán cho cô.

Cô đã một mình ở bệnh viện gần hai tháng, lúc mới đầu anh trai và cháu gái còn đến thăm cô, nhưng sau đó cũng không còn nhìn thấy bóng dáng người thân nào nữa, về phần những người bên nhà chồng, ngay cả hi vọng cô cũng không dám.

Con người khi đi tới điểm cuối cùng của sinh mệnh, đều vô thức hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra trong đời, Vương Tĩnh Kỳ cũng không ngoại lệ, mấy ngày nay nằm trên giường, cô không ngừng nhớ lại cả đời này của mình đã làm nên trò trống gì. Không biết vì sao, ban đầu mọi chuyện rất mơ hồ, bây giờ nhớ lại lại rõ ràng như vậy, giống như chỉ vừa mới trải qua.

Cô vừa hồi tưởng lại vừa rơi nước mắt, cô rất hối hận, vì sao bản thân lại nhu nhược như vậy, vì sao cuộc sống của chính mình phải kìm nén nhiều đến như thế.

Trước khi chưa lấy chồng, bởi vì có người cha thích uống rượu đến điên cuồng, từ nhỏ không có ngày nào cô được sống yên ổn, mỗi khi tan học về nhà, cô đều lo lắng sợ hãi, tuổi thơ của cô không lúc nào vui vẻ, trong ký ức chỉ là hình ảnh cô bị mẹ ôm lấy ả núp khắp nơi. Khi đó cô luôn mong anh trai đừng tăng ca nữa, bởi vì từ sau khi anh trai trưởng thành, những khoảng thời gian anh trai ở nhà, ba cô không còn dám mượn rượu để phát tiết nữa.

Nghĩ đến lúc đó anh trai mở rộng cánh tay bảo vệ cô và mẹ ở sau lưng, cô cảm thấy rất vui vẻ hạnh phúc.

Sau khi anh trai kết hôn liền dọn ra ngoài ở, nguyện vọng lớn nhất của cô là cũng có thể kết hôn, mau chóng kết hôn, cũng có nhà của mình, đưa mẹ rời xa người cha nát rượu kia.

Cho nên thời điểm khi cô học đại học, vừa mới có người ngỏ lời tỏ tình, cô đã rất chờ mong một tương lai hạnh phúc gần kề, người đó chính là chồng

kiếp này của cô.

Nhớ lại những năm tháng trên giảng đường, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy mình thật hạnh phúc, bởi vì khi đi học có người giữ chỗ cho cô, lúc ăn cơm mua cơm cho cô, khi ra về đạp xe đưa cô đi ra phố tản bộ, mặc dù cô cũng làm bài tập giúp người ta, rửa chén cho người ta, chi tiền mua vé xem phim vân vân, cô vẫn cảm thấy ấm áp.

Thế nhưng phần tình cảm ấm áp không dễ có được mà cô trân trọng giữ gìn này tất cả đều bị sụp đổ dập tắt khi hai nhà bàn luận chuyện kết hôn sau khi cô vừa tốt nghiệp.

Cô vừa mới ra trường đã đi đăng ký kết hôn, lúc trước còn tưởng rằng bởi vì Trương Dương quan tâm cô, sợ cô chạy mất mới có thể nghĩ đến quyết định tiến tới hôn nhân, về sau mới biết được, đó là do chuyên ngành của Trương Dương không tốt, bằng bản thân hẳn, muốn ở lại thành phố D là rất khó khăn, nhưng nếu có người thân ở đó thì vẫn có thể thu xếp, cho nên Trương Dương mới có thể vừa tốt nghiệp đã cùng cô kết hôn.

Hai người như mong muốn đều được phân trở về thành phố D, nhưng không có lập tức cử hành hôn lễ, bởi vì mẹ của Trương Dương nói phòng ở trong nhà quá nhỏ, Trương Dương kết hôn cũng không có chỗ ở, đợi hai năm, chờ Trương Dương mua phòng tân hôn xong sẽ cho hai người cử hành hôn lễ.

Thế nhưng một lòng chờ đợi hai năm, Trương gia vẫn không mua được phòng tân hôn, cuối cùng vì cha Vương ghét bỏ nuôi không cô hai năm, chạy đến Trương gia náo loạn một trận, hôn lễ hai người mới được tiến hành.

Phòng tân hôn đã không có, chỉ có thể chen chúc ở cùng cha mẹ và em gái chồng.

Cuộc sống sau khi kết hôn hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của Vương Tĩnh Kỳ, tuy rằng ở đây không cần đối mặt với người cha nát rượu kia, nhưng ở cùng với cha mẹ chồng luôn luôn không ngừng chỉ trích, em gái chồng không chỗ nào không làm khó dễ, thậm chí nếu cô làm tốt thì vẫn như vậy.

Cô đã từng bị chọc tức chạy về nhà mẹ đẻ, nhưng mẹ Vương đã năm mươi tuổi, tóc cũng trắng xóa lại khuyên nhủ cô, phàm là việc gì cũng phải nhẫn nại một chút, nhường nhịn hơn một chút, em gái chồng dù sao thì cũng vẫn phải lập gia đình, con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, đợi cho em chồng

lập gia đình thì mọi chuyện sẽ tốt hơn. Về phần cha mẹ chồng, hai người đã già rồi, thân thể như vùi một nửa trong đất, dù cho sống thêm vài năm nhưng có thể sống lâu hơn người trẻ tuổi ư, chỉ cần chịu đựng cho đến lúc đó, cô cũng sẽ không còn khổ nữa.

Lúc ấy cô không còn biện pháp khác, nhà mẹ đẻ cũng không trông cậy được, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Chương 2: Kết Cục Bi Thảm 2

Nhưng mọi chuyện lại không phát triển giống như mẹ Vương nói, hai đứa em chồng kết hôn, chẳng qua khiến cho Vương Tĩnh Kỳ hầu hạ thêm hai đứa con rể, vài năm sau lại thêm các con của em chồng.

Còn cha mẹ chồng, Vương Tĩnh Kỳ nằm trên giường bệnh chỉ có thể cười khổ. Cô kết hôn gần hai mươi năm, vẫn không thể bì nổi cha mẹ chồng, hiện tại cô sắp sửa đi đến điểm cuối cùng của sinh mệnh, cha mẹ của Trương Dương vẫn còn sống rất cường tráng. Thật đúng như câu “người tốt chết sớm, người ác sống lâu”, tai họa...

Được rồi, không muốn nghĩ nữa.

Kỳ thật điều khiến cho cô thương tâm nhất chính là chồng cô, Trương Dương. Vốn đây sẽ là người cả đời mình dựa vào, ai ngờ sau khi kết hôn lại thay đổi hoàn toàn, tính khí nóng nảy, động một chút lại nổi giận với cô, hết chương mắt cô cái này lại ghét bỏ cô cái kia, cô còn cho rằng là vì áp lực công việc của hắn quá lớn, nhưng về sau từ miệng em chồng cô mới biết được, thì ra trước khi hai người kết hôn đã có kẻ thứ ba...

Về sau khả năng lại có thêm kẻ thứ tư, thứ năm gì đấy.

Bởi vì đời này Vương Tĩnh Kỳ không thể sinh con, cho nên những ngày tháng qua cô đều nhẫn nhịn, cứng đầu cho rằng đó là do Trương Dương còn trẻ, đợi khi hắn già rồi, sẽ biết rõ ai là người tốt với hắn nhất.

Nhưng giờ đây cô không đợi được nữa, cũng không muốn đợi.

Sau khi cô biết mình bị ung thư gan phải nhập viện, rốt cuộc cô cũng thấy rõ bộ mặt xấu xí hung ác của người nhà Trương gia.

Vừa nghĩ đến cô không tự giác mà cười giễu cợt, cũng may cô là nhân viên công vụ, bản thân còn có bảo hiểm y tế, nếu không thì bây giờ có phải cô đang nằm trên đường chờ chết hay không?

Thời điểm cô đang nghĩ ngợi, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi đi vào.

“Tĩnh Kỳ, mình đến rồi đây, hôm nay mang cho cậu canh gà, còn cố ý nấu theo khẩu vị của cậu, bỏ thêm ít dấm chua, cam đoan cậu sẽ thích.” Nói xong liền đem cặp lòng đặt trên tủ đầu giường, sau đó mới cởi áo khoác trên người.

“Mộc Nghiên, sao cậu đến đây, đã nói với cậu rồi, cậu không cần đưa cơm đến nữa, đưa tới mình cũng ăn không vô.” Vương Tĩnh Kỳ nhìn bạn tốt của mình Từ Mộc Nghiên, chậm rãi nói.

“Nói cái gì, cơm bệnh viện có, nhưng làm sao ngon bằng nhà làm, vả lại mình cũng không có nấu cơm, chỉ hâm một ít canh mang cho cậu, cậu ăn không ngon, nhưng vẫn có thể uống mấy ngụm canh mà.” Từ Mộc Nghiên mượn động tác treo áo âm thầm lau nước mắt. Sau đó còn cố ý nói đồ ăn trong nhà ăn bệnh viện mất vệ sinh, không nghĩ rằng bạn tốt thật sự đã không thể ăn cơm nữa.

Vương Tĩnh Kỳ không nói chuyện, sau nửa ngày mới nhẹ nhàng nói: “Mộc Nghiên, đời này có thể cùng với cậu và Tiểu Dĩnh, Hi Văn trở thành bạn tốt chính là hạnh phúc lớn nhất đời mình.”

“Cậu đang yên đang lành nói mấy lời đó làm gì, bây giờ cậu chỉ cần dưỡng bệnh cho tốt là được rồi, hôm qua Tiểu Dĩnh còn gọi điện thoại tới nói muốn cuối tuần lập kế hoạch đi Hải Nam chơi, chúng ta đều đã chuẩn bị rất nhiều năm, không thể bởi vì chuyện này mà làm chậm trễ mọi chuyện không thể đi, mấy đứa mình đều đã xin nhà trường nghỉ phép rồi, nhân tiện mấy chị em chúng ta cũng đi dạo một chuyến, chơi một chuyến thật vui vẻ.” Từ Mộc Nghiên điều chỉnh tốt cảm xúc, đi đến trước giường, mở cặp lòng đổ một ít canh gà nóng hổi ra chén.

Sau đó mang ngũ diệu trêu đùa nói: “Cậu không biết đâu, hiệu trưởng vừa nghe thấy cả ba người tụi mình cùng nhau xin nghỉ phép, khuôn mặt kia kéo dài y như mặt con lừa. Ha ha!”

Vương Tĩnh Kỳ cười theo, Từ Mộc Nghiên, Tưởng Hi Văn, Vương Dĩnh là ba người bạn tốt nhất của cô, từ khi bản thân phải nằm viện, các cô luôn thay phiên nhau sớm chiều đưa cơm tới cho cô, tuy cô năm lần bảy lượt đã nói, cô có tiền lương, có thể mua cơm trong nhà ăn giúp cô là được, nhưng ba người họ vẫn kiên quyết khăng khăng xuống bếp.

Vương Tĩnh Kỳ thật sự rất cảm động, ở cái tuổi này rồi, con cái của ba người họ đều đã lên cấp ba, có thể nói là thời điểm quan trọng nhất, nhưng các cô

vẫn không quản khó khăn, kiên trì mỗi ngày đưa cơm đến bệnh viện cho cô, phần nhân tình này cô sẽ nhớ kỹ, nếu có kiếp sau, nhất định cô sẽ báo đáp những người bạn tốt này gấp bội.

Chương 3: Kết Cục Bi Thảm 3

Miễn cưỡng chống người dậy uống vài ngụm canh, Vương Tĩnh Kỳ lắc đầu, tỏ vẻ không thể uống được nữa.

Hiện tại thân thể của cô như vậy, bởi vì phần bụng đã bị khối u đè lên, ảnh hưởng nghiêm trọng đến khẩu vị của cô, mấy ngày nay, cô càng khó ăn uống, chỉ có thể uống một ít thức ăn lỏng và nước canh mỗi ngày. Còn có sự đau đớn liên tục giày vò cô, làm cho thân thể vốn đã không đầy đặn càng trở nên gầy gò như rễ cây.

“Được rồi, vậy cậu nằm nghỉ một chút đi, mình đi rửa cặp lồng.” Từ Mộc Nghiên cố nén nước mắt, trấn định cảm cặp lồng ra khỏi phòng bệnh.

Vương Tĩnh Kỳ vừa định nhắc nhở cô trong phòng bệnh cũng có nhà vệ sinh, nhưng nhìn thấy cửa phòng bệnh lay động lại trầm mặc trở lại.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, Từ Mộc Nghiên không nhịn được nữa, che miệng ngồi xổm xuống đất khóc òa lên.

Trong lòng hung hăng mắng: “Ông trời thật không có mắt, Tĩnh Kỳ là người tốt như vậy, sao có thể an bài cho cậu ấy kết cục này. Cả nhà Trương gia kia từ trên xuống dưới không có lấy một cái gì tốt, làm sao có thể yên bình sống tới hôm nay đây.” Mấy người chị em các cô từ lúc đi làm mới quen biết nhau, nhưng tính tình vô cùng hòa hợp, cho nên tự nhiên sẽ thân với nhau.

Người nhà chồng của Vương Tĩnh Kỳ các cô cũng đã gặp qua, cho nên biết rõ cha mẹ chồng của Vương Tĩnh Kỳ là người như thế nào, Tĩnh Kỳ phải trả giá nhiều năm như vậy thật sự không đáng, chẳng lẽ bởi vì không thể sinh con, lại có thể tra tấn người ta thành như vậy ư?

Đúng vậy, Trương Dương và Vương Tĩnh Kỳ kết hôn gần hai mươi năm, bọn họ vẫn không có một đứa con, hai người cũng đã sớm đi kiểm tra, đều không có bệnh gì, chỉ là một bên ống dẫn trứng của Tĩnh Kỳ bị tắc, nhưng bác sĩ cũng đã nói, một bên ống dẫn trứng bị tắc không phải không thể mang thai, chỉ là mang thai so với người khác khó khăn hơn một chút.

Nhưng nhà chồng của Tĩnh Kỳ lại nắm lấy điểm này, nhiều năm qua luôn dùng lý do ấy để tra tấn cô, không riêng gì nhà chồng mà con cháu bọn họ

cũng bắt cô làm trâu làm ngựa, bình thường còn phải nén chịu những lời châm chọc chế giễu của bọn họ. Chị em các cô đã sớm nhìn không thuận mắt, nhưng họ cũng biết, một nhà Trương Dương là muốn Tĩnh Kỳ chịu không được sau đó tự động rời đi, như vậy bọn họ không cần chia ra bất kỳ cái gì, còn có thể khiến cho Tĩnh Kỳ dọn ra khỏi nhà.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không phải quan tâm mấy thứ đồ kia, thứ cô quan tâm chính là căn nhà, đây là chấp niệm nhiều năm nay của cô. Các chị em đều hiểu rõ ý nghĩ này của Tĩnh Kỳ, vì vậy mới không đi đánh đuổi Trương gia rời đi, ai ngờ bây giờ Tĩnh Kỳ lại bị căn bệnh nan y như vậy.

Các cô cũng rất hối hận, bởi vì bọn cô biết, Tĩnh Kỳ mắc căn bệnh này chắc chắn có liên quan đến cuộc sống không hạnh phúc, luôn bị người nhà Trương gia khinh bỉ trong thời gian dài.

Sau khi Tĩnh Kỳ phát bệnh nằm viện, chị em các cô đã bàn bạc, muốn cùng Tĩnh Kỳ đi đến cuối con đường, dù cho không có người nhà, nhưng vẫn còn những người bạn tốt là các cô đây mà, ô ô...

Từ Mộc Nghiên điều chỉnh tốt tâm tình của mình, đem cặp lồng rửa sạch mới trở lại phòng bệnh.

Nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ yên tĩnh nằm trên giường bệnh, an ổn như vậy, cô lại có dự cảm bất lành, từ từ bước đến bên cạnh giường bệnh, vươn tay kiểm tra hơi thở của Vương Tĩnh Kỳ...

“Tĩnh Kỳ...” Trong phòng bệnh vang vọng tiếng khóc bi thương.

Hoa thanh tú rung động giữa bầu trời đầy sao, một ngôi sao lặng lẽ tắt dần.

Chương 4: Trùng Sinh

Vương Tĩnh Kỳ nằm trên giường bệnh, cảm nhận từng tầng đau đớn trong thân thể, đầu óc bắt đầu choáng váng, cô nghĩ cứ như vậy mất đi tri giác cũng tốt.

Cô từ từ nhắm mắt lại, mỉm cười, rốt cuộc cũng được giải thoát.

Đồng thời cô lại cảm thấy không cam lòng, đời này mình sống quá hèn nhát, quá ngọt nhạt, vì đặt quá nhiều tâm trí vào cái gia đình có cũng như không này mà cô đã bỏ ra tất cả của mình.

Bây giờ nhớ lại, thật giống như những người Mộc Nghiên đã nói, rất không đáng.

Nếu như ông trời có thể cho cô cơ hội làm lại một lần nữa, cô nhất định sẽ không chọn một cuộc sống như vậy, dù cho kiếp sau không có chỗ nương tựa, cô cũng không muốn dựa vào bất kỳ kẻ nào, tự mình sống hạnh phúc...

Khi Vương Tĩnh Kỳ tỉnh lại, cô có chút không thích ứng với ánh sáng mặt trời chiếu qua cửa sổ, vội vàng đưa tay lên che mắt.

Thực hiện động tác như vậy xong, cô ngây ngẩn cả người, đã bao lâu rồi cô không thể hoạt động theo ý muốn, từ sau khi nằm viện, bệnh của cô càng ngày càng nghiêm trọng. Sau khi nằm viện một tháng, cô căn bản không thể xuống giường, xoay người hay thực hiện động tác nào cũng như ốc sên bò, từ từ mới làm được. Nhưng vừa rồi, cô nâng cánh tay lên rất dễ dàng.

Cô nhắm mắt lại, trong lòng có chút sợ hãi, cứ như vậy để cánh tay che mắt nằm trên giường không nhúc nhích.

Đúng lúc này đột nhiên trong phòng vang lên tiếng chuông chói tai.

Tiếng chuông này nghe lạ lẫm nhưng lại rất quen thuộc, hình như là tiếng chuông báo hiệu giờ vào học và tan trường, nhưng đã nhiều năm cô không nghe thấy tiếng chuông này rồi.

“Tĩnh Kỳ, chuông kêu rồi, cậu còn không dậy, sắp trễ làm rồi đấy.” Đột nhiên một giọng nữ lạnh lẽo vang lên, nghe giọng còn rất trẻ.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, hẳn là, hẳn là giọng của Vương Dĩnh.

“Cậu đừng làm phiền cậu ấy, đêm qua cậu ấy ngủ không ngon, cứ lăn qua lăn lại, để cho cậu ấy ngủ tới trưa luôn đi.” Một giọng nữ khác vang lên, Vương Tĩnh Kỳ nghe, là giọng của Từ Mộc Nghiên.

“Tĩnh Kỳ buổi chiều có giờ dạy không?” Vương Dĩnh lại lên tiếng hỏi.

Không đợi Vương Tĩnh Kỳ lên tiếng, lại có thanh âm khác vang lên: “Buổi chiều cậu ấy không có giờ, để cho cậu ấy ngủ thêm đi. Nếu lão yêu bà có hỏi thì hai cậu tùy cơ ứng biến một chút.” Đây là tiếng của Tưởng Hi Văn.

“Hừ, việc này cũng không phải lần đầu tiên chúng ta làm, còn cần phải chi.” Vương Dĩnh nói.

Tiếp theo tiếng mở cửa vang lên.

“Tĩnh Kỳ, cậu nghỉ ngơi đi, khi trở về bọn mình sẽ mang cơm chiều cho cậu.” Từ Mộc Nghiên lấy tay đưa lên trán Vương Tĩnh Kỳ kiểm tra độ ẩm, xác định không có sốt liền dịu dàng nói một câu, kéo lại chăn cho cô rồi cũng rời đi.

Chờ trong phòng hoàn toàn im lặng, Vương Tĩnh Kỳ mới chậm rãi đem cánh tay che mắt xuống, nhẹ nhàng mở mắt ra, nhìn lên đỉnh màn đã ố vàng.

Yên lặng nhìn năm phút, cô mới chậm rãi chuyển mắt, nhìn xung quanh phòng.

Một phòng ở rộng hơn mười mét vuông, hai bên tường đặt bốn chiếc giường tầng sắt, chính là loại phòng ký túc xá của sinh viên. Trên giường tầng dưới đều trải chăn màn, phía trên không có đệm chăn, nhưng lại có không ít đồ vật linh tinh.

Chân tường ngay cửa ra vào có một cây lau nhà, chổi và một cái hốt rác, bên cạnh còn có một cái sọt rác nhựa.

Đằng sau cánh cửa là một dãy tủ đồ, từ trên xuống dưới tổng cộng có tám ngăn tủ.

Đối diện cửa chính là một cửa sổ lớn, ánh mặt trời từ đây chiếu vào phòng. Phía dưới cửa sổ có một cái bàn sắt. Vương Tĩnh Kỳ nhớ bốn chân của cái bàn đó không được đều, lúc để vật gì đó lên luôn bị lắc la lắc lư. Trên bàn giờ đang đặt vài cái nồi đã được dọn dẹp ngăn nắp, còn có các đồ dùng làm bếp, thỉnh thoảng các cô cũng nấu ăn ngay trong phòng ngủ.

Chương 5: Trùng Sinh 2

Vương Tĩnh Kỳ nhìn căn phòng quen thuộc mà xa lạ này, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống. Thì ra ông trời không phải lúc nào cũng bất công, cả cuộc đời bi thảm của cô, rốt cuộc ông trời cũng nhìn thấy được, đáp ứng nguyện vọng trước khi chết, để cho cô trọng sinh.

Cảm xúc của lòng trong nháy mắt không thể khống chế được, cô trùm chăn che kín đầu, cơ người lại khóc lớn lên.

Cô khóc đến nổi trời đất quay cuồng, đem oán khí đời trước tích tụ trong lòng phát tiết ra hết, khóc xong cô xúc mạnh chăn bông trên giường ngồi dậy, tuy rằng hai mắt hơi đỏ, còn có chút sưng, tóc cũng loạn thành một đoàn, tóc đuôi ngựa vốn cột ở sau gáy bị lệch lên trên đỉnh đầu, nhưng nhìn chung tinh thần của cô hiện tại rất tốt.

Đôi mắt được nước mắt gột rửa sáng trong như thủy tinh, sau đó nhìn thấy chăn mền bị mình làm cho nhăn nhúm đến biến dạng, khóe miệng hơi giật giật. Nhiệm vụ đầu tiên cô phải làm là xác định thời gian hiện tại, sau đó rút võ chăn gói ra, đem đi giặt rồi phơi nắng, nếu không buổi tối sẽ không có cái đắp.

Cô thấy trên đầu giường có một túi xách lớn, đó là túi xách sau này cô vẫn dùng đi làm cho đến lúc kết hôn. Bây giờ chỉ có thể xác định được thời điểm này cô đã lấy giấy đăng ký kết hôn nhưng chưa tổ chức hôn lễ. Chẳng qua, tình trạng này ở kiếp trước kéo dài khoảng ba năm, cũng không biết rõ hiện tại đang là lúc nào.

Cô lấy túi lớn của mình, lục lọi mấy thứ đồ bên trong, cuối cùng cũng tìm thấy một cái điện thoại di động màu trắng trong đóng đồ linh tinh mà cô đã mua sau khi đi làm.

Cô trân trọng nâng niu cái máy trong lòng bàn tay, thời điểm cô mua cái di động này có giá hơn một ngàn đồng, có thể sau này được tăng lương, mọi người sẽ không hiểu được hơn một ngàn đồng đáng giá bao nhiêu. Nhưng với người mới bắt đầu đi làm như cô, với lương của một giáo viên nhỏ chỉ có năm trăm đồng một tháng mà nói, chiếc điện thoại này khá đắt. Nếu không phải lúc đó Trương Dương ép cô phải mua thì sao cô có thể dám phí phạm chi một khoản tiền lớn như vậy chỉ để mua một phương tiện liên lạc. Lúc đó,

cô chỉ nghĩ được dù có mua cũng sai không nổi. Hiện tại không phải chỉ thu phí từ một phía mà gọi đi hay nhận cuộc gọi đều phải trả phí. Cho nên từ khi mua di động cô vẫn chỉ dùng để coi giờ hay khi liên lạc với Trương Dương mới dùng một hai lần.

Cô cẩn thận mở di động ra, màn hình phát ra ánh sáng màu xanh, hiển thị thời gian là tháng 9 năm 2003, chính là thời điểm cô đã đi làm được hai năm, sang năm sẽ cùng Trương Dương làm lễ kết hôn.

Cô cẩn thận tính toán, bây giờ hẳn là đã qua thời điểm ba cô náo loạn ở Trương gia, không biết hiện tại Trương gia đã bắt đầu sửa sang lại phòng ở chưa?

Đương nhiên, kiếp này cô cũng không có ý định kết hôn cùng Trương Dương, cô thà rằng mất mặt cũng không muốn đám cưới rồi lại ly hôn với hắn, cô không muốn sống cuộc sống như lúc trước.

Nhưng cô cũng không định trực tiếp lật mặt nói chuyện ly hôn với Trương Dương, vừa vặn còn có thể lợi dụng mưu tính của Trương gia để thực hiện kế hoạch của mình. Nhờ kiếp trước ngã bệnh cô mới biết được vì sao Trương Dương gấp gáp cùng mình đăng ký kết hôn, trừ bỏ vì muốn cùng cô theo đến thành phố D còn có một lý do khác, đó chính là chính sách phúc lợi nhà cửa ở thành phố D vào năm ngoái, chỉ những công nhân viên tại chức có giấy đăng ký kết hôn mới nhận được đãi ngộ này.

Lúc đó không biết Trương gia đã chạy chọt quan hệ gì, không thông qua sự đồng ý của cô đã cầm giấy đăng ký kết hôn đi đứng tên căn nhà biến căn nhà thành của họ, cũng chính là căn nhà hơn năm mươi mét vuông mà Trương gia hiện tại đang ở.

Đến gần hai mươi năm sau cô mới biết được, căn nhà mà cô nghĩ mình ăn nhờ ở đậu kia chính là của cô.

Cô quyết định, đời này cô phải ly hôn với Trương Dương, hơn nữa phải giành lại những gì thuộc về cô, bao gồm cả căn hộ này. Đúng vậy, ít nhất cũng phải giành lại một nửa.

Chương 6: Bạn Bè Hai Kiếp

Chờ đến lúc đám người Từ Mộc Nghiên mang theo hộp cà men trở về phòng ngủ, mới nhận ra trong khoảng sân nhỏ có rất nhiều vỏ chăn, ga giường, như thế nào nhìn quen mắt vậy nhỉ?

“Kia không phải là vỏ chăn của mình sao?” Vương Dĩnh có chút không tin nổi, còn dùng tay dụi dụi mắt.

“Đúng vậy, đó chính là vỏ chăn của cậu, bên cạnh còn có cả ga giường của cậu nữa.” Tường Hi Văn bình tĩnh trả lời.

Vương Dĩnh đơ một lúc mới kịp phản ứng, mang theo cà men xông về phía phòng ngủ, vừa chạy vừa hét: “Vương Tĩnh Kỳ cái đồ thói tha nhà cậu, cậu thật biến thái, tự dung nổi hứng đem vỏ chăn của mình đi giặt làm gì vậy, cậu nói xem tối nay mình lấy cái gì đắp đây hả?”

Hai người sau lưng bắt đầu dĩ lắc đầu, theo sau đi vào phòng ngủ, các cô rất muốn nhắc nhở đồng chí Vương Dĩnh một chút, chỗ này không chỉ có phòng ngủ của các cô, mà còn rất nhiều giáo viên ở đây, cô chửi lớn tiếng như vậy rất dễ bị người ta mắng đấy.

Chẳng qua, tiếng hét của Vương Dĩnh vừa ra khỏi miệng, phòng ngủ bên cạnh đã truyền đến một tiếng quát to: “Có để cho người ta nghỉ ngơi hay không, đây là nơi công cộng, muốn hét thì quay về nhà mà hét, có biết quấy rầy đến người khác hay không hả!”

Vương Dĩnh vừa chạy được một bước liền khựng lại, sau đó quay đầu lại nhìn phía sau dùng khẩu hình miệng nói “không biết”, rồi nhanh như chớp chạy về phòng ngủ.

Vừa đến cửa phòng, không gõ cửa cũng không thèm lấy chìa khóa, một chân đạp văng cửa, cửa “két” một tiếng liền mở ra, cô sải bước đi vào, nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ đang nằm trên giường không biết đang ghi ghi chép chép thứ gì, liền hét toáng lên: “Cậu cái tên biến thái này, chị đây bị mù mới đi thật xa mua com về cho cậu, vậy mà cậu lại hại mình, cậu không biết mình chỉ có một bộ ga giường với một cái chăn thôi sao? Bây giờ bị cậu giặt sạch, buổi tối mình lấy gì đắp đây hả, hả?”

Vương Tĩnh Kỳ hơi chột dạ, buông bút sách trong tay xuống, khuôn mặt cố gắng nở nụ cười thật tươi, giải thích: “Không sao đâu, mà cậu thích sạch sẽ như vậy, sao có thể đắp cái chăn như thế được.”

Buổi chiều cô ở trong phòng hơi kích động, nghĩ muốn làm cái gì đó báo đáp tình nghĩa kiếp trước của ba người bạn tốt đã đối với cô, lúc cô đang giặt chăn của mình liền nghĩ giặt hộ chăn cũng là một cách tốt, sau đó liền gỡ hết ga giường ra giặt sạch, tiện tay cũng lấy chăn mền của ba người đem đi giặt, cho nên cuối cùng trở thành tình trạng như bây giờ, trên mấy dây phơi đều đang phơi ga giường chăn mền trong phòng ngủ của các cô.

Cho đến khi cô đâm thắt lưng phơi hết số chăn ga, cô mới nhớ ra, thời gian cô giặt không đúng lắm, mắt nhìn thấy mặt trời sắp xuống núi, đến tối ngủ, chăn mền có thể khô kịp không nhỉ!?

“Vậy cũng phải.” Vương Dĩnh có tính hay nói thẳng, đôi khi lời nói còn chưa kịp chạy qua đại não đã bay ra khỏi miệng, lúc này cô cũng là trả lời theo phản xạ có điều kiện, nhưng sau đó liền kịp phản ứng lại: “Không đúng, cậu cũng đừng nghĩ muốn qua loa cho xong chuyện, nói cho cậu biết, lần sau chị đây bị hủy công tác thì cậu phải bao hết đấy.” Nếu không có vỏ chăn, thì lớp bên trong của chăn mền cứ cách một thời gian đem đi giặt sẽ bị bóc hết, sau đó lại phải dùng chỉ may lại, nếu cứ giặt như vậy thì vô cùng tốn công, vì vậy sau này có một số người lười phải làm như thế cho nên mới phát minh ra một vật gọi là vỏ chăn.

“Được, không thành vấn đề.” Vương Tĩnh Kỳ sáng khoái đồng ý, đời trước ở phòng ngủ này cô cũng thích làm mấy việc thêu thùa may vá, cho nên cô cũng làm giúp các bạn của cô mấy năm, đời này chắc rằng các cô ấy cũng không thể nào tiến bộ được, cho nên đoán chừng việc này cuối cùng vẫn rơi trên người mình.

“Còn có bọn mình nữa.” Tương Hi Văn cùng Từ Mộc Nghiên cùng nhau mang theo ba cái cà men đi vào phòng ngủ, thuận tay đóng cửa lại.

“Ừ.” Vương Tĩnh Kỳ nhìn bạn tốt của mình đến đông đủ, càng thêm cao hứng.

Vẫn là Từ Mộc Nghiên lương thiện nhất, nhìn Vương Tĩnh Kỳ ngốc kia bị người khác khi dễ nhìn không được nữa, liền chuyển đề tài: “Buổi chiều một mình cậu ở trong phòng không có sao chứ?”

“Không có việc gì, chỉ là hơi mệt chút, ngủ đến trưa đã tốt hơn rồi.” Vương Tĩnh Kỳ đương nhiên không thể nói cho các cô ấy biết sự thật, chuyện này có chút quý dị, không chừng các cô còn cho rằng cô ngủ nhiều quá thành ra nằm mơ giữa ban ngày.

“Không có việc gì thì tốt rồi, mau đến đây ăn cơm đi, thức ăn căn tin hôm nay không tệ, mình mua cho cậu một tô gà nấu nấm cách thủy đây này.” Từ Mộc Nghiên lấy hai cái cà men bỏ lên chiếc bàn duy nhất trong phòng.

Chương 7: Bạn Bè Hai Kiếp 2

Sau đó các cô liền tự phân việc, Vương Tĩnh Kỳ bày thức ăn, tìm bát đũa, những người khác đều đi thay quần áo. Bốn người ngồi vây quanh bên bàn cơm, bắt đầu bữa cơm tối.

“Tĩnh Kỳ, cậu không biết đâu, hôm nay cậu không đến văn phòng, lão yêu bà kia cứ luẩn quẩn trong văn phòng của chúng ta mấy lần.” Vương Dĩnh vừa ăn cơm vừa nói chuyện lúc chiều.

Bốn người cùng một nhóm giáo viên khác đều được phân đến thành phố D, lại ở chung một phòng ngủ, tính cách cũng khá giống nhau, cho nên mới hai năm đã trở thành bạn tốt.

Vương Tĩnh Kỳ là giáo viên toán, Vương Dĩnh là cô giáo dạy tiếng Anh, Trương Hi Văn dạy ngữ văn, chỉ có Từ Mộc Nghiên là cô giáo dạy môn phụ là môn mỹ thuật. Trong đám người các cô, chỉ có Vương Tĩnh Kỳ và Vương Dĩnh là dạy cấp ba, còn Trương Hi Văn và Từ Mộc Nghiên đều dạy ở trường cấp hai.

Buổi chiều, lúc Vương Tĩnh Kỳ ở trong phòng ngủ nhớ lại, năm nay cô dạy cấp ba, chịu trách nhiệm ba lớp năm ba và bốn lớp toán học, sau khi học trò hoàn thành kỳ thi đại học cô sẽ kết hôn với Trương Dương.

“À, vậy sao, bà ấy có hỏi mình không?” Vương Tĩnh Kỳ rất hứng thú hỏi, không biết có phải do được sống lại để làm lại từ đầu hay không, nhưng từ lúc trưa tâm tình của Vương Tĩnh Kỳ đã vô cùng tốt, nhìn mọi việc đều không còn cần thận từng li từng tí giống như đời trước nữa.

“Có hỏi, còn hỏi đến ba lần cơ.” Vương Dĩnh nói xong liền dừng lại.

Mọi người bên bàn đều tò mò nhìn cô, lão yêu bà trong miệng các cô chính là vị chủ nhiệm năm ba, họ Trình, hơn bốn mươi tuổi, không biết vì nguyên nhân gì cùng chồng li hôn, bởi vì độc thân, cho nên đem toàn bộ thời gian đổ vào công việc, sau đó được ngồi lên vị trí chủ nhiệm.

Theo lý thuyết thì điều này cũng không có gì, nhưng không biết có phải do hôn nhân tan vỡ hay không mà vị chủ nhiệm Trình này ở cơ quan luôn nghiêm mặt, chưa từng cười, nói chuyện với ai cũng là dáng vẻ cao cao tại

thượng, giọng điệu lạnh như băng, sắc bén, giống như ai cũng thiếu nợ bà ta vậy.

Trong toàn bộ tổ năm ba, Vương Dĩnh và Vương Tĩnh Kỳ là trẻ tuổi nhất, trong đó Vương Tĩnh Kỳ là người dịu dàng, hiền lành nhất tổ, có thể lão yêu bà này cũng muốn biết quả hồng có thể mềm mại cỡ nào, cho nên bình thường luôn tìm Vương Tĩnh Kỳ gây phiền toái.

Kiếp trước Vương Tĩnh Kỳ không tin là mình có thể may mắn như vậy, được chuyển đến dạy ở trường cấp ba tốt nhất thành phố D, cho nên thời gian ở nơi làm việc luôn cẩn thận dè dặt, đối với mọi chuyện đều chịu đựng nhẫn nhịn, cho nên cũng khiến cho lão yêu bà ở văn phòng các cô càng thêm kiêu ngạo.

“Được rồi, đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói lẹ đi, sao cậu qua mắt được bà ta?” Tưởng Hi Văn ăn một miếng bông cải, nhãn mày, hương vị này thật đúng là không thể nuốt trôi được.

Vương Tĩnh Kỳ liếc mắt nhìn Vương Dĩnh một cái, cũng chuyên tâm bận rộn trong chén của mình, cơm tối có canh gà nấu nấm cách thủy, cô đều lựa hết nấm ra bỏ sang một bên.

“Thì dùng trí thông minh của mình đùa giỡn bà ta chứ sao, lần đầu tiên bà ta hỏi, mình nói Tĩnh Kỳ đi toilet, lần thứ hai bà ta đến mình nói Tĩnh Kỳ đi về ký túc xá lấy bài thi, lần thứ ba mình nói với bà ta Tĩnh Kỳ đến thư viện mượn sách giáo khoa.”

Vương Dĩnh nói xong, liền dừng lại chờ mọi người khen ngợi, nhưng lại nghe được Tưởng Hi Văn nói.

“Tĩnh Kỳ cậu tự tìm cho mình một lí do đi, ngày mai lão yêu bà trong tổ các cậu chắc chắn sẽ tìm cậu nói chuyện.” Lý do vụng về như vậy, Vương Dĩnh không có đầu óc kia lại còn dám đắc chí.

“Ừ, mình biết rồi.” Vương Tĩnh Kỳ nghĩ đến kiếp trước bị lão yêu bà khi dễ, nhưng lại nhớ đến kết cục về sau của lão yêu bà, lại cảm thấy đồng bệnh tương lân, cũng chưa từng có hận ý gì với cô cả.

Chương 8: Mượn Tiền

Từ Mộc Nghiên nhìn Vương Tĩnh Kỳ lựa nấm ra thì khó hiểu, hỏi: “Tĩnh Kỳ, cậu đang làm gì vậy?”

Vương Tĩnh Kỳ biết việc làm hiện tại của mình trong mắt mọi người vô cùng kì quái. Tuy nhiên món ăn đó thực sự cô không ăn được. “Mình không muốn ăn nấm.”

“Không phải trước kia cậu rất thích ăn loại nấm này sao? Dạo này khẩu vị của cậu thay đổi rồi à?” Vương Dĩnh tùy tiện hỏi.

“Mấy hôm trước về nhà, mẹ mình muốn làm cho mình món này. Kết quả lúc hai mẹ con mình đang nhặt nấm phát hiện ra bên trong nấm có rất nhiều sâu.” Cô có chút ngại ngùng khi phải nói ra điều này, nhưng đây hoàn toàn là sự thật.

“Không thể như vậy được, cậu nhìn đi.” Vương Dĩnh gấp một miếng nấm lên xem xét.

“Ở bên ngoài thì không nhìn thấy được đâu, sau khi rửa cậu cắt nấm ra sẽ thấy ở bên trong có rất nhiều sâu.” Chuyện này cũng là do kiếp trước sau khi lập gia đình lúc đang chế biến nấm cô mới phát hiện, từ đó trở đi đối với việc ăn nấm cũng sinh ra kháng cự.

“Trời ơi đừng nói nữa.” Tưởng Hi Văn vốn đã không hài lòng với món bồng cải trước mắt, nếu thực sự trong nấm có sâu, bữa cơm này cô còn gì để ăn.

“Không sao đâu, cậu không biết sâu chứa rất nhiều chất anbumin sao, thực sự có rất nhiều chất dinh dưỡng đó.” Vương Dĩnh không quan tâm, chỉ nhìn miếng nấm trên đĩa thôi cô đã nóng lòng muốn ăn rồi.

Vương Tĩnh Kỳ muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, cuối cùng vẫn không thể bỏ qua lương tâm của mình, bèn nhỏ giọng nói: “Bên trong không chỉ có sâu mà còn có rất nhiều kí sinh trùng.”

Vương Dĩnh sững sốt một chút, rất nhanh liền bỏ miếng nấm xuống. “Thôi, quên đi.” Nói xong còn đem đĩa nấm đẩy ra thật xa.

Từ Mộc Nghiên bỏ đũa xuống tức giận nói: “Bữa cơm này đã bị hai cậu phá hư rồi, giờ mình chẳng còn lòng dạ nào mà ăn nữa.”

Tương Hi Văn cũng bỏ đũa xuống.

Tĩnh Kỳ nhìn trái nhìn phải rồi cũng buông đũa: “Vậy thôi chúng ta đừng ăn nữa, mình đi lấy cho mỗi người một bát canh nha.”

Cứ như vậy bữa cơm tối đã trở thành bữa canh.

Sau khi ăn cơm xong, Vương Tĩnh Kỳ lại ngồi trên giường của cô, đem quyển sổ nhỏ ra bắt đầu tính toán tài sản hiện có của mình.

Cô đã quyết định sẽ cùng Trương Dương ly hôn nên muốn chuẩn bị tất cả thật tốt. Kiếp trước cô đã dựa vào Trương Dương để xây dựng cho mình một gia đình ấm áp, vậy mà cuối cùng vẫn gặp phải kết cục bi thảm. Kiếp này cô không muốn dựa vào ai cả, cô sẽ tự mua cho mình một căn nhà, tự mình xây dựng một gia đình hạnh phúc. Kinh nghiệm kiếp trước đã cho cô biết rằng, muốn có một cuộc sống hạnh phúc không thể không có điều kiện kinh tế dư dả, muốn có những ngày tháng êm đẹp, không có tiền tuyệt đối không thể làm được.

Xác định mục tiêu cuối cùng xong, cô bắt đầu cân nhắc. Cô trọng sinh trở về năm 2003, lúc này tiền lương vẫn chưa được tăng, nhưng giá nhà ở đã bắt đầu có chiều hướng từ từ tăng lên rồi.

Từ khi chưa có phúc lợi phân nhà, trong năm nay thành phố D đột nhiên mọc lên rất nhiều khu chung cư. Cô nhớ kiếp trước có một đồng nghiệp sắp kết hôn hình như lúc này cũng mua một căn phòng tân hôn, bỏ ra mười lăm vạn để mua một căn phòng hơn chín mươi mét vuông.

Lúc ấy tất cả các đồng nghiệp đều chê cười cô đồng nghiệp kia phung phí, không có chỗ để tiêu tiền, căn phòng mắc như vậy cũng mua. Nhưng đợi đến năm 2005, giá nhà cửa tăng nhanh như tên lửa, một căn nhà sang tay bây giờ là sáu bảy vạn, đến khi tăng thì đã lên đến con số hai mươi vạn.

Rất nhiều người bởi vì giá tiền nhà quá cao cho nên đều chờ đợi, hi vọng giá có thể giảm một chút. Vậy mà giá tiền không những không giảm xuống mà còn tăng lên gấp bội. Rất nhiều gia đình có con cái đều đã lớn, nếu không kết hôn thì không được, chờ không nổi, cho nên cắn răng dậm chân dốc hết tiền mua nhà cho con.

Đương nhiên có một số người không tin giá nhà sẽ tăng mãi, khẳng định sẽ có một ngày sẽ giảm xuống. Cho nên ở đơn vị bọn họ có một đồng nghiệp cũng sắp kết hôn nhưng không mua nhà, mà cầm số tiền hai mươi vạn nhà chồng cấp cho, dự định ở nhà thuê hai năm, đợi tới khi giá nhà giảm xuống thì sẽ mua.

Nhưng kết quả có thể đoán, năm năm sau giá phòng ở thành phố D vẫn tăng. Cho đến năm cô qua đời thì gần như ổn định, nhưng vẫn chưa từng giảm xuống.

Chương 9: Mượn Tiền 2

Người đồng nghiệp đó cầm hai mươi vạn, đợi vài năm sau, căn bản là đã có thể mua một căn nhà một tầng trên dưới một trăm mét vuông, cuối cùng chỉ có thể mua căn phòng hơn bốn mươi mét vuông. Hơn nữa dù sau vài năm, tiền lương của công nhân viên chức ở thành phố D có tăng lên mấy lần đi chăng nữa, nhưng tốc độ kiếm tiền của người bình thường vẫn không thể đuổi kịp tốc độ gia tăng của giá nhà cửa.

Lúc Vương Tĩnh Kỳ ngồi ngáy người trên giường, mấy người trong phòng ngủ đều nhận ra được hôm nay cô không được bình thường. Từ Mộc Nghiên buông tạp chí xuống đi tới bên giường Vương Tĩnh Kỳ ngồi xuống.

“Tĩnh Kỳ hôm nay cậu làm sao vậy, có chuyện gì thì nói ra, xem tụi mình có giúp được không?”

“Mượn tiền.” Cô buột miệng đem những chuyện đang suy nghĩ nói ra. Sau khi hồi phục lại tinh thần, mới biết mình đã nói ra mọi việc trong lòng nên cũng nói thẳng: “Mình muốn mượn tiền.”

Vương Tĩnh Kỳ đã tính hết tất cả số tài sản thuộc sở hữu của cô, đi làm đã hai năm, lương cơ bản hàng tháng của cô vẫn chỉ có năm trăm nguyên. Nhưng nghe nói mấy ngày nữa sẽ tăng tiền lương, còn bổ sung thêm mấy tháng, nếu được còn có thể tăng thêm một con số. Thành phố D được xem như là một thành phố năng lượng, tiền thưởng mỗi tháng ở thành phố D của một số công nhân viên chức đều không hề thua kém tiền lương cơ bản, toàn bộ tiền lương trong hai năm của Vương Tĩnh Kỳ đã tích lũy được hai vạn một ngàn mấy rồi. Có thể nói đây là do cô nhịn ăn nhịn uống mới để dành được như vậy.

Nghĩ tới số tiền ra đi ở kiếp trước, cô cảm thấy thật không đáng.

Trong thời gian này ở đời trước, bởi vì ba cô tới Trương gia làm loạn một phen cho nên việc hôn sự của hai người rất cuộc cũng được tiến hành. Nhưng Trương gia cũng đã nói, họ không có tiền cho cô và Trương Dương mua phòng tân hôn. Nếu muốn kết hôn thì phải ở chung. Vậy nên vì ban đầu trước khi đăng ký đã nói không có phòng tân hôn nên chỉ có thể trang hoàng lại căn nhà nhỏ hiện tại Trương gia đang ở một chút, xem như là phòng tân hôn.

Cho đến ngày tân trang lại phòng ở thì mẹ chồng lại đến than khóc, nói rằng tiền cho em chồng đi học cũng không còn bao nhiêu giờ lại phải lo chuẩn bị lễ cưới cho bọn cô, cứ như vậy số tiền để tu sửa cuối cùng cũng không cánh mà bay.

Trương Dương cũng không hoàn toàn lừa dối cô, hẳn hỏi cô có bao nhiêu tiền trong tài khoản, lúc đó cũng do chính mình ngu ngốc, nghĩ rằng dù sao giờ hai người cũng đã nhận được giấy đăng ký kết hôn, mặc dù chỉ là vợ chồng hữu danh vô thực, nhưng đã là người một nhà cho nên cũng không giấu diếm nói hết số tiền trong tài khoản, kết quả tiền của cô đều đổ vào việc sửa nhà.

Mà ghen nhất chính là, tiền cô bỏ ra, nhưng trang hoàng như thế nào lại phải dựa theo ý mẹ chồng. Một chút dị nghị cũng không thể có.

Cho nên kiếp này số tiền của mình nhất định không thể đưa cho Trương gia, mà phải lợi dụng nó thật tốt.

Trong phòng, khi mọi người nghe Tĩnh Kỳ nói xong thì đều bỏ vật mình đang cầm trong tay xuống đi tới chỗ cô, chủ yếu là vì hôm nay Tĩnh Kỳ rất không được bình thường, phải biết rằng trong bốn người thì Tĩnh Kỳ là người có nhiều tiền nhất.

“Sao tự dưng cậu lại muốn mượn tiền, đã xảy ra chuyện gì sao?” Tưởng Hi Văn hỏi.

Vương Dĩnh hỏi thẳng: “Có phải cái tên họ Trương kia lại tới đây đòi tiền cậu không, mình nói cho cậu biết ngay từ lần gặp đầu tiên mình đã biết hẳn không phải là người tốt rồi, cậu cũng nên cẩn thận.”

Từ Mộc Nghiên nghe Vương Dĩnh nói xong thì liền trở tay đánh cô một cái. “Cậu nói gì thế, dù gì bây giờ Tĩnh Kỳ và Trương Dương cũng đã là vợ chồng trên pháp luật. Ở đâu ra cái người như cậu, phá hư hôn nhân của người ta vậy.”

“Đã lĩnh chứng thì làm sao, không phải còn chưa có đám cưới ư, coi như có đám cưới cũng không thể ly hôn được à? Một kẻ như vậy, gia đình như vậy, Tĩnh Kỳ mình khuyên cậu nên sớm mau ly hôn với tên đó đi.” Vương Dĩnh không phải là người có thể để cho bản thân chịu ủy khuất, đương nhiên cũng không muốn bạn mình phải tủi thân.

Từ Mộc Nghiên cũng muốn nói gì đó nhưng đã bị Vương Tĩnh Kỳ chặn lại.

“Mình biết các cậu lo cho mình, dạo gần đây mình và mẹ Trương Dương có chút xích mích nhỏ về chuyện tiền bạc nên mới muốn mượn một ít tiền của các cậu, xem thử có thể tự mình làm ăn buôn bán hay không.”

Chương 10: Làn Đầu Gây Khó Dễ

Sáng sớm ngày hôm sau, Vương Tĩnh Kỳ tinh thần phấn chấn cùng mấy người Vương Đình tới căn tin ăn điểm tâm, sau đó đến văn phòng soạn bài. Hôm nay cô có tiết dạy.

Chẳng qua dù là tiết học nào Vương Tĩnh Kỳ một chút cũng không lo lắng. Kiếp trước cả đời làm giáo viên toán, đối với nội dung trong sách giáo khoa và mấy quyển bài tập phụ đạo, bài tập nâng cao, cô đều thuộc nằm lòng, có thể đọc làu làu. Hơn nữa kiếp trước cô dạy ở trường cấp ba, cho nên các kì thi đại học cao đẳng hằng năm, cô đều phải cùng các giáo viên khác tới lấy đề để sửa bài. Cho nên sau khi trọng sinh, lợi thế của cô chính là biết rất nhiều đề thi toán trong các kì thi đại học. Mặc dù có nhiều phần không rõ năm nào, nhưng cũng không ảnh hưởng gì mấy, chỉ cần cô nhớ lại những đề thi đại học đã từng xem qua, mặc kệ là kì thi đại học nào cũng không có vấn đề gì.

Cho nên sau khi sống lại, biện pháp kiếm tiền đầu tiên cô nghĩ đến chính là đi dạy thêm. Cô biết trước tương lai, vài năm nữa, các lớp dạy thêm mọc lên như nấm, bất kì lớp nào có chút tiếng tăm đều chật kín chỗ. Thầy chủ nhiệm lớp mười còn tranh thủ thời gian sau giờ học chính khoá để mở thêm lớp dạy phụ đạo bên ngoài, rất nhiều giáo viên dạy những môn chính không phải đối nhà thì là đối xe, kiếm được rất nhiều tiền. Nghe nói có mấy người giáo viên, một kỳ nghỉ có thể kiếm được hơn mười vạn. Đương nhiên râm rộ như vậy còn phải chờ thêm hai năm nữa.

Wương Tĩnh Kỳ vốn định lợi dụng số tiền trong tay mở một lớp dạy thêm, nhưng cô đã cân nhắc lại, biện pháp này không ổn, ít nhất hiện tại không thể được.

Cô chỉ là giáo viên mới, công tác chưa tới hai năm, chắc chắn sẽ không được nhiều phụ huynh tín nhiệm. Hiện tại trường học để cho cô dạy cấp ba đã phải chịu áp lực rất lớn. Nếu bây giờ cô mở lớp dạy thêm bên ngoài, khẳng định sẽ không có ai tin vào trình độ chuyên ngành của cô. Làm giáo viên cũng giống như bác sĩ, mọi người đều cho rằng bác sĩ càng lớn tuổi thì càng có kinh nghiệm.

Cho nên cô cũng tạm bỏ qua ý định mở lớp dạy thêm mà suy nghĩ biện pháp kiếm tiền khác.

Tôi qua sau khi mấy người bạn thân nghe xong ý định của cô, mặc dù không đồng ý việc cô ra ngoài kiếm tiền là vì để đưa cho mẹ chồng, nhưng vẫn ra sức ủng hộ cô. Mặc kệ cô làm gì, họ cũng cho cô mượn tiền làm vốn. Mỗi người đều cho cô mượn một vạn đồng, điều này khiến cho cô rất cảm động.

Cô âm thầm thề ở trong lòng, bất kể sau này mình làm cái gì, chỉ cần kiếm được tiền, nhất định sẽ chia một phần cho họ.

Mấy người các cô cười cười nói nói cùng nhau đi đến lớp học, đến tầng ba mới tách ra.

Lúc Vương Tĩnh Kỳ cùng Vương Dĩnh đi vào văn phòng đã nhìn thấy lão yêu bà đang đứng trong phòng làm việc, giống như cố ý đứng đây để chờ các cô.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều biết, người này không thể cố ý dậy sớm đến văn phòng chỉ để chờ các cô được. Cái này cũng quá biến thái đi.

“Chủ nhiệm Trình hôm nay tới sớm vậy.” Vương Tĩnh Kỳ vẫn là lễ phép cất tiếng chào hỏi.

“Ừ, hôm nay xe buýt tới sớm, tôi muốn đến văn phòng các cô xem một chút. Cô thật đúng là người bạn rộng. Ngày hôm qua tôi đến đây mấy lần, cũng không nhìn thấy bóng dáng cô đâu.” Chủ nhiệm Trình liếc nhìn mấy giáo viên trẻ tuổi trước mặt, nói xéo.

Các cô cho rằng ngày hôm qua chỉ bằng chút thủ đoạn đã nghĩ là có thể giấu giếm được tôi? Hừ, thật sự mắt chó của mấy người bị mù mà. Ngày hôm qua bà ta đến tìm Vương Tĩnh Kỳ vài lần, chủ yếu là muốn nói cho cô biết, hôm nay có lãnh đạo đến dự giờ tiết học của cô, cái chính là vì muốn khảo hạch trình độ của cô xem có thể đảm nhiệm dạy cấp ba được không. Đến đây mấy lần cũng không nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ, bà cũng không đem việc này nói ra. Cũng không phải là bà không thông báo, thật sự là do không nhìn thấy người. Hừ, ngược lại bà muốn xem xem, Vương Tĩnh Kỳ này bỗng nhiên biết có người muốn dự giờ tiết học của cô thì sẽ xấu mặt thế nào. Sau hôm nay, nếu bà ta tỏ thái độ không hài lòng với giáo viên mới ở trước mặt lãnh đạo, cũng sẽ không có ai nói gì bà được. Cũng không phải là bà đang nhằm vào người nào đó, đây chỉ là bàn chuyện chính sự thôi.

Chương 11: Làn Đầu Gây Khó Dễ 2

Chủ nhiệm Trình trong lòng đắc ý, trên mặt cũng dịu đi một chút, nói: “Lẽ ra ngày hôm qua tôi đã muốn thông báo cho cô nhưng đến trưa cũng không thấy cô đâu. Bây giờ nói cho cô biết. Cô chuẩn bị một chút đi, lát nữa tới tiết hai, mấy vị lãnh đạo trường ta sẽ đến dự giờ tiết của cô.” Bà ta nói xong, cũng không nhìn phản ứng của các cô, xoay người xách túi đi về phòng làm việc của mình.

Vương Dĩnh giơ một ngón tay giữa hướng về phía văn phòng, miệng hùng hùng hổ hổ: “Lão yêu bà kia tuyệt đối là cố ý. Ngày hôm qua cậu không ở đây, bà ta nói với mình không được sao. Bà ta chính là cố tình không muốn thông báo cho cậu, để cho cậu hôm nay không kịp chuẩn bị. Tĩnh Kỳ, làm sao bây giờ, cậu còn chưa có soạn bài mà.”

Vương Dĩnh vò đầu, theo như lời của lão yêu bà kia, chắc chắn những vị lãnh đạo lần này tới dự giờ rất quan trọng, có thể liên quan tới phát triển sự nghiệp tương lai sau này của Tĩnh Kỳ. Trách không được, ngày hôm qua lão yêu bà đó tới hỏi cô, lại dễ dàng bị lừa gạt như vậy, nói cái gì bà ta cũng không hề hoài nghi, hoá ra là dụ các cô vào tròng.

Hừ, hèn gì bà ta phải li hôn, trong mắt toàn ý đồ xấu xa như vậy, có người chịu đựng được bà ta mới là lạ.

Vương Tĩnh Kỳ nghe chủ nhiệm Trình thông báo, một chút cảm giác lo lắng đều không có. Đứng trên giảng đường đã hai mươi năm, nếu như còn sợ người ta đến dự giờ, vậy thì quá uổng phí cả đời trước rồi.

“Không sao đâu, không phải chỉ là dự giờ thôi sao, mình cứ dạy theo kế hoạch thôi, có cái gì thì mình giảng cái đấy. Mình nghĩ mấy vị lãnh đạo đó cũng không thể bới lông tìm vết được. Với lại không phải tiết hai mới dự giờ sao, mình vẫn còn thời gian chuẩn bị mà, không có việc gì đâu”.

“Đi, đi làm đi, hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy, những chuyện khác cậu không cần phải quan tâm, mau tranh thủ thời gian soạn bài, chuyện khác cứ để mình.” Vương Dĩnh nói xong đem đồ trong tay ném lên bàn làm việc, cầm cây chổi bắt đầu quét rác.

Bởi vì hai người trẻ tuổi nhất trong văn phòng, lại ngủ lại trường học, mỗi

ngày đều đến văn phòng sớm nhất, cho nên hai người chủ động đảm nhận công việc quét tước văn phòng vào buổi sáng.

Hơn nữa bởi vì tính cách hai người không tệ. Tính Vương Dĩnh hơi tùy tiện, ai nói cái gì cũng không thèm để ý. Vương Tĩnh Kỳ lại giống như người vô hình, bình thường cũng không hay phát biểu ý kiến, lại còn chịu khó, cho nên các giáo viên khác trong văn phòng cũng rất yêu thích, chỉ trừ cái lão yêu bà kia.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không nhiều lời, nhìn thấy chiếc đệm hoa mình sử dụng nhiều năm liền tới đó ngồi xuống. Sau đó theo thói quen, kéo ngăn kéo bên tay phải, từ khi bắt đầu công tác, cô đã hình thành thói quen, giáo án và sách giáo khoa đều đặt ở vị trí cố định.

Từ trong ngăn kéo lấy sách giáo khoa và giáo án ra, thời điểm hiện tại máy tính còn chưa thông dụng, giáo viên trong văn phòng vẫn chưa có máy tính, cho nên tất cả giáo án đều là viết tay. Kế hoạch dạy học đều dựa vào giáo án này.

Cô mở giáo án ra, dựa theo ngày, tìm được chương trình học hôm nay mình phải giảng. Tuy rằng nhắm mắt lại cô cũng biết nên giảng thế nào, nhưng theo nguyên tắc dạy học, cô vẫn phải mở giáo án ra, đem những phần trọng điểm liệt kê hết lên trên giấy.

Không bao lâu sau, những đồng nghiệp lục tục tiến vào văn phòng, sau khi nghe Vương Dĩnh nói lãnh đạo muốn dự giờ tiết của Vương Tĩnh Kỳ thì đều nhìn cô bằng ánh mắt cảm thông.

Vương Tĩnh Kỳ đem bài giảng kiểm tra lại một lần nữa, sau đó mới chuẩn bị lên lớp. Máy giáo viên khác trong văn phòng quan tâm, dặn dò cô phải bình tĩnh, cố gắng làm thật tốt. Vương Tĩnh Kỳ cảm động, nhẹ gật đầu với mọi người rồi mới rời đi.

Chương 12: Được Đánh Giá Cao

Tiết học trôi qua rất thuận lợi, Vương Tĩnh Kỳ cầm giáo án trở lại văn phòng, còn chưa kịp nghỉ ngơi, lão yêu bà đã đi vào:

“Tĩnh Kỳ, lập tức đến phòng họp, hiệu trưởng muốn đánh giá tiết học của cô.” Nói xong liền quay người rời đi.

Những lời quan tâm của các giáo viên khác còn chưa kịp ra khỏi miệng đã bị câu nói này của bà ta chặn họng. Dù mệt mỏi nhưng Vương Tĩnh Kỳ vẫn nở nụ cười với các đồng nghiệp quan tâm cô, nói: “Tôi vào phòng họp trước, khi nào ra sẽ kể lại cho mọi người.”

Nhìn mọi người vừa lòng trở về làm tiếp công chuyện của mình, cô uống một ngụm nước ấm, sau đó mới đi tới phòng họp.

Sau khi đẩy cửa phòng họp ra cô liền thấy hiệu trưởng đang ngồi ở chính giữa, bên cạnh là phó hiệu trưởng, tổ trưởng bộ môn của bọn cô, đều là những người vừa tham gia dự giờ. Chắc chắn trong lúc cô chưa đến, họ đã thảo luận về giờ dạy vừa rồi của cô, bởi vì lúc cô vừa bước vào bọn họ liền im lặng, không nói gì nữa.

Vẫn là hiệu trưởng lên tiếng chào hỏi Vương Tĩnh Kỳ trước: “Tiểu Vương đến rồi, mau ngồi xuống, đừng câu nệ tiểu tiết, hôm nay mời cô đến đây là có chuyện muốn cùng cô trao đổi.”

Vương Tĩnh Kỳ ngượng ngùng nở nụ cười với những người có mặt trong phòng họp, nghe hiệu trưởng nói thế cũng ngồi xuống vị trí đối diện với các vị lãnh đạo: “Tôi còn đang nghĩ muốn tìm thời gian để trao đổi với các vị lãnh đạo một chút, để lắng nghe những thiếu sót trong tiết dạy của tôi. Tôi là giáo viên trẻ, còn thiếu nhiều kinh nghiệm, mong được các vị lãnh đạo giúp đỡ cho.” Những lời khách sáo không ai không biết nói, nói vài lời cũng chẳng mất mát gì.

Nhưng lão yêu bà ngồi bên cạnh khi nghe những lời nói của cô lại rất giật mình, nhìn kỹ cô thêm mấy lần.

Vương Tĩnh Kỳ cùng mấy vị lãnh đạo bình thường rất ít khi tiếp xúc, có thể họ không biết tính cách của Vương Tĩnh Kỳ, nhưng bà là lãnh đạo trực tiếp

của cô nên biết rõ, từ sau khi Vương Tĩnh Kỳ được phân công đến trường luôn là một người vừa rụt rè lại không có gì nổi trội, bình thường nói vài câu cô ấy cũng không dám nói lại lời nào. Bà ta cảm thấy cô rất chững mắt, cho rằng một người như cô sao có thể trở thành một giáo viên tốt được, chắc chắn sẽ bị học sinh chèn ép làm khó, nên bà ta mới tìm cách chuyển cô đến tổ khác. Không nghĩ tới hôm nay Vương Tĩnh Kỳ đột nhiên mở mang đầu óc, giống như biến thành người khác.

Mặt khác, lúc này các vị lãnh đạo cũng không nói lời nào, mà chờ hiệu trưởng mở miệng trước, chỉ rõ phương hướng, bọn họ mới biết nên nói như thế nào.

Ngồi ở giữa là hiệu trưởng Cao Phẩm Nghiêm, ông đẩy lại kính mắt, đóng sổ ghi dự giờ của mình lại, nói: “Đây là lần đầu tiên tôi dự giờ lớp của tiểu Vương, sau khi nghe xong cảm thấy rất xúc động. Bài giảng của cô khá thành công, học sinh tích cực tư duy phát biểu, không khí học tập sôi nổi, duy trì tốt trong cả tiết học. Hơn nữa, hệ thống kiến thức trong tiết được chuẩn bị rất toàn diện, đáng quý chính là cách dạy của cô giáo Vương chú trọng đến vấn đề nắm bắt bài học của học sinh, nâng cao hiệu quả giảng dạy. Đối với toàn bộ lớp học, thái độ của cô giáo Vương rất thân thiết, giọng điệu nhẹ nhàng, trong quá trình giảng bài chú ý tới tất cả học sinh, tiến hành giảng bài theo chất lượng, không nóng không vội, sự tương tác giữa cô trò rất ăn ý, có thể thấy được năng lực và trí tuệ của cô giáo Vương.” Câu nói cuối cùng còn mang theo ý cười.

Những lời này của hiệu trưởng đối với một giáo viên trẻ mà nói cho thấy giáo viên này được đánh giá rất cao.

Vương Tĩnh Kỳ không quen được người khác khen, mặt hơi đỏ, khiêm tốn nói: “Hiệu trưởng, là thầy quá khen. Thật ra, lúc tôi mới bước vào cảm thấy rất lo lắng, sợ bài giảng của mình không tốt, không nghĩ tới có thể được thầy đánh giá cao như vậy, cuối cùng tôi cũng có thể yên tâm rồi.” Cô nói xong còn dùng tay vỗ vỗ ngực, chứng minh vừa rồi mình thật sự lo lắng.

Những lời này nhất định phải nói, cũng là Vương Tĩnh Kỳ cố ý nói ra, bởi vì cô đã đi dạy nhiều năm, có thể nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng của người dự giờ, tựa như hiệu trưởng đến nghe giảng, chắc chắn sẽ có các lãnh đạo khác đi theo, nếu hiệu trưởng nói tiết học này tốt, thì chính mình sẽ được mọi người khen ngợi, còn nếu hiệu trưởng nhíu mày tỏ vẻ không vừa lòng, tốt nhất bản thân mình chờ lãnh đạo đi, các lãnh đạo khác khẳng định sẽ bới lông tìm vết đem những điểm thiếu sót trong tiết học của cô ra phê bình.

Lại nói lãnh đạo đều là những người ăn trên ngồi trước quen chỉ tay năm ngón, nếu chính mình tỏ vẻ một chút cũng không lo lắng, bọn họ sẽ cho rằng cô tự tin quá mức, đó chính là tự kiêu tự đại. Phải biết rằng không có một giáo viên nào dám nói bài giảng của mình là hoàn hảo, tất nhiên trong quá trình giảng dạy cũng phải xuất hiện một vài sơ suất nhỏ. Bây giờ cô phải tức thời biểu hiện ra chút lo lắng để có thể cân bằng cảm xúc của các vị lãnh đạo.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy cô đi bước này rất chính xác.

Chương 13: Được Đánh Giá Cao 2

Hiệu trưởng Cao Phẩm Nghiêm âm thầm gật đầu trong lòng, cô giáo Vương thật sự rất không tệ.

Có hiệu trưởng biểu dương, các vị lãnh đạo khác cũng không biết nên nói như thế nào, cho nên kế tiếp mọi người đều nhao nhao khen ngợi bài giảng của Vương Tĩnh Kỳ.

Hiệu trưởng giảng giải: “Bài giảng này có thể nói là bài giảng rất hay, dạy học chú trọng vào chỗ khó, các phương pháp giải cũng rất thích hợp, cái hay nhất của cô giáo Vương là đem đến sự sôi động cho một môn học khô khan, kích thích được toàn bộ sự nhiệt tình của các học sinh cho việc học tập, khi dự giờ tiết của cô giáo Vương, tôi thấy gần như cả lớp đều háng hái giơ tay phát biểu, điều này có thể nói, đây là một tiết học rất thành công.”

Tổ trưởng bộ môn nói: “Cô giáo Vương không hổ là sinh viên tốt nghiệp đại học uy tín, thật sự là một giáo viên được đào tạo chính quy, cách trình bày bài giảng của cô giáo Vương làm cho người đã đứng trên bục giảng hơn mười năm như tôi cảm thấy thật tự ti, cô trình bày vô cùng tốt. Đương nhiên, cô chia bố cục bảng cũng vô cùng hợp lý, rõ ràng.”

“Cảm ơn, cảm ơn, các thầy cô quá khen, tôi thật sự không dám nhận...”

Kế tiếp Vương Tĩnh Kỳ liền đỏ mặt, kính cẩn nói những lời này.

Ngay cả người có chức vụ nhỏ nhất, cũng là lãnh đạo trực tiếp của cô, lão yêu bà cũng nói những nhận xét tốt về bài giảng của cô. Lần đánh giá nhận xét bài giảng này của cô xem như thành công mỹ mãn.

Vương Tĩnh Kỳ thoải mái quay về văn phòng, các giáo viên không có giờ dạy nhìn thấy cô vui vẻ trở về thì biết chắc là cô đã được khen ngợi, nhưng vẫn quan tâm hỏi: “Tĩnh Kỳ, thế nào, lãnh đạo nói sao?”

Vương Tĩnh Kỳ khẳng định không thể đem những lời hiệu trưởng đã nói kể lại, nếu không, cho dù là sự thật, mọi người cũng sẽ cho rằng cô khoe khoang, cố ý nói quá lên.

“Với một giáo viên trẻ mà nói, tiết lên lớp này của cô không tệ, nội dung bài

học rất tốt, cách trình bày bài giảng trên bảng cũng rất hợp lý.” Vương Tĩnh Kỳ cố ý trầm giọng xuống, bắt chước điệu bộ của hiệu trưởng mà nói.

Những lời này của cô làm cho mọi người phải bật cười, ngồi đối diện với cô, cô giáo tên Lưu Quế Lan, cười nói: “Này này, vậy là cô được đánh giá khá cao đấy, cô không biết chứ lúc tôi mới tới đây, khi hiệu trưởng dự giờ lớp tôi xong, mấy lời nhận xét bài giảng của hiệu trưởng làm tôi xấu hổ vô cùng, cảm thấy không còn mặt mũi nào mà đứng trên bục giảng nữa.” Cô ấy nói với vẻ mặt đăm chiêu, cũng nhớ lại những chuyện mình đã trải qua khi còn trẻ.

“Tôi cũng nghĩ vậy, tuy rằng hiệu trưởng cũng đưa ra nhiều vấn đề nhưng không có nói quá khó nghe, không làm tôi sợ muốn khóc, như vậy thôi tôi đã cảm thấy hài lòng rồi, sau này phải tiếp tục cố gắng hơn nữa.” Vương Tĩnh Kỳ cố ý nói một cách đáng thương.

Trong văn phòng, các thầy giáo, cô giáo đều nhao nhao chúc mừng Vương Tĩnh Kỳ, Vương Tĩnh Kỳ còn đang khiêm tốn nói cảm ơn thì trông thấy lão yêu bà mang vẻ mặt nghiêm túc bước vào.

“Mấy người tụ tập làm gì, sao không đi làm việc, không cần soạn giáo án đúng không, y như một cái chợ.” Lão yêu bà nói xong còn trừng mắt đảo quanh một vòng.

Tất cả mọi người đều không muốn chấp nhận với lão yêu bà nên không lên tiếng, tập trung làm việc của mình, coi như bà ta không tồn tại.

Lão yêu bà nhìn xung quanh, thấy lời nói của mình có hiệu quả mới hài lòng nói với Vương Tĩnh Kỳ: “Mặc dù mấy vị lãnh đạo đã công nhận tiết học này của cô, nhưng nó không có nghĩa, cô dạy cấp ba không có vấn đề gì. Tôi hi vọng bình thường cô chú tâm một chút, mỗi một tiết lên lớp đều phải hiệu quả giống như hôm nay, tôi sẽ chú ý cô thường xuyên, nếu để tôi phát hiện cô lừa gạt học sinh thì cho dù hiệu trưởng có coi trọng cô thế nào tôi cũng sẽ loại cô ra khỏi tổ này.” Lão yêu bà nói xong cũng không để cho Vương Tĩnh Kỳ cơ hội mở miệng, xoay người rời khỏi văn phòng.

Các thầy cô khác giờ mới ngẩng đầu lên, cô giáo Triệu hỏi: “Bà ấy lại nổi điên gì nữa vậy, không khích lệ cô thì thôi, sao phải nói thành lừa gạt học sinh.”

“Xời, chuyện này còn phải nói, chắc chắn là nghe thấy hiệu trưởng khen

ngợi Tĩnh Kỳ nên bà ta ghen tị chứ sao.” Lưu Quế Lan nói.

Đã có người giúp mình tìm được lý do nên Vương Tĩnh Kỳ cũng không nói gì cả, chỉ mỉm cười nghe mọi người nói chuyện. Trong nội tâm nhẹ nhàng thả lỏng, điều này xem như là sự thay đổi đầu tiên sau khi trọng sinh đi.

Chương 14: Đến Đồi Tiên

Buổi trưa lúc tan việc, sau khi nghe xong bài thuyết trình của Vương Tĩnh Kỳ, ban lãnh đạo đã đánh giá rất cao. Tin tức này ngay lập tức lan ra khắp trường.

Từ Mộc Nghiên và Tưởng Hi Văn vừa trông thấy Vương Tĩnh Kỳ đã lôi kéo tra hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Không để Vương Tĩnh Kỳ nói, Vương Dĩnh lạnh mồm đem mọi chuyện hồi báo lại thật chi tiết. Ngay cả tình huống lúc mọi người đang nói chuyện khi cô vắng mặt cũng được cô thêm thắt bịa chuyện vô cùng đặc sắc.

“Tổ trưởng của các cậu thực sự không phải dạng vừa mà, Tĩnh Kỳ cậu đắc tội bà ta khi nào vậy, sao bà ta lại gai mắt cậu như thế?” Tưởng Hi Văn có chút khó hiểu hỏi.

“Không biết, bình thường mình rất nghe lời mà, bà ấy kêu mình làm gì thì mình làm đó, thật sự mình đâu có xúc phạm gì đến bà ta.” Vương Tĩnh Kỳ cũng không thể nói, có một số người lòng dạ quái dị như vậy. Đồi trước thấy cô dễ bắt nạt mà ỷ tuổi tác địa vị của mình đem cô dẫm dưới lòng bàn chân.

“Lại còn phải nói. Nhất định là bà ta hoa tàn ít bướm, còn bị người ta ruồng bỏ, vậy nên thấy Vương Tĩnh Kỳ vừa đẹp người vừa đẹp nét nên ghen tị. Tĩnh Kỳ mà đứng cạnh bà ta thì đúng là một trời một vực.” Vương Dĩnh còn khoa trương xoay Vương Tĩnh Kỳ như chong chóng để mọi người nhìn.

“Này các cậu đừng nói nữa. Mà mình cảm thấy so với mấy hôm trước Tĩnh Kỳ thật sự đã đẹp lên rất nhiều.” Từ Mộc Nghiên ngạc nhiên thấp giọng hô to.

Mọi người cũng không nói nữa, chỉ quay lại nhìn chăm chăm Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ bị mọi người nhìn cũng hơi mất tự nhiên, giơ tay lên sờ mặt mình nói: “Các cậu làm sao thế, nhìn như vậy rất dọa người đó.”

“Đúng thật là rất đẹp. Vẫn khuôn mặt đó, vẫn cái miệng đó nhưng nhìn đi nhìn lại cảm giác đẹp hẳn ra.” Vương Dĩnh nhìn người trước mắt trầm tư khó

hiều.

“Khí chất, là khí chất của Tĩnh Kỳ đã thay đổi.” Tưởng Hi Văn vuốt cằm nói.

“Trước kia Tĩnh Kỳ khiến người ta cảm thấy cô ấy lúc nào cũng ngại ngùng, xấu hổ.” Hi Văn còn không thèm để ý nói đó là bộ dạng của nàng dâu nhỏ, vừa nhìn đã biết là bị đối xử tệ bạc. “Hiện tại khí chất trên người Tĩnh Kỳ đã thay đổi rồi, giống như ánh mặt trời. Không đúng, nói như vậy cũng không chuẩn...” Cô nhất thời chưa tìm được từ thích hợp để hình dung.

“Là hờ hững là thoát tục.” Từ Mộc Nghiên nói tiếp.

“Đúng đúng đúng, chính là hờ hững, là một loại thoát tục không quan tâm nhân thế, nhìn cậu ấy thực sự không giống trước kia, cả người trở nên tao nhã, vui vẻ... Còn gì nữa nhỉ?” Tưởng Hi Văn lại bí từ.

“Được rồi, cô giáo à, cậu dạy môn văn cũng dùng nhân lúc mọi người ở đây mà lại giờ chứng bệnh nghề nghiệp nữa. Nghe cậu cứ thoát tục thoát tục làm như mình là ni cô không bằng. Đừng nói nữa, mau xuống căn tin đi nếu không hết đồ ăn bây giờ.” Vương Tĩnh Kỳ không dám đề các cô nói tiếp. Đương nhiên cô sẽ không bao giờ hò đồ giống như trong quá khứ nữa, nhưng cũng không biết các cô ấy nói có thật hay không, thật sự lòng người thay đổi thì tướng mạo cũng thay đổi lớn như vậy hay sao?

Mọi người cười cười nói nói cùng nhau đi xuống căn tin, gặp mấy người quen đều trò chuyện một hai câu với Vương Tĩnh Kỳ. Tới lúc trở về phòng ngủ đã là mười hai giờ.

Đúng lúc này, điện thoại của Vương Tĩnh Kỳ vang lên.

Cô nhíu mày với tay lấy điện thoại trên đầu giường, là Trương Dương gọi tới. Quả thực không cần nhìn cũng biết là Trương Dương gọi. Bởi số điện thoại của cô vốn rất ít người biết, cũng không có ai rảnh rỗi chịu lãng phí tiền cước, không có việc gì sẽ không bao giờ gọi tới. Bạn bè thì đã ở chung một phòng, thỉnh thoảng có việc gì thì đều chạy lại báo đâu cần thiết phải gọi điện thoại. Vậy nên cuộc gọi này chắc chắn là của Trương Dương.

Vương Tĩnh Kỳ để chuông điện thoại reo một lúc, lấy lại tinh thần rồi mới nhắc máy.

Vừa bắt máy đã nghe thấy giọng nói mệt kiên nhẫn của Trương Dương:
“Tĩnh Kỳ em làm gì vậy, sao lâu như vậy mới bắt máy?”

Chương 15: Đến Đòi Tiền 2

Mới đầu Vương Tĩnh Kỳ còn khẩn trương nhưng vừa nghe đến giọng nói của Trương Dương, lập tức vô cùng bình tĩnh. “Vừa mới đi toilet xong, anh tìm em có việc gì sao?” Vương Tĩnh Kỳ vốn muốn làm cho giọng mình lạnh nhạt một chút nhưng do cổ họng có vấn đề, cô muốn tức giận, giọng nói lại thành ra yếu ớt thế này.

“Mẹ anh kêu anh hỏi em khi nào em mang hai vạn đồng tới.” Trương Dương vẫn vẫn mắt kiên nhẫn như vậy.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong lại nở nụ cười, cũng biết, cô trọng sinh vào thời điểm Trương gia bọn họ chuẩn bị sửa nhà, vốn cũng không có ý định lấy tiền của cô, nhưng sau khi họ nghe nói cô có hai vạn đồng, liền thay đổi muốn chiếm đoạt tiền của cô, kiếp trước cô thật ngu ngốc, lại đem tất cả tài sản của mình gửi trong ngân hàng đem kính dâng cho người ngoài.

Nhưng mà kiếp này cô cũng không muốn rút tiền như rác. “Trương Dương thực sự hiện tại trong tay em không có tiền, em muốn đưa cũng không đưa cho anh được.” Thanh âm của cô còn có chút đáng thương.

Trương Dương nghe xong sững sờ, sau đó vội vàng hỏi: “Không phải tuần trước em nói là trong sổ tiết kiệm còn hai vạn đồng ư? Mới cách có vài ngày sao bây giờ lại không có.” Trong giọng nói của hắn rõ ràng là không tin.

Người nhà Trương gia đang ngồi trong phòng khách nghe thấy lời của hắn đều khẩn trương, nhao nhao bu lại, muốn nghe rõ xem trong điện thoại nói gì.

“Là do mấy hôm trước em về nhà. Ba em muốn lấy tiền đi, ba em nói là ba gả con gái đi, không thể lấy lại, cho nên sợ em xài tiền lung tung, ông ấy nói sẽ giúp em bảo quản số tiền đó trước.” Vương Tĩnh Kỳ đã sớm nghĩ ra lý do.

“Vậy làm sao lấy được số tiền đó, giờ em đã vào Trương gia làm dâu, coi như là người nhà Trương gia, tiền tiết kiệm của em không phải cũng là của Trương gia chúng ta sao, ba em lấy quyền gì mà giữ số tiền đó?” Trương Dương thốt ra lời này, cũng không cảm thấy có gì sai cả.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong thì cười lạnh, nhưng vẫn nhẹ giọng nói: “Ba em

suy nghĩ cổ hủ. Ba nói chưa tỏ chức lễ cưới thì vẫn là chưa cưới. Hơn nữa ba còn nói trước đây gia đình nhà trai chưa hề mang một phân tiền nào sang đám hỏi, nào có ai cưới vợ dễ dàng như nhà anh. Dù em nói thế nào thì ba vẫn cho rằng em vẫn là người nhà họ Vương.”

“Cái đó, chuyện nào ra chuyện đấy. Lúc trước là do hoàn cảnh đặc thù, đợi chừng nào chúng ra làm xong chuyện, mấy cái thông lệ này chắc chắn có thể bỏ sung, hơn nữa không phải ba em đã nói chuyện này có cũng được, không có cũng không sao ư, trên pháp luật hai chúng ta đã là vợ chồng rồi còn gì?” Trương Dương sốt ruột nói, hẳn có cảm giác như hai vạn đồng sắp phát tay nói bye bye rồi.

“Vậy thì anh tự nói chuyện với ba đi. Anh cũng biết tính ba em mà, em nói sẽ không được đâu.” Trong lòng Vương Tĩnh Kỳ hiện tại rất thoải mái. Cô không tin đem ba ra thì không trị được bọn họ.

Đúng vậy, trải qua một trận trước đó, ông Vương chạy tới Trương gia làm loạn một phen, người nhà Trương gia từ trên xuống dưới đều biết ba của Tĩnh Kỳ là một người vô cùng lợi hại, tục ngữ nói ‘Mềm sợ cứng, cứng sợ ngang tàng, ngang tàng sợ liều lĩnh’ không phải sao?

Ông Vương là người rất liều mạng, một khi đã điên lên thì có thể khiến nhà người ta khó mà sống yên được. Uy lực của ông Vương, Trương gia đã được mở mang đầu óc rồi.

“Cái này... Đó là ba của em, sao lại bảo anh đi nói!” Trương Dương rõ ràng không có gan, hẳn cũng rất sợ ông già kia.

“Anh không phải đã nói chúng ta là vợ chồng sao. Ba em cũng là ba anh mà.” Vương Tĩnh Kỳ lấy đúng lời nói của hắn trả lại cho hắn.

Trương Dương ở bên kia cũng không biết nói gì nữa.

Vương Tĩnh Kỳ thực sự cũng không muốn đôi co với hắn. Tiền điện thoại mắc như vậy, chi phí là tự mình trả đấy.

“Trời, đã ba phút rồi. Em cúp máy đây không lại bị thu thêm tiền điện thoại.”

“Khoan, chờ một chút, cuối tuần này qua nhà anh, mẹ anh muốn gặp em bàn chuyện trang trí lại phòng.” Trương Dương trông thấy mẹ hắn giật dây, vội vàng nói với Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ nghĩ một chút rồi nói: “Được, sáng thứ bảy em sẽ qua.”

Chương 16: Kế Hoạch

Vương Tĩnh Kỳ cúp điện thoại, nằm ở trên giường nở nụ cười.

Kiếp này còn muốn lấy tiền của cô, không có cửa đâu. Cô không bắt Trương gia nhà họ nhỏ tiền ra là đã tốt lắm rồi.

Tuy cô đã cố gắng nhỏ giọng lại, nhưng những người khác trong phòng ngủ vẫn có thể nghe được đại khái, thấy cô cúp điện thoại, Vương Dĩnh kiểm chế không được liền khoác chiếc áo ngủ, xỏ dép lê, chạy tới giường của cô.

“Quá giỏi, Tĩnh Kỳ, hôm nay cậu khiến mình phải nhìn cậu với con mắt khác xưa nha, cư nhiên đối mặt với người nhà Trương Dương lại có thể cứng rắn như vậy, quả thật khiến cho mình bội phục sát đất.”

Trước kia Tĩnh Kỳ cái gì cũng tốt, chỉ là tính cách quá nhu nhược, đặc biệt là những lúc nói chuyện với bạn trai, thật sự là khiến cho người ngoài như các cô tức giận mà. Không nghĩ tới hôm nay cậu ấy lại còn biết phản kháng.

“Cậu đang xía xói mình phải không? Mình biết mà.” Tĩnh Kỳ biết mọi người ai cũng quan tâm đến cô, cho nên cũng vui đùa trả lời. Đồng thời cô cũng đã nghĩ trong đầu lí do mình đột nhiên thay đổi, nếu không những hành động về sau của cô sẽ khiến cho bọn họ hoài nghi. Ai bảo kiếp trước cô sống quá nhút nhát như thỏ trắng đến nỗi ai cũng có thể giẫm hai chân lên bắt nạt cô? Mà cô lại còn đi theo tính cách của mẹ cô, liều mạng mà nhẫn nhịn nữa chứ, hừ!

“Cậu không phải là bị cái gì đó kích thích chứ?” Tưởng Hi Văn cũng cảm nhận được Tĩnh Kỳ trong khoảng thời gian ngắn bỗng chốc thay đổi rất nhiều, có nhiều điểm không giống với trước kia.

“Coi như là thế đi.” Tĩnh Kỳ nói xong liền nằm ngửa ở trên giường, sau đó nhắm mắt lại nói: “Tuần trước mình tới Trương gia, kết quả Trương Dương tặng ca không có ở nhà. Mình ở trong phòng bếp làm xong cơm tối, chuẩn bị đi gọi mẹ và em gái anh ta ra ăn cơm, chợt nghe thấy mẹ anh ta nói mình ngu ngốc, muốn lừa gạt tiền của mình. Trong lòng mình thấy khó chịu nên chưa ăn cơm đã bỏ về. Trên đường về, mình nghĩ chuyện này phải cùng Trương Dương bàn bạc một chút, cho nên tới công ty của Trương Dương tìm anh ta, ai dè lại thấy hắn đang ở cùng người phụ nữ khác, còn rất thân mật.”

Lúc cô nói chuyện, giọng điệu cực kì bình tĩnh, giống như đang kể chuyện của người khác. Tuy rằng những việc cô nói đã xảy ra ở kiếp trước, nhưng chuyện này không phải do cô phát hiện, mà là sau khi kết hôn nhiều năm, em chồng nói ra để chế nhạo cô.

Tại sao người nhà Trương Dương kéo dài thời gian như vậy vẫn không chịu tổ chức hôn lễ cho hai người? Nguyên nhân là do hắn đi làm chưa được bao lâu đã nhìn trúng một nữ đồng nghiệp. Không phải do nữ đồng nghiệp đó xinh đẹp, mà do cha cô ta là cục trưởng.

Khi Trương Dương biết bên cạnh mình có người phụ nữ điều kiện tốt như vậy, liền bắt đầu xum xoe, nịnh bợ. Tuy rằng mới đầu chưa có hiệu quả gì, nhưng do hắn kiên trì theo đuổi hơn một năm, nữ đồng sự kia cũng mềm lòng.

Kiếp trước thẳng đến tháng ba năm sau, căn phòng ở Trương gia mới trang hoàng xong, cha của người phụ nữ ấy điều tra ra Trương Dương đã đính hôn, người ta liền phải mông vút bỏ hắn. Sau đó tới tháng tám, Trương Dương mới kết hôn cùng Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ dựa theo thời gian suy tính, hiện tại Trương Dương hẳn là đang mặn nồng cùng người phụ nữ kia. Phỏng chừng sau khi trang hoàng xong phòng ở, Trương Dương sẽ tìm lí do để phá vỡ hôn ước với mình.

“Vậy bây giờ cậu tính làm thế nào? Tên khốn Trương Dương kia lại có thể không biết xấu hổ dám gọi điện tới đòi tiền của cậu?” Vương Dĩnh tính tình nóng nảy, nghe xong việc này, trên mặt lập tức nổi giận. Khẳng định nếu Trương Dương ở ngay trước mặt cô lúc này nhất định tên cặn bã đó sẽ sống dở chết dở.

Chương 17: Kế Hoạch 2

“Lúc ấy mình không để cho bọn họ phát hiện mà quay về luôn.” Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh nói.

Vương Dĩnh nhăn mặt, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Haizz, mình nói cậu sao lại có thể tốt bụng như vậy được, chuyện khác còn có thể cố chịu đựng. Chuyện này có thể chịu được sao? Người ta ngồi trên đầu trên cổ cậu, vậy mà cậu có thể coi như không có gì, mình đúng là phục cậu.” Cô nói xong dường như không muốn rước thêm bực bội, giận dỗi bịt tai không muốn nghe gì nữa, trở về giường của mình.

“Tĩnh Kỳ, mình cảm thấy chuyện này cậu nên cẩn thận xem xét lại một chút. Chuyện khác đều có thể nhẫn nhịn, nhưng đây là vấn đề nguyên tắc, chưa kết hôn mà đã lãng nhãng, vậy cậu có từng nghĩ tới sau khi kết hôn sẽ như thế nào không? Người ta đều nói có lần một thì sẽ có lần thứ hai mà.” Từ Mộc Nghiên thấy đây là chuyện lớn, khuyên Tĩnh Kỳ phải suy nghĩ kỹ càng, dù sao việc này cũng liên quan đến hạnh phúc cả đời.

“Chớ không đòi được thói quen ăn phân.” Vương Dĩnh hờn dỗi nằm ở trên giường chêm vào một câu.

“Cậu đang mắng mình hay là mắng Trương Dương vậy?” Vương Tĩnh Kỳ buồn cười hỏi.

“Hừ!” Vương Dĩnh tức giận không muốn nói chuyện cùng cô.

“Cậu đừng giận nữa, không nghe thấy vừa nãy Tĩnh Kỳ đáp trả tên cặn bã Trương Dương kia như thế nào sao? Chuyện này nhất định không thể nhẫn nhịn như vậy được.” Tưởng Hi Văn cảm thấy thông qua chuyện này, Tĩnh Kỳ nhất định đã nghĩ ra cách gì đó rồi, nếu không với tính cách của cậu ấy, hôm nay sẽ không thể nói điện thoại như vậy được. Chắc chắn là không muốn nhẫn nhịn nữa.

“Ừ, lúc ấy đầu óc mình loạn hết cả lên, bởi vì chưa từng nghĩ tới xảy ra chuyện này, cho nên nghĩ trước hết chưa cần lên tiếng, trở về cẩn thận suy nghĩ xem tiếp theo phải làm gì.” Vương Tĩnh Kỳ nói.

“Vậy cậu nghĩ bây giờ phải làm sao?” Vương Dĩnh cũng không tức giận nữa,

ngồi xuống hỏi.

“Mình cũng đã nghĩ qua rồi. Mình muốn ly hôn với Trương Dương, ngày hôm qua vay tiền các cậu, là do mình nghĩ rằng, nếu ly hôn ba mình khẳng định sẽ cắt đứt quan hệ với mình. Mình muốn tìm công việc gì đó, lời nhiều mà chỉ cần ít tiền vốn bỏ ra, sau này để dành đủ tiền thì sẽ tự mua một căn nhà cho riêng mình. Cho nên hôm qua mới vay tiền các cậu.” Vương Tĩnh Kỳ đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra. Ba cô hiện tại đã lớn tuổi, so với hồi trẻ tính tình đã tốt hơn rất nhiều. Nhưng nếu như cô ly hôn, ông ấy sẽ nghĩ là cô làm cho ông ấy mất mặt, sẽ không cho cô về nhà. Anh trai của cô lại rất bận rộn. Cho nên nếu muốn ly hôn, cũng đồng thời phải chuẩn bị chỗ ở mới thật tốt.

“Tĩnh Kỳ, cậu suy nghĩ bi quan quá rồi, ly hôn cũng không phải lỗi của cậu, ba cậu không thể không nhận cậu được, vả lại còn có mẹ cậu nữa mà.” Từ Mộc Nghiên cảm thấy Tĩnh Kỳ đang quan trọng hóa vấn đề, tuy rằng hiện tại ly hôn vẫn là không tốt lắm nhưng cũng không còn giống như trong xã hội cũ, ly hôn xong sẽ không dám gặp người khác.

Vương Tĩnh Kỳ cười cười, họ không ở trong hoàn cảnh của cô nên không hiểu được: “Trong mắt ba mình chỉ có bản thân ông ấy, nếu như có thêm ai khác thì đó chính là anh trai của mình. Nhất định cậu cho rằng lúc trước ba mình ra mặt đến nhà Trương gia là vì mình phải không? Kỳ thật, cậu không hiểu đâu, ông ấy tới Trương gia không phải vì lo lắng cho mình mà chủ yếu là cảm thấy mình đã gả ra ngoài mà còn ăn nhờ ở đậu nhà mẹ đẻ, ông ấy cảm thấy thiệt thòi, cho nên mới đến Trương gia. Về phần mẹ mình, chính bà ấy còn không lo nỗi cho bản thân thì làm gì còn sức lực để ý đến mình nữa.”

Từ Mộc Nghiên không lên tiếng, tuy rằng đã nghe nói ông Vương là cực phẩm, nhưng cũng chưa từng gặp qua, không thể tưởng tượng được lại có người đối với thân tình có thể lạnh nhạt như vậy.

Chương 18: Giúp Đỡ

Tưởng Hi Văn đối với việc Vương Tĩnh Kỳ bắt quả tang Trương Dương lẳng nhăng bên ngoài hơi thắc mắc: “Cậu nhìn thấy Trương Dương có người khác bên ngoài, sao không chạy tới bắt tại trận luôn, nếu lúc ấy bắt được bọn họ, sau này không phải cậu muốn xử lí như thế nào thì như thế đó sao?”

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong suy nghĩ một chút, nếu thật sự có tình huống này, lúc đó cô hành xử giống như Tưởng Hi Văn nói, như vậy tình cảnh lúc đó sẽ ra sao.

“VẬY KHÔNG ĐƯỢC, mình không biết đối với người khác sẽ như thế nào, nhưng mình khẳng định với người như Trương Dương làm như thế sẽ không có hiệu quả, có lẽ lúc đó hẳn sẽ bối rối thừa nhận, nhưng là chỉ cần quay lưng lại, đã có thể trở mặt không thừa nhận, cho nên mình nghĩ lúc ấy không cần nói gì cả, đôi gian phu dâm phụ ấy hiện tại chắc chắn không thể tách ra, chờ mình chuẩn bị tốt, sẽ cầm máy chụp ảnh chụp lại trò hề của bọn họ, như vậy hẳn có muốn chống chế cũng không được.

Hơn nữa mẹ mình còn nghe được một tin, căn nhà nhỏ hiện tại của Trương gia bọn họ, là nhờ giấy đăng kí kết hôn của mình mới được đơn vị cấp cho, cho nên căn phòng đó mình cũng có nửa phần trong đó. Cho dù bây giờ Trương Dương thực sự xin mình tha thứ, người Trương gia bọn họ cũng xin lỗi mình, mình vẫn muốn ly hôn, phần của mình mình sẽ lấy lại, dù chỉ một chút mình cũng không muốn cho bọn họ.” Vương Tĩnh Kỳ một hơi đem ý nghĩ hai ngày nay nói ra, cả người thông suốt cũng thấy thoải mái. Đây là mục tiêu đầu tiên của cô, cô muốn chiến đấu vì mục tiêu của mình.

Ba người khác trong phòng ngủ đều trưng ra vẻ mặt khó tin, không ngờ trên đời này lại còn có người như Trương gia.

Vương Dĩnh sau khi hết kinh ngạc, cướp lời nói: “Nhà của mình có máy chụp ảnh, chờ ngày mai mình sẽ mang đến cho cậu.”

Vương Tĩnh Kỳ mỉm cười gật đầu đồng ý, cô đúng thật là không có máy ảnh, vốn đã tính mượn của các cô ấy.

“Tĩnh Kỳ, người nhà Trương gia cực phẩm như vậy, cậu phải để pháp luật can thiệp. Cậu cũng biết, mẹ mình là luật sư, chắc là có thể giúp đỡ cậu.”

Tường Hi Văn cũng muốn giúp bạn tốt.

“Hi Văn, cảm ơn cậu trước, để mình nói chuyện với Trương Dương trước đã, nếu bọn họ thật sự không phân rõ phải trái, mình nhất định sẽ nhờ dì giúp.” Vương Tĩnh Kỳ đã sớm nghĩ qua việc thuê luật sư, nhưng hiện tại vẫn chưa cần thiết.

“Tĩnh Kỳ, cậu còn cần hỗ trợ cái gì thì nói với mình, mình nhất định cố hết sức giúp cậu.” Từ Mộc Nghiên cũng muốn vì bạn tốt làm gì đó, nhưng lại không biết bản thân có thể làm cái gì.

“Ừ, mình biết các cậu quan tâm mình, nhưng chuyện này mình phải tự giải quyết. Nhưng nếu mình cần giúp đỡ, mình tuyệt đối sẽ không khách khí.” Vương Tĩnh Kỳ cảm động, đây chính là bạn bè hai kiếp của cô.

Bốn người ở phòng ngủ thảo luận, cả buổi trưa cũng không ngủ, người một câu ta một câu nghĩ cách giúp Vương Tĩnh Kỳ, làm thế nào để bắt tại trận kẻ bắt cá hai tay, rồi tìm cách thu thập chứng cứ.

Cái này còn chưa tính, mấy ngày kế tiếp, chỉ cần mấy người ở cùng một chỗ thì lại mang chuyện này ra bàn, Tường Hi Văn còn bày kế hoạch bắt gian tại trận cho Vương Tĩnh Kỳ, vô cùng đầy đủ chi tiết.

Vương Dĩnh dành ra một buổi tối, về nhà đem máy chụp ảnh nhà cô đến cho Vương Tĩnh Kỳ mượn.

Thời điểm này máy ảnh kỹ thuật số còn chưa phổ biến, cho nên Vương Dĩnh lại phải dành ra hai ngày huấn luyện cho Vương Tĩnh Kỳ, Vương Tĩnh Kỳ mới dám dùng.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 19: Giúp Đỡ 2

Thứ sáu, giờ tan tầm, ba người đưa Vương Tĩnh Kỳ đến bến xe buýt gần trường học, nhìn cô lên xe, cuối cùng động viên cô, tiếp thêm cho cô dũng khí về nhà.

Vương Tĩnh Kỳ ngồi trên xe buýt, gió thu thổi qua nhẹ nhàng phảng phất, nhìn cảnh phố không ngừng vụt qua, trong lòng chợt nghĩ, đời này mình nhất định phải hạnh phúc, vì sự quan tâm từ trong tim gan của bạn tốt, cô nhất định phải hạnh phúc.

Xe dừng lại, cô nhìn con đường về nhà, con đường này đối với cô mà nói đã hơi xa lạ. Đời trước ở chưa đến một năm, bởi vì thành phố D có một thị trường mới về công tác, huy động một hạng mục, nhà cô đột nhiên nhận được thông báo, vì mảnh đất nhà cô nằm trong vùng quy hoạch cho nên cần phải phá bỏ, lúc ấy những gia đình như nhà cô đều được cấp một khoản tiền đền bù tổn thất, hoặc là chỉ định vị trí nhà mới, còn có thể dọn trở lại nếu muốn, nhưng bởi vì khu nhà ở về sau bị xây thành một khu thương mại, không có nhà ở, cho nên việc dọn trở lại chỉ dành cho thương nhân, vì vậy người dân chỉ được nhận thêm tiền đền bù.

Lúc ấy đại bộ phận mọi người đều lựa chọn lấy khoản tiền bồi thường, chỉ có một nhóm người trực tiếp lựa chọn nơi ở mới, trên cơ bản không ai muốn mở cửa hàng, bởi vì lúc ấy giá cả chuyển nhượng cửa hàng rất mắc, ít nhất phải mấy chục vạn, đúng lúc này, có mấy người gan lớn, không muốn ở nhà mới, lại muốn dùng tiền mua cửa hàng.

Lúc ấy ông Vương cũng theo phần lớn số đông cầm khoản bồi thường, sau đó anh trai cô mua một căn nhà gia đình sang tay gần đây, còn lại hơn một nửa số tiền đều gửi tiết kiệm.

Có lẽ cô có thể lợi dụng lần quy hoạch này kiếm được một số tiền. Vương Tĩnh Kỳ vừa đi vừa tính toán chuyện này có khả thi hay không.

Chỗ ở của Vương gia là khu dân cư cũ kỹ, nhà cửa cũng đã hai mươi năm, diện tích lại nhỏ, xây dựng không hợp lý, phương tiện giao thông không được đầy đủ, làm cho giá nhà luôn không thể đi lên, giống như bây giờ một căn hộ bốn mươi mét vuông chỉ có hai vạn, hơn năm mươi mét vuông cũng chỉ có hơn ba vạn, sau khi quy hoạch xong người dân được cấp nhà mới tiện

nghi không ít.

Vương Tĩnh Kỳ tính toán số tiền trong tay mình, gần như đủ để mua một căn nhà hai phòng, nhưng nếu cô bỏ hết số tiền vào chuyện này, có thể trong tay cô sẽ không còn một đồng nào, cô nghĩ có lẽ mình cần tìm thêm một công việc mưu sinh.

Mắt thấy đã về đến nhà, cô cũng không muốn nghĩ nữa, mặc kệ làm thế nào, chờ cô ly hôn xong rồi tính tiếp, nếu không lúc này cô mua gì cũng đều trở thành tài sản chung trên danh nghĩa vợ chồng, chắc hẳn một nhà Trương Dương đều hiểu rõ, nếu sau này biết cô buôn bán có lời, khẳng định sẽ không để yên mà âm ỉ với cô. Cho nên thà rằng sau khi ly hôn rồi mới thực hiện, như vậy sẽ không có bất cứ vấn đề gì nữa.

Đứng ở cửa nhà mình, lòng Vương Tĩnh Kỳ không bình tĩnh được, cô không tự giác nhớ lại chuyện đời trước.

Sau khi cô kết hôn, ba cô hoàn toàn chứng minh cho câu con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, cô có chuyện gì, ba cô đều không quan tâm, kêu cô đi về nhà chồng đi, mẹ cô cả đời sợ chồng, chuyện của con gái cũng tương tự, cho nên tuy rằng cũng yêu thương cô, nhưng không có lá gan nói. Về phần anh trai, vì có chị dâu, đoán chừng anh ấy cũng hữu tâm vô lực.

Kiếp trước khi sau cô bệnh nặng nhập viện, ba mẹ cũng không tới thăm cô một lần, chỉ có anh trai vụng trộm mang theo con gái tới vài lần, nhưng sau đó cũng không thấy bóng dáng. Cho nên trong lòng cô rất căm hận, ngoài người nhà Trương Dương, cô hận ba mẹ cô sao có thể tuyệt tình như vậy...

Cô đứng ở cửa hít thở sâu một hơi, tự nói với chính mình không sao, chờ cô ly hôn xong, bọn họ sẽ phân rõ giới hạn với cô, bản thân cô có thể sống tốt hơn. Làm rõ tâm tư, cô lấy chìa khóa ra nhẹ nhàng mở cửa.

“Mẹ, con đã về.”

Chương 20: Người Cha Cực Phẩm

Trước mặt Vương Tĩnh Kỳ lúc này là căn nhà cô đã ở từ nhỏ đến lớn, có ấn tượng sâu nhất với cô. Chờ sang năm sau khi Vương gia đổi nhà xong, Vương Tĩnh Kỳ cũng đã lấy chồng rồi, cơ bản sẽ không có cách trở về nhà mẹ đẻ. Cho dù trở về cũng chỉ ở lại trong chốc lát, sau đó lại bị ông Vương mắng đuổi đi.

Nhìn vách tường đã bị khói hun hơi ố vàng, những viên gạch lát trên mặt đất cũng không còn nguyên vẹn, đôi mắt đã dâng lên một tầng hơi nước.

Mặc dù nơi này có những kí ức không tốt đẹp, nhưng dù sao cũng là nhà của cô, bản thân cũng có chút tình cảm gắn bó.

Nhưng không đợi cô thương cảm xong, tiếng mắng chửi của ông Vương đã truyền tới:

“Mày còn trở về làm gì? Còn có mặt mũi quay lại à? Người ta nói con gái gà ra ngoài như bát nước đổ đi, coi như tao xui xẻo tám đời rồi, nuôi mày lớn bằng ngần này tốn hết bao nhiêu tiền của, đến khi lấy chồng rồi mà vẫn để nhà mẹ đẻ nuôi.” Ông Vương ngồi trên sô pha, đang vui vẻ xem ti vi, nghe được tiếng cửa mở, vừa thấy người ăn cây táo rào cây sung là cô, liền bực tức.

“Ông đừng nói như vậy, Tĩnh Kỳ đã mệt rồi, thật vất vả mới về tới nhà nghỉ ngơi một chút, ông cũng không để cho nó yên tĩnh một lát”. Bà Vương đang làm cơm chiều trong phòng bếp, nghe thấy tiếng ông Vương mắng, biết con gái mình đã về liền bỏ xuống công việc trong tay, chạy nhanh ra ngoài nói hộ cho cô. Nhưng tiếng của bà khúm núm, tựa như không có chút sức lực gì cả.

“Hừ, tôi còn chưa tính sổ, bà cứ lo chăm sóc thật tốt cho nó để làm gì, chẳng qua chỉ là cái thứ ăn cây táo rào cây sung, tốt nghiệp nhiều năm như vậy, đã cho cha nó được một phen tiền nào chưa? Lại đi làm trâu ngựa, toàn bộ tiền bạc đều đem cho Trương gia, nó mệt chết cũng đáng đời”. Ông Vương tiếp tục đâm vào vết sẹo của con gái, đây đã là thói quen, dù sao trong nhà này ông là lớn nhất, ông muốn mắng thì mắng, tính tình của vợ và con gái giống hệt nhau, lúc nào cũng cúi đầu không dám lên tiếng.

“Ông coi lại lời nói của mình đi, tôi với ông đều là công nhân viên chức nhà nước, tiền lương hàng tháng còn chưa đủ cho ông dùng nữa sao, con gái đã lớn như vậy rồi, trong tay như thế nào cũng phải có tiền riêng để còn có việc dùng tới nữa chứ. Còn nữa, sao ông lại không cho phép nó giúp đỡ Trương gia, hiện tại nó cũng là con dâu Trương gia mà.” Bà Vương quan sát vẻ mặt của ông Vương, thấy tâm trạng ông ta không tệ, cũng đánh bạo nói hai câu.

“Hừ, tiền của tôi là để dành cho cháu đích tôn của tôi. Tôi đã nuôi nó hơn hai mươi năm, nó cũng phải biết hiếu kính tôi.” Ông Vương có lý lẽ của riêng ông, hơn nữa còn mang nặng tư tưởng trọng nam khinh nữ.

Vương Tĩnh Kỳ cúi đầu hơi bĩu môi, bởi vì cô biết, đời này ông Vương không có cháu đích tôn, chỉ có một cháu gái sinh non, cho nên nguyện vọng của ông nhất định là không thành. Cái này có lẽ là do ông trời trừng phạt tâm địa bất chính của ông ấy.

“Tĩnh Kỳ có phải là không hiếu kính ông đâu, quần áo bây giờ ông đang mặc chính là mấy ngày trước Tĩnh Kỳ mua cho đấy chứ.” Bà Vương thanh minh.

Ông Vương bị câu nói làm cho mất mặt, lập tức trợn mắt, quát: “Bà muốn cái gì, muốn ăn đòn phải không, cút xuống bếp nấu cơm ngay.”

Bà Vương bị mắng liền rụt người lại, nhìn con gái chỉ cúi đầu thùy chung không nói câu nào, bắt đắc dĩ thở dài rồi đi vào bếp nấu cơm.

Ông Vương thoả mãn uy quyền của mình, nhưng nhìn thấy cô đứng đó cúi đầu không nói, tâm trạng lại bắt đầu không tốt.

Có ai nói cho ông biết, tại sao Vương Kiến Phương ông lại có thể nuôi dưỡng được một đứa con gái như vậy. Cả ngày chẳng nói chẳng rằng, chỉ biết im lặng làm việc. Ở bên ngoài bị người ta khi dễ cũng chẳng biết phản kháng, làm sao mà ông trông cậy vào nó được đây.

Chương 21: Người Cha Cực Phẩm

2

“Lúc dọn dẹp phòng ở ông bà Trương gia vẫn chưa nói khi nào thì kết hôn sao?” Trong lòng ông phiền chán, nghĩ phải đem con gái gả đi càng nhanh càng tốt, như vậy cũng coi như là ông đã làm tròn trách nhiệm với cô lắm rồi.

“Chưa nói chuyện kết hôn, bảo là muốn trang hoàng lại phòng ốc trước, nhưng hình như không đủ tiền”. Vương Tĩnh Kỳ đã chuẩn bị cho Trương gia mấy mẫu “chuyện tốt” rồi.

Ông Vương nghe xong lập tức sôi sục, hỏi cô: “Bọn họ chưa nói sẽ cưới mà về, mà đừng có ngu ngốc mà đem tiền cho họ. Trong tay có tiền cũng không được tiêu xài hoang phí, cứ để ở trong nhà, phải chừa cho mình một đường lui biết chưa.”

Vương Tĩnh Kỳ nghe ba cô nói lời này, mặc dù hơi thô thiển nhưng cô nghe ra sự quan tâm đến cô.

“Thật ra Trương Dương đã gọi điện cho con, hỏi trong tay con hiện có bao nhiêu tiền, muốn con đưa tiền cho anh ấy để xử lý việc gấp”. Vương Tĩnh Kỳ đem sự tình nói một chút cho Ông Vương.

“Vậy mà nói với nó thế nào?” Ông Vương nhìn con gái chăm chăm, nếu cô dám đưa tiền cho Trương gia thì ông ta liền một cước đạp chết cô, đỡ cho ông đau đầu.

“Trong tay con hiện giờ vốn cũng không còn bao nhiêu tiền, với lại con cũng không muốn đưa cho nhà anh ta, cho nên đành nói là con đã đưa hết tiền cho ba giữ, bảo họ muốn lấy tiền thì tới tìm ba.” Vương Tĩnh Kỳ có chút e dè, bình thường đây là bộ dạng khi cô ở nhà, cũng không thể chỉ đi ra ngoài làm việc ít lâu mà lá gan đã lớn lên được, cho nên vẫn giữ bộ dạng ấy.

“Được, nói như vậy cũng tốt, để tao xem xem Trương gia ai dám tới đây đòi tiền, tao liền một cước đạp chết kẻ đó. CMN, cả nhà Trương gia cũng chẳng phải dạng vừa.” Ông Vương nghe xong con gái nói như vậy, vừa lòng chuyển lửa giận sang một nhà Trương gia từ trên xuống dưới mà mắng chửi.

Không phải ông Vương không tham tài, ông cũng biết trong tay con gái mình cũng có chút tiền, nhưng chừng ấy vẫn không phải là nhiều, chắc chỉ được khoảng một ngàn tám trăm đồng là cùng. Là trụ cột trong nhà, quản lí tiền lương của cả hai người, chút tiền ấy ông cũng không thiếu, cho nên cũng không ham. Đương nhiên ông không cần không có nghĩa người khác có quyền dòm ngó tới.

Ông Vương nhìn con gái lại cúi đầu không nói, tâm tình cũng không còn tệ như lúc nãy nữa, nói: “Được rồi, trong lòng mày tự biết là được. Mày vẫn còn chưa chính thức gả về Trương gia đâu, phải biết nắm lấy lợi thế của mình, đừng có làm nhà họ Vương này mất mặt là được.”

“Vâng, con biết rồi”. Vương Tĩnh Kỳ nhu thuận nói.

“Được rồi, tranh thủ về phòng dọn dẹp một chút, rồi xuống giúp mẹ mày nấu cơm.” Ông Vương giáo huấn con gái xong, quay đầu lại tiếp tục bắt chéo chân xem ti vi.

Vương Tĩnh Kỳ nghe lời đi về phòng của mình, đóng cửa phòng lại, lúc này mới thở ra một hơi lớn. Mặc kệ chính mình hạ bao nhiêu quyết tâm, có thể là do kiếp trước cô quá sợ hãi khi đối mặt với ba cô, cho nên hiện tại đứng trước mặt ba, cô vẫn không dám cứng rắn lớn tiếng, đoán chừng muốn làm được điều này còn phải cần cả một quá trình.

Cô nhanh chóng thay quần áo, sau đó đem máy ảnh kĩ thuật số của mình cẩn thận cất vào trong tủ quần áo, xong mới mở cửa đi xuống phòng bếp.

Buổi chiều, trên bàn cơm Vương gia chỉ có ba người. Bà Vương biết cô trở về, cố ý làm món thịt kho tàu, lại thêm một đĩa mướp đắng xào trứng gà, còn chuẩn bị một đĩa lạc cho ông Vương nhắm rượu.

Ông Vương tự rót rượu uống, nhìn trên bàn ăn có món thịt, liền nói: “Mẹ con các người đừng có tham ăn như thế, chừa lại một ít thịt lát nữa mang sang cho anh chị mày.”

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong cũng không lên tiếng, chỉ chậm rãi gấp rau, nếu nhìn kĩ có thể thấy được nụ cười châm biếm ở khóe môi cô.

Ba cô chính là như vậy, có đồ ăn ngon, chưa bao giờ nghĩ tới hai mẹ con cô, nhưng khi ông ăn nhất định sẽ nhớ tới anh trai.

Bà Vương nghe xong vội vàng để đĩa xuống, đi vào phòng bếp cầm một đĩa súp ra, đem một nửa thịt trên bàn xớt qua, chuẩn bị để lát nữa mang cho con trai.

Chương 22: Tâm Tư Của Chị Dâu

Sau khi cơm nước xong xuôi, Vương Tĩnh Kỳ mang theo một cái giỏ mây, bên trong là nửa phần thịt kho tàu, đi tới nhà của anh trai.

Kỳ thật, nhà của anh trai cách nhà cô ít nhất cũng mất hai mươi lăm phút đi đường, đáng lẽ phải ngồi xe, nhưng Vương Tĩnh Kỳ không muốn đến nhà anh trai sớm như vậy, cũng không muốn trở về nhà mình, cho nên cô lựa chọn đi bộ, xem như vận động sau khi ăn, cũng là để giết thời gian.

Cô vừa đi vừa nhìn, trên cửa sổ của mấy căn nhà lầu có dán giấy bán nhà. Căn nhà này cùng một khu với nhà cô, nhưng cô không thể mua nó được, bởi vì như vậy ba cô chắc chắn sẽ biết được, ngôi nhà đó sẽ không thể là của riêng cô nữa, cho nên chờ có thời gian, cô phải đi xem mấy ngôi nhà ở nơi khác xa hơn.

Rốt cuộc ba mươi phút sau, cô cũng đến được nhà của anh trai Vương Tuấn Kỳ.

Anh trai và chị dâu kết hôn sớm, lúc cô còn chưa lên đại học họ đã kết hôn rồi, thời điểm đó anh trai có việc làm, cho nên nhận được phúc lợi chia nhà cho người mới kết hôn, nhưng sau xí nghiệp cải biên, anh trai bị giảm biên chế, hai người bọn họ đều không có công ăn việc làm ổn định, bình thường cả hai đều ra ngoài làm công, tiền kiếm được chỉ vừa đủ để chi tiêu.

Vương Tĩnh Kỳ gõ cửa, là anh trai cô ra mở cửa.

“Tĩnh Kỳ sao em đến đây, mau vào đi.” Lúc nhìn thấy cô Vương Tuấn Kỳ rất vui mừng, nhìn thấy em gái đến liền chạy nhanh tới kéo cô vào.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn anh trai mình, trong lòng phức tạp. Hiện tại anh trai chịu sự quản thúc của chị dâu, tuy rằng đã rời khỏi Vương gia, nhưng vẫn luôn để ý tới người em gái này. Sau khi chị dâu bị sinh non, bởi vì cuộc sống áp lực, anh trai không có thời gian ở bên cạnh cô nữa. Hai anh em một năm cũng chưa chắc gặp nhau được một lần.

“Anh, ba bảo em mang thịt kho tàu tới cho anh.” Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh nói xong, đem đồ ăn từ trong giỏ ra đặt trên bàn cơm.

Vương Tuấn Kỳ nhìn em gái mang đồ ăn đến, nhíu mày nói: “Ba thật là, không để gì em mới về nhà được một lần, đồ ăn làm cho em, còn cố ý mang cho anh nhiều như vậy làm gì. Mọi người cứ ăn đi, anh và chị dâu...”

“Tĩnh Kỳ đến sao?” Lời anh trai còn chưa nói xong, chị dâu Triệu Bình từ trong phòng đi ra, đầu tiên là nhìn đồ ăn trên bàn, sau đó oán trách: “Anh làm anh trai như thế nào mà em gái đến cũng không bảo em ấy ngồi xuống nói chuyện, cũng không mang nước cho em ấy, thật là.”

Sau đó cô chuyển sang nói với Vương Tĩnh Kỳ: “Tĩnh Kỳ à, anh của em chính là như vậy đó, không biết cách ăn nói, em đừng để ý nhé.” Sau đó cô ta làm bộ như bây giờ mới nhìn thấy thịt kho tàu trên bàn, kêu lên một tiếng: “Áy, sao em lại mang đồ ăn tới đây, như vậy phiền lắm, sao không bảo anh chị tới để em đỡ vất công chạy tới chạy lui.” Chắc chắn là em chồng cố tình không gọi vợ chồng bọn họ về ăn cơm đây.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không lên tiếng, mặc kệ chị dâu nghĩ thế nào thì nghĩ.

Chị dâu cô chính là như vậy, được tiện nghi còn khoe mẽ, đừng mong từ miệng chị ấy nghe được một câu tốt lành gì. Chị ta có thể dùng lời nói biến tấu lòng tốt của người khác. Trên thực tế chị ấy lúc nào cũng nói lời hay nhưng luôn hàm chứa thâm ý. Đối với cô, chị ta chưa từng coi cô là người nhà của anh trai, đối xử với cô chẳng khác gì người ngoài.

Vương Tĩnh Kỳ không đáp lại lời nói của chị dâu mà xoay người nói với anh trai: “Anh, em phải trở về đây, nếu không trời sẽ tối mất.”

“Tĩnh Kỳ, em chờ một chút, anh mặc quần áo rồi đưa em đi.” Vương Tuấn Kỳ nhìn thấy em gái đi một mình, có chút không yên lòng nên chuẩn bị đưa cô về nhà.

Triệu Bình ở phía sau kéo tay chồng mình lại, không để anh đi.

“Em làm gì...”

“Anh, anh không cần tiễn em đâu, trời còn chưa tối, em đi nhanh chút là lập tức có thể về đến nhà rồi.” Vương Tĩnh Kỳ nói xong cũng không đợi hai người liền mang theo giỏ rời khỏi nhà anh trai.

“Tĩnh Kỳ, em về đến nhà thì gọi điện cho anh.” Vương Tuấn Kỳ bị vợ lôi kéo không cho đi, chỉ có thể dặn dò.

Chương 23: Tâm Tư Của Chị Dâu 2

Chờ cửa lớn đóng lại, Vương Tuấn Kỳ mới nghiêm mặt hỏi: “Em làm cái gì vậy?”

“Làm gì, không cho phép anh đi, bây giờ là ban ngày ban mặt, rất an toàn, anh đi tiền làm gì.” Triệu Bình buông tay chông ra.

“Tĩnh Kỳ đi đường xa mang thức ăn đến cho chúng ta, anh phải đi tiền nó mới đúng chứ.” Vương Tuấn Kỳ bắt đắc dĩ nói.

“Đó là do nó, lúc ăn không gọi chúng ta tới nhà ăn cho nóng, bây giờ thì cần gì tỏ ra ân cần như thế.” Triệu Bình không cho là phải.

“Em như vậy không phải là đang cố tình gây sự sao, em gái của anh để dành đồ ăn đến cho chúng ta, còn đích thân mang đến đây. Với lại chúng ta đã kết hôn, còn dọn ra sống riêng, nhà ba mẹ anh làm nhiều nên được hưởng. Tại sao có cái gì ngon cũng phải gọi chúng ta về ăn, còn lúc em làm được, lại không phải cũng chẳng kêu bố mẹ anh đến sao?”

“Vương Tuấn Kỳ, bây giờ anh muốn cãi nhau với tôi đúng không, hừ, nếu muốn tôi mời người khác ăn cơm thì cũng phải có điều kiện mới được chứ. Anh cũng không nhìn xem, tiền anh kiếm được chỉ vừa đủ ăn, đến bây giờ ngay cả đứa nhỏ cũng nuôi không nổi, bây giờ còn muốn mang cho người nhà sao?” Triệu Bình ăn nói cay độc, nói cái gì cũng khó nghe, một chút cũng không để ý lời nói của mình có làm tổn thương người khác hay không.

Vương Tuấn Kỳ bị vợ mắng cho rứt cổ, bởi vì những lời này đều là sự thật, nên anh cũng không thể cãi được.

Triệu Bình thấy Vương Tuấn Kỳ im lặng, bắt đầu ca một bài ca ai oán:

“Không phải tôi nói chứ anh xem có ai mà con trai mình gặp khó khăn mà cha mẹ không giúp một tay chứ, ba của anh ấy, già rồi mà cũng không sống đàng hoàng được, ngày nào cũng ôm bình rượu không rời, không phải đánh thì là mắng. Em gái anh thì học không giỏi, vừa tốt nghiệp liền muốn kết hôn, uổng công gia đình anh nuôi nấng nó bao nhiêu năm trời ăn học, cuối cùng chưa kịp mang về nhà được một phen tiền nào đã trở thành con dâu nhà người khác, mỗi ngày bán mạng làm việc cho người ta mà còn cười ngây

ngô được.”

Nói rồi, cô ta xuống phòng bếp, lấy ra hai đôi đũa, đưa cho chồng một đôi, ý bảo anh cùng ăn, bên ngoài thời tiết vẫn còn ẩm áp nên thịt kho tàu cũng không bị lạnh.

“Vừa rồi không phải anh muốn đi nói với em gái chuyện của Trương Dương đấy chứ?”

“Ừ, Tĩnh Kỳ nhất định là không biết chuyện này, anh không thể nhìn người khác lừa gạt em gái mình được.” Vương Tuấn Kỳ tức giận, gấp một miếng thịt cho vào miệng.

“Anh đúng là ngốc mà, cái đầu này sao không thể thông minh lên được nhỉ? Sao anh không nghĩ tới, nói chuyện đó với em gái thì sẽ có hậu quả gì?”

“Còn có thể có hậu quả gì được, Trương Dương đã kết hôn rồi mà còn lảng nhãng bên ngoài, tốt nhất là ly hôn.” Từ sau khi Vương Tuấn Kỳ nhìn thấy em rể mình hẹn hò cùng người phụ nữ khác, trong đầu đã cân nhắc kỹ lưỡng, nhất định phải tìm cơ hội nói cho em gái biết mới được, người đàn ông như vậy không thể kết hôn được.

“Đúng vậy, anh nói xong hai người bọn họ khẳng định sẽ chia tay. Vậy, em gái anh còn chưa làm lễ kết hôn mà đã phải ly hôn, ném cả thể diện đi, ly hôn xong nó còn có thể đi đâu, còn không phải quay về nhà mẹ đẻ. Nếu về sau cũng không ai đến hỏi, vậy có phải ba mẹ anh vẫn phải nuôi nó. Anh phải biết rằng, tiền của ba mẹ anh đều để dành cho con của chúng ta.” Ý nghĩ này của Triệu Bình nghe cũng có lí.

“Vậy phải làm thế nào bây giờ, nếu không nói, anh thấy lương tâm rất áy náy?” Vương Tuấn Kỳ thấy như vậy thì thật có lỗi với em gái.

“Anh không nghe câu, thà phá hủy mười tòa tháp còn hơn làm mất một cọc hôn nhân sao? Đây là chuyện của người ta, anh trai như anh chen vào làm cái gì?”

Triệu Bình thấy chồng mình không nói gì, lại tiếp tục khuyên can: “Vớ lại, còn có anh ở bên cạnh trông chừng, nếu sau này cuộc sống của em gái anh không hạnh phúc, tới lúc đó anh lại đứng ra làm chủ cho nó không phải là được rồi sao?”

Vương Tuấn Kỳ nghe xong mấy câu này, nhẹ gật đầu.

Triệu Bình cho rằng chồng mình đã thông suốt, thở phào nhẹ nhõm, cô cũng không nói gì nữa, cho đến bây giờ, cô khẳng định, nếu cháu trai của nhà họ Vương được sinh ra thì cho dù em gái chồng ly hôn, Vương gia cũng không còn chỗ cho nó dung thân.

Chương 24: Bắt Kẻ Ngoại Tình (1)

Sáng sớm ngày hôm sau, Vương Tĩnh Kỳ nhớ lại thói quen của đời trước, rời giường sớm, ăn sáng xong rồi dọn dẹp một lát, sau đó chuẩn bị tới phục dịch cho một nhà già trẻ Trương gia.

Cô phớt lờ đi sự châm chọc khiêu khích của ông Vương trên bàn cơm. Sau khi giúp đỡ mẹ thu dọn bát đĩa, cô tìm một chiếc balo cẩn thận bỏ máy chụp ảnh vào rồi đeo lên lưng chuẩn bị đi bắt tên đàn ông ngoại tình kia.

Lúc đến công ty của Trương Dương vẫn còn rất sớm, cô tìm một chỗ ẩn nấp có thể nhìn được cửa chính của công ty hẳn. Ban đầu cô muốn đến Trương gia đợi Trương Dương đi làm rồi đi theo sau theo dõi hẳn, nhưng nhớ lại thì hàng xóm của Trương gia đều biết cô là con dâu kiêm bảo mẫu của Trương gia, vì vậy nếu như tới đó, chắc chắn cô chưa kịp theo dõi được gì thì đã bị phát hiện rồi.

Trời xanh không phụ lòng người, cô đợi chưa tới hai mươi phút thì Trương Dương đã xuất hiện, nhưng chỉ có một mình hẳn.

Nhìn hẳn đi vào trong công ty, Vương Tĩnh Kỳ ở bên ngoài lại đợi thêm năm phút mới vác balo đi vào công ty.

“Này này này, cô kia, cô đi đâu đấy, cô muốn tìm ai?”

Vương Tĩnh Kỳ vừa đi đến cửa lớn, một người bảo vệ hơn năm mươi tuổi đã chặn cô lại.

Vương Tĩnh Kỳ khá bất ngờ, không nghĩ tới còn có bảo vệ ở trước cửa, cả đời trung thực, nhất thời cô không nghĩ nổi một lý do thích hợp.

Người bảo vệ kia nhìn cô cũng không lên tiếng, sau đó như chợt nghĩ ra điều gì nói: “Chắc cô tới đây để đưa tài liệu đúng không, nhưng hôm nay là chủ nhật, công ty không có ai làm việc cả. Hay cô cứ đưa tài liệu cho phòng bảo vệ, rồi tới thứ hai tôi sẽ giao giùm cô.” Người bảo vệ rất nhiệt tình.

Công ty của Trương Dương là một chi nhánh của cục bảo vệ môi trường thành phố D, làm nhiệm vụ kiểm tra đo lường, bình thường trong giờ làm việc thỉnh thoảng cũng có các đơn vị xí nghiệp tới đây đưa tài liệu. Trương

Dương là nhân viên tuyên truyền.

Vương Tĩnh Kỳ phản ứng, giả bộ như rất bất ngờ, hỏi: “Thứ bảy chủ nhật đều không làm việc sao? Tôi vừa thấy có người đi vào trong công ty mà.”

Người bảo vệ ngồi xuống cái ghế trước cửa nói: “Đó đúng là nhân viên của công ty, nhưng không phải người của ban kiểm nghiệm mà là nhân viên phòng tuyên truyền.”

“Ồ, công ty các vị thật là chuyên nghiệp! Ngày nghỉ mà cũng có người tới tăng ca.” Vương Tĩnh Kỳ khoa trương nói.

“Chuyên nghiệp cái gì chứ. Cô không thấy người ta rất trẻ tuổi sao, cuối tuần anh ta đến đây cũng vì bạn gái của anh ta làm việc trong công ty này, cho nên hai người hẹn gặp ở công ty trước sau đó liền ra ngoài hẹn hò.” Người bảo vệ có vẻ như rất nhàm chán, gặp được người cùng nói chuyện, cho nên bắt đầu thao thao bất tuyệt, cũng mặc kệ chuyện có nên nói hay không.

Chẳng qua vừa vặn người bảo vệ nói đúng chuyện mà Vương Tĩnh Kỳ muốn biết nhất. Hai người đó lát nữa sẽ ra ngoài, cô không thể ở lại đây cùng ông chú bảo vệ này nói chuyện phiếm được, nếu họ đi ra nhìn thấy cô thì không phải là sẽ bẽ ké hoạch rồi sao.

Thừa dịp bảo vệ dừng lại để thở, cô tùy tiện bịa một lý do rồi rời đi, quay lại chỗ trốn lúc nãy.

Sau khi cô bỏ đi, người bảo vệ đi qua đi lại vài vòng rồi đi vào phòng bảo vệ. Nửa tiếng sau, Trương Dương cùng một cô gái tay nắm tay đi ra ngoài.

Vương Tĩnh Kỳ đã chuẩn bị sẵn máy ảnh từ lâu, lúc này chỉ cần mang ra chụp làm bằng chứng để bắt đôi gian phu dâm phụ này. Tay nhấn nút chụp, “tách tách” hai tiếng đã chụp được hai tấm.

Sau đó nhìn thấy bọn họ ngồi lên xe taxi, cô mới vội vàng cất máy ảnh, lén lút chạy ra đường tìm xe taxi, may mắn có một chiếc xe vừa kịp đến. Cô nhanh chóng vẫy tay, sau khi ngồi lên xe liền nói: “Đuổi theo chiếc taxi phía trước.”

Tài xế taxi đập mạnh chân ga, xe bắt đầu lăn bánh.

“Cô gái, cô đi bắt gian phu à?” Người lái xe nhìn tình hình giao thông phía

trước, rồi nhìn Vương Tĩnh Kỳ qua gương chiếu hậu, cùng cô nói chuyện
phiếm.

Chương 25: Bắt Kẻ Ngoại Tình (2)

Vương Tĩnh Kỳ sững sốt một chút, không nghĩ tới hành động của mình rõ ràng như vậy, người ta chỉ liếc mắt một cái liền biết là cô muốn làm gì.

“Ha ha, trường hợp như cô tôi thấy nhiều rồi, tháng nào chả đụng phải năm ba người như vậy. Cô yên tâm, tôi là tay lái lẹa khẳng định sẽ không để chậm trễ chuyện của cô đâu.” Người tài xế nhếch môi cười nhìn Vương Tĩnh Kỳ trong gương chiếu hậu.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không xấu hổ, cảm ơn thẳng thừng: “Vâng cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, cô đừng nghĩ tôi cũng giống như cái người đàn ông đó, đối với tôi những kẻ đàn ông đứng núi này trông núi nọ* đều rất chướng mắt, ta nói có cuộc sống tốt đẹp thì không muốn, tham lam mù quáng làm khổ nhau thì được cái gì... Bắt kẻ là đàn ông hay đàn bà, làm người phải có lương tâm, lúc trước cuộc sống khó khăn, vợ không ghét bỏ mình, đi theo mình chịu khổ nhiều năm, bây giờ nhà có điều kiện, muốn tìm cách kiếm thêm nhiều tiền, nuôi vợ nuôi con, đến khi trong tay có một số tiền dư dả liền mèo mả gà đồng, vậy có còn là con người không? Haiz, cô là vợ của người đàn ông phía trước đúng không?” Người tài xế ăn nói khéo léo, Vương Tĩnh Kỳ còn chưa nói gì, miệng lưỡi hắn đã bắn liên thanh không dứt.

*Nguyên văn: Trong nhà cờ đỏ không ngã, bên ngoài cờ màu pháp phối (Chỉ những người đàn ông đã có vợ mà còn lăng nhăng bên ngoài)

“Ừ, đã đăng ký nhưng vẫn chưa tổ chức hôn lễ.” Vương Tĩnh Kỳ cũng không cảm thấy việc này có gì khó mở miệng, người tài xế chân thành như vậy, cô cũng nói vài câu về chuyện của mình.

“Này em gái, anh đây cũng không dám khuyên cô gì đâu. Nhưng đàn ông như vậy chẳng có gì tốt cả. Cô phát hiện ra hắn ngoại tình trước khi tổ chức hôn lễ cũng coi như là may mắn, nếu chờ sau khi sống chung rồi mới phát hiện ra, lại còn có con nữa, nhất định cô sẽ càng đau lòng hơn.” Tài xế nghe cô nói xong, nhin không được khuyên nhủ vài câu.

Vương Tĩnh Kỳ cười khẽ trong lòng, sau này cô không thể nào có con được.

Nhưng theo lời vị tài xế này nói, cô vẫn rất may mắn, ông trời để cho cô trọng sinh trước khi tổ chức hôn lễ, cũng là cho cô một cơ hội để sửa sai.

“Để sau rồi nói, hiện tại cô còn trẻ như vậy, tình ngộ sớm cũng tốt, quay đầu là bờ, có khi còn có thể tìm được người đàn ông khác tốt hơn nhiều.” Người tài xế nhìn cô gái đằng sau xinh đẹp như vậy, lại càng thêm coi thường người đàn ông kia, đúng là có phúc mà không biết hưởng, có được cô dâu tốt như vậy mà còn lãng nhãng bên ngoài.

“Phốc, anh trai đây quá khen rồi.” Tuy rằng Vương Tĩnh Kỳ đã sớm thông suốt, nhưng lúc này nghe người tài xế nói xong, trong lòng lại càng thêm thoải mái.

“Ha ha, không phải là tôi nói linh tinh đâu, tôi thấy điều kiện của cô không tệ, xã hội bây giờ cóc ba chân mới khó tìm, chứ đàn ông hai chân khắp nơi đều có. Tôi nói cho cô chuyện này, anh trai tôi điều kiện cũng khá tốt, nếu cô thấy được, tôi sẽ giới thiệu cho cô.” Người lái xe nói xong lại nghĩ tới hai anh em nhà hắn vẫn còn độc thân, nhất thời cảm thấy chủ ý này của mình thật sự rất hay.

“Cám ơn anh nhưng tôi vẫn muốn xử lý xong việc này đã. Nếu như tôi thật sự cần sẽ liên lạc với anh sau.” Vương Tĩnh Kỳ khéo léo từ chối, chính cô còn chưa bước chân ra khỏi hang sói được bao lâu, làm sao dám nghĩ đến chuyện sau này.

“Ừ nhỉ, cô xem tôi đây, đầu óc lẫn thần quên mất hiện tại cô đang muốn làm gì. Nhưng mà em gái này, tôi nói thật, anh trai của tôi tuy không tính là có nhiều tiền, nhưng tuyệt đối là một người đàn ông chân chính, nhân phẩm là số một.” Người tài xế vẫn tiếp tục chào hàng.

“Được, tôi sẽ nhớ kĩ. Nhưng mà anh tài xế này, xe đằng trước dừng rồi kìa.” Lúc Vương Tĩnh Kỳ nói chuyện phiếm, con mắt vẫn không rời khỏi chiếc xe phía trước, nhìn thấy chiếc taxi ngừng lại, vội vàng ra hiệu cho tài xế dừng xe.

Người tài xế cũng nhìn thấy, tay lái chuyển một cái, dừng lại ở một chỗ cách chiếc taxi kia không xa. Vương Tĩnh Kỳ trả tiền taxi, mang theo balo bước nhanh đuổi theo. Vừa liếc mắt cô đã nhìn thấy Trương Dương mang theo người phụ nữ kia bước vào một nhà hàng phương Tây.

Chương 26: Bắt Kẻ Ngoại Tình (3)

Vương Tĩnh Kỳ đứng bên ngoài nhà hàng phương Tây đi đi lại lại, cô không đi vào, chủ yếu bởi vì hai kẻ kia quá không biết xấu hổ, vừa vào đã chọn chỗ ngồi đối diện cửa ra vào, chỉ cần cô bước vào, nhất định sẽ bị Trương Dương bắt gặp.

Cô ngồi xổm xuống góc tường, nghĩ xem nên làm gì bây giờ, nếu như chỉ chụp được tấm hình hai người họ tay nắm tay chắc chắn sẽ không có hiệu quả cao, nhất định phải chụp được khoảnh khắc thật đặc biệt, mới có khả năng trị được Trương Dương, bằng không nếu kinh động đến hắn, sau này khó có thể tìm được chứng cứ.

Bây giờ cô không thể vào được nhà hàng, chỉ có thể chờ bọn họ ăn xong rồi theo đuôi.

Lúc cô đang nhập tâm theo dõi, bỗng nhiên bả vai bị vỗ một cái.

Cô giật thót mình quay lại, thì ra là người tài xế lúc nãy.

“Tôi thấy cô không đi vào trong. Liệu có phải tên cận bã kia là người đang ngồi ở bàn đối diện cửa ra vào đúng không?” Anh chàng tài xế tò mò thò đầu vào nhà hàng phương Tây nhìn qua một lượt.

“Đúng vậy, nhưng mà, sao anh lại tới đây?” Vương Tĩnh Kỳ có chút sợ hãi, cầm chặt lấy bato trong tay. Cô đang đi theo dõi người ta, kết quả lại bị một người xa lạ theo dõi lại.

“Tôi vừa mới đi tìm chỗ đỗ xe. Giờ cũng đã giữa trưa rồi, vừa vặn ở đây cũng có nhà hàng nên tôi tới dùng bữa luôn. Hay cô đưa máy chụp ảnh cho tôi, tôi vào đó ăn trưa nhân tiện có thể giúp cô.” Người tài xế đi tới chỗ Vương Tĩnh Kỳ thuận tiện lấy cái balo đựng máy ảnh trong tay cô, vác lên vai mình, sau đó dặn dò: “Cô cũng đừng chạy lung tung. Khi nào ăn xong tôi sẽ ra đây tìm cô.” Anh ta nói xong liền đi vào trong nhà hàng.

Đối mặt với tình huống đột ngột này Vương Tĩnh Kỳ không kịp phản ứng, ai mà nghĩ được một người vừa mới gặp trên xe lại có thể quen biết nhanh như vậy, tự nhiên xách cái túi của mình đi. Đợi cho cô kịp phản ứng định kêu lên “ăn cướp” thì người tài xế đã đi vào trong nhà hàng.

Vương Tĩnh Kỳ mở miệng rồi lại ngậm miệng, trong lòng nghĩ đi nghĩ lại chuyện này. Người tài xế đó có phải kẻ lừa gạt không vậy? Anh ta chỉ vừa quen biết cô, có thể giúp cô chụp được chứng cứ sao? Nơi này là một nhà hàng không rẻ, số tiền anh ta kiếm được chưa chắc đã đủ để mua một ly nước uống trong đó. Chẳng lẽ trên đời này thật sự có người giống như Lôi Phong* sao?

*Lôi Phong (18/12/1940 – 15/8/1962) là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. Năm 1963, anh trở thành đề tài cho cuộc vận động mang tính tuyên truyền diễn ra trên toàn quốc có tên là “noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong. Lôi Phong được miêu tả như một công dân kiểu mẫu và quần chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết đời hiến thân của Lôi Phong. Sau khi Mao Trạch Đông qua đời, Lôi Phong vẫn là một biểu tượng văn hóa. Tên của anh đã đi vào lời ăn tiếng nói hằng ngày và hình ảnh của anh xuất hiện trên áo phông và quà lưu niệm.

Hay là anh ta kiếm cớ, muốn lừa gạt cô, tuy cái balo của cô chẳng đáng giá nhưng cái máy ảnh kia cũng phải năm sáu ngàn tệ. Hôm nay không lẽ cô đi bất gian tình không thành mà còn bị người ta ăn cướp sao...

Vương Tĩnh Kỳ mờ mịt đứng ngậy ra, sau đó dứt khoát tự mình canh chừng ở ngoài này, dù sao chuyện cũng đã rồi. Anh ta đi vào từ đây thì chắc chắn cũng sẽ đi ra từ đây, nếu anh ta có ý xấu, cô sẽ báo cảnh sát.

Sau đó Vương Tĩnh Kỳ liền ngồi xổm ở một góc tường lo lắng chờ đợi, cứ một phút lại ngó vào một lần, chưa bao giờ cô cảm thấy thời gian trôi qua lâu như vậy.

Trên đường đèn đỏ bật sáng, một chiếc Audi chậm rãi ngừng lại.

“Cẩn Du, anh xem cô gái ngồi ở góc tường kia, cứ thụt thò thụt thò trước nhà hàng cơm Tây kia, không phải là không ăn nổi nên đứng nhìn cho đỡ thèm chứ?” Chu Viễn Hàng thừa dịp đang lúc đèn đỏ, đưa mắt nhìn ngó xung quanh một chút, chợt nhìn thấy một chuyện thú vị.

Người đàn ông ngồi bên cạnh đang cúi đầu cầm tài liệu đọc, nghe thấy anh ta nói mới ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa kính xe, vừa đúng lúc trông thấy

Vương Tĩnh Kỳ đang quan sát tình hình bên trong nhà hàng. Bởi vì cô quay lưng về phía bọn họ cho nên chỉ nhìn thấy được mông của cô.

Ánh mắt Chu Cận Du tập trung trên cái mông đang vênh lên của Vương Tĩnh Kỳ, mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm vào nơi đó, thẳng đến khi người phụ nữ kia rút đầu lại, lùi người ra sau, chiếc áo sơ mi dài mới che bờ mông tròn kia lại, anh mới hoạt động mắt một chút, nhìn nhìn người phụ nữ ngồi xôm ở góc tường kia.

Chương 27: Bắt Kẻ Ngoại Tình (4)

“Chà, người ở thành phố D này thú vị thật, xem ra chúng ta thật sự đến đúng chỗ rồi.” Chu Viễn Hàng có dự cảm, chuyển đi tới thành phố D lần này hẳn là có nhiều thứ hay ho đây.

Xe chậm rãi khởi động, Chu Cẩm Du lại cúi đầu, nói: “Cậu yên thân một chút, đừng có mà gây chuyện, không nhớ gì à?” Trong giọng nói trầm ổn của anh không tìm thấy một chút biến hoá nào, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Chu Viễn Hàng nghe xong xấu hổ vuốt vuốt cái mũi. Anh ở Bắc Kinh ăn chơi suốt ngày nên mới bị hai vị phụ huynh đày đến đây, nói để anh đi theo Cẩm Du, tiện thể học tập tính tình ổn trọng của anh ta.

Cắt, đó là do Cẩm Du cố ý ở trước mặt hai vị đại nhân mới làm ra vẻ như vậy thôi, mấy người anh em của anh ai mà không biết, Cẩm Du cũng không phải cái bánh tốt gì.

Trong xe lại khôi phục im lặng, mắt nhìn văn kiện trong tay nhưng suy nghĩ của Chu Cẩm Du lại bay tới cái mộng tròn của cô gái lúc nãy, nghĩ tới bộ dáng ngẩng cao ngạo nghễ của cái mộng đó, anh không tự nhiên di chuyển thân thể, vất chéo hai chân lên để che dấu biến hoá của thân thể.

Màu mắt của anh trở nên thâm sâu, kèm theo đó là sự kinh ngạc, thân thể của anh anh biết, chỉ nhìn thấy hình ảnh như vậy mà cơ thể anh đã có phản ứng. Xem ra Viễn Hàng nói đúng, lần này tới thành phố D đúng là không sai.

Vương Tĩnh Kỳ căn bản không biết vừa mới có một chuyện nhỏ phát sinh xen vào, hiện tại cô đặt hết toàn bộ tâm tư theo dõi tình hình bên trong nhà hàng. Cuối cùng sau gần một tiếng lo lắng chờ đợi, người tài xế kia cũng đẩy cửa đi ra.

Nhìn anh ta cầm theo cái máy ảnh tới chỗ cô, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Em gái, máy ảnh của cô không tệ. Có chế độ lấy nét nên mấy tấm hình tôi chụp rất rõ ràng...” Người tài xế đi đến trước mặt cô, đầu tiên là cảm thán chiếc máy chụp hình một phen.

“Thật sự cảm ơn anh, anh vất vả rồi.” Vương Tĩnh Kỳ đưa tay cầm lấy balo của mình.

“Áy, cảm ơn cái gì, chỉ tiện tay mà thôi. Cô đợi tôi một lát tôi cho cô xem cái này.” Người tài xế trực tiếp cầm máy ảnh, mở tấm ảnh vừa mới chụp lên cho cô xem.

“Góc độ này không tệ, còn có tấm này, thoát nhìn như hai người đang hôn nhau, kỳ thật bọn họ chẳng làm gì cả, chỉ là vấn đề góc độ thôi. Còn có tấm này, cả tấm này nữa, cũng là do tôi chọn góc chụp đó.” Người tài xế mở một loạt hình cho Vương Tĩnh Kỳ xem, anh ta rất kiêu ngạo vì có thể chụp ra được những tấm hình như vậy.

Vương Tĩnh Kỳ cầm lấy chiếc máy ảnh, mở từng tấm hình xem. Trình độ chụp ảnh của vị tài xế này đúng là khá tốt, đặc biệt là về mấy góc độ, có mấy tấm hình khiến cho người ta cảm thấy rất mập mờ, như là đang âu yếm nhau, còn giống như Trương Dương đang sờ mó ngực của cô ta vậy. Đương nhiên dùng gót chân cũng nghĩ ra được, ở nơi công cộng như vậy, dù hẳn có gấp gáp cỡ nào đi nữa cũng không có khả năng làm ra hành vi thô tục như vậy, cho nên chắc chắn là do người lái xe này đã rất khéo léo tìm góc độ.

“Còn tấm này là thành công nhất, lúc hai người bọn họ vụng trộm hôn môi, còn tưởng rằng không có người chú ý tới, tôi luôn nhìn bọn họ chăm chăm, vừa thấy bọn họ xích lại gần nhau, đã biết sắp làm chuyện mờ ám, tôi liền chụp lại ngay, cô nhìn xem, rất rõ ràng.” Người tài xế chỉ vào một bức hình hai người miệng đối miệng đặc ý khoe.

“Anh trai này, thật sự rất cảm ơn anh.” Lời cảm ơn lần này của Vương Tĩnh Kỳ là vô cùng chân thành.

Ngược lại lại làm cho người tài xế ngỡ ngàng.

“Đâu có gì đâu em gái, ngay cả một tiếng anh trai cô cũng đã gọi tôi rồi, đừng khách sáo như vậy, tôi gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ thôi, không có gì, không có gì đâu.” Anh ta xấu hổ gãi gãi đầu.

“Bữa ăn vừa rồi của anh tôi sẽ trả tiền. Anh không được từ chối đâu đấy.” Vương Tĩnh Kỳ lấy một trăm tệ ra, mặc dù cô rất đau lòng nhưng cô cũng thực sự cảm kích trước hành động giúp đỡ của anh chàng này.

“Áy áy, em gái, cô làm gì vậy, tôi không cần tiền đâu, nếu như lấy tiền của

cô thì tôi thành hạng người không ra gì rồi. Vừa rồi ở trong đó tôi cũng không ăn cái gì cả, tôi chỉ kêu nhân viên phục vụ lấy một ly nước lọc miễn phí thôi. Cô không biết phản ứng của người phục vụ lúc đó thế nào đâu, thật sự rất buồn cười.” Anh ta đưa tiền trả lại cho Vương Tĩnh Kỳ, sau đó nhớ lại lúc nãy anh đi vào nhà hàng, nhìn menu một lúc lâu, cuối cùng lại gọi một ly nước lọc, nhớ lại biểu lộ phong phú trên gương mặt của người nhân viên kia cảm thấy rất sáng khoái.

Vương Tĩnh Kỳ trông thấy người ta thật sự không cần, phần tâm ý này có dùng bao nhiêu tiền cũng không thể mua được. Nghĩ vậy cô liền nói: “VẬY ĐI, xem như tôi may mắn có được người anh trai tốt bụng như anh làm bạn bè, cơm Tây tôi không mời nổi, tôi mời anh ăn cái khác được không?”

“Ha ha, được thôi, thấy cô có lòng như thế thôi thì tôi chiếm chút tiện nghi của cô vậy, chúng ta đi tới góc đường kia ăn mì kéo đi.”

Chương 28: Kẻ Vô Sĩ

Sự thật chứng minh Vương Tĩnh Kỳ đã gặp được người tốt, sau khi cô mời người tài xế ăn mì xong, anh ta liền đưa cô đi rửa ảnh, sau đó đưa cô về nhà, trao đổi số điện thoại rồi mới chia tay.

Tính ra người đàn ông lái taxi này chắc tám trăm năm trước là họ hàng với cô rồi, bởi vì anh ta họ Vương, tên Vương Hồ, cái tên nghe thật dũng mãnh.

Cô cũng cảm thấy so với kiếp trước, kiếp này cô may mắn hơn rất nhiều, vừa mới trọng sinh vài ngày, liền gặp được người tốt như vậy, lúc này Vương Tĩnh Kỳ đã hoàn toàn quên sạch, vừa rồi cô còn muốn hô hào báo cảnh sát chuyện ăn cướp.

Hôm nay cô thuận lợi chụp được ảnh, còn quen được một người tài xế có lòng tốt như vậy, tâm tình cực kì tốt, vừa bước vào nhà vừa ngâm nga một bài hát, còn chưa kịp mở cửa, di động vang lên.

Tâm trạng đang tốt của cô lập tức bị phá vỡ, nhưng cô vẫn nhận điện thoại.

“Alo...” Vương Tĩnh Kỳ vừa alo một tiếng, đầu bên kia liền nói một tràng.

“Tĩnh Kỳ, giờ này em đang ở đâu, không phải anh đã bảo em hôm nay đến nhà của anh ư, giờ này sao còn chưa tới, em có biết ba mẹ và em gái anh đến bây giờ còn chưa có ăn cơm hay không, em gọi xe đến Trương gia ngay lập tức cho anh.” Ngữ khí của Trương Dương rất không tốt, bên này vừa cùng Từ Mai ăn cơm trưa xong, vừa định đi xem phim, trong nhà lại gọi điện thoại tới, hẳn bị bà già chửi cho một trận, do có Từ Mai bên cạnh, cho nên hẳn mới cố gắng chịu đựng, một câu cũng không có phản bác, bởi vì Từ Mai không biết đến sự tồn tại của Vương Tĩnh Kỳ, cho nên lúc hẳn cúp điện thoại liền lấy lý do đi mua đồ uống để gọi điện cho Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ trực tiếp dập máy, hẳn đúng là xem cô như con ở của nhà hẳn, bình thường đi ra ngoài kiếm tiền cho hẳn, thứ bảy chủ nhật còn muốn cô đến nhà hẳn hầu hạ một nhà già trẻ bọn họ.

Di động lại vang lên, Vương Tĩnh Kỳ không muốn nhận, trực tiếp ngắt máy. Sau nhiều lần như vậy, Vương Tĩnh Kỳ mới chậm chạp nhận điện thoại.

“Alo...”

“Tĩnh Kỳ, cô làm cái gì mà không ngắt điện thoại của tôi hả?” Trương Dương ở bên kia tức điên lên, hấn còn không ngại lớn tiếng mắng, thời gian dài như vậy còn chưa trở về, Từ Mai đã nhìn qua bên này rồi.

“Không có, chắc tín hiệu không tốt, anh cũng biết, di động của em hay chấp chờn, đáng lẽ sớm nên đổi cái khác rồi. Đây không phải đã chứng minh trong tay em không có tiền sao.”

Trương Dương ghen hòng, sau đó không kiên nhẫn nói: “Được rồi được rồi, lời anh vừa nói em có nghe rõ không? Nhanh chạy ngay đến nhà anh, ba mẹ anh còn chưa có ăn cơm trưa đâu.”

Vương Tĩnh Kỳ khoác balo lên vai, thay đổi tay cầm điện thoại, nói: “Áy khoan, anh nói hai bác đừng chờ cơm em, em đã ăn ở nhà rồi.”

Cô cố ý hiểu sai làm cho Trương Dương thiếu chút nữa tức hộc máu. Ba mẹ hấn làm gì tốt đến mức chờ cơm cô, rõ ràng là muốn chờ cô đến nấu cơm giùm bọn họ thì có.

Hấn nhìn Từ Mai đã muốn đi qua bên này, cũng không có thời gian dây dưa nữa, trực tiếp ra lệnh: “Được rồi, em đừng có lộn xộn nữa, tuần trước chuyện em đưa tiền cho ba mẹ của em đã khiến ba mẹ anh tức giận rồi, vốn anh đã nghĩ tuần này đưa em về nhà làm một bữa ăn ngon cho ba mẹ anh, biểu hiện tốt một chút, ai ngờ em lại không quý trọng cơ hội. Em cũng biết tính của ba mẹ anh, nếu bọn họ tức giận, anh cũng không còn cách nào. Được rồi, bây giờ nói cái gì cũng vô ích, em mau đi mua thịt cá, đến nhà nấu cơm cho ba mẹ anh đi, nhớ phải tỏ thái độ tốt một chút.”

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong cười lạnh, gia đình anh ta, cho dù cô đem thịt bỏ cho chó ăn cũng không muốn đem cho người nhà hấn ăn dù chỉ một vụn thịt.

Chương 29: Kẻ Vô Sĩ 2

“Em không có tiền, vả lại, ba em còn đang tức giận nhà anh chuyện sắm sửa mà chẳng nói chẳng rằng, tuần này em vừa về nhà ba liền mắng em, bắt em ở nhà không được đi đâu, đặc biệt là nhà anh, nếu em đi ba sẽ đánh gãy chân em, em cũng không dám ra khỏi nhà.”

“Em ở nhà? Sao anh lại nghe thấy tiếng ô tô?” Trương Dương có chút không xác định, mới vừa rồi hẳn còn mơ hồ nghe thấy tiếng còi ô tô.

“Anh nghe lầm rồi, em đang ở nhà. Nhưng mà anh đang ở đâu vậy?” Vương Tĩnh Kỳ trợn mắt nói dối.

“Anh? Anh đang ở cơ quan tăng ca, em cũng không phải không biết, công ty anh rất bận rộn.” Trương Dương có chút bối rối, lập tức cố gắng giữ bình tĩnh, “Chuyện của anh em đừng quản. Cho dù là ba em cũng không thể không phân rõ phải trái, em bây giờ là con dâu Trương gia, đến Trương gia nấu cho ba mẹ chồng một bữa cơm thì có làm sao.”

Vương Tĩnh Kỳ nghe hẳn nói những lời vô sĩ đó, thiếu chút nữa đem chỗ mì vừa mới ăn nhổ ra, vì không muốn lãng phí lương thực, cô vẫn nên tránh nói chuyện với tên cặn bã như vậy.

“Tính tình ba em như nào anh cũng biết, em không dám nói, nếu không để em đưa điện thoại cho ba em, anh nói chuyện với ông ấy nhé?”

Cô đoán chắc Trương Dương không có lá gan kia, phải biết rằng ngày đó ba cô đến Trương gia làm loạn, khiến cho bọn họ biết rõ sự lợi hại của ông.

“Áy, không cần không cần, anh và ba em có cái gì để nói đâu. Ba em đã không cho em ra ngoài, vậy em ở nhà nghỉ ngơi hai ba ngày đi.” Ân tượng của Trương Dương đối với ông Vương hung hãn vẫn khắc sâu, đó là một người không biết nói đạo lý, chẳng ai có thể nói chuyện với người không biết nói lý lẽ như ông ta được.

“Được rồi, vậy anh tăng ca đi, chúng ta kết hôn còn trông cậy vào tiền tăng ca đó.” Vương Tĩnh Kỳ châm chọc nói, dứt lời, cô trực tiếp cúp điện thoại.

Trương Dương nghe trong điện thoại truyền đến âm thanh tút tút, hơi không

thể tin được nhìn điện thoại, Tĩnh Kỳ có phải đã biết cái gì hay không, sao trong lời cô ta nói giống như có hàm ý gì khác.

Hắn lập tức lắc đầu, không có khả năng, cô ta ngốc như vậy, mỗi ngày không ở trường thì là ở nhà, không mấy khi đi ra ngoài, làm sao có thể biết được chuyện của mình.

Lúc hắn đang đứng bần thần suy nghĩ, Từ Mai đã bước tới.

“Trương Dương, gọi điện thoại cho ai vậy, sao lâu thế, phim sắp bắt đầu rồi.” Cô có chút hoài nghi nhìn Trương Dương.

“À, không có gì, chỉ là điện thoại của mấy người bán hàng đa cấp ấy mà, anh nói sao hắn cũng nghe không hiểu, nói cả nửa ngày, đến lúc anh tức giận hắn mới cúp máy.” Trương Dương bối rối trong phút chốc, lập tức tùy tiện tìm một cái lí do.

Từ Mai không nói gì, nhưng trong lòng cũng không tin lời hắn nói, mới vừa rồi rõ ràng cô nhìn thấy chính hắn chủ động gọi điện thoại cho người khác, hơn nữa tuy cô không nghe thấy hắn nói cái gì, nhưng nhìn biểu tình trên mặt hắn, hắn là người có quen biết, nhưng gọi điện thoại với người quen biết thì sao Trương Dương lại nói người lạ gọi điện thoại tới? Trong lòng Từ Mai bắt đầu nổi lên hoài nghi.

Thấy Từ Mai nhìn hắn không nói lời nào, trong lòng Trương Dương không hiểu tại sao lại cảm thấy lo lắng, sợ mình nói lung tung lộ ra cái gì đó, vội vàng nói: “Phim không phải sắp bắt đầu rồi sao, chúng ta vào nhanh đi, anh đã mua đồ uống rồi.” Nói xong liền kéo tay Từ Mai, bước nhanh về phía đại sảnh rạp chiếu phim.

Từ Mai bị kéo đi, nghĩ đến vừa rồi trên mặt Trương Dương lóe qua tia chột dạ, trong lòng hắn đang giấu giếm điều gì?

Vương Tĩnh Kỳ nói xong, sau khi cúp điện thoại liền nhẹ nhàng mở cửa bước vào nhà, nghe bên trong có tiếng ngáy, nhìn cửa phòng ba mẹ khép hờ, mới biết ba mẹ cô đang ngủ trưa.

Cô rón rén bước vào cửa, đổi dép xong liền đi về phòng của mình, trước tiên bỏ balo xuống, đem máy ảnh cất vào trong tủ quần áo.

Vừa muốn thay quần áo ở nhà, cửa phòng liền bị đẩy ra.

Chương 30: Miễn Là Không Đụng Đến Vấn Đề Nguyên Tắc, Con Sẽ Không Li Hôn

“Mẹ, con làm ồn đến mẹ sao?” Vương Tĩnh Kỳ nhìn mẹ cô đang đi vào.

“Không có, mẹ chỉ vừa đặt lưng một chút, còn chưa có ngủ.” Bà Vương không nghĩ tới con gái lại quay về sớm như vậy, trong lòng không yên tâm nên mới tìm cô hỏi han.

“Tĩnh Kỳ, hôm nay sao trở lại sớm thế? Mẹ chồng con tức giận sao?” Bà Vương lo lắng hỏi.

Wương Tĩnh Kỳ sừng sốt, lập tức hiểu tại sao mẹ cô lại hỏi như vậy.

Kiếp trước mỗi khi cô đến Trương gia, bình thường sáng sớm tinh mơ đã đi, thẳng đến trước khi ăn cơm tối mới về nhà. Mà giờ chỉ vừa mới qua bữa trưa, cô quay về sớm như vậy, khó trách mẹ lại gặng hỏi.

“Mẹ, hôm nay con không đến Trương gia, buổi sáng con ra ngoài dạo phố, trưa ăn cơm cùng bạn, cơm nước xong xuôi là con về nhà liền.”

Trước kia cuối tuần cô đều chuẩn bị chu đáo đến Trương gia làm bảo mẫu, một người bảo mẫu đúng nghĩa. Buổi sáng cô phải mua thịt cá đồ ăn đến nhà Trương gia, sau đó liền chui xuống bếp làm một bữa cơm thịnh soạn cho nhà bọn họ.

Ngoại trừ Trương Dương, bình thường chủ nhật hẳn đều không có ở nhà mà ở đơn vị “tăng ca”, kiếp trước cô thật ngốc, lúc nào cũng cho rằng Trương Dương vì tương lai bọn họ không ngừng phấn đấu, vì vậy dù người nhà hẳn không chào đón, ai cũng nhìn cô không vừa mắt, cô đều cảm thấy đáng giá, bởi vì cô vẫn cho rằng, có người vì cô thậm lạng trả giá.

Một nhà Trương gia ăn cơm cô làm, còn soi mói bắt bẻ, không phải thịt mặn thì là đồ ăn nhạt, còn không thì là mua thiếu đồ ăn vân vân, nhưng mặc kệ ghét bỏ như thế nào, cuối bữa cả bàn đồ ăn ngay đến một giọt canh cũng không sót lại. Sau đó bọn họ ai nấy xách mông đi nghỉ ngơi, để mặc chén

đũa ở đó, còn sai cô đem quần áo bẩn chồng chất trong nhà vệ sinh giặt sạch. Điều khiến cô khó chịu nhất chính là ngay cả đồ lót của cha chồng cũng đưa cho con dâu là cô đi giặt.

Cái này cũng chưa xong, không biết bình thường Trương gia sống kiểu gì, cô giặt hết quần áo còn phải đi chà rửa nhà bếp, toilet, bởi vì những chỗ đó rất dơ bẩn, khiến cô không thể nhìn tiếp.

Tóm lại mọi việc bảo mẫu cần làm, cô đều phải làm, thẳng đến khi cô làm xong bữa cơm tối cho nhà họ, nhiệm vụ của cô ở Trương gia coi như xong, lúc đó cô mới có thể về nhà.

Vương Tĩnh Kỳ nghĩ lại, kiếp trước cô sống ở Trương gia, hình như Trương gia mỗi tuần đều thuê một bảo mẫu, đương nhiên cô còn không bằng bảo mẫu, đầu tiên là làm không công, cô còn phải bỏ tiền ra mua đồ ăn, có lúc hai người em chồng còn nhao nhao đòi ăn thịt sườn, thứ hai, người bình thường thuê bảo mẫu, dù là người làm thuê nhưng vẫn được đối xử rất lịch sự, còn cô đến Trương gia thì luôn phải cúi thấp đầu, nhà bọn họ không một ai hoà nhã với cô cả.

Cả đời làm việc vất vả, cô vốn không muốn sống cùng Trương Dương nữa, vậy càng không có lí do gì đi làm bảo mẫu miễn phí cho Trương gia.

“Có phải bà xui gia tức giận không, con phải giải thích cho ông bà xui gia hiểu, ba con tính tình cáu kỉnh, nói với hai người đó đừng coi là thật mà để trong lòng.” Bà Vương nghe cô nói không đi đến nhà chồng, nghĩ rằng Trương gia thật sự tức giận, có chút sốt ruột nói.

Bà sợ do chồng bà đi gây chuyện với người ta, khiến cho cô bị người nhà Trương gia mắng chửi. Bản thân bà đã như vậy, bà hi vọng con gái bà có thể tìm được người chồng tốt. Tuy nhiên theo như tình hình hiện giờ thì dù có gả về Trương gia cũng không thể bớt lo lắng được, nhưng nói như thế nào thì Trương Dương cũng là người có học, hai người chung sống, dù cho nhà chồng có gây khó dễ nhiều hơn đi chăng nữa, con gái bà cũng phải nhìn một chút, như vậy cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến vợ chồng son bọn họ.

Chương 31: Miễn Là Không Đụng Đến Vấn Đề Nguyên Tắc, Con Sẽ Không Li Hôn. 2

“Mẹ, không cần giải thích, nếu bọn họ tức giận vì ba, cũng không còn cách nào. Ba con nói cũng không sai.” Vương Tĩnh Kỳ kiếp trước còn oán trách ba mình, nhưng mà hiện tại ngẫm lại, ngược lại cô còn muốn cảm kích ba, bởi vì đây là lần đầu tiên ba làm vậy, cả đời có lẽ cũng không có lần thứ hai.

“Nói thì nói như vậy, nhưng tính tình ba con như thế, lời dễ nghe thì không thấy đâu, lúc nào cũng chỉ chửi với rửa, còn mắng cho ông bà xui gia không còn mặt mũi, bọn họ làm sao không đổ lên đầu con được? Tĩnh Kỳ à, con nghe lời mẹ, mẹ chồng xung đột với con dâu sẽ rất khó sống chung, con không thể vì chút chuyện nhỏ mà rước phiền phức vào người, đều nói oan gia nên giải không nên kết, ngày mai con dành chút thời gian đi đến đó, giải thích với người ta, dù bà ấy mắng mấy câu cho hả giận con cũng phải nhịn, nếu không sẽ rất khó xử cho Trương Dương!” Bà Vương tư tưởng cổ hủ, mặc kệ nguyên nhân mâu thuẫn là gì, mẹ cô đều cho rằng vấn đề nằm ở con dâu. Và lại, cuộc sống vợ chồng, đàn ông vẫn thiên về gia đình mình hơn (ông Vương là ví dụ), tuy ngoài miệng không nói ra, nhưng trong lòng luôn nhớ kỹ, không nhất thiết phải thể hiện ra ngoài.

“Mẹ, chuyện Trương gia mẹ không cần quan tâm. Hôn sự của con và Trương Dương con cũng không muốn tiếp tục nữa, đã đăng ký kết hôn lâu như vậy, nhà bọn họ vẫn là không hài lòng về con, vậy ly hôn là được rồi.” Vương Tĩnh Kỳ nói xong, liền chờ phản ứng của mẹ mình.

Bà Vương là người truyền thống, suy nghĩ cổ hủ đã ăn sâu bén rễ, nếu không làm sao chịu được tính khí ông Vương nhiều năm như vậy, lúc đánh lúc mắng, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện li hôn.

“Nói vậy, li hôn cái gì, con đừng bao giờ có suy nghĩ đó, chúng ta là đàn bà, cả đời quan trọng nhất là thanh danh, nếu con ly hôn, khỏi cần phải nói, nước bọt của người đời cũng có thể dim chết con, ba con cũng không thể cho con về nhà, tới lúc đó con tính sao?” Bà Vương bắt đầu tức giận.

“Tĩnh Kỳ, thời gian qua không phải vẫn tốt sao, con và Trương Dương coi

như cũng là môn đăng hộ đối, đều là sinh viên, đều là người có học, không thể chỉ vì nhất thời xúc động mà làm ra chuyện khiến mình hối hận cả đời.” Bà nói xong còn lấy tay lau nước mắt, “Là mẹ biết bây giờ không có học thì không thể làm được gì, cho nên mẹ mới phải chịu áp lực lớn như vậy tạo điều kiện cho con học đại học, con phải để cho mẹ chút sĩ diện chứ.”

Vương Tĩnh Kỳ nhìn bộ dạng này của mẹ mình, cũng đành chịu, “Mẹ, con chỉ nói vậy thôi, không có li hôn, vả lại bây giờ xảy ra bao nhiêu chuyện, sao có thể li hôn. Mẹ đừng khóc nữa, con cam đoan với mẹ được chưa, miễn là không đụng đến vấn đề nguyên tắc, con có thể nhẫn nhịn, sẽ không để cho mẹ mất mặt.” Nói thì nói vậy nhưng cô vẫn giấu suy nghĩ trong lòng, tuy cô nói chỉ cần không đụng đến vấn đề nguyên tắc thì cô sẽ không li hôn, nhưng hiện tại Trương Dương đã có tình nhân bên ngoài, đây thực sự là một vấn đề nghiêm trọng, việc li hôn đã là chuyện sớm muộn.

Bà Vương không biết suy tính trong lòng cô, nghe cô cam đoan như vậy mới ngưng khóc mỉm cười, sau lại hỏi: “Tĩnh Kỳ, trong tay con còn đủ tiền tiêu không, chốc nữa mẹ đưa thêm cho con?”

“Mẹ, không cần đâu, con vẫn còn tiền mà, con ngày nào không ở trường thì cũng ở trong phòng, làm gì có chỗ tiêu tiền.” Vương Tĩnh Kỳ cũng không đành lòng cầm số tiền mẹ cô vất vả dành dụm.

Vương gia mặc dù đều là công nhân viên chức, nhưng tiền lương đều ở trong tay ông Vương, bà Vương hàng tháng cũng chỉ cầm hơn hai trăm mua thức ăn, cho nên tiền riêng của bà rất khó khăn mới tiết kiệm được chút ít, cô sao có thể không biết xấu hổ mà cầm lấy.

Bà Vương nghe xong cũng yên tâm gật đầu. Cả đời con gái bà như vậy là tốt rồi, con bé cũng coi như có hi vọng.

Chương 32: Bối Móc

Chủ nhật, Vương Tĩnh Kỳ hiếm khi ở nhà một ngày, liền nhận được ánh mắt tán dương của ông Vương. Qua thứ hai, cô thu xếp quần áo, còn đem theo máy ảnh trở lại trường học.

Vương Dĩnh vừa nhìn thấy cô liền khẩn cấp muốn biết chuyện gì diễn ra sau đó, nhưng ngại trong văn phòng có nhiều người, không tiện hỏi nhiều, bèn đến gần bên cạnh Vương Tĩnh Kỳ, nháy mắt ra hiệu với cô. Vương Tĩnh Kỳ nhìn bộ dạng tò mò của cô ấy trông rất buồn cười, thấy Vương Dĩnh mở to mắt trừng mình, tranh thủ nhỏ giọng nói: “Ở đây nhiều người, không tiện nói chuyện, trưa nay về phòng mình nhất định sẽ báo cáo đầu đuôi rõ ràng cho các cậu.”

Vương Dĩnh nghe thấy vậy mới vừa lòng, quay mặt nhỏ giọng “hừ” một tiếng.

“Hai người lại đang làm gì đấy hả, có biết đang là giờ làm việc không, lại cùng nhau tụ tập buôn dưa lê, bán dưa chuột, không dành thời gian ra mà soạn bài, chuẩn bị bài giảng cho tốt. Nên nhớ các cô là giáo viên của nhân dân, đảm nhận công việc dạy học thì phải làm sao cho xứng đáng với lương tâm.” Trình Xuân Hoa vừa mới tới văn phòng liền trông thấy Vương Tĩnh Kỳ cùng Vương Dĩnh tụ tập cười cười nói nói, rất không thuận mắt, liền đem bực tức, khó chịu trong lòng xả lên đầu hai người.

Vốn là ngày chủ nhật chị ta sẽ đi thăm con, nhưng lại bị chồng trước ngăn cản, đuổi đi, trong lòng đang khó chịu, đã vậy còn gặp hai người này thoải mái đùa giỡn, nhìn đến liền không chịu được, đem bực bội trong người trút ra.

“Trình chủ nhiệm, chị xem bây giờ là mấy giờ, còn chưa tới 7h30, chính xác bây giờ còn chưa bắt đầu giờ làm việc, tôi làm việc gì người khác không thể quản. Còn nữa, cho dù bây giờ là giờ làm việc, đồng nghiệp trao đổi với nhau một chút cũng không được à, thảo luận chuyện học sinh cũng là chuyện bình thường. Cuộc họp lần trước hiệu trưởng cũng có nói, chúng ta là những người làm giáo viên không cần quá cứng nhắc, ngoại trừ giờ học, các thầy cô giáo trong quá trình giảng dạy cần trao đổi nhiều một chút, tích lũy kinh nghiệm và kỹ năng giảng dạy, phát hiện những thiếu sót để chỉnh sửa và bổ sung kịp thời, như vậy là có lợi cho việc dạy học. Chủ nhiệm Trình đây hôm

họp nội bộ chị chuẩn đi mất à, ngay cả điều này cũng không nghe thấy.” Vương Dĩnh trước giờ chưa hề quan tâm người khác trước mặt mình là ai, đây chính là tính cách của cô, theo như cách nói của Hi Văn, cô ấy chính là một khẩu đại bác, ai dám chọc đến cô ấy, cô ấy lập tức nã đạn về phía người đó.

Dĩ nhiên, tính cách hung hăng càn quấy của Vương Dĩnh cũng có nguồn gốc. Bà cô là phó tổng biên tập tòa soạn nhân dân thành phố D, mẹ cô ấy là biên tập viên của tòa soạn. Những sự quảng bá của ngôi trường này từng được đăng trên báo đều là dựa vào quan hệ của cô ấy mới có được.

Trình Xuân Hoa bị cô nói cho cứng họng không nói được gì nữa, sắc mặt thay đổi liên tục, lúc trắng, lúc xanh, cuối cùng chuyển thành màu đen. Nhìn người khác trong phòng cúi đầu nhin cười, sắc mặt của chị ta càng lúc càng khó coi. Chị biết gia thế của Vương Dĩnh không dễ gì trêu chọc bèn đem mọi bức tức đổ lên đầu của người dễ bắt nạt hơn - Vương Tĩnh Kỳ.

“Vương Tĩnh Kỳ, cô không có việc gì làm sao? Đã sắp đến giờ thi, cô mau chóng đem bài thi ra ngoài cho tôi. Còn nữa, nếu lần này thành tích không tốt, tôi và cô cùng đi gặp hiệu trưởng nói chuyện.”

Vương Tĩnh Kỳ bất ngờ bị âm thanh chói tai đập vào màng nhĩ, biết rõ lần này tới phiên mình trở thành chỗ cho mục yêu quái này trút giận, nhưng dù sao giờ cô đã không còn là Vương Tĩnh Kỳ trước đây nữa rồi, đời này cô nhất định không thể để người khác tùy tiện bắt nạt.

“Chủ nhiệm Trình, có phải chị nhớ nhầm không, bây giờ mới giữa tháng 9, kỳ thi tháng không phải đến đầu tháng 10 mới thi sao? Hơn nữa, bài kiểm tra môn toán khi nào thì đến lượt tôi chuẩn bị, không phải đều là các thầy cô giáo có kinh nghiệm ra đề sao?” Vương Tĩnh Kỳ làm vẻ mặt vô tội nói.

Chương 33: Bối Móc 2

Lần này Trình Xuân Hoa một câu cũng không thể nói lại được, vừa rồi bản thân quá tức giận, nói chuyện mà không suy nghĩ, Vương Tĩnh Kỳ vừa nói như vậy, chị mới ý thức được mình nói sai, nhưng muốn bản thân chị thừa nhận mình sai là việc không thể, trong văn phòng có quá nhiều người, chị không thể chịu được nhiều ánh mắt như vậy, nhưng nếu không nói gì mà cụp đuôi chạy, chị cảm thấy càng mất mặt, nhưng không còn cách nào khác, chị nhìn xung quanh, sau đó gằn ra một câu từ trong kẽ răng: “Văn phòng các cô thật bừa bộn, ngay cả ổ chó cũng không bằng, còn không mau dọn dẹp cho gọn gàng.” Giống như sợ sẽ có người bắt bẻ lại chị, vừa nói dứt lời liền xoay người đóng sập cửa phòng rồi đi.

Người trong văn phòng thấy chị ta đi rồi, mới cúi đầu cười thành tiếng.

“Người như vậy cũng được làm chủ nhiệm, thật sự không nói nổi!” Vương Dĩnh nhìn cửa văn phòng rung lắc do cú đóng sập vừa nãy, oán thầm.

“Được rồi, khoan dung độ lượng một chút đi”, Vương Tĩnh Kỳ đánh nhẹ Vương Dĩnh một cái, tuy rằng trong văn phòng ngoài mặt nhìn các giáo viên tuy có vẻ hòa thuận, nhưng trong phòng chỉ cần xảy ra một biến động nhỏ như lông gà, vỏ tỏi ban giám hiệu cũng biết, chứng tỏ trong văn phòng có nội gian, cho nên nói ít một chút vẫn tốt hơn, nếu không đắc tội với người khác khi nào cũng không biết.

“Tĩnh Kỳ, tính tình cậu quá tốt nên mới bị người khác bắt nạt.” Vương Dĩnh nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Được rồi, được rồi, chờ buổi trưa trở lại phòng chúng ta lại tiếp tục nói, bây giờ đã đến giờ làm việc, mau chuẩn bị lên lớp thôi.” Vương Tĩnh Kỳ nhỏ giọng nói.

Kỳ thật, với những giáo viên có kinh niên, giống như Vương Tĩnh Kỳ là giáo viên lâu năm như vậy, toàn bộ chương trình sách giáo khoa cô đều đã thuộc lòng, bây giờ mỗi lần đi dạy cô chỉ cần nhìn lại tài liệu giảng dạy vài phút là có thể chuẩn bị lên lớp. Không cần soạn bài nên hiện tại, cô có khá nhiều thời gian rảnh.

Cô nghĩ một chút, vẫn nên mở giáo án ra, soạn cho xong hết giáo án của tuần

này.

Đến buổi trưa, sau khi trở lại phòng ngủ, mấy người Tướng Hi Văn liền vây quanh Vương Tĩnh Kỳ, giục cô kể lại chuyện xảy ra tuần trước.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không có giấu diếm gì, kể lại chuyện hôm đi chụp ảnh, rồi gặp được Vương Hồ ra sao, người ta giúp mình như thế nào cũng kể đầu đuôi rất rõ ràng.

Vương Dĩnh vừa nghe sự tích vĩ đại của Vương Hồ, hô lớn: “Ừ ôi!!! Xã hội này còn có những người trọng nghĩa như vật sao, cậu mau giới thiệu cho mình, mình muốn làm quen với anh ta.”

“Cậu trật tự đi, cậu không nghe Tĩnh Kỳ nói sao, Vương Hồ kia đã có vợ rồi, lại ghét nhất chuyện đàn ông lăng nhăng, một chân đạp hai thuyền, mình nghĩ anh ta cũng không thể làm như vậy. Cho nên cậu từ bỏ hy vọng đi.” Tướng Hi Văn nói rất nhẹ nhàng, bình thản nhưng lại khiến mọi người không kiềm chế được phải bật cười.

“Này, cậu thật là, sao lại nghĩ mình xấu xa như vậy chứ, coi mình giống kẻ thích đào chân tường nhà người khác lắm hay sao?” Vương Dĩnh hô to nhào về phía Tướng Hi Văn.

Tướng Hi Văn nhanh nhẹn né tránh, động tác so với Vương Dĩnh càng nhanh hơn, cô xuống giường, còn trịnh trọng nhìn Vương Dĩnh từ trên xuống dưới, nhẹ gật đầu nói: “Giống, quá giống.”

“A, cậu cái đồ đáng chết này, mình sẽ kiện cậu, kiện cậu tội phỉ báng, kiện cậu bôi xấu danh dự của người khác”, Vương Dĩnh nói xong xuống giường đi dẹp lê, xử lý Hi Văn.

“Cậu kiện đi, cậu bỏ tiền ra, mình giới thiệu mẹ mình làm luật sư cho cậu”.

Từ Mộc Nghiên thấy hai người như muốn đánh nhau, vội giảng hoà: “Này này, hai người các cậu không trật tự được à, Tĩnh Kỳ còn chưa có kể xong, bọn cậu lại đã đánh nhau rồi.”

Nghe cô nói vậy, Vương Dĩnh và Tướng Hi Văn lập tức trở nên hiền lành như thỏ.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn hai người vừa mới cãi nhau ầm ĩ, trên mặt hiện lên nụ

cười vui vẻ.

“Cũng không còn gì để kể nữa, mình thấy ông anh họ Vương này không tồi, công việc không làm, lại đi giúp một người xa lạ, ngay cả thù lao cũng không cần, thực sự là một người tốt, cho nên mình mới mời anh ta đi ăn cơm, còn lưu số điện thoại để sau này có cơ hội báo đáp.”

Cả ba người đều nhẹ gật đầu.

“Vậy cậu không tới nhà họ Trương, mẹ chồng cậu không gọi điện tìm cậu sao?” Tưởng Hi Văn hỏi.

“Bà ấy không trực tiếp gọi cho mình nhưng lại kêu con trai gọi, hấn còn gạt mình nói là tăng ca, kêu mình mau chóng đến nhà hấn, hấn còn nói ba mẹ hấn đang chết đói chờ mình ở nhà kia.”

Chương 34: Ba Cô Ta Là Cục Trưởng

“Vậy ba cậu trả lời thế nào?” Từ Mộc Nghiên khẩn trương hỏi.

“Ba không cho mình ra khỏi nhà, đặc biệt là tới nhà hấn, nếu mình muốn ra khỏi nhà thì cũng được, ba mình nói, chỉ cần việc của ba mình thuận lợi, mình muốn làm gì cũng được.” Vương Tĩnh Kỳ cười nói.

“Vậy hấn có nói chuyện với ba cậu không?” Vương Dĩnh biết Vương Tĩnh Kỳ có người ba rất lợi hại.

“Hấn nào có cái lá gan đó, hấn cũng không dám thể hiện trước mặt mình. Mình vừa nói xong, hấn đã nói mình không cần đi nữa, còn bảo mình ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.” Vương Tĩnh Kỳ nghĩ bụng, kiếp trước sao cô có thể yêu một kẻ như vậy được chứ?

“Đám người Trương gia thật sự không biết xấu hổ, con trai thì ở bên ngoài lãng nhăng, lại bắt con dâu về nhà bọn họ làm trâu làm ngựa, thật đúng là không phải người mà.” Vương Dĩnh mắng một câu, phát tiết sự bực bội trong lòng.

“Nhà bọn họ nếu có gia giáo, Trương Dương cũng không trở thành như vậy, ăn trong bát nhìn trong nồi, tất cả đều giống nhau cả thôi, một lũ vô sỉ.” Vương Tĩnh Kỳ tiếp một câu.

“Ha ha, mắng hay lắm, chính là vô sỉ, cả nhà bọn họ đều là lũ vô sỉ.” Vương Dĩnh khen một câu.

Từ Mộc Nghiên chen vào hỏi: “Ảnh chụp của cậu thế nào, có hiệu quả không, đem ra cho tụi mình xem đi. Để cho Hi Văn coi thử xem có thể đem làm chứng cứ được không?”

Lúc này, hai người còn lại mới nhớ tới chuyện ảnh chụp.

“Đúng rồi, để mình nhìn xem, người phụ nữ kia có đẹp như tiên không mà khiến cho Trương Dương say mê như vậy, ngay cả đại mỹ nữ trước mắt cũng không cần.” Vương Dĩnh nói xong lại tức giận.

Vương Tĩnh Kỳ không nói gì, cầm máy ảnh lần lượt mở từng tấm hình, không ngờ cô lại có thể cầm chiếc máy ảnh một cách bình tĩnh như vậy.

Sau đó, mấy người còn lại vây quanh cô xem ảnh chụp.

“Thật là, đúng là không biết xấu hổ, giữa thanh thiên bạch nhật lại dám ôm ôm ấp ấp như vậy. Mấy cậu xem tay của gã Trương Dương kia, đặt ở đâu vậy chứ.” Từ Mộc Nghiên xem vài tấm ảnh liền chịu không nổi kêu lên.

“Cậu tiếp tục xem đoạn sau đi rồi cậu sẽ biết, không có mặt dày nhất, chỉ có mặt dày hơn.” Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh nói.

“Này này, lên xe rồi.” Vương Dĩnh bắt chọt cả kính, sau đó thảm oán nói: “Tĩnh Kỳ, sao cậu không kêu Vương Hồ tự chụp một tấm, tụi mình còn muốn nhìn thấy khuôn mặt của anh chàng “Lôi Phong” như thế nào nữa?”

Vương Tĩnh Kỳ không để ý tới cô ấy, chắc chắn lát nữa cô ấy sẽ bị mấy tấm ảnh hấp dẫn cho mà xem.

“Trời đất, cái tên Trương Dương này cũng quá vô sỉ, lại có thể làm ra hành động đáng khinh thường như vậy, nếu người phụ nữ này đồng ý, mình thế nào cũng phải đi tố cáo hắn ta tội sàm sỡ, tống hắn vào tù ngồi bóc lịch vài năm.” Tuy bình thường tính tình của Trương Hi Văn rất trầm ổn, nhưng dù sao cũng là một cô gái trẻ tuổi, nhìn thấy ảnh chụp Trương Dương đụng chạm ngực của người phụ nữ đó, không thể không kích động, tinh thần trượng nghĩa đúng là vô cùng vĩ đại.

“Cậu đừng nói lung tung, không thấy vẻ mặt hưởng thụ của cô ta sao, hai người bọn họ đều là tự nguyện, đều là rần chuột một ổ thôi.” Vương Dĩnh nhìn tấm hình khinh thường nói.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong liền phì cười.

“Ồ này, cậu cũng vô tâm thật đấy, nhìn thấy chồng mình ở bên ngoài cùng người ta tình chàng ý thiếp, còn có hành vi mập mờ như vậy, đã không tức giận thì thôi, cậu còn ngồi đó cười. Minh thực bái phục cậu đó.” Vương Dĩnh nhìn Tĩnh Kỳ không những không tức giận mà rõ ràng còn nở nụ cười, nhin không được lắc đầu nói.

“Vậy cậu muốn mình thế nào, chẳng lẽ hiện tại mình phải khóc như cô vợ

nhỏ bị ám ức sao. Làm như vậy Trương Dương sẽ không ở bên ngoài tìm kẻ thứ ba sao?” Vương Tĩnh Kỳ mỉm cười hỏi lại.

Lúc này Vương Dĩnh thật sự không nói nên lời. Có câu nói “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, người đàn ông này tìm tình nhân bên ngoài cũng tựa như đạo lý này, hắn đã hưởng qua ngon ngọt, muốn cho hắn hồi tâm chuyển ý đúng thật quá khó rồi, trừ phi ngày đó hắn chết.

Chương 35: Ba Cô Ta Là Cục Trưởng 2

“Hơn nữa, mình cười là bởi vì ảnh chụp này không phải là thật.”

“Hả, không phải thật?” Ba người đều nghe không hiểu.

“Cũng không thể nói không phải là thật, lúc bị chụp hai người bọn họ cũng không có hành vi thô tục như vậy, cái này chỉ là vấn đề góc độ thôi.” Vương Tĩnh Kỳ giải thích.

Vương Dĩnh phản ứng nhanh nhất, nhìn một cái liền hiểu ra: “A, thì ra là do ngắm trúng góc chụp, mấy tấm hình đều là anh lái xe kia chụp hết sao? Thật đúng là cao thủ, chắc hẳn anh ta thường xuyên đi bắt mấy kẻ ngoại tình lắm đây mà.” Cô còn bội phục gật gật đầu.

“Có phải hay không không cần biết, nhưng mấy tấm ảnh này được chụp thực sự rất tốt, cũng không tính là oan uổng cho bọn họ, cứ tung ảnh chụp ra thì người mù cũng không thể nói giữa bọn họ không có gì.”

“Ái chà, cái này còn thân mật hơn, trực tiếp hôn nhau luôn rồi.” Từ Mộc Nghiên nhìn ảnh chụp hai người đang hôn nhau, mặt đỏ rần.

“Hắc hắc, cậu ngây thơ quá, không thích hợp xem mấy tấm ảnh chụp như vậy đâu.” Vương Dĩnh nói xong đem máy chụp ảnh thu về.

Sau khi xem xong hết ảnh chụp, Tưởng Hi Văn khẳng định, dựa vào ảnh chụp đó có thể xác minh Trương Dương sau khi kết hôn còn có quan hệ không rõ ràng với người phụ nữ khác, nếu Tĩnh Kỳ xin li hôn, đây sẽ là bằng chứng đánh thép thuyết phục nhất.

Chờ mọi người thảo luận xong rồi, lúc nằm trên giường, Từ Mộc Nghiên đột nhiên lại nói: “Tĩnh Kỳ, người phụ nữ đó bộ dạng cũng không phải xinh đẹp lắm, ánh mắt của tên Trương Dương đó có phải là hồng rồi không, cứ nhiên lại đi tìm tình nhân còn không bằng cậu”.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong nở nụ cười, chỉ giải thích một câu: “Minh nghe nói, ba cô ta là cục trưởng.”

Chỉ một câu đã giải thích hết thảy, bộ dạng xinh đẹp thực chỉ là thứ yếu, đối với Trương Dương, quan trọng nhất chính là thứ có thể giúp hắn thăng tiến.

Dáng vẻ của Vương Tĩnh Kỳ ở kiếp trước không tệ, tuy rằng không diễm lệ như minh tinh điện ảnh, nhưng cũng là một cô gái nhỏ xinh đẹp. Bởi vì cô không thích trang điểm, tính cách lại có chút nhu nhược nên trông rất bình thường. Nhưng kiếp trước, vào ngày kết hôn, bởi vì cô mặc đồ cô dâu đã khiến mọi người ở buổi hôn lễ kinh ngạc một phen, ngay cả Trương Dương cũng vậy, cho nên đêm tân hôn hôm đó, hắn cũng phá lệ rất nhiệt tình.

Nhưng dung mạo cũng chỉ nhất thời hấp dẫn được con người. Lực chú ý của Trương Dương cũng chỉ dừng trên người cô một thời gian ngắn, sau đó liền quay sang tìm kiếm hoa cỏ bên ngoài.

Tưởng Hi Văn cũng hỏi: “Cậu có tính toán gì không, định khi nào ngả bài với bọn họ?” Sau đó lại chêm thêm một câu: “Chuyện này không nên kéo dài, giải quyết càng sớm càng tốt.”

“Ừ, mình biết rồi, mình đang tính, tuần này được nghỉ, ảnh chụp cũng đã chuẩn bị tốt rồi, đến lúc đó mình sẽ hẹn Trương Dương ra nói chuyện. Nếu hắn còn có lương tâm, những thứ của mình thì nên trả lại cho mình, mình cũng chẳng cần phải nói nhiều, dễ hợp dễ tan. Nhưng nếu hắn tưởng có thể thắng được mình, cướp lấy phần tài sản kia, mình cũng không cần phải cho hắn mặt mũi. Tình huống xấu nhất cũng chỉ là khởi tố ly hôn, dựa theo luật pháp, ít nhất hắn cũng phải đem một nửa tài sản trên danh nghĩa vợ chồng chia cho mình, huống chi hắn còn là kẻ ngoại tình. Nếu hắn thật sự không có lương tâm, làm không tốt hắn còn phải trả lại cho mình toàn bộ.” Vương Tĩnh Kỳ cũng tính mau chóng giải quyết cho xong chuyện này, hiện tại không có nhiều tài sản chung, chia được bao nhiêu thì chia, số tiền trước kia đưa cho nhà hắn, cô coi như đem cho chó ăn.

“Cậu cứ quyết định là được, vẫn là câu nói đó, có khó khăn cậu chỉ cần lên tiếng, chỉ cần có khả năng giúp đỡ bọn mình sẽ cố gắng hết sức.” Tiếng nói của Tưởng Hi Văn mơ mơ hồ hồ giống như đang buồn ngủ.

Bên cạnh cô mọi người đều hưởng ứng: “Đúng vậy”.

Vương Tĩnh Kỳ nở nụ cười nhẹ nhàng: “Mình biết, nếu có chuyện cần giúp đỡ nhất định mình sẽ nói với các cậu, sẽ không khách khí. Được rồi, đi ngủ thôi.”

Một lát sau căn phòng khôi phục lại sự yên tĩnh.

Chương 36: Ngả Bài (Phần 1)

Trong một ngôi biệt thự ở thành phố D, Chu Cẩm Du nhìn thư ký Lý đưa tới bản kế hoạch, mắt nhìn tập văn kiện nhưng trong lòng lại có chút ngẩn ngơ, trong đầu lại nghĩ tới bờ sông hôm đó.

Anh bực bội đặt văn kiện xuống bàn, tay vuốt trán, đi đến bên cửa sổ, thở dài một hơi.

Nhìn lên bầu trời đầy sao, cặp mày anh chau lại. Loại tình huống này là sao đây, anh cúi đầu nhìn xuống thân dưới của mình đang biến hóa, chẳng lẽ anh đang tương tự cô gái đó sao? Từ khi trưởng thành tới giờ anh chưa bao giờ trải qua chuyện này. Hơn nữa anh tự nhận khả năng kiềm chế của mình rất tốt, nhưng sao gần đây chuyện này lại xuất hiện nhiều lần như vậy.

Chẳng lẽ là do anh quá bận tâm vào công việc? Lâu lắm rồi không yêu ai sao?

Anh không tự giác lại nhớ tới cô gái ngồi ở góc tường ngày hôm đó, anh chỉ nhìn thấy khuôn mặt nghiêng thanh tú của cô, khí chất không tẻ, hành động của cô hôm đó không giống như chỉ là ngồi ở góc tường nghỉ chân.

Anh cân nhắc một chút, quyết định ngày mai sẽ sai thư ký Lý đi điều tra về cô gái này, có lẽ sau khi nhìn thấy người, ném thử qua hương vị, sẽ không còn tình trạng nhớ mãi không quên như vậy nữa.

Anh cũng đã bận rộn lâu như vậy, đã một thời gian không có ai bên cạnh, giờ cũng nên thả lỏng một chút.

Đàn ông chính là như vậy, đã không nhìn thấy thì thôi, nhưng chỉ cần ném trải qua, tâm tư cũng theo đó mà bay đi.

Một tuần trôi qua rất nhanh, ngày nào Trương Dương cũng gọi điện thoại tới mấy lần, mục đích chủ yếu chỉ là muốn cô tới chỗ ba cô đòi lại số tiền hai vạn tệ kia.

Vương Tĩnh Kỳ chỉ nói mình nhát gan, không có lá gan đi đối mặt với lửa giận của ba cô, vậy nên nếu Trương Dương cần số tiền đó thì hãy tự mình đến gặp ba cô mà đòi. Sau đó mặc kệ Trương Dương ba hoa chích choè kiểu

gì, cô cũng chỉ có câu nói đó.

Trong tuần còn xảy ra một chuyện nhỏ, Trương Dương gọi điện cho Vương Tĩnh Kỳ vẫn chưa đạt được mục đích thì điện thoại cô đã hết tiền.

Vương Tĩnh Kỳ đương nhiên biết điều đó, bởi vì có tin nhắn báo cho cô biết, nhưng cô không muốn nạp tiền, mà chờ kẻ nào đó đang sốt ruột thì tự khắc biết gửi tiền cho cô.

Trương Dương gọi hai ngày nay, phát hiện đều là tình trạng không đủ tiền, sốt ruột lên gấp gáp gửi tiền điện thoại sang cho cô.

Tới khi có thể gọi được cho Vương Tĩnh Kỳ, Trương Dương liền oán trách cô một hồi, tuy Vương Tĩnh Kỳ nghe điện thoại nhưng trong lòng lại vô cùng vui thích. Trải qua hai kiếp, đây là lần đầu tiên cô chiếm được tiện nghi của Trương gia, điều này coi như là một bước tiến triển lớn, hỏi sao cô không vui cho được.

Cuối cùng, Trương Dương cũng hiểu được không thể nói rõ ràng qua điện thoại, liền hẹn Vương Tĩnh Kỳ cuối tuần đến nhà hăn bàn bạc. Trương Dương còn cố ý nhấn mạnh rằng, hăn cũng sẽ về, kêu cô nhất định phải tới.

Vương Tĩnh Kỳ đồng ý, Trương Dương mới không gọi đến nữa.

Sáng thứ bảy, Vương Tĩnh Kỳ vốn không muốn đi sớm như vậy, nghỉ buổi trưa đến Trương gia là vừa. Nhưng bà Vương thấy cô vẫn còn ở nhà mãi không chịu đi, nóng lòng thúc giục nhiều lần, kêu cô mau đến Trương gia.

Vương Tĩnh Kỳ bị nhắc đến phiền, dứt khoát cầm ảnh chụp bỏ vào trong ba lô, đi giày bước ra khỏi nhà.

Lúc đến Trương gia so với bình thường vẫn có hơi muộn một chút.

Đứng ở trước cửa nhà Trương Dương, cô nghĩ thầm, từ lúc cô trọng sinh tới giờ đây là lần đầu tiên cô đặt chân đến cửa Trương gia, hi vọng đây cũng là lần cuối cùng.

Hít thật sâu, chuẩn bị thật kỹ để bước vào trận chiến, cô mới gõ cửa nhà Trương gia.

Người mở cửa là em gái của Trương Dương, Trương Phượng. Chắc cô ta

cũng biết là cô sẽ tới cho nên khi ra mở cửa còn làm mình làm mẩy. Hơn nữa còn ngó đầu ra nhìn nhưng chỉ trông thấy cô đeo một cái ba lô, ngoài ra không thấy cô đem theo gì cả, lông mày lập tức muôn dựng lên.

“Sao muộn như vậy chị mới tới, không thấy cả nhà đều đang chờ chị à? Hơn nữa tới đây lại còn không mua thức ăn, lát nữa làm sao cùng mẹ tôi nói chuyện.”

“Phượng, nói cái gì vậy, đừng có không biết lớn nhỏ, để cho chị dâu của con vào nhà chứ.” Từ sau lưng Trương Phượng truyền đến giọng nói của mẹ Trương Dương, Triệu Giang Anh.

Chương 37: Ngả Bài (Phần 1) 2

Vương Tĩnh Kỳ nghe thấy giọng nói bà ta hoà nhã như vậy, cô cũng sờ một hồi, hẳn là Trương gia muốn dùng cách dụ dỗ để lấy lòng cô đây mà, đoán chừng họ cũng chỉ vì nhằm mục đích bắt cô nhả hai vạn tệ trong tay ra.

Trương Phụng có chút không vui, nhưng cũng biết được kế hoạch của ba mẹ nên vùng vằng đi vào nhà.

Vương Tĩnh Kỳ nở nụ cười, nghĩ thầm, tính tình của cô em chồng này vẫn trẻ con như vậy.

Giày cô cũng không đổi, bước đi thẳng vào nhà.

Căn nhà hiện tại của Trương gia là một căn hộ chung cư nhỏ xây theo kiểu hiện đại, gồm ba phòng ngủ, một phòng khách và một phòng tắm, ba phòng ngủ đều không tính là quá lớn, trên cơ bản chỉ đặt một chiếc giường thôi đã chiếm gần hết căn phòng, chỉ có phòng khách là có diện tích lớn nhất, khoảng hơn mười mét vuông.

Vương Tĩnh Kỳ vừa vào đến phòng khách, nhìn thấy tất cả người nhà Trương gia đều đã ngồi đầy đủ trên ghế sofa, không còn chỗ nào cho cô ngồi nữa.

Mẹ của Trương Dương, Triệu Anh Giang là một người hai mặt, nhìn bề ngoài tưởng như rất dịu dàng thân thiết, nhưng thực chất tâm địa của bà ta rất gian trá, rất vui vẻ khi nói xấu sau lưng người khác.

“Tĩnh Kỳ à, đã lâu rồi con không đến nhà, bác trai vẫn thường hay nói, muốn ăn thịt kho tàu con làm lắm rồi.” Triệu Giang nhìn Vương Tĩnh Kỳ tay không mà đến, cái balo sau lưng cũng xẹp lép, nhìn qua cũng biết trong đó không có đồ ăn. Điều đó thực sự làm bà mất hứng nhưng bà vẫn phải duy trì hình tượng dịu dàng nên chỉ có thể dùng lời nói ám chỉ cho Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không phải kẻ ngốc, tốt xấu gì cũng vẫn nghe ra hàm ý, bà ta đang trách cô tuần trước không tới nhà làm trâu làm ngựa hầu hạ bọn họ đã làm cho họ không vừa lòng, mà hôm nay cũng không thèm mang thức ăn tới, trong lòng họ càng thêm bất mãn.

Nhưng mà không lâu nữa cô sẽ không còn quan hệ gì với họ nữa, cho nên họ có vui hay không cô cũng không quan tâm.

“Bác gái, thật xin lỗi phải để cho bác trai chờ, hiện tại công việc của con rất bận rộn, thật sự không còn thời gian để làm chuyện bếp núc nữa.” Vương Tĩnh Kỳ ra về có lỗi nói.

“Chị không phải là giáo viên sao? Mỗi ngày chỉ dạy có mấy tiết, có cái gì mà bận rộn, chị đang tính lừa ai vậy?” Em gái của Trương Dương, Trương Mẫn không kìm nén được bức tức, trực tiếp chỉ thẳng mũi Vương Tĩnh Kỳ chát vắn.

Vương Tĩnh Kỳ lạnh lùng hất ngón tay đang chỉ mặt mình ra, khuôn mặt đã không còn vẻ tươi cười.

“Em không phải giáo viên thì biết cái gì mà nói. Nếu như muốn biết rõ chị bận rộn cái gì, em có thể tự mình đi hỏi anh trai em. Anh ta làm công tác tuyên truyền thì có thể tặng ca, còn chị là giáo viên cấp ba chính thức, sao không thể bận rộn?”

Lời này của Vương Tĩnh Kỳ làm cho khuôn mặt của người nhà họ Trương bắt đầu trở nên khó coi, đây rõ ràng là đang xem thường Trương Mẫn, người Trương gia còn có thể vui vẻ mới là lạ. Trương Dương trong nháy mắt cũng cảm thấy bối rối, dạo này hắn làm cái gì, người trong nhà cũng biết, nhưng hiện tại nói thẳng ra vẫn khiến hắn có chút chột dạ.

“Tĩnh Kỳ, em nói gì vậy, Trương Mẫn còn nhỏ sao lại so đo với nó làm gì. Bây giờ vẫn còn sớm, em cứ ra ngoài mua đồ ăn đi rồi cơm nước xong xuôi chúng ta sẽ bàn tiếp.” Trương Dương ra về răn dạy Vương Tĩnh Kỳ.

“Em thật sự không có thời gian, hôm nay em tới đây được là thừa dịp ba em đi vắng để lén chạy tới. Anh cũng biết tính ba em rồi đấy, nếu để ông nổi điên lên, không chừng ông ấy sẽ lập tức chạy đến đây. Nếu không có việc gì chờ khi nào em rảnh sẽ lại đến nói chuyện sau.” Vương Tĩnh Kỳ giả vờ khó xử nhìn Trương Dương, làm bộ muốn đi về.

Trương Dương đương nhiên biết rõ tính tình của ba Vương Tĩnh Kỳ, toàn bộ Trương gia cũng biết, một thời gian trước, ông Vương đã đến uy hiếp cả nhà Trương gia hắn. Ông ta cũng vô cùng sốt ruột giữ chặt Vương Tĩnh Kỳ, chỉ sợ cô đi lần này thì hai vạn đồng kia cũng sẽ mất.

“Được rồi, đừng có gấp, đã hai tuần rồi em không đến đây, sao lại đi nhanh như vậy chứ.”

Vương Tĩnh Kỳ cũng không phải thật sự muốn rời khỏi đây, chuyện của cô còn chưa giải quyết xong làm sao có thể ra về, cô chỉ vừa quay người, tay chó của hắn ta đã kéo cánh tay cô lại. Giờ Trương Dương chỉ đụng vô người cô một chút cô đã cảm thấy toàn thân khó chịu.

“Hừ, còn dám làm phản cơ đấy, hôm nay cô dám bước khỏi cửa Trương gia, sau này cô cũng đừng đến nữa.” Đúng lúc này, ba của Trương Dương, Trương Đông Thăng trợn mắt quát một câu.

Chương 38: Ngả Bài (Phần 2)

“Hừ, còn dám làm phản cơ đấy, hôm nay cô dám bước khỏi cửa Trương gia, sau này cô cũng đừng đến nữa.” Đúng lúc này, ba của Trương Dương, Trương Đông Thăng trợn mắt quát một câu.

Trương Đông Thăng nghĩ con dâu thế nào chả được con trai mình dỗ dành, trấn an, sẽ không dám đi, nên mới phách lối ra oai như vậy.

Ba của Trương Dương, Trương Đông Thăng cũng là người có tính cách nóng nảy, nhưng khác với bản chất của ông Vương. Ông Vương chỉ cần uống chút rượu thì có chết cũng không sợ, ai cũng dám đánh. Trương Đông Thăng lại là kẻ ai bắt nạt được mới bắt nạt, với tính tình của Vương Tĩnh Kỳ như thế ông mới dám bắt nạt, động một chút ông lại nổi nóng, có chuyện gì cũng bắt bẻ, nhìn thì tưởng lợi hại, nhưng trước mặt ông Vương hung hăng như vậy, nửa tiếng ông cũng chẳng dám hé răng. Nói trắng ra, ông ta chỉ dám bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh mà thôi.

“Trương gia chúng ta đúng là vô phúc, vốn tưởng rằng sẽ cưới được một đứa con dâu ngoan hiền, nét na, không nghĩ tới lại cưới phải một kẻ không hiểu chuyện, ngày thường không biết về trông nom nhà cửa thì không nói, ngay cả cuối tuần cũng không thèm về thăm hỏi cha mẹ chồng. Bây giờ chúng ta chưa già đã như vậy, sau này già rồi làm sao dám trông cậy được chăm sóc. Chờ tới thứ hai, tôi phải tới trường hỏi ban giám hiệu trường cô xem, nhân phẩm như vậy cũng được làm giáo viên à?”

Lúc mắng Vương Tĩnh Kỳ ông nói rất lớn, rất khí thế. Mà kiếp trước Vương Tĩnh Kỳ thực sự rất sợ bộ dáng này của ông ta, làm một giáo viên, kính già yêu trẻ đã ăn sâu vào máu thịt của cô, cô cũng sợ chuyện trong nhà truyền đến trường học, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, kiếp trước da mặt cô lại rất mỏng.

Chẳng qua, sau cái chết đã làm cho Vương Tĩnh Kỳ tỉnh ra, mặt mũi cái gì cũng đều là hư không, chỉ có cuộc sống chính mình mới là quan trọng, không thể vì người khác mà ủy khuất bản thân được.

Vương Tĩnh Kỳ nghe Trương Đông Thăng nói mà sắc mặt một chút cũng không đổi, ngược lại còn liếc mắt nhìn người nhà họ Trương, đem biểu tình của họ thu hết vào mắt.

Thật là vô cùng đặc sắc! Không phải giả vờ giả vịt không đành lòng thì cũng là biểu tình vui sướng khi người gặp họa không thể che dấu, lại thêm sắc mặt của Trương Dương như kiểu “cô sai rồi, mau nhận lỗi đi”.

“Bác trai, nếu bác cảm thấy con không tốt, không xứng đáng thì bác có thể nói với Trương Dương ly hôn với con, dù sao chúng con cũng chưa có làm hôn lễ, đến lễ hỏi nhà bác cũng chưa có đưa qua, bây giờ chỉ cần đem tài sản chung phân chia ra là xong rồi.” Vương Tĩnh Kỳ hạ mí mắt xuống, nhẹ giọng nói không một chút dao động.

Người nhà họ Trương ai cũng nghĩ sau khi cô nghe xong sẽ vội vàng nhận sai, sau đó sẽ làm theo ý họ, không ngờ Vương Tĩnh Kỳ sẽ nói ra những lời như vậy, hơn nữa giọng điệu còn rất bình thản.

Nhìn bọn họ ai nấy há hốc mồm không dám tin, khỏi phải nói Vương Tĩnh Kỳ vô cùng hả giận, kiếp trước bọn họ luôn lấy chuyện li hôn ra uy hiếp cô, không nghĩ tới bọn họ cũng có ngày hôm nay.

Trương Đông Thăng bị lời nói của cô chọc cho tức giận, khuôn mặt đỏ bừng. Những lời vừa rồi rõ ràng là đang nói cho ông nghe, còn dám uy hiếp lại ông: “Ly hôn thì ly hôn, con trai tôi không có cô, còn có thể tìm được người tốt hơn.” Ông ta kích động gân cổ lên nói.

“Ba bọn trẻ, ông nói lung tung gì vậy? Tĩnh Kỳ, con đừng để bụng, bác trai của con ngoài miệng thì nói cứng nhưng thật ra không có ý xấu gì đâu, Trương Dương, con còn đứng đó làm gì? Tĩnh Kỳ tới lâu như vậy rồi còn không lấy chỗ cho con bé ngồi.” Triệu Giang Anh thấy tình huống tiến triển ngoài ý muốn, liền gấp gấp giải hoà, hơn nữa còn ra hiệu bằng mắt với con trai mình.

Trương Dương nhận được ánh mắt của mẹ, cũng biết là lớn chuyện, liền tới bên cạnh đẩy Trương Mẫn ra, kiếm chỗ ngồi cho cô.

“Thế này là sao, mới hai tuần không gặp, sao tính tình em thay đổi vậy. Dù có thế nào thì cũng là ba anh, nếu ông ấy nói những lời em không thích nghe thì coi như không nghe thấy là được, sao lại tức giận như vậy. Được rồi, đừng giận nữa, ba mẹ anh ở nhà chờ em suốt từ sáng đến giờ là có chuyện muốn bàn với em đây.” Trương Dương nắm lấy cánh tay cô, ở bên tai cô nhỏ giọng dỗ dành.

Vương Tĩnh Kỳ nghiêng người né tránh sự đụng chạm của hắn, thật sự cô không muốn ngồi gần hắn, ai biết được trên người hắn có bệnh truyền nhiễm gì hay không?

Chỉ là, thái độ của cô vừa rồi cũng đã hù dọa được người nhà họ Trương một chút, chuyện chính cô còn chưa nói, làm sao có thể đi, cô muốn sớm xử lý xong chuyện của cô với Trương Dương, tiện thể thăm nghĩ cách giành lại số tài sản.

Chương 39: Ngả Bài (Phần 2) 2

Vì thế, Vương Tĩnh Kỳ cũng thuận thế ngồi xuống mặc dù cô cũng chẳng muốn.

“Hừ, đúng là đại tiểu thư, ngồi xuống còn phải mời.” Trương Mẫn ngồi bên cạnh vốn chướng mắt người chị dâu này từ lâu, nhìn chị ta rõ ràng là người đàn bà nhu nhược dễ bắt nạt, nay cũng biết giờ thủ đoạn ra đùa cợt cơ đấy, càng nghĩ càng tức giận, cô nhin không được liền đăm chột hai câu.

“Câm miệng, không biết lớn nhỏ, không có chuyện gì thì về phòng đi, ở đây không có việc của con.” Sắc mặt Triệu Giang Anh trầm xuống răn dạy, sợ con gái thiếu kiên nhẫn, làm Vương Tĩnh Kỳ tức giận rời đi, như vậy kế hoạch cả buổi sáng chuẩn bị coi như đổ sông đổ biển.

Điều quan trọng là sau khi hứa với nhà họ Vương sẽ trang trí nhà lại, thật ra bà cũng tính sửa sang lại một chút, không phải bà lo cho con bà kết hôn, mà vì nhà bà nhìn cũng biết đã ở hai năm, sơn tường cũng đã tróc, thừa dịp này sơn lại cũng tốt. Hai tuần này, bà cũng đã đi tham khảo giá cả, còn đi xem gạch men lát lại nhà, mấy thứ đó bà cũng chọn xong rồi, vấn đề là giờ bà không có đủ tiền.

Trương Mẫn không vui, nhưng lại sợ hỏng chuyện của mẹ nên đứng dậy bĩu môi quay về phòng mình.

“Tiểu Phượng, con cũng về phòng đi.” Triệu Giang Anh lại tiếp tục đuổi người.

Trương Phượng so với Trương Mẫn có mắt nhìn hơn, chỉ nhìn Vương Tĩnh Kỳ một cái, sau đó yên lặng đứng dậy đi về phòng ngủ.

Nhìn hai con gái đều đã về phòng, Triệu Giang Anh lúc này mới mỉm cười kéo tay Vương Tĩnh Kỳ nói chuyện.

“Tĩnh Kỳ, mấy chuyện vừa rồi con đừng để bụng. Mấy ngày qua, hai bác bay chạy khắp nơi cũng chỉ vì muốn tham khảo mẫu mã trang trí nhà, bác trai mấy ngày này cũng vì vậy mà mệt mỏi, về đến nhà liền nằm xuống giường không đứng dậy nổi, tính tình mới nóng nảy như vậy. Con là giáo viên, chắc con có thể hiểu mà phải không?” Từng câu từng chữ của Triệu

Giang Anh nói vô cùng tha thiết, đem chuyện Trương Đông Thăng nóng nảy vừa rồi đổ lên chuyện trang trí nhà cửa, cuối cùng còn nói là cũng chỉ vì muốn tốt cho Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ chỉ mỉm cười lắng nghe, không nói gì cả.

Trương Dương ngồi bên cạnh nhìn thấy mẹ mình xấu hổ, liền tiếp lời: “Mẹ, Tĩnh Kỳ không phải người như vậy, mẹ đừng nói những lời này nữa, không phải mẹ muốn cho Tĩnh Kỳ xem mấy mẫu trang trí nhà cửa sao? Mẹ mau lấy ra đi.”

“Tí thì quên, con xem, đầu óc mẹ đê đi đâu rồi không biết, càng lớn tuổi càng hay quên. Đây đây đây, bác đã xem mấy ngày, chọn được một số thứ tốt, hôm nay đợi con đến để bàn bạc một chút, xem thử xem nên trang trí kiểu gì cho đẹp, dùng thứ gì tốt nhất. Dù sao cũng là trang trí lại nhà cho con với Trương Dương kết hôn, nên ý kiến của con là quan trọng nhất.” Triệu Giang Anh nói xong, liền đem một chồng catalogue trải ra bàn cho Vương Tĩnh Kỳ xem.

“Đây con xem cái này thử xem, sàn gỗ này là thật đấy. Bác nghĩ chọn màu tối một chút, về sau dọn dẹp cũng đỡ, tay chân bác cũng già rồi, không thể ngày nào cũng lau nhà được, nhưng Trương Dương không đồng ý, nó nói màu tối làm căn phòng có vẻ u ám, khuyên bác nên mua màu sáng, giờ con xem nên chọn màu nào, bác tin vào mắt thẩm mỹ của con.” Triệu Giang Anh một bên vừa giới thiệu với Vương Tĩnh Kỳ, một bên vừa thăm dò sắc mặt Vương Tĩnh Kỳ có biến hóa gì không.

Nhưng chính mình nói nhiều như vậy, trên mặt Vương Tĩnh Kỳ một chút biểu tình cũng không có, không thể nào đoán được suy nghĩ trong lòng cô, vì vậy đành phải tiếp tục giả vờ: “Đây là một thương hiệu có tiếng trên thế giới, chất lượng không chê vào đâu được, có điều giá cả hơi cao. Bác nghĩ, nhà chúng ta chỉ cần dùng loại bình thường là được rồi nhưng Trương Dương không đồng ý, nói về sau bọn con còn có con nữa, nhất định phải mua loại tốt để còn bảo vệ môi trường, sức khỏe gì gì đấy. Haiz, dù sao bác cũng không hiểu, nhưng Trương Dương muốn mua loại này, Tĩnh Kỳ, con thấy sao?”

“Bác à, những thứ này mọi người tự quyết định là được rồi.” Vương Tĩnh Kỳ chỉ ngồi nghe nhìn, vẫn là dáng vẻ không liên quan đến mình.

Kiếp trước, ở Trương gia những việc này căn bản cô không có cơ hội tham

gia. Chỉ duy nhất một lần cô đề xuất ý kiến muốn thay đổi gạch men trong phòng bếp, kết quả liền bị mắng cho một trận, nói phòng bếp là nơi nhiều dầu mỡ, khách tới nhà cũng không vào phòng bếp, đổi gạch men sứ cho ai coi. Không bằng đem tiền còn dư mua đồ gia dụng hay lắp đặt chỉnh sửa này nọ còn hơn.

Kiếp trước chính xác là như thế này, sau khi trang trí sửa sang nhà cửa xong, Triệu Giang Anh liền mua một cái giường mới, nhưng không phải mua cho Vương Tĩnh Kỳ mà là cho bản thân bà ta, còn cái giường cũ của bà thì đưa cho Vương Tĩnh Kỳ dùng trong phòng tân hôn.

Chương 40: Ngả Bài (Phần 3)

“Còn nữa, nước sơn tường màu xanh không chất độc hại một thùng giá hơn năm trăm tệ, nhà chúng ta có vét toàn bộ tiền cũng không được mấy ngàn. Bác nói như thế quá đắt nhưng Trương Dương lại bảo cái này tốt cho sức khỏe hơn, về sau có con cũng không sợ ảnh hưởng đến con cái.” Triệu Giang Anh nói xong liền nhìn Vương Tĩnh Kỳ. Bà nói những lời này hi vọng có thể đả động đến Vương Tĩnh Kỳ, khiến cô chủ động đưa thêm tiền trợ cấp trong tay ra trang hoàng lại phòng ở.

Nhưng Vương Tĩnh Kỳ chỉ ngồi đó nghe, không phát biểu bất cứ ý kiến gì, cũng không nói sẽ đưa thêm tiền khiến trong lòng Triệu Giang Anh có chút sốt ruột. Thật không ngờ hôm nay con ranh này lại thận trọng như vậy, thật không giống với bộ dạng khúm núm thường ngày. Không phải do cha cô ta tới nhà mình náo loạn một lần, cô ta đã cho rằng mình đã có chỗ đứng ở Trương gia chứ?

Xem ra bộ dạng mặc cho người ta khi dễ trước kia chỉ là đóng kịch, bề ngoài cô ta làm ra vẻ nhân nhục chịu đựng nhưng thật ra tâm cơ lại sâu xa khó lường.

Bà ta thậm chí đưa tay ra sau nhéo mạnh lão chồng của mình một phát.

Trương Đông Thăng bị đau nhưng vẫn phải cố kìm nén, nói to: “Cái bà này, việc đó bà quan tâm làm gì, cũng không phải là bà kết hôn, mọi chuyện cứ để chúng nó tự lo không được à? Cần gì phải lựa chọn tốt xấu chi cho rắc rối, nếu bọn chúng có tiền thì cứ đem phòng ở trang hoàng thật đẹp, cho dù người khác có hâm mộ, tôi với bà cũng có được thêm tiếng thơm nào đâu. Còn nếu không có tiền, tương lai ở nhà cỏ nhà lá khiến cho người ta chê cười, đó cũng là chuyện của bọn chúng, dù sao mặt mũi của lão Trương này cũng không đáng đồng tiền. Hừ!”

Ông nói mấy lời này cũng có chút ẩn ý. Đầu tiên nói trang hoàng phòng ở là chuyện riêng của Trương Dương và Vương Tĩnh Kỳ, bọn họ quan tâm cũng chỉ là vì lo lắng cho chúng, nói cách khác tiền trang hoàng phải do hai vợ chồng son tự bỏ ra. Hơn nữa, cho dù sau này trang hoàng không tốt cũng là do bọn chúng, hai ông bà cũng không sợ mất mặt.

Vương Tĩnh Kỳ liếc nhìn Trương Đông Thăng một cái, với trình độ của ông

ta không thể nói ra được những lời này. Có lẽ là vì muốn đối phó với mình nên mẹ Trương Dương đã dặn dò trước.

Chẳng qua nhà bọn họ đã quá coi thường người khác rồi. Lúc này còn than thở chuyện sửa sang nhà cửa rất mệt, đến nỗi Trương Đông Thăng không dậy nổi, hiện tại lại bày ra cái bộ dạng muốn ức hiếp người khác này, muốn gạt người thì cũng phải chuẩn bị cho chu toàn một chút chứ. Chắc nghĩ mình là quả hồng mềm muốn bóp như thế nào cũng được đây mà.

“Ba, sao ba lại nói như vậy, Tĩnh Kỳ không phải loại người đó. Là bọn con kết hôn, ba mẹ phải chạy ngược chạy xuôi lo cho chúng con, con cũng thấy không đành, làm sao có thể bắt ba mẹ phải bỏ tiền ra được. Tiền trang hoàng phải để bọn con trả chứ, có phải không, Tĩnh Kỳ?” Trương Dương làm bộ như một đứa con có hiếu, cuối cùng lại chuyển vấn đề sang cho Vương Tĩnh Kỳ.

Hắn vừa hỏi xong câu này, trong phòng khách một mảnh im lặng, ba người đều chờ nghe câu trả lời của Vương Tĩnh Kỳ.

Nếu như là ở kiếp trước, Vương Tĩnh Kỳ khẳng định đã sớm đồng ý, bởi vì thứ nhất, cho tới bây giờ cô cũng rất biết giữ mặt mũi cho Trương Dương, mặc kệ ai nói thế nào, Trương Dương nói cái gì thì chính là cái đó. Thứ hai, nếu cô nghe thấy Trương gia nói, những điều này là vì muốn tốt cho mình, cô chỉ hận không thể moi hết tim gan ra kính dâng cho họ.

Nhưng kiếp này thì đừng hòng.

Trên mặt Vương Tĩnh Kỳ lộ vẻ khó xử, nhìn Triệu Giang Anh cùng Trương Đông Thăng một cái, sau đó kéo Trương Dương nhỏ giọng nói: “Trương Dương, em không phải đã nói với anh rồi sao, tiền của em đều gửi ở chỗ của ba, hiện tại một phen tiền em cũng không có, cho dù có muốn đưa nhưng em biết đào đâu ra.”

Chương 41: Ngả Bài (Phần 3) 2

“Tĩnh Kỳ à, bác nói với con lời này có thể con sẽ không thích nghe. Nhưng con cùng Trương Dương đã đăng kí kết hôn, vậy tiền lương của con từ trước đến nay đều là tài sản chung của hai vợ chồng, ba con có lí do gì lại không trả lại cho các con, làm sao lại không thể nói lý lẽ được. Dù sao, trang hoàng phòng ở cũng là chuyện lớn, cũng không phải là các con đem tiền đi tiêu xài tùy tiện, ba con càng không thể ngăn cản. Việc này Trương Dương cũng đã nói qua với hai bác. Bác nghĩ đây là chuyện lớn, phải bàn bạc với ba con mới được, bác nghĩ ba con cũng sẽ hiểu thôi, nhưng Trương Dương không cho, nó nói đây là chuyện của Vương gia, bác không nên can dự vào, cho nên việc này phải nhờ con mau chóng giải quyết đi.” Triệu Giang Anh lấy địa vị trưởng bối ra để nói những lời này.

“Tôi nói cho anh chị biết, nếu muốn kết hôn, vậy hãy mau chóng trang hoàng lại phòng ở, mùa đông sẽ không thể sửa sang gì được, nếu để qua tháng này vậy thì chờ tới mùa xuân năm sau luôn đi.” Trương Đông Thăng cũng chen vào một câu đậm ý uy hiếp.

Trương Dương vẻ mặt đầy tội nghiệp nhìn Vương Tĩnh Kỳ, miệng còn ủy khuất gọi: “Tĩnh Kỳ!”

Bộ dạng này của hắn càng khiến Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy ghê tởm.

“Bác gái, con không đồng ý với bác, con xin nói ra suy nghĩ của mình. Con thấy hiện tại có trang hoàng phòng ở hay không không quan trọng, kết hôn hay không cũng chỉ là thứ yếu, quan trọng là hiện tại chúng ta phải xem xem chuyện này nên để ai phụ trách, phải làm như thế nào?”

Vương Tĩnh Kỳ nuốt nước bọt nói tiếp: “Con cùng Trương Dương đã đăng kí kết hôn, nhưng chắc bác gái chưa quên lúc mới kết hôn bác đã hứa hẹn với con những gì? Sao bây giờ bác lại không thực hiện?”

Cô trông thấy Triệu Giang Anh có chút mất tự nhiên, nói tiếp: “Lúc trước Trương gia đã nói rằng, phải để dành tiền, chờ thêm hai năm là có thể cho Trương Dương tiền mua phòng tân hôn, sau đó làm hôn lễ. Con có lấy giấy hôn thú ra xem ngày tháng, tính ra cũng đã được hơn hai năm, thế nhà mới mà mọi người mua cho chúng con đâu?”

“Tĩnh Kỳ, em đừng tính toán như vậy, do hai năm nay điều kiện trong nhà không cho phép, nếu trong nhà có tiền, nhất định ba mẹ sẽ lập tức mua nhà cho chúng ta thôi.” Trương Dương giữ giọng trấn an.

Triệu Giang Anh ở bên cạnh cũng phụ họa thêm: “Đúng vậy, lúc trước vốn tính là sau hai năm có thể dành đủ tiền mua nhà cho các con, nhưng có ai ngờ giá phòng ở thành phố D chúng ta lại tăng nhanh như vậy, hiện tại tiền trong tay lại không đủ.” Bà ta nói bằng vẻ mặt khó xử.

“Điều này con có thể hiểu, tiền nhà ai cũng không phải rụng từ trên cây xuống mà đều phải thất bụng dành dụm từng đồng một. Nhưng bác gái, hiện tại phòng ở không có, con có thể ủy khuất mình ở chung nhà với hai bác sau khi kết hôn. Cả đại gia đình ở cùng một chỗ cũng náo nhiệt, nhưng tiền trang hoàng lại phòng con nghĩ bác gái nên tự bỏ ra, nếu toàn bộ tiền đều do con và Trương Dương tự lo, đến lúc đó... Nói ra thật không dễ nghe nhưng người ta sẽ nghĩ Trương gia một phen tiền cũng chẳng có mà cũng đòi lấy con dâu về. Vậy có phải khó coi quá không? Giống như bác gái đã nói, nhà ai chẳng có cái lý riêng.” Vương Tĩnh Kỳ phân tích từng chút một.

Cô nói xong mấy lời này, khuôn mặt hai ông bà Trương gia trở nên lúc trắng lúc xanh.

Trương Dương tức giận nói: “Tĩnh Kỳ, em nói cái gì vậy. Em đã từng là một sinh viên sao tư tưởng lại cổ hủ, ngu muội như vậy. Kết hôn vốn là chuyện của riêng hai người chúng ta, mắc mớ gì đến ba mẹ. Với lại ba mẹ tôi không phải đã nói rồi sao, chúng ta cứ bỏ tiền ra trước, chờ ba mẹ tôi dành dụm đủ tiền sẽ lập tức mua nhà ở cho chúng ta, em còn đòi hỏi cái gì nữa.”

“Chờ dành đủ tiền sẽ mua nhà ở? Nếu cả đời dành không đủ vậy thì cả đời cũng không mua nhà luôn sao? Lúc trước nhà anh đáp ứng điều kiện của tôi sao không tính đến chuyện này? Còn nữa, anh nói tôi ngu muội tôi không đồng ý, cho dù tôi là sinh viên thì cũng là con gái của ba tôi, cho dù tôi không cần mặt mũi thì cũng phải giữ lại thể diện cho gia đình mình chứ. Tôi đã không nhận được gì lại còn phải chi tiền để bước vào cửa Trương gia, như thế người khác sẽ nói như thế nào? Tôi biết ăn nói sao với gia đình đây? Tôi cũng chẳng muốn mọi chuyện thành ra như vậy nhưng anh nói xem tôi phải làm sao, hay tôi phải đoạn tuyệt với Trương gia nhà anh?” Khẩu khí nói chuyện của Vương Tĩnh Kỳ rất nặng nề.

Trương Dương là một đứa con hiếu thảo, nhưng chuyện gì cũng phải nghĩ cho cảm nhận của người khác nữa chứ, cô cũng có cha mẹ, cô cũng muốn

hiếu thuận vậy.

Chương 42: Ngả Bài (Phần 4)

Vương Tĩnh Kỳ không cho bọn họ cơ hội nói chuyện: “Vả lại, bác gái cũng vừa mới nói, hai chúng ta đã đăng ký kết hôn, sau này tiền lương tôi kiếm được đều là tài sản chung của hai người chúng ta, vậy tôi hỏi anh, Trương Dương, anh đi làm cũng đã được hai năm, anh tích lũy được bao nhiêu tiền, nếu bây giờ làm đám cưới, có phải anh cũng nên trích phần của mình ra chi trả hay không?”

Người nhà Trương gia không ngờ cô sẽ đề cập tới vấn đề này, tất cả đều sửng sờ, Trương Dương ấp a ấp úng, ánh mắt hốt hoảng, lòng hẫng trống rỗng.

“Tôi... Tôi là đàn ông, phải đi xã giao rất nhiều. Hai năm vừa rồi đi làm tiền lương cũng không tăng được bao nhiêu, sao có thể để dành được.”

“Đúng vậy, công việc của Trương Dương khác cô, ngày nào cũng bận rộn, ngày nào cũng cần phải đi xã giao, luôn hướng đến tương lai mà dốc sức làm lụng, nhất định phải tạo lập mối quan hệ với những người có địa vị, xã hội bây giờ, chỉ có khả năng trên bàn rượu mới làm được điều đó.” Triệu Giang Anh cũng nói giúp con trai mình.

Kỳ thật khi mới bắt đầu đi làm, tiền lương hàng tháng của hắn đều do bà giữ. Nhưng từ khi hắn theo đuổi cô con gái của cục trưởng trong cơ quan, đừng nói là tiền lương hàng tháng không đem về nhà, không lấy tiền của bà đã là không tệ rồi. Thực sự bà cũng không thích điều này, nhưng lại nghĩ nếu như Trương Dương có thể theo đuổi được người ta, vậy thì bà muốn bao nhiêu tiền mà chẳng có.

Một thời gian trước Trương Dương còn hào hứng nói với bà quan hệ của hai người đã có chút tiến triển, vốn lúc trước Trương Dương đã muốn ngả bài với Vương Tĩnh Kỳ, xoá bỏ chuyện hôn sự với cô rồi, bằng không nếu để cô gái đó biết hắn đã kết hôn thì mọi chuyện sẽ hỏng bét. Nhưng cha của Vương Tĩnh Kỳ lại tới đây làm loạn, còn nghe nói Vương Tĩnh Kỳ có hai vạn tệ trong tay, bà liền tìm cách lừa gạt độc chiếm số tiền đó của Vương Tĩnh Kỳ, đợi khi nào sửa nhà xong thì tùy tiện tìm đại một cái lý do cho hai đứa nó ly hôn là được.

Nhà cửa được sửa sang, sau này con trai bà đưa bạn gái về thì Trương gia

cũng sẽ không bị mất mặt.

Nhưng thật sự không thể ngờ, Vương Tĩnh Kỳ hôm nay lại cứng rắn, không dễ lừa gạt như vậy.

Vương Tĩnh Kỳ trong lòng cười lạnh: “Bác bênh vực cho anh ấy như vậy, nếu sau này kết hôn, vậy bác muốn một mình con nuôi gia đình bác sao? Nói ra thực không dễ nghe, nhưng người khác sẽ nghĩ Trương Dương là kẻ chỉ biết ăn bám vợ.”

Lời này khiến cho Trương Dương cực kì tức giận, cũng không còn lòng dạ nào dỗi dành cô nữa, lập tức đứng dậy trừng mắt nhìn cô, trực tiếp hỏi: “Cô có ý gì, muốn ly hôn phải không?”

Bố mẹ Trương Dương ngồi sau cũng không nói gì, ý tứ cũng rất rõ ràng, để cho cô chọn, hoặc là cô bỏ tiền ra hoặc hai người sẽ ly hôn.

Cô cũng chẳng muốn nhịn nữa!

“Tôi chẳng có ý gì cả, tôi chỉ nói ra cách nhìn của tôi thôi, tôi và anh kết hôn, tiền ăn hỏi nhà anh một phần cũng không có, nhà không mua cho thì đã đành nhưng tiền trang trí tân phòng phải do nhà anh chi trả. Hơn nữa sau khi đám cưới, muốn sống một cách hoà thuận thì tiền lương của anh phải đưa cho tôi. Muốn biểu ba mẹ thì chúng ta cùng biểu, ai cũng không dư ai cũng không thiếu.” Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh nói ra yêu cầu của mình.

Cô biết Trương gia căn bản không có khả năng đáp ứng, cho nên mới đề ra yêu cầu này. Cô vẫn muốn họ là người nói ra yêu cầu ly hôn trước.

“Cô nằm mơ đi, cô còn chưa về đây làm dâu đã nghĩ tới cái quyền đó, lại còn dám măm me tiền lương của con trai tôi. Tôi nói cho cô biết, không có cửa đâu! Trương gia không cần một đứa con dâu như cô. Cô còn không mau rút ra khỏi đây cho tôi. Trương Dương, cuối tuần con ly hôn với con hồ ly tinh này ngay cho ba. Tôi sẽ chống mắt lên xem sau này cô có thể tìm được người nào tốt hơn Trương Dương không.” Trương Đông Thăng nổi bão.

Chương 43: Ngả Bài (Phần 4) 2

Vương Tĩnh Kỳ cũng không thèm tranh cãi âm ỉ với ông ta, chỉ hỏi Trương Dương: “Vây ý của anh là gì, kết hôn hay ly hôn?”

Trương Dương không trả lời ngay mà nhìn ba mẹ mình một cái, hiểu ý mới hung hăng nói: “Ly hôn, đến nước này mà còn muốn kết hôn được à.”

“Được, nếu anh muốn vậy thì chúng ta cũng đừng làm trễ nãi thời gian của nhau làm gì, ly hôn nhanh chóng nào tốt chừng này.” Vương Tĩnh Kỳ nói.

“Người xưa từng nói: Dưa hái xanh không ngọt, nếu không thể đi cùng đường thì nhân lúc còn sớm thì ly hôn đi. Nhưng nói như thế nào đi chẳng nữa, theo pháp luật hai đứa đã nhận giấy kết hôn thì coi như là vợ chồng rồi, trong thời gian đó tiền kiếm được đều là tài sản chung, bây giờ muốn ly hôn, hai đứa cũng nên đem tài sản của mình cộng gộp lại, không thừa không thiếu, chia đều tay là được.” Triệu Giang Anh thua keo này bày keo khác, nghĩ nếu như thật sự li hôn, con trai còn có thể được chia một vạn tệ, số tiền như vậy cũng đủ sống kha khá rồi.

“Bác nói điều này cháu đồng ý, vậy mọi người xem bây giờ chúng ta chia như thế nào, hay là để cháu gọi ba tới đây chia.” Vương Tĩnh Kỳ không có ý kiến, cô đã chờ thời khắc này từng giây từng phút rồi.

“Không cần gọi ba cô tới, chúng ta cũng không có nhiều tài sản chung, chỉ cần đem hai vạn đồng kia của cô chia đôi, đưa cho tôi một vạn, chuyện của chúng ta coi như xong.” Trương Dương vô sỉ nói, một chút cũng không biết rằng đòi tiền một người phụ nữ là mất mặt cỡ nào.

Vương Tĩnh Kỳ nghe hấn nói như vậy, ngược lại còn nở nụ cười, cô biết rõ cả nhà Trương gia kỳ thật đều sợ ba cô, thực ra cô cũng không có ý định gọi ba cô tới đây. Với tính tình của ông, thật đúng là khó có thể nói sẽ xảy ra chuyện gì.

“Tôi cảm thấy như vậy hình như vẫn chưa đủ. Có phải còn điều gì anh chưa nói với tôi?” Vương Tĩnh Kỳ liếc mắt nhìn Trương Dương.

Trương Dương bị cô nhìn có chút không được tự nhiên, cũng là vì trong lòng có ma, cho nên cật mạnh nói: “Có chuyện gì? Tôi chẳng nhớ.”

“À, chuyện là như này, lúc trước công ty tôi có thống kê tình hình nhà ở của những phụ nữ đã kết hôn. Tưởng rằng không tính đến phần tôi, nhưng người phụ trách ở trường tìm tới nói tôi được nhận đãi ngộ phân nhà, lúc đó người ta đưa cho tôi một địa chỉ, cũng là địa chỉ hiện tại nhà anh đang ở, khi ấy tôi giống như đang mơ, nghĩ có phải có gì đó nhầm lẫn rồi hay không, còn nhờ họ kiểm tra lại. Chị Lưu ở trường tôi cũng sợ có sai sót nên đặc biệt đến cục bất động sản thành phố tra lại tư liệu, kết quả tên tôi thật sự được phân nhà ở chỉ không bao lâu sau khi tôi và anh nhận được giấy chứng nhận kết hôn.

Tôi nghĩ, có thể nhà anh hay quên, chuyện lớn như vậy cũng quên nói cho tôi biết, nhưng chuyện như vậy không nói không được, dựa theo pháp luật, đây là hành vi giấu diếm tài sản chung của vợ chồng, nếu bắt được cũng bị phạt đấy, cho nên tôi mới nhắc nhở anh một chút, lúc phân chia tài sản, đừng quên chia cả căn nhà này nữa.” Vương Tĩnh Kỳ ra vẻ như cô cũng vì muốn tốt cho mọi người.

Trương gia sợ ngây người, chuyện này bọn họ đã cực lực giấu diếm, còn tưởng rằng Vương Tĩnh Kỳ không biết, không ngờ cô lại biết rõ như vậy. Hơn nữa lại còn nói ra khi đang bàn chuyện ly hôn. Vậy lúc hai người ly hôn trên toà, như thế sẽ phải chia cho nhà gái nửa căn nhà, đây không phải là muốn lấy mạng cả nhà Trương gia sao?

Vẻ mặt người nhà họ Trương trở nên âm trầm, Trương Đông Thăng không nhịn được nữa, đứng lên chỉ vào Vương Tĩnh Kỳ mắng: “Con nhãi ranh này, rõ ràng là vọng tưởng căn nhà của tao từ lâu rồi, mà nên sớm dập tắt ý định đó đi, muốn chiếm đoạt căn nhà này trừ khi bước qua được xác tao.” Trương Đông Thăng cậy già lên mặt nghênh cổ lên dọa nạt.

Chương 44: Ngả Bài (Phần 5)

Vương Tĩnh Kỳ coi như không nhìn thấy Trương Đông Thăng đang kêu gào âm ỉ, dù sao Trương Dương mới là người ly hôn với cô, người đứng tên nửa căn nhà cũng là Trương Dương, chỉ cần Trương Dương đồng ý, những người khác nói gì cũng vô dụng.

Nhưng mà cho tới bây giờ, Trương Dương nghĩ cũng chưa từng nghĩ sẽ đem căn nhà chia một nửa cho Vương Tĩnh Kỳ. Hắn không nói không rằng, cũng không nhìn Vương Tĩnh Kỳ, chỉ im lặng ngồi trên sofa nghe ba hắn mắng Vương Tĩnh Kỳ, trong lòng cũng hy vọng Vương Tĩnh Kỳ bị mắng mà sợ, tự động buông tha ý định chia nhà.

Hắn đúng là kẻ ngốc nằm mơ, nếu hắn không làm chuyện có lỗi với Vương Tĩnh Kỳ, có khả năng Vương Tĩnh Kỳ còn coi như mọi chuyện chưa từng phát sinh, tất cả đều bắt đầu lại từ đầu, không cùng bọn họ tranh chấp nhà ở. Nhưng mà cô lại tận mắt nhìn thấy Trương Dương phản bội mình, cục tức này kiểu gì cô cũng nuốt không trôi, cảm thấy đời trước của mình thật không đáng giá. Quyền sử dụng căn nhà, không phải cô thật sự muốn có, chỉ là muốn bọn họ đem một nửa giá trị tương đương của căn nhà này quy thành tiền cho cô, coi như phí bồi thường tổn thất mấy năm thanh xuân của mình.

“Trương Dương, đã đến nước này, chúng ta ai cũng đừng nghĩ giấu diếm ai chuyện gì, có cái gì tôi nói cái đấy, căn nhà này từ đâu mà có, tôi nghĩ trong lòng anh hẳn là rõ ràng hơn ai hết, hơn nữa, trên giấy tờ căn nhà này cũng có đứng tên tôi, về mặt pháp luật, tôi có một nửa căn nhà. Tôi không phải là người khó nói chuyện, niệm tình cảm từ trước khi chúng ta kết hôn đến giờ, tôi cho anh hai lựa chọn, một là lấy nhà, hai là lấy tiền.”

Vương Tĩnh Kỳ không muốn cùng hắn úp mở nữa, trực tiếp nói ra:

“Tôi đã tính toán, căn nhà này hiện được định giá khoảng hơn sáu vạn, tôi chỉ tính tròn sáu vạn, vậy chúng ta mỗi người ba vạn, nếu anh muốn lấy nhà thì đưa tôi ba vạn, còn không tôi sẽ đưa anh ba vạn, nhà tôi lấy, anh tự mình chọn đi.”

“Đừng hòng, căn nhà này là của tôi, nếu cô muốn ly hôn thì rút ra khỏi đây, đừng nghĩ muốn chia nhà với tôi.” Trương Dương cũng nóng nảy, họ giờ chỉ có căn nhà này, căn nhà kia trước đó sớm đã bán đi, nếu hiện tại đưa nhà cho

Vương Tĩnh Kỳ, vậy cả nhà hẳn phải làm sao bây giờ.

“Có thể hay không không phải anh nói là được, nếu anh không quyết định được, vậy chúng ta nhờ pháp luật giải quyết, quan tòa họ sẽ biết phải chia như thế nào. Nhưng tôi nhắc nhở anh, bình thường tòa án chia tài sản cho người có lỗi thường rất ít.” Vương Tĩnh Kỳ vốn muốn tự chia đều, nhưng mà ngẫm lại cũng không có khả năng, vậy chỉ còn cách là dựa vào pháp luật.

“Mày đừng hòng mang pháp luật ra hù tao, tao cho mày biết, tao chẳng sợ cái gì hết, tao đã sớm biết mày không phải loại người tốt đẹp gì, người có cha mẹ như mày, làm người tốt được mới là lạ. Thứ hai tao sẽ tới trường của mày, tao phải đi hỏi ban giám hiệu, loại người như mày sao có thể trơ trên tới giành nhà với tao. Tao còn muốn nhìn xem mày không biết xấu hổ tới cỡ nào.” Trương Đông Thăng mặt mũi tràn đầy phần nộ chửi bới, hơn nữa còn nhảy dựng lên, xắn tay áo làm bộ như muốn đánh người.

“Cháu kính trọng bác mới gọi bác một tiếng bác trai, nhưng ít nhất bác cũng không nên phụ lòng cháu đã gọi bác là bác trai trong suốt thời gian dài như vậy. Từ lúc bắt đầu tốt nghiệp tới giờ, thứ bảy, chủ nhật cháu đều đến đây làm trâu, làm ngựa, một nhà bác thử tự hỏi với lương tâm xem cháu có chỗ nào có lỗi với mọi người không, cháu đã làm gì mà bác nói cháu không phải là người tốt, mà cả nhà bác thì sao, ngay cả bác, thật sự coi cháu thành người hầu đúng không? Không hài lòng thì mắng chửi, nếu không thì là đánh mắng một trận. Giờ bác đánh cháu thử xem, cháu sẽ không nhịn nữa đâu, nếu bác động đến một ngón tay của cháu, đừng nói đến ba cháu, cháu sẽ khiến cho cả nhà bác tán gia bại sản phải chăm sóc cho nửa đời sau của cháu. Còn nữa, bác chú ý lời nói của mình một chút, bác nói gì cháu đều có thể nhịn, nhưng đừng đụng đến ba mẹ cháu, bác chỉ cần nói thêm câu nào về ba mẹ cháu thì chuyện này không cần bàn nữa. Bác có thể tìm đến trường cháu, cháu cũng có thể tìm đến cơ quan của Trương Dương, cháu muốn nhìn xem, rốt cuộc ai mới là kẻ xấu.” Vương Tĩnh Kỳ cũng kích động đứng lên, người nhà họ Trương đều muốn bắt nạt cô, nếu cô không phản kháng thì thật uổng phí cơ hội trọng sinh này.

Chương 45: Ngả Bài (Phần 5) 2

“Cô nói chuyện với ai vậy, thật không biết lớn nhỏ gì hết, tôi nói cho cô biết Vương Tĩnh Kỳ, chúng tôi đã sớm nghe nói cô ở bên ngoài không đứng đắn, vì giữ thể diện cho cô mới không nói cho Trương Dương, chỉ để con trai tôi ly hôn với cô, nhà chúng tôi cũng thật vô phúc mới lấy phải đứa con dâu như cô vào cửa, không ngờ cô còn trơ tráo như vậy. Tôi nói cho cô biết, nhà là của Trương gia, cô nghĩ cũng đừng nghĩ tới. Còn về tiền riêng của cô thì tự giữ đi, chúng tôi chẳng cần nữa, nếu cô cảm thấy như vậy còn chưa được, cùng lắm là chúng tôi không cần giữ thể diện, đem việc này nói ra ngoài, xem tới cùng là ai mất mặt.” Triệu Giang Anh cũng không giả bộ nữa, trực tiếp phản pháo Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ lạnh lùng trừng mắt nhìn bà, chờ bà nói xong mới nói: “Trương gia các người thật khinh người quá đáng, Trương Dương là loại người gì trong lòng các người không biết hay sao? Bây giờ lại quy chụp cục phân của hắn cho tôi, Trương gia các người đã bất nhân, vậy đừng trách tôi bất nghĩa, tôi muốn nhìn xem, nếu lãnh đạo của Trương Dương biết Trương Dương đã kết hôn còn đi ngoại tình thì sẽ xử lý chuyện này như thế nào, còn có kẻ thứ ba kia, nếu biết Trương Dương là hàng đã xài rồi, không biết có để ý hay không?”

“Cô đừng có mà nói hươu nói vượn, ngậm máu phun người.” Trương Dương nghe xong chột dạ đứng bật dậy từ trên sofa, như muốn giơ chân đạp bàn.

“Hừ, có phải ngậm máu phun người hay không chính anh biết rõ, nhưng cũng nói cho anh biết, không có chứng cứ tôi đã không dám nói. Tôi không giống một số người nào đó, ăn nói lung tung, đổ nước bẩn bôi nhọ người khác.” Vương Tĩnh Kỳ lời ít ý nhiều liếc nhìn Triệu Giang Anh, cũng không để ý tới vẻ mặt khó coi của bà ta, từ trong balo của mình lấy ra một xấp ảnh chụp, quăng lên bàn.

“Đây là ảnh chụp, các người tự mình coi đi. Nội dung bên trong rất thú vị, tôi thấy hôm nay mọi người có vẻ suy nghĩ không được thông suốt cho lắm, tôi cũng không ép, tuần sau tôi lại tới.”

Cô nói xong liền đeo balo của mình lên, rời khỏi nhà họ Trương. Người nhà Trương gia còn đang khiếp sợ, không ai để ý tới cô.

Cô vừa đi ra ngoài vừa nghĩ, sau chuyện này Trương gia chắc sẽ biết phải làm như thế nào.

Kiếp này, cục trưởng cơ quan Trương Dương làm việc còn chưa phát hiện thân phận anh ta đã kết hôn, hơn nữa, người phụ nữ kia đang bị Trương Dương dỗ dành nịnh bợ, cho nên chắc chắn Trương Dương sẽ nghĩ đủ mọi cách trèo cành cao, li hôn là việc chắc chắn, còn càng nhanh càng tốt.

Ngược lại, bên khó giải quyết lại là gia đình cô. Ba cô tính tình nóng nảy, nếu biết cô li hôn, thế nào cũng đánh gãy chân cô, còn mẹ cô nữa, từ trước đến nay vốn không nghĩ cô sẽ li hôn.

Cho nên việc này cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Bên phía Trương gia, sau khi Vương Tĩnh Kỳ rời đi liền lâm vào trầm mặc. Ba người cũng không biết nói gì cho phải, chủ yếu là do những tấm ảnh này xuất hiện quá bất ngờ, bọn họ thật không thể ngờ Vương Tĩnh Kỳ đã biết chuyện này, lại còn có ảnh chụp làm bằng chứng, người trong ảnh rõ ràng lại còn đang làm chuyện mập mờ. Giờ Trương Dương muốn chối cãi cũng không được.

“Mẹ, hay chúng ta làm theo lời Tĩnh Kỳ đi, đưa cho cô ta ba vạn tệ là được.” Trương Dương cũng không còn cách nào khác, nhưng nghĩ đến Từ Mai, hẳn vẫn có hi vọng.

“Con nói thoải mái quá đấy, con cho rằng đó là ba tệ hay là ba mươi tệ, là ba vạn tệ chứ chẳng chơi.” Triệu Giang Anh bà vừa nghĩ tới liền hận chết con ranh Vương Tĩnh Kỳ kia, đúng là con đàn bà tâm địa độc ác, bình thường không chú ý, đợi thời điểm mâu chốt mới nhảy ra cắn mình một cái.

“Tiền lương hai năm qua con đều giao cho mẹ rồi, mẹ tiêu cũng không bao nhiêu, dù sao chúng ta cũng không thể để cho cô ta lấy nhà được. Với lại, chỉ cần con cưới Từ Mai vào cửa, sau này muốn bao nhiêu tiền mà chẳng có.” Trương Dương dương dương tự đắc nói.

Hai ông bà Trương gia không nói gì, tuy rằng họ biết con trai họ nói cũng đúng, nhưng nghĩ đến việc tiền của mình vô duyên vô cớ phải móc ra đưa cho người khác, trong lòng liền đau như thắt cổ.

Cuối cùng, Triệu Giang Anh vẫn không nhin được mà mắng nhiếc:

“Con ranh Vương Tĩnh Kỳ chết tiệt này, cầm tiền của chúng ta nó không sợ giảm thọ hay sao chứ, số tiền này xem như rút cho chó đi, coi như xui xẻo. Tâm cơ xấu xa như vậy, mẹ chồng mắt lên xem sau này cô ta có thể tìm được hạng người ra gì không.”

Chương 46: Bữa Ăn

Sau khi về nhà, Vương Tĩnh Kỳ vẫn tỏ ra bình thường, còn về việc li hôn tốt nhất nên chờ sau khi lấy giấy li hôn rồi thông báo với người nhà sau cũng được.

Thứ hai đi làm, cô đem toàn bộ chuyện diễn ra kể lại cho mấy người Trương Hi Văn, được các cô khen ngợi ủng hộ hết lời.

Tâm tình của Vương Tĩnh Kỳ thả lỏng không ít, bây giờ cô chỉ cần chờ tới cuối tuần, tới nhà họ Trương đem những chuyện còn lại giải quyết cho xong thì tốt rồi.

Giữa trưa thứ ba, cô giáo chủ nhiệm Ngô Mật Nhi đi tới văn phòng của nhóm người Vương Tĩnh Kỳ:

“Cô giáo Vương, tối hôm nay phụ huynh Triệu Tư Thành lớp chúng tôi mời các thầy cô giáo tới ăn cơm ở Nhất Nhị lúc năm rưỡi chiều nay, tan tầm sẽ tập trung đến đó, cô đừng tới muộn nha.” Cô ấy nói xong cũng không đợi Vương Tĩnh Kỳ trả lời đã xoay người, dưới chân là đôi guốc cao sáu phân, lộp cộp bước đi.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không có ý kiến gì với buổi tiệc này, dù sao kiếp trước cô cũng từng tham gia những bữa ăn như vậy nhiều rồi, hơn nữa hôm nay lại là ngày nhà giáo, phụ huynh đến mời giáo viên ăn cơm rất nhiều. Cô chỉ lo lắng cho đôi giày của Ngô Mật Nhi, giống hệt như cà kheo, cô nhìn người đang bước đi xa dần, sợ cô ấy không may ngã đập mặt thì toi.

“Ngô Mật Nhi này đúng là gan hùm mật hổ, đôi giày cao như vậy cũng dám đi, thật lợi hại.” Vương Dĩnh sáp đến nhỏ giọng tám chuyện với Vương Tĩnh Kỳ.

“Suýt, nhỏ giọng một chút, đừng để người khác nghe thấy, nếu truyền đi, Ngô Mật Nhi nhất định sẽ tới tìm cậu.” Vương Tĩnh Kỳ vội vàng chặn miệng Vương Dĩnh lại, những chuyện này nói trong phòng ngủ thì không sao, nhưng không nên tùy tiện nói ở ngoài được, nói ở nơi công cộng khác nào kêu người tới đánh mình.

Ngô Mật Nhi tuy rằng nghe tên rất ngọt ngào, nhưng lại là người rất hung

dữ, chỉ cần có người trêu chọc tới cô ấy, cô ấy liền động thủ đánh người. Trong đám học sinh của cô ấy, bất kể là nam hay nữ, ai cũng đều sợ cô ấy, ngay cả giáo viên trưởng bộ môn cũng không dám chọc đến.

Kiếp trước, trong lòng Vương Tĩnh Kỳ luôn tồn tại sự kính sợ đối với Ngô Mật Nhi, thời điếm mới đến dạy, cô luôn bị cô ta chỉ đạo làm cái này cái kia, một chút phản kháng cũng không dám.

“Cắt, cô ta ngon thì đến tìm mình, mình mà sợ cô ta à.” Vương Dĩnh tuy rằng mạnh miệng nhưng âm lượng không tự giác đẽ thấp hơn.

“Đây là lần thứ mấy trong tháng này rồi, mình nghe nói lịch ăn tối của cô ta đã sắp kín rồi đó.” Vương Dĩnh có chút ghen tị nói.

Ở lớp mười bình thường đều do thầy cô giáo dạy Ngữ văn làm chủ nhiệm, mục phù thủy kia năm đó sau khi làm chủ nhiệm, liền có ý kiến lập một văn phòng riêng cho các thầy cô giáo chủ nhiệm để cùng nhau nghiên cứu, trao đổi các phương pháp quản lý học sinh. Còn các giáo viên dạy những môn phụ đều chuyển đến làm việc trong văn phòng lớn mà Vương Tĩnh Kỳ đang làm.

Sắp xếp như vậy khiến cho mấy giáo viên chủ nhiệm kia trực tiếp sinh ra các loại tính toán. Năm học mới vừa khai giảng, tiếp đến sẽ là ngày nhà giáo, có vài giáo viên chủ nhiệm sẽ so xem ai nhận được hồng bao nhiều hơn, ai nhận được lễ vật quý giá hơn vân vân, đương nhiên những thứ này đều là nhận lén, ngay cả chuyện phụ huynh học sinh mời ăn cơm, các cô ấy cũng đem ra so sánh ai được mời nhiều lần hơn, phụ huynh nào mời nhà hàng tốt hơn.

“Đó không phải chuyện của chúng ta, người ta mời chúng ta đi ăn, chúng ta liền tham gia cho vui, ăn chút đồ ăn ngon, nếu không có người mời thì chúng ta ăn đồ ăn bình thường của chúng ta thôi.” Vương Tĩnh Kỳ tầm nhìn thoáng, trong lòng còn âm thầm cảm thấy may mắn, may mà cô không phải là chủ nhiệm lớp, nếu không cả ngày cô sẽ phải lo lắng xem nên cắt hồng bao như thế nào mới tốt, đúng là ăn không ngon, ngủ không yên mà.

“Ồ, cậu nói cũng đúng, mình vừa nghe cô ấy nói tối nay ăn ở Nhất Nhị, cậu cần chú ý ăn nhiều một chút, cơ hội này khó mà có được đó.” Vương Dĩnh nói xong còn có chút kiềm chế không được mà nuốt ngụm nước miếng.

Chương 47: Bữa Ăn 2

Nhất Nhị, chỉ cần nghe tên thôi đã biết đây là nhà hàng lớn nhất nhì thành phố D, đồ ăn ở đó không chỉ mỹ vị tinh xảo nổi tiếng, mà còn có một đặc điểm nữa là quý, mỗi món đều hơn trăm đồng, lấy giá cả ở thành phố D mà nói thì giá đồ ăn ở đây quá đắt, với tiền lương của Vương Tĩnh Kỳ, ăn ở nhà hàng như vậy chỉ đủ kê ba bốn món, còn là chỉ đủ cho một người ăn. Cho nên khi Vương Tĩnh Kỳ nghe đến buổi tối đến Nhất Nhị ăn cơm, trong lòng cô vẫn có chút chờ mong.

“Yên tâm, mình nhất định sẽ đem một phần về cho cậu.” Vương Tĩnh Kỳ rất nghiêm túc cam đoan.

Sau đó hai người liền hi hi ha ha nhỏ giọng cười đùa.

Cuối cùng cũng tới giờ tan tầm, Vương Tĩnh Kỳ mới nghĩ đến một vấn đề: “Tiểu Dĩnh, hôm nay mình có thể sẽ không về phòng ngủ, nếu bữa tiệc chấm dứt muộn thì mình sẽ về nhà luôn, ở đó gần hơn, sáng mai mình sẽ đi xe buýt tới trường.”

“Biết rồi, cậu đi đi, nhớ ăn cho thật ngon đấy.” Vương Dĩnh có chút ảm đạm phát phát tay, đi tới căn tin ăn cơm, trong lòng thầm oán hận, tại sao mình không phải giáo viên ban ba chứ.

Lại nói, sau khi Vương Tĩnh Kỳ đi theo các đồng nghiệp khác vào Nhất Nhị mới cảm nhận sâu sắc tài lực không tầm thường của cha mẹ học sinh Triệu Tư Thành. Nơi đây được trang hoàng vàng son rực rỡ, phía trước cửa được trải thảm đỏ, hai bên cửa có hai cô gái tiếp tân trẻ tuổi xinh đẹp mặc bộ sườn xám đỏ lấp ló phần đùi đứng tiếp khách, theo hình thức phục vụ này, mỗi bàn đồ ăn trong đó chắc chắn tốn không ít tiền.

Bởi vì tất cả giáo viên dạy Triệu Tư Thành đều được mời, còn có cả thầy hiệu trưởng, mục phù thủy thầy có ban giám hiệu nên cũng chưa dám ngồi xuống, chờ hiệu trưởng an tọa, mọi người mới ngồi vào bàn ăn.

Người mời khách là ba của Triệu Tư Thành, Triệu Vệ Quốc, hơn bốn mươi tuổi, vóc người không cao lắm, còn hơi mập, qua lời giới thiệu của mọi người cô mới biết hẳn ta là trưởng phòng của một đơn vị cơ quan chính phủ. Từ tướng mạo có thể nhìn ra, hẳn ta chắc hẳn là một người có kinh nghiệm

lão luyện trên quan trường, nhìn mọi người mà gương mặt trước sau vẫn giữ nụ cười như cũ, không nhìn ra một chút biến hóa nào.

Ngô Mật Nhi cũng là người biết ăn nói, không hề thấy cô ấy có một điểm cao ngạo thường ngày nào, khuôn mặt luôn tươi cười nói chuyện phiếm với Triệu Vệ Quốc và hiệu trưởng Tôn. Các thầy cô giáo khác ở bên cạnh cũng phụ họa cười nói.

Chờ đồ ăn được đưa lên, Triệu Vệ Quốc nâng ly rượu:

“Hôm nay tôi thật sự rất vinh hạnh có thể mời các thầy cô giáo tới đây cùng nhau ăn bữa cơm đạm bạc. Bình thường đưa con trai phá phách của tôi đã làm phiền các thầy cô giáo không ít, tôi ở đây với tư cách là một phụ huynh, muốn dùng ly rượu này để thể hiện chút tấm lòng biết ơn của mình đối với các thầy cô.” Hắn ta nói vô cùng lưu loát, chắc chắn hắn ta là người thường xuyên tham gia những buổi tiệc như thế này.

Hắn nói xong liền cạn chén, phía dưới mọi người trầm trồ khen ngợi, Vương Tĩnh Kỳ cũng giơ ly rượu của mình lên, nhưng khi uống cô cũng chỉ nhấp môi một chút thể hiện sự lịch sự, tửu lượng của cô vốn không tốt, uống nhiều sợ sẽ làm ra chuyện gì xấu mặt.

Ngô Mật Nhi cũng rất nể mặt, uống cạn một ly rượu trắng, lại được mọi người khen ngợi khiến cho cô ấy cười ngại ngùng. Bởi vì uống hết một ly rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên đỏ hồng, ánh mắt cũng có chút mơ màng, có chút ý tứ hàm xúc mơ hồ không rõ nhìn Triệu Vệ Quốc.

Triệu Vệ Quốc vẫn giữ nguyên bộ dáng của mình, vẻ mặt tràn đầy tươi cười, không đáp lại, cũng không từ chối.

Kế tiếp mọi người vừa nói chuyện phiếm vừa dùng cơm. Nội dung câu chuyện cũng không có gì đặc biệt ngoài chuyện học hành của Triệu Tư Thành và công việc bận rộn của Triệu Vệ Quốc. Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy bản thân mình không có chỗ tham gia vào câu chuyện nên chỉ tập trung ăn, thật vất vả mới có cơ hội đến được nơi đất tiền như vậy để ăn cơm, dù thế nào đi nữa cũng phải ăn thật no.

Đúng lúc này, cửa nhà hàng bỗng truyền đến một trận xô xao.

Chương 48: Thị Trưởng Chu

Bởi vì bàn Triệu Vệ Quốc đặt là ở gần đại sảnh cho nên có thể thấy rõ trần xông xao ở cửa nhà hàng.

Tất cả mọi người đều không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng ai cũng là người hiếu kỳ, tình huống không rõ ràng như vậy càng khiến bọn họ ngồi không yên, liên tiếp ngoái đầu ra hướng cửa ra vào.

Còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã thấy quản lý nhà hàng vừa mới bắt chuyện cùng Triệu Vệ Quốc đã một đường hộc tốc chạy đến cửa, sau đó tiếp đón một đoàn người vào nhà hàng.

Vương Tĩnh Kỳ cũng tạm thời ngừng đĩa, nhìn về phía cửa.

Đi giữa là một người đàn ông cao lớn anh tuấn, bên cạnh có vài người đi theo, hẳn là cấp dưới của người này. Quản lý nhà hàng đi trước người đàn ông này không đến một thước, cúi đầu dẫn đường, trong miệng còn báo cáo chuyện gì đó, thái độ cực kỳ cung kính.

Trong lòng cô không khỏi nghi ngại, đúng là nhà hàng lớn, tùy tùy tiện tiện cũng có thể gặp được nhân vật lớn. Chẳng qua người đàn ông này cũng là người một bụng phúc hắc, trên mặt thì ôn hòa, nhưng trong mắt một điểm vui vẻ cũng không có, Vương Tĩnh Kỳ dám cá người đàn ông này tuyệt đối không dễ sống chung.

Đúng lúc này, Triệu Vệ Quốc vốn đang ngồi phía sau liền đứng lên, chậm chậm chạy về phía mấy người kia, làm cho mọi người trên bàn không rõ là có chuyện gì.

Giống hệt như quản lý nhà hàng, trước mặt người đàn ông này Triệu Vệ Quốc cũng bộc lộ ra bộ dáng phục tùng, không biết hẳn ta nói gì với người đàn ông đó mà khi hẳn chỉ về phía bên này, anh ta cũng nhìn theo hướng ngón tay của hẳn ta.

Ánh mắt của Vương Tĩnh Kỳ cũng vì vậy mà mất đối mặt với người đàn ông đó, cô chớp chớp đôi mắt to của mình, có chút không phản ứng kịp. Sau đó cô mới bắt đầu đỏ mặt, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn hạt cơm trong chén của mình.

Trong lòng cô ảo não muốn chết, mắt mắt, quá mắt mắt, thật sự là quá mắt mắt, nhìn cô thật giống như mấy kẻ háo sắc, vụng trộm nhìn người ta, còn bị người ta bắt tại trận, nói chính ra cô sống lâu như vậy, hôm nay thật sự là ném mặt mũi đến tận nhà bà ngoại luôn rồi.

Vương Tĩnh Kỳ tự mình oán trách, không biết rằng người đàn ông đối diện mình trong nháy mắt sáng lên như sao.

Chu Cẩm Du không biết cảm xúc trong lòng mình bây giờ là gì, người mà mình tìm kiếm một thời gian vẫn không thấy, vốn vô vọng đang muốn từ bỏ, trong lúc anh không để ý lại xuất hiện trước mặt anh, có thể nói đây là duyên phận của hai người hay không.

Từ lần đầu tiên Chu Cẩm Du nhìn thấy gương mặt nghiêng của Vương Tĩnh Kỳ cùng vòng ba của cô liền nhớ mãi không quên, anh cũng không phải người thích bạc đãi chính mình, sau khi nghĩ thông suốt liền sai thư ký Lý đi tìm người. Nhưng thành phố D này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, ở nơi mệnh mông mấy trăm vạn dân này, muốn tìm được một người chỉ với một bên mặt, một bờ mông quả là mò kim đáy biển, vô cùng khó khăn, cho nên anh đã ra lệnh vài ngày nhưng thư ký Lý vẫn chưa tìm được người.

Vốn dĩ tìm không thấy người, anh cũng sắp đem sự rung động trong lòng đó quên lãng đi rồi, không ngờ hôm nay lại gặp được cô.

Chu Cẩm Du nhìn Triệu Vệ Quốc vẫn còn đứng trước mặt mình lải nhải, mở miệng điềm đạm nói:

“Hôm nay anh mời khách mà cứ như vậy bỏ khách qua đây cũng không phải, hay anh trở lại bàn đi. Chờ một lát nữa tôi xem tình hình, sẽ qua thăm hỏi các giáo viên nhân dân của chúng ta một chút.” Anh vốn đã biết hôm nay Triệu Vệ Quốc mời các thầy cô giáo dạy con mình tới ăn cơm, nhưng trong lòng lại không nghĩ đến, cô gái đó lại là giáo viên, thật không thể tưởng tượng, cô gái động một tí là đỏ mặt này không biết ở trên bục giảng sẽ như thế nào, có lẽ một lúc nào đó nên đi xem một chút.

Triệu Vệ Quốc nghe xong nào dám từ chối, mình mời khách, phó thị trưởng lại có thể cho mình mặt mũi đến bữa tiệc của hắn, đây đúng là vinh hạnh to lớn.

“Thị trưởng Chu, ngài yên tâm đi làm việc của mình, tôi nhất định chờ ngài

ở đây.”

Chu Cần Du lại nhìn thoáng qua Vương Tĩnh Kỳ, sau đó mới theo quản lí nhà hàng lên lầu hai vào phòng ăn.

Chương 49: Thị Trưởng Chu 2

Khi Triệu Vệ Quốc trở lại bàn cơm, trên mặt còn mang theo ý cười, sắc mặt vô cùng vui mừng.

Mọi người khôi phục lại trạng thái ăn uống tiệc tùng, Ngô Mật Nhi tò mò hỏi: “Trưởng phòng Triệu, vị kia là ai vậy?”

“Haha, chắc mọi người không biết, đó là phó thị trưởng mới đến nhậm chức của thành phố chúng ta, thị trưởng Chu mới đến thành phố chúng ta mấy tháng trước, rất ít xuất hiện trên truyền thông, lại chưa nhận qua phỏng vấn, mọi người không biết anh ta cũng không có gì lạ.” Triệu Vệ Quốc đắc ý nói.

“A, trẻ tuổi như vậy đã được lên làm thị trưởng rồi ư.” Ngô Mật Nhi kinh ngạc trừng to mắt, tỏ vẻ không tin được, trong lòng lại bắt đầu toan tính.

Bên cạnh, hiệu trưởng Tôn nghe nói người trẻ tuổi kia là phó thị trưởng, lại không có dáng vẻ ngông nghênh tự cao tự đại, ông ngồi bên cạnh nhìn Triệu Vệ Quốc, chờ hắn giới thiệu.

“Haha, thị trưởng Chu quả thật còn rất trẻ, năm nay mới ba mươi ba tuổi, là người không chỉ có năng lực mà còn có gia cảnh rất tốt.” Triệu Vệ Quốc nói xong câu này thì ngậm miệng, không nói thêm một câu nào nữa. Bởi vì những chuyện này, người như hắn không thể tự tiện đem ra bàn luận tại đây.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong, trong lòng âm thầm cảm thấy ngạc nhiên. Thị trưởng Chu này cô có biết, bởi vì kiếp trước vị thị trưởng này chính là người thực hiện hạng mục tài chính kia, mới có thể dỡ bỏ tiểu khu nhà cô dời đi nơi khác. Bản thân cô còn đang muốn nương nhờ hạng mục này để kiếm thêm một khoản thu nhập nho nhỏ, cho nên đối với vị thị trưởng trẻ tuổi này trong lòng cô sinh ra một chút hảo cảm. Phải biết rằng một vị lãnh đạo tốt thì sẽ được người dân yêu quý.

Sau đó còn nghe nói, thị trưởng Chu này xuất thân là quân chủng phòng không - không quân, tuy rằng sau khi đến đây chỉ làm phó thị trưởng, nhưng lại nắm thực quyền trong tay, có thể nói các quyền sinh sát các lãnh đạo cấp cao của thành phố D đều nắm trong lòng bàn tay. Cho nên lời nói của anh ta ở thành phố D rất có uy tín.

Sau đó không tới vài năm liền thăng chức từ thành phố D lên đến thủ đô, vào thời điểm Vương Tĩnh Kỳ trọng sinh, người ta đã sớm quay trở về Bắc Kinh rồi.

“Ôi, thật đúng là tuổi trẻ tài cao, hôm nay cũng là nhờ hào quang của trưởng phòng Triệu, nếu không những dân chúng bình thường như chúng ta khó có cơ hội được tận mắt nhìn thấy một vị lãnh đạo lớn như vậy. Trưởng phòng Triệu, tôi kính anh một ly.” Tròng mắt Ngô Mật Nhi đảo vòng, nghĩ tới dáng người cao ngất, khuôn mặt anh tuấn góc cạnh mình vừa nhìn thấy không khỏi xuân tình nhộn nhạo, nếu mình có thể cùng thị trưởng Chu...

“Ha ha, mọi người cứ từ từ ăn, mới vừa rồi thị trưởng Chu có nói, anh ta ở bên kia gặp mặt xã giao một chút, sau đó sẽ đến chỗ chúng ta thăm hỏi các giáo viên nhân dân mọi người.” Triệu Vệ Quốc hiển nhiên bị Ngô Mật Nhi nhìn nọt nên tâm tình rất tốt.

Hắn nói một câu kia, làm cho trong lòng mọi người dâng lên từng đợt sóng ngầm. Không nói ai khác, ngay chính hiệu trưởng Tôn cũng đứng ngồi không yên, ông làm phó hiệu trưởng đã rất nhiều năm, chỉ thiếu cơ hội để thăng quan tiến chức.

Hiện tại, cơ hội đang ở ngay trước mặt, ông có thể không coi trọng, không kích động ư! Cho nên ông nhanh chóng điều chỉnh thái độ cho thật nghiêm nghị, nụ cười trên mặt cũng không còn, nghiêm túc nói với các giáo viên: “Mọi người khoan hẵng ăn, nhanh chóng sửa sang lại cho chu đáo, nói thế nào chúng ta cũng là giáo viên nhân dân, là đại diện cho bộ mặt nhà trường, không thể để thị trưởng Chu thấy hình ảnh phàm ăn tục uống được, nhanh, tìm nhân viên phục vụ, đem đổi bàn ăn khác, đồ bỏ đi trên bàn cũng nhanh dọn đi.”

Ông ra lệnh như vậy, mọi người cũng bắt đầu nghiêm trang, đồ ăn trên bàn bị mọi người gấp đã thành một đống hỗn độn. Vương Tĩnh Kỳ cũng nhìn đồ bỏ đi trước mặt mình, cô xấu hổ thiếu chút nữa không biết chui vào đâu, toàn bộ bàn ăn không có ai giống như cô, xương xấu bỏ đi đã chắt thành một ngọn núi nhỏ, còn sót mấy miếng vụn thức ăn trên bàn.

Cô mang theo nhiệm vụ đến đây, dĩ nhiên phải hoàn thành nhiệm vụ, thật không ngờ giữa chừng lại xuất hiện tình huống như vậy.

Cô vội vàng cùng động nghiệp dọn dẹp sơ qua mấy thứ trước mặt mình, chờ nhân viên phục vụ đến dọn.

Thế nhưng nhân viên phục vụ còn chưa tới, mọi người đã nhìn thấy thị trưởng Chu cùng với một cặp dưới từ lầu hai bước xuống, hướng tới chỗ bọn họ.

Chương 50: Chương 25.1 : Gặp Lại

Mọi người nhìn thấy phó thị trưởng trong truyền thuyết đã tới đều tự giác đứng dậy nghênh đón, Vương Tĩnh Kỳ lúc này vừa mới bị bắt thóp vẫn còn then thùng, cho nên vừa đứng lên liền lén lùi về đứng sau lưng đồng nghiệp.

Đôi mắt Chu Cẩm Du vẫn thủy chung nhìn thẳng vào cô, trông thấy cô lén lén lút lút, khoe miệng hơi kéo lên, người phụ nữ này thật thú vị, chẳng những hay xấu hổ mà còn rất nhát gan.

Triệu Vệ Quốc đứng bên cạnh Chu Cẩm Du báo cáo: “Thị trưởng Chu, vừa rồi tôi có nói với họ rằng ngài sẽ tới đây, những giáo viên này đều rất kích động vì không nghĩ có thể nhìn thấy được phong thái của ngài ở chỗ này.”

Không tính hôm nay, trước đó Triệu Vệ Quốc cũng mới chỉ gặp mặt thị trưởng Chu một lần, lần đó cũng chỉ bắt tay. Không ngờ vị thị trưởng Chu này lại gần gũi với người dân như vậy, hẳn nghĩ khó có được cơ hội như thế này, nhất định phải nắm chắc mới được, tốt nhất là làm cho thị trưởng Chu nhìn thấy thành ý của hắn, từ đó trở thành tâm phúc của anh ta, vậy sau này ở thành phố D này hắn mới có thể một bước lên mây trên con đường quan trường.

Nhưng Triệu Vệ Quốc không ngờ bản thân hắn lại nịnh nọt không khéo, vô ý giẫm lên chân ngựa.

Chu Cẩm Du nghe hắn nói khẽ chau mày, anh rất không thích giọng điệu này của Triệu Vệ Quốc.

Triệu Vệ Quốc coi như có nhiều kinh nghiệm quan trường, cái giỏi nhất là xem sắc mặt người khác, nhìn biểu lộ biến hóa của thị trưởng Chu, hắn sợ mọi chuyện sẽ hỏng bét, kế tiếp nên mau mau nghĩ cách xoay chuyển tình thế.

“Vừa hay thị trưởng Chu ở đây, tôi xin giới thiệu cho ngài một chút, những vị ngồi đây đều là giáo viên của thành phố chúng ta, con của tôi bình thường phiên toái họ không ít, cho nên nhân ngày nhà giáo này, tôi mời các vị giáo viên đến ăn một bữa đạm bạc, trò chuyện đôi chút để thể hiện lòng biết ơn, bữa cơm này đều do tôi chi trả, tuyệt đối không đụng đến công quỹ.” Triệu Vệ Quốc ăn nói cẩn thận từng li từng tí, xem biểu lộ của Chu Cẩm Du, thấy

sắc mặt Chu Cẩn Du không có biến hóa gì, trong lòng mới an tâm, không có biến hóa là hiện tượng tốt.

Mà lời nói này của hắn, đều khiến những giáo viên đang đứng trong lòng buông lỏng không ít.

Chu Cẩn Du vẫn một mực giữ khuôn mặt tao nhã, “Trưởng phòng Triệu, tôi tin tưởng cách đối nhân xử thế của anh.” Một câu nói kia, xem như cho Triệu Vệ Quốc một bậc thang, khiến Triệu Vệ Quốc vui mừng đến nỗi chỉ nhìn thấy răng không thấy mắt đâu.

Chu Cẩn Du cũng không để ý tới hắn, trông thấy mọi người trên bàn đều đang nhìn mình, quay người cầm ly rượu trong tay thư ký, nhìn mọi người nói: “Vừa nãy tôi có nghe trưởng phòng Triệu giới thiệu rằng các vị đều là những giáo viên tinh anh của thành phố, mấy ngày trước tôi cũng dự định đến ngày nhà giáo sẽ đi thăm hỏi các giáo viên một chút, thời gian cũng đã thu xếp xong xuôi rồi, hôm nay vừa vận mượn buổi tiệc của trưởng phòng Triệu, tôi xin kính các vị giáo viên một ly, chân thành cảm ơn các vị đã vất vả cố gắng hết sức mình vì sự nghiệp giáo dục.”

Anh nói xong liền nâng ly rượu lên nhấp một ngụm nhỏ.

Thanh âm trầm thấp, giàu từ tính, lại rất êm tai, Vương Tĩnh Kỳ tròn sau lưng người khác thâm nghĩ.

Sau màn cảm ơn, mọi người cũng nhao nhao nâng chén.

Chu Cẩn Du nhìn những vị giáo viên ai nấy đều ngửa cổ uống rượu, ngoài miệng nói: “Mọi người cứ tùy ý, uống rượu theo khả năng là được rồi.”

Tuy anh nói những lời này nhưng ai dám cho là thật.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không quá ngạc nhiên mà lúc này lại hỏi lãnh đạo không uống có được không, cô cũng giống như mọi người, ngửa đầu uống hết ly rượu trong tay.

“Ồ, tửu lượng của đội ngũ giáo viên chúng ta thật không tệ, vị giáo viên trẻ tuổi này chỉ một thoáng đã uống hết, thật sự phụ nữ không thua đấng mày râu một chút nào.”

Khóe mắt Chu Cẩn Du vẫn thủy chung theo dõi từng động tác của Vương

Tĩnh Kỳ, nhìn cô giống như một con chuột nhỏ trộm nhìn động tác của mọi người, không sớm không muộn cũng nâng cốc lên uống, anh liền hiểu rằng cô gái này tuy nhát gan nhưng vẫn có mắt nhìn, biết rõ thời khắc nào nên thu mình lại.

Vương Tĩnh Kỳ lúc đầu còn chưa kịp phản ứng, nhìn thấy mọi người đang nhìn mình mới biết người thị trưởng Chu đang nói đến chính là mình, mặt bỗng chốc đỏ ửng, lần này còn đỏ hơn những lần trước, cô cảm giác như cổ của mình cũng đỏ bừng lên rồi.

Chương 51: Chương 25.2 : Gặp Lại

Cô cảm cái ly không biết nên làm gì tiếp theo, lần này cô thật sự chột dạ, bởi vì cái cô mới uống, là nước sôi.

Chu Cần Du nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Vương Tĩnh Kỳ, trong mắt tràn ngập vui vẻ, anh chưa bao giờ nhìn thấy một cô gái nào dễ xấu hổ như vậy, nhìn cần cổ mảnh khảnh của cô dần đỏ lên, còn có xu hướng lan xuống dưới, ánh mắt anh chột tối lại.

“Thị trường Chu, ngàn vạn lần anh cũng đừng xem thường phụ nữ nhé, phụ nữ bây giờ ghê gớm lắm đấy.” Ngô Mật Nhi trong lòng cảm tức bản thân không phải người đầu tiên khiến thị trường Chu chú ý, lại để cho Vương Tĩnh Kỳ đoạt trước. Nhìn bộ dạng sợ hãi rụt rè như muốn trốn xuống gầm bàn của Vương Tĩnh Kỳ kia, đôi mắt đảo đảo chột nghĩ ra một chủ ý.

“Cô giáo Vương nhìn vậy thôi nhưng lại đứng trong đội ngũ giáo viên tinh anh của trường đấy, bình thường việc gì cũng tranh đua trước người khác, từ bữa ăn này có thể nhìn ra đấy, mọi người nói có đúng hay không, ha ha!” Ngô Mật Nhi tự mình nói xong, liền che cái miệng nhỏ nhắn cười ha ha.

Theo lời của cô ta, mọi người liền quay sang nhìn trên bàn ăn chông chát đồng xương của Vương Tĩnh Kỳ, đều buồn cười.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy hôm nay không phải cô ném mặt mũi của mình đến nhà bà ngoại, mà là vút tận ngoài vũ trụ luôn rồi. Nhưng cô vẫn cố gắng khống chế bản thân không cúi đầu, vào những lúc như thế này thì không thể tạo điều kiện để cho người ta cười cợt mình thêm nữa.

“Xem ra hôm nay trường phòng Triệu chọn nơi này để mời khách quả thật rất chính xác, đồ ăn ở đây rất hợp với khẩu vị của các vị giáo viên đấy chứ.” Ánh mắt Chu Cần Du lạnh lùng, nói.

Những người khác nghe xong cũng nhao nhao phụ họa trường phòng Triệu tìm thấy nhà hàng tốt, đồ ăn rất ngon, còn trêu ghẹo Vương Tĩnh Kỳ, bảo cô sau này giới thiệu cho mọi người những món ăn ngon. Lời này của Chu Cần Du xem như giải vây cho Vương Tĩnh Kỳ.

Ngô Mật Nhi trông thấy mình chà đạp Vương Tĩnh Kỳ không thành, ngược

lại còn khiến cho Vương Tĩnh Kỳ càng được chú ý, trong lòng thầm hồi hận, hồi hận đã mời cô tới dùng cơm, cô ta vội vàng rót một ly rượu đầy cho mình.

“Thị trưởng Chu, ly này của tôi đại diện cho toàn thể giáo viên chúng tôi kính ngài một ly, cảm ơn ngài đã quan tâm đến những giáo viên chúng tôi, cũng xin phó thị trưởng yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình, vì quốc gia, cũng vì thành phố D bồi dưỡng thêm nhiều học sinh, bồi dưỡng thêm nhiều nhân tài có ích cho xã hội.” Cô ta nói xong, thật sự đem ly rượu trong tay uống cạn, uống xong còn lật ngược ly rượu xuống, ý nói mình đã cạn ly.

Chu Cẩm Du nhìn người phụ nữ trang điểm lòe loẹt trước mặt mình, mặc dù cũng nâng ly nhấp một ngụm, nhưng trong mắt lại là một mảnh lạnh nhạt.

Vừa rồi cô ta âm thầm bêu xấu người khác mấy câu, còn có những hành động không có chừng mực, điều này khiến anh rất không thích. Người có tâm kế muốn giẫm đạp người khác để leo lên như vậy anh đã gặp nhiều rồi.

Vả lại dù kế hoạch của cô ta là gì, rõ ràng khi anh đến mời rượu vị giáo viên đại biểu cho trường, ánh mắt của người đàn ông trung niên đứng bên cạnh cô ta nhìn cô ta với vẻ rất không hài lòng, nếu như anh đoán không sai, chắc hẳn đây chính là lãnh đạo của trường.

Hừ, lãnh đạo đang ở ngay trước mặt lại dám làm ra động tác này, người này về sau nghĩ cũng đừng nghĩ muốn leo cao.

“Trưởng phòng Triệu, mặc dù tôi biết mọi người đều là giáo viên, nhưng còn chưa biết danh tính là gì, có thể giới thiệu cho tôi một chút hay không.” Chu Cẩm Du lướt qua Ngô Mật Nhi, trực tiếp nói chuyện với Triệu Vệ Quốc.

Hành động này khiến cho Ngô Mật Nhi mặt đỏ bừng, chỉ là mặt cô ta đánh phấn quá dày, người khác muốn nhìn cũng nhìn không ra, nhưng cũng khiến cho cô ta biết, động tác vừa rồi của cô ta quá đường đột.

Phó hiệu trưởng đứng bên cạnh cũng chú ý tới ánh mắt của cô ta, trong lòng đánh bộp một phát, âm thầm hồi hận.

Đều do Vương Tĩnh Kỳ, nếu không cô cũng sẽ không xúc động như vậy. Đúng, đều là do con tiện nhân Vương Tĩnh Kỳ kia, ở nơi nhiều người như vậy, lại còn dám quyến rũ người ta, thật sự không biết xấu hổ.

Cô ta như tìm được con đường để mình phát tiết, đem mọi sai lầm của mình đổ lên đầu người khác, trong tâm cũng thâm căm hận Vương Tĩnh Kỳ.

Chương 52: Chương 26.1 : Mất Mặt

Triệu Vệ Quốc nghe Chu Cẩn Du nói xong, mặt mũi hấn tràn đầy vui mừng cười tươi roi rói. Hấn vốn tưởng rằng phó thị trưởng kính xong ly rượu này rồi đi ngay, hiện tại xem ý tứ của anh ta, có lẽ sẽ ở lại đây thêm một lúc nữa, đây thật sự là một chuyện vô cùng vô cùng vinh hạnh.

Chu Cẩn Du nhìn thư ký Lý đang đứng ở sau lưng, ra hiệu đưa cho anh một cái ghế, sau đó gọi người quản lý nhà hàng mang đến một bộ đồ ăn, Chu Cẩn Du và thư ký Lý cũng ngồi xuống bàn.

Triệu Vệ Quốc bắt đầu giới thiệu từng người trên bàn cho thị trưởng Chu. Nhắc tới Triệu Vệ Quốc thì hấn cũng có chỗ hơn người, những người giáo viên này hấn chỉ mới nghe Ngô Mật Nhi giới thiệu một lần đã có thể nhớ chính xác, lúc này hấn rất tự tin đứng dậy giới thiệu cho thị trưởng Chu.

Mỗi lần giới thiệu vị giáo viên nào thì người đó sẽ đứng lên kính Chu Cẩn Du một ly rượu. Đến lượt Vương Tĩnh Kỳ, cô nghĩ, cô đã được sống lại một lần, ngàn vạn lần không thể để cho mình mất mặt thêm lần nào nữa.

Nhưng đối với việc uống rượu, ở kiếp trước hay kiếp này cô đều không làm được, nhưng cũng không dám làm như vừa rồi, dùng nước sôi qua mắt người khác, cho nên lúc cô đứng lên mời rượu cũng tự rót cho mình một ly rượu.

Cô cố gắng để bản thân không khẩn trương, “Thị trưởng Chu, với tư cách là một công dân bình thường, tôi thực sự rất cảm ơn anh đã cống hiến hết mình cho sự phát triển của thành phố D, để người dân chúng tôi nhận được những lợi ích cũng như thuận lợi, nhân buổi tiệc của trường phòng Triệu, tôi kính thị trưởng Chu một ly, xin uống trước để tỏ lòng ngưỡng mộ.”

Cô trông thấy người khác nói vài câu lấy lòng, sau đó uống một ly rượu là xong việc, cô cũng làm theo như vậy, không ngờ sau khi cô uống xong, thị trưởng Chu lại không uống mà còn hỏi ngược lại cô một câu.

“Ồ, tôi chỉ mới tới thành phố D thôi, tôi thật không biết bản thân đã cống hiến được gì cho sự phát triển của thành phố D đây, đây là cô giáo Vương, đúng chứ, cô có thể nói tôi nghe không?” Chu Cẩn Du nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mặt đang giả bộ trấn tĩnh, tự dưng anh muốn trêu cô một chút, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô càng khiến tay anh ngứa ngáy muốn sờ

thử lên gò má cô.

Vương Tĩnh Kỳ lập tức ngăn người, cô nói trôi chảy như vậy, không nghĩ tới thị trưởng Chu lại truy hỏi rõ như thế. Cái này bảo cô phải trả lời thế nào, lúc cô về nhà còn chưa nghe ba mẹ cô đề cập tới chuyện dỡ bỏ nhà chuyển đi nơi khác, nói cách khác, hạng mục tài chính của thành phố hiện tại vẫn chưa được thông báo ra ngoài, vẫn ở trong trạng thái bảo mật, bây giờ nếu cô nói ra, không phải sẽ bắt cô lại chứ.

Vương Tĩnh Kỳ không biết làm sao, Chu Cẩm Du nhìn cô gái mặt đã đỏ bừng này, đứng ở đó có chút đáng thương, anh hơi đau lòng, mỉm cười nói: “Tôi nghĩ cô giáo Vương chắc chắn là một nhà giáo vừa có tài vừa có phẩm chất cao thượng mới có thể dạy dỗ được những học trò phát triển đức trí thể mỹ toàn diện như vậy. Vừa rồi chỉ đùa cô một chút thôi, cô giáo Vương cũng đừng để ý, xin mượn những lời hay ý đẹp của cô, hy vọng thành phố D trong tương lai sẽ phát triển mạnh hơn nữa.” Chu Cẩm Du nói xong cũng đem ly rượu trong tay uống cạn.

Thư ký Lý theo Chu Cẩm Du đã nhiều năm, là tâm phúc của Chu Cẩm Du. Anh cũng là người hiểu rõ tính tình con người Chu Cẩm Du nhất, vừa rồi nhìn một loạt hành động của Chu Cẩm Du, anh cảm thấy thị trưởng Chu đối xử với Vương Tĩnh Kỳ có chút không giống bình thường, không khỏi nhìn Vương Tĩnh Kỳ thêm vài lần.

Không tính là quá xuất sắc, nhưng là người điềm đạm nho nhã, thoát nhìn rất ngượng ngùng, lúc này mặt vẫn còn đỏ bừng, là kiểu phụ nữ “tiểu gia Bích Ngọc*”. Thư ký Lý nhìn Vương Tĩnh Kỳ, trong lòng thầm đưa ra phán đoán sơ bộ.

*Tiểu gia Bích Ngọc (小家碧玉): nghĩa gọn là chỉ những thiếu nữ xinh đẹp ở gia đình bình thường. Cũng có nghĩa hình dung cô gái có hình dáng không nhất định phải đẹp nhưng khả ái, có điểm nghĩa giống như em gái nhà bên. Thường là những cô gái hoạt bát dễ gần, không có phong phạm “Tiểu thư khuê các”.

Đột nhiên anh ta nhớ đến lúc trước phó thị trưởng kêu anh tìm một người phụ nữ, không lẽ chính là cô gái này.

Chương 53: Chương 26.2 : Mất Mặt

Trong lúc thư ký Lý đang suy nghĩ, Vương Tĩnh Kỳ ở bên kia xem như đã an ổn ngồi xuống, cô thấy cô và thị trưởng Chu này chắc chắn là khắc tinh, nơi nào có anh thì nơi đó cô liền bị mất mặt. Mà thôi kế tiếp cô chỉ cần làm một con mèo an phận là được, chỉ cần qua được hôm nay, sau này dù muốn đụng mặt anh ta cũng chẳng có cơ hội.

Chu Cẩm Du cũng không nói chuyện với Vương Tĩnh Kỳ nữa, anh cùng hiệu trưởng Tôn trò chuyện, hiệu trưởng Tôn vô cùng kích động, thiếu chút nữa đã không nén được mà run lên cầm cập, đem hết mọi chuyện trong trường học từ hiệu trưởng cho đến những người nhỏ nhất đều nói ra một lượt.

Từ đầu đến cuối, khuôn mặt Chu Cẩm Du vẫn giữ vẻ điềm đạm, không có một chút thiếu kiên nhẫn nào. Thư ký Lý không thể nhìn được nữa, sau khi nhìn đồng hồ đến lần thứ ba, anh ta nhỏ giọng nhưng vẫn cố ý cho mọi người trên bàn nghe thấy: “Thị trưởng Chu, nhà đầu tư vẫn đang ở tầng trên chờ anh, anh xem bây giờ có nên...” Anh ta không nói tiếp nữa, nhưng những người ngồi đó cũng hiểu ý tứ của anh ta.

Lúc này hiệu trưởng Tôn mới xấu hổ ngừng miệng.

Chu Cẩm Du cũng không ở lại quá lâu, khẽ gật đầu với mọi người liền đứng dậy rời đi, trước khi đi còn căn dặn trưởng phòng Triệu, nhất định phải đối đãi những vị giáo viên này cho chu đáo.

Đợi khi Chu Cẩm Du và thư ký Lý đi rồi, bàn người lập tức thả lỏng tinh thần, mấy vị giáo viên đều quay sang bàn tán, nào là thị trưởng Chu thật phong độ lại nhẹ nhàng, vừa tao nhã vừa tràn đầy sức hấp dẫn, tóm lại toàn là những từ ngữ khen ngợi.

Hiệu trưởng Tôn giống như được bơm máu gà*, liên tục nâng ly cạn chén cùng trưởng phòng Triệu. Không bao lâu đã say khướt nằm rạp lên mặt bàn.

*Bơm máu gà (打了鸡血): Trước đây ở Trung Quốc cho rằng lấy máu gà bơm vào cơ thể sẽ có lợi cho sức khỏe, mỗi khi bơm xong thì người lâng lâng, trạng thái hưng phấn, phấn khích. Ở đây chỉ người đang có trạng thái hưng phấn, phấn khích, sức lực tràn đầy.

Ngô Mật Nhi so với ban đầu lại có vẻ trầm mặc không ít, cũng không giả làm thân với trưởng phòng Triệu nữa, ngược lại giống như có tâm sự, ánh mắt không tự giác luôn nhìn về phía cầu thang.

Vương Tĩnh Kỳ cơ bản đã ăn no, cho nên lúc này không có chuyện gì làm, cô vừa định quay sang nói chuyện phiếm với người bên cạnh đã trông thấy bộ dáng lơ đãng của Ngô Mật Nhi, lúc đầu cô không rõ lắm, sau đó nghĩ đến những lời đồn đãi về Ngô Mật Nhi ở kiếp trước, cô mới ý thức được thì ra Ngô Mật Nhi đã phải lòng thị trưởng Chu kia rồi.

Đối với ý nghĩ này của Ngô Mật Nhi, cô chỉ cảm thấy cô ta quá không biết tự lượng sức mình, không nói đến gia thế sau lưng thị trưởng Chu, chỉ riêng điều kiện bản thân người ta, cũng không thể nào đến lượt Ngô Mật Nhi được. Từ thái độ của cô ta đối với thị trưởng Chu khi này, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy Ngô Mật Nhi khẳng định là không đùa giỡn.

Thẳng đến chín giờ tối, bữa tiệc mới chấm dứt, trước khi kết thúc, thị trưởng Chu cũng không bước xuống lầu nào nữa.

Sáng thứ tư, Vương Tĩnh Kỳ ngồi xe buýt đi làm, vừa vào văn phòng, còn chưa đặt mông xuống, Vương Dĩnh đã chạy tới hỏi: “Tĩnh Kỳ, nghe nói các cậu hôm qua đi ăn trông thấy phó thị trưởng mới đến thành phố chúng ta, có thật không vậy?”

Vương Tĩnh Kỳ nghe cô hỏi như vậy rất kinh ngạc: “Làm sao cậu biết?” Tin tức này cũng truyền đi quá nhanh chứ.

“Cậu đến chậm nên không biết, hôm nay từ sáng sớm Ngô Mật Nhi đã đến rồi, còn kể chuyện cô ta được ngồi cùng bàn ăn với thị trưởng Chu nữa cơ.” Vương Dĩnh nhếch miệng.

“Ha ha, cô ấy nói cũng không sai, thực sự hôm qua cũng có gặp thị trưởng Chu, thị trưởng Chu còn tới bàn bọn mình mời rượu nữa.” Vương Tĩnh Kỳ nói vào trọng điểm.

“Ồ, ta nói sáng nay mình thấy mặt mo của hiệu trưởng Tôn cười tươi như hoa cúc, vừa rồi mình còn nhìn thấy ông ta đi vào phòng làm việc của hiệu trưởng, chắc hẳn là báo cáo việc này.”

“Được rồi, đó đều là chuyện của lãnh đạo, không liên quan đến những người dân thường như chúng ta, hôm trước mình mới giao cho học sinh đi in mấy

bộ đề luyện thi, chắc bây giờ in xong rồi, mình đến phòng in ấn lấy đây, cậu có đi không?" Vương Tĩnh Kỳ bỏ túi xách xuống, sau đó đứng dậy chuẩn bị đến văn phòng lấy mấy bộ đề thi đầu tuần cô đưa cho học sinh đi in, cô nghĩ tiết ba có lẽ nên cho bọn nhóc làm một bài trắc nghiệm nhỏ.

“Đi, mình đi bộ cùng cậu một lát, lát nữa đến lâu ba gọi bọn Mộc Nghiên luôn, buổi sáng các cậu ấy cũng không có lớp.”

Sau đó, mấy chị em mượn việc công làm việc tư, tiện thể đi bộ quanh một vòng sân trường.

Chương 54: Hương 27.1 : Chiến Thuật Mới

Thoáng chốc đã tới chủ nhật, từ sáng sớm thứ bảy Vương Tĩnh Kỳ đã chuẩn bị sẵn đồ để đến Trương gia nghe câu trả lời.

Bà Vương thấy con gái tích cực như vậy cũng thấy yên tâm, hai tuần nay không biết đứa nhỏ này thế nào, có chút khác thường, cũng không thích tới Trương gia, làm cho bà có chút lo lắng.

Khi tới Trương gia, Vương Tĩnh Kỳ thấy Trương gia chỉ có Triệu Giang Anh ở nhà một mình, Trương Dương lại không có nhà, điều này nằm ngoài dự kiến của cô, cô còn tưởng rằng Trương Dương hẳn phải rất muốn li hôn, cùng tình yêu mới của mình song túc song phi chứ.

Triệu Giang Anh vừa nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ liền bám dính lấy cô, bắt đầu khóc lóc, khác hẳn với hình ảnh dịu dàng, ôn trọng trước đây.

“Tĩnh Kỳ, bác xin cháu, Trương gia nhà bác chỉ có một căn nhà nhỏ này, nếu đem nó cho cháu, cả nhà bác đều sẽ phải ngủ ngoài đường hết, cháu xem hai bác đều đã lớn tuổi như vậy, thân thể coi như đã vùi một nửa trong đất, già như vậy còn phải chịu lấy cái tội này, bác cũng sống không nổi nữa. Bác cầu xin cháu, cháu tha cho Trương gia nhà bác một con đường sống đi.”

Hôm nay bà cố ý đuổi hết người trong nhà ra ngoài, chính là nghĩ bà có thể dây dưa với Vương Tĩnh Kỳ, cô ta chỉ là một đứa con gái còn trẻ, sao có thể chống lại bà vừa khóc vừa nháo. Cuối cùng cũng phải mềm lòng, nhà cũng chẳng cần phải giành nữa, tiền li hôn cũng sẽ không mất một phân.

Vương Tĩnh Kỳ thấy điệu bộ này, Trương gia có mục đích gì trong lòng cô đều đã rõ như gương soi, nhưng mà cũng đúng như Triệu Giang Anh đoán, cô thật sự chịu không nổi một người lớn tuổi khóc sụt sùi trước mặt mình.

Kỳ thật, từ sau khi trọng sinh, cô đã không ngừng tự kiểm điểm lại bản thân, đều nói một cây làm chẳng nên non, đời trước của mình trải qua bi ai như vậy, nếu đem mọi lỗi lầm đổ hết cho Trương gia cũng không hoàn toàn đúng, chính mình cũng có sai lầm, nếu không phải đời trước mình yếu đuối,

khi bị bắt nạt biết phản kháng, cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy, nói trắng ra chính là bản thân mình đã cho họ cơ hội, cho nên chính mình cũng phải chịu trách nhiệm.

Kiếp này, từ khi tỉnh lại, cô cố gắng thay đổi chính mình, làm cho mình kiên cường hơn, dũng cảm hơn, giống như một mình mình đến Trương gia nói chuyện li hôn, nếu là trước đây, cô khẳng định không dám làm.

Nhưng là cô cũng phát hiện mình đã đánh giá bản thân quá cao, cho dù cô trọng sinh, cô vẫn là Vương Tĩnh Kỳ, đời này li hôn với Trương Dương là chuyện nhất định phải làm, tựa như đời trước chính mình muốn có một gia đình, đều đã trở thành chấp niệm, nhưng ở phương diện khác, cô cảm thấy mình tiến bộ không nhiều, chủ yếu là tính cách cô đã như vậy, dù cho thù hận lớn cỡ nào, chỉ cần ngủ một giấc, đều cảm thấy dường như thù hận đã giảm bớt một phần.

“Bác à, căn nhà này mọi người ở cũng một thời gian dài như vậy rồi, nếu mọi người không muốn chuyển đi thì cứ ở lại.” Vương Tĩnh Kỳ kiên trì một lúc cuối cùng vẫn mềm lòng.

Cô cũng có chút chán ghét bản thân vứt bỏ hiện tại mà dễ dàng mềm lòng như vậy, nhưng bản chất cô đã như thế, kêu cô trong vòng một tháng biến thành người lãnh huyết vô tình cô không làm được.

Triệu Giang Anh nghe xong liền vui vẻ, bà biết mình ra chiêu này rất chính xác, nhanh chóng lau nước mắt trên mặt, nói: “Cám ơn, cám ơn cháu, Tĩnh Kỳ, cháu là đứa con gái tốt, cháu li hôn với Trương Dương là Trương Dương không có phúc, là Trương gia chúng ta không có phúc.” Bà nói ra hai câu thật lòng.

“Bác à, bác đừng nói như vậy, căn nhà này thì có thể để lại cho Trương gia, nhưng khoản tiền kia Trương Dương nhất định phải đưa cho cháu.”

Triệu Giang Anh nghe xong có chút thở không nổi, thiếu một chút nữa đã tắc thở, nói như vậy mà vẫn còn muốn lấy tiền sao, bà tưởng căn nhà này đã hoàn toàn giao lại cho Trương Gia bọn họ rồi chứ, con bé chết tiệt này, nhìn thì có vẻ thành thật, xem ra cũng không hề lừa gạt gì.

Triệu Giang Anh muốn nổi nóng, nhưng bà kiềm chế lại, thu lại khuôn mặt vui mừng, không cần thời gian chuẩn bị, nước mắt trực tiếp rơi xuống như mưa.

Chương 55: Chương 27.2 : Chiến Thuật Mới

“Tĩnh Kỳ, bác biết Trương gia thật sự có lỗi với cháu, bác thực sự xin lỗi cháu, nhưng cháu cũng thương lấy hai thân già này, tình hình nhà bác cháu cũng biết rồi đấy, nuôi Trương Dương ăn học đã rất tốn kém rồi, bây giờ Tiểu Phượng và Tiểu Mẫn đã lớn, nháy mắt sắp tới tuổi lấy chồng rồi, hai bác hiện đang lo lắng, trong nhà thì không có tiền, không thể lo đồ cưới cho chúng nó, làm chậm trễ chuyện tui nó, bây giờ cháu còn muốn lấy tiền, bác lấy đâu ra đưa cháu, dù bác có đi bán máu cũng không gom được nhiều như vậy.” Bà nghĩ nếu không đả thông tư tưởng được, chính mình thực sự sẽ phải bỏ ra mấy vạn đồng, lòng của bà liền đau như cắt, nước mắt đầm đìa, đây cũng không phải là giả vờ.

“Bác đừng như vậy, có chuyện gì từ từ nói, việc này cháu sẽ bàn bạc lại với Trương Dương.” Vương Tĩnh Kỳ thấy Triệu Giang Anh như muốn quỳ xuống liền chạy nhanh lại.

“Tĩnh Kỳ à, là Trương Dương không đúng, là nó làm chuyện có lỗi với cháu, lần trước sau khi cháu đi, hai bác cũng đã đánh mắng nó rồi, mấy ngày nay bác ngủ cũng ngủ không ngon, tối nào cũng nghĩ đến chuyện của cháu với Trương Dương, bây giờ cháu có thể cho bác một đáp án chính xác hay không, để cho bác yên tâm, nếu không cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ cháu và Trương Dương còn chưa li hôn, đã phải đốt giấy tang cho bác rồi.” Triệu Giang Anh nhìn ra Vương Tĩnh Kỳ đã mềm lòng, nắm lấy tay cô không cho cô cơ hội né tránh.

Vương Tĩnh Kỳ vừa nghe xong lời này, trong lòng Vương Tĩnh Kỳ có chút khó chịu, đây chẳng phải đang ép cô đáp ứng yêu cầu của bà ta ư.

Đột nhiên cô dùng sức, đẩy tay Triệu Giang Anh ra, đứng lên, cầm lấy túi trên sofa nói: “Bác gái, đây là chuyện của cháu với Trương Dương, bác có nói gì cũng không phải đương sự, để cháu tìm Trương Dương nói chuyện. Hôm nay anh ta không có nhà, vậy cháu đi trước.” Nói xong, cô liền bỏ chạy.

“Này, này, Tĩnh Kỳ, cháu quay lại đây, bác còn chưa có nói xong mà.” Triệu Giang Anh thấy Vương Tĩnh Kỳ đã ra đến cửa liền sốt ruột, mục đích còn

chưa đạt được, người như thế nào bỏ chạy rồi.

Nhưng người đã không còn thấy bóng dáng, đuổi theo cũng không kịp nữa, bà mới đem nước mắt trên mặt lau đi, nhổ một ngụm nước bọt về hướng cửa sắt, sau đó quay lại sofa ngồi xuống, lấy điện thoại trên bàn gọi cho Trương Dương.

“Con trai, có thể nói chuyện được không?” Triệu Giang Anh đầu tiên hỏi thử một câu, chỉ sợ con trai đang ở cùng với Từ Mai.

Hiện tại cả nhà đều mong Trương Dương có thể cưới Từ Mai về.

Trương Dương đang cùng Từ Mai đi dạo phố, thấy Từ Mai đang thử quần áo, liền hạ giọng nói: “Có thể, mẹ nói đi.”

“Con trai, Vương Tĩnh Kỳ, đưa con gái chết tiệt kia vừa mới ở đây, mẹ vừa khóc vừa nháo với cô ta, cô ta đã mềm lòng, nói không lấy căn nhà, nhưng vẫn muốn chúng ta bồi thường cho nó một khoản tiền.”

Trương Dương nghe xong liền cau mày nói: “Đây không phải là muốn tiền chia nhà sao, nếu không được thì đừng lằng nhằng nữa, cùng lắm đưa cô ta ba vạn đồng, việc này phải giải quyết cho sớm.”

“Con không quản lý chuyện trong nhà nên không biết quý gạo củi, con cho rằng ba vạn đồng là số tiền nhỏ à, con để dành hai năm cũng không đủ ba vạn, hơn nữa con nhỏ Vương Tĩnh Kỳ kia dựa vào cái gì mà lấy nhiều tiền của nhà chúng ta như vậy, con cũng chưa bao giờ ngủ chung với cô ta, cô ta nào có tổn thất gì, tiền này mẹ không thể đưa ra được.” Bộ dạng đáng thương khi nãy của Triệu Giang Anh bây giờ biến mất không còn sót lại một chút gì.

Trương Dương còn muốn nói điều gì đó nhưng thấy Từ Mai từ phòng thử đồ đi ra liền sốt ruột muốn đập máy, tranh thủ nói: “Được rồi được rồi, mẹ tự quyết định đi, nhưng phải làm nhanh lên, con muốn một thời gian nữa mang Từ Mai về nhà mình cho mọi người gặp mặt.”

“Được được, con yên tâm, không tới một tháng, mẹ khẳng định sẽ đem con bé Vương Tĩnh Kỳ đáng ghét kia đuổi ra khỏi nhà.” Triệu Giang Anh tràn đầy tin tưởng.

Về phần con bé đáng ghét trong miệng bọn họ, sau khi chạy ra khỏi Trương

gia, dọc đường đi luôn nghĩ chuyện này phải giải quyết như thế nào bây giờ, cô biết tính tình mình yếu đuối, khẳng định không phải đối thủ của Triệu Giang Anh, nhưng mấu chốt là cô chắc chắn có thể kiên trì, cùng lắm thì cứ kéo dài chuyện này, dù sao bản thân cô cũng không sốt ruột đi tìm đối tượng, thử xem cuối cùng ai mới là người cứng đầu hơn.

Chương 56: Chương 28.1: Thanh Tra

Thứ năm tại trường học, từ sáng sớm đã có người đến thông báo, thứ sáu thị trường Chu Cẩm Du sẽ tới trường để thanh tra.

Nhà trường cực kỳ coi trọng chuyến đi thăm của lãnh đạo thành phố lần này. Cho nên toàn trường đều đang gấp rút chuẩn bị.

Học sinh cấp ba cũng được nghỉ học nửa buổi để đi dọn vệ sinh quanh trường. Học sinh cấp một cấp hai còn tham họa hơn, nghỉ học cả một ngày, buổi sáng quét dọn vệ sinh, buổi trưa mặt trời lên đến đỉnh đầu vẫn phải nai lưng ra nhô cỏ trên sân thể dục.

Các thầy cô giáo cũng không nhàn rỗi, đầu tiên là thu dọn văn phòng cho sạch sẽ, sau đó phải chỉnh sửa những tư liệu, giáo án cho kỹ càng, còn cả sổ đầu bài, bài tập, chương trình học, chính trị học cả một đống lớn vân vân.

Sau một ngày làm việc cật lực thì mọi việc cũng đã ổn, đồng thời từ trong ra ngoài đều rục rờ hẳn lên. Hai bên sân trường được cấm những là cờ màu tung bay trong gió. Những bông hoa nhỏ trong bồn cũng đang nở ra đẹp vô cùng.

Sáng sớm thứ Sáu, ban lãnh đạo nhà trường đều tập trung ở cửa trường học, không ngừng nhìn ra phía con đường lớn. Theo lịch hẹn, tám giờ khách sẽ tới, nhưng mãi tới chín rưỡi mới thấy bóng dáng của đoàn xe.

Đi đầu là mấy chiếc xe cảnh sát, phía xa xa có một chiếc xe màu đen đang tiến lại gần. Chờ sau khi xe dừng lại, Cao Phẩm Nghiêm mới dẫn các lãnh đạo của nhà trường tới nghênh đón.

Chu Cẩm Du được rất nhiều người bảo vệ xung quanh tiến về phía trường. Xung quanh còn có rất nhiều máy ảnh máy quay phim của đám phóng viên không ngừng tác nghiệp.

“Trời, thị trường Chu trẻ thật đấy. Không biết anh ta đã kết hôn chưa?” Lưu Quế Lan ghé vào bệ cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu nói với mấy đồng nghiệp xung quanh.

“Chị hỏi cái này làm gì, dù anh ta có chưa kết hôn cũng đâu tới lượt chị.” Cô giáo Lưu ở bên cạnh trêu ghẹo.

“Này, là giáo viên rồi đấy, sao suy nghĩ lại đen tối như vậy chứ. Chị đã bao nhiêu tuổi rồi, con chị bây giờ cũng đã lên đến đại học, vậy mà còn trêu chị mấy vụ này nữa là sao.” Lưu Quế Lan trừng mắt nhìn cô giáo Lưu bên cạnh.

Người bên cạnh thấy hai người đấu khẩu cũng cười theo. Có những giáo viên còn đang dạy học vẫn chú ý đến công trường, còn văn phòng của bọn người Vương Tĩnh Kỳ do không có lớp nên đều đến bên bệ cửa sổ ngó đầu ra nhìn xuống.

“Đừng giận nữa, ý của cô giáo Lưu là dù chị có già hơn mấy tuổi nhưng nhìn chị vẫn thanh xuân phơi phới mà.” Vương Dĩnh vỗ vai Lưu Quế Lan an ủi.

Lưu Quế Lan cũng không phải tức giận thật, nghe Vương Dĩnh nói xong lại cười nói vui vẻ như trước. Mấy người tiến về phía cửa sổ nhìn xuống.

Trong phòng mới chỉ có Vương Tĩnh Kỳ là được gặp Chu Cẩm Du, những người khác đều chưa gặp bao giờ.

“Chao ôi, trông vóc dáng thật không nhỏ, còn cao hơn hiệu trưởng của chúng ta nửa cái đầu, anh ta ít nhất phải cao một mét tám.”

“Xa quá, không nhìn rõ mặt, nhưng chắc chắn không tệ.”

“Đúng vậy, chị xem dáng đi của anh ta kia, thật phóng khoáng.”

Trong khi các cô giáo còn đang bàn tán thì Chu Cẩm Du và hiệu trưởng đã vào tới phòng hội đồng.

Chu Cẩm Du ngồi trong phòng hội đồng, vừa nghe Cao Phẩm Nghiêm phát biểu vừa theo dõi những tài liệu của trường học trong tay.

Lúc đến không chỉ có Chu Cẩm Du mà còn có cả bộ trưởng bộ giáo dục của thành phố Trịnh Kim Quốc. Ở thành phố D, ngôi trường này là một trong những trường thuộc top đầu, bất kể là tỉ lệ đậu đại học hay khả năng quản lý đều cực tốt. Vậy mà bây giờ lại thấy Chu Cẩm Du vừa xem tài liệu vừa chau mày khiến cho Trịnh Kim Quốc vô cùng lo lắng đứng ngồi không yên. Nếu như phó thị trưởng không hài lòng với trường học này, chức quan này của

ông ta cũng đừng mong giữ được.

Một lúc sau, hiệu phó của trường cũng bước lên báo cáo những điểm nhấn trong khả năng quản lý trường học. Lúc này, Chu Cận Du chợt quăng tập tài liệu đang cầm trong tay lên bàn, cũng không biết đã xem xong chưa, nhưng nhìn vẻ mặt tức giận không muốn xem nữa của anh ai cũng sợ, đặc biệt là Trịnh Kim Quốc, ông cảm giác giống như đang ngồi trên đống lửa.

Trái tim của ông ta đã già yếu, làm sao chịu được cảm giác lo lắng này, ông khẩn trương phóng ánh mắt cầu xin giúp đỡ qua cho thư ký Lý.

Chương 57: Chương 28.2: Thanh Tra

Vốn dĩ từ nãy tới giờ thư ký Lý ngồi ghi chép không chớp mắt. Nhưng cảm nhận được ánh mắt nóng cháy hùng hục của bộ trưởng Trịnh, anh ta muốn coi nhẹ cũng khó.

Ngẩng đầu nhìn bộ trưởng Trịnh bên cạnh, nhận thấy ánh mắt cầu xin giúp đỡ đến đáng thương của ông ta, lại quay sang nhìn Cao Phẩm Nghiêm đang lau mồ hôi, ở phía đằng xa là hiệu phó đang lấp bắp báo cáo. Haiz, thật không hiểu nổi lãnh đạo trường này, có báo cáo thôi mà cũng có thể đạt đến trình độ này.

Chẳng qua anh ta đã biết rõ, xuất hiện loại tình huống này, trường học báo cáo không chu đáo chỉ là một mặt, căn bản là do tâm tình thị trưởng Chu không tốt, cho nên xử lý mọi việc càng nghiêm khắc hơn bình thường.

Hôm đó sau khi gặp Triệu Vệ Quốc ở nhà hàng, lúc trở về thị trưởng Chu đã sai anh sắp xếp một buổi xuống thanh tra trường học này, hơn nữa còn dặn anh mang tư liệu của các giáo viên tới.

Anh lập tức nghĩ tới cách thị trưởng đối xử với Vương Tĩnh Kỳ hơi khác biệt. Vậy nên sau khi cân nhắc, hoặc giả có chuyện gì đó, ngay hôm sau anh ta liền mang tài liệu nhân sự trong trường học đặt lên bàn thị trưởng Chu, hơn nữa anh còn cố tình chuẩn bị tài liệu về cô giáo Vương kĩ hơn, còn đặt nó lên trên cùng.

Sau khi thị trưởng Chu xem xong, cái gì cũng không nói, chỉ nhẹ nhàng lờm anh ta một phát.

Vài ngày sau đó, tâm tình của thị trưởng Chu vẫn rất rất xấu, anh ta có chút không rõ, chỉ biết tình trạng này xảy ra là khi vừa xem xong tài liệu nhân sự kia, anh ta vì muốn tháo gỡ nỗi phiền muộn cho lãnh đạo, nên đã thâm lên đem đồng tài liệu kia ra nghiên cứu một lần, thì ra đúng là vì cô giáo Vương Tĩnh Kỳ.

Thư ký Lý xem lại tập tài liệu đó mới biết vấn đề nằm ở đâu. Không ngờ Vương Tĩnh Kỳ còn trẻ như vậy mà đã kết hôn được hai năm. Bảo sao tâm

trạng của thị trưởng Chu xấu như vậy.

Cho nên tổng kết lại, đều là vì cô giáo Vương Tĩnh Kỳ kia, mới tại thành cục diện như hiện tại. Nhưng thật lòng anh ta vẫn không rõ, suy cho cùng thị trưởng Chu đối với Vương Tĩnh Kỳ là như thế nào, dù sao cũng là phụ nữ đã kết hôn, thị trưởng Chu muốn kiếm phụ nữ, loại điều kiện này đâu đủ tư cách, mà trước giờ cũng chưa từng nghe qua thị trưởng Chu đây đưa không rõ với phụ nữ đã có chồng.

Mà tình huống bây giờ, không phải là đang chữa ngựa lành thành ngựa què sao.

Trong lúc phó hiệu trưởng đang lấp bắp báo cáo, anh ta đi đến bên cạnh thị trưởng Chu, nhỏ giọng nói: “Phó thị trưởng, anh xem nếu chúng ta chỉ nghe báo cáo thôi không phải quá phiền diện sao, hay là chúng ta đến thẳng lớp học dự giờ một phen, xem tình hình học tập của học sinh và cách giảng dạy của các giáo viên như thế nào?”

Anh ta dè dặt hỏi, chỉ sợ không đoán trúng ý đồ của sếp.

Chu Cẩm Du thực sự ngòai nghe có chút mệt mỏi, nghe đề nghị của thư ký Lý liền liếc mắt nhìn anh ta một cái, nể mặt nói: “Được, chúng ta đi xem thử tình hình dạy học thực tế xem.”

Một đám lãnh đạo đứng sau phụ họa gật đầu, Cao Phẩm Nghiêm làm việc nhanh lẹ, trạ tiếp đem thời khóa biểu cấp hai cấp ba đưa lên, tỏ ý tùy ý lãnh đạo chọn.

Chu Cẩm Du lật lật hai cái, không tự giác dừng lại ở thời khóa biểu cấp ba.

Thư ký Lý đứng bên cạnh chú ý tầm mắt của thị trưởng Chu, nhanh chóng hỏi: “Nếu bây giờ chúng tôi đi thì có thể nghe được tiết mấy?”

Cao Phẩm Nghiêm nhìn đồng hồ trên tay, sau đó lau mồ hôi nói: “Tiết ba chỉ còn hơn mười phút là hết giờ, chúng ta có thể đến nghe tiết thứ tư.” Vốn tổ thanh tra đã đến muộn, vừa rồi còn ở đây nghe báo cáo một hồi lâu, cho nên thời gian đã ít lại càng ít.

“Phó thị trưởng, hay là chúng ta đến nghe một tiết của học sinh cấp ba, cấp ba có thể thể hiện rõ nhất trình độ dạy học của các giáo viên.”

Thư ký Lý trông thấy thị trưởng Chu gật đầu, anh mới nói tiếp: “Vậy lớp thứ tư của cấp ba này thế nào?”

Chu Cẩm Du đã sớm thấy được tiết của lớp đó là tiết toán, giáo viên đứng lớp là Vương Tĩnh Kỳ.

“Được, đi nghe tiết này.”

Anh đặt ngón tay lên bàn, gõ nhẹ từng nhịp chờ bên kia thông báo xuống, hiện giờ không thể tập trước được, chỉ nghe thông báo sớm trước mười phút, người giáo viên kia muốn chuẩn bị trước cũng không kịp, bây giờ thông báo sớm chỉ để lớp chuẩn bị sẵn sàng, nhiều người đến dự giờ như vậy, phải chuẩn bị đủ ghế cho lãnh đạo, cũng không thể để cho lãnh đạo đứng nghe suốt một tiết được.

Chương 58: Chương 29.1 : Cô Ấy

Bên này vừa quyết định, tổ cấp ba bên kia liền nhận được thông tin, thị trưởng Chu một lát nữa sẽ tới dự giờ lớp thứ tư cấp ba.

“Tiểu Vương, đừng khẩn trương quá, cố gắng giảng bài cho tốt, đây chính là cơ hội thể hiện bản thân đó.” Lưu Quế Lan có chút hâm mộ nói.

Một giáo viên bình thường cả đời có mấy cơ hội được các lãnh đạo lớn tới dự giờ chứ, đây là cơ hội cho bản thân nở mày nở mặt, giảng bài tốt, may mắn lưu lại ấn tượng tốt với lãnh đạo, khẳng định sẽ có thể có thu hoạch lớn đến không tưởng, nhưng lại nói, nếu người giáo viên đó muốn vượt qua khảo nghiệm thì cần phải một có tinh thần thép, bằng không giảng bài không đạt đến trình độ như bình thường khẳng định sẽ không lưu lại ấn tượng tốt với lãnh đạo, nhiều khi còn thấy chẳng thà không có cơ hội.

Vương Tĩnh Kỳ sau khi nghe xong tin tức này, ban đầu trong lòng còn hơi khẩn trương, nhưng lại lập tức biến mất, mặc kệ là ai tới dự giờ, cô vẫn sẽ giảng bài như vậy, không có gì phải khẩn trương cả.

“Tôi không khẩn trương, tôi sẽ coi như bọn họ không tồn tại, giảng tốt bài giảng của mình là được.” Đối với bài giảng Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng hôm nay dựa theo tiến độ giảng dạy, hẳn là tới bài ôn tập chương, phải biết rằng ôn tập chương là bài khó dạy nhất.

Trong văn phòng mọi người biết cô phải dạy bài ôn tập chương đều nhao nhao nghĩ cách giúp cô, nói cô nên giảng thêm một chút phương pháp giải bài tập, tặng thêm bài tập, huy động sự tích cực của học sinh.

Mọi người trong văn phòng còn chưa nói xong, Ngô Mật Nhi đã mang giày cao gót lộp cộp đi vào.

“Vương Tĩnh Kỳ, tiết bốn hôm nay chúng ta đổi giờ đi, cô dạy lớp thứ ba, tôi dạy lớp thứ tư.” Ngô Mật Nhi nói xong liền nhìn Vương Tĩnh Kỳ còn đang ngồi, chờ câu trả lời.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong liền biết chủ ý của cô ta là gì. Cô thì chẳng sao hết, lãnh đạo không tới dự giờ của cô, cô càng tự do tự tại, nhưng mà đổi như vậy không có vấn đề gì chứ?

“Đôi như vậy có được không, hình như cô không dạy lớp thứ tư mà.” Vương Tĩnh Kỳ vẫn có chút lo lắng về vấn đề này, chủ nhiệm cấp ba không phải đều chỉ dạy có lớp của mình thôi sao.

“Cô không cần phải lo, tôi đã nói qua với chủ nhiệm Trình rồi.” Ngô Mật Nhi có chút không kiên nhẫn nói, còn tưởng Vương Tĩnh Kỳ không muốn đổi lớp.

“Được, nếu lãnh đạo đã biết, vậy chúng ta đổi thôi.” Vương Tĩnh Kỳ không sao cả.

Ngô Mật Nhi thấy Vương Tĩnh Kỳ đồng ý, trong lòng nghĩ cô ta cũng biết thức thời đấy, sau đó xoay người bước đi, cô còn phải chuẩn bị tốt một chút, đây chính là cơ hội khó có được nha.

Ngô Mật Nhi đi rồi, các giáo viên khác trong văn phòng đều cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Gì vậy chứ, cô ta thật quá đáng, làm gì có chuyện tốt như thế, cô ta tưởng muốn đổi thì đổi ư, đây không phải cướp đoạt trắng trợn giữa ban ngày ban mặt sao?”

“Đúng đó Tiểu Vương, cơ hội tốt như vậy lại đem tặng không cho cô ta sao?”

“Không sao đâu, cô ấy muốn được dự giờ thì để cô ấy dạy, đối với tôi cũng có điểm tốt.” Vương Tĩnh Kỳ cười nói.

“Tiểu Vương nghĩ vậy cũng đúng đấy.” Có đồng nghiệp phụ họa nói.

Sau khi tiết ba kết thúc, Vương Tĩnh Kỳ lại phải trấn an Vương Dĩnh, người mới đi dạy về một chút, chỉ sợ cô ấy lại nổi tính nghĩa hiệp đi tìm Ngô Mật Nhi gây chuyện ở trước mặt các lãnh đạo thì không ổn.

Chờ Cao Phẩm Nghiêm dẫn các lãnh đạo tiến vào lớp thứ tư cấp ba liền thấy Ngô Mật Nhi một thân váy ngắn đứng trên bục giảng mỉm cười.

Chu Cận Du nhìn cô gái xa lạ đứng trên bục giảng mà liền nhíu chặt hơn, thư ký Lý nhìn thấy cô gái đứng trên bục giảng không phải cô gái kia liền biết có chuyện không hay.

Nhưng các lãnh đạo đã vào lớp, cũng đã ngồi xuống, bây giờ đứng dậy đi ra không hay cho lắm, cho nên thư ký Lý kiểm chế tâm lý bất an, trách Cao Phẩm Nghiêm ngồi bên cạnh.

“Mọi người dạy học không dựa theo thời khóa biểu sao, thời khóa biểu sinh ra để làm gì vậy?”

Cao Phẩm Nghiêm nhìn tiết số học bị đổi thành tiết Anh văn, cũng bị hù dọa mồ hôi đầm đìa, việc này ông thật sự không biết.

“Thư ký Lý, việc này tôi thật sự không rõ lắm, trở về tôi nhất định sẽ hỏi rõ ràng.”

Thư ký Lý nhìn mặt mũi đỏ đày mồ hôi của ông ta, biết đây không phải chủ ý của ông cũng không làm khó nữa, hơn nữa hiện tại Ngô Mật Nhi đã bắt đầu giảng bài.

Chương 59: Chương 29.2 : Cô Ấy

Ngô Mật Nhi đứng trên bục giảng, nhìn xuống các lãnh đạo phía dưới, tim liền đập loạn nhịp, cực kỳ căng thẳng. Cảm giác căng thẳng khiến cho cô ta nói năng không lưu loát, phát âm bình thường rất rõ ràng mà bây giờ run run như cây sậy. Trong lòng cô nóng ruột muốn áp chế nhưng lại không khống chế được, trên mặt hiện lên lo lắng, sợ hãi như muốn khóc.

Chỉ nghe phần mở đầu, trên trán Cao Phẩm Nghiêm đã chảy xuống ba vạch đen, mồ hôi tuốt ra ào ào, Ngô Mật Nhi này bình thường giảng bài không như vậy, hôm nay lại cố ý đòi giờ dạy, không kịp ứng phó mới giảng bài thành như vậy.

Chu Cận Du ngồi nghe người đứng trên bục nói năng lắp ba lắp bắp, không đáp ứng được điều kiện tiên quyết khi giảng dạy, bỗng chốc đứng lên, nhấc chân rời khỏi phòng học.

Thư ký Lý thấy vậy cũng đứng lên, biết lãnh đạo đã nổi đóa rồi, trong lòng cũng thâm hận, Cao Phẩm Nghiêm thật không biết nể mặt, vốn muốn giúp đỡ ông ta một chút, nhưng bây giờ lại biến thành như vậy, hẳn cũng chẳng còn biện pháp nào cứu vãn.

Mặt khác các lãnh đạo khác thấy thị trường đứng lên, không nghe giảng nữa, những thứ này bọn họ căn bản cũng không hiểu, liền đứng dậy theo ra ngoài.

Cao Phẩm Nghiêm không thèm để ý đến Ngô Mật Nhi đứng trên bục giảng muốn khóc mà không khóc được, đuổi theo ngay phía sau, trong lòng nghĩ coi như xong, nhẹ thì bị trách mắng, nặng thì buộc phải cách chức.

Đang nghĩ xem nên giải thích với thị trường như thế nào để vớt vát lại đôi chút, kết quả liền thấy thị trường Chu đứng ở cửa sổ lớp thứ ba nhìn vào, tim ông ta liền nhảy lên cổ họng, không phải lại xuất hiện chuyện gì sai nữa chứ, nếu vậy ông ta thật sự không sống nổi nữa đâu.

Đột nhiên ông nghe thấy tiếng nói trầm thấp: “Mang một cái ghế chuyển đến lớp này, tôi muốn dự giờ cô giáo này.”

Sau đó là một trận hỗn loạn, đoàn người lại ngồi lại trong phòng học lớp thứ ba cấp ba.

Vương Tĩnh Kỳ trong lòng cảm thấy rất buồn bực, tại sao lãnh đạo không dự giờ môn tiếng Anh mà lại đến dự giờ môn toán chứ, chẳng lẽ nghe không hiểu?

Mặc kệ chuyện gì, cô chỉ cần giảng tốt bài giảng của mình là được rồi.

Sau đó Vương Tĩnh Kỳ bắt đầu tiến vào trạng thái giảng bài, dựa theo bài giảng mình đã soạn, hoàn thành bài giảng từng chút một.

Chu Cẩm Du nhìn cô gái nhỏ phía trên, mặc một bộ âu phục vừa vặn trông cô có vẻ như già đi vài tuổi, nhưng thật ra lại càng thêm ôn trọng, nhưng khi nhìn khuôn mặt cô, liền biết cô thật không vui vẻ. Nhìn cái miệng đỏ au nhỏ nhắn kia mở ra lại khép vào giống như chờ người ta tinh tế nhấm nháp, còn nụ cười tự tin trên khuôn mặt làm cho anh hận không thể đi lên hôn say đắm một phen.

Khi cô xoay người viết bảng, nhìn bộ âu phục cô mặc không che giấu được cái mộng vênh cao làm anh xuất hiện phản ứng sinh lý. Bao nhiêu uất khí trong lòng hơn một tuần qua cũng biến mất, anh nghĩ thầm, cô đã từng kết hôn thì sao, chỉ cần li hôn chẳng phải là được rồi ư? Cũng không thể chỉ vì điều này mà ủy khuất tình cảm của chính mình.

Bao nhiêu không vui cùng bản khoăn trong lòng anh khi nhìn thấy cô đều như tan biến.

Người giảng bài phía trên bực giảng hoàn toàn không biết mình đang được người khác để ý, trong điều kiện cô không hề hay biết gì đã hạ quyết tâm theo đuổi cô.

Thư ký Lý ngồi bên cạnh cũng cảm thấy tâm trạng thị trường thay đổi, cảm thấy áp suất thấp quanh thị trường Chu đã tiêu tán, trên mặt thị trường Chu còn xuất hiện ý cười. Anh không nhịn được nghĩ, xem ra bản lĩnh của Vương Tĩnh Kỳ rất lớn, xem như mình đi bước này rất chính xác, gỡ nút thì tìm người thắt nút, Vương Tĩnh Kỳ chính là người đó.

Người bên cạnh cũng nhìn ra Chu Cẩm Du hài lòng với tiết học này, Cao Phẩm Nghiêm thở phào nhẹ nhõm, Vương Tĩnh Kỳ này chắc chắn là phúc tướng của mình rồi.

Những thay đổi trong lòng các lãnh đạo không ảnh hưởng gì đến việc Vương

Tĩnh Kỳ giảng bài nhiệt tình, mà các học trò bên dưới bình thường rất quây phá, nay thấy có thanh tra tới dự giờ cũng muốn thể hiện một chút, cho nên phát biểu càng tích cực, ngược lại khiến cho cô trò phối hợp cực kỳ tốt, tuy rằng chuyện xuất hiện giữa chừng làm gián đoạn một chút, nhưng khi tiếng chuông báo hiệu vang lên, Vương Tĩnh Kỳ vừa lúc đem toàn bộ nội dung bài học giảng xong.

Chương 60: Chương 30.1 : Xuất Hiện Mạnh Mối

Trường Nhất Trung có một đặc điểm, cơm trưa của giáo viên là cơm tự chọn, bình thường đều là bốn món ăn, một món canh, hai thịt hai rau phối hợp. Các thầy cô giáo đi ăn chỉ cần bỏ ra hai đồng mua phiếu cơm là được. Đây cũng là một loại phúc lợi cho giáo viên.

Các vị lãnh đạo của thành phố đến buổi trưa vẫn chưa xong việc, giữa trưa đề cập tới vấn đề ăn cơm, vốn Cao Phẩm Nghiêm muốn dựa theo thói quen, tiêu chuẩn tiếp đón lãnh đạo định đặt một bàn tiệc rượu ở khách sạn bên ngoài, mọi người cùng nhau ăn uống vui vẻ, tặng thêm chút tình cảm, ai biết thị trường Chu lại nói tiếp đãi giống với các giáo viên khác là được rồi. Cho nên khác với ý định ban đầu đi khách sạn ăn cơm, mọi người đều đi bộ tới căn tin nhà trường dùng bữa.

Sau khi xong việc, Vương Tĩnh Kỳ liền tới căn tin ăn cơm, xem ra có vẻ trễ, sau khi lấy đồ ăn xong, cô liền kiếm chỗ ngồi trong phòng ăn.

Trên cơ bản đã không còn chỗ trống, cô tính tìm mấy người Vương Dĩnh, các cô ấy chắc chắn thế nào cũng giành chỗ giúp cô, nhưng mà chưa đợi cô tìm thấy, đã bị hiệu trưởng bước ra từ một gian phòng ăn cản lại.

“Đến đây, cô giáo Vương, tới trong này ngồi, vừa vặn mọi người mới nghe cô giảng bài xong, cô qua đây cùng lãnh đạo trao đổi một chút.” Cao Phẩm Nghiêm vừa mới ra khỏi gian phòng liền nhìn thấy phúc tướng của mình Vương Tĩnh Kỳ liền nhanh chân gọi lại.

Nghĩ lại Vương Tĩnh Kỳ giảng dạy rất xuất sắc, cũng có thể kéo cho cô chút cơ hội.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn qua khe cửa thấy các lãnh đạo đã ngồi đầy bàn, mặt liền đỏ lên, thiệt tình cô không muốn đi, ngồi ăn cơm cùng với nhiều lãnh đạo như vậy, cô tiêu hóa không nổi đâu, nhưng trước mặt nhiều người như thế, cô không thể không nể mặt hiệu trưởng.

Lúc cô đang do dự, thư ký Lý cũng đứng lên, đem một cái ghế đặt bên cạnh thị trường Chu, còn mở miệng nói: “Chúng ta đòi chỗ một chút, cho cô giáo

Vương ngồi vào. Cô giáo Vương, cô ngồi đây đi, hôm nay thật vất vả cho cô.” Anh ta nói xong còn muốn tiến lên kéo Vương Tĩnh Kỳ ngồi vào bàn.

Vương Tĩnh Kỳ nào dám để anh ta mời, liền tự mình ngồi vào bàn ăn, đem đồ ăn trong tay đặt xuống bàn.

“Thật ngại quá, quấy rầy các vị lãnh đạo dùng cơm.”

“Cô giáo Vương đừng nói như vậy, nghe cô giáo Vương giảng bài xong còn hơn mười năm đọc sách, thật không ngờ trình độ giáo dục của thành phố chúng ta cao như vậy, haha.” Trịnh Kim Quốc ở trên quan trường đã nhiều năm, cũng là người tinh mắt, nhìn vào thái độ của thư ký Lý, tuy không biết địa vị cô giáo Vương này là gì, nhưng cũng biết cô là người thị trưởng Chu rất vừa ý.

Nếu đã biết ý lãnh đạo, đương nhiên phải cũng phải nói theo, lại nói, ông cũng mới dự giờ lớp cô giáo Vương, quả thật bài giảng vô cùng tốt, những lời vừa nãy của ông ta cũng không phải hoàn toàn là nịnh nọt.

“Lãnh đạo, ngài quá khen rồi ạ.” Vương Tĩnh Kỳ bị ông ta nói tới đỏ mặt, cô nào có giỏi như vậy, cái này là nói quá lên rồi.

Vương Tĩnh Kỳ trừ lãnh đạo trường học cùng với Chu Cẩm Du và thư ký Lý, những người khác cô đều không quen nhưng dùng gót chân suy nghĩ cũng biết, có thể ngồi ở đây lúc này cũng đều là các lãnh đạo trong thành phố, nếu cô không biết là ai, vậy cứ trực tiếp gọi lãnh đạo đi, chắc chắn không sai.

“Không hề, tuyệt đối không, sự chuyên nghiệp được mài dũa của cô giáo Vương chúng tôi đều rõ như ban ngày sau tiết dự giờ vừa rồi, nếu đội ngũ giáo viên của thành phố chúng ta đều đạt tới trình độ như vậy, khẳng định nền giáo dục của thành phố chúng ta nhất định sẽ phát triển nhất cả nước.”

Vương Tĩnh Kỳ nghe thấy lãnh đạo càng nói càng khoa trương, cũng không biết phải trả lời như thế nào mới tốt.

“Được rồi, chúng ta ăn cơm thôi, cô giáo Tiểu Vương cũng đã mệt mỏi rồi, chúng ta như thế nào cũng không thể để cô giáo đói bụng được.” Chu Cẩm Du nhìn ra Vương Tĩnh Kỳ không được tự nhiên, hơn nữa anh cũng hiểu những lời Trịnh Kim Quốc nói là đánh giá rất cao cô, như vậy đối với tương lai của cô cũng không tốt.

Chương 61: Chương 30.2 : Xuất Hiện Mạnh Mối

“Đúng, đúng, may mà có thị trưởng nhắc nhở, cô xem, là tôi quá kích động mới quên mất, chúng ta ăn cơm thôi, ăn cơm thôi nào.” Trịnh Kim Quốc nào dám nói không phải, nhanh miệng phụ họa.

Sau đó mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, nhưng cũng không còn ai cố ý nói khoa trương về Vương Tĩnh Kỳ nữa.

Lúc này Vương Tĩnh Kỳ mới thả lỏng, có thể yên tĩnh ăn cơm rồi.

Lúc Chu Cẩm Du đang cùng mọi người nói chuyện phiếm, khước mắt khế nhìn về phía Vương Tĩnh Kỳ vài lần, thấy cô yên tâm ăn cơm, cũng bắt đầu cầm đũa ăn từng miếng, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ.

“Thị trưởng Chu, ngài xem trường học của chúng tôi còn có gì chưa đạt, mong ngài đề xuất cho ý kiến, chúng tôi nhất định sẽ chỉnh đốn và cải cách.” Cao Phàm Nghiêm vẫn còn băn khoăn chuyện làm thị trưởng Chu mặt thôi lúc dự giờ ban nãy.

Chu Cẩm Du tâm tình lúc này rất tốt, vừa khế nhìn người khiến mình tâm loạn, vừa thuận mắt nói:

“Trường học chúng ta đang ở trong giai đoạn những năm đầu phát triển, mặc dù là trường công lập, nhưng cũng có những nét đặc sắc riêng. Ngoại trừ cơ sở vật chất, chúng ta cũng nên tập trung vào việc đào tạo ra những học sinh nòng cốt. Như vậy mới cung cấp được những nhân tài mà xã hội cần.”

“Đúng, đúng, đúng, cảm ơn ý kiến đóng góp quý giá của thị trưởng Chu.” Cao Phàm Nghiêm một bộ hiểu ra nói.

Chu Cẩm Du vừa cười vừa nói: “Có một điều tôi cũng muốn nhắc nhở hiệu trưởng Cao một chút, tố chất của đội ngũ giáo viên cần phải nâng cao thêm, nếu trong hàng ngũ giáo viên thật giả lẫn lộn, sẽ làm tổn hại đến hình tượng của trường Nhất Trung.”

Anh nói thật giả lẫn lộn, các lãnh đạo ngồi ở đây trong lòng đều biết đang

nói ai. Vừa rồi bọn họ có trao đổi với nhau mới biết cô giáo xinh đẹp dạy môn Anh văn chỉ có vài phút mà đã phát âm sai mấy lần kia ngay lập tức bị thị trưởng Chu phát hiện ra. Phó thị trưởng mới không thể nghe nổi nữa, lập tức đứng dậy rời khỏi phòng học.

Lời này vừa nói xong trán Cao Phẩm Nghiêm liền đổ mồ hôi, miệng liên tục cam đoan: “Đây là sai lầm của tôi, là tôi quản lý không nghiêm, lãnh đạo yên tâm, sau hôm nay, nhất định tôi sẽ tổ chức họp với toàn bộ giáo viên, nhất định sẽ nâng cao trình độ giảng dạy.”

Chu Cẩm Du cười cười, cũng không nói nữa. Ngược lại, lại nói chuyện với người đang chuyên tâm ăn cơm, Vương Tĩnh Kỳ.

“Cô giáo Vương hình như còn khá trẻ, chắc là mới tốt nghiệp được vài năm, không biết cô giáo Vương tốt nghiệp trường nào?” Anh gợi chuyện nói.

Vương Tĩnh Kỳ đang chuyên tâm ăn cơm, chợt nghe thị trưởng Chu chủ động nói chuyện với mình, liền nhanh chóng nuốt đồ ăn trong miệng xuống, vội đáp: “Tôi không còn trẻ nữa, đã tốt nghiệp hai năm rồi.” Cô chỉ sợ bị xấu mặt trước thị trưởng Chu.

“Haha, đôi với tôi thì cô vẫn còn khá trẻ. Cô cũng đừng khẩn trương, chúng ta cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt, cũng coi như là bạn bè, tùy tiện nói chuyện phiếm chút thôi.” Chu Cẩm Du nhìn bộ dạng Vương Tĩnh Kỳ ăn ngon lành như vậy, trong lòng có chút không thoải mái. Lòng mình thì đầy tâm sự, ăn không ngon ngủ không yên, còn cô gái này thì lại như không tim không phổi.

Tuy biết đây chỉ là tâm tư của riêng mình, còn cô ấy không hề biết gì cả, nhưng là nghĩ tới chuyện cô cùng chồng mình ở nhà thân mật, trong lòng anh chợt có một ngọn lửa không tên thổi bùng lên.

Vương Tĩnh Kỳ thấy ánh mắt thị trưởng Chu vừa rồi vẫn còn nói chuyện rất thân thiết, chớp mắt lại thay đổi, trong lòng thực không hiểu, người này có phải bị bệnh hay không vậy.

Mặt khác những người khác đang ăn cơm nhìn thấy thị trưởng Chu ân cần dịu dàng nói chuyện với cô giáo Vương, trong lòng mơ hồ đã hiểu rõ mọi chuyện.

Cao Phẩm Nghiêm nhìn dung mạo không có gì nổi bật của Vương Tĩnh Kỳ,

trong lòng cảm thán, thật đúng là phúc tướng của mình.

Chương 62: Chương 31.1 : Say Rượu

Edit: qinghu

Beta: Rùa Tuki

Đoàn thanh tra vừa rời đi, Cao Phẩm Nghiêm lập tức gọi Ngô Mật Nhi tới văn phòng giận dữ quát cho một trận, nghe nói lúc ấy Ngô Mật Nhi còn khóc lóc chạy ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng.

Tiếp theo lão yêu bà cũng bị hiệu trưởng gọi đến, nghe nói là điều tra chuyện đôi giờ dạy của Ngô Mật Nhi.

Trong văn phòng hiệu trưởng trường Nhất Trung.

“Cô làm chủ nhiệm đã bao nhiêu năm kinh nghiệm rồi, cũng ở trong tầng lớp lãnh đạo, thời điểm quan trọng sao lại để xảy ra sai lầm nghiêm trọng như vậy hả?” Cao Phẩm Nghiêm vốn rất coi trọng người phụ nữ tên Trình Xuân Hoa này, là một người rất có tâm với nghề, không giống như các đồng nghiệp nữ khác, mỗi ngày chỉ có chuyện nhà cửa chồng con thôi mà đã mất rất nhiều tinh lực, nhưng ông tuyệt đối không thể ngờ, vào thời điểm máu chốt mà cô ấy lại có thể mắc một sai lầm nghiêm trọng như vậy, nếu không phải sau đó thị trưởng Chu đi dự giờ tiết học của Vương Tĩnh Kỳ, còn rất vừa lòng, thì ấn tượng của thị trưởng Chu về trường Nhất Trung nhất định sẽ chỉ dừng ở giờ dạy của Ngô Mật Nhi, không cần nói cũng biết sẽ là tổn thất lớn cỡ nào đối với trường Nhất Trung.

Trình Xuân Hoa cũng không kiêu ngạo như trước, cúi đầu giải thích với hiệu trưởng:

“Hiệu trưởng, lúc Ngô Mật Nhi tới tìm tôi, tôi nghĩ nếu dự giờ môn tiếng Anh có thể làm cho ấn tượng của thị trưởng Chu với trường chúng ta tốt hơn, hơn nữa trước giờ cô giáo Ngô Mật Nhi cũng là giáo viên nòng cốt của trường chúng ta, cũng đại diện cho trường chúng ta tham gia nhiều cuộc thi, thành tích cũng không tệ, nhưng tôi không ngờ biểu hiện của cô ấy lại thành như vậy.” Chuyện này Trình Xuân Hoa cũng thật oan ức, chị ta quả thật có chút tính toán trong đó, nhưng chủ yếu vẫn là vì suy nghĩ cho trường học, lại

thật sự không ngờ Ngô Mật Nhi lại biểu hiện kém như vậy.

“Cô nghĩ cô nghĩ, cái gì cũng đều là cô nghĩ, trường học này là do cô mở hay sao, lại có quyết định như vậy vào lúc đó, sao lại chẳng thèm hỏi qua ý kiến của ban giám hiệu như thế hả?” Cao Phẩm Nghiêm sau khi phát hỏa xong liền cố lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Đây là lần cuối cùng, nếu còn xảy ra chuyện như vậy, chức chủ nhiệm này cô cũng không cần làm nữa, nên làm gì thì tự biết.”

Sau đó Trình Xuân Hoa mặt mày xám xịt đi ra khỏi phòng hiệu trưởng, trong lòng cũng tức giận, giận Ngô Mật Nhi thật kém cỏi.

Có người lo lắng cũng có người vui mừng, trong khi Ngô Mật Nhi và Trình Xuân Hoa bị hiệu trưởng Cao Phẩm Nghiêm phê bình thì Vương Tĩnh Kỳ lại nhận được lời khen.

Cao Phẩm Nghiêm vốn muốn tặng Vương Tĩnh Kỳ một chút phần thưởng để cổ vũ, nhưng vốn không có danh mục cho khoản thưởng này, tiền này không chi được, cuối cùng cũng tìm ra được một biện pháp, tính thêm cho Vương Tĩnh Kỳ vài giờ dạy thêm lớp tự học buổi tối, Vương Tĩnh Kỳ xem như ngoài ý muốn nhận được thêm hai trăm đồng.

Vương Dĩnh cùng Tưởng Hi Văn náo loạn đòi cô khao, Vương Tĩnh Kỳ cũng hào phóng đồng ý, thời gian quyết định là vào tối thứ bảy. Bây giờ ở thành phố D hai trăm đồng có giá trị vẫn rất cao, đủ cho bốn người ăn thịt nướng, còn có thể dư ra ít tiền để đi hát KTV.

Lúc đi hát KTV đã hơn mười giờ tối, gọi thêm chút nước khoáng, mấy người các cô liền gào khan cả giọng.

Lúc các cô đang hát rất vui vẻ ở KTV, chuông điện thoại của Vương Tĩnh Kỳ chọt reo lên.

Cô lão đảo từ sô pha đứng lên, lấy điện thoại xem là ai gọi, nhưng màn hình trước mắt cứ mờ mờ ảo ảo, cô lắc lắc đầu, mở to mắt xem nhưng vẫn không thấy rõ, cô tức giận đem điện thoại quăng lên trên sô pha, sau đó liền trừng mắt nhìn nó.

Một lát sau, chuông điện thoại không kêu nữa. Cô liền nở nụ cười, khắp khởi trong lòng nghĩ, mình thật lợi hại, đến máy móc cũng không phải đối thủ của mình.

Đang lúc cao hứng, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Lần này đến nhìn cô cũng không nhìn, trực tiếp nghe máy.

“A lô, xin chào, xin hỏi tìm ai?” Cô nhẹ nhàng hỏi, từ tiếng nói không nghe ra cô có vấn đề gì.

“Là Vương Tĩnh Kỳ à? Em đang ở đâu, vì sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?” Đầu bên kia có chút sốt ruột hỏi.

“À, tìm Vương Tĩnh Kỳ sao...” Cô có chút chóng mặt, quay đầu nhìn một vòng rồi nói: “Không biết cô ấy đi đâu rồi, anh gọi lại sau nhé.” Sau đó tiêu sái cúp điện thoại.

Điện thoại vừa cúp không lâu lại reo lên, Vương Tĩnh Kỳ tiếp tục nghe máy.

“A lô, xin chào, xin hỏi tìm ai?” Cô vẫn trả lời dụi dàng như cũ.

“Vương Tĩnh Kỳ, bây giờ em ở đâu...”

“Không biết cô ấy đi đâu rồi, lát nữa hẵng gọi lại nhé.” Nói xong cô lại tắt điện thoại.

Chương 63: Chương 31.2

Điện thoại vừa tắt lại vang lên.

“A lô, xin chào, xin hỏi tìm ai?”

“Vương Tĩnh Kỳ, em dám tắt tiếp điện thoại của tôi...”

“Vương Tĩnh Kỳ không biết cô ấy đi đâu rồi, gọi lại sau.” Lúc này cả nói cô cũng không để cho người kia nói xong, đem điện thoại tắt luôn.

Sau đó điện thoại lại vang lên, lần này Vương Tĩnh Kỳ quyết định không nghe máy, Vương Dĩnh liền buông micro chạy tới:

“Tĩnh Kỳ, là Trương Dương gọi sao? Để mình nghe cho, mình giúp cậu mắng hắn.” Nói xong liền giật lấy điện thoại.

Vương Tĩnh Kỳ bây giờ đã không còn nghe rõ ràng cô ấy nói gì, thấy có người giúp mình nghe điện thoại, cô thật cao hứng, rốt cục đã có thể ngủ, sau đó cô liền nằm bẹp trên sofa bất tỉnh nhân sự.

“Trương Dương, anh thật là không biết xấu hổ, đã có người khác, còn tìm Tĩnh Kỳ làm gì? Tôi nói cho anh biết, Tĩnh Kỳ cũng không phải người dễ bắt nạt đâu, cô ấy còn có chúng tôi nữa, anh tốt nhất nên sớm đáp ứng li hôn đi, nếu không tôi sẽ không để anh yên đâu, thật chịu không nổi mà.” Vương Dĩnh mắng xong, nhin không được còn nắc lên một cái, ấy dà thật là khó chịu quá đi.

Đầu bên kia im lặng trong chốc lát, sau đó một giọng nam truyền đến: “Đây là điện thoại của Vương Tĩnh Kỳ phải không? Cô là ai, bây giờ cô ấy đang ở đâu?” Giọng nói có chút lạnh lùng, còn mang theo chút khẩu khí như mệnh lệnh.

Vương Dĩnh nhìn nhìn điện thoại, sau đó cầm nó đưa sang cho Tưởng Hi Văn đang ngồi như rất nghiêm túc bên cạnh: “Điện thoại của cậu.” Sau đó liền lao đảo đi tìm mic.

“A lô, xin chào, ai tìm tôi đây, tìm tôi có việc gì không?” Từ giọng nói có thể nghe ra, cô gái này cũng uống không ít.

“Tôi tìm Vương Tĩnh Kỳ, có thể đưa điện thoại cho cô ấy không?” Đầu bên kia có chút nghiến răng nghiến lợi nói.

“Anh là ai, tìm Tĩnh Kỳ của chúng tôi? À, anh chính là cái tên cận bã Trương Dương có phải không? Cảm anh gọi tới, cũng không được tìm Tĩnh Kỳ, Tĩnh Kỳ đã quyết tâm li hôn với anh, anh từ bỏ ngay cái ý nghĩ đó đi. Anh nhìn lại anh đi xem anh có cái đức hạnh gì không, đáng về thì như con gấu, đã vậy lại còn không biết xấu hổ đi ngoại tình, cũng may cho anh Tĩnh Kỳ tốt tính, còn nghĩ đến anh nên mới chọn cách chia tay, nếu là tôi, đã sớm đập cho anh một trận đến ba má anh cũng nhận không ra rồi, anh biết điều thì sớm cút sang một bên đi.” Tưởng Hi Văn tuy rằng say, nhưng mồm mép vẫn không tha cho ai, không đợi đầu bên kia nói chuyện, liền bắn liên thanh không cho người ta có cơ hội mở miệng.

Chờ Từ Mộc Nghiên từ bên ngoài giấu giấu giếm giếm mang mấy chai nước khoáng về, vừa lúc nghe thấy âm thanh ma quỷ của Vương Dĩnh lọt vào tai, tiếp tục tra tấn lỗ tai mọi người, Tĩnh Kỳ thì nhìn như vừa tử trận, nằm bất động trên salon, Hi Văn thì cầm điện thoại, nói chuyện lớn tiếng với ai đó, cái này còn chưa tính, còn vung chân múa tay, giống như người bên kia đang ở trước mặt cô ấy vậy.

Cô đem nước bỏ lên bàn trà trước, sau đó liền hỏi: “Cậu nói chuyện với ai vậy, sao lại dùng điện thoại của Tĩnh Kỳ.”

Tưởng Hi Văn ngừng nói, sừng sốt một chút mới nói: “Tìm mình mà.”

Từ Mộc Nghiên có chút không tin, cầm lấy điện thoại lên xem, thấy vẫn chưa tắt liền “A lô” một tiếng.

“Xin chào, tôi tìm Vương Tĩnh Kỳ.” Từ tiếng nói có thể nghe ra người này đã tức giận rồi.

“Thật xin lỗi, tôi là đồng nghiệp của Vương Tĩnh Kỳ, bây giờ cô ấy không tiện nghe điện thoại, anh có thể nói anh là ai không, chờ khi cô ấy có thể nghe điện thoại, tôi sẽ nói cô ấy gọi lại cho anh.” Từ Mộc Nghiên kẹp lấy điện thoại, một tay giữ người Tưởng Hi Văn như muốn ngã xuống.

Haiz, hôm nay thực sự hơi quá rồi. Lúc mấy người bọn họ đi ăn thịt nướng, nha đầu Tiểu Dĩnh kia lại gọi một chai rượu trắng, nói đâu có dễ dàng được đi ăn một chầu, phải uống cho đã, chơi cho đã.

Kết quả Tiểu Dĩnh ngoài miệng nói lợi hại, uống không tới hai li liền say mềm. Còn Tĩnh Kỳ với Hi Văn đều không có tửu lượng. Cái này còn chưa tính, Tiểu Dĩnh uống rượu say lại còn không yên, khi vô hát KTV lại uống tiếp, kết quả là ngoài cô ra, ai cũng gục hết rồi.

“Tôi là bạn của Kỳ Kỳ, mọi người đang ở đâu, tôi nghe hình như Kỳ Kỳ uống khá nhiều, đọc địa chỉ cho tôi, bây giờ tôi qua đón cô ấy.”

Từ Mộc Nghiên không nhớ Tĩnh Kỳ từ khi nào lại có thêm một người bạn khác giới ngoài Trương Dương, chỉ là nghĩ cuối cùng cũng có người đến giúp mình đưa mọi người về nhà liền thở phào nhẹ nhõm, cho nên liền khai báo địa chỉ.

Chương 64: Chương 32.1 : Hai Người Khá Hợp Nhau

Chu Cẩm Du để điện thoại di động xuống, đứng dậy cầm chìa khóa xe của mình đi ra cửa.

Từ hôm đến trường Nhất Trung dự giờ, thư ký Lý đã đem số điện thoại của Vương Tĩnh Kỳ để trên bàn làm việc của anh, anh nghĩ cô đã kết hôn, buổi tối gọi điện thoại cho cô sẽ không hay, nhưng là đã qua vài ngày, Chu Cẩm Du có chút nhịn không được.

Hôm nay là chủ nhật, nghĩ một lý do, anh liền thử gọi điện thoại cho cô. Ai ngờ, tám giờ tối anh gọi cho cô, lại không có người nghe máy, anh có chút sốt ruột, nghĩ sẽ không có chuyện gì chứ.

Gọi tới hơn mười một giờ mới có người nghe máy. Ai biết cô gái Vương Tĩnh Kỳ kia còn không thừa nhận mình là Vương Tĩnh Kỳ, còn tắt máy của anh mấy lần, sau đó anh mới nghiệm ra, cô gái nhỏ kia đã uống quá nhiều.

Nhưng như vậy anh càng lo lắng hơn, lớn như vậy rồi sao còn bắt chước người khác uống rượu đến mất trí, hơn nữa anh cũng nghe ra nơi cô đang ở, không giống như ở nhà, điều này càng khiến anh thấp thỏm lo sợ.

Sau đó lại có hai cô gái khác nghe điện thoại, nhưng lại cũng là con ma men, làm cho anh thiếu chút nữa đã gọi cho thư ký Lý, kêu anh ta gọi cho người ở cục cảnh sát tìm vị trí điện thoại, chẳng qua cuối cùng cũng có một người còn tỉnh táo để nhận điện thoại. Anh một giây cũng không chậm trễ chạy ra khỏi nhà, chuẩn bị sau khi đón được Vương Tĩnh Kỳ phải dạy dỗ cô một chút, cho cô biết rượu không phải cứ muốn uống là uống, cô chỉ là một cô gái, không ở nhà lại chạy ra ngoài uống rượu làm gì, còn uống nhiều như vậy.

Chu Cẩm Du lái xe rất nhanh, tới chỗ KTV nói trong điện thoại, xem xét hoàn cảnh nơi này, Chu Cẩm Du lại nhíu mày, một nơi không an toàn lại chẳng có nề nếp, ngư long hỗn tạp, không phải nơi con gái nhà lành nên đến.

Anh đi nhanh lên lầu hai, tìm được số phòng liền đẩy cửa đi vào.

Nhìn một vòng quanh phòng, sau đó bước thẳng tới chỗ Vương Tĩnh Kỳ đang nằm.

Từ Mộc Nghiên đang đổ Tường Hi Văn uống nước, liền thấy một người đàn ông cao lớn, khuôn mặt anh tuấn đẩy cửa đi vào, sau đó bước thẳng đến chỗ Tĩnh Kỳ.

Cô cũng mặc kệ Tường Hi Văn, đem nước để trên bàn, chạy lại chỗ Tĩnh Kỳ.

“Này, anh là ai?”

Mấy ngày trước Chu Cẩm Du tới trường Nhất Trung dự giờ, không tiếp xúc nhiều với giáo viên trong trường, cũng chỉ nghe Ngô Mật Nhi và Vương Tĩnh Kỳ giảng bài, lúc ăn cơm cũng ở trong một gian phòng riêng, cho nên tất cả mọi người đều mới chỉ nhìn trộm anh từ xa, cho nên cũng không rõ mặt mũi. Hơn nữa, lúc đó anh mặc tây trang thẳng thớm, lại cao lớn, vừa nhìn là biết không phải người bình thường, mà bây giờ anh mặc thường phục thoải mái, tuy nhìn vẫn anh tuấn nhưng lại không đem lại cảm giác áp bức.

Vì vậy Từ Mộc Nghiên mới không nhận ra người đàn ông trước mặt cô chính là vị thị trưởng kia.

“Tôi là bạn của Kỳ Kỳ.” Chu Cẩm Du giúp Vương Tĩnh Kỳ đứng lên, thấy cô ngủ, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thân thể bị nâng lên, cái miệng nhỏ còn chep chep.

“Hình như tôi chưa từng gặp anh, anh họ gì?” Từ Mộc Nghiên tuy rằng không phải rất thông minh, nhưng với một người xa lạ, cô cũng biết không thể trực tiếp đem Tĩnh Kỳ giao cho anh ta, quá nguy hiểm.

Nhưng người này gọi Tĩnh Kỳ là “Kỳ Kỳ”, còn biết số điện thoại của cô ấy, sau khi vào phòng liền trực tiếp tới chỗ Tĩnh Kỳ, rõ ràng không phải là người không quen biết.

“Tôi họ Chu, thật sự là bạn của Kỳ Kỳ, điểm này cô không cần nghi ngờ. Trước hết chúng ta nghĩ cách đưa các cô ấy về đã.” Chu Cẩm Du nhìn cô gái say bất tỉnh nhân sự trong lòng, cảm thấy mất hứng, trong giọng nói không tự giác mang theo một tia nghiêm khắc.

Từ Mộc Nghiên bị khí thế của Chu Cẩm Du dọa sợ, cảm thấy mấy người họ đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng, không dám dị nghị gì, vội vàng chạy lại

lôi Trương Hi Văn đang ngồi ngậy ngốc đứng lên, sau đó kéo theo Vương Dĩnh vẫn còn đang lảm nhảm.

Chu Cận Du nhìn cô gái nhỏ đang dựa vào mình, cũng không nhiều lời, đem người bế lên, sau đó đi nhanh xuống lầu.

Chương 65: Chương 32.2

Mở cửa xe, đặt Vương Tĩnh Kỳ ngồi vào ghế phụ, cài dây an toàn cho cô xong mới quay trở lại mở cửa sau ra, giúp Từ Mộc Nghiên đem hai con ma men kia vào trong xe.

Chu Cẩm Du khởi động xe, bắt đầu lái xe, sau đó quay lại hỏi người phía sau: “Nhà mọi người ở đâu, nói địa chỉ tôi đưa về.”

Từ Mộc Nghiên từ khi nhìn thấy chiếc xe Land Rover màu đen liền ngay người, Tĩnh Kỳ khi nào thì quen biết người có tiền như vậy?

Ngồi vào trong xe, cô còn chưa nhìn hết một vòng, đột nhiên nghe người phía trước hỏi địa chỉ, không cần suy nghĩ, cô liền đem địa chỉ nhà mình nói ra.

Với tình trạng hiện giờ, phòng ngủ ở trường hẳn là không về được, nếu không ngày mai toàn trường đều sẽ biết, lời ra tiếng vào không biết sẽ bị nói thành như thế nào, vẫn là đến nhà mình ngủ thì tốt hơn.

Chu Cẩm Du cũng không nói gì thêm, đánh tay lái, tập trung lái xe.

Ngồi phía sau, Từ Mộc Nghiên lại nghĩ tới vấn đề thân phận của Chu Cẩm Du, mang theo mối nghi ngờ, cẩn thận hỏi: “Chu tiên sinh, anh với Tĩnh Kỳ quen biết nhau khi nào, sao tới giờ chúng tôi cũng chưa từng nghe cô ấy nhắc tới anh?”

“Cô gọi tôi là Cẩm Du được rồi, tôi với Kỳ Kỳ quen nhau cũng được gần một tháng, chúng tôi nói chuyện rất hợp nhau.” Chu Cẩm Du một bên lái xe, một bên nói chuyện.

Từ Mộc Nghiên vừa nghe tên anh là Cẩm Du, bèn cười ra tiếng.

Chu Cẩm Du nghe thấy tiếng cười thì có chút buồn bực, anh nói gì không đúng sao, có gì buồn cười lắm à.

“Ngại quá, nhưng mà tên của anh với Tĩnh Kỳ đúng là khá hợp nhau.” Từ Mộc Nghiên vừa nghĩ đến, lại không nhịn được nở nụ cười, mà vì tên như vậy, cũng đem cảnh giác trong lòng cô tan biến.

“Hợp nhau như thế nào?” Chu Cận Du đúng là nghĩ không ra.

“Tôi nói anh đừng giận nha, chính là hài âm* tên của hai người rất hợp.”

Chu Cận Du nghĩ, hài âm tên của Kỳ Kỳ... Hài âm tên của Tĩnh Kỳ chính là thời gian hành kinh, hài âm tên Cận Du của mình chính là cấm dục, thật đúng là hợp nhau.

*Hài âm: Phát âm gần giống hoặc giống.

Có điều từ nhỏ đến lớn, đúng là không biết tên của mình còn có thể bị biến tấu thành như vậy.

“Anh không tức giận chứ, tôi chỉ nói đùa một chút thôi.” Từ Mộc Nghiên thấy người phía trước không nói chuyện, sợ đắc tội người người ta, vậy cũng không tốt, người ta có lòng tốt đưa mình về, mình còn chê cười tên của người ta, cái này có chút quá đáng.

“Không có gì, đến nơi rồi, dừng ở chỗ nào, cô chỉ cho tôi.”

Từ Mộc Nghiên thấy đã đến khu chung cư nhà mình, cũng không đùa nữa, chỉ cho anh chạy tới trước cổng nhà mình.

Bây giờ đã hơn mười một giờ, trong khu nhà trừ đèn đường, trên cơ bản đã không còn ai nữa, chỉ còn vài ba nhà trên lầu còn sáng đèn, những người khác đã sớm đi ngủ.

“Hôm nay thật sự cảm ơn anh, ngày mai tôi sẽ nói Tĩnh Kỳ đến cảm ơn anh sau.” Từ Mộc Nghiên mở cửa sau, đem hai con ma men xuống xe, nhưng hai người này không phải ngã bên này thì là đổ bên kia, khiến cho cô không tài nào giữ được. Cho nên Vương Tĩnh Kỳ chỉ có thể để người ta giúp.

Chu Cận Du đóng cửa sau lại, khách khí nói: “Cô đừng khách sáo, bạn của Kỳ Kỳ cũng là bạn của tôi. Tôi không tiễn cô lên nữa, tôi còn phải đưa Kỳ Kỳ về nhà.”

Từ Mộc Nghiên thấy Chu Cận Du có vẻ như không có ý định đưa Tĩnh Kỳ xuống xe, có chút gấp gáp nói: “Áy, Chu tiên sinh, không cần anh phải phiền toái như vậy đâu, đêm nay để cô ấy ngủ ở nhà tôi là được rồi.” Ý của cô là, anh mau mau trả người đi.

Chu Cẩm Du cười nói: “Không phiền, một mình cô chăm sóc hai người kia đã rất vất vả rồi, Kỳ Kỳ vẫn là không nên phiền cô, tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy.”

Anh nói xong, liền khởi động xe, chuyển tay lái, lái xe đi.

Từ Mộc Nghiên sốt ruột muốn đuổi theo, nhưng trong tay cô còn vướng bận hai người, cô vừa đi lên phía trước, Tưởng Hi Văn đã muốn ngã nhào xuống đất, làm cô sợ tới mức hấp ha hấp tấp chạy lại đỡ người.

Tơ mắt nhìn chiếc Land Rover chạy ra khỏi khu chung cư.

Trong lòng cô tự an ủi, người họ Chu này đưa các cô về tận nhà, chắc không phải là người xấu đâu.

Chương 66: Chương 33.1 : Lần Đầu Thân Mật

Chu Cẩm Du căn bản không có ý định sẽ đưa Vương Tĩnh Kỳ về nhà, vì anh tưởng rằng Vương Tĩnh Kỳ ở cùng với chồng, thật vất vả anh mới có cơ hội kéo gần khoảng cách với cô hơn, sao có thể đưa cô về với chồng cô được.

Lại nói khi anh gọi điện thoại cho Kỳ Kỳ, rõ ràng anh nghe được, mấy người bạn của Kỳ Kỳ đều nói, chồng của Kỳ Kỳ ra ngoài tìm người phụ nữ khác, Kỳ Kỳ đang đòi li hôn. Cho nên, hiện tại mình cũng không tính là đào góc tường nhà người khác, cùng người đã kết hôn dây dưa không rõ. Xét ra việc anh làm vẫn còn tốt chán, xem như an ủi một cô gái tâm hồn bị tổn thương đi.

Anh lái xe về căn biệt thự của mình, sau khi xuống xe, anh quay người mở cửa xe bên ghế lái phụ, thấy Vương Tĩnh Kỳ không tìm không phôi kia ngủ quên mất, liền ôm cô vào trong nhà.

Căn biệt thự này của anh có hai tầng, tầng dưới là phòng khách, phòng bếp, và một phòng dành cho khách, tầng hai là phòng ngủ của anh và thư phòng.

Anh lên tầng hai, đặt cô lên giường, Vương Tĩnh Kỳ vẫn chưa tỉnh, ngược lại còn tìm tư thế thoải mái hơn để ngủ.

Chu Cẩm Du nhìn cô gái ngủ trên giường, trong lòng không những không cảm thấy phiền mà còn rất ấm áp.

“Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ, tỉnh lại, em ngủ như vậy ngày mai tỉnh dậy sẽ rất khó chịu, dậy đi rửa mặt, thay quần áo rồi ngủ tiếp được không?” Chu Cẩm Du ngồi bên cạnh Vương Tĩnh Kỳ, ngoài miệng thì kêu cô dậy, tay lại vuốt ve khuôn mặt phàn nộn, nhỏ nhắn của cô.

Trong lòng không khỏi cảm thán, gương mặt mình nhớ thương suốt thời gian qua, rốt cuộc cũng được chạm vào. Cảm giác so với tưởng tượng còn mềm mại hơn.

Vương Tĩnh Kỳ đang ngủ ngon, bỗng dưng cảm thấy trên mặt mình có cái gì đó sờ qua sờ lại, làm nhiều loạn giác mộng của cô, cô nhú mày, hất cái thứ

trên mặt ra, sau đó miệng thì thầm nói: “Đáng ghét, khó chịu quá.”

Chu Cẩm Du nhìn cô không ngừng cọ cọ trên mặt mình, trong mắt đầy ý cười nói: “Heo nhỏ lười, em ngủ ngon đi, hôm nay tôi sẽ chăm sóc cho em.”

Anh nói xong, liền ngồi xổm xuống giúp Vương Tĩnh Kỳ tháo giày.

Từ khi sinh ra tới giờ, bởi vì thân phận của anh không tầm thường, anh chưa bao giờ phải hầu hạ ai, đừng nói là giúp một cô gái cởi giày.

Không ngờ hôm nay anh lại có thể hầu hạ cô gái nhỏ say rượu một cách tự nhiên như vậy, trong đầu chỉ nghĩ làm sao để cô thoải mái hơn thôi.

Nhìn bộ âu phục trên người cô, nghĩ cứ mặc như vậy ngủ suốt đêm thì thật không dễ chịu, cũng thuận tay giúp cô đem quần áo cởi ra.

Trong lòng anh đang tìm lí do cho mình, tay liền hướng về mấy cái nút trước ngực Vương Tĩnh Kỳ. Âu phục, áo sơ mi, quần dài, lần lượt được cởi ra, trên người Vương Tĩnh Kỳ chỉ còn nội y.

Vương Tĩnh Kỳ nằm sấp trên giường, chỉ mặc nội y màu trắng khiến cho Chu Cẩm Du nhìn không sót một thứ gì, Chu Cẩm Du có chút kiềm chế không được, đưa tay sờ vòng ba trắng muốt của cô.

Vuốt ve trong chốc lát, Chu Cẩm Du thấy còn chưa đủ, liền cúi người xuống, đem tiểu bạch thủ trên giường quay lại, bắt đầu không ngừng hôn hai má cùng khuôn mặt cô, cuối cùng mới cẩn thận hôn đôi môi đỏ mọng, lưu luyến mãi không muốn ngừng.

Thật ra ban đầu anh chỉ đơn thuần giúp cô cởi bỏ bớt quần áo ngủ cho dễ chịu, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn để khi dễ làm loại chuyện không có nhân phẩm này, anh mới khinh thường không làm, hơn nữa anh còn biết Vương Tĩnh Kỳ đã chuẩn bị li hôn, vậy anh càng không cần phải nóng lòng.

Mặc kệ trong lòng anh nghĩ như thế nào, nhưng khi hôn cô anh có chút không khống chế được chính mình.

Chương 67: Chương 33.2

Vương Tĩnh Kỳ đang ngủ, cảm thấy như có gì đó đang liếm trên mặt mình, quấy rầy giấc mộng, cho nên cô hơi mở miệng nói: “Cút ngay.”

Nhưng không ngờ như vậy lại tạo cơ hội cho Chu Cẩm Du.

Chu Cẩm Du thừa dịp cô khẽ hé đôi môi đỏ mộng, đầu lưỡi liền tiến công thần tốc quán lấy lưỡi cô, nụ hôn càng lúc càng sâu.

Vương Tĩnh Kỳ vốn cảm thấy khó chịu mới kêu lên, không nghĩ tới mình kêu không được, còn bị bịt miệng lại, cô cảm thấy càng lúc càng khó thở, muốn ngủ cũng không ngủ nổi nữa, đành phải mở đôi mắt đầy sương mù của mình ra.

Bốn mắt nhìn nhau, Chu Cẩm Du hơi buông người trong lòng ra, môi dán vào môi cô, hỏi một câu: “Tĩnh rồi à?”

Vương Tĩnh Kỳ ngây ngốc trả lời: “Tĩnh rồi.” Sau đó cảm thấy lúc nói chuyện, môi có chút đau, tay cô giống như bị ai đó giữ lại, không thể cử động, cô liền vươn lưỡi ra liếm một chút.

Khi cô dùng đầu lưỡi liếm môi, cảm giác trên môi mình còn có gì đó mềm mềm, không biết là gì, liền liếm liếm thêm một chút.

Chu Cẩm Du hít sâu một hơi, cô gái nhỏ đang dụ dỗ anh sao?

“Nếu em tỉnh, vậy chúng ta tiếp tục thôi.” Anh nói xong, lại cùng cái miệng nhỏ nhắn của cô dây dưa, dùng sức hôn.

Vương Tĩnh Kỳ vốn cũng có chút choáng váng, không thể hít thở không khí, cô bắt đầu vịn vịn người. Chu Cẩm Du làm sao có thể chịu được khiêu khích như vậy, kích động muốn một ngụm ăn luôn người phía dưới, hôn càng lúc càng gấp gáp, âm thanh nhỏ phát ra trong phòng ngủ, vô cùng ái muội. Hai tay anh đang ôm mộng cô càng lúc càng dùng sức ma sát với thân dưới đang căng ra của mình.

Mà Vương Tĩnh Kỳ sau một lúc vịn vịn cũng giải thoát được tay của mình, cô đưa tay lên, nắm tóc trên đầu anh, dùng sức kéo.

Chu Cẩn Du đang hôn rất hăng say chợt cảm thấy da đầu mình tê rần, lực kéo rất mạnh, anh muốn mặc kệ, nhưng cuối cùng cũng bị ép tạm dừng nụ hôn.

Miệng Vương Tĩnh Kỳ rớt cuộc được tự do, cô hung hăng hít vào mấy ngụm khí lớn, mắng: “Hừ hừ, muốn giết người à!”

Chu Cẩn Du xoa tóc, nhìn người phụ nữ nằm trên giường, ánh mắt sương mù, giống như một con cá nhỏ mắc cạn, đáng yêu cực kỳ. Nhìn không được lại cúi xuống hôn cô, nói: “Bảo bối, em thật đáng yêu.”

Chương 33.2 : Làn đầu thân mật

Trong lòng anh quyết định, hiện tại anh rất thích cô gái này, cô có thể khiến cho anh cảm thấy rất vui vẻ, vậy để cô trở thành người của mình đi, dù sao cô cũng muốn li hôn, như vậy với cô cũng không ảnh hưởng gì. Hơn nữa, anh còn có thể giúp cô một chút, xem như là đôi bên cùng có lợi.

Vương Tĩnh Kỳ không biết người trước mặt nghĩ gì, nếu biết suy nghĩ trong lòng anh, thì vừa rồi không chỉ là kéo tóc, mà còn đánh cho bầm mặt.

“Anh là ai? Tôi đang ở đâu?” Vương Tĩnh Kỳ mơ mơ màng màng nhìn Chu Cẩn Du, người trước mặt quen hay lạ cô cũng chẳng thể nào nhận ra.

Chu Cẩn Du cứng người lại, nheo mắt, nguy hiểm hỏi: “Em không biết tôi?”

Vương Tĩnh Kỳ cố gắng mở to mắt ra, nhìn kỹ rồi trả lời: “Không biết. Anh là ai? Tôi đang ở đâu vậy?”

“Tôi là Chu Cẩn Du.” Giọng điệu Chu Cẩn Du có chút cứng nhắc nói, anh vạn lần không ngờ, hai người đã tiếp xúc thân mật như vậy, cô gái nhỏ này lại không nhận ra anh.

“Chu Cẩn Du? À tôi biết Chu Cẩn Du.” Vương Tĩnh Kỳ cố gắng nghĩ nghĩ, người này cô biết, nhưng mà... Cô lại cố gắng nhìn người trước mặt mình, lắc lắc đầu nói: “Không đúng, anh nói dối, Chu Cẩn Du mặc tây phục, anh chẳng mặc gì hết, Chu Cẩn Du cao như vậy, anh chỉ cao bằng tôi.” Vương Tĩnh Kỳ lấy tay so đầu mình với đầu anh, ý nói Chu Cẩn Du cô biết so với anh cao hơn.

Chu Cẩm Du nhìn người dưới thân, có chút dở khóc dở cười, cô đúng là uống nhiều quá rồi.

Chương 68: Chương 34: Anh Đừng Hòng Lừa Tôi

Chu Cẩm Du nhìn người con gái trong lòng mình đang say khướt. Anh biết hiện tại có muốn cũng chẳng làm được gì, thôi thì cứ vậy ôm cô ngủ đi, để xem ngày mai cô ấy sẽ có phản ứng gì.

Anh còn chưa ngủ được thì Vương Tĩnh Kỳ trong tay lại cựa quậy.

Cô đột nhiên khóc: “Anh là Trương Dương phải không, đừng tưởng là anh thay đổi bộ dạng thì tôi sẽ không nhận ra anh. Tôi nói cho anh biết, tôi có mắt thần đó.” Giọng nói của cô vốn mềm mại dịu dàng, lúc này lại gào khóc nhưng không khiến cho người khác cảm thấy đánh đá chua ngoa mà ngược lại còn đem lại cảm giác ngây thơ làm nũng.

“Tôi nói cho anh biết, đời này tôi sẽ không để cho các người lừa gạt tôi nữa đâu. Một nhà anh chẳng có ai tốt. Tôi vì gia đình anh mà làm trâu làm ngựa, cuối cùng anh lại phản bội tôi.” Cô nói xong nước mắt bắt đầu thi nhau rơi xuống, tuy kiếp trước cô và Trương Dương là vợ chồng hữu danh vô thực, nhưng dù sao cũng đã từng thực sự yêu nhau, ba năm đại học yêu hẳn, vậy mà đồ lòng lang dạ thú hẳn lại tính kế với cô.

“Tôi muốn ly hôn, tôi muốn ly hôn với anh. Tôi cũng chẳng cần gì hết, nhưng cái căn phòng đó là do tôi và anh kết hôn nên mới có. Vậy nên tôi với anh mỗi người một nửa. Anh đừng mong chiếm đoạt của tôi.”

Cô nói xong lại khóc nức lên “ Nếu anh không đưa tiền bồi thường cho tôi thì đừng mong tôi lý vào giấy ly hôn, để rồi xem ai lì hơn ai”

Nghe cô khóc lóc kể lể, Chu Cẩm Du vẫn không lên tiếng, chỉ im lặng nghe, nhìn người trong ngực đang lải nhải khởi tội nhà chồng, ôm cô càng chặt, nhỏ giọng dỗ dành.

”Được được được, ngày mai chúng ta sẽ đi làm thủ tục ly hôn với hẳn. Em muốn bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ lấy cho em.”

“Anh thật sự sẽ lấy lại tiền cho tôi? Khi nào thì anh sẽ đưa tiền cho tôi? Thôi tôi biết rồi, anh nhất định là gạt tôi, ngày mai anh sẽ đổi ý thôi.”

Chu Cẩm Du nhận thấy cùng con ma men này có nói thêm nữa cũng chỉ là ông nói gà bà nói vịt, chỉ còn biết trấn an cô một chút.

“Được rồi, giờ anh sẽ đi lấy ngay. Bảo bồi ngoan ngoãn đi ngủ đi được không?”

“Tiền, tiền, tiền ở đâu?” Vương Tĩnh Kỳ nhanh chóng mở to mắt tìm kiếm. Đến khi không thấy nước mắt lại dâng lên như lũ.

“Em đừng khóc, đừng khóc nữa. Bây giờ anh sẽ đi lấy cho em.” Chu Cẩm Du thực sự rất sợ cô sẽ khóc mãi mà không chịu đi ngủ, ngay cả chần gối cũng ướt đẫm nước mắt của cô. Anh nhanh chóng đứng dậy tìm trong đồng quần áo vớt tán loạn dưới đất. Sau đó rút ra một tờ chi phiếu đưa cho cô.

Nhìn tờ chi phiếu, cô lại bắt đầu khóc: “Anh lừa tôi. Đây không phải là tiền.”

“Trời ơi, em có thể đứng làm loạn nữa được không.” Chu Cẩm Du nhìn tấm chi phiếu của mình bị ném qua một bên.

“Hu hu, anh không cho tôi tiền.” Vương Tĩnh Kỳ vẫn tiếp tục làm loạn.

Chu Cẩm Du không biết làm như thế nào, dù gì thì cũng phải đưa tiền cho cô ấy, đưa trước hay sau cũng chẳng khác nhau.

Suy nghĩ cẩn thận, anh lấy từ trong vali ra một cuốn sổ tiết kiệm đưa cho Vương Tĩnh Kỳ.

“Đây là biên lai rút tiền từ ngân hàng. Em hãy nhìn kỹ xem. Nếu em không có tin anh thì cũng nên tin ngân hàng chứ.”

Vương Tĩnh Kỳ nhìn kỹ, ngân hàng có thể tin được, liền mở ra biên lai rút tiền, bắt đầu xem xét.

Chu Cẩm Du thấy cô vẫn còn kiểm tra, nhưng sợ cô mệt vậy nên anh chạy nhanh tới rồi để cô nằm xuống giường.

“Được rồi tất cả chỗ này đều là của em. Em muốn như thế nào thì nó sẽ là như vậy. Bây giờ không còn sớm nữa, nếu em không ngủ thì ngày mai sẽ đi làm muộn đó.” Lúc về tới nhà đã là mười hai giờ, giăng co một hồi lâu, hiện tại đã là hơn hai giờ sáng.

Vừa nghe nếu không ngủ thì ngày mai sẽ đi làm muộn, cô liền nằm xuống giường, nhắm mắt lại, thầm thì: “Được, ngày mai tôi sẽ kiểm tra sau. Anh đừng mong lừa được tôi.”

Chu Cẩm Du ngắm nhìn người con gái đang ngủ trên giường. Thực sự cô gái này với Tiểu Trư cũng chẳng khác nhau là mấy.

Sáng thứ hai, lúc Vương Tĩnh Kỳ thức dậy cảm thấy đầu thì đau vô cùng, miệng lại đắng ngắt, toàn bộ cơ thể cảm giác vô cùng tê buốt rồi kêu lên “Ui da”.

“Làm sao vậy, làm sao vậy.” Chu Cẩm Du cũng bị đánh thức bởi tiếng kêu đó của cô.

“Cánh tay tôi đang tê, ui da khó chịu quá.” Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy không thể đứng dậy.

Chu Cẩm Du nhếch miệng nhìn cô gái bên cạnh mình đang tức giận. Cô gái này hôm qua tới đây cũng đã làm loạn một phen, tốt nhất sau này không nên cho cô uống rượu thì hơn. Nhìn cô như vậy anh liền kéo cô về phía mình và nhẹ nhàng mát xa.

Rốt cục đợi cho cánh tay có cảm giác, Vương Tĩnh Kỳ cũng phát hiện ra có gì đó không đúng.

Vì sao sau khi tỉnh dậy, ở trên giường của cô lại xuất hiện thêm một người đàn ông nữa, cô từ từ mở hé mắt, trời ơi, cả hai người đều không mặc áo sao.

Cũng không đúng, trên người anh ta còn có mặc Tiểu Nội y. Nhưng mà đồ trên người cô đi đâu mất rồi.

Chẳng lẽ hôm qua do cô say rượu quá nên đã cùng người đàn ông xa lạ này làm chuyện bậy bạ.

Nhưng suy nghĩ lại thì cơ thể cô như thế nào, cô là người rõ nhất. Không thể nào có chuyện đó xảy ra được.

Cô quyết định mở to mắt ra xem người đàn ông đó là ai. Sau khi nhìn kỹ, cô vô cùng kinh ngạc, chỉ biết nhìn chằm chằm người trước mặt.

Cô vô cùng sợ hãi, hét lên: “Chu thị trưởng.”

Thật sự đây là một chuyện cô chưa bao giờ nghĩ tới. Thật là khó tin.

“Đúng vậy, thật vui là cô đã nhận ra tôi.” Chu Cẩm Du ở một bên thích thú nhìn bộ dạng tức giận của cô.

Bây giờ, trong đầu cô hiện lên rất nhiều suy nghĩ. Cô không còn là một nữ sinh viên hai mươi tuổi gặp chuyện như vậy liền khóc. Thôi thì cứ xem như đây là chuyện hiểu lầm đi, dù sao cô cũng không bị thiệt.

“Chu thị trưởng, anh có thể đứng lên cho tôi nặc quần áo được không?”

“Vì sao, đây là nhà tôi mà.” Chu Cẩm Du nhìn cô gái này so với hôm qua vẫn là có ý tứ hơn.

“Không phải, chỉ là tôi cảm thấy có chút không tiện.” Vương Tĩnh Kỳ cố gắng nói một cách uyển chuyển nhất.

“Không, chẳng có gì là không tiện cả.” Nhìn cô càng đỏ mặt thì Chu Cẩm Du càng cảm thấy thoải mái.

Wang Tĩnh Kỳ tròn tròn mắt. Không ngờ thị trưởng lại là một người như vậy.

Chu Cẩm Du thấy cô tròn mắt nhìn mình trong lòng có chút nhộn nhạo:

“Đàn ông buổi sáng rất dễ kích động. Cô không cần dùng ánh mắt đó nhìn tôi đâu, như vậy như là cô đang nói cô muốn tôi đó.” Anh nói xong thì dường như môi anh đang muốn chạm vào môi cô.

Chương 69: Chương 35: Không Bao Giờ Có Thể Như Vậy Nữa

Vương Tĩnh Kỳ ngồi ở trong nhà ngân người cho tới trưa, vẫn chưa phản ứng được buổi sáng tại sao lại như vậy.

Buổi sáng, sau khi kết thúc nụ hôn nồng nhiệt, Vương Tĩnh Kỳ nói một câu: “anh còn chưa có đánh răng, thật ghê tởm.” (^^ chị này ghê thật) đem Chu Cận Du đánh bại hoàn toàn, sau đó Vương Tĩnh Kỳ mới đứng dậy.

Sau khi chỉnh trang lại xong, cô muốn chạy trốn, bởi vì cô thật sự rất xấu hổ, nhưng lại bị Chu Cận Du tóm lại, bắt ăn sáng với hắn, sau đó mới bị hắn lái xe đưa về nhà. Cô không dám để Chu Cận Du chạy xe đến trước nhà mình, trong tiểu khu cô ở phần lớn là người lớn tuổi, cho nên người đi tập thể dục buổi sáng rất nhiều, chiếc xe Land Rover này của Chu Cận Du quá nổi bật, cô không dám để hắn đưa tới tận nơi, nếu để người khác thấy, không biết sẽ bị nói thành như thế nào nữa, cô cũng sẽ bị ba cô đánh chết.

Sau khi về nhà, cô suy nghĩ tới trưa cũng chưa nghĩ ra được chuyện gì đã xảy ra. Cô không phải là người thông minh, nếu thông minh thì đời trước đã không ở lại Trương gia để chịu nhiều ủy khuất như vậy.

Cô sẽ chờ tới thứ hai đi làm, hỏi mấy người kia một chút, mấy người kia như thế nào lại không mang cô về.

Nghĩ mãi mà nghĩ không ra, cô không nghĩ tiếp nữa, coi như chuyện này là một giấc mộng đi, tỉnh mộng sẽ trở về với đời thực. Cô đã chừng này tuổi, cũng hiểu được đời thực với trong mơ hoàn toàn khác nhau, cũng biết cô bé lọ lem chỉ là truyện cổ tích.

Cô lấy túi của mình ra, kiểm điện thoại di động, đêm qua không sạc pin, có lẽ bây giờ điện thoại cũng tắt nguồn rồi. Điện thoại cô mua cũng đã hai năm, tuy rằng không dùng thường xuyên nhưng pin cũng đã bị chai, bây giờ mỗi ngày phải sạc pin một lần. Kết quả, khi cô mở túi ra, đã phát hiện một vấn đề. Vương Tĩnh Kỳ nhíu mày nhìn thứ mình cầm trong tay, đây là biên lai gửi tiền một trăm vạn, trên đó còn viết tên Chu Cận Du, cô cố gắng nhớ lại, vẫn là không nhớ ra chuyện gì đã phát sinh đêm qua.

Biên lai gửi tiền một trăm vạn này sao lại ở trong túi cô, không phải là cô thấy tiền không kiềm chế được nổi máu tham đi mượn gió bẻ măng? Không đúng, mình tuyệt đối không phải là người như vậy, cô rất thích tiền, từ khi trọng sinh tới nay cô cũng muốn đời này mình có nhiều tiền hơn, nhưng tuyệt đối không có khả năng thấy tiền đỏ mắt làm ăn trộm được.

Hay là không cẩn thận rơi vào? Cái này cũng không có khả năng, nhà Chu Cẩm DU lớn như vậy, giấy rơi ở đâu không rơi, lại rơi vào túi cô, cái này đúng là không giải thích nổi.

Cuối cùng chỉ còn một khả năng là Chu Cẩm Du cho cô. Nghĩ lại cũng không có khả năng đó, hai người mới gặp qua vài lần, cũng không tính là thân quen lắm, làm sao hắn có thể cho cô nhiều tiền như vậy.

Thật sự là không nghĩ ra được, cô cảm thấy tờ giấy này cầm thật là phỏng tay, nhưng đem trả lại cho Chu Cẩm Du lại không biết phải nói như thế nào, thật là đau đầu mà.

Lúc chiều, Vương mẹ thấy con gái mình không tới Trương gia, liền lái nhái bên tai cô. Vương Tĩnh Kỳ không nói với người trong nhà chuyện li hôn nên chỉ có thể cố gắng chịu cơn đau đầu còn sót lại để nghe mẹ lái nhái.

Bên này, Vương Tĩnh Kỳ đang ở nhà mình chịu tội, Chu Cẩm Du lại phải đi làm.

Chủ nhật có một hội nghị, hắn là cán bộ lãnh đạo, không thể vắng được.

“Tiểu Lý, cậu giúp tôi điều tra thêm về người tên Trương Dương.”

Khi thư ký Lý tới đón Chu Cẩm Du đi họp, Chu Cẩm Du liền giao việc này. Không cần phải nói cụ thể thư ký Lý cũng biết, tên này hắn cũng biết, đây là chồng hiện tại của Vương Tĩnh Kỳ.

Xem ra thị trường Chu đã bắt đầu hành động.

Vương Tĩnh Kỳ rốt cuộc chờ tới thứ hai, liền thu dọn đồ đạc, lập tức rời khỏi nhà.

Nhìn Vương Dĩnh hẹn từ sáng sớm, giữa trưa khi trở về phòng ngủ, cô liền kéo Vương Dĩnh hỏi: “Sao lại thế này, đêm đó mọi người đi đâu?”

Buổi sáng khi ở văn phòng, cô không thể hỏi, sợ các giáo viên khác nghe ra chuyện gì, đây cũng không phải chuyện hay ho gì.

“Ở nhà Mộc Nghiê, tớ còn muốn hỏi cậu, ngày đó sao cậu lại về nhà.”
Vương Dĩnh Kỳ cũng uống rất nhiều rượu, sáng ra tỉnh lại lại thấy thiếu một người, Mộc Nghiê nói bạn cô ấy đưa cô ấy về rồi.

“Bạn của cậu hôm đó đưa cậu về nhà chứ.” Từ Mộc Nghiê quan tâm hỏi.

Tối hôm đó, sau khi người đàn ông đó lái xe đi rồi, cô cũng rất lo lắng, thật vất vả mới đem được hai con ma men này lên nhà, sau đó còn trấn an ba mẹ, liền muốn gọi điện hỏi thăm Tĩnh Kỳ, nhưng lại nghĩ, lỡ như Tĩnh Kỳ về nhà, mình gọi điện tới, làm phiền tới giấc ngủ của ba Tĩnh Kỳ sẽ không tốt, cho nên hôm đó cô thật lo lắng, ngủ không được.

“Về nhà, về nhà.” Vương Tĩnh Kỳ lo lắng trả lời nên giọng điệu không kiên định.

“Cậu thẳng thắn trả lời một chút. Cậu không nhìn lại mình xem, cậu có thể nói dối sao?” Tương Hi Văn ở bên cạnh xoa chân mày, ngày đó uống nhiều, hai hôm nay cô đều không thoải mái. Có điều chuyện này cũng không ảnh hưởng đến phán đoán của cô, không cần nhìn, chỉ cần nghe thôi cô cũng biết Tĩnh Kỳ đang nói dối.

“Cái gì? Tĩnh Kỳ, hôm đó cậu không về nhà, vậy cậu, vậy cậu” Từ Mộc Nghiê vừa nghe tối hôm đó Vương Tĩnh Kỳ không về nhà, trong lòng liền áy náy đứng lên, trong mắt cũng xuất hiện nước mắt, chuyện này là lỗi của cô, rõ ràng cô không biết người đàn ông kia, còn để người ta mang Tĩnh Kỳ đi.

Vương Tĩnh Kỳ vừa nhìn thấy Từ Mộc Nghiê lau nước mắt liền biết cô ấy hiểu sai, nhanh chóng giải thích: “Cậu đừng khóc, chuyện không phải như cậu tưởng tượng đâu, tối hôm đó tớ đúng là không về nhà tớ mà là ở nhà bạn tớ, cũng không có xảy ra chuyện gì, thật đó.” Cô còn sợ mấy người họ không tin, xoay một vòng, làm như mình không có chuyện gì cả.

“Tớ là sợ các cậu lo lắng nên mới nói dối, thật đó.”

“Thật? Vậy thì tốt quá, nếu có chuyện gì xảy ra với cậu, tớ sẽ cảm thấy có lỗi chết mất.” Từ Mộc Nghiê lôi kéo Vương Tĩnh Kỳ nói.

Tướng Hi Văn nhìn hai người bạn tốt của mình, thở dài một hơi, hai người kia làm thế nào mà lên đại học được vậy, chỉ số thông minh không thể cao một chút sao.

Ngay cả có chuyện gì xảy ra, xoay một vòng là có thể nhìn ra sao chứ, cũng không phải là bị đánh.

“Được rồi, cũng đừng nói gì nữa, chuyện đêm đó chính là bài học cho chúng ta, sau này khi vui vẻ, chúng ta ra ngoài ăn cơm cũng không thể uống rượu, nếu muốn uống rượu, sẽ uống ở nhà, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện như vậy nữa.”

“Đồng ý.”

“Đồng ý.”

Vương Tĩnh Kỳ cũng bị chuyện hôm đó dọa sợ, làm gì còn lá gan mà ra ngoài uống rượu chứ.

Có điều, hình như còn thiếu một người chưa nói, ba người giờ mới phát hiện, bạn học Vương Dĩnh chỉ có lúc đầu nói một câu, sau này không thấy nói nữa, chuyện này thật không giống với cô ấy nha.

Ba người cùng nhìn về phía Vương Dĩnh đang ngồi, Vương Dĩnh liền gật đầu với các cô, ra hiệu mình đồng ý.

“Tại sao cậu không nói chuyện?” Từ Mộc Nghiên hỏi, trong phòng ngủ này, Vương Dĩnh là người nói nhiều nhất, hôm nay tại sao lại không nói.

“Cô họng tởm đau.” Cô tội nghiệp nói.

“Cái này, là do hôm đó cậu giành mic hát liên tục, không cho người khác cơ hội hát chứ gì.” Tướng Hi Văn một chút cũng không nể mặt cô.

“A, các cậu đều bắt nạt tớ.”

Mọi người cùng nhau cười đùa, chuyện này như vậy liền cho qua, nhưng tất cả mọi người đều không nhớ hỏi Vương Tĩnh Kỳ một chuyện, bạn của cô là ai, ngay cả người thông minh nhất là Tướng Hi Văn cũng xem nhẹ vấn đề này.

Chương 70: Chương 36: Gọi Tôi Là Cẩn Du

Hôm nay trường Nhất Trung thi giữa kỳ, Vương Tĩnh Kỳ phải coi thi một ngày liền, cho dù có là người trẻ tuổi thì cũng có chút chịu không nổi. Cô mệt mỏi ngồi dựa trên ghế, bưng một cốc nước ấm lên uống liền một ngụm lớn.

Không biết có phải lão yêu bà đem bực tức phát tiết hết lên người cô không, vốn dĩ mỗi lần cấp ba thi, mỗi giám thị chỉ coi hai môn, hôm nay cô lại bị xếp hết ngày. Một ngày này, cô cũng không làm được cái gì, nước cũng uống không được mấy hớp, cả ngày ở trong phòng học, đi qua đi lại.

Nhìn hai chồng bài kiểm tra trên bàn, cô thở dài một hơi, buổi tối có việc để làm.

Cô nghĩ Tiểu Dĩnh chắc đã mua cơm tối giúp mình rồi, trong lòng cũng có chút an ủi. Cô đang chuẩn bị lấy bài kiểm tra mang về phòng ngủ thì chuông điện thoại vang lên. Cô nhíu mày, cảm giác đây không phải là Trương Dương gọi cho mình, khi cô lấy điện thoại ra, là số lạ. Cô có chút lo lắng, không biết ai gọi cho mình nhưng vẫn bắt máy.

“A lô, xin chào.” Cô có cảm giác là Chu Cẩn Du gọi điện tới, đừng hỏi cô vì sao, cô cũng không biết vì sao mình có cảm giác này.

“Em tan tầm rồi phải không? Em ra cổng đi, anh sắp tới cổng trường rồi.” Chu Cẩn Du nói tự nhiên như không.

Vương Tĩnh Kỳ nghe thấy đúng là tiếng của Chu Cẩn Du, liền vội vàng nhìn xung quanh, xác định văn phòng không còn ai mới dám nói chuyện.

“Thị trưởng Chu? Làm sao ngài biết số điện thoại của tôi?” Số điện thoại của cô chỉ có vài người biết, người đàn ông này làm sao mà biết được.

“Gọi anh là Cẩn Du.” Chu Cẩn Du vừa gọi điện thoại vừa lái xe, rất nhanh đã tới cổng trường Nhất Trung. Đương nhiên hẳn xem nhẹ vấn đề cô hỏi,

vấn đề này không cần trả lời.

“Thị trưởng Chu, ngài tìm tôi có việc gì không?” Vương Tĩnh Kỳ vẫn giữ khuôn phép kêu thị trưởng Chu, cũng là để nhắc nhở người đàn ông này một chút thân phận của anh ta.

“Anh đã đến công trường học, em ra đi, chúng ta cùng nhau ăn cơm.” Chu Cẩm Du dừng xe xong, cầm lấy điện thoại nói chuyện với cô.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn bài kiểm tra trước mặt mình, lại nghĩ đến số tiết kiệm ngân hàng hơn trăm vạn kia, cuối cùng quyết định nói rõ ràng với thị trưởng Chu, cô không muốn để người khác biết cô với người đàn ông này có dây dưa với nhau, để mọi người biết, thanh danh của cô cũng coi như xong.

Lại nói, từ sáng hôm đó cô trở về, cũng cảm giác được thị trưởng Chu này hình như có ý với cô. Cô tuy rằng không biết mình trọng sinh sẽ có những thay đổi lớn như vậy, có những chuyện trước kia cô nghĩ sẽ không thể nào xảy ra, bây giờ liền xuất hiện.

Có điều cô nghĩ hẳn là do chuyện ngoài ý muốn đêm đó, chỉ cần mình cho thị trưởng Chu thấy thái độ của mình, cô nghĩ với thân phận của hẳn, chắc sẽ không dây dưa với mình nữa, cô cũng không phải là tiên nữ, làm người ta không dứt ra được.

Suy nghĩ kỹ càng, cô liền không do dự nói: “Được, thị trưởng Chu, vừa hay tôi cũng có chút chuyện muốn nói với ngài. Ngài không cần tới đón tôi, nói cho tôi biết địa chỉ là được, tôi sẽ tự mình tới đó.” Cô không muốn làm người nổi tiếng đâu, ở công trường học giống trồng dưa chiêng lên xe thị trưởng Chu, ngày mai cô sẽ thành người nổi tiếng nhất trường Nhất Trung.

“Anh đến rồi, em trực tiếp đi ra là được.” Chu Cẩm Du không thích cô xưng hô khách khí với mình như vậy, bắt quá những điều này từ từ bồi dưỡng cùng dạy dỗ cũng được.

“Yên tâm, xe anh không đậu ở ngay công trường học em đâu, em ra công trường, đi về hướng đông nam khoảng 100 thước, anh chờ ở đó.” Chu Cẩm Du biết cô đang lo lắng điều gì, hẳn cũng biết điều gì thì tốt cho cô, không cần phải gây chú ý quá mức.

Vương Tĩnh Kỳ tuy vẫn có một chút bất mãn, nhưng biết như vậy cũng tốt. “Vậy được, ngài chờ một chút, tôi lập tức ra ngay.”

Cô cúp điện thoại xong, lại xa xỉ một lần, gọi điện thoại cho Vương Dĩnh, nói trong nhà có chuyện, phải về nhà một chuyến, cũng nói với mấy người trong phòng ngủ một chút, trong nhà cũng không phải xảy ra chuyện gì lớn, xong mới cầm túi ra khỏi trường.

Cô ra khỏi trường đi về hướng đông nam vài bước liền nhìn thấy chiếc xe Land Rover của Chu Cẩm Du, nhíu mày nghĩ, người này bề ngoài cũng không có gì giống với Trương Dương, tại sao lại đi chiếc xe cao cấp như vậy.

Lúc Vương Tĩnh Kỳ lại gần chiếc Land Rover, cô bắt đầu nhìn xung quanh, thấy quả thật không có ai chú ý đến mình, liền chạy nhanh lại, mở cửa sau, ngồi lên. Chu Cẩm Du đã sớm thấy rõ những hành động của Vương Tĩnh Kỳ, nhìn thấy bộ dáng dáo dác của cô, liền không nhịn được cười, cô không biết những hành động như vậy sẽ càng làm người khác chú ý tới mình sao, có điều thấy cô mở cửa sau trèo lên, trong nháy mắt mặt liền chuyển thành màu đen.

“Chào ngài, thị trưởng Chu, buổi tối tôi mời khách, ngài muốn đi đâu” Những lời khách khí Vương Tĩnh Kỳ còn chưa nói xong, liền bị Chu Cẩm Du cắt ngang:

“Lên ghế trước ngồi, anh cũng không phải tài xế của em.” Lời nói rõ ràng nhưng làm người khác không nghe ra hờn giận trong đó.

Vương Tĩnh Kỳ nhíu mày, nhưng vẫn xuống xe, lên ghế trước ngồi. Chu Cẩm Du thấy vậy mới thay đổi sắc mặt, cẩn thận cài dây an toàn cho cô, sau đó liền hôn cô, đem những lời khách khí Vương Tĩnh Kỳ định nói chặn lại.

Nụ hôn này Chu Cẩm Du đã nhớ hai ngày rồi, cho nên hôn rất kịch liệt, hai tay giữ đầu Vương Tĩnh Kỳ, không cho cô lộn xộn, sau đó hôn cô hội đem đầu lưỡi mình tiến vào, làm cho người ta hít thở không thông, đây chính là một nụ hôn sâu tiêu chuẩn.

Khi Chu Cẩm Du chấm dứt nụ hôn, mặt Vương Tĩnh Kỳ đã ửng hồng, hơi thở hỗn loạn, áo trước ngực cũng bị vén lên, bàn tay hạnh kiểm xấu kia vừa mới rời sờ loạn trong này.

“Sau này gọi anh là Cẩm Du, không được gọi như vậy nữa, nếu không chọc anh tức giận, sẽ phạt nặng không tha.” Hắn vừa lòng nhìn hiệu quả mà nụ

hôn này mang lại.

Vương Tĩnh Kỳ hít thở không thông, trong lòng lại tức giận không thôi, người đàn ông này coi cô là ai, muốn hôn liền hôn, muốn sờ liền sờ. Nhưng nhìn hoàn cảnh bây giờ, cô chỉ có thể nhịn xuống ủy khuất, quyết định vẫn là tìm nơi thích hợp rồi nói, ở đây không gian nhỏ hẹp, cô không có cảm giác an toàn.

Vì thế Chu Cẩm Du sau khi chiếm được khoản lợi nho nhỏ liền thỏa mãn, đem xe hòa vào dòng xe cộ đang lưu thông trên đường, chờ khi dừng lại, Vương Tĩnh Kỳ mới biết Chu Cẩm Du mang cô tới đâu.

Là một nhà hàng tư nhân mới mở ở thành phố D, hẳn là khai trương chưa tới một tháng, nghe nói người tới nơi này ăn không phú tức quý, người có tiền chưa chắc đã vào đây được, nơi này ngoài tiền ra còn phải có thân phận nữa.

Vương Tĩnh Kỳ nghĩ lại mình chỉ có hơn 200 đồng, không biết có đủ để kêu một món ăn trong này không nữa.

“Tới nơi này không tốt đâu, anh là nhân viên công vụ, lại còn là lãnh đạo lớn, để người khác thấy sẽ không tốt lắm.” Vương Tĩnh Kỳ vắt hết óc nghĩ lý do, vừa nãy chính mình nói muốn mời khách, chỗ để người ta chọn, bây giờ nói đổi địa điểm, cô quả thật là mất mặt.

“Không sao cả, chỗ này là của một người anh em của anh mở, chúng ta không đi vào từ cổng chính, sẽ không có người nào nhìn thấy chúng ta.” Chu Cẩm Du dù là một thị trưởng, nhưng hẳn cũng là con người, cũng có cuộc sống cá nhân.

Chu Cẩm Du khởi động xe, đem xe chạy đến hầm đỗ xe.

Chương 71: Chương 37: Chọc Phá

Chu Cẩn Du cầm tay nhỏ bé của Vương Tĩnh Kỳ, dẫn cô tới phòng mình đã đặt.

“Đồ ăn ở đây rất được, một lát nữa em nhớ ăn nhiều một chút.”

Trên đường đi, Vương Tĩnh Kỳ không tự nhiên để cho hắn cầm tay, muốn giãy ra lại sợ người khác thấy, phát hiện ra thân phận Chu Cẩn Du lại càng thêm rắc rối, sau khi đến phòng bao, cô cuối cùng cũng yên tâm, dùng sức đem bàn tay mình ra khỏi bàn tay to kia.

“Thị trưởng Chu, nơi này...”

“Anh nói rồi, gọi anh là Cẩn Du, nếu không sẽ bị phạt nặng.” Chu Cẩn Du liền kéo cô lại, làm cô áp sát vào tường, sau đó cúi đầu, hôn lên môi cô.

Lần này Vương Tĩnh Kỳ không muốn để cho hắn đạt được mục đích dễ dàng như vậy, cô dùng sức giãy dụa để thoát khỏi hắn. Chu Cẩn Du làm sao để cô thực hiện được mục đích, tách chân cô ra, dùng sức ôm cô lên. Vương Tĩnh Kỳ bị hành động bất ngờ này của hắn dọa sợ, theo bản năng hai tay liền ôm lấy vai Chu Cẩn Du, hai chân cũng co lên lưng hắn. Tư thế này cho cả hai thêm gần nhau, Chu Cẩn Du tương đối vừa lòng với tư thế này, lưỡi hắn không ngừng truy đuổi cái lưỡi thơm tho của cô, hai tay cũng không thành thật, bắt đầu sờ loạn trên người cô.

Vương Tĩnh Kỳ hôm nay mặc váy, Chu Cẩn Du theo mép váy đi trực tiếp vào trong, sờ lên cặp mông mình ưng ý nhất, vuốt qua vuốt lại. Chỉ chốc lát sau hắn đã cảm thấy như vậy không đủ, liền đem chướng ngại vật là quần lót lột xuống, làm cho toàn bộ mông tròn của cô đều nằm trên bàn tay của hắn.

Vương Tĩnh Kỳ đang cố trốn tránh nụ hôn của hắn, cảm giác được bàn tay to của hắn luồn vào váy mình, sốt ruột mặt đỏ bừng, sao hắn càng lúc càng quá đáng, đã vậy lại còn cởi quần lót của cô ra, làm cô sợ tới mức dùng sức cắn lấy lưỡi của Chu Cẩn Du.

“Em đúng là tiểu mèo hoang, xem anh dạy dỗ em như thế nào.” Ánh mắt Chu Cẩn Du nheo lại đầy nguy hiểm, còn nhìn trực tiếp vào tiểu bạch thỏ trên người cô. Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy ánh sáng trong mắt hắn, trong lòng

bắt đầu sợ hãi, cô không phải là người phụ nữ chưa từng trải qua chuyện nam nữ, loại ánh sáng trong mắt người đàn ông này, cô biết nó có ý nghĩa gì.

Lúc cô muốn kêu lên, đã có người giúp cô giải vây.

“Xin chào, xin hỏi có thể đem đồ ăn lên sao..... A, thật xin lỗi, một lát nữa tôi sẽ qua lại.” Một nhân viên nữ còn trẻ gõ cửa, không đợi bên trong trả lời đã đẩy cửa vào, liền thấy một đôi nam nữ với tư thế dựa vào tường, liền đỏ mặt, lập tức lui ra ngoài. Vương Tĩnh Kỳ và Chu Cận Du vẫn giữ nguyên tư thế này nhìn nhau.

“Bị người khác thấy được.” Vương Tĩnh Kỳ đã quên từ chối, bây giờ chỉ nghĩ chuyện này để người khác nhìn thấy coi như xong rồi, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, ba mình thế nào cũng sẽ đánh chết mình, Trương Dương cũng sẽ không dễ dàng đưa tiền cho mình, vì hiện tại mình cũng coi như là ngoại tình đi.

“Không sao đâu, cô ấy sẽ không nói linh tinh ra ngoài đâu.” Đối với điều này Chu Cận Du hoàn toàn tin tưởng, nhân viên phục vụ vào đây làm đều phải ký vào hiệp nghị giữ bí mật cho khách hàng. Nhưng với chuyện bị nhân viên phục vụ kia đột nhiên mở cửa vào, trong lòng hắn vẫn thấy không thoải mái, có thời gian phải đề cập tới chuyện này mới được, muốn được đánh giá cao thì chất lượng phục vụ nhất định phải tốt.

“Được rồi, bây giờ anh có thể buông tôi xuống không, hai chúng ta nói chuyện một chút.” Vương Tĩnh Kỳ không quá tin tưởng vào lời nói của hắn, nhiều chuyện là chuyện của người ta, hắn có thể coi chừng sao chứ, anh có thể kiểm soát bây giờ, nhưng không kiểm soát được sau này, trên thế giới này làm gì có chuyện tuyệt đối như vậy.

Có điều cô cũng không lãng phí thời gian vào chuyện không thể cứu vãn này nữa, cô vẫn nhớ rõ mục đích đến đây hôm nay, nếu tới rồi, nhất định phải hoàn thành.

Chu Cận Du có chút không muốn buông, nhưng cũng không thể tiếp tục trong này, cho nên có chút không cam lòng, hôn Vương Tĩnh Kỳ thêm một cái, mới từ từ thả cô xuống dưới.

Vương Tĩnh Kỳ che che, lấp lấp, đem quần lót mặc lại, sửa sang lại quần áo, dung nhan của mình, cùng Chu Cận Du tách ra, lại bàn ngồi xuống.

Chu Cẩm Du thấy cô sửa soạn ổn thỏa xong mới mở cửa, ý nói nhân viên phục vụ có thể đưa đồ ăn lên rồi.

Vẫn là tiêu chuẩn bốn món ăn, một món canh, có điều tinh xảo hơn rất nhiều.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy đồ ăn đều là những món mà ngay cả nhìn mình cũng chưa từng nhìn thấy qua, càng cảm thấy mình với Chu Cẩm Du không cùng một tầng lớp. Thái độ sáng hôm đó với hôm nay của Chu Cẩm Du làm cho cô vô cùng lo lắng. Cô biết chuyện như vậy, ở một số nơi chỉ là chuyện bình thường, ngay trong trường học cô dạy, cũng có chuyện như vậy, chỉ có điều là anh tình, tôi nguyện với nhau, mà cô thì không phải người như vậy. Cô không muốn có mối quan hệ như vậy.

Vương Tĩnh Kỳ vài lần muốn thể hiện thái độ của mình cho hắn thấy, đều bị Chu Cẩm Du ngăn lại, hắn nói: “Có chuyện gì cũng để ăn cơm xong rồi nói.”

Vương Tĩnh Kỳ nghĩ cũng chỉ có thể như vậy.

Lại nói, đồ ăn ở đây quả thật rất tuyệt, hương vị giống với đồ ăn cô làm. Đối với đời trước của mình, hỏi cô tự tin nhất là gì, chính là giảng dạy và nấu ăn, đây đều là thành tựu qua nhiều năm tích lũy kinh nghiệm và năm tháng tôi luyện mà thành.

Đời trước, cô ở Trương gia nấu ăn cả hai mươi năm, hầu hạ một ngày ba bữa cho mười miệng ăn, lại đều là những người hay soi mói, cô muốn không tiến bộ cũng không được.

“Được rồi, em có chuyện gì thì nói đi.” Chu Cẩm Du ăn xong, đã hạ đĩa xuống, nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ ăn ngon miệng, bất giác lại cầm đĩa lên, ăn thêm vài miếng nữa, cho đến khi bản thân thấy no mới ngừng ăn.

Vương Tĩnh Kỳ cũng ăn xong, dùng khăn lau miệng nói: “Tôi cảm thấy chuyện này rất quan trọng với tôi, hơn nữa không thể kéo dài, cho nên tôi cũng không nói vòng vo, sẽ nói thẳng với ngài.”

Thấy Chu Cẩm Du vui vẻ gật đầu, cô mới nói tiếp: “không biết anh có biết chuyện tôi đã kết hôn hay không?”

Cô thấy Chu Cẩm Du không gật đầu cũng không lắc đầu, không biết hắn có biết không, nhưng chuyện này cũng không quan trọng, cô trịnh trọng nói: “Tôi đã kết hôn hai năm rồi, tôi là một cô gái đã kết hôn.”

“Ừ, sau đó thì sao?” Chu Cẩm Du cũng không tỏ thái độ, muốn biết sau đó cô sẽ nói tiếp cái gì.

“Tôi không biết tôi có hiểu sai không, theo như thái độ của anh đối với tôi, tôi có cảm giác anh có một chút ý tứ với tôi.” Vương Tĩnh Kỳ nói xong, nhìn về phía Chu Cẩm Du, lần này cô muốn Chu Cẩm Du cho cô một câu trả lời thuyết phục.

Chu Cẩm Du cũng không im lặng, lắc lắc đầu, Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy vậy trong lòng thở dài nhẹ nhõm. Tuy rằng người ta không thừa nhận làm mình thật mất mặt, giống như mình tự đa tình, nhưng tốt hơn so với thừa nhận.

“không phải chỉ có chút ý tứ với em, mà là thật sự có ý với em.” Chu Cẩm Du không để cô thoải mái lâu, liền nói một câu như vậy.

“thị trưởng Chu, tôi cảm ơn ngài yêu mến tôi, đồng thời cũng thật xin lỗi ngài, thứ nhất thân phận của tôi không cho phép tôi làm chuyện như vậy, tôi là một giáo viên, nghề nghiệp của tôi không cho phép tôi làm chuyện không có đạo đức như vậy. Một điều khác là tôi với ngài căn bản không ở cùng một tầng lớp, không thể có điểm chung. Hơn nữa, tôi đã kết hôn, với thân phận cao quý của thị trưởng Chu ngài, không có khả năng muốn cùng một người đã kết hôn qua lại.” Vương Tĩnh Kỳ dùng kính ngữ nói, hi vọng Chu Cẩm Du có thể hiểu được quyết tâm của cô.

Chương 72: Chương 38: Gặp Chuyện Không May

"Thực sự ở trên người cô chẳng có gì để tôi nhìn cả nhưng mà tôi cũng chưa bao giờ kì thị gái đã có chồng nha." Chu Cẩm Du nghiêm túc nói ra những lời vô sỉ.

Vương Tĩnh Kỳ nghe anh nói xong sau thiếu chút nữa là ngã ngửa.

"Anh không có gì cái nhìn nhưng tôi có. Tôi nói cho anh biết, tôi không phải người như vậy, tôi sẽ không vì bất cứ một lý do gì làm người tình của ai cả." Vương Tĩnh Kỳ kiên định nói.

Chu Cẩm Du bĩu môi, nói: "Vậy tôi sẽ chống mắt lên coi." Nói như vậy chứ đâu có mấy người có tiền có quyền mà giữ được lời hứa của mình.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn rồi nói ra mục đích thứ hai của mình.

"Hôm đó khi tôi về nhà thấy thầy có biên lai gửi tiền của anh trong túi. Chắc là do tôi không cẩn thận cầm nhầm nên hôm nay tôi mang tới trả anh." Cô nói xong liền lấy biên lai gửi tiền ở trong túi ra đưa cho Chu Cẩm Du.

Chu Cẩm Du nhìn tờ biên lai rồi quay sang nói với Vương Tĩnh Kỳ: "Không phải để nhầm mà là hôm đó cô nói muốn tôi đưa tiền cho cô."

Nụ cười trên mặt Vương Tĩnh Kỳ cứng đờ, trong lòng cảm thấy việc này thực là không có khả năng, cô nói một tiếng là liền có một trăm vạn vậy sao. Nhưng thực sự cô thấy là chuyện này cũng không có gì phải tranh cãi nữa.

"Thật sự là xấu hổ. Có lẽ hôm đó tôi uống say, không ý thức được việc làm của bản thân. Tôi thành thực xin lỗi anh. Món tiền này tôi trả lại cho anh."

Chu Cẩm Du nhìn Vương Tĩnh Kỳ sau đó đột nhiên cười "Đi, tiền này cô không cần, vậy hiện tại tôi sẽ giữ." Anh nói xong liền lấy tiền từ trên tay cô về.

Vương Tĩnh Kỳ thấy anh làm như vậy thì thở hắt ra. Cô thực sự sợ anh ta sẽ sĩ diện không chịu nhận thì thực sự cô cũng không biết phải làm thế nào nữa.

Những gì nên nói đều nói xong rồi, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy thực sự rất thoải mái.

Chu Cẩm Du thấy cô không muốn nói gì nữa nên mới bắt đầu nói: "Được rồi, nếu đã nói xong rồi thì chúng ta về nhà."

Vương Tĩnh Kỳ nhìn anh đang lôi kéo cô ở phía trước liền trấn an bản thân: "Nhịn, nhịn. Chỉ lần này thôi." Tới khi nhìn thấy chiếc xe đang tiến về phía biệt thự của anh ta, lòng cô lại đánh trống thành thịch.

"Anh cứ về nhà mình đi tôi tự về nhà được" Vương Tĩnh Kỳ tươi cười nói.

"Đã trễ thế này, cô định chạy đi đâu nữa" Chu Cẩm Du không cho cô cơ hội phản bác, lôi cô vào nhà mình.

"Không được, chúng ta không quen biết nhau sao tôi có thể làm phiền anh được chứ. Bây giờ cũng chưa quá muộn, bên ngoài vẫn còn xe taxi" Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy như thế này thực không đúng.

Chu Cẩm Du thấy cô không chịu nghe lời đành phải uy hiếp "Có phải hay không thế nào cũng phải để tôi dùng chút thủ đoạn cô mới thành thật đúng không? Cô yên tâm, tôi cũng đã nói nếu cô không muốn thì tôi cũng sẽ không động vào cô"

Vương Tĩnh Kỳ nghe anh cam đoan như vậy trong lòng thoáng buông. Nhưng thực sự cô vẫn sợ anh ta sẽ giở trò.

Đầu tiên cô khóa trái cửa phòng lại, rồi sau đó đi tắm rửa rồi mới nằm lên giường.

Những tưởng rằng bởi vì lạ nhà nên coi sẽ không ngủ được. Vậy mà vừa nằm xuống một lúc là coi đã chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, khi coi tỉnh lại thấy hai người đang ôm nhau ngủ. Thật sự thì khóa trái cửa cũng chẳng có tác dụng gì với anh ta.

Sáng hôm ấy vẫn là Chu Cẩm Du chở cô đi làm. Khi chuẩn bị xuống xe cô liền nói: "Những gì cần nói hôm qua tôi đã nói hết rồi. Mong là từ nay về sau chúng ta sẽ không gặp nhau nữa" Nói xong cô liền bước xuống xe.

Chu Cẩm Du ngồi ở trong xe hừ hừ, sau đó lái xe đi.

Sau vài ngày, thấy Chu Cẩm Du không có động tĩnh gì cả, Vương Tĩnh Kỳ thở phào nhẹ nhõm rồi trở lại như ngày thường.

Những ngày sau đó bên Trương gia cũng không có động tĩnh gì cả, chuyện ly hôn cũng vì vậy mà kéo dài ra.

Vương Tĩnh Kỳ cũng đã yên tâm vậy nên quay trở lại chuyên tâm vào công việc hàng ngày.

Giữa tháng mười một, Vương Tĩnh Kỳ đang đi làm thì nhận được một cuộc điện thoại của mẹ gọi lên.

"Tĩnh Kỳ à, con mau tới bệnh viện đi, ba con bị người ta đánh phải nhập viện rồi." Mẹ Vương thực sự muốn khóc lắm rồi.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong cũng thực sự choáng váng.

Đời trước ba cô cũng đã từng có thời gian phải nằm bệnh viện.

Cô cũng không nghĩ nhiều, hỏi địa chỉ, viết đơn xin nghỉ phép rồi đi tới bệnh viện.

Vừa tới nơi cô liền thấy mẹ mình đang đứng khóc ngoài cửa.

"Mẹ, ba thế nào rồi ạ?" Vương Tĩnh Kỳ tuy rằng không thích ba, cũng không thân với ba. Nhưng dù sao đó cũng là ba mình.

"Tĩnh Kỳ à, ba con bị đưa lên phòng giải phẫu rồi." Mẹ Vương ở đời này thực chưa từng trải qua chuyện như vậy nên nhì thấy coi liền khóc luôn.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong cũng vó chút đau lòng.

"Mẹ, người đừng khóc nữa. Mẹ nói cho con biết vì sao ba lại ra nông nỗi này?"

Vương Tĩnh Kỳ nhìn mẹ khóc cô cũng muốn khóc theo. Nhưng còn nhiều việc chờ cô giải quyết nên cô không thể khóc được.

"Xương đùi và các xương cốt khác của ba con đều chảy rất nhiều máu." Mẹ

cô vừa nói vừa khóc.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong nhưng thật ra trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cũng chỉ là gãy xương, tuy rằng rất khô, nhưng là cũng có thể chữa khỏi.

"Vậy sao cha lại bị gãy xương." Vương Tĩnh Kỳ hỏi nhưng trong lòng nghĩ bình thường đều là ba đi khi dễ người khác a, khi nào thì ba lại bị người ta đánh.

"Hôm nay ba con tới nhà Trương Dương." Vương mẹ nói xong đột nhiên nhớ tới hỏi: "Tĩnh Kỳ, con nói thật cho mẹ biết, Trương gia nói có đúng là thật không, con thật sự cùng với Trương Dương ly hôn?"

Vương Tĩnh Kỳ vừa nghe ba tới Trương gia, biết là việc ly hôn không giấu được nữa. Vì thế đành phải gật đầu thừa nhận .

"Mẹ, con muốn ly hôn với Trương Dương."

"Chẳng lẽ nói Trương gia nói những lời này đều là thật sự?" Vương mẹ buồn bực hỏi lại.

Vương Tĩnh Kỳ không biết Trương gia nói cái gì, nhưng là khẳng định không phải là lời hay là được, "Trương gia đã nói gì về con?"

Mẹ Vương chần chờ một chút, nói: "Trương gia nói con ở bên ngoài có người khác, nên mới muốn ly hôn với Trương Dương."

"Thật sự là ác nhân. Mẹ người đừng những người đó nói. Ban đầu là do ba tới nhà bọn họ làm âm ỉ, làm cho bọn họ cho ta cùng Trương Dương kết hôn, nhà bọn họ không phải nói muốn trang trí phòng ở trước sao? Tới lúc mà họ định dùng tiền của con để trang trí phòng thì con nói hiện tại cơ chưa có lúc nào có con sẽ đưa cho họ. Thế mà ba của Trương Dương còn nói nếu không đưa tiền thì sẽ ly hôn, sau đó con phát hiện Trương Dương có bồ ở ngoài vậy nên con mới muốn ly hôn, chia đôi nhà ở." Vương kể tóm tắt lại cho mẹ nghe.

"Nhà bọn họ tại sao lại chia cho con một nửa" Vương mẹ không hiểu hỏi lại.

Vương Tĩnh Kỳ liền giải thích, nhà bọn họ như thế nào đến, rồi cả chuyện họ lừa cô nữa.

Chương 73: Chương 39: Ông Vương Nhập Viện

Nói xong chuyện của mình, Vương Tĩnh Kỳ lại hỏi Vương ba làm sao lại bị thương.

Vương mẹ lau nước mắt nói: “Ba con hôm nay không biết ở bên ngoài nghe ai nói chuyện của con, về nhà liền nổi nóng.” Bà nói xong lại nhìn lại con gái. Vương Tĩnh Kỳ hiểu ra, chỉ biết vỗ nhẹ lên tay mẹ.

“Lúc ăn cơm trưa vẫn không thấy thoải mái nên uống nhiều hơn hai chén, ai biết uống xong, tức giận trong người cũng không áp chế xuống được, liền cứ như vậy tới Trương gia. Mẹ thấy vậy sợ có chuyện không may nên cũng đi theo. Khi mẹ tới đó, thấy ba con đã cùng người ta âm ỉ lên, người Trương gia nói rất khó nghe, còn nói ba con không biết dạy dỗ con cái, con cũng biết ba con là người sĩ diện cỡ nào, bị nói như vậy làm sao chịu được, mới đem phòng khách người ta làm loạn lên, sau đó không biết như thế nào, ba con bị ba Trương Dương đẩy ngã, sau đó liền gãy xương.” Vương mẹ nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, nước mắt vốn đã ngừng nay lại chảy xuống.

Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh phân tích một chút, cả hai người đều có lỗi sai, nhưng rõ ràng hành vi của Trương ba đã đủ khấp vào tội cố ý gây thương tích.

“Sau đó người Trương gia có đưa ba tới bệnh viện không?”

“Nào có, bọn họ nói chuyện không liên quan đến bọn họ, mẹ cũng không nói lại bọn họ, chỉ có thể đưa ba con đến bệnh viện trước.” Vương mẹ nghĩ đến tình cảnh đáng sợ lúc ấy, khóc càng thương tâm hơn.

Vậy có nghĩa là Trương gia không muốn chịu trách nhiệm.

“Mẹ đã gọi điện thoại cho anh con chưa?” Cô cảm thấy chuyện này vẫn là để anh cô nói sẽ thuyết phục hơn, nhưng cô tới đây đã một lúc rồi, vẫn chưa thấy bóng dáng anh cô đâu cả, chẳng lẽ là chờ ở bên ngoài phòng phẫu thuật.

“Gọi rồi, gọi anh con xong mẹ mới gọi cho con. Có thể là kẹt xe nên anh con vẫn chưa tới.” Vương mẹ cũng không biết tại sao con mình còn chưa tới.

Bây giờ là hai, ba giờ chiều, làm sao còn kẹt xe được. Xem ra đừng hi vọng anh trai tới.

Cô liền cầm lấy di động, gọi cho cảnh sát để báo án.

Vương mẹ nghe thấy cô gọi điện cho cảnh sát, sợ hãi nói: “Sao con lại gọi điện báo cảnh sát, như vậy là nguy á, ba con làm loạn phòng khách nhà người ta, nếu cảnh sát tới, bắt ba con thì phải làm sao?”

“Mẹ đừng lo, ba con nhiều lắm chỉ phải chịu chút trách nhiệm dân sự thôi, bồi thường chút tiền là được. Ba Trương Dương là tội cố ý gây thương tích, không chỉ phải chịu trách nhiệm bồi thường dân sự mà còn phải chịu trách nhiệm hình sự. Ba đã bị như vậy rồi, không thể để yên cho Trương gia bọn họ được.” Vương Tĩnh Kỳ cũng không biết nhiều lắm, nhưng cô có thể khẳng định, nói về lỗi, ba cô khẳng định không có lớn bằng ba Trương Dương.

“Thật không? Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Vương mẹ nói.

“Ai là người nhà bệnh nhân Vương Kiến Phương, nhanh chóng đóng viện phí, nếu không sẽ không thực hiện phẫu thuật được.” Một hộ sĩ đứng ở hành lang hô lên.

Vương Tĩnh Kỳ đứng dậy nói: “Vâng, tôi lập tức tới đóng.”

Vương mẹ kéo con gái lại hỏi: “Con có tiền không? Ba con còn chưa ra ngoài, mẹ không biết ông ấy đem tiền giấu ở đâu.” Phía trước hộ sĩ cũng đã nhắc vài lần nhưng bà không biết tiền trong nhà để ở đâu, dù có sốt ruột cũng không biết lấy đâu ra để đóng.

“Mẹ yên tâm đi, con có tiền mà, giờ mẹ ngồi ở đây đi, con đi lấy tiền.” Vương Tĩnh Kỳ nói.

Không giống như sau này, ngay cả khi có bảo hiểm y tế, lúc nằm viện cũng phải đóng tiền trước, sau đó cầm hóa đơn của bệnh viện tới công ty bảo hiểm lấy lại. Sau này, chỉ cần đưa chứng minh thư ra, sẽ trả tiền trực tiếp luôn.

Làm Vương Tĩnh Kỳ phải tới ngân hàng lấy năm ngàn đồng, đóng viện phí hết ba ngàn, sau đó tới tìm mẹ. Ang chừng giải phẫu cũng đã xong đi.

Khi cô đến khoa chấn thương chỉnh hình, thấy anh trai cùng với mẹ đang ngồi trên băng ghế chờ.

“Anh đến rồi.” Vương Tĩnh Kỳ tuy biết đại ca khó xử nhưng với chuyện anh cô không thể tới đúng lúc, không thực hiện tốt nghĩa vụ của của một người con, cô vẫn thấy không vui.

“Tĩnh Kỳ, đóng viện phí rồi sao?” Vương Tuấn Kỳ cảm thấy mình thật mất mặt.

Sau khi nhận được điện thoại của mẹ, hắn liền gọi cho vợ ngay, kêu vợ chuẩn bị ít tiền, mặc kệ thế nào, người nằm viện là ba mình, thân là con trai, chút tiền này nhất định phải đưa, lại nói tài sản sau này của Vương ba cũng sẽ giao lại cho hắn nên sớm mượn gì số tiền này cũng thu hồi về. Nhưng vợ hắn liền nói không có. Hắn đương nhiên không tin, nhưng tiền nằm trong tay vợ, hắn cũng không có biện pháp. Vợ hắn nói không có tiền, hắn chỉ có thể mượn đồng nghiệp của mình, nhưng bây giờ rất khó mượn được tiền, hơn nữa hắn vẫn là người làm tạm thời, chưa phải nhân viên chính thức, sau khi hỏi mượn tất cả mọi người, cũng không có ai có tiền cho hắn mượn. Cũng không còn cách nào khác, hắn đành tay không tới bệnh viện. Tới đây, liền nghe mẹ hắn nói em gái đi đóng tiền viện phí cho ba, hắn cảm thấy thật mất mặt.

“Vâng, đóng rồi, em đóng trước ba ngàn, nếu không đủ lại đóng thêm. Ba ra chưa?”

“Chưa ra, Tĩnh Kỳ, anh vừa nghe mẹ nói em muốn li hôn với Trương Dương phải không?” Vương Tuấn Kỳ nhìn em gái hỏi, tuy rằng thời gian trước vợ hắn khuyên hắn nên quên chuyện này đi, nhưng trong lòng hắn vẫn để ý chuyện này.

“Đúng vậy, em muốn li hôn với hắn.” Vương Tĩnh Kỳ không biết anh trai có ý gì, có điều mặc kệ có ý gì, cũng sẽ không ảnh hưởng đến quyết định của cô.

“Anh ủng hộ em.” Vương Tuấn Kỳ nghe xong quyết định của em gái, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vương Tĩnh Kỳ nghe vậy mới lộ ra tươi cười nói: “Em cảm ơn.”

Trong quá trình ba người chờ đợi, có hai nhân viên cảnh sát tới điều tra tình

huống, Vương mẹ vừa khóc vừa kể lại sự việc một lần nữa, sau đó các đồng chí cảnh sát động viên, an ủi một lượt mới rời đi.

Không lâu sau, Vương ba liền được đẩy ra từ phòng giải phẫu.

Nhìn Vương ba nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, trong lòng Vương Tĩnh Kỳ cũng không thể nào không sợ hãi.

Vương mẹ thấy chồng mình bất tỉnh nhân sự, liền khóc lên, sau khi được bác sĩ cam đoan khi hết thuốc tê có thể tỉnh mới ngưng khóc.

Ba người lại đợi tới thời gian ăn cơm chiều, Vương ba mới tỉnh lại. Nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ, Vương ba liền trợn mắt, tuy vẫn còn suy yếu nhưng vẫn bày ra bộ dáng muốn đánh người.

Vương Tĩnh Kỳ bây giờ cũng không sợ ba mình, bây giờ ba mình như vậy, chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể đẩy ngã ngay, đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ, đó là ba cô, cho dù người khác vô tình, cô cũng không coi như họ hoàn toàn vô ý.

Vương mẹ thấy chồng mình mang bộ dạng tức giận, sợ ông lại nổi nóng, liền chạy lại giường bệnh, đem những lời mà con gái kể, kể lại một lần nữa cho ông.

Vương ba sau khi nghe xong, tuy rằng biết lời nói của mấy người kia không phải thật, con gái mình li hôn là do lỗi của Trương gia, nhưng ánh mắt nhìn Vương Tĩnh Kỳ vẫn không thoải mái chút nào.

Cũng chỉ nói với cô mấy chữ: “Đi ra ngoài.”

Vương Tĩnh Kỳ cũng biết điều, liền đi ra ngoài, dù sao những gì mình có thể làm đều đã làm xong, giờ ở đây cũng không có làm thêm được gì.

Cô biết, bởi vì bây giờ ba đang nằm viện, nên trừng phạt của cô mới tạm hoãn lại, chờ ba cô xuất viện, cô liền phải thu dọn đồ đạc ra ngoài.

Ba cô không quan tâm ai đúng, ai sai, ông chỉ biết là con gái li hôn là làm cho ông mất mặt, kết quả khẳng định là phải cút ra ngoài.

Chương 74: Chương 40: Càng Đau Càng Mau Khỏe

Edit: qinghu

Beta: Devil

Ông Vương nằm viện, đây xem như là chuyện lớn của Vương gia, người trong nhà đều có mặt đủ chỉ thiếu con dâu. Ông Vương sau khi phát hiện liền mắng con trai mình:

“đúng là đồ vô dụng, ngay cả vợ của mình cũng quản không được, người còn làm chủ gia đình kiêu gì. Còn có vợ người nữa, không có công sinh con, bây giờ còn như vậy nữa, cô ta cũng vô dụng, người bây giờ về nhà đi, phải thừa khi còn trẻ mà tìm cơ hội sinh đi.”

Nghe tiếng la mắng của ba, Vương Tĩnh Kỳ đoán hẳn là ông bị thương không nặng lắm, nếu không đã không lớn tiếng như vậy.

“bạn già à, ông nói ít một chút đi, đây là bệnh viện, ông không sợ người khác cười vào mặt ông à.” Vương mẹ thấy con mình bị mắng, vội khuyên chồng.

Vương Tuấn Kỳ ngồi ở cuối giường cúi đầu không nói, chính là từ bàn tay nắm chặt kia có thể thấy hẳn rất tức giận.

Với tính tình của ba mình Vương Tĩnh Kỳ cũng rất bất đắc dĩ, ông thế nào cũng làm cho mình và bạn bè ngừng kết giao.

Đời trước, ông Vương cũng mắng Vương Tuấn Kỳ như vậy, mỗi lần Vương Tuấn Kỳ về nhà, ông luôn tức giận, nói chuyện rất khó nghe, nghĩ cái gì liền mắng cái đó, luôn so sánh mình với con dâu trong lòng con trai. Hơn nữa, sau đó vợ Vương Tuấn Kỳ sinh con gái, làm Ông Vương liền kêu hẳn li hôn với vợ, lấy người khác, sinh cho Vương gia một thằng con trai. Chính những lời này đã chọc giận Vương Tuấn Kỳ, ở bệnh viện liền đem Ông Vương ra ngoài, từ đó về sau cũng không bước vào cửa Vương gia nữa.

“cười vào mặt tôi, để tôi xem ai dám cười vào mặt tôi.” Ông Vương vẫn không phục, thân thể trên giường không thể cử động, hẳn liền gân cổ lên

kêu.

“các người làm gì ở đây vậy? Đây là bệnh viện, không phải nhà máy người, vui lòng trật tự một chút.” Hộ sĩ trực ban tới, nhắc nhở người Vương gia một chút.

“Không phải nhà của tôi thì sao? Là bệnh viện thì sao? Tôi có thể bảo hiểm, tôi là công nhân chức, tôi phải sợ cô sao.” Ông Vương đang lúc tính tình nóng nảy, ai nói cái gì ông cũng đều cãi lại.

*** tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Lão đồng chí, sao bác có thể nói như vậy được, bệnh viện có quy định của bệnh viện, cho dù bác có thể bảo hiểm cũng phải tuân thủ, trong bệnh viện không phải chỉ có một bệnh nhân là bác, toàn bộ bệnh viện cũng không phải chỉ phục vụ một mình bác.”

“Tôi cứ như vậy đây, xem cô dám đuổi tôi như thế nào, gọi viện trưởng các cô đến đây, tôi muốn.....” Ông Vương vẫn nằm trên giường kêu gào.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn không được nữa, thật sự là thành sẹo thì quên đau, hơn nữa vết thương kia còn chưa khỏi mà. Cô chạy nhanh vào, cười tươi đem *** kéo ra khỏi phòng bệnh.

“Thật sự xin lỗi, tính tình ba tôi không tốt lắm, lại lớn tuổi, đầu óc có chút không tỉnh táo, xin cô đừng chấp nhậ với ông ấy.”

*** thấy rốt cuộc cũng có người có thể hiểu, nóng giận đã tiêu bớt một chút, nhưng vẫn khó chịu nói: “Tôi biết người lớn tuổi tính tình cũng không thật sự tốt, nhưng tính tình ba cô cũng quá nóng nảy đi, sau này còn như vậy, làm sao chúng tôi có thể công tác bình thường được.”

Vương Tĩnh Kỳ cẩn thận nói: “Thật sự xin lỗi, ủy khuất cho cô rồi, cô ở bên ngoài chắc cũng nghe được, ba tôi cũng không phải nổi giận với một mình cô, ngay cả tôi là con gái cũng cứ muốn mắng là mắng, làm con gái tôi thật sự là không có cách nào với ông ấy cả.”

*** kỳ thật ở bên ngoài cũng nghe tiếng mắng của ông chú kia, sau đó nhìn cô gái trước mặt mình, trong lòng cũng có vài phần đồng tình.

Vương Tĩnh Kỳ thấy sắc mặt *** dịu đi, , nhỏ giọng nói với cô ấy: “Ba tôi đây là trên người không có đau nên mới có sức mà mắng người, tôi muốn

hỏi một chút, khi nào thì thuốc tê hết hiệu quả?”

*** vừa nghe liền hiểu ý của cô gái này, trong mắt liền xuất hiện ý cười.

“Khoảng hơn 2 giờ nữa. Để tôi xem xem, ba cô đã lớn tuổi như vậy, dùng nhiều thuốc giảm đau đối với cơ thể, trái tim đều không tốt.” *** thật sự nói, lập tức liền nói theo ý của Vương Tĩnh Kỳ.

“Như vậy a, vậy chúng ta có nên quan tâm tới cơ thể bệnh nhân một chút không, hộ sĩ, có thể đem lượng thuốc giảm đau cho ba tôi giảm xuống một nửa không?” Suy nghĩ của Vương Tĩnh Kỳ rất đơn giản, trên người bị đau thì ba cô cũng không còn sức để gây phiền toái cho người khác. Lại nói, dùng nhiều thuốc giảm đau thật sự không tốt cho cơ thể, càng đau thì càng khỏe.

“Chuyện này hộ sĩ chúng tôi cũng không thể tự ý quyết định, nhưng nếu gia đình cô yêu cầu thật ra cũng có thể, một lát nữa cô tới chỗ hộ sĩ đứng, tự ký tên đi.” *** cười tươi nói.

“Vậy được, tôi liền theo cô đi ký tên.” Vương Tĩnh Kỳ cũng vô cùng thoải mái, trực tiếp tới chỗ hộ sĩ ký tên, trong phòng bệnh cũng không ai biết việc này.

Phương pháp này đúng là đã làm cho ba của Vương Tĩnh Kỳ yên tĩnh vài ngày, mặc dù trong phòng bệnh vẫn luôn vắng ***, nhưng là giáp mặt cũng không dám nói gì khó nghe.

Vương Tĩnh Kỳ xử lý xong chuyện ở bệnh viện, trở lại phòng bệnh Vương mẹ liền đuổi bọn họ về.

“Các con về đi, ngày mai còn phải đi làm, ở đây có mẹ là được rồi.” Vương mẹ thây mọi chuyện con gái đều đã giải quyết xong, bà liền yên tâm, còn lại chuyện hầu hạ chồng mình, một mình bà làm là đủ rồi.

“Đi về, đi về gì chứ, tôi vẫn còn nằm ở đây, bọn nó còn muốn về nhà ngủ ngon, nằm mơ đi. Hôm nay không đưa nào được về hết, đều phải ở trong này.” Ông Vương vừa nghe nói hẳn phải ở lại bệnh viện, hai đứa con còn muốn về nhà, liền không vui.

Vương Tuấn Kỳ rút cuộc không nhịn được nữa, xoay người ra cửa đi về.

Vương Tĩnh Kỳ cũng nói với mẹ mình: “Mẹ, con về trước đây, sáng ngày mai con lại đến, mang bữa sáng cho mẹ, sau đó mang chút đồ dùng cá nhân tới, buổi tối nếu có việc gì, mẹ tới chỗ hộ sĩ gọi điện cho con.”

Những lời nói của Ông Vương cô coi như chưa nghe thấy, xoay người liền đuổi theo anh trai.

“Hai đứa tụi bay thật

Cửa phòng bệnh ngăn tiếng la mắng của Ông Vương lại, Vương Tĩnh Kỳ đi ra ngoài liền thấy anh trai đang ngồi trên ghế ngoài hành lang đợi mình.

“Tĩnh Kỳ, hôm nay ít nhiều em, anh

“Anh, anh nói gì vậy, chúng ta là anh em, trong kia là ba chúng ta, ai bỏ tiền cũng là việc nên làm mà.” Vương Tĩnh Kỳ thật lòng nói.

Tuy rằng đôi khi trong lòng cô cũng oán chị dâu, một chút trách nhiệm đều không có, nhưng nghĩ lại cô cũng giải thích được.

Với điều kiện của anh trai cô, không có việc làm ổn định, không có tiền, hơn nữa lại có người cha như vậy, có thể không chê anh trai cô, cùng sống với anh là tốt rồi, nếu làm như lời ba nói, li hôn với chị dâu, anh trai cô phỏng chừng sẽ độc thân cả đời.

Vương Tuấn Kỳ nghe em gái mình nói vậy, trong lòng càng thêm khó chịu, khó chấp nhận. Hẳn thật là hai đầu khó xử, tuy rằng hẳn có thể hiểu tại sao vợ hẳn không đưa tiền, nhưng lại không thể chấp nhận cách làm này.

Mặc kệ thế nào, hẳn cũng là con trai, bình thường vợ hẳn luôn nói bên tai hẳn nói cái gì sau này Vương gia đều là của hẳn, vậy hiện tại chuyện của Vương gia sao có thể để mình em gái hẳn gánh vác được.

Vương Tĩnh Kỳ thấy sắc mặt anh trai mình thay đổi liên tục, cũng không có tinh thần đi an ủi. Bận bịu từ giữa trưa đến giờ, cô cũng mệt mỏi.

“Anh à, chúng ta về nhà thôi, chị dâu ở nhà chắc cũng sốt ruột. Ba ở đây, nếu anh không xin nghỉ được, thì tan tầm tới thăm là được rồi, thời gian của em thoải mái hơn, ngày mai em sẽ nói với lãnh đạo một tiếng, khi có tiết sẽ đi dạy, khi không có em sẽ tới bệnh viện giúp mẹ, anh không cần phải lo lắng.”

Vương Tĩnh Kỳ cùng anh trai vừa đi xuống lầu vừa ôn hòa nói.

Vương Tuấn Kỳ cũng không có nói chuyện, trong lòng vẫn buồn bực.

Đi một lát đã tới đại sảnh của bệnh viện, liền thấy ở cửa bệnh viện có vài người chạy tới, đứng ở cửa xem xét xung quanh, khi nhìn thấy anh em Vương Tĩnh Kỳ, liền chạy tới.

Chương 75: Chương 41: Có Chuyện Từ Từ Nói

Khi anh em Vương Tuấn Kỳ đi tới đại sảnh bệnh viện, cũng cảm giác được ồn ào phía trước, nhưng lại không ngờ được ồn ào này là do bọn họ gây nên

Đến khi mà người kia tới gần, Vương Tĩnh Kỳ mới nhìn rõ, mấy người gây náo loạn kia..... dĩ nhiên là mấy người Trương gia.

“Vương Tĩnh Kỳ, cô đúng là đồ đàn bà xấu xa, dám báo cảnh sát bắt ba tôi đi, coi người nhà Trương gia chúng tôi là vô hình sao, hôm nay coi tôi như thế nào thu thập cô.”

Em gái Trương Dương là Trương Mẫn chạy lại đầu tiên, nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ liền muốn tấn công cô.

Vương Tĩnh Kỳ vốn đã nhìn thấy người nhà Trương gia chạy tới, đương nhiên cô không ngốc đứng yên để người ta tới đánh mình, cho nên lách người né tránh.

Vương Tuấn Kỳ cũng thấy đám người Trương gia, nhìn thấy động tác của Trương Mẫn thì ngay lập tức chạy lên, đứng chắn trước người em mình.

“Cô muốn làm gì?”

Trương Mẫn vốn không bắt được người Vương Tĩnh Kỳ, nhưng lại tóm được mái tóc dài của Vương Tĩnh Kỳ, khi cô nhẹ nhàng trốn phía sau anh trai, tóc lại bung ra, sau đó tay Trương Mẫn liền tóm được một ít tóc cô.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy đa đầu đau rát, mới mở miệng hô lên: “Ai nha.”

Sau đó liền lấy tay bảo vệ tóc, đem chỗ tóc bị Trương Mẫn tóm được trở về.

“Cô làm gì, bỏ tay ra.” Cô giữ lấy đầu mình, la lên.

“Buông tay? Cô đừng mơ. Mụ đàn bà xấu xa này, cô dám báo cảnh sát bắt ba tôi, nói cho cô biết, người Trương gia chúng tôi không phải dễ động vào đâu.

Hôm nay tôi phải cho cô biết tay.” Trương Mẫn vốn đã không nhìn Vương Tĩnh Kỳ vừa mắt, bình thường chỉ mềm yếu, không có chính kiến, lại còn dám cùng Trương gia bọn họ tranh giành tài sản, đúng là mơ mộng hão huyền.

Khi vừa mới bắt đầu, cô đã muôn thu thập người đàn bà này, cho cô ta biết điều một chút, nhưng người trong nhà lại không đồng ý, bây giờ thì hay rồi, ngày hôm qua còn dám báo cảnh sát bắt ba bọn họ đi.

“Tôi xem cô có dám làm không, nhanh chóng buông tay ra, còn không cũng đừng trách ta không khách khí.” Vương Tuấn Kỳ thấy tóc em gái mình bị người ta túm lấy, liền đi lên cứu, nhưng con bé Trương Mẫn này cũng rất khỏe, túm được mấy lọn tóc, nói gì cũng không buông tha.

Vương Tuấn Kỳ không thể nhìn tiếp nữa, chỉ có thể bắt lấy tay đang cầm tóc em gái mình của Trương Mẫn, dùng sức mở nó ra.

“Tiểu Mẫn, con đừng manh động, chúng ta đều là người văn minh, có chuyện gì từ từ nói.” Triệu Giang Anh cùng Trương Phượng cũng lên tiếng khuyên can, nhưng lại kéo Vương Tuấn Kỳ ra, không cho hắn ngăn cản Trương Mẫn, rõ ràng là cố tình gây chuyện mà.

Trương Dương ở bên cạnh nhìn tình huống này cũng không động thủ, chỉ là thờ ơ lạnh nhạt nhú màu, nhìn đám người vây xung quanh càng ngày càng đông, cảm thấy thật mất mặt.

Vương Tĩnh Kỳ cố gắng kéo tóc của mình lại, lại cùng Trương Mẫn giằng co.

“Trương Mẫn, cô tốt nhất buông tay ra cho tôi, nếu không.....”

“Tôi không buông tay, cô có thể làm gì tôi.” Trương Mẫn không đợi Vương Tĩnh Kỳ nói xong, đã la hét ầm ĩ lên, còn cố tình kéo căng lọn tóc trong tay mình.

Vương Tĩnh Kỳ tuy muốn bảo vệ tóc, nhưng những hành động của cô ta làm co da đầu cô càng đau hơn, cô không thể không làm theo động tác của cô ta, đong đưa đầu mình.

Vương Tuấn Kỳ thấy cô như vậy thì có chút tức giận, trong nháy mắt dùng hết sức mình, đẩy Triệu Giang Anh cùng Trương Phượng sang một bên, sau

đó dùng sức gỡ bàn tay đang nắm tóc em mình ra.

“Anh làm gì, mau bỏ tay ra. Ai nha, có ai không, có người sàm sỡ tôi.”
Trương Mẫn đúng thật là khỏe, tuy rằng bị nắm tay có chút đau, nhưng vẫn không chịu buông ra, còn mở miệng kêu người ta sàm sỡ mình.

Vương Tuấn Kỳ nghe xong lời nói của cô ta, liền như bồng phải tay, nhanh chóng bỏ tay ra, lui về sau.

Vương Tĩnh Kỳ cuối cùng cũng thoát khỏi tay Trương Mẫn, lùi về sau hai bước, ngồi chồm hồm trên mặt đất, dùng tay xoa đầu mình.

Thật là đau! Cô lại nghĩ đến những gì bản thân mình phải chịu ở kiếp trước và ba mình giờ đang phải nằm trên giường bệnh, thù mới hận cũ liền nảy lên trong lòng.

“Trương gia mấy người thật khinh người quá đáng, lúc chiều, đánh ba tôi tới mức phải vào viện, người vừa mới từ phòng phẫu thuật đi ra, Trương gia mấy người liền tới bệnh viện bắt nạt người ta. Ở đây có nhiều người như vậy mấy người còn có thể đổi trắng thay đen, vu oan cho anh tôi sàm sỡ, là cảm thấy người nhà Vương Tĩnh Kỳ tôi đây dễ bắt nạt phải không, được, bây giờ, tại đây, có chuyện gì chúng ta giải quyết cho xong đi, các người phải cho Vương gia chúng tôi một câu trả lời rõ ràng, nếu không, ngày mai chúng ta tới tòa án li hôn đi.” Vương Tĩnh Kỳ nóng nảy, cô không nghĩ tới người nhà Trương gia dám động thủ đánh mình. Đời Trước, cô với Trương gia có mâu thuẫn lớn hơn cũng không có bị đánh qua, ai ngờ hôm nay lại quá đáng như vậy.

Đây là tạt xấu, không thể tha được.

“Cô cho rằng cô uy hiếp như vậy, người nhà chúng tôi sẽ sợ sao, đúng là nằm mơ! Li hôn thì li hôn đi, nhưng cô đừng mong lấy được một phân tiền nào của chúng tôi.” Trương Mẫn thấy những lời mình mới nói dọa cho Vương Tuấn Kỳ sợ, đắc ý nhìn Trương Dương.

Vương Tĩnh Kỳ cười lạnh nói: “Tôi có thể lấy được phân tiền nào đi hay không không phải dựa vào cô nói là được, phải xem quan tòa phán như thế nào.”

“Cô đừng có mà hù dọa người.....” Trương Mẫn vốn còn muốn mắng người, lại bị Triệu Giang Anh kéo lại.

“Tiểu Mẫn, đừng ồn ào nữa. dù thế nào thì cô ấy cũng là chị dâu con.”

Bà nói xong liền liếc mắt nhìn con gái mình một cái, thấy con gái im lặng mới chân thành đi lên phía trước, nói:

“Tĩnh Kỳ, con đừng để ý những lời Tiểu Mẫn nói, nó chỉ là lo lắng quá thôi. Mới này, thật sự có mấy cảnh sát tới nhà, không nói gì đem ba con đi, còn nói là con báo cho họ làm vậy. Nên nó mới chạy tới đây, lại không kiểm chế được tâm trạng, con tha thứ cho nó còn nhỏ, không hiểu chuyện đi.” Bà nói mang chút ủy khuất, vẻ mặt đau khổ, ai oán.

Người vây xem xung quanh vốn đã không ít, ban đầu thấy một nhóm người tới đây đánh một cô gái, cuối cùng cô gái hung dữ kia còn chơi xấu, vu khống người ta sàm sỡ mình, mọi người đều cảm thấy đám người kia không phải người tốt. Nhưng là nghe xong lời người lớn tuổi này nói, lại cảm thấy sự việc không phải chỉ có như vậy, cô gái bị đánh kia cũng không phải tốt đẹp gì. Những người vây xem đều sáng mắt lên, hóng chuyện, có bệnh cũng không đi khám, chờ xem náo nhiệt.

Vương Tĩnh Kỳ nghe Triệu Giang Anh nói, biết bà ta định thay đổi sự việc cho có lợi với bà.

“Cô à, những lời này không thể nói lung tung được đâu, cục cảnh sát cũng không phải của nhà con mở ra, con nói muốn bắt ai là bắt người đó. Cảnh thận họa từ miệng mà ra đó cô.”

Hiện tại tuy rằng chưa có sự kiện gì diễn ra, nhưng nói xấu danh dự của cơ quan cảnh sát như vậy, không biết sẽ gặp phải rắc rối gì.

Triệu Giang Anh không ngờ Vương Tĩnh Kỳ không có rơi vào bẫy của bà, còn bắt được lỗi trong lời nói của bà.

“Con đàn bà xấu xa, cô nói gì đó, khi cảnh sát tới, nói cô tố cáo ba tôi, giờ cô còn không thừa nhận?” Trương Mẫn nhin không được lại mắng tiếp.

Triệu Giang Anh giữ chặt con gái lại, trong lòng mắng, đúng là đồ óc heo, thành sự không có, bại sự có thừa.

“A, cô nói như vậy, tôi đây cũng thừa nhận, chính là tôi báo cảnh sát.”

“Cô ta thừa nhận, tất cả mọi người cùng nghe thấy chứ, nào có người nào ác độc như cô ta, còn chưa có li hôn với anh tôi đâu, có thể nhẫn tâm để cảnh sát bắt ba chồng mình đi. Người đàn bà như vậy cần phải được dạy dỗ, không thể để như vậy được.” Trương Mẫn cảm thấy mình có lý, cao giọng nói, tìm kiếm sự đồng tình của người xem.

Chương 76: Chương 42: Đánh Nhau

Edit: PMN

Beta: Devil

Người vậy xem không biết sự tình đầu đuôi vừa mới nghe Trương Mẫn nói như vậy, ánh mắt Vương Tĩnh Kỳ đang đồng tình cũng liền thay đổi.

Vương Tĩnh Kỳ sửa sang lại đầu tóc, đau lòng mấy sợi tóc rụng trên tay mình, ngẩng đầu nói: "Tôi nay, nếu nhà các người không chê dọa người, tôi cũng không còn gì băn khoăn, vậy rốt cuộc việc này là ai ác độc." Nàng giương mắt lên nhìn biểu cảm trên mặt của Triệu Giang, trong lòng liền thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Cô tuy rằng ngoài miệng nói muốn đem tất cả mọi việc cho Chu Cận Du phân xử nhưng cô cũng không muốn đem chuyện riêng tư này nói cho người lạ.

Cuối cùng vẫn chỉ có Triệu Giang là người lý trí .

"Tĩnh Kỳ, con đừng cùng tiểu Mẫn đả kích, con và Trương Dương tính cách không hợp, không đi đến cùng được, vậy cũng tốt. Chúng ta cũng chỉ cần các con hạnh phúc thì cái gì cũng không quan trọng." Triệu Giang nói những lời như vậy thật giống như đang hỏi ngược.

Vương Tĩnh Kỳ trong lòng thầm nói rốt cục ở Trương gia vẫn còn có người biết nói tiếng người .

"Tĩnh Kỳ à, hôm nay ta đến đây cũng chỉ muốn nói với con về chuyện của ba Trương Dương. Con và Trương Dương tuy không kết hôn thì cũng không nên trở thành oan gia đúng không. Vậy nên còn có thể đừng gọi người tới bắt ông ấy được không. Ông ấy đã lớn tuổi như vậy rồi nhất định là sẽ không chịu được chuyện này đâu." Triệu Giang nói xong còn cố tình điểm thêm bằng vài giọt nước mắt.

Người chung quanh nhìn Vương Tĩnh Kỳ với ánh mắt không tốt.

Vương Tĩnh Kỳ nghe Triệu Giang nói xong thì cười lạnh trong lòng. Trương

Dương à, mẹ anh diễn kịch cũng thật là giỏi nha.

"Thực sự thì tôi cũng không muốn làm oan gia, chỉ cần các người chia đều tài sản như pháp luật đã quy định thôi. Bà có biết, lúc Trương Dương làm chuyện đó, tôi muốn phải đi tới cơ quan hấn, không nói sau này thế nào, nhưng là tối thiểu hiện tại hấn là gì cũng không phải, nhưng chúng ta đã quen biết một thời gian, cho dù tôi có ủy khuất thì tôi cũng nhịn, tôi cảm thấy nếu làm con dâu thì có thể chịu đựng chuyện như vậy, cũng coi như không làm thất vọng Trương gia. Nhưng thử xem Trương gia các người làm gì, đánh ba tôi tới mức phải nhập viện sao. Sau đó đuổi ba mẹ tôi rồi coi như không có việc gì sao. Nếu không phải mẹ tôi gọi xe cứu thương thì ba tôi sẽ ra sao.

Vì vậy tôi gọi điện báo cảnh sát thì có gì sai sao? Nhà các người nếu không phạm pháp, chỉ một mình tôi đơn phương báo cảnh sát thì họ có thể bắt à. Hiện tại ba tôi mới vào phòng hồi sức, các người vào thăm để đánh ông ấy tiếp sao. Có phải ta quá tốt với các người." Thực sự thì cô rất hiền nhưng gặp những người như vậy thì không thể hiền được.

Triệu Giang khẽ cau mày, sau đó lại giả bộ nhu nhược thương tâm, giải thích:

"Tĩnh Kỳ à, tiểu Mẫn cũng là do lo lắng cho cha cho nên mới làm ra chuyện như vậy. Con là giáo viên đừng so đo với trẻ con làm gì. Còn về việc ba con bị tai nạn thì nhà con đang gặp chuyện như vậy, chúng ta qua đó thăm hỏi cũng không tiện. Đợi tới lúc nào ba con khỏe gia đình chúng ta sẽ qua thăm." Bà vô cùng khôn khéo khi đánh lảng được chuyện đã làm ba cô bị thương.

"Dù sao thì ba tôi cũng bị các người đánh gãy xương, vậy nên về tiền thuốc men thì chắc chắn các người phải lo còn những chuyện khác để cảnh sát lo đi." Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy việc này không có gì để thương lượng, giết người đền mạng, đánh người bồi thường tiền là lẽ đương nhiên, dù người bị thương là ba cô hay là người khác thì Trương Đông Thăng vẫn bị pháp luật xử lí.

Triệu Giang nghe Vương Tĩnh Kỳ nói vậy thì sắc mặt không tốt. Nhưng nghĩ đến ông lão nhà mình vẫn còn đang ở đồn cảnh sát thì lại cố gắng chịu đựng hạ mình:

"Tĩnh Kỳ này, dì biết là hôm nay ba Trương Sung do quá kích động nên mới làm nhe vậy, nhưng con không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt phật tổ

chứ, tốt xấu gì hiện tại con và Trương Dương vẫn chưa ly hôn, vẫn còn gọi ông ấy là ba. Vậy có phải con nên giơ cao đánh khề thả người ra không?"

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong lời của bà, cười "Đã hai năm rồi, giờ tôi và Trương Dương cũng phải ly hôn. Hai năm qua tôi đã ở đó làm bảo mẫu cho các người rồi còn gì"

Lời nói này làm cho Trương gia chột dạ, Trương Dương giật mình. Cuối cùng là vẫn không biết nói gì.

"Các người cũng vừa nói rồi còn gì, tôi chỉ là một giáo viên, biết người khác làm việc xấu thì cũng chỉ biết thông báo với cảnh sát chứ đâu có quyền thả người" Vương Tĩnh Kỳ trực tiếp nói mình quả thật không kia năng lực.

"Cô thật là...Hừ...Mẹ ta đã cho cô mặt mũi cô còn không muốn , là ba cô tới đây làm loạn trước, cho nên cha ta mới đẩy một cái. Mẹ à, con đã nói rồi cô ta không phải người tốt đâu. Nẹ còn lằng nhằng làm gì nữa." Trương Mẫn bị Trương Phượng giữ ở phía sau nhưng tới lúc nghe thấy lời của Vương Tĩnh Kỳ liền không chịu được mà vùng vằng thoát ra.

Vương Tuấn Kỳ ở bên cạnh tuy rằng vẫn không nói gì, nhưng là ánh mắt lại nhìn chằm chằm tất cả mọi người trong Trương gia, nếu như xét về số lượng thì hai anh em anh thua. Vậy nên càng cần phải tỉnh táo để đối phó thôi.

Sau đó cô nhìn đến Trương Dương thì thấy em gái hấn tiến về phía hoa quả rồi lại tiến tới chỗ cô.

"Cô muốn gì, trước tất cả mọi người cô muốn đánh nhau đúng không? Mọi người hãy làm chứng cho. Hiện tại tôi và anh trai chỉ đang phòng vệ và bị tấn công." Vương Tĩnh Kỳ đối với anh trai thì bảo vệ như vậy đó.

Triệu Giang vốn đã muốn lôi kéo con gái tới chuẩn bị đánh người. Nhưng khi nghe xong Vương Tĩnh Kỳ nói như vậy thì ngừng lại một chút. Nhưng nhìn thấy con gái mình sợ nó chịu thiệt, ý nghĩ nóng lên, cái gì cũng không để ý liền vọt đi lên.

Vương Tĩnh Kỳ tuy rằng sẽ không đánh nhau, nhưng cũng không phải nhìn thấy anh mình như vậy mà không giúp.

"Mẹ, em gái, các người đừng làm loạn , có rất nhiều người đang nhìn đó." Trương Dương rốt cục ở bên cạnh đứng không yên, đã chạy tới can ngăn,

nhưng khi phụ nữ đã đánh lộn thì không gì có thể can ngăn. Vậy nên hẳn cũng bị chút thương tích.

Chương 77: Chương 43: Anh Em Nói Chuyện

Trận chiến gây rối loạn trật tự tại bệnh viện này đến tận khi bảo vệ bệnh viện tới xử lý mới kết thúc.

Anh em Vương Tĩnh Kỳ tuy rằng đều bị thương nhưng xét về tổng thể cũng không tính là đánh nhau thua. Vương Tĩnh Kỳ vốn không muốn đánh nhau, nhưng cô vốn đã chán ghét người Trương gia, cơn tức vốn đã đến cực hạn, chỉ là vừa vãn phát tiết ra, cô giống như là hổ dữ xuống núi, liều mạng mà đánh.

Mà Trương Dương chính là người xui xẻo nhất, hắn vốn không muốn đánh nhau, nhưng cuối cùng lại bị Vương Tĩnh Kỳ đánh nhiều nhất. Vương Tĩnh Kỳ như là liều mạng mà đánh, đem thù mới hận cũ đều phát tiết hết ra, đánh Trương Dương càng lúc càng mạnh, càng đánh càng hăng.

Trương Dương vốn là dân chuyên ngồi trong văn phòng, thân thể cũng không có cường tráng, Vương Tĩnh Kỳ lại như dùng hết sức mà đánh, hắn đúng là đánh không lại cô. Những người khác của Trương gia khẳng định cũng không trợ mắt đứng nhìn con trai độc nhất hay anh trai của mình bị đánh, đều xông lên cứu hắn, nhưng tất cả đều bị Vương Tuấn Kỳ ngăn lại. Vương Tuấn Kỳ vốn không đánh đàn bà, con gái, nhưng là phải bảo vệ em gái mình, hắn đành phải ra tay, lôi kéo ba mẹ con Trương gia.

Mấy năm nay Vương Tuấn Kỳ đều đi làm công cho người ta, đều là công việc dùng thể lực kiếm sống, thể chất của hắn vốn không tệ, chính là lấy một đánh ba cũng không thành vấn đề. Mẹ con Triệu Giang Anh đang muốn lên giúp con trai mình thì bị ngăn cản, tiến lên không được, bèn đem toàn bộ oán khí phát tiết hết trên người Vương Tuấn Kỳ. Cho nên lúc kết thúc trận đánh, vết thương trên người phụ nữ cũng không có nhiều lắm, cơ bản là không có vấn đề gì, nhưng trên người hai người đàn ông, lại vô cùng nhiều, mặt bị đánh thê thảm.

Bảo vệ bệnh viện thấy tình trạng của hai người đàn ông đều thấy đau thay họ, với tinh thần nhân đạo, hỏi họ có cần bào cảnh sát để xử lý không, thấy hai người họ lắc đầu, cảm thán một chút, sau đó liền đem họ đuổi ra khỏi bệnh viện.

Đoàn người ở của bệnh viện lại nhìn chăm chăm thêm một lúc, thấy hai người đàn ông hoàn toàn đi khỏi, mới chính thức tản ra.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không vội vã về nhà, mà lôi kéo anh trai đi một vòng nhỏ, sau đó quay trở lại bệnh viện.

“Tĩnh Kỳ, chúng ta còn quay lại đây làm gì, nhanh về thôi.” Trên mặt, trên người Vương Tuấn Kỳ đều đau, bây giờ chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi một chút.

“Bây giờ cả người anh đều bị thương, đặc biệt là trên mặt, nếu không xử lý, sau này để lại sẹo thì phải làm sao?” Vương Tĩnh Kỳ mặc kệ anh trai nói gì, cũng lôi kéo anh trai vào một phòng khám nhỏ trong bệnh viện.

“Không sao đâu, anh là đàn ông, lại đã kết hôn, cũng chỉ là mấy vết sẹo, để lại thì để lại thôi.” Vương Tuấn Kỳ không muốn tới bệnh viện, tới đây nhất định phải gặp bác sĩ, bác sĩ nhất định sẽ kê cho một đồng thuốc, nghĩ tới số tiền thuốc phải trả, mày hấn liền nhú lại.

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC, ANH NHƯ VẬY TRỞ VỀ, CHỊ DÂU NHẤT ĐỊNH OÁN TRÁCH EM.” Vương Tĩnh Kỳ không nghe hấn, nói với bác sĩ một chút, để bác sĩ kê đơn.

“Kỳ thật, chị dâu em là cũng là người tốt.” Vương Tuấn Kỳ thấy ngăn cản không được, cũng biết ý tốt của em gái mình, thấy em gái muốn tới *** trả tiền, liền chạy tới giành lại, nói: “Anh trả, để anh trả.”

Vương Tĩnh Kỳ làm sao có thể để anh mình trả số tiền này, lại càng phải gấp rút trả tiền, ngăn anh trai lại.

“Anh trả làm gì, em có thể bảo hiểm, anh quên rồi sao, chỉ là một chút tiền, anh còn tranh trả với em làm gì.” Cô trừng mắt với anh trai một chút, đem lý do mình có thể bảo hiểm nói ra.

Bác sĩ cũng không phải kê cho bọn họ loại thuốc đắt tiền gì, chỉ là một chút thuốc giảm đau, một chai i-ôt.

Lấy thuốc xong, hai anh em tới ghé trên hành lang ngồi.

“Có đau hay không?” Vương Tĩnh Kỳ vừa dùng i-ôt giúp anh trai xử lý vết thương trên mặt, vừa đau lòng hỏi.

“A,...không đau, a.....” Vương Tuấn Kỳ vừa mở miệng trả lời vừa kêu “a”, muốn tránh miếng bông trong tay em gái mình, lại biết vết thương trên mặt nếu không xử lý cũng không được.

“Đau, biết đau là được rồi, anh là một người đàn ông, tại sao lại đứng yên để cho ba người kia đánh thành như vậy chứ, thật sự là đáng đời mà.” Vương Tĩnh Kỳ thấy anh trai mình như vậy thật sự là vừa tức giận vừa cảm động.

“Nhẹ chút, nhẹ tay một chút.” Vương Tuấn Kỳ đau đến co hết cơ trên mặt lại, muốn trốn tránh, nhưng cũng không có vì lời nói của em gái mình mà tức giận: “Anh đã từng thề, anh sẽ không đánh trẻ con và phụ nữ.” Cuối cùng hấn rầu rĩ nói một câu.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong, động tác dừng lại một chút, sau đó lại giúp anh trai bôi thuốc, nước mặt lại tí tách rơi xuống.

Trong lòng cô hiểu được ý câu nói của anh mình, hai người có một người ba như vậy, từ nhỏ đã thấy ba mình đánh mẹ và đánh chính bọn họ thường xuyên, trong lòng đều âm thầm thề, sau này mình lớn lên, tuyệt đối sẽ không làm người giống như ba. Anh tri vẫn kiên trì giữ lời thề của chính mình, nên vừa rồi mới bị đánh thành như vậy, hấn cũng không có đánh lại.

“Tĩnh Kỳ, sao lại khóc, làm sao vậy, anh nói không có đau mà.” Vương Tuấn Kỳ thấy em gái khóc, nước mắt như mưa, cũng không biết phải làm sao, không biết phải làm gì mới tốt.

Vương Tĩnh Kỳ liền bỏ thuốc xuống chỗ ngồi, nhào vào trong lòng anh trai khóc rống lên. Cô tới bây giờ vẫn biết, anh trai là người tốt, đời trước như vậy là bị cuộc sống bức bách. Chính là dù có khó khăn thế nào đi nữa, hấn cũng chưa từng quên mình có một em gái.

Vương Tuấn Kỳ bị em gái ôm làm cho tay chân có chút luống cuống, cả người đều cứng ngắc một lúc, mất một lúc sau mới dang hai tay ra, ôm em gái trong lòng, an ủi: “Đã trở thành người lớn rồi, còn khóc nhè như vậy. Tĩnh Kỳ, đừng sợ, vẫn có anh ở đây mà. Em muốn làm gì thì cứ làm, muốn li hôn thì li hôn, không cần lo lắng gì hết, nếu ba không cho em vào nhà, em cứ tới nhà anh, anh sẽ nuôi em.” Hấn chỉ có một em gái này, từ nhỏ hấn đã tự thề với chính bản thân, đời này em gái có một người ba như vậy là rất đáng thương rồi, sau này mình lớn lên, nhất định phải đối xử tốt với em gái, không để cho ai bắt nạt em gái mình. Nhưng là từ khi hấn kết hôn, lại càng cảm

thấy lực bất tòng tâm, hấn nghĩ tới tình cảm của mình và em gái khi mình còn ở nhà, lại nhìn tới bây giờ em gái giống như đứa bé khóc ở trong lòng mình, như vậy tin tưởng mình, như vậy ỷ lại vào mình, hấn cảm thấy trước kia mình không phải là người anh tốt, không xứng đáng làm anh trai.

“Em biết, em biết, em biết anh vĩnh viễn cũng không mặc kệ em.”

Vương Tĩnh Kỳ ở trong lòng anh trai mình vừa khóc vừa suy nghĩ thông suốt, sau đó lau khô nước mắt, tiếp tục giúp anh trai bôi thuốc, nhưng oán khí trong lòng với anh trai cũng đã tiêu tan.

Đời trước, tuy anh trai không giúp đỡ gì nhiều lắm cho cô, nhưng cũng thường xuyên quan tâm tới cô, lúc trước, khi cô nằm viện, hấn dưới áp lực của chị dâu, vẫn nhiều lần đem cháu gái tới gặp cô. Tuy rằng cũng không phải nhiều lần lắm, mỗi lần cũng không mang gì nhiều, nhưng cô biết, đó là anh trai đã cố gắng hết sức. Đó chính là toàn bộ khả năng của hấn.

Nghĩ lại chính mình lúc đó, sau khi cử hành hôn lễ với Trương Dương, cơ hồ là cùng nhà mẹ đẻ đoạn tuyệt lui tới, cũng không có cùng anh trai gặp mặt qua mấy lần.

Chinh mình đều không có làm tốt, làm sao có thể yêu cầu anh trai mình được.

“Anh, Trương Dương hấn ở bên ngoài lại quen với một người bạn gái.....”
Vương Tĩnh Kỳ bắt đầu liên miên, cẩn thận đem chuyện của mình với Trương Dương nói lại cho anh trai biết.

Chương 78: Chương 44: Động Hài Sự?

Edit: PMN

Beta: Devil

Vương Tuấn Kỳ sau khi đưa em gái về nhà, thì lết thân mỗi mệt của mình về nhà, nhìn thấy trong nhà vẫn còn sáng đèn thì vô cùng chán nản.

"Anh đã đi đâu vậy?" Triệu Bình nghe được tiếng bước chân, biết là Vương Tuấn Kỳ đã về liền vén chăn đi dép chạy ra xem.

Vương Tuấn Kỳ đang đổi giày, nghe được câu nói của Triệu Bình hàm ý tức giận, bất đắc dĩ đứng thẳng người nói: "Không phải chiều nay anh đã gọi điện cho em rồi sao, ba anh phải nhập viện, anh vào viện thăm ba."

Triệu Bình sao có thể không biết anh đi đâu, hỏi như vậy chỉ là tìm cớ để cãi nhau, nhưng tới khi Vương Tuấn Kỳ ngẩng đầu lên cô thấy trên cổ anh có vết thương thì vô cùng hoảng sợ.

"Anh bị sao vậy, tới bệnh viện thăm ba mà để chính mình bị thương nữa sao." Triệu Bình sốt ruột, chạy nhanh tới hỏi thăm.

Triệu Bình và Vương Tuấn Kỳ trước giờ chưa bao giờ cãi nhau (Vương Tuấn Kỳ nghe lời Triệu Bình cô nói gì thì chính là như vậy). Bởi vì chuyện của Vương gia, hai người mới như vậy, nhìn thấy anh bị thương thật sự cô rất lo.

Vương Tuấn Kỳ có chút ngượng ngùng hướng bên cạnh né tránh "Không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da thôi."

Anh không dám nói vì sao bị thương, Triệu Bình đối với gia đình mình vốn còn có rất nhiều thành kiến, đối với em gái mình cũng có chút bất đồng quan điểm. Nếu biết mình bị nhà chồng của em gái đánh thì nhất định sẽ làm ồn. Hơn nữa Triệu Bình đối với việc em gái mình ly hôn cũng có chút không đồng tình. Nếu biết chuyện này thì nhất định sẽ đổ hết lỗi lên đầu em gái.

Triệu Bình vừa thấy ánh mắt chồng mình lóe lên, biết chắc là chuyện này có vấn đề. Một người ra ngoài cả đêm, sau đó về nhà bị thương như vậy nói không có việc gì thì thật không thể tin được.

"Đừng nhúc nhích. Đứng yên." Triệu Bình vỗ vai Vương Tuấn Kỳ, sau đó cẩn thận xem xét.

Cô càng xem càng bức mình. Chắc chắn vết thương này là do đánh nhau với phụ nữ.

"Anh đã đánh nhau, với phụ nữ?"

Vương Tuấn Kỳ nghĩ xem ra giấu không được, cũng không né tránh nữa, nhưng cũng không lên tiếng.

Triệu Bình nhìn anh trông như một con gấu, trong lòng càng tức giận.

"Là mẹ đánh anh, bởi vì chúng ta chưa đưa tiền?" Triệu Bình chỉ có thể nghĩ ra lý do này.

Lúc chiều, cô nhận được điện thoại của anh biết ba chồng nhập viện, trong lòng ý nghĩ đầu tiên là thật sự hết giận, ông già đó bình thường không có việc gì sẽ kiếm việc gây sự, chỉ cần ông ta không thoải mái sẽ ép người khác cùng ốm với mình. Vậy nên nếu ông ta ốm thì có thể yên tĩnh một thời gian rồi.

Bất quá khi nghe chồng mình nói muốn đưa tiền cho nhà chồng thì cô liền tức điên lên. Hai người đều không có công việc ổn định, đi làm thuê cho người ta. Cả hai cũng đã ba mươi tuổi nên đang muốn kiếm thêm để dành tiền để sinh con. Không nghĩ tới bây giờ số tiền ấy đã đưa hết cho nhà chồng rồi.

"Em đừng đoán mò, không phải như vậy đâu." Vương Tuấn Kỳ nhìn Triệu Bình liếc mắt một cái nói. Anh tuy rằng không giữ tiền, nhưng trong nhà có bao nhiêu tiền anh vẫn biết. Cho nên lúc buổi chiều nghe Triệu Bình nói trong nhà không có tiền, trong lòng anh không phải không oán hận. Triệu Bình làm như vậy khiến anh có chút không vừa lòng.

"Vậy thì tại sao. Anh bị em gái đánh" Triệu Bình nghi ngờ nhìn anh, khả năng chính cô còn cảm thấy có chút không tin, em gái chồng dù sao cũng là cô giáo, hơn nữa tính tình cũng tốt nhìn thế nào cũng không giống người hay

đánh nhau.

"Không phải, em gái anh không phải người như vậy." Vương Tuấn Kỳ nghe Triệu Bình hoài nghi đến em gái mình liền cãi lại.

Sau đó kể lại chuyện cùng Trương gia đánh nhau kể cho cô nghe.

"Hừ, bình thường em nói chuyện của nhà mình anh còn không muốn nghe, hiện tại anh xem anh đang làm gì vậy." Tất cả những điều này đều là trong lòng cô nói ra. Cô biết Vương Tấn Kỳ là người rất yêu thương em gái, nhưng chuyện hôm nay thì cô không thể giấu trong lòng nữa.

"Em đừng nói nữa, chuyện này không phải do Tĩnh Kỳ cố ý." Vương Tuấn Kỳ nghe cô nói vậy thật không chịu được.

"Hừ, em gái anh là lá ngọc cành vàng hay sao mà không được nhắc tới. Anh xem, tới tâm tư của một người đàn ông còn không hiểu thì làm được gì." Triệu Bình cũng gân cổ cãi lại.

"Câm miệng, chuyện của em tôi không cần cô quan tâm." Vương Tuấn Kỳ nghiêm mặt nói.

"Hừ, có muốn tôi cũng không thèm quan tâm."

Wương Tuấn Kỳ trừng mắt nhìn Triệu Bình một hồi lâu rồi mới hít một hơi thật sâu, áp chế cơn tức trong lòng.

Ngẫm lại trong nhà đã có không ít chuyện, nếu mình cùng Triệu Bình đánh nhau, thật đúng là không ra sao, cho nên chịu đựng, nói: "Thôi đi, ba anh đang nằm viện, Tĩnh Kỳ cũng ly hôn, trong nhà đã nhiều chuyện lắm rồi. Em dọn một căn phòng đi, nếu Tĩnh Kỳ thật sự ly hôn thì nó không có chỗ để đi đâu, nên trước hết cứ để nó ở tạm đó đã." Anh nói về mặt mỗi.

Triệu Bình định nói tiếp, nhưng thấy Vương Tuấn Kỳ mệt mỏi như vậy, cũng có chút đau lòng.

Cô đã sớm nghĩ kỹ không thể để Vương gia làm ảnh hưởng tới hai người. Cô cũng đã kiên trì thời gian dài như vậy, tại sao có thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ đâu, nghĩ vậy cô cũng dụi đi nói "Đây là ý của anh. Vậy anh đã hỏi ý Tĩnh Kỳ chưa?" Em gái của chồng bình thường vẫn là rất ít khi gặp, cho tới bây giờ Tĩnh Kỳ tới đây cũng chỉ là đưa đồ các thứ. Vậy đây chắc không phải

ý của cô ấy.

"Ý tứ của anh , nếu nó và Trương Dương ly hôn, ba anh chắc chắn sợ bị điều tiếng, không cho nó ở nhà, nó cũng là nữ, không tới đây thì còn đi đâu nữa."

Triệu Bình vừa nghe chỉ biết lại là ý của chồng mình, cái này dễ làm, chỉ cần dọa một chút khẳng định cô ta sẽ không dám đến ở.

"Được, dù sao em cũng là chị dâu sao lại không giúp. Đợi cuối tuần em sẽ dọn phòng." Triệu Bình suy nghĩ cẩn thận rồi nói.

Nghĩ kỹ này đó, không có gì phiền toái, Triệu Bình tâm tình cũng tốt , đột nhiên cô lại nghĩ tới đến một vấn đề quan trọng.

Chương 79: Chương 45: Ngày Hôm Đó Em Không Thể Qua Được.

“Tiền viện phí của ba đã nộp rồi sao?” Triệu Bình nhớ tới vấn đề quan trọng nhất, vấn đề này đã làm cô suy nghĩ suốt một buổi chiều, thêm cả buổi tối nữa.

“Nộp rồi.” Vương Tuấn Kỳ cũng không để ý, chỉ thuận miệng trả lời. Bây giờ hắn cảm thấy vết thương trên mặt hơi đau, đang tới tủ TV kiểm xem có thuốc mỡ gì có thể tiêu viêm, giảm đau không.

Triệu Bình nghe nói đã nộp viện phí, lập tức nghĩ đến chuyện hắn nói trong điện thoại lúc chiều, nói muốn mượn tiền.

“Anh tính làm cái gì vậy hả? Anh mượn tiền người ta nộp viện phí phải không? Tình hình của chúng ta không phải anh không biết, tại sao anh còn làm như vậy, anh như vậy à không nghĩ tới em phải không? Em bình thường ăn không dám ăn, mặc không dám mặc, chỉ muốn tiết kiệm chút tiền để sinh con, kết quả là sao? Ba anh phải nhập viện, anh muốn lấy mấy ngàn đi, số tiền đó em không cách nào mang qua được.” Cô nói xong liền ô ô khóc lên.

“Tiểu Bình, Tiểu Bình, hãy nghe anh nói, không phải như em nghĩ đâu.” Vương Tuấn Kỳ không nghĩ tới Triệu Bình sẽ vừa nói liền khóc như vậy, nhưng lại hiểu sai, hắn vốn không phải là người giỏi biểu đạt tình cảm, lại thấy bộ dạng này của Triệu Bình, lại càng không biết phải giải thích như thế nào cho tốt.

“Ô ô,ba mẹ anh đều có điều kiện, việc này từ lúc còn ở trong nhà không phải anh rõ ràng nhất hay sao chứ? Bọn họ đã già nhưng đều là công nhân viên chức, dù hiện tại đã về hưu nhưng tiền lương hưu của mỗi người đều nhiều hơn tiền lương của hai chúng ta, bọn họ công tác nhiều năm như vậy, nếu nói trong tay không có một chút tiền, đánh chết em cũng không tin. Bây giờ cần tiền, bọn họ sao không tự bỏ ra, còn muốn chúng ta chi ra, như vậy coi được sao? Em gả đến nhà anh nhiều năm như vậy, ngay một ngày hưởng phúc cũng không có, thật vất vả mới đối phó sống qua ngày được nhưng lần này anh lại làm cho chúng ta càng khó khăn hơn, hôm đó em thật sự không cách nào mang tiền qua được.” Bây giờ Triệu Bình không quan tâm tới gì cả, chỉ nghĩ tới số tiền này mặc dù là chồng cô mượn, nhưng khi

trả, không phải là hai người bọn họ cùng trả sao?

Vương Tuấn Kỳ bị Triệu Bình khóc lóc trong lòng cũng có chút khó chịu, nhưng lời Triệu Bình nói, hắn cũng không phản bác lại được, bởi vì lời Triệu Bình nói hoàn toàn là sự thật.

Hắn biết điều kiện kinh tế nhà mình, hắn cũng biết trong tay ba mẹ có tiền, nhưng những lúc như vậy, hắn làm con trai dù có khó khăn hơn nữa cũng muốn gánh vác trách nhiệm làm con này.

“Vợ à, anh không có mượn tiền người ta, tiền viện phí cũng không phải là anh nộp, em đừng khóc nữa.”

Nhưng Triệu Bình căn bản là không nghe thấy hắn nói gì, cứ tiếp tục khóc.

“Ba anh là người như thế nào, em là con dâu đánh giá không đúng đi, anh chỉ cần ra ngoài hỏi hàng xóm láng giềng xem, không chỉ một người nói ông không tốt đâu. Bình thường không có việc gì cũng kiếm chuyện được, không chỉ là ở trong nhà mình, ngay cả hàng xóm cũng không tha. Hơn nữa, từ lúc gả vào nhà anh đến giờ, cho dù em có làm tốt cỡ nào, ba anh cũng nói qua một câu dễ nghe sao? Không phải lúc nào cũng bới móc thiếu sót của em sao, nhưng em có nói gì không, tất cả em đều nhịn xuống, cũng bởi vì em là con dâu, cũng bởi vì anh là con trai ông.” Triệu Bình thương tâm nói, ngồi trên sofa lau mắt, tiếp tục kể lể.

“Anh vốn không có công việc cố định, tiền kiếm được cũng không nhiều, em cũng không nói tiếng nào, vốn nghĩ chỉ cần hai chúng ta trong lòng có nhau, cho dù vất vả cỡ nào em cũng nhịn được. Bình thường anh nói em keo kiệt, nhưng điều kiện chúng ta như vậy, em muốn hào phóng cũng không hào phóng nổi, nếu có tiền, em cũng không muốn keo kiệt đâu. Bây giờ chúng ta vất vả lắm mới lo nổi cuộc sống của chúng ta, em bình thường đều tiết kiệm cái ăn, cái mặc, muốn dành dụm chút tiền, vốn muốn một thời gian nữa sẽ sinh con, gia đình chúng ta coi như đầy đủ. Nhưng là, nhưng là, ba anh lại tới nữa, ô ô... Ngày hôm đó đúng là em không có cách nào mang qua được.” Triệu Bình lần này thật sự thương tâm, đối với gia đình nhỏ này cô thật sự đã trả giá rất nhiều.

Vương Tuấn Kỳ nghe Triệu Bình một phen khóc lóc kể lể, trong lòng cũng ảm. Chuyện này là do hắn không có bản lĩnh, không có khả năng kiếm tiền, để cho vợ mình chịu khổ.

“Tiêu Bình, em đừng khóc nữa, là anh có lỗi, thật sự xin lỗi em, những khổ sở của em anh cũng biết.” Vương Tuấn Kỳ cảm động đem vợ mình ôm vào trong ngực. Hắn thật sự xin lỗi vợ, hắn chỉ có thể đối tốt gấp bội mới có thể bù lại cho cô.

“Anh không cần xin lỗi em, khi gả cho anh, em không hề nghĩ tới muốn cuộc sống vinh hoa phú quý, nhưng em muốn có một gia đình đầy đủ, muốn có con cái của mình, điều này quá đáng lắm sao?” Triệu Bình rầm rút khóc, trong lòng cô cũng ủy khuất.

“Không quá đáng, là anh không có khả năng. Em yên tâm, sau này anh nhất định cố gắng làm việc, kiếm thật nhiều tiền, cho em một cuộc sống tốt.” Vương Tuấn Kỳ cam đoan nói, hắn cũng không biết phải nói gì cho đúng.

Triệu Bình vẫn đang thút thít khóc, cô biết những lời này chỉ là lời nói suông, một người là công, không có tay nghề, kiếm tiền như thế nào, đi bán máu sao?

“Còn có, anh vừa nãy muốn nói cho em biết, anh không có vay tiền người ta, viện phí của ba là tiền của Tĩnh Kỳ.” Vương Tuấn Kỳ bình ổn cảm xúc, nói. Hắn vốn muốn về nhà nói chuyện với vợ, nói vợ đem tiền viện phí trả lại cho em gái. Ba năm viện, hắn là con trai đương nhiên phải gánh trách nhiệm này, làm sao có thể để cho em gái bỏ ra số tiền này được, hơn nữa sau này em gái muốn li hôn, nói thế nào trong tay cũng phải có chút tiền phòng thân. Nhưng với tình hình hiện tại, vợ hắn cũng khó xử, tiền này..... Trong lòng hắn lo lắng a.

“Thật, anh không bỏ tiền?” Triệu Bình lần này nghe rõ ràng, kích động ngẩng đầu lên nhìn Vương Tuấn Kỳ, muốn xác nhận lại.

“Đúng vậy, anh không có chi tiền, tiền viện phí là Tĩnh Kỳ trả.” Hắn đương nhiên không thể nói là hắn không mượn được tiền.

Tình huống thay đổi, tâm tình Triệu Bình cũng thay đổi theo, một khắc trước còn cảm thấy không cách nào vượt qua được, giờ lại thấy trời quang mây tạnh, tâm tình tốt hơn nhiều. Cô lau nước mắt trên mặt, đứng lên.

Nhìn thấy Vương Tuấn Kỳ mang vẻ mặt hổ thẹn, sợ hãi lại làm ra chuyện hồ đồ gì, liền nói: “Cô ấy trả cũng tốt, nhiều năm như vậy, nhà anh cũng không lo cho anh đi học, chỉ lo cho em gái đi học, bây giờ cô ấy đã có việc làm, hàng tháng có thu nhập cố định, trả viện phí cho ba cũng đúng. Lại nói,

ba anh vẫn là công nhân viên chức, có thể bảo hiểm, chờ sau này sẽ trả lại cho cô ấy, cũng không mất bao nhiêu tiền.” Cô lại nghĩ tới tiền viện phí đã đóng cũng chỉ là tạm thời.

“Anh đã nói rồi. nhà anh không phải không cho anh đi học, là anh không muốn, cho nên mới ra ngoài làm, chuyện này không liên quan gì đến Tình Kỳ cả.” Vương Tuấn Kỳ nhú mày nói. Hắn không thích vợ hắn nói như vậy, lúc trước hắn cũng đã giải thích rất nhiều lần, nhưng vợ hắn vẫn luôn cho rằng em gái đoạt cơ hội đến trường của hắn. Hơn nữa còn không biết xấu hổ nói, tiền này chỉ là thế chấp, có khả năng chính là bánh bao thịt vào miệng chó, một đi không trở lại, tiền vào tay ba hắn, muốn ông trả lại rất khó khăn.

“Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, nếu bên kia đã giải quyết ổn thỏa rồi, chúng ta cũng không cần quan tâm. Mau, mặt anh đang bị thương, để em bôi thuốc cho.” Triệu Bình biết mình không phải bỏ tiền ra nên tâm tình rất tốt, chính là không kiên nhẫn nghe chuyện nhà chồng. lại nhìn mặt chồng thấy nhiều vết thương, cô đúng là đau lòng, đồng thời với em chồng lại dâng lên một cỗ oán khí, đều bởi vì em chồng, chồng mình mới bị đánh thành như vậy.

Chương 80: Chương 46: Tìm Người Giúp Đỡ

Về phần Trương gia, vừa về đến nhà, Triệu Giang Anh liền phân việc.

"Tiểu Phượng, con mau mau đi nấu cơm đi." Đánh nhau cũng là việc tốn thể lực, ăn ỉ suốt từ buổi trưa đến giờ, cũng đã đói đến nổi bụng dán vào lưng rồi.

"Tiểu Mẫn con đem hộp thuốc ra đây, mẹ bôi thuốc cho anh con một chút. Con cũng đi chải lại tóc đi, lớn như vậy rồi, đầu tóc bù xù y như kẻ điên." Triệu Giang Anh nói xong liền ngồi xuống ghế sofa.

Dù sao cũng đã gần 60, ban đầu vẫn còn thấy rất khỏe, giống như lúc này đánh nhau chẳng có cảm giác gì, về nhà thả lỏng mới bắt đầu cảm thấy đau.

Trương Mẫn mất hứng, trong lòng oán trách anh trai không thôi, sao lại đưa một người chị dâu như vậy vào cửa, hiện tại không quản được chị ta, còn khiến cho mình bị tội theo.

Nhưng mà mẹ nói phải nghe, cô trừng mắt cúi đầu liếc anh trai, cào cào mái tóc quăn rối, đứng dậy đi vào phòng lấy hộp thuốc.

"A... đau... Mẹ mẹ nhẹ tay chút đi." Trương Dương ngồi trên ghế sofa, đưa mặt cho mẹ bôi thuốc, đầu không chịu được hít sâu kêu lên hai cái.

Triệu Giang Anh thấy con như vậy đương nhiên đau lòng, nghe con kêu đau, bà vừa thổi vừa bôi thuốc.

Triệu Mẫn vừa từ cầm cái lược từ trong phòng bước ra liền chứng kiến một cảnh mẹ hiền con hiếu này.

"Hừ, bản thân anh còn không biết xấu hổ ở đây la đau, vừa này anh hùng hổ như thế nào mà lại để người phụ nữ kia cưỡi lên đầu lên cổ anh đánh." Tính cách Trương Mẫn vừa hiếu chiến vừa không chịu thua.

Vương Tĩnh Kỳ đắc tội Trương gia, cô đã rất ghét, vậy mà trận chiến hôm nay lại không đại thắng, trong lòng cô càng bực mình.

"Tiểu Mẫn, sao dám nói chuyện với anh trai con như vậy hả, thật không biết lớn nhỏ." Trương Dương còn chưa mở miệng, Triệu Giang Anh đã mắng.

Con trai là báu vật của bà, còn con gái cũng chỉ là bát nước đổ đi thôi.

"Hừ, lời con nói đều là sự thật, sao lại không thể nói." Trương Mẫn nhỏ giọng lầm bầm trong miệng, sau đó nghĩ đến chuyện hôm nay còn chưa có giải quyết xong, lớn tiếng hỏi: "Mẹ, mẹ thử nói xem chuyện này tính sao bây giờ, cha con vẫn còn bị cảnh sát giam giữ kia." Cô ta đối với việc này cũng chỉ có tức giận, không hề có một chút đau lòng.

Triệu Giang Anh dừng tay một chút, nhìn con mình thờ dài, "Xem tình hình hôm này, muốn Vương gia nhả ra cũng đừng nghĩ nữa, xem ra chỉ có thể dựa vào cục cảnh sát mà ra tay."

Giờ cũng chẳng còn cách nào, vốn cho là khiến cho ông Vương nhập viện thì mọi chuyện sẽ dễ xử lý hơn, lại thêm gia đình bà đi náo loạn một trận nữa, nhà bọn họ nhất định sẽ không chịu nổi, lão chồng mình còn có thể được thả, ai ngờ đâu, người Vương gia chớp mắt đã lợi hại như vậy, rõ ràng dám động thủ đánh lại gia đình bà.

Trương Mẫn nghe mẹ nói vậy, cũng không hỏi nữa, miễn sao mẹ của cô có cách là được. Nghe thấy bụng mình kêu rột rột, cô cũng mặc kệ hai mẹ con trong phòng khách, trực tiếp vào phòng bếp kiểm tra đồ ăn.

Triệu Giang Anh mặc dù nói nhờ cục cảnh sát ra tay, nhưng trong lòng lại không có một mưu kế nào cả. Hàng xóm đều cũng chỉ là nhân viên công chức bình thường, chẳng có một tí quyền lực gì cả, tìm mòn mắt cũng chẳng có ai có thể nhờ vả, vậy cũng chỉ còn cách xem lại họ hàng trong nhà có ai có khả năng không...

"Ai... Mẹ nhẹ tay chút." Triệu Giang Anh đang suy nghĩ không chú ý lực tay, Trương Dương chịu không nổi kêu lên.

Triệu Giang Anh lúc này mới hoàn hồn, "Sao rồi, để mẹ thôi cho con."

"Không cần, tự con làm được rồi." Trương Dương lấy chai thuốc trong tay mẹ, soi gương tự mình bôi thuốc.

Hắn chỉ có bộ mặt này để dựa vào, không thể hủy hoại dưới tay mẹ mình

được.

Triệu Giang Anh nhìn con mình, đột nhiên nghĩ, công ti con mình không tệ, có thể quen biết không ít người, hơn nữa môi quan hệ đồng nghiệp cũng rất tốt, có lẽ nên để con trai tìm người nhờ vả vậy.

"Con trai, chỗ công ty con có ai có quan hệ với cảnh sát không, xem có thể đưa con ra ngoài không?" Triệu Giang Anh tràn đầy hi vọng hỏi.

Trương Dương bị hỏi nhú mày, trong lòng hần tính toán, lão Trương không được, lão chỉ là cái thùng cơm, tìm lão ăn cơm còn được, chứ nhờ lão lo liệu chỉ tổ rách việc, lão Lý cũng không được, bình thường hay khoác lác hư cấu, nhưng ai cũng đều biết, lão chỉ là cái chày gỗ, đến lúc quan trọng thì chẳng được việc gì, lão Tôn thì còn có chút năng lực, nghe nói nhà mẹ đẻ của vợ rất có quyền lực, nhưng lão chỉ nhận tiền không nhận người, nhờ lão thì có nước bị lão rút sạch tiền chỉ còn bộ da...

Triệu Giang Anh thấy con trai suy nghĩ, tưởng rằng có hy vọng, đợi một lúc vẫn không thấy hần có chút động tĩnh gì, sốt ruột hỏi: "Con trai, thế nào, có nghĩ ra ai không?"

"Không có, công ty con chẳng có ai có quan hệ với cảnh sát, cũng chẳng ai giao thiệp với cảnh sát bao giờ, tìm đầu đầu cũng không thấy người nào có thể giúp!" Trương Dương không tiện nói mình không có bản phận phải đi tìm người hỗ trợ, tùy tiện tìm đại một lý do cho qua.

Triệu Giang Anh nghe xong mặt mũi tràn đầy thất vọng, "Chẳng lẽ một chút quan hệ cũng không có, con suy nghĩ kỹ lại xem, công ti con nhiều người như vậy, chắc chắn phải có ai đó quen biết cảnh sát chứ." Trong suy nghĩ của bà, chỉ cần có quen biết cảnh sát, thì có thể nói chuyện, lão chồng mình mới có thể được thả ra.

"Quen biết cảnh sát thì làm được cái gì, hừ, con không thèm nghe mẹ nói nữa, nói mẹ cũng không hiểu." Trương Dương không kiên nhẫn cầm hộp thuốc về phòng, không muốn bàn luận gì với mẹ nữa.

"Này, con xem con đấy, mẹ mới hỏi con hai câu, con liền mặt nhăn mày nhí, mẹ vì cái gì vì cái gì hả, không phải là vì lão cha chết tiệt của con sao." Triệu Giang Anh nhìn thái độ của con mình, trong lòng cũng bực bội, chuyện này là sao, con gây chuyện, cuối cùng chính nó lại không có kiên nhẫn.

"Hừ, mẹ cũng đừng làm gì hết, con đã phiền muốn chết rồi. Con còn phải nghĩ lấy có xin công ty cho nghỉ, muốn gì mai nói, con của mẹ cũng chỉ có một cái đầu, mẹ đừng gây thêm chuyện rước thêm phiền phức cho con nữa." Trương Dương xem nhẹ suy nghĩ mẹ mình, biết rõ không tốt, nhanh chóng nói.

Cái bản mặt đầy vết thương này của hắn ngày mai nhất định không thể đến công ty, nếu không để cho đồng nghiệp nhìn thấy, chắc chắn sẽ chê cười hắn đến chết, không may để cho Từ Mai nhìn thấy, lúc đó biết giải thích ra sao, cho nên vẫn nghĩ cái có, nghỉ ở nhà trốn tránh vài ngày.

Triệu Giang Anh nghe hắn nói, không có tức giận ngược lại mắt còn sáng lên, "Này con, không phải nhà Từ Mai có quyền lực lắm ư, ba của nó không phải là cái gì gì cục trưởng đấy ư, nếu con nhờ nó, nhất định nó có thể giúp đỡ con."

Trương Dương nghe xong sắc mặt liền thay đổi, "Mẹ, sao mẹ có thể nghĩ ra được cái chủ ý điên rồ như vậy, nếu để cho Tiểu Mai giúp, mẹ không nghĩ đến chuyện con phải giải thích tại sao ba lại bị bắt giữ, còn Vương gia nữa, chuyện này con đã mất bao công sức để giấu, mẹ muốn hại chết con à." Việc này nếu để cho Từ Mai biết, chắc chắn cô ta sẽ hỏi tại sao nhà hắn lại đánh nhau với Vương gia, cho dù hắn tạm thời qua mặt được, lúc đến cục cảnh sát thì làm sao giấu được nữa, chẳng phải chuyện này sẽ bị đổ sông đổ biển hết sao.

Triệu Giang Anh bị con mắng cho ngẩn người, sau đó nước mắt nước mũi theo dòng rơi xuống bắt đầu khóc lóc kể lể.

"Sao số tôi khổ như thế này hả trời, mười tháng mang thai sinh ra các người, tốn bao công sức hầu hạ nuôi cách người lớn khôn, giờ già rồi muốn nhờ cậy muốn chút cũng chẳng được, cái mạng già này còn sống làm gì nữa..."

Trương Dương bị tiếng than khóc kể lể của mẹ làm cho phát cáu, liền trở về phòng mình, nhắm mắt làm ngơ.

Hai chị em Trương Phụng, Trương Mẫn ở trong bếp vừa làm cơm xong, đi ra phòng khách chỉ thấy còn lại mẹ mình ngồi khóc lóc nỉ non đằng kia, Trương Phụng thì mau mau chóng chóng lánh mặt sang chỗ khác, Trương Mẫn thì mím môi vẽ mặt đầy hận ý đứng bên cạnh.

Trong nhà rối ren thành như bây giờ đều là vì con tiện nhân Vương Tĩnh Kỳ

kia, hừ, cô ta khiến cho cuộc sống của mình đảo lộn, mình cũng không thể để cô ta sống thoải mái được.

Chương 81: Chương 47: Bị Thương Thế Nào?

Sáng ngày thứ hai, Vương Tĩnh Kỳ sớm đã rời giường, làm cho ba mẹ chút điềm tâm, có cháo nóng với hai cái bánh bao, bỏ trong bình giữ nhiệt, mang theo về từ tối hôm trước, thu thập xong đồ đạc, cô liền mở cửa đi xuống dưới lầu.

Cô muốn bắt chuyến xe bus sớm nhất tới bệnh viện, sau đó còn phải đi xe bus tới trường học.

Cô mang theo nhiều đồ đạc này nọ, vừa vất vả đi tới vừa phải chào hỏi, giải thích tình hình với hàng xóm, rốt cục cũng đi tới cổng lớn của khu nhà, liếc mắt liền nhìn thấy một chiếc xe có chút quen thuộc đang đậu phía trước.

Cô nhìn vài lần, đó là chiếc Land Rover, cái biển số xe kia cũng rất giống. Cô theo bản năng nhìn xung quanh, xác định không có người, trong xe cũng không có động tĩnh, cô liền chạy tới trạm chờ xe bus, trong lòng thầm nhủ, chắc là hấn tới nơi này để làm việc thôi.

Đây rõ ràng là cô đang an ủi mình, nhà cô thuộc tiểu khu thuộc loại cũ trong nội thành, phía trước cũng không có tiến hành cải tạo, di dời, nơi này chỉ có một cái tòa nhà cũ, các cơ quan đơn vị gì đó đều không có.

Vương Tĩnh Kỳ vừa đi vừa nghĩ, cũng không có kiên định là hấn tới đây để làm việc nữa, nhện không được quay đầu lại xem, kết quả giật mình khi thấy chiếc Land Rover không có tiếng động nào đã đi theo phía sau cô.

Ngay từ đầu Chu Cẩm Du đã thấy Vương Tĩnh Kỳ nhìn đảo dác xung quanh rồi, cố tình xem cô muốn làm gì, cho nên cũng không lên tiếng, liền lái xe đi phía sau cô, xem khi nào cô mới phát hiện ra hấn.

Khi thấy cô quay đầu, hấn cũng không chơi nữa, phụng phịu, mở kính cửa tay bên ghế tay lái phụ xuống, nói với cô gái mang theo bao lớn bao nhỏ: “Lên xe.”(anh này đáng yêu quá ^_^)

Bước chân Vương Tĩnh Kỳ cũng không có dừng một chút nào, không quay đầu liền trực tiếp trả lời: “Không làm phiền ngài, phía trước là trạm dừng, tôi

đi xe bus được rồi.”

Chu Cẩm Du thấy thái độ này của cô, liền nghiêm túc nói: “Em muốn anh dừng xe lại, bắt em lên xe hay em tự mình lên xe đây, em tự chọn đi.”

Vương Tĩnh Kỳ nghe thấy vậy không thể không dừng lại, đây không phải là cho cô lựa chọn, đây là ép cô phải lên xe. Chiếc xe này mà đứng lâu ở cửa tiểu khu, cô sợ bị người khác nhìn thấy, nếu hấn đi ra đây dựa vào mình, không cần thận bị nhìn thấy, cô đúng là gặp phải phiền toái lớn rồi.

Xem xét thiệt hơn một chút, lại nhìn tới mình mang theo túi lớn, túi bé, cuối cùng không suy nghĩ nữa, mở cửa tay lái phụ, ngồi lên.

“Tôi muốn tới bệnh viện thứ hai, cảm ơn.”

Vương Tĩnh Kỳ lên xe cũng không nhìn sang phía Chu Cẩm Du nói.

Chu Cẩm Du cũng không so đo thái độ của cô, trực tiếp lái xe. Trong xe hoàn toàn yên tĩnh, không ai nói chuyện, cho đến khi Chu Cẩm Du dừng xe ở một chỗ hẻo lánh bên đường thì Vương Tĩnh Kỳ mới mở miệng nói.

“Tại sao anh dừng xe ở đây?” Cô thấy xe dừng, nhưng không phải nơi cô muốn tới, mới quay đầu sang nhìn Chu Cẩm Du, thấy người nọ nhíu mày gắt gao nhìn mình chằm chằm, cô thật không có cốt khí, liền nhẹ giọng nói: “Không sao. Chỗ này cũng rất gần bệnh viện rồi, tôi xuống bắt xe đi thêm một chút nữa là được rồi, hôm nay cảm ơn anh.” Cô nói xong, liền mang balo lên lưng, cầm theo hộp giữ ấm, mở cửa xe đi ra.

Nhưng cô có đẩy thế nào, cửa xe cũng không mở ra được.

“Dừng phí sức nữa, anh không mở cửa xe, em cũng đừng nghĩ xuống xe.” Chu Cẩm Du lạnh lùng nói.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không có tiết khí, cũng không có ý đồ chạy trốn, thành thật ngồi ở bên ghế tay lái phụ, giống như làm sai đang chờ lãnh đạo phê bình vậy. Cô cũng không biết tại sao mình lại như vậy, bây giờ khi cô nhìn Chu Cẩm Du có chút cảm giác chột dạ.

“Sao lại đánh nhau?” Chu Cẩm Du thấy bộ dáng của cô, đột nhiên có chút cảm giác vô lực.

“A?” Vương Tĩnh Kỳ sửng sốt, nhất thời không phản ứng kịp hẳn nói cái gì.

“Sao lại thất thần như vậy, đêm qua không phải rất dững mãnh, phi thường sao? Dem một người đàn ông đánh thành như vậy. Sao vậy, ngủ một đêm, lá gan biến thành gan chuột rồi sao?” Chu Cận Du nhắc tới chuyện ngày hôm qua, không thoả mái trong tròng cũng phát ra, làm thanh âm cũng cao lên.

Đêm qua, khi hẳn đang họp trên tỉnh, chợt nghe thư ký Lý nói với hẳn chuyện này, làm hẳn họp xong, liền vội vã lái xe trở về, trong lòng luôn lo lắng cho cô, sợ cô chịu thiệt, sợ cô bị thương.

Hắn lo lắng cho cô như vậy, mà cô thấy hẳn còn làm như không phát hiện ra, lương tâm của cô có phải bị cắn ả rồi không?

“Sao anh biết?” Vương Tĩnh Kỳ kinh ngạc nhìn Chu Cận Du, chuyện này truyền đi nhanh như vậy ư, ngay cả thị trưởng đại nhân cũng biết, như vậy lãnh đạo trường học cũng đã biết đi, có khi nào hôm nay sẽ tìm mình nói chuyện không đây.

Cô là một giáo viên, mặc kệ ở chỗ nào, đều phải làm gương tốt, phải làm gương cho học trò của mình. Cô ở bên ngoài đánh nhau với người ta, mặc kệ là ai đúng ai sai, nếu lãnh đạo trường học biết được, nhất định sẽ tìm cô nói chuyện.

“Hừ, chuyện tốt này của em còn muốn giấu anh, lại đây, anh xem một chút, bị thương thế nào?” Hẳn tuy rằng thông qua thư ký đã biết là cô đánh người ta, cơ bản sẽ không bị thương. Nhưng là không thể có chuyện hoàn toàn không bị thương được, vẫn phải có chỗ bị thương một chút đi, không cho hẳn tận mắt thấy, trong lòng hẳn cũng không yên tâm.

“Tôi không có bị thương.” Vương Tĩnh Kỳ nhanh chóng dựa vào phía cửa, sợ Chu Cận Du đột nhiên nhào qua.

Chu Cận Du thấy bộ dạng cô né tránh hẳn như tránh rắn rết cũng không để cô tùy ý, liền đưa tay, kéo cô vào ngồi trong lòng mình.

Không gian trong xe vốn có hạn, cho nên khi Vương Tĩnh Kỳ ngồi ở trên đùi hẳn, cả người liền cứng ngắc, không dám có chút của động nào.

Chu Cận Du cũng không có ý gì khác, sau khi kéo cô vào ngồi trong lòng mình, bắt đầu kiểm tra xem cô có bị thương không. “Bị thương thế nào?”

Mới đầu Vương Tĩnh Kỳ còn không dám cử động, nhưng là khi tay hấn bắt đầu đụng đến ngực cô, muốn vói vào trong áo kiểm tra, cô liền lấy tay đè lên trước ngực mình, nói: “Không có, trong này không có bị thương, bị thương ở đây.”

Hôm qua Vương Tĩnh Kỳ cũng không có bị đánh nhiều lắm. Hôm qua, sau khi về nhà cô đã kiểm tra nghiêm túc xem mình có bị thương không, tìm thấy nơi gáy của mình có một chỗ nhô lên, trên mu bàn tay cũng có mấy vết cào. Trên người cũng chỉ có hai chỗ này bị thương, chính là sáng nay khi thức dậy, cả người liên đau nhức, phỏng chừng là do ngày hôm qua vận động quá nhiều.

Chu Cận Du thấy vết thương sau gáy Vương Tĩnh Kỳ, mày liền nhíu lại, tưởng chừng như có thể kẹp được cả ruồi.

“Em có phải bị ngốc không, một cô gái lại cùng người ta đánh nhau làm cái gì, chính mình dù có tức giận thế nào đi nữa trước cũng phải nhịn xuống, sau đó quay lại thu thập người ta sao, tại sao cứ phải động tay động chân đánh nhau với người ta, cánh tay em nhỏ, lực cũng không có bao nhiêu, có thể đánh lại mấy người họ sao chứ? Bây giờ mới bị thương như vậy nè, đây coi như là một bài học, để xem sau này em có coi mình như làm bằng sắt nữa không?” Tuy miệng hấn thì nói khó nghe như vậy nhưng tay hấn khi bôi thuốc cho cô lại hết sức dịu dàng.

Hai chỗ bị thương ngày hôm qua vốn không có cảm giác gì lắm, nhưng đến sáng hôm nay, cô đã cảm giác miệng vết thương sưng lên, có chút sưng. Sau khi Chu Cận Du bôi thuốc cho cô xong, cô cảm thấy miệng vết thương lành lạnh, thực thoải mái.

“Tôi không phải khó chịu sao chứ, người ta chạy tới giường oai giểu võ, tôi có thể chịu được cũng phải người, lại nói, cũng là do bọn họ ra tay trước, túm lấy tóc tôi, làm rụng mất rất nhiều tóc của tôi, tôi còn không giật trở về, không phải là tự chịu thiệt. Nói đi nói lại, anh cũng đừng xem thường tôi, tại anh không biết, hôm qua Trương Dương bị tôi đánh..... A, anh nhẹ tay một chút.” Vương Tĩnh Kỳ nói chuyện giọng điệu không tự giác như có chút làm nũng.

Chu Cận Du nguy hiểm nheo mắt lại, sờ sờ tóc của cô, “Mấy người đó còn túm tóc của em?” Hấn có chút nghiền răng nghiền lợi nói.

“Đương nhiên, anh không thấy được em gái của Trương Dương kiều ngạo như thế nào đâu, nếu không phải có anh tôi bảo vệ, đoán chừng cô ta có thể đã ăn tôi luôn rồi.” Nghĩ tới bộ dạng của anh trai mình, trong lòng cô liền hận, nếu lúc đó mình có phép giống như Tôn Ngộ Không, có thể phân thân thì tốt rồi, cô có thể đem toàn bộ người Trương gia đều thu thập hết.

“Được rồi, việc này anh đã biết, anh sẽ xử lý.”

Chương 82: Nhìn Người Không Chỉ Nhìn Vào Bề Ngoài

Beta: Devil

“Được rồi, việc này anh đã biết, anh sẽ xử lý.” Chu Cận Du sắc mặt âm trầm nói.

Bây giờ Vương Tĩnh Kỳ mới chú ý tới giọng điệu của hắn có vấn đề, vấn đề rất lớn.

“Anh tới xử lý? Vì sao anh lại tới xử lý? Chuyện này anh muốn xử lý như thế nào?” Vương Tĩnh Kỳ tròn to mắt nhìn người đàn ông trước mặt mình. Lúc này cô cũng mới ý thức một chút, hai người tuy đã từng có tiếp xúc thân mật, nhưng tính ra vẫn là người xa lạ.

“Mấy ngày trước không phải tôi đã nói rõ ràng với anh rồi sao? Tôi không phải loại người như anh nghĩ, tôi không có khả năng đó. Lại nói, bây giờ tôi là người phụ nữ đã kết hôn, cho dù đang muốn li hôn, cũng không phải đã chính thức nhận giấy li hôn, trước khi chính thức li hôn, tôi cũng sẽ không làm chuyện gì không đúng với hôn nhân của mình. Yêu cầu anh tôn trọng điều này.” Cô cũng không hề nể mặt, trực tiếp nói ra ý của mình, tuyên bố lập trường của mình một lần nữa.

Vương Tĩnh Kỳ rõ ràng biết chênh lệch của hai người, cho nên dù Chu Cận Du có biểu hiện coi trọng mình như thế nào, cô cũng sẽ không tin tưởng rằng hai người sẽ có tương lai. Cô biết người như Chu Cận Du, lấy vợ đều sẽ tìm người môn đăng hộ đối, tình trạng giống như cô nhiều lắm chỉ có thể là tình nhân thôi.

Chu Cận Du không nói gì, chỉ nhìn cô. Hai người đều ngồi trong xe, im lặng một lúc lâu. Chu Cận Du đột nhiên cười lên, hôn cái miệng nhỏ nhắn trước mặt mình một chút.

“Được rồi, cũng đừng có nghiêm trọng hóa như vậy, sợ quá đi mà. Em không phải loại phụ nữ như vậy, đương nhiên anh biết, anh cũng không phải loại đàn ông đó. Hơn nữa, em còn là giáo viên, tư tưởng sao lại xấu như vậy chứ.” Hắn xem trọng ánh mắt càng lúc càng lớn của cô gái nhỏ trong ngực,

tâm ngứa, liền dùng cái mũi cọ cọ lên gương mặt đỏ của cô. “Anh thích em, anh không phủ nhận chuyện này, ai bảo em xuất sắc như vậy chứ. Nhưng anh cũng trịnh trọng giải thích với em một chút, anh là một người đàn ông tốt và đang hoàng, , không có khả năng đi trêu chọc một người phụ nữ đã kết hôn, cho nên em yên tâm, chỉ cần em chưa li hôn, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường, thuần khiết chỉ là bạn bè thôi.”

Vương Tĩnh Kỳ kinh ngạc muốn kêu to, người đàn ông này có thể còn chút vô sỉ nào sao, hẳn là người đàn ông đang hoàng, hẳn có chỗ nào giống chứ, còn không đi trêu chọc người phụ nữ đã kết hôn, vậy bây giờ cô ngồi trong lòng hẳn là gì, chẳng lẽ là tự cô chui vào sao?

“Vậy xin mời đồng chí Chu buông tay của đồng chí ra, để cho tôi về chỗ ngồi được không?” Vương Tĩnh Kỳ oán hận nói.

Chu Cẩm Du thấy cô nghiêng răng nghiêng lợi muốn sái luôn quai hàm, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu, thật sự là nhìn không được, liền hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô thêm chút nữa.

“Buông.....tay.....miệng.....” Vương Tĩnh Kỳ hàm hồ hô.

Chu Cẩm Du cũng coi như không có nghe thấy, con gái luôn nói những điều trái ngược với lương tâm của mình, khi họ nói không muốn chính là muốn, khi họ nói buông tay, chính là muốn mình nắm chặt tay họ lại.

Hắn nghe theo ý muốn như vậy, gắt gao ôm cô vào trong ngực mình, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi không ngừng thăm dò trong khoang miệng.

Lúc đầu Vương Tĩnh Kỳ còn muốn giãy giụa, nhưng sau đó cô cảm thấy thiếu không khí, đầu óc hỗn loạn, không giãy giụa nữa.

Cho đến khi Chu Cẩm Du âu yếm buông rời khỏi môi cô, hôn nhẹ lên má cái nữa, thanh âm có chút khàn, mới nói: “Đồng chí Vương Tĩnh Kỳ, đồng chí là một giáo viên, hẳn là phải có tư tưởng giác ngộ rất cao mới đúng, đồng chí nên biết, quan hệ bạn bè cũng rất thân thiết đi.”

Vương Tĩnh Kỳ bị hôn tới choáng váng, tay chân nhũn ra, nhưng khi nghe xong lời của hắn, thật muốn cho hắn hai bạt tai, trong lòng cảm thán, người này đứng là thiên hạ đệ nhất vô sỉ mà.

Lúc trước thấy hắn, luôn là bộ dáng đàng hoàng, thế nào cũng không nhìn ra hắn vô sỉ như vậy, đúng là không biết xấu hổ mà. Cuối cùng cô chỉ có thể tổng kết một câu, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không tính toán với hắn, tiện nghi của mình hắn cũng đã chiêm, muốn lấy lại công bằng, năng lực của cô còn chưa có tổ như vậy, nhịn thôi.

Cô hung hăng trừng mắt nhìn Chu Cẩm Du một cái, sau đó rời khỏi lòng hắn, quay về ghế lái phụ, lạnh lùng nói: “Chu đồng chí, buổi sáng hôm nay tôi rất nhiều việc, còn phải đưa cơm cho ba mẹ, nên sẽ không tiếp tục quấy rầy ngài, tạm biệt.” Cô nói xong, quay ra muốn mở cửa xe xuống xe.

Đương nhiên cô vẫn không mở cửa được.

Chu Cẩm Du thấy cô có chút tức giận, nở một nụ cười, “Được rồi, không chọc em nữa, đây không phải là do nửa tháng rồi không gặp em sao. Em thất đây an toàn đi, anh đưa em tới bệnh viện. Còn thuốc này em cầm lấy, dùng sẽ không để lại sẹo đâu.”

Vương Tĩnh Kỳ biết hắn không mở cửa xe ra, chính mình nói gì cũng không được, chỉ đành nghe lời hắn. Nhìn thuốc mỡ trong tay, nghĩ nghĩ, cũng không trả lại. Thứ này là hàng ngoại nhập, hắn là rất tốt, nếu mình không dùng, có thể đưa cho cho anh trai dùng. Vương Tuấn Kỳ ngày hôm qua vì bảo vệ em gái, bị thương không nhẹ đâu.

Khi Chu Cẩm Du dừng xe trước bệnh viện, đã là 6h30 sáng. Hai người cũng không nói chuyện, Vương Tĩnh Kỳ chờ hắn mở cửa, cho mình xuống xe, nhưng người kia không hề có ý định mở cửa, cô nhịn không được, dù sao bây giờ cũng không còn sớm, mình chỉ là dân chúng nhỏ nhen, không đấu lại với hắn.

“Thị trưởng Chu, hôm nay thật sự cảm ơn ngài, bây giờ cũng không còn sớm nữa, tôi không làm phiền ngài thêm nữa.” Vương Tĩnh Kỳ lại bắt đầu nói chuyện khách khí, giống như hai người chính là người xa lạ vậy.

Chu Cẩm Du liếc cô một cái, giọng điệu bình thản nói: “Bạn bè hắn là nên giúp đỡ lẫn nhau, em cũng không cần để trong lòng, bây giờ đứng là không còn sớm nữa, em mang bữa sáng vào cho ba mẹ đi, anh ở đây chờ, lát nữa lại đưa em đi làm.” Hắn nói xong, mở khóa cửa xe.

Vương Tĩnh Kỳ nghe được thanh âm mở khóa cửa kia, tâm tình tốt lên, rốt cuộc có thể mở cửa xuống xe. Khi cô vừa mới đặt một chân xuống xe, liền nghe Chu Cẩm Du nói muốn chờ cô, liền xuống xe nhanh một chút, sau đó đóng cửa xe, nói: “Từ sáng tới giờ đã phiền ngài quá nhiều, nơi này xe bus nhiều, tôi tự đi được, không làm phiền ngài nữa.” Cô chỉ còn chưa nói, không cần anh lại xen vào công việc của người khác.

Chu Cẩm Du nghiêng đầu thấy vẻ ghét bỏ trên gương mặt nhỏ của cô, liền cười.

“Được rồi, sáng nay anh còn phải tham gia hội nghị, anh đi trước, khi em đi làm nhớ phải cẩn thận, chú ý oan toàn.” Chu Cẩm Du nhẹ nhàng dặn dò.

Nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ không hề che giấu chu cái miệng nhỏ nhắn ra, trong lòng hắn cũng vui sướng lên, đương nhiên, hắn không thể để cô gái nhỏ này đắc ý lâu được, nếu không cô sẽ kiêu ngạo, việc này không cần phải như vậy. Cho nên trước khi đi, hắn nói thêm một câu: “Mấy ngày này nhớ chuẩn bị giấy tờ dùng cho li hôn cho tốt đi.”

Hắn nói xong, cũng không để ý xem cô có phản ứng gì không, liền khởi động xe, lái xe ra ngoài.

Từ kính chiếu hậu nhìn về phía cô gái nhỏ kia, nụ cười trên mặt Chu Cẩm Du càng lớn hơn. Cô gái này nhất định không có phát hiện ra, thái độ của cô trước mặt mình đã thay đổi rất nhiều. Ngữ khí nói chuyện đôi khi là đùa giỡn làm nũng kia tuyệt đối không phải là giọng điệu đối với một người xa lạ.

Nghĩ đến bộ dáng cô làm ra vẻ kia của cô, hắn liền vui vẻ.

Vương Tĩnh Kỳ đứng yên tại chỗ một lát mới có thể phản ứng lại, không biết ý tứ trong lời nói của hắn là gì, có khi nào mình nghe nhầm không.

Cô nhìn thời gian một chút, thật sự không còn sớm nữa, liền nhanh chóng mang theo đồ đạc vào bệnh viện.

Chương 83: Xử Lý

Beta:Devil

Vừa mới tới cửa phòng bệnh, Vương Tĩnh Kỳ đã nghe thấy tiếng mắng: “Bà là người chết hay sao vậy hả, không thấy tôi muốn ngồi xuống sao, sao còn không đến giúp tôi một chút. Bệnh viện này một người tốt cũng không có, hôm nay chờ bác sĩ đến đây, tôi phải tố cáo cái kia *** đi. Tôi không tin, ai nha.....”

Vương Tĩnh Kỳ nghe thấy thì nhú mày lại, biết đây là ba tâm trạng không tốt, lại đang ép buộc mẹ.

Cô đẩy cửa phòng vào, liền thấy một chân ba mình treo giữa không trung, người còn có tinh thần dựa vào giường bệnh mắng chửi người khác, thân thể chắc là không có vấn đề gì đi.

“Mẹ, con mang điếm tâm đến cho ba mẹ đây, hai người mau ăn đi.” Vương Tĩnh Kỳ đau lòng cho mẹ của mình nói.

Vương mẹ thấy con gái mới sáng sớm đã đưa cơm tới đây, có chút đau lòng, liền tới nhận đồ trên tay cô. “Sớm như vậy, con tới đây làm gì, ở bệnh viện còn có mẹ, mẹ tới căn tin mua chút đồ ăn là được rồi, con cứ yên tâm mà đi làm là được.”

Tối qua, thuốc tê tiêm cho Vương ba hết hiệu lực, chân ông đau đến không chịu được, ông kêu vợ mình tìm bác sĩ tới, cái kia *** khiến ông chịu đựng, do ông đắc tội người ta nên phải chịu đựng đau đớn cả đêm, làm sáng ra tính tình cũng rất nóng nảy, nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ khỏe mạnh, tươi tỉnh vào thăm, tâm tình ông càng thêm khó chịu, mắng tở “Mày còn biết đến đây, trễ như vậy rồi, muốn để ba mày đói chết phải không?”

Vương Tĩnh Kỳ nhìn Vương ba trên giường một cái, trong mắt ông đều là tơ máu, xem ra là bị giày vò cả đêm, nên cũng không so đo với ông. Cô cứ thế mang cặp lồng cơm đến, mở ra, lại từ trong ba lô mang ra hai cái chén, đem cháo trong hộp giữ nhiệt đổ ra.

“Mày chỉ cho ba mày thế thôi sao, đây là mày đang mong ba mày chết sớm một chút phải không?” Vương ba thấy đồ ăn đưa tới chỉ có canh suông quả

thủy gì đó liền mở miệng mắng.

“Đúng vậy đó ba, có điều người ta đều nói tai họa ngàn năm, con phỏng chừng nguyện vọng của con ngay cả một nửa cũng không thực hiện được.” Vương Tĩnh Kỳ thì thầm trong miệng, đem bát cháo tới trước mặt Vương ba.

Vương ba nghe xong lông mi dựng thẳng lên, mắt trợn to, vẻ mặt không thể tin nổi. Con ông ra sao ông biết, bình thường trầm mặc ít nói, cho dù bị ai đánh, ai mắng đều cúi đầu chịu đựng. Sau khi nghe những lời thì thầm này của con gái, ông có thể không kinh ngạc sao, nó không phải ăn gan hùm mật gấu vào đây chứ.

Vương Kiến Phương khi ở nhà luôn là người nói một không nói hai, thỉnh thoảng bị con gái phản bác như vậy, mặt mũi giấu trong áo hay trong chăn đều chịu không được, tay vừa muốn đem đồ ăn trên bàn nhỏ hất đổ hết xuống, nó không coi ông ra gì phải không.

Vương Tĩnh Kỳ sao có thể không biết tính tình ba mình, vừa thấy sắc mặt của ông, liền biết ông muốn làm gì.

“Ba, ba nên để ý một chút, con chỉ mang đến hai chén cháo thôi, nếu na không uống, vậy chỉ có thể chịu đói, một lát nữa con còn phải đi làm, không có thời gian hầu hạ ba đâu. Đương nhiên, mẹ con sẽ ở đây chăm sóc ba, nhưng mẹ cũng không có tiền đâu ba à.” Vương Tĩnh Kỳ ở một bên lạnh nhạt nói, ý tứ chính là nếu ba đem cháo hất đổ, vậy ba sẽ không có cháo để uống nữa, trong người mẹ lại không có tiền, không thể ra ngoài mua đồ ăn cho ba.

Vương Kiến Phương đúng là bị lời nói của cô uy hiếp, nếu ông đi lại bình thường được, ông đúng là cái gì cũng không quan tâm, mình muốn làm gì thì làm, muốn hất đổ bàn ăn thì hất, nhưng là bây giờ ông không thể đi lại được, nếu bây giờ hất đổ bàn ăn, chắc chắn sẽ phải chịu đói.

Ông cũng suy nghĩ cẩn thận, nhiều năm qua ông cũng để dành được chút tiền, nhưng tiền kia là để ông dưỡng lão, vợ ông cũng không biết, nếu giờ nói cho bà ấy biết số tiết kiệm để ở đâu, không phải là tự đem bí mật lộ ra sao, cho nên đêm qua, sau khi tỉnh dậy, ông đã suy nghĩ rất kỹ, dù sao cũng là con cái mình, mình nằm viện, tiền cũng phải là tự mình phải trả đi, đây chính là trách nhiệm của con cái ông phải đảm nhận.

Vương Kiến Phương trong lòng suy nghĩ cẩn thận một lần nữa, “hừ” một

tiếng, đem bàn tay đang nâng lên chuẩn bị hất bàn ăn chuyển thành nâng bát cháo lên, uống cạn bát cháo.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy, khước miệng cong lên, đem bánh bao cùng dưa muối trong ba lô ra, sau đó nhìn đồng hồ một chút, nói “Mẹ, tới giờ rồi, con đi làm trước đây. Chờ tới giờ nghỉ trưa con lại tới.”

“Không cần đâu, con chú tâm làm việc là được rồi, giờ nghỉ trưa cũng đừng tới, ở đây có mẹ coi ba con là được rồi.” Vương mẹ thấy con gái phải chạy đi chạy lại thì đau lòng, không nỡ được nói.

“Cái gì không cần tới, tôi là ba nó, tôi bị thương, phải nằm viện, nó không tới hầu hạ, ai tới hầu hạ? Là một giáo viên, một chút đạo hiếu cũng không hiểu sao chứ. Hôm nay tới trường xin phép lãnh đạo nghỉ đi, trong lúc ba mày nằm viện mày phải ở lại bệnh viện, đừng đi làm.” Vương ba bá đạo nói.

Vương Tĩnh Kỳ âm thầm bĩu môi, ba cô thực sự cho mình là thái thượng hoàng sao, nằm viện một người hầu hạ còn chưa đủ, còn phải thêm một người cho ông sai bảo sao chứ.

“Cũng được, vừa hay hôm nay con không muốn đi làm, xin phép nghỉ rất phiền toái, hay hôm nay con trực tiếp nghỉ việc luôn, có thể ở lại bệnh viện toàn tâm toàn ý chăm sóc ba.” Vương Tĩnh Kỳ là bộ không sao cả nói.

Vương ba nghe xong lời này của cô cũng sửng sốt, sau đó lập tức hiểu được, mắng “Bây giờ mày cút cho tao, còn muốn ba mày nuôi mày cả đời hay sao hả, nằm mơ đi.” Ông thật vất vả đem được hàng tồn kho này xuất đi, để cho cô tự nuôi sống chính mình, làm sao có thể để cô trở về ăn bám vào ông được.

“Đây là ba nói nha.” Vương Tĩnh Kỳ cũng không tức giận, thu thập xong đồ đạc, liền chào Vương mẹ, sau đó rời khỏi bệnh viện.

Ngồi trong xe bus, Vương Tĩnh Kỳ nghĩ lại tình hình lúc nãy khi ở chung với ba cô liền thấy buồn cười, sao đời trước mình lại sợ ba như vậy chứ, kỳ thật chỉ cần dùng đúng phương pháp, với tính cách này của ba cô cũng rất dễ thu phục.

Khi chuông báo hiệu vang lên, Vương Tĩnh Kỳ mới tới cửa văn phòng, rước lấy cái nhìn chăm chăm của lão yêu bà, cô cũng không còn sức nói gì, cầm giáo án nhanh chóng tới lớp.

Cô dạy hai lớp liên tiếp, sau khi kết thúc cũng đã hơn chín giờ sáng. Vương Dĩnh theo ngay sau cô, hỏi han tình huống nhà cô một chút.

“Tĩnh Kỳ, ba cậu sao rồi?” Hôm qua, mọi người trong phòng ký túc xá đã biết chuyện ba Vương Tĩnh Kỳ nhập viện nhưng cũng không biết nguyên nhân gì, vì sao phải nhập viện.

Trong văn phòng, mọi người cũng im lặng, nhắc lỗ tai lên nghe.

“Cũng không có việc gì lớn, chỉ là bị ngã, nên xương đùi bị gãy, phải nằm viện một thời gian thôi.” Vương Tĩnh Kỳ thấy thật cảm ơn sự quan tâm của mọi người.

“Ai, Tiểu Vương à, người ta vẫn nói đã thương xương cốt phải dưỡng một trăm ngày, người lớn tuổi gãy xương không phải là việc nhỏ đâu, cần phải chú ý tĩnh dưỡng cho tốt.” Cô giáo Triệu lớn hơn cô mấy tuổi, biết được nhiều hơn, sợ Vương Tĩnh Kỳ không đủ cẩn thận, liền nhắc nhở cô.

“Đúng vậy, Tiểu Vương, người già khác với người trẻ tuổi chúng ta, người trẻ tuổi bị đúng trúng có thể xem nhẹ, nhưng người già xương giòn, gãy xương là chuyện lớn, cần phải tĩnh dưỡng cẩn thận, chăm sóc chu đáo, nếu không sẽ để lại di chứng đó.” Lưu Quế Lan làm bộ như người từng trải nói.

“Phốc, chị Lưu, nghe chị nói cảm giác như nghe người đã muốn bảy mươi, tám mươi tuổi nói vậy.” Vương Dĩnh ở bên cạnh không không chế được cười.

“Ai nha, tôi sao lại không biết chứ, tại cô không biết, nhà tôi đó ai ai.....”

Vương Tĩnh Kỳ mỉm cười nhìn mọi người trong văn phòng bàn luận, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo không ai hỏi căn nguyên sao ba cô lại bị té, không cô thật không biết phải trả lời như thế nào.

Cô nhanh chóng đem sách bài tập trên bàn chấm xong, nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, liền đứng dậy đi tới văn phòng lão yêu bà.

Lão yêu bà đương nhiên không cấp cho cô sắc mặt tốt, biết Vương Tĩnh Kỳ tới xin phép, trong lỗ mũi hừ một tiếng, nói “Cô phải biết hiện tại cô là giáo viên cấp ba, bây giờ là thời điểm then chốt của học sinh, cho dù cô có việc gì gấp gáp đi nữa, cũng phải cố gắng, không được chậm trễ bài giảng. Sắp tới là

thời gian học sinh làm bài kiểm tra định kỳ tháng, tôi nói trước, tôi không cần biết trước mặt ban giám hiệu cô thể hiện như thế nào, chỉ cần thành tích của lớp không tốt, tôi liền không để cô đứng lớp này nữa.”

Vương Tĩnh Kỳ thấy bà đồng ý, cũng không quay trở lại văn phòng, bây giờ cô đang vội, không nghe thấy lão yêu bà nói cái gì, coi như nghe tai này, ra tai kia thôi, nếu bà ấy thực sự không vừa ý cô, thì chuyển cô ra khỏi tổ cấp ba đi.

Chương 84: Chương 50: Tới Trường Học Gây Chuyện

Buổi chiều, Vương Tĩnh Kỳ vốn muốn tới bệnh viện, vừa có thể trông ba cho mẹ ngủ một chút, để mẹ trong hai ngày liên tiếp, sợ thân thể bà chịu không được.

Ai biết, cô vừa tới bệnh viện một lát, liền nhận được điện thoại của trường học gọi tới.

“Vương Tĩnh Kỳ, cô ở ngoài trường học làm chuyện tốt gì rồi? Công trường học chúng ta có một cô gái tới tìm cô, nói là em chồng cô. Nghe nói cô không ở trường học, ở ngoài công vừa khóc vừa nháo, có rất nhiều người tới coi, ảnh hưởng nghiêm trọng tới trường học, trật tự dạy học. Trường học không có cách giải quyết, đã đưa cô ta tới phòng hiệu trưởng, bây giờ đang khóc nháo trong đó, khuyên thế nào cũng không đi, bây giờ cô lập tức về giải quyết phiền toái này đi.” Người gọi điện thoại là lão yêu bà, trong giọng điệu đã có tức giận, nhưng ần ần trong đó còn có một tia hưng phấn.

Vương Tĩnh Kỳ vừa nghe cũng có chút giật mình, cô thật sự không nghĩ tới còn có thể phát sinh chuyện như vậy, sau khi ở đầu bên kia truy vấn kết thúc, cô rất nhanh phục hồi tinh thần, nói “Được, tôi biết rồi, bây giờ tôi trở lại trường học.”

Sau khi tắt điện thoại, cô cầm túi xách của mình, chào mẹ, nói mình có chút chuyện, phải về trường học, liền rời khỏi bệnh viện. Chờ cho đến khi cô tới trường học, đã là nửa giờ sau đó.

Cô đến công trường học, khi bảo vệ mở cửa cho cô, ánh mắt có chút khác thường. Vương Tĩnh Kỳ có cảm giác là lạ, nhưng không biết vì sao, cô cau mày, cũng không nói gì, trực tiếp tới phòng hiệu trưởng. Trên đường, gặp một vài đồng nghiệp, ánh mắt mọi người nhìn cô đều có chút kì lạ, làm cô khó hiểu, nhưng cô cũng không có thời gian hỏi rõ ràng xem có chuyện gì.

Cho đến khi lên tới lầu 3, nghe thấy tiếng khóc lóc kể như đang hát hí khúc cô mới hiểu ra vấn đề ở đâu. Đứng trước cửa phòng làm việc của hiệu trưởng, cô hít sâu một hơi, mới đẩy cửa ra. Nhìn thấy hiệu trưởng Cao Phẩm Nghiêm đang ngồi trước bàn làm việc, không biết đang cúi đầu làm cái gì, có

điều mày nhíu chặt. Đối diện bàn làm việc, là bàn hiệu trưởng thường dùng để tiếp khách, có hai người phụ nữ đang ngồi, một là em gái của Trương Dương, Trương Mẫn, vừa khóc lóc vừa kể lể, trên bàn trà trước mặt đã có một đóng giấy vệ sinh như một ngọn núi nhỏ, tay còn đang cầm tay người phụ nữ bên cạnh, bộ dáng như đang tìm kiếm sự an ủi. Người phụ nữ bị Trương Mẫn giữ chặt tay chính là tổ trưởng tổ cấp ba, lão yêu bà.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn tình huống trước mặt, vẫn là nên hướng hiệu trưởng chào hỏi trước.

“Hiệu trưởng, chào ngài. Đẽ xảy ra chuyện như vậy thật ngại quá, quấy rầy ngài rồi.” Vương Tĩnh Kỳ thật sự thấy ngại ngùng, người ta là hiệu trưởng, mỗi ngày đều quan tâm chuyện lớn nhỏ của trường học, lại còn bị những chuyện bát nháo như vậy làm phiền, thật sự là làm khó ông ấy mà.

“uhm, cô giáo Vương, cô có biết cô gái này không?” Hiệu trưởng cũng không phải người không hiểu biết, mặc dù bị người phụ nữ này làm phiền đã một giờ, sau đó còn lôi một giáo viên tốt của trường vào nữa.

“Vương Tĩnh Kỳ, cô dám nói không biết tôi?” Vừa mới nãy còn khóc lóc bi thương, sau khi thấy người cần gặp tới, liền lấy lại tinh thần, nước mắt trên mặt cũng không lau, liền trừng mắt, lớn tiếng chất vấn.

Vương Tĩnh Kỳ hít sâu một hơi, không để ý Trương Mẫn khiêu khích, miễn cưỡng ra vẻ vui cười, nói với hiệu trưởng “Hiệu trưởng, tôi biết người này, đây là em gái chồng tôi, bây giờ tôi đang cùng chồng làm thủ tục li hôn.” Cô nói đơn giản tình hình một chút.

Cao Phẩm Nghiêm nghe vậy gật gật đầu, người phụ nữ kia không nói được lời nào hay, chỉ biết là người tới gây chuyện. Bây giờ nghe nói cô đang cùng chồng li hôn, em gái chồng tại sao lại tới trường học gây chuyện, chắc là tới gây rắc rối cho cô.

“Đây hẳn là việc riêng của cô, cô có thể đưa người trở về, có chuyện gì cùng nhau nói. Nhất định phải chú ý một chút, đây là trường học.” Bị người phụ nữ này làm phiền hơn một giờ, cũng chưa làm được việc gì, ông bây giờ đã lớn tuổi, có chút chịu không nổi.

Chuyện đem phiền phức cho trường học với hiệu trưởng, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy rất ngại ngùng, nhanh chóng cam đoan “Được, hiệu trưởng ngài yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này, sẽ không để cô ấy ảnh hưởng đến

trường học.”

Vương Tĩnh Kỳ trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, hiệu trưởng cũng không phải không phân đúng sai liền la mắng cô, cô cảm thấy thật âm áp.

Ngồi bên cạnh đang cầm giấy vệ sinh chùi mũi, Trương Mẫn nghe xong cũng không vui, mình tới làm gì, nếu để bị đuổi dễ dàng như vậy, cô tốn một đồng nước mắt này giờ để làm gì.

“Tôi không đi, tôi đến đây để tìm lãnh đạo trường học phân xử giúp, một người có tư cách đạo đức bại hoại như vậy cũng có thể làm giáo viên, tôi cũng không biết mắt mày người để chỗ nào nữa, hôm nay nếu các người không đem nữ nhân này khai trừ, tôi sẽ không đi đâu hết.” Vừa nói chuyện, con mắt Trương Mẫn vừa chuyển động tính toán.

Trương Mẫn thấy mình này giờ ở trong này làm ồn đều tốt đẹp, từ bảo vệ cho đến hiệu trưởng, đều không có cách nào ngăn cản cô, cho nên trong lòng liền quyết định, hôm nay dù có ai nói gì cũng phải làm tới, đem phá hoại công việc của Vương Tĩnh Kỳ, dù thế nào cũng để cho cô ta không thể làm giáo viên được nữa.

Bên cạnh còn có người làm nền là lão yêu bà, con mắt lưu chuyển một vòng, sau đó giả bộ có chút khó xử nói “Hiệu trưởng, chuyện này tuy là chuyện riêng của cô giáo Vương, nhưng bây giờ có người ý kiến tới tận trường học, hơn nữa còn là vấn đề tác phong, lối sống, chúng ta giải quyết nhẹ nhàng như vậy có chút không tốt, dù sao chuyện này cũng có nhiều người đã thấy, nếu chuyện này, một đôn mười, mười đôn trăm, mọi người sẽ nghĩ trường học chúng ta không chỉ có một giáo viên có phẩm hạnh không tốt, đem đánh đồng các giáo viên khác trong trường học đều như vậy, cái này ảnh hưởng rất lớn tới hình ảnh trường chúng ta, người xem...”

Lão yêu bà lời còn chưa dứt, nhưng mọi người ngồi đây đều đã rõ ý của lão yêu bà.

Cao Phẩm Nghiêm nghe xong nhíu mày, không nói gì, hắn cũng đang lo lắng chuyện này nên giải quyết như thế nào cho ổn thỏa.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn khóe miệng lão yêu bà không dấu được nụ cười đắc ý, Trương Mẫn cũng không che giấu được tươi cười, trong lòng bực bội.

Đã biết là làm cái chuyện gì người người oán trách sao, đều đem nói thành

tác phong lối sống có vấn đề, chuyện này nếu giải quyết không tốt, sau này sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của cô. Cô cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, ho khan một tiếng, mới nói “Chủ nhiệm Trình nói rất đúng, tôi là giáo viên trường Nhất Trung, đại biểu cho hình ảnh trường Nhất Trung. Có điều tôi vừa mới tới, không biết tôi đã làm cái gì, để cho người ta thấy tôi phạm đức bại hoại, bởi vì tôi muốn li hôn sao?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt lão yêu bà liền thay đổi, phải biết rằng cô chính là người phụ nữ đã li hôn.

“Cô giáo Vương không cần làm làm ảnh hưởng tới người khác, vừa rồi em chồng của cô đã đem mọi chuyện nói hết rồi. Cô là một giáo viên, phải thời thời khắc khắc chú ý tới tu dưỡng đạo đức của mình, càng nên tuân thủ các quy phạm của một giáo viên, mà không phải làm những chuyện xấu xa, đem hình tượng giáo viên bôi đen đi.” Lão yêu bà nói lời chính nghĩa, giống như Vương Tĩnh Kỳ là nhân vật phản diện, sự xuất hiện của cô là hạ nhục nghề giáo viên vậy.

“Chủ nhiệm Trình không cần phải nhân cơ hội tôi không nắm giữ tình hình, liền nói này nói nọ tôi, nếu oan uổng người tốt, chính là vi phạm tu dưỡng đạo đức giáo viên.” Vương Tĩnh Kỳ cũng không tức giận, bình thản nói. Kỳ thật, không cần nghĩ cô cũng biết Trương Mẫn dùng lí do gì nói xấu cô.

Cô cũng không muốn cùng lão yêu bà tranh cãi, nên không nói lời vô dụng với lão yêu bà, trực tiếp tới bên cạnh Trương Mẫn, “Trương Mẫn, tôi cũng không hy vọng nhận được lời xin lỗi từ nhà cô, anh trai cô ở bên ngoài ngoại tình, ba cô đánh ba tôi tới mức phải nhập viện, bây giờ cô còn tới làm loạn trường học tôi dạy. Như vậy cũng đừng trách tôi vô tình, ngày mai tôi liền tới viện kiểm soát nộ đơn li hôn, hai nhà chúng ta vẫn là nên gặp nhau ở tòa đi.”

“Hừ, cô đúng là không biết xấu hổ, đừng tưởng rằng như vậy là có thể hù dọa tôi, tôi không sợ đâu.” Trương Mẫn ngồi trên ghế cao ngạo nói. Cô thấy bọn họ không thể li hôn đâu, cô hôm nay tới đây chính là làm cho Vương Tĩnh Kỳ gặp chuyện không may, làm loạn chính là mục đích của cô.

Wương Tĩnh Kỳ cũng không đấu võ mồm với cô ta, trực tiếp lấy di động, đẩy cửa đi ra ngoài.

Chương 85: Chương 51: Tôi Kiện Cô Tội Phỉ Báng

Beta:Devil

Vương Tĩnh Kỳ gọi điện thoại cho người khởi xướng mọi chuyện, Trương Dương.

Trương Dương suy nghĩ một chút mới nghe máy, còn nói rất nhỏ, “A lô, Tĩnh Kỳ hả? Có chuyện gì không, bây giờ anh không tiện nghe điện thoại, tối anh sẽ gọi lại cho em nha.”

Vương Tĩnh Kỳ đương nhiên không để cho hắn cứ như vậy tắt máy, nói thẳng: “Nếu giờ anh không thể nghe điện thoại cũng được, ngay lập tức tôi sẽ tới cơ quan anh tìm anh.”

Trương Dương vốn đang định tắt máy, nghe cô nói vậy cũng nóng nảy nói: “Em muốn làm gì, tự nhiên tới cơ quan anh làm gì, được rồi, em có việc gì thì nói đi, bây giờ anh đang rất bận.”

Trương Dương bây giờ đúng là đang rất bận, không biết sao, hắn vốn tính xin phép ở nhà nghỉ ngơi, kết quả hắn còn chưa gọi điện xin phép, cơ quan đã điện thoại tới nói là sáng nay hắn phải tới cơ quan tham dự cuộc họp, là cuộc họp chọn người phụ trách vấn đề.

Đối với Trương Dương mà nói, đây chính là một tin tức cực kỳ tốt, cái này nói lên điều gì? Đây chính là thể hiện hắn cũng có cơ hội thăng chức, nghĩ lại sơ yếu lí lịch của hắn, cái này giống như tự nhiên có miếng bánh nóng hổi từ trên trời rơi xuống cho hắn.

Cho nên, dù có bị thương nặng hắn cũng sẽ tham gia cuộc họp này, huống chi trên mặt hắn chỉ là mấy vết thương nhỏ không đáng kể.

Cho nên buổi sáng hắn ăn mặc sáng láng tới cơ quan, người khác hỏi chuyện hắn, hắn đều cười nhẹ cho qua.

Đương nhiên, mọi người cũng không phải người ngốc, mẹ hắn cưng hắn như vậy, hắn lại là con trai duy nhất trong nhà, lấy giày đánh hắn, còn đánh tới bị

rách miệng là điều không thể, có điều người ta nói gì thì mình nghe vậy thôi, mọi người chỉ coi đây như là một trò đùa thôi.

Trương Dương cố gắng không để ý đến ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người, chỉ thật cẩn thận giải thích, trấn an tình nhân của hắn, Từ Mai. Buổi chiều, hắn vừa mới ngồi xuống phòng họp không lâu, liền nhận được điện thoại của Vương Tĩnh Kỳ.

“Em gái anh chạy đến trường học tôi dạy, bây giờ đang ở phòng hiệu trưởng, anh nói xem muốn xử lý như thế nào?” Thời gian và địa điểm không đúng, Vương Tĩnh Kỳ cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi.

Trương Dương sửng sốt, hắn đúng thật là không ngờ có chuyện này, cũng không biết em gái mình sẽ một mình tới cơ quan Vương Tĩnh Kỳ, có điều nghĩ lại cũng biết nó tới đó làm gì, hắn khó xử nói “Ai, Tĩnh Kỳ, việc này thật sự anh không biết, làm sao bây giờ, nếu không em nói chuyện với nó một chút, khuyên nó về nhà là được rồi.” Kỳ thật bây giờ hắn đang rất vui vẻ, nếu em gái hắn có thể giải quyết được chuyện này thì tốt rồi, làm cho Vương Tĩnh Kỳ biết sợ mà dừng lại, chuyện căn nhà cũng có thể giải quyết rồi.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong, không nhịn được nở nụ cười, người nhà Trương gia đúng thật là vô sỉ.

“Đó là em gái của anh, anh lại kêu tôi khuyên? Được rồi, tôi cũng không nói với anh nữa, giờ tôi báo cho anh biết, Trương Dương, anh cứ chờ lệnh triệu tập của tòa án đi.” Cô nói xong liền tắt máy.

Bên kia, Trương Dương vừa nghe xong lời này, liền sợ tới mức mất hồn, mấy ngày nay hắn cũng đã nghe tư vấn của luật sư, giống với tình huống của hắn, nếu đến tòa án, li hôn là chuyện nhất định sẽ làm, chính là chuyện chia tài sản, phải qua quyết định của quan tòa, nhưng là những chứng cứ cho thấy, do người sai là hắn, nên khẳng định li hôn hắn cũng không lấy được nhà.

Nghĩ đến căn nhà, hắn bất chấp ánh mắt của mọi người trong cuộc họp, nhanh chóng chuồn ra khỏi phòng họp, gọi điện cho Vương Tĩnh Kỳ, nhưng gọi vài lần đều bị từ chối, hắn nóng nảy, quay lại văn phòng nói với lạnh đạo mẹ mình ở nhà bị bệnh, hắn phải về nhà xem tình hình thế nào, mới nhanh chóng bắt xe tới trường Nhất Trung. Không phải thời gian tan tầm, trên đường cũng không có nhiều xe, chỉ mất hơn mười phút, Trương Dương đã

tới trường Nhất Trung. Khi hấn tới phòng làm việc của hiệu trưởng, chỉ nghe thấy tiếng nói ngang ngược của Trương Mẫn.

“....Ồ trong trường học làm người đàn bà dâm dăng, mấy người làm lãnh đạo kiểu gì.....”

Vương Tĩnh Kỳ im lặng, không hề nói tiếng nào, chỉ cầm điện thoại đứng ở cửa phòng.

Thấy Trương Dương đẩy cửa ban công ra, cô nhìn hấn với vẻ mặt bình thản, cầm lấy di động của mình, rồi mới đứng lên, sau đó mới nói với Trương Dương đang đứng ở cửa “Anh tới thật đúng lúc, tôi cũng ghi âm xong rồi, tôi không muốn cùng người không có văn hóa nói chuyện, có điều anh cũng tốt nghiệp đại học, nên cũng biết, những lời nói vừa rồi, cũng đủ để tôi kiện cô ấy tội phi báng.” Vừa nãy, cô tùy ý để Trương Mẫn mắng mà không đáp lại, bởi vì cô mờ chức năng ghi âm trên điện thoại, bên trong chỉ tên nói họ nói xấu, đủ để kiện Trương Mẫn, cho nên không cần phải cùng người điên đầu võ mồm. Kỳ thật, đúng là cãi nhau với người đàn bà chanh chua, cô làm không được.

Trương Dương đương nhiên thấy được động tác của Vương Tĩnh Kỳ, tuy rằng hấn không nghe hết toàn bộ lời nói của Trương Mẫn, nhưng chỉ với những gì hấn nghe được vừa nãy, chỉ một chút đó thôi, cũng đủ rồi.

Trong lòng hấn vốn đã không còn có Vương Tĩnh Kỳ, nhưng tính Vương Tĩnh Kỳ hấn biết, Vương Tĩnh Kỳ không có khả năng làm chuyện như vậy.

“Tĩnh Kỳ, em đừng giận, Tiểu Mẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện, anh thay mặt nó, xin lỗi em.” Trương Dương cẩn thận xin lỗi Vương Tĩnh Kỳ, sợ người phụ nữ này giận lên, sẽ kiện em gái hấn, đưa tới trại tam giam, bây giờ, trong nhà đã loạn thành một đoàn rồi, cũng không thể để thêm chuyện xảy ra nữa.

Trương Dương chau mày, sau khi vào văn phòng, đem cửa đóng lại, đầu tiên là nhìn tình huống trong phòng, thấy người đàn ông trung niên ngồi sau bàn làm việc kia, biết đây chính là hiệu trưởng trường Nhất Trung, em gái ngồi trên sofa, bên cạnh còn có một người phụ nữ nữa, hấn không biết là ai. Hấn tới bên cạnh Trương Mẫn nói nhỏ “Tiểu Mẫn, em tới đây làm gì? Mau theo anh về nhà.”

“Anh, anh tới thật đúng lúc, người kia chính là hiệu trưởng trường Nhất

Trung, anh mau tới đem những chuyện xấu mà người đàn bà này làm nói ra với ông ấy đi.” Trương Mẫn thấy anh trai mình tởm đây, nhanh chóng nháy mắt với hắn, cơ hội tốt như vậy mà không nhanh chóng tận dụng, đúng là ngốc mà.

Vừa nãy cô ta tới đây mắng tiện nhân Vương Tĩnh Kỳ, Vương Tĩnh Kỳ một tiếng cũng không phản bác, chỉ ngoan ngoãn đứng đó để cô ta mắng, cô ta cho rằng Vương Tĩnh Kỳ đang sợ, trong lòng không tự giác liền đắc ý vạ phần.

Sau đó lại thấy anh trai mình tới đây, cảm thấy mình có thêm người hỗ trợ, cho nên cao hứng nói.

“Im miệng, xem về nhà anh thu thập em như thế nào.” Trương Dương thấy em gái mình không rõ tình hình, đúng là đau đầu, nhưng bây giờ hắn cũng không thể nói gì khác, chỉ có thể làm cho nó im miệng, sau đó thay nó giải quyết chuyện này.

Trương Dương quay lại mỉm cười nói với hiệu trưởng “Chào ngài, ngài là hiệu trưởng phải không, thật là ngại quá, em gái tôi có chút kích động, đem lại phiền phức cho các vị, tôi thay mặt nó xin lỗi các vị, sau khi đưa nó trở về, nhất định sẽ dạy dỗ lại nó.”

Cao Phẩm Nghiêm nhìn chàng trai trước mặt mình, chân mày cau lại. Hắn cũng là hôm nay mới biết Vương Tĩnh Kỳ, cô giáo Vương đã kết hôn. Lần đầu tiên gặp chồng của cô, ấn tượng với hắn quả thật là không thể nào tốt được. Có người em gái giống như người đàn bà chanh chua, đoán chừng hắn cũng là người có nhân phẩm không tốt được.

“Việc này tôi không thể đồng ý với anh được, anh đừng đi vội, vừa nãy cô giáo Vương đã báo án rồi, cô gái này nói xấu cô ấy, cho nên mọi người chờ một chút, chắc cảnh sát cũng sắp đến rồi.” Cao Phẩm Nghiêm vừa hút thuốc vừa nói.

Thấy Trương Dương và cô gái vừa đến gây sự mặt biến sắc, hắn lại nói thêm một câu “Đương nhiên, dù cô giáo Vương không báo án, trường chúng tôi cũng sẽ báo án, cô gái này nói những lời khó nghe như vậy, ảnh hưởng nghiêm trọng tới danh dự trường Nhất Trung, làm hiệu trưởng, tôi không thể mặc kệ được.”

Chương 86: Chương 52: Nói Chuyện

Hôm đó, Trương gia và Vương Tĩnh Kỳ lại cùng nhau tới cục cảnh sát một lần nữa.

Trương Mẫn hoàn toàn là gen di truyền của Trương gia, thích nghe những lời ngon ngọt, trong phòng làm việc lúc này cô ta tỏ ra vô cùng kiêu ngạo, nhưng khi nhìn thấy hai cái mũ cảnh sát thì chỉ biết ngồi im không dám nói lời nào.

Sau đó Trương Mẫn cũng chỉ biết nhắm vào người nào đó mà đặt lời bịa .

Trương Dương muốn bảo vệ em gái, nhưng không biết nói thế nào cuối cùng cũng phải ngồi im.

Ở bên cạnh, vừa cùng một người cảnh sát nói rõ sự việc, Vương Tĩnh Kỳ cũng cảm thấy choáng váng, hiện tại hiệu suất làm việc của cảnh sát cao như vậy sao? Cô còn chưa trình bày xong thì bên kia đã bị buộc tội, hơn nữa anh trai cô ta cũng bị bắt. Không lẽ là bị liên đới.

"Các người làm cái gì vậy, cho dù là cảnh sát cũng không thể tùy tiện bắt người." Trương Dương bị cảnh sát bắt đi, không đành lòng kêu lên. Nhưng so với những người cảnh sát cao to này thì sức hấn không thấm vào đâu nên đành chịu bị bắt.

Nhưng ở đây cũng không có ai để ý đến hắn, cho nên Vương Tĩnh Kỳ cũng chỉ trơ mắt nhìn Trương Dương bị cảnh sát bắt.

Lúc này Triệu Giang và Trương Phượng cũng vừa mới đến nơi, thấy Vương Tĩnh Kỳ ngồi ở ngoài, lúc này Trương Dương có gọi cho bà kể rõ mọi chuyện, cho nên hiện tại bà xem Vương Tĩnh Kỳ như cái gai trong mắt, hận không thể đem cô băm vằm thì làm sao có thể chủ động mở miệng nói chuyện.

Cho nên bà chính là trừng mắt liếc cô, đi ngang qua kênh kịu dẫn con gái đi tìm Trương Dương. Bà vẫn cho rằng Trương Dương vẫn đang ở bên trong chờ. Đúng là Trương Dương ở bên trong chờ nhưng là sẽ nói chuyện với bà

qua một cái song sắt.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy Trương Dương như vậy, cũng không thêm quan tâm. Nếu không phải còn có văn bản cần cô kí thì cô cũng đâu cần phải ở lại.

Lúc Triệu Giang và Trương Phượng đi vào bên trong, ở đại sảnh không thấy con của mình, bà có chút buồn bực, thấy nữ cảnh sát phía trước liền chạy tới hỏi.

Khi biết cả hai đứa con của mình cùng bị bắt, bà thật sự hoảng sợ đến nỗi suýt chút nữa thì ngất xỉu. Tại sao lại như vậy chứ?

Triệu Giang lấy lại bình tĩnh rồi chạy nhanh tới hỏi nữ cảnh sát trước mặt: "Cô cảnh sát à, tại sao con tôi lại bị bắt, nó đâu có phạm tội?" Bà nói mà như sắp khóc. Thế này thì thằng bé làm sao có thể nhìn mặt ai trong công ty đây.

Nữ cảnh sát giương mắt nhìn người hai mẹ con trước mặt, mắt mang tia khinh bỉ, lạnh lùng nói: "Có người báo, Trương Dương phạm tội ngoại tình, hiện tại đang điều tra." Cô vô cùng chướng mắt với những người như vậy.

Mẹ con Triệu Giang choáng váng, vẫn là Triệu Giang phản ứng nhanh, nhất định là do Vương Tĩnh Kỳ giở trò.

Bà dường như phát điên lên tiến về phía Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ đang ngồi ở trên ghế nhìn ra bên ngoài trong lòng lại hiện lên những cảm giác vô cùng kỳ quái. Cô thật không ngờ Triệu Giang lại tiến về phía mình.

Khi cô kịp phản ứng thì Triệu Giang đã ở trước mặt, trốn đã không còn kịp rồi, cô bất đắc dĩ nhắm lại mắt chuẩn bị.

Ai biết được Triệu Giang không kiềm chế được kêu to, Vương Tĩnh Kỳ có chút phản ứng không kịp.

Cô mở to mắt, đứng xem trước mặt một anh chàng cảnh sát cao to, đang cố gắng khống chế Triệu Giang. Trương Phượng ở bên cạnh đang cố gắng nói để giải cứu cho mẹ.

"Ồ cục cảnh sát mà ngang nhiên hành hung nhân dân, có phải cũng phạm tội không."

Một câu nói kia, đã làm cho hai mẹ con nhà họ Trương hoảng sợ.

Cảnh sát thấy hai người yên tĩnh, nên mới buông ra, nhưng vẫn nghiêm khắc cảnh cáo: "Nơi này là cục cảnh sát chứ không phải nơi các người đánh nhau. Nếu còn tiếp tục thì đừng trách tôi." Hấn nhìn hai mẹ con bây giờ thì hài lòng rời đi.

Sau đó quay sang phía Vương Tĩnh Kỳ ôn hòa nói: "Vương lão sư không cần phải sợ, ở đây nếu có chuyện gì cô chỉ cần nói với tôi là được." Hấn nói xong còn cố tình liếc nhìn hai mẹ con nhà họ Trương.

Vương Tĩnh Kỳ đã hiểu được vấn đề, lúc này cô có nghe thấy ai đó nói Chu cục trưởng. Thật là biết lợi dụng các mối quan hệ.

"Thật sự là cảm ơn anh Chu cục trưởng." Vương Tĩnh Kỳ cảm kích nói.

"Vương lão sư đừng khách khí, đây là việc tôi phải làm ." Nói xong hấn định đi ra, nhưng nhớ tới việc cục trưởng phân phó, liền hỏi: "Vương lão sư, cô quen hai người này sao? Nếu cô bị uy hiếp thì chúng tôi sẵn sàng bảo vệ."

Lúc trước hấn có nhận được điện thoại của cục trưởng nói là muốn chiếu cố cho Vương Lão sư, hơn nữa hấn cũng muốn được thăng chức nên nhân cơ hội này làm luôn.

Lại thêm người nhà Trương gia kiêu ngạo ương ngạnh, tội cũng không phải là giả , còn có cả thế lực phía sau cô gái này thì sao hấn không vui vẻ làm được.

"Chu cục trưởng thật sự là thật cảm ơn người , hai người kia tôi có quen, hai người đó giờ cũng đã bình tĩnh, cho nên không cần làm phiền anh ." Vương Tĩnh Kỳ không biết trong lòng Chu cục trưởng nghĩ như thế nào, cô và anh ta lần đầu tiên gặp, một chút giao tình đều không có, cho nên không tiện nhờ vả.

Sau khi Chu cục trưởng đi rồi, Vương Tĩnh Kỳ lạnh lùng quay đầu lại nhìn người trước mặt.

"Tôi nghĩ bây giờ chúng ta có thể nói chuyện được rồi."

Chương 87: Chương 53: Ly Hôn (Phần 1)

Nhìn người đối diện giả bộ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại không giấu được oán hận, Vương Tĩnh Kỳ trên mặt cùng trong lòng đều nở nụ cười.

Đừng trách cô không tôn trọng người già, cô thật sự là bị mấy người nhà Trương gia ép buộc, ở trước mặt một kiểu sau lưng lại quay phắt lại một kiểu khác, cô có thể không vui vẻ sao.

Hai người cứ như vậy ngồi ở cục cảnh sát trừng mắt với nhau, ai cũng không mở miệng trước.

Khoảng 5 phút sau, Triệu Giang không kiên trì nổi, mở miệng trước.

"Tĩnh Kỳ, tôi tưởng cô là người có hiểu biết, nhưng là hiện tại xem ra..." Ánh mắt của bà nhìn cô gái đối diện đang mỉm cười, câu nói kế tiếp còn chưa nói hết.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không ngạc nhiên, bà ta không phải là nói mình hiện tại không hiểu chuyện sao? Đời trước mình đã hi sinh cho Trương gia quá nhiều, đến cuối cùng thì nhận được gì, cái gì cũng không có.

"Dì Triệu à, thật sự là cảm ơn lời khích lệ của dì, từ nhỏ đến lớn tôi vẫn như vậy. Nhiều năm như vậy, tôi mới nhận ra một điều, chính là người làm việc ác rồi cũng sẽ bị ông trời xử, cho nên làm việc tuy rằng không thẹn với lương tâm, tối thiểu cũng muốn không làm thất vọng lương tâm của mình.

Dì Triệu thấy có phải không?" Vương Tĩnh Kỳ nhìn Triệu Giang từng chữ từng câu nói.

Giờ khắc này trong lòng cô không phải không hối hận, trọng sinh một lần, nếu như theo dự định, trọng sinh đã vài tháng, thì cô và Trương Dương đã phải ly hôn rồi.

Nhìn lại thì mấy cái đó đều do cô gây ra. Còn làm cho Trương Mẫn đến trường cô làm náo loạn, như vậy công việc sau này chắc chắn là bị ảnh hưởng rồi.

Vương Tĩnh Kỳ hạ quyết tâm lần này phải ly hôn. Nếu Trương gia còn gây khó dễ thì cô sẽ nhờ Trương Hi Văn giúp.

Mấy lời nói của Vương Tĩnh Kỳ đã làm cho Triệu Giang tức ới máu.

Hai tay bà run run nắm lấy vạt áo, mặt mày xanh xao, nói.

"Cô có ý gì?" Bà ta nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Vương Tĩnh Kỳ nở nụ cười "Chính là ý đó."

Sau đó hai người lại cuộc đấu trừng mắt ai cũng không nói chuyện.

3 phút sau, lại là Triệu Giang không kiên trì nổi.

"Tĩnh Kỳ à, dù sao hai đứa cũng kết hôn đã hai năm, vợ chồng trẻ đâu tránh được những xung đột. Dì cũng biết là hai đứa cũng có tình cảm với nhau mà phải không." Trong lời nói của bà để lộ sự mệt mỏi, cùng nhẫn nhịn.

Vương Tĩnh Kỳ kinh ngạc nhìn người đối diện, đây thật là không có văn hóa mà, bà tư không biết tính sao, bọn họ vừa mới lên đại học đã bắt đầu quen biết, đến bây giờ cũng được bảy năm rồi còn gì.

Triệu Giang trên mặt run run, dịu dàng nói: "Dì biết Trương Dương làm nhiều việc có lỗi với con, nhưng dù sao hai đứa cũng từng là vợ chồng, nên ta cũng mong con tha thứ. Cứ xem như là vì hai năm tình nghĩa cũng được, nếu thằng bé bị giam như vậy thì công việc của nó liền xong rồi."

Triệu Giang từ trước tới giờ vốn không coi trọng cô con dâu này, nhưng hiện tại cũng không thể không cúi đầu vì Trương gia và cả con trai nữa.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn vẻ mặt đau lòng của Triệu Giang, còn cả cái vẻ mặt căm phẫn phía đằng sau của Trương Phụng, thở dài nói: "Dì Triệu, tấm lòng của một người mẹ con rất hiểu. Nhưng nếu đứng ở góc độ một người phụ nữ, giả sử Trương thúc thúc ra ngoài ngoài tình thì người sẽ nghĩ như thế nào?"

"Hấn dám!" Triệu Giang theo bản năng hô.

"Chính là vậy, không ai có thể chấp nhận được chồng mình có người khác ở

bên ngoài vậy sao dì có thể yêu cầu con tha thứ cho Trương Dương dễ dàng như vậy được. Con cảm thấy yêu cầu của mình đối với Trương Dương không hề cao chút nào, chỉ cần hai người ly hôn, sau đó chia đôi tài sản, vậy là quá đáng sao?" Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh nói.

"Cô muốn ly hôn thì được, nhưng cái phòng kia là nhà chúng ta mua, cô chẳng bỏ ra đồng nào mà cũng dám mở miệng ra đòi hỏi nữa sao?" Trương Phượng ở phía sau đột nhiên nói, Triệu Giang cũng không ngăn, ý như là đồng tình.

"Này phòng ở không phải cô nói là của cô thì chính là của cô, đương nhiên cũng không phải tôi nói là của tôi thì là của tôi. Không lẽ cô không biết pháp luật đã có quy định, sau khi đã đăng ký kết hôn nếu mua bất kì cái gì đều là tài sản chung của hai người sao."

"Vớ lại nếu không có tờ giấy đăng ký kết hôn với tôi thì các người sẽ mua được sao. Vậy chắc chắn trong cái phòng đó có phần của tôi rồi." Vương Tĩnh Kỳ nhìn Trương Phượng chậm rãi nói.

"Nhưng..."

"Phượng đừng nói nữa." Triệu Giang ngăn cản, nhìn đáng vẻ Vương Tĩnh Kỳ hiện tại nói thêm gì nữa cũng là vô ích.

Không thể phủ nhận người thông minh nhất Trương gia là Triệu Giang. Bây giờ Trương gia ở trong trại giam ba người, Vương gia nằm viện một người.

"Ai, dì biết là Trương Dương thực có lỗi với con, ta thay mặt Trương gia xin lỗi con, ý con đã quyết, chúng ta cũng không cản nữa, dù sao tình cảm không còn thì cũng không thể sống chung. Vậy tốt nhất là nên ly hôn, phòng ở thì gia đình ta sẽ giữ, cho con tám vạn đồng. Coi như là bồi thường cho con." Triệu Giang nói ra những lời thấm thía.

Vương Tĩnh Kỳ lắng nghe, tuy rằng không đồng ý, nhưng dù sao hiện tại đó cũng là ý hay. Mà cô cũng chỉ cần đạt được mục đích của mình thôi.

"Về phần người mấy người nhà ta con có thể giúp chứ."

Trích "Trùng sinh vật hi sinh đại xoay người"

Khâu Diệp đời trước sống hơn ba mươi năm, tổng kết ra một điều: Tiền, ai

có cũng không bằng mình có. Đời trước bởi vì không có tiền, cũng bởi vì ở thành phố nhiều cám dỗ, cho nên hôn nhân không thành, chỉ biết chịu đựng mẹ chồng mà sống. Biến thành gia đình bất hòa, vợ chồng lục đục. Rất cực ông trời có mắt, cho cô cơ hội Trùng sinh, cô thề, từ nhỏ cô sẽ bắt đầu kiếm tiền, dành tiền, chờ tới khi trưởng thành, tự mua phòng mình thích.

Chương 88: Ly Hôn (Phần 2)

Lúc đi ra khỏi cục cảnh sát thì trời cũng bắt đầu tối, Vương Tĩnh Kỳ ngồi xe công vụ, nghĩ tới những việc mới xảy ra ở cục cảnh sát, bất giác bật cười.

Triệu Giang thật là để ý mình, cho phép ly hôn, lại còn cho mình ba vạn đồng bồi thường, rồi để mình nghĩ cách cứu mấy người kia ra.

Ha ha, các người nghĩ tôi là ai, tưởng rằng cục cảnh sát là do nhà cô mở ra sao, còn bảo cô thả người, cô chỉ là một cô giáo thôi mà.

Trong đầu Vương Tĩnh Kỳ chợt lóe lên hình ảnh Chu Cẩm Du, khuôn mặt tuấn tú của Trương Thành, lập tức cứ xuất hiện liên tục trước mắt cô.

Nghĩ đến Triệu Giang và Trương Phụng nghe được cô không chút do dự cự tuyệt thì ghen tím mặt, cô thật sự muốn cười, xả hết nỗi buồn bực trong lòng ra. Thật sự một câu nói kia, mấy người không phân rõ phải trái nhà Trương gia cũng chỉ có thể để cảnh sát khống chế.

Nghĩ đến cuối cùng cũng thành công, trong lòng cô vô cùng khoái trá.

Giờ chỉ cần Trương Dương ra ngoài, hai bên ký vào đơn ly hôn là xong.

Vương Tĩnh Kỳ vui vẻ đồng ý, nếu sự tình có thể giải quyết như vậy, thì cũng tốt.

Sau vài ngày, Vương Tĩnh Kỳ hết ở bệnh viện lại tới trường học, Chu Cẩm Du không xuất hiện trước mặt cô, làm cô thờ dài nhẹ nhõm. Với lại cô không còn trẻ nữa, cũng không mấy tự tin, với thân phận như Chu Cẩm Du tìm tới cô cũng chỉ là để mua vui. Tốt nhất là giải quyết sớm sẽ tốt hơn.

Còn có chuyện ở trường, tuy là Trương Mẫn đến náo loạn nhưng ở Nhất Trung ai ai cũng đều biết, mỗi ngày cô vẫn đi làm đúng giờ, không vì nhà mình có việc mà trễ nải.

Cô tự an ủi mình chỉ là không cần thận đụng tới một người đàn ông không tốt, hiện tại ly hôn ít người biết, nhưng cô tin chỉ được vài năm nữa thì cũng sẽ lại ly hôn thôi.

Vương Tuấn Kỳ đi làm thường xuyên xin nghỉ, cho nên khi tới bệnh viện vào buổi tối đều không thấy Triệu Bình xuất hiện.

Với tính cách của ba Vương thì làm sao cho phép người khác bỏ bê ông như vậy, mỗi lần nhìn thấy con trai xuất hiện đều trách con dâu bất hiếu, ba chồng nằm viện, con dâu không đến hầu hạ, còn mắng chồng, ngay cả thu nhập của mình còn không được.

Vương Tuấn Kỳ ban đầu còn giải thích một chút, nói cơ quan Triệu Bình nghiêm, không cho phép ra ngoài, sau đó thấy ba vẫn mắng, không để ý tới hẳn, cho nên anh cũng không quan tâm nữa. Thái độ này của ba Vương thật không còn biện pháp.

Yên tĩnh ở bệnh viện ở vài ngày, Vương gia nhận được điện thoại của Trương gia, Trương Dương ra khỏi trại giam nên Trương gia muốn tới xin lỗi.

Mãi sau ba Vương mới biết Trương Đông Thăng cái bị giam trong cục cảnh sát, lại là do chính con gái mình báo.

Ông phá lệ khen ngợi con gái thông minh.

Ba Vương cao hứng thiếu mỗi nhảy dựng lên ăn mừng, nhưng bởi vì chân còn đau, hẳn chỉ có thể ngồi ở trên giường bệnh cười to, sau đó gào lên "Báo ứng".

Đương nhiên việc Trương gia muốn xin lỗi, hẳn là kiên quyết không đồng ý. Với ông, chỉ cần là người làm ông bị thương hay động tới ông thì đừng mong được tha thứ.

"Trương Đông Thăng bây giờ cũng biết sợ rồi sao, lúc trước ông làm tôi bị thương thì có nghĩ tới hôm nay không.

Hai con hãy nghe kỹ, không ai được bảo lãnh cho hẳn ra ngoài." Ba Vương oán hận nói, nghĩ gì đó rồi lại nói thêm một câu "Tiền bồi thường vẫn phải lấy."

Vương Tuấn Kỳ cùng Vương Tĩnh Kỳ Đô không để ý tới ông, Vương Tuấn Kỳ nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của ba, nói "Ba đừng như vậy nữa. Nếu không phải do ba bị thương thì ba cũng phải vào đó đây. Ba đừng quên người gây sự trước là ba." Trong lòng anh nghĩ, ba xem như hết thuốc chữa.

Ba Vương lập tức im bặt cái gì cũng không nói ra được, nhớ tới việc đánh người lại lực bất tòng tâm, chỉ biết ngồi ở trên giường đến mức mặt đỏ bừng mắng chửi người ta.

"Nếu như đứa nào mà đi bảo lãnh cho ông ta thì đừng bao giờ gặp mặt ta nữa." Ba Vương chuẩn bị tát hai đứa nhưng nhìn qua nhìn lại vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn anh mình, hai người không nói gì. Vương Tĩnh Kỳ đi ra ngoài, Vương Tuấn Kỳ cũng đi theo.

"Thật xứng đáng đuổi khỏi nhà." Ông hướng về phía Vương Tĩnh Kỳ mắng.

Bình thường ông cũng như vậy, do Vương Tuấn Kỳ là con trai duy nhất nên phần lớn những lời mắng chửi của ông là hướng về con gái.

Ông quan niệm con gái sau khi lấy chồng sẽ là con người ta, mình nuôi nó lớn cũng là tốt rồi nên mắng là chuyện bình thường.

Nghe thấy vậy, Vương Tuấn Kỳ dừng bước về mặt âm trầm, Vương Tĩnh Kỳ cũng chỉ biết đi tiếp.

"Ba mắng xong chưa, mắng xong thì yên lặng đi. Ba không muốn tụi con đi giải quyết việc này thì cũng được thôi. lát nữa con sẽ gọi cho cục cảnh sát, để họ tới đây giải quyết với ba." Vương Tuấn Kỳ lạnh lùng nói.

"Đứa con bất hiếu này, ta là ba người, người dám để cho cảnh sát tới bắt ta, người cũng không sợ thiên lôi đánh sao." Ba Vương nghe xong trong lòng có chút hoảng sợ, mắng càng lớn.

Vương Tĩnh Kỳ vừa mới mở cửa phòng bệnh ra, cửa phòng bệnh cũng không có đóng, câu nói của ba Vương đã gây chú ý cho cả khoa chỉnh hình

"Sao lại thế này, đã nói qua bao nhiêu lần rồi, đây là bệnh viện chứ không phải nhà của các anh. Làm ơn nói nhỏ một chút, ảnh hưởng đến mọi người rồi." Bác sĩ đi qua nghe được liền đứng lại nhắc nhở.

"Được rồi, do tôi nhất thời kích động. Lần sau sẽ không thế nữa." Ba Vương kiêu ngạo như vậy cũng biết sợ người khác.

Anh em Vương Tuấn Kỳ ở hành lang nghe được thì cười rồi đi tới cục cảnh sát hòa giải.

Chương 89: Ly Hôn (Phần 3)

Hai anh em Vương Tĩnh Kỳ ngồi trong xe công vụ lao đảo đến cục cảnh sát, Triệu Giang và Trương Dương đã đến.

Vương Tĩnh Kỳ vừa đi vừa đánh giá hai người.

Tinh thần hai người đó hôm nay không tốt lắm, Triệu Giang tuy đã cố gắng bày ra khuôn mặt vui vẻ nhưng nhìn qua là biết không được tự nhiên rồi.

Còn Trương Dương thì cũng uể oải không kém. Hôm nay tuy hấn xuất hiện với quần áo Tây, nhưng trên mặt cũng đã xuất hiện những nếp nhăn. Có lẽ mấy ngày vừa rồi ở trại giam làm tinh thần hấn sa sút.

Đang nhìn mặt hấn, Vương Tĩnh Kỳ liền nhíu mày, thật có chút vô cùng thâm.

Lúc cô đánh nhau với họ đã cố gắng chú ý tới bản thân nhưng có một vài phần vẫn không tránh khỏi bị thương, hiện tại đã nửa tháng trên những chỗ bị thương đã xuất hiện sẹo.

Cô quay đầu nhìn xem anh mình, cảm thấy anh ấy được Chu Cận Du trông nom thật là tốt.

Triệu Giang nhìn anh em nhà Trương gia tuy không muốn nhưng vì mình là người lớn hơn nữa cũng là phụ nữ, nên bà vẫn lôi con trai đi cùng, sau đó có chút lấy lòng nói: "Tĩnh Kỳ đến đây."

Trương Dương đưa bàn tay bị thương của mình ra nhìn Vương Tĩnh Kỳ đi vào.

Vương Tĩnh Kỳ làm sao có thể không biết Trương gia như thế nào, nên cô không để ý hai người họ mà đi thẳng tới chỗ cảnh sát để giải quyết công việc.

Vương Tuấn Kỳ không tiếp xúc với Trương gia nhiều, cũng không biết việc cô con gái nhà Trương gia đã đến cơ quan của em mình làm loạn, nhưng là nghĩ đến cuộc náo loạn tối hôm đó trong bệnh viện, thì anh liền nhìn những người trong Trương gia không mấy thiện cảm. Thấy em gái không để ý thì

cũng bắt chước đi qua, ngó lơ.

Bị bơ, hai mẹ con Trương gia hận đến mức nghiên răng nghiên lợi, nhưng là do tình hình hiện tại: ba Trương và hai cô con gái đang ở trong đó, nếu biểu hiện không tốt, còn có khả năng chịu phạt chung, vậy nên họ mới đi theo hai anh em Vương gia vào văn phòng.

Về việc này Chu cục trưởng nắm rất rõ, vậy nên mọi người vừa ngồi vào chỗ anh liền vào thẳng vấn đề.

"Cả hai bên đều đã đến, vậy chúng ta sẽ bắt đầu luôn." Anh nghiêm túc nói.

"Chuyện đã trải qua tôi cũng không nói nữa, cơ quan kiểm tra cũng đã điều tra, nắm được một vài điểm trọng yếu. Lần này gặp mặt chủ yếu là muốn lấy ý kiến của gia đình người bị hại. Bởi vì lần này cả hai bên đều có lỗi, hơn nữa người bị hại bị thương không nhiều" Triệu cảnh sát đi đi lại lại nói.

Cả hai bên cũng đều im lặng.

Chu cục trưởng đã nói những gì cần nói, bây giờ là tới lúc hai bên gia đình đàm phán.

Triệu Giang xem cũng không có chuyện gì để nói với nhà họ Vương, nhưng nghĩ tới Vương Tĩnh Kỳ tính cách mềm yếu, liền cố tình chảy nước mắt.

"Tĩnh Kỳ, chuyện lần trước ở bệnh viện, di xin lỗi con. Tiểu Mẫn tuổi trẻ không hiểu chuyện, mấy ngày vừa rồi ở trong đó con bé cũng đã ân hận rất nhiều, con cứ coi như nể mặt di tha cho nó được không." Bà nói xong còn lấy giấy lau nước mắt.

Vương Tĩnh Kỳ thấy vậy, lập tức quay mặt đi, nhìn anh mình, suy nghĩ tới dáng vẻ của Trương Dương hiện tại, tâm tình không hiểu sao tốt lên.

"Nếu chúng ta đã muốn như vậy: đem chuyện này giải quyết nhanh gọn thì tốt. Nhưng tôi vẫn muốn nói: Tôi hy vọng Trương Mẫn sẽ được quản lý nghiêm ngặt hơn. Nếu còn nhỏ tuổi mà đã như vậy thì sau này ra ngoài sẽ như thế nào." Vương Tĩnh Kỳ nói.

Triệu Giang liền cứng đờ người, không nghe thấy ý châm chọc trong lời nói của cô, nói tiếp: "Con và Trương Dương cũng đã không còn trẻ, tuy rằng giữa chúng ta xuất hiện khá nhiều mâu thuẫn, nhưng chúng ta bây giờ vẫn là

người một nhà mà. Nếu là người một nhà, tốt nhất chúng ta nên đóng cửa bảo nhau, để người ngoài nghe thấy sẽ không tốt đâu.

Với lại nếu hôm đó ba con không phải vừa tới đã đánh mắng thì chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện này." Trong lời nói của bà có ý là chuyện này chính là trách nhiệm của nhà cô.

"Được rồi, dù tính tính không tốt nhưng đó cũng là ba tôi, tôi chỉ là một nữ nhân gặp chuyện như vậy chắc chắn là không thể bỏ qua rồi.

Nhưng không là người nhà thì cũng không nhất thiết phải trở thành kẻ thù.

Hy vọng tất cả chúng ta sẽ xử lí tốt chuyện này." Vương Tĩnh Kỳ chậm rãi nói.

Chuyện này hai anh em cô cũng đã bàn bạc qua, đều đồng ý giải hòa, nguyên nhân lần này ai cũng biết, nếu không phải ba Vương tới gây sự thì sẽ xảy ra chuyện này sao. Vậy nên nhà họ Vương cũng nên gánh vác một phần trách nhiệm. Hiện tại tình hình của ba Vương cũng coi như là ổn, chỉ cần ở bệnh viện điều trị chân nữa là ổn. Như vậy với nhà họ Vương cũng đã là tốt rồi.

"Tôi đồng ý ly hôn, cũng đồng ý cho cô ba vạn đồng. Còn tiền thuốc men của ba cô, chúng tôi sẽ trả toàn bộ. Chỉ cần các người không kiện ba tôi là được." Từ nãy tới giờ không có mở miệng nhưng đột nhiên Trương Dương cúi đầu âm trầm nói.

Triệu Giang ở bên cạnh còn đang muốn nói thêm điều kiện, không ngờ con trai đã nói thẳng ra rồi, như vậy khác nào cò kè mặc cả. Bà hiện tại đang giận con trai một chút.

Hắn làm như vậy là để anh em Vương Tĩnh Kỳ trở tay không kịp, không lẽ họ là người bán thuốc. Hay bởi vì Trương Đông Thăng đang trong trại tạm giam?

"Cứ làm như thế đi. Tiền thuốc men nhà các anh phải trả, nhưng chi bao nhiêu, báo lại cho tôi biết là được." Vương Tĩnh Kỳ đồng ý ngay, mọi việc có thể giải quyết nhanh như vậy cũng thật tốt.

Trương Dương ngẩng đầu nhìn cô, rốt cục nói tiếng người: "Nhiều năm như vậy, tôi rất xin lỗi, cái này xem như tôi bồi thường cho cô."

Vương Tĩnh Kỳ vẫn kinh ngạc, nhưng vẫn có thể yên tâm thoải mái tiếp nhận rồi.

"Khụ khụ, cô giáo Vương, tôi nghĩ nên nhắc cô một chút: Với tình trạng của ba cô, nói là bệnh nặng cũng không phải nhưng nó cũng không hẳn là bệnh nhẹ. Vậy nên thuốc men cũng không phải dùng một hai ngày là khỏi. Ngoài tiền viện phí còn rất nhiều loại tiền khác, nếu không muốn sau này xảy ra tranh chấp thì nên thương lượng bây giờ đi." Chu cục trưởng ở bên cạnh nghe được liền nhắc nhở vài câu.

Chương 90: Li Hôn (4)

Ý tứ của Chu cục trưởng là, lần này muốn giải quyết xong, phải bồi thường tiền thuốc mem đã, Trương gia lại phải trả một khoản lớn tiền thuốc men, sau đó đến phí sau trị liệu, còn có cục trưởng Chu nói tùm lum loại phí khác nhau nữa, tuy rằng mỗi loại không phải rất nhiều, nhưng cộng dồn lại cũng không phải là một khoản nhỏ.

Nói đến đây, ngay cả người bình thường phản ứng chậm chạp là Vương Tuấn Kỳ cũng hiểu rõ, đây là cục trưởng Chu đang giúp anh em họ, cho nên sau khi tất cả giải quyết thuận lợi xong, anh em Vương Tuấn Kỳ thành tâm mời cục trưởng Chu ăn cơm trưa, nói chuyện biểu tỏ lòng biết ơn.

Kết quả bị cục trưởng Chu tươi cười đưa ra khỏi cục cảnh sát, hơn nữa còn nói cảnh sát nhân dân phải giúp người dân lấy lại công bằng, không cần phải báo đáp, làm anh em Vương Tĩnh Kỳ sửng sốt, Vương Tuấn Kỳ còn cảm thán một phen, xã hội này vẫn còn người tốt.

Sau khi ra khỏi cục cảnh sát, Vương Tĩnh Kỳ cùng Trương Dương đã hẹn nhau sáng ngày hôm sau tới cục dân chính làm thủ tục ly hôn, ba vạn đồng cũng giao lại cho cô ngày hôm đó luôn.

Khi Vương Tĩnh Kỳ cùng Vương Tuấn Kỳ trở về nhà, trong lòng cô vô cùng vui sướng, chỉ cần ngày mai thuận lợi, cô liền thoát khỏi cuộc hôn nhân phức tạp hơn mười năm này, có thể một lần nữa làm lại từ đầu, tâm trạng cô lúc này cực kỳ tốt, còn có thể nhảy nhót được nữa.

Đối ngược với sự vui vẻ của em gái, Vương Tuấn Kỳ có chút trầm mặc, hắn nhìn em gái đang vui vẻ bên cạnh, chần chừ hỏi “Tĩnh Kỳ, sau khi ly hôn em định làm gì?”

Nếu là trước kia, hắn sẽ không hỏi như vậy, trực tiếp đem em gái về nhà mình, Vương ba không nhận con gái, thì người làm anh này sẽ nuôi.

Nhưng là hôm đó, sau khi về nhà, hắn và vợ hắn âm ỉ một trận, hắn và vợ đã nói chuyện rất nhiều, vợ hắn tuy không có nói rõ nhưng theo ý những câu nói mà vợ hắn nói ra, hắn cũng hiểu vợ hắn không thích trong nhà có thêm người, cho dù người đó là em gái hắn đi nữa. Còn nói, nếu thật sự không được, sẽ để nhà lại cho hắn với Tĩnh Kỳ ở, vợ hắn sẽ về nhà mẹ đẻ ở. Nói

rộng lượng, nhưng làm sao hẳn có thể không nghe ra ý trong câu nói đó chứ. Căn nhà nhỏ của bọn họ, nếu em gái tới ở thì vợ hẳn sẽ ra ngoài, hai người chỉ có thể giữ lại một người thôi.

Hắn cũng không có nghĩ tới vợ hẳn lại có thái độ như vậy với em gái hẳn, hẳn cũng biết đây là vợ hẳn lấy việc li hôn đến uy hiếp hẳn. Nhưng là, nhưng là hẳn thật sự không có biện pháp không để ý đến suy nghĩ của vợ, gia đình nhỏ này là phần đầu cả nửa đời người của hẳn. Tuy là vợ hẳn có nhiều khuyết điểm, nhưng đối với gia đình nhỏ của hai người là toàn tâm toàn ý. Em gái và vợ hẳn đều có trách nhiệm, bảo hẳn chỉ nghĩ đến người này mà bỏ qua người kia hẳn làm không được, cho nên mấy ngày này hẳn vẫn trong hoàn cảnh khó suy nghĩ.

Vương Tĩnh Kỳ làm sao có thể không biết anh trai mình khó xử, với hiểu biết đời trước về người chị dâu, cô biết không có khả năng sau khi li hôn tới nhà anh trai ở. Đương nhiên, cô cũng không tính tới nhà anh trai ở, trong tay cô có tiền, hoàn toàn có thể lo cho chính mình.

“Anh, li hôn thì li hôn thôi, trong tay em có tiền, sợ gì chứ! Em cũng đã tính rồi, sau khi li hôn em sẽ tự mua nhà, không sao đâu.”

“Nhưng một mình em ở ngoài không an toàn, không thì em tới nhà anh ở đi.” Vương Tuấn Kỳ nghe xong lời em gái mình, càng cảm thấy áy náy với em gái, miệng không không chế được đã nói ra.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong lời này, trong lòng cảm thấy được an ủi, anh có thể chịu được áp lực của chị dâu, để cho mình về nhà anh ở, chứng tỏ anh cô vẫn rất thương cô, như vậy là đủ rồi.

“Anh, em sẽ không tới nhà anh đâu, em lớn như vậy rồi, cũng đã đi làm nhiều năm, ở một mình cũng không có gì không an toàn cả. Lại nói nhà anh nhỏ như vậy, em tới ngay cả chỗ đứng còn không có, như vậy cuộc sống của chúng ta cũng không thoải mái. Chuyện của em em có thể sắp xếp tốt, anh không cần lo lắng cho em đâu.”

“Vậy cũng được, nhưng sau này em có khó khăn gì, nhất định phải nói cho anh biết, còn chỗ của ba, em không cần để ý, tính của ba chính là như vậy.” Vương Tuấn Kỳ nghe lời em gái nói, trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm.

Vương ba đã nhiều lần nói, nếu Vương Tĩnh Kỳ li hôn, thì đi ra khỏi nhà,

Vương gia không có đưa con gái làm cha mẹ mất mặt như vậy.

Sau khi Triệu Giang Anh cùng Trương Dương ký hiệp nghị giải hòa, hai người một đường âm trầm trở về nhà.

Trương Dương mấy ngày nay bị tra tấn quá mức, bao nhiêu phần chân, đặc ý của ngày trước đều không thấy, bây giờ chỉ còn chút âm trầm cùng suy sút.

“Mẹ, đừng lo lắng quá, vì ba và em gái, mấy vạn đồng này chi ra cũng đáng.” Trương Dương ngồi trên sô pha có chút thương cảm nắm tay mẹ mình an ủi. Tình huống bây giờ hẳn phải an ủi mẹ mình cho tốt, để bà lấy tiền ra, đem chuyện này giải quyết cho xong. Hẳn có dự cảm không tốt, cảm thấy nếu việc này kéo dài, hẳn sẽ gặp xui xẻo rất lớn.

Triệu Giang Anh vẫn kìm nén cảm xúc, được người khác an ủi, có chút kìm nén không nổi nữa, “Đâu phải chỉ tốn ba vạn đồng, mẹ cũng biết, coi như lúc trước chúng ta không có mất, để cho con cưới một người chỉ biết gây họa như vậy. Ai mà biết được cả nhà Vương gia đều gây họa cho chúng ta, lão già kia chỉ gãy một cái xương, nhưng lại làm chúng ta phải bồi thường tới một vạn đồng, xương hẳn nạm vàng hay nạm bạc chứ, cũng không sợ gặp báo ứng sao chứ, còn em gái con, không phải chỉ tới trường học nói mấy câu thôi sao, cũng không mất miếng thịt nào của nó, nó còn tố cáo em gái con cái gì làm tổn hại danh dự, lại làm cho chúng ta phải bỏ ra hai vạn đồng, đây không phải là ăn cướp giữa ban ngày sao?”

Bà nói xong, trong giọng nói còn gống như đang khóc, lần này không phải giả vờ mà thật tâm đau. Vốn tưởng rằng chỉ mất ba vạn đồng, cũng đủ làm bà đau lòng rồi, không nghĩ tới bây giờ mất gấp đôi, chuyện này làm sao bà có thể chịu được.

Trương Dương một bên nghe mẹ mình vừa mắng vừa khóc, trong lòng không kiên nhẫn, nếu ủy khuất như vậy, mới nãy ở cục cảnh sát sao không nói ra đi, bây giờ hiệp nghị giải hòa cũng ký rồi, giờ ngồi than vãn với hẳn còn có ích gì sao?

Nhưng những lời này hẳn cũng không dám nói, sáu vạn đồng này đánh chết hẳn hẳn cũng không lấy ra được, cho nên bây giờ hẳn chỉ có thể dỗ mẹ mình, đem tiền này đưa cho hẳn, giải quyết chuyện trước mắt mới quan trọng nhất.

“Mẹ, đừng khóc nữa, đều do con không tốt, là con thua kém người ta, mới bị Vương Tĩnh Kỳ lừa, nếu không cũng không làm cho nhà mình rơi vào tình

huống này. Có điều bây giờ vẫn còn kịp thay đổi, chỉ cần giải quyết xong việc này, chúng ta cùng bọn họ sẽ không còn quan hệ gì nữa, con tìm cơ hội mang Từ Mai về nhà, sớm đem chuyện hai chúng con định ra, lại có khả năng được thăng chức ở cơ quan, đến khi đó đừng nói mấy vạn đồng, chính là nhiều hơn con cũng đưa về cho mẹ được.” Trương Dương nói những lời này không phải là chỉ an ủi mẹ hắn mà còn an ủi tâm hồn yếu ớt của mình một chút, thật sự cho rằng chuyện này giải quyết xong rồi, không có Vương Tinh Kỳ ở một chỗ nào đó bí mật cản chân hắn, như vậy tương lai của hắn sẽ càng bằng phẳng. Hắn vẫn cho rằng người làm việc lớn phải có được, giãn được. Bỏ được, phải bỏ được mới làm việc được. Bây giờ bỏ ra mấy vạn đồng tuy rằng nhiều, nhưng so với thăng chức ở cơ quan, làm rể Từ gia thì không đáng gì cả.

Chương 91: Chương 57 Li Hôn (5)

Triệu Giang Anh đã sớm nghe con trai nói về chuyện thăng chức, nhưng bà cũng không để trong lòng, người ta nói như vậy nhưng ai biết đâu được sau này họ có đổi ý không, không nên hi vọng quá để rồi thất vọng.

Nhưng thấy bộ dạng tràn đầy tự tin của con trai mình, bà cũng không nỡ đả kích nó. Chỉ có thể không ngừng trấn an mình, đi a, tiền nhỏ không đi thì tiền lớn không tới, con trai mình xuất sắc như vậy, ở cơ quan cũng được lãnh đạo coi trọng, sau khi li hôn có thể cưới được người con dâu có điều kiện tốt hơn, như vậy mới có lợi cho Trương gia. Nghĩ như vậy, bà cũng không còn thấy đau lòng như vừa nãy nữa.

“Chuyện của con mẹ không hiểu, mẹ cũng không quản được, nhưng mà mẹ nói cho con biết, nhà chúng ta nhiều năm như vậy nuôi ba anh em bọn con đi học, lại tìm việc cho ba đứa, trong nhà cũng không còn bao nhiêu tiền, lần này chi ra sáu vạn đồng, đến khi con kết hôn sẽ không còn lại bao nhiêu, lại còn hai đứa em gái con nữa, cũng phải để lại cho tụi nó một chút.”

“Ai nha, mẹ, mẹ đừng lo lắng nhiều như vậy nữa, sau này con với Từ Mai kết hôn rồi, nhà cô ấy có điều kiện như vậy, chắc chắn sẽ cho nhiều của hồi môn, người cứ chờ mà hưởng phúc đi. Lại nói, sau này các em kết hôn, con làm anh trai có thể không quan tâm sao, mẹ đừng nghĩ nhiều như vậy nữa.” Trương Dương miệng như bôi mật nói, lừa dối người mẹ khả kính của mình, hi vọng bà có thể lấy tiền nhanh một chút, giải quyết chuyện này cho xong.

Triệu Giang Anh bị con trai mình lừa dối, tâm tình cũng tốt lên, trên mặt cũng xuất hiện ý cười, xoay người bước vào phòng ngủ.

“Được rồi, con đừng ở đây dỗ ngọt mẹ nữa, sau này con kết hôn rồi vẫn nhớ đến mẹ là được. Con đợi chút, mẹ đi lấy sổ tiết kiệm, rồi con tranh thủ còn sớm đi rút tiền về, chờ ngày mai sau khi làm xong thủ tục thì đi đón ba với em gái con về, chỗ đó làm sao mà ở lâu được chứ.”

Bà nói xong liền vào phòng ngủ, đóng kỹ cửa phòng, sau đó mới mở tủ quần áo ra, từ dưới đóng chặn đệm lấy ra một cái bao nhỏ, tháo ra từng tầng từng tầng, thấy bên trong rõ ràng là cuốn sổ tiết kiệm, còn không chỉ có một cuốn, mà khoảng năm sáu cuốn, bà nhíu mày, lấy ra một cuốn năm vạn cùng một cuốn một vạn, những cái khác bà đóng gói kỹ lưỡng, cất lại bên trong.

Trương Dương ở ngoài cửa chờ, hẳn biết mẹ mình giấu tiền rất kín, đến ba mình cũng không biết giấu ở đâu, cho nên dù có tò mò thế nào đi nữa, hẳn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ ở cửa.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vương Tĩnh Kỳ gọi điện tới trường xin phép, bị lão yêu bà âm dương quái khí làm khó, rốt cục cũng xin nghỉ được tới trưa. Cô kiểm tra lại các giấy tờ trong túi cẩn thận một lần nữa, xác định đã mang toàn bộ, mới ra cửa, bắt xe đi.

Bởi vì cục dân chính cách nhà cô khá xa, mất tới hai tuyến xe bus, cần ít nhất là một giờ ngồi xe, Vương Tĩnh Kỳ tiếc mấy chục đồng đi taxi, cho nên lựa chọn đi sớm một chút, bắt xe bus đi.

Cô mang tâm tình tốt đi tới trạm xe bus, trong lòng nghĩ chỉ cần mình và Trương Dương li hôn, có thể bỏ qua tất cả đau khổ của đời trước, bắt đầu một cuộc sống mới. Uhm, làm gì trước đây, mua nhà hay mua cổ phiếu? Khi cô còn đang đắn đo thì thấy trên đường có một chiếc Audi màu đen đang đi chậm chậm, dừng lại trước mặt mình, trong lòng cô có chút lo lắng.

Tay lái phụ vừa mở ra, thư ký Lý từ trên xe bước xuống, lễ phép chào hỏi Vương Tĩnh Kỳ “Vương tiểu thư, chào cô, cô vẫn còn nhớ tôi chứ? Tôi là thư ký của thị trưởng Chu, tên là Lý Việt, cô có thể gọi tôi là Tiểu Lý.” Hẳn cũng không đợi cô trả lời, tự giới thiệu luôn.

Lý Việt nhìn cô gái mà thị trưởng Chu dặn dò hẳn phải chú ý chặt chẽ, quyết định tôn trọng cô.

Vương Tĩnh Kỳ ngây ngốc nhìn hẳn, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Lý Việt cũng không đợi cô trả lời, trực tiếp nói mục đích của mình ra “Có phải cô phải tới cục dân chính không? Thị trưởng sợ cô không có xe đi, cho nên nói tôi qua đây đón cô, cô xem, bây giờ chúng ta có thể đi được rồi chứ.” Hẳn nói xong, cũng đem cửa sau của xe mở ra, mời cô lên xe.

“Kia, cái kia, không cần đâu, tôi với thị trưởng Chu cũng không phải thân quen lắm, làm phiền như vậy thật không tốt, tôi đi xe bus là được rồi.”

Vương Tĩnh Kỳ cuối cùng cũng phản ứng kịp, cũng sợ quá mức.

“Không phiền toái, Vương tiểu thư, mời cô lên xe. Vốn dĩ thị trưởng Chu muốn tự mình tới, nhưng sáng nay lại có một cuộc họp qua điện thoại nên mới không tới được, mới để tôi tới đón cô, chúng ta mau đi thôi, nếu không để người khác nhìn thấy, không tốt với Vương tiểu thư đi.” Thư ký Lý nhắc nhở.

Vương Tĩnh Kỳ cũng nhớ đây chính là tiểu khu nhà mình, nếu để người khác thấy được, không biết sẽ bị nói thành cái gì. Cô nhanh chóng nhìn trái, phải xem có ai chú ý đến chỗ này không, sau đó nhanh chóng ngồi vào xe.

Thư ký Lý đóng cửa xe lại, sau đó ngồi ngồi vào vị trí tay lái phụ, xe Audi thông thả rời đi.

Vương Tĩnh Kỳ ngồi trên xe mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trong lòng lại xấu hổ muốn chết, chuyện này là sao đây, nhìn lái xe cùng thư ký ngồi phía trước, bọn họ nghĩ mình à người như thế nào đây a.

“Vương tiểu thư, cô xem qua giấy tờ này đi, có thể lát nữa cô sẽ dùng đến.” Thư ký Lý quay lại đưa một số giấy tờ cho cô.

Vương Tĩnh Kỳ nghi hoặc nhận lấy, hiệp nghị li hôn, cô nghi hoặc nhìn thư ký Lý.

“Đây là đơn li hôn, thị trưởng Chu sợ Vương tiểu thư quên, cho nên mới cố ý nhờ luật sư soạn ra, nói tôi đưa tới cho cô.” Thư ký Lý giải thích.

Đơn li hôn là đơn mà hai người sắp giải trừ quan hệ vợ chồng cùng nhau ký tên lên, về phân chia tài sản, quyền giám hộ cùng thăm hỏi con cái, phí phụng dưỡng, cùng với chi phí nuôi dạy con cái, phí chờ quyết định li hôn.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn đơn ly hôn trước mặt mình, trên đó viết tài sản chung của vợ chồng phân chia thế nào, bao gồm tiền gửi ngân hàng, bất động sản, cuối cùng còn có xử lý nợ nần, các phương diện đều lo lắng đến, viết vô cùng chi tiết.

Lý Việt ngồi phía trước chăm chú theo dõi biểu tình của Vương Tĩnh Kỳ, thấy cô nhăn mày lại, cũng không hoảng không vội giải thích “Đây chính là đơn ly hôn, vợ chồng cùng nhau ký tên vào, đó cũng là đảm bảo về sau hai bên không có tranh cãi, có hiệu lực pháp lý, Vương tiểu thư, cô xem, có gì muốn sửa đổi hay có gì không đầy đủ không?”

Thái độ của hắn không siểm nịnh, không kiêu ngạo, tức là không có vì thân phận cô đã kết hôn mà còn dây dưa cùng người khác mà khinh thường cô, cũng không bởi vì cô là người Chu Cận Du thích mà a dua lấy lòng cô. Hắn theo Chu Cận Du cũng không phải chỉ mới một thời gian, tình huống như vậy cũng không gặp qua mấy lần, tuy rằng mỗi một lần lúc mới bắt đầu đều có chút bất đồng, nhưng kết quả cuối cùng đều có chút giống nhau, hắn đúng là không thấy được người phụ nữ nào có thể chống cự lại sức quyến rũ của Chu Cận Du, chính là không chịu được nam sắc hấp dẫn, cuối cùng đều quỳ gối dưới chân Chu Cận Du, sau đó là gia thế, quyền lực, đương nhiên, những nữ nhân này cuối cùng kết cục chỉ có một.

Chương 92: Chương 58 Li Hôn (6)

Vương Tĩnh Kỳ đời trước và đời này sống cùng một chỗ, cũng là lần đầu tiên li hôn, cho nên đúng là không biết li hôn còn cần tới loại đơn này. Lúc nghe đơn này có hiệu lực pháp lý, ngay lập tức quan tâm tới vấn đề phân chia tài sản, coi lại cẩn thận một chút, sau đó mới mất tự nhiên nói “Không cần, trong này đã viết vô cùng đầy đủ, rõ ràng rồi.” Quả thực viết vô cùng rõ ràng, rất nhiều chuyện, nhiều mặt mình không ngờ tới trong này đều ghi rất rõ ràng, từ điểm này có thể thấy được, các vấn đề về nhà mình, Chu Cẩm Du đã điều tra rõ ràng rồi, làm cho cô có chút khó chịu, nhưng cô cũng không phải người cố tình gây sự, oan có đầu, nợ có chủ, cô muốn tìm người gây sự cũng tìm Chu Cẩm Du, với người khác thì không có chuyện gì.

Trong xe nhất thời rơi vào trầm mặc, Vương Tĩnh Kỳ cúi đầu nghiêm túc nghiên cứu giấy tờ, hai người ngồi phía trước cũng mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm chuyện của mình, cho tới khi tới cục dân chính, Lý Việt mới tiếp tục mở miệng nói chuyện

“Vương tiểu thư, trước mặt là cục dân chính, dừng xe chỗ này cho cô xuống được chứ?”

Vương Tĩnh Kỳ nghe thấy, mới ngẩng đầu lên từ đồng giấy tờ, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy xe đã tới cục dân chính, mới nói

“Được, cho tôi xuống chỗ này là được rồi.”

Vương Tĩnh Kỳ thu thập giấy tờ cho vào trong túi xách của mình xong, Lý Việt đã xuống xe, đem cửa sau mở ra cho cô.

“Vương tiểu thư, tôi chỉ đưa cô tới đây thôi, trước mặt là cục dân chính, phiền toái cô đi bộ một chút, nếu dừng xe ngay trước cục dân chính, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng không tốt cho cô.” Lý Việt hơi hạ thấp người, hữu lễ nói.

Vương Tĩnh Kỳ hiểu được ý của Lý Việt, hấn quan tâm như vậy làm cô rất cảm động. Một giáo viên nhỏ, ngồi Audi đi li hôn, nếu nói bên trong không có chuyện gì, kẻ ngốc cũng sẽ không tin.

Sau khi chào thư ký Lý, cô liền cầm theo túi xách chậm rãi đi tới cục dân chính. Cơ quan chính phủ đều đặt ở đây, xung quanh trồng rất nhiều cây

xanh, bây giờ tuy đã là mùa thu, nhưng trong bồn vẫn còn hoa nở, hai bên đường cây ngô đồng nước Pháp đang rụng lá, lá rụng đầy xuống hai bên đường.

Vương Tĩnh Kỳ từ từ đi bộ trên lối dành cho người đi bộ, vừa đi vừa ngắm lá rơi. Trong đầu cô lại hiện lên những hình ảnh đời trước, như một thước phim điện ảnh vậy, nghĩ đến nơi thương tâm kia, đôi mắt của cô lại đỏ lên. Cô không muốn rơi nước mắt, ngẩng đầu lên, nhìn những cành lá che đi bầu trời, cô gắng không chớp mắt, không cho nước mắt chảy xuống. Ở trong lòng cô luôn tự nói với mình, hai đời bất hạnh từ hôm nay trở đi sẽ thay đổi, từ hôm nay trở đi, chăm lo cho chính mình thật tốt, kiếm thật nhiều tiền, công tác thật tốt, chủ yếu là sau này cô phải hưởng thụ cuộc sống này.

Theo bước chân của cô, cục dân chính tới càng gần, cô thấy trước cửa cục dân chính có một thanh ảnh quen thuộc, vội vàng hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm tình.

“Sao cô tới trễ vậy, cô có biết tôi đã đợi cô lâu lắm rồi không?” Trương Dương thấy Vương Tĩnh Kỳ chậm chạp đi tới, tức giận nói. Mình đợi ở đây giống như một tên ngốc lâu như vậy, không nghĩ tới cô ta còn nhàn hạ thưởng thức phong cảnh, thật là khinh người quá đáng mà.

Hắn ở trước mặt Vương Tĩnh Kỳ vênh vác tự đắc, gặp cô càng tự nhiên như không, hắn càng tức giận, tới mức quên thu liễm bản thân mình, liền như vậy hướng cô kêu qua. Lại nói, lần trước ở cục cảnh sát hắn phải hạ thấp mình để có thể thuận lợi giải quyết vấn đề, nhưng bây giờ trên cơ bản hai người chỉ cần ký tên xong liền không liên quan gì đến nhau nữa, hắn cũng không cần giả tạo trước mặt cô.

Vương Tĩnh Kỳ sao khi thu lại cảm xúc, đối với Trương Dương đang hô to gọi nhỏ nói “Đây là nơi công cộng, yêu cầu không lớn tiếng ồn ào.” Hắn cho rằng mình là ai, đến đây làm thủ tục li hôn, hắn còn muốn lên mặt với cô sao?

Trương Dương bị nói cho nheo, trên mặt có chút khó coi, có điều nhớ tới hai chuyện mới xảy ra trong nhà, trên mặt hắn hiện lên tia chán ghét, cũng nghĩ đến việc chính hôm nay, trực tiếp nói “giấy chứng nhận cầm đi đó chưa?”

“Uhm.” Vương Tĩnh Kỳ liếc mắt hắn một cái, hôm nay Trương Dương ăn mặc bảnh bao hơn nhiều so với khi đi đăng ký, một thân đồ vest, áo sơ mi

trắng, trên cổ đeo caravat màu lam đậm, tay cầm cặp da, thoạt nhìn có vẻ như là hàng hiệu, chính là trên cổ có vài vết sẹo, ảnh hưởng đến hình tượng hoàn chỉnh của hắn.

“Vây chúng ta vào thôi.” Trương Dương nói xong liền xoay người quay vào trong. Sáng nay, lúc mọi người đi làm, hắn đã vội vàng bắt xe tới đây, không nghĩ tới Vương Tĩnh Kỳ lại đi trên như vậy, hại hắn chờ cả tiếng đồng hồ, nhất định là cô cố ý, cho nên bây giờ một cái liếc mắt hắn cũng không muốn cho cô.

“Đợi chút.” Vương Tĩnh Kỳ gọi người trước mắt lại.

Trương Dương dừng bước, quay đầu lại, lấy bộ dạng phòng bị hỏi cô “Cô còn muốn gì?”

Vương Tĩnh Kỳ mặc kệ thái độ của hắn, trực tiếp đem đơn li hôn thư ký Lý mới đưa cho mình đưa cho hắn.

“Anh xem đi, đây là đơn li hôn, đem tài sản cùng trách nhiệm của chúng ta phân chia rõ ràng, anh xem có vấn đề gì không.”

Trương Dương hoài nghi nhìn Vương Tĩnh Kỳ một cái, sau đó tiếp nhận tờ giấy. Bên trong viết voo cùng chi tiết, hắn cũng không nhìn ra vấn đề gì.

“Tờ giấy này có ý nghĩa gì sao? Những cái này không phải chúng ta đều đã nói rõ ràng rồi sao?” Trương Dương nhìn đơn li hôn cảm thấy hoàn toàn dư thừa, hai người đã thương lượng rồi, hơn nữa tờ giấy này thì làm được gì?

“Thương lượng bằng miệng dù sao cũng chỉ là thương lượng bằng miệng, về sau nếu trở mặt không nhận cũng không ai làm gì được, bây giờ nếu có tờ giấy này, hai chúng ta cùng ký tên vào đây, nó liền có hiệu lực pháp luật, sau này có người muốn làm trái cũng không được.” Vương Tĩnh Kỳ cũng không sợ Trương Dương làm gì, đối với tài sản vẫn nên trước là tiểu nhân, sau là quân tử.

Trương Dương nhìn Vương Tĩnh Kỳ một cái, lại cúi đầu nhìn một lần, nói “Đi thôi, tôi đồng ý.”

Vương Tĩnh Kỳ thấy hắn không có ý kiến, liền đi vào cục dân chính.

Hôm nay cũng không phải ngày đẹp gì, người đi kết hôn đã ít, người đến ly

hôn càng ít hơn, cho nên hai người làm thủ tục ly hôn rất nhanh chóng, không đến mười phút đã đem cuốn sổ màu đỏ chuyển thành màu xanh.

Vương Tĩnh Kỳ trong lòng vui mừng với chứng nhận li hôn mới ra lò, Trương Dương lấy sáu vạn đồng trong túi ra đưa cho Vương Tĩnh Kỳ, lại cùng hắn tới cục cảnh sát, nơi Trương Đông Thăng cùng Trương Mẫn đang ở, sau khi đưa họ ra ngoài, cô nói với Trương Dương “Hi vọng sau này chúng ta sẽ không gặp lại.” liền tiêu sái rời đi, cùng Trương gia nói lời tạm biệt.

Vương Tĩnh Kỳ ngồi xe, từ cục cảnh sát đi ra tìm một ngân hàng đem tiền mới lấy được của Trương gia cất vào năm vạn, còn một vạn là tiền Trương gia bồi thường cho ba cô.

Cô vừa đi tới bệnh viện vừa ngắm cảnh bên đường, vốn chỉ là những cảnh bình thường, hiện tại trong mắt cô nó không khác gì cảnh đẹp mỹ lệ nhất, cô bước đi, khóe miệng không tự giác cong lên, không tới một lúc thì độ cong đã rất lớn rồi.

Cô thật sự vui vẻ, vì cuộc sống mới của mình mà vui vẻ.

Chương 93: Chương 59: Phân Chia Tài Sản

Vương Tĩnh Kỳ vô cùng kích động, không lẽ chỉ vì như vậy mà cô bị mất năm vạn đồng trong sổ tiết kiệm và một vạn đồng tiền mặt sao.

Mặc kệ như thế nào đi nữa, chuyện cô ly hôn cũng là một chuyện lớn. Mặc dù trước đây không nói với ba mẹ nhưng bây giờ chuyện đã như vậy rồi thì cũng nên thông báo cho hai người đó biết.

Nghĩ đi nghĩ lại thì chuyện này cũng không nên đề lâu. Hiện tại ba còn đang nằm trên giường bệnh, một chân còn bị treo nên nếu biết chuyện cùng lắm cũng chỉ mắng cô là đứa con bất hiếu mà thôi.

Còn mẹ, với tính cách yếu đuối như vậy, biết cô ly hôn, thì cũng không thể ngày nào cũng khóc. Vừa vặn hiện tại ba đang ở bệnh viện, mỗi ngày chăm sóc cho ông, cô vô cùng mệt mỏi, cũng chẳng có nhiều thời gian suy nghĩ, dù sao bên người vẫn còn có một người vô cùng phi thường.

Nghĩ vậy, Vương Tĩnh Kỳ đẩy cửa tiến vào trong phòng bệnh.

"Đây là những đồ ăn bà mang cho bệnh nhân như tôi sao: bạch thái mộc nhĩ, cháo đậu xanh. Đây là đồ ăn của người sao, chẳng khác gì đồ ăn cho lợn cả." Ba Vương nằm trên giường bệnh nhìn về phía cặp lòng com và mớ mướp.

Mẹ Vương bị soi mói, bị mắng cũng không nói gì chỉ lặng lẽ gấp hai miếng thịt vào bát ba Vương.

"Nơi này là bệnh viện, đồ ăn vô cùng đáng quý, ông chịu khó một chút, khi nào về nhà tôi sẽ mua sườn cho ông." Mẹ Vương ông ta chưa vừa lòng, nhỏ giọng an ủi.

"Bà định nhân lúc tôi nằm đây không làm được gì mà ngược đãi tôi sao."

Ba Vương cũng không nhận ra mình đang được an ủi, mà cảm thấy bà ta chỉ ở đây cho có lệ nên giọng nói càng thêm tức giận.

Mẹ Vương bị nói vậy thì co rúm người lại không dám nói gì.

Mấy ngày này ông Vương ở bệnh viện bị bác sĩ chỉnh rất nhiều, cho nên mấy ngày này thấy bà Vương có chút không muốn gặp, mà những lời nói ấy khi mẹ Vương nghe thành khiêu khích.

Ông không dám cùng bác sĩ cãi nhau, nhưng vợ mình mà ông không trị được sao.

Cho nên mấy ngày này ba Vương chỉ ở một chỗ tìm điều gì đó rồi phát hỏa, tuy rằng hiện tại không thể đánh nhưng vẫn có thể tranh cãi.

Vương Tĩnh Kỳ đi vào phòng bệnh nhìn đến đúng là ba Vương đang nằm trên giường bệnh nhưng vẫn còn mắng mẹ cô.

"Ba, người thật là uy phong, một chân bị treo mà vẫn còn sức như vậy. Bác sĩ không phải đã nói người phải tĩnh dưỡng sao, nếu không lát nữa con sẽ đi hỏi bác sĩ xem có thuốc gì giúp cho ba bình tĩnh lại không. Mà ba cũng đừng sợ tổn tiền Trương gia người ta bồi thường cho ba cũng nhiều tiền lắm đó." Vương Tĩnh Kỳ có chút ảo não nhìn người mẹ chỉ biết cam chịu của mình nếu cô cũng vậy thì làm sao được.

Cô thật không ngờ đời trước là cứ để mặc tính tình của mẹ cho nên cuộc sống mới ra như vậy.

Ba Vương nghĩ con gái mình tới đây nói chuyện thật không biết trên dưới, trừng mắt nhìn "Cô cùng anh cô tới Trương gia giải hòa, bọn họ đền bao nhiêu tiền?"

Mẹ Vương thấy con gái tới thì lấy túi của con cất đi rồi lấy ghế cho con ngồi.

Thực chất phòng này là dành cho ba bệnh nhân, nhưng do ba Vương đấu tranh quá cho nên người ta xuất viện hết còn ba cô ở đây hưởng thụ một mình.

Vương Tĩnh Kỳ ngồi ở bên cạnh rồi mang một vụn đồng ra.

Ở trên đường tới đây, cô đã nghĩ sẽ nói dối ba, nhưng mà cô biết ông chắc chắn là sẽ biết, nếu sau này ông mà biết là cô tới náo loạn cùng anh trai thì thà bây giờ chia đều tiền luôn. Chia như thế nào thì cô đã suy nghĩ rất kỹ.

Cho nên cô không thấy được mắt ba mình đang sáng lên, đem một vụn đồng

ra chia làm ba phần, một phần năm ngàn đồng, một phần hai ngàn, một phần ba ngàn.

"Ba, Trương gia đền một vạn đồng tiền thuốc, năm ngàn tiền viện phí." Vương Tĩnh Kỳ nói xong bình tĩnh đưa tiền cho cha, rồi mang phần còn lại bỏ vào trong túi.

Nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của ba, cô mới bắt đầu nhẹ nhàng giải thích.

"Ba ngàn này con sẽ đưa cho mẹ, đề phòng còn cả phí trị liệu sau này của ba nữa." Gãy xương không phải ở viện một lần là được, mấy tháng nữa còn phải đi kiểm tra lại.

Mẹ Vương nhìn con gái đưa tiền tới trước mặt mình, chần chừ không dám nhận, gương mặt nhìn như đang ở trên giường bệnh, nhanh chóng đem tiền đây về.

"Mẹ không cần, con... Con cứ đưa tiền cho ba đi." Bà nhìn thấy ánh mắt của chồng mà thực sự rất sợ.

"Mẹ, người cứ cầm đi, chỗ này là tiền viện phí sau này nhờ ba còn phải vào viện nữa thì sao. Mà con cũng đâu có đưa để mẹ xài, mẹ cứ giữ giùm ba đi." Vương Tĩnh Kỳ biết mẹ mình sợ cái gì, nhiều năm như vậy, tất cả tài chính trong nhà đều do ba giữ. Hơn nữa với ánh mắt ba đang nhìn mẹ hiện tại thì thật sự là không dám.

"Con cứ đưa ba giữ đi." Mẹ Vương vẫn không dám nhận.

"Bây giờ ba chưa cần dùng nên mẹ cứ giữ đi." Vương Tĩnh Kỳ trực tiếp đặt tiền vào tay bà "Nếu mẹ thật sự lo lắng thì lát nữa con sẽ đưa mẹ về nhà cất tiền."

Bên cạnh nghe thấy có tiếng đổ vỡ.

Không cần quay đầu lại, Vương Tĩnh Kỳ cũng biết là ba đang giận, cho nên chạy nhanh tới đưa tiền cho ông trước khi bị mắng "Ba, ở đây còn lại hai ngàn, ba cầm đi lúc nào muốn ăn gì chỉ cần nói mẹ đi mua là được."

Ba Vương tức qua định đánh Vương Tĩnh Kỳ nhưng bị tuột nên tiền cũng rơi ra luôn.

"Trước mặt tôi đem tiền của tôi ra chia. Cô muốn chết rồi phải không?"

Chương 94: Chương 60: Tranh Cãi

"Ba thử nghĩ xem: Nếu như con là người bất hiếu thì con đâu có nghĩ tới ba và đưa tiền cho ba." Vương Tĩnh Kỳ biết rõ tính của mẹ nên dứt khoát đưa tiền cho mẹ rồi đi mua cơm. Cứ như thế này tới tới cô cũng không được ăn cơm mất.

Ba Vương cũng không phải là người dễ bỏ qua như vậy, trên đời này ngoài thích chơi bài, uống rượu thì ông còn rất thích tiền. Nhìn thấy tiền của mình bị đưa cho người khác chắc ông sẽ đau lòng chết mất.

"Thật là tức chết mà. Bao nhiêu năm qua tao nuôi mày lớn tới bằng ngần này, dạy dỗ mày để giờ mày ngược đãi tao vậy hả." Ba Vương tuy tức giận tới mức phải gào thét nhưng cũng không dám nói to. Chắc là sợ bác sĩ nghe được sẽ tới.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong không phản bác ngay, nhưng cũng không còn nét mặt tươi cười nữa, đợi ba Vương mắng xong, cô mới nói: "Ba, vốn thân thể của người không tốt nên phải nằm viện thì con không nói. Nhưng ba nói bao nhiêu năm qua đã chăm sóc, nuôi nấng con..."

"Như thế nào tao nói không đúng sao. Mày lớn lên như vậy thì không cần ăn cơm sao? Đi học không cần học phí sao? Đừng tưởng rằng vừa mới đi làm được hai năm, mà đã nghĩ rằng mình đủ lông đủ cánh. Cho dù là như vậy thì cũng là do tao nuôi dưỡng, vậy nên mày phải phụng dưỡng tao." Ba Vương không đợi Vương Tĩnh Kỳ nói xong, liền mắng.

Mặt Vương Tĩnh Kỳ ngày càng trở nên lạnh nhạt, câu nói cũng vô cùng lạnh lùng "Ba và mẹ đều là công nhân viên chức, hơn nữa tiền lương của mẹ còn cao hơn ba, vậy nên tụi con lớn lên đâu phải nhờ công của mỗi ba, công lao của mẹ bỏ ra còn nhiều hơn ba nữa. Còn nữa, ba hàng tháng uống rượu, chơi mạt chược đợi chút tiền thắng, tiền lương của ba còn không đủ, vậy thì lấy đâu ratiền cho chúng con ăn cơm, đến trường? Cho nên người chăm sóc, dạy dỗ, nuôi nấng tụi con chỉ có mẹ thôi."

"Chết tiệt, nói hươu nói vượn, mày còn nói thêm câu nữa, tao đánh chết mày." Ba Vương đang ngồi trên giường bệnh liền tức giận, cố gắng tìm cái gì đó để đánh cô. Phải cho cô ta biết ở đây ai là ba, ai là con.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn ba mình ở trên giường bệnh thật sự vô cùng mệt mỏi. Việc này đời trước cô cũng chỉ biết, nhưng những lời như hôm nay thì không dám nói ra, vì cái gì, chính là biết rõ coi như cô nói ra thì ba cũng sẽ không thừa nhận, ông chỉ có thể đánh cô một trận, rồi làm cho cô hiểu theo ý ông và không dám nói gì nữa.

Nhưng ở đời này, cô tuy rằng vẫn sợ, nhưng vẫn phải làm.

"Một chân của ba còn đang bị treo đó. Đừng giằng co nữa. Còn về việc kia không phải con nói hươu nói vượn, việc này ai cũng biết mà. Nhưng dù sao thì ba vẫn là ba nên sau này tụi con vẫn sẽ nhất định là phụng dưỡng ba." Vương Tĩnh Kỳ nhìn trên giường ba còn muốn nói nữa, sợ ba mắng mình rồi sẽ không dừng lại được liền ngăn chặn ngay.

"Dù là ba và con nhưng sợ phiền toái sau này nên việc gì có thể giải quyết được thì nên làm luôn.

Giống lần này ba nằm viện, coi như là việc lớn của nhà mình. Tiền thuốc men là do con và anh hai chịu trách nhiệm."

Cô nói xong nhìn thấy sắc mặt của ba Vương trong lòng âm thầm cười. Nếu cô nghe được chính mình câu nói kế tiếp, có thể hay không khiêu dưới chân giường tấu chính mình a.

"Ba cũng biết anh con hiện tại cũng thật khó khăn mà."

Ba Vương ở trên giường nhận thức được cũng gật đầu "Anh mày không có tiền, thì mày trả cũng giống nhau thôi dù sao thì vẫn phải trả." Ba Vương tuy ích kỷ, nhưng cũng quan niệm con gái là con người ta. Huống chi bây giờ Tĩnh Kỳ đã là con người ta rồi, giúp đỡ ba mẹ và anh trai giờ không phải là bổn phận sao. Ông cũng biết lần này tiền bồi thường đều nhờ vào cô.

Vương Tĩnh Kỳ không để ý tới lời ba mình nói chỉ dựa vào suy nghĩ của mình nói: "Ba là công nhân viên chức mà, với lại nhà mình không tiêu nhiều tiền giữ trong người nhiều quá cũng không tốt. Vậy nên con đưa trước cho mẹ ba ngàn, tiền này còn để ba ra nước ngoài chữa trị. Tới khi ba khỏe con và anh hai sẽ qua Trương gia đòi thêm tiền." Rầm một trận vang, sau đó

Vừa nói xong thì có gì đó đã bay tới chỗ cô.

"Súc sinh, sớm biết như vậy tao đã không để mày ra đời. Tao đang nằm viện

thế này mà có một chút tiền này cũng tính toán nữa sao..." Ba Vương thật không ngờ cô lại nói như vậy, thật ngoài sức tưởng tượng của ông. Nên có gì ở gần đó ông liền vơ hết vào ném về phía đứa con bất hiếu kia.

Vương Tĩnh Kỳ thật ra không tức giận, ba phản ứng như vậy cô cũng đã biết. Nên cô chỉ nhẹ nhàng nhặt gói lên để ở đầu giường cho ba.

"Tĩnh Kỳ mau lại xin lỗi ba đi, đây không phải là ở nhà, để người khác nghe được sẽ không hay đâu." Mẹ Vương vào sau nhìn thấy phòng bừa bộn lại còn nghe loáng thoáng tiêm thuốc gì đó cũng không biết nói gì hơn chỉ biết khuyên con tới xin lỗi ba.

Bà ở hành lang nghe được tiếng nói chuyện lớn thì cũng chỉ biết chạy nhanh vào bảo vệ cho con gái.

Chương 95: Chương 61: Thẳng Thắn

Mẹ Vương bỗng nhiên vào phòng, những lời Vương Tĩnh Kỳ định nói đến miệng đều bị nghẹn lại, cô giật giật khoé miệng, nhận từ tay mẹ Vương túi đồ, cô kéo bà ngồi xuống giường.

Thật ra lời mẹ Vương nói khi mới vào phòng không có chủ ý gì, chỉ là thói quen thôi. Bình thường mỗi lần ở nhà lúc ông Vương tức giận, bà mặc kệ có tác dụng hay không đều vì đứa nhỏ nói tốt đôi câu. Sau khi nói xong, bà cũng không biết phải nói gì, bà chỉ nhìn chăm chăm vào ba Vương nằm trên giường để đề phòng ba Vương khi nào đánh tới bà sẽ thật tốt giúp con gái che chở.

“Không có chuyện gì đâu mẹ, mẹ yên tâm ngồi xuống đi” Vương Tĩnh Kỳ cứng rắn đem sự lo lắng của bà Vương đề xuống.

“Được lắm, bà dậy giỗ con gái tốt lắm, tôi không cho nó bài học nó làm sao nhớ, bà xem, bà xem xem bây giờ còn không kiếm được tiền đã giám trừu tức tôi, muốn tham tiền của tôi, về sau còn có thể trông cậy vào nó sao?” Trong tay ba Vương không còn gì để ném, ngồi ở trên giường tức giận gào to, chỉ vào Vương Tĩnh Kỳ bắt đầu mắng.

Mẹ Vương không biết phải làm thế nào, dĩ nhiên bà biết bà cũng không thể nào ứng phó được, đành phải nhìn con gái, trong mắt đều là hàm ý bảo cô tạm thời nhường nhịn ba Vương.

Vương Tĩnh Kỳ không muốn giống như khiếp trước, cho nên cô coi như không nhìn thấy ý tứ của mẹ, trực tiếp tới bên giường bệnh của ba Vương nói:

“Ba, tiền thuốc men của ba là do con chi trả, chẳng lẽ ba nằm viện một lần còn muốn kiếm chút tiền của con trai, con gái. Nếu hai anh em con đều giàu có như lời ba nói thì không cần ba nhắc chúng con sẽ chủ động cho người. Nhưng hoàn cảnh hiện tại như vậy không đúng? Cha không thể thông cảm cho con là con gái sao?”

Cô đã sáng tỏ, ba mẹ người ta đối với con cái không phải là cung phụng,

nhưng đối với con mình đều là cố gắng giúp đỡ, dù cho bản thân mình có khó khăn cũng không bao giờ làm con cái thêm phiền hà. Kể cả đối với gia đình Trương Dương, cha mẹ Trương Dương tính nết như vậy nhưng cũng rất cung chiều Trương Dương, dù Trương Phượng, Trương Mẫn là con gái cũng vẫn vô cùng che chở, chính mình trước kia không được trải qua tình cảm giữa con cái và ba mẹ là như thế nào?

“Được lắm! được lắm! Tao nói cho mày biết, cho dù hiện tại mày có đi ăn xin mà tao nằm viện thì mày cũng phải trả tiền. Đây là tiền bồi thường công sức tao nuôi mày khôn lớn, chính là ơn huệ lớn nhất mà cả đời này mày đều không thể trả hết.

Còn có, mày cũng không nghĩ đến, nếu không phải bởi vì mày, muốn cho mày chỗ dựa sao tao có thể tự đi tìm Trương gia để hiện tại phải nằm viện? Mày có thể nói thẳng tình huống hiện tại nếu không có nhà mẹ để làm chỗ dựa, mày có thể lại đến cửa Trương gia được nữa hay không.”

“Ba, về sau con cũng sẽ không cần đi đến Trương gia nữa, sáng nay con và Trương Dương đã cùng nhau làm xong thủ tục ly hôn rồi, về sau con cùng Trương gia không có bất cứ quan hệ nào” Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh tuyên bố tin giữ.

Trong nháy mắt, phòng bệnh bỗng nhiên yên tĩnh hẳn.

“Ly hôn?” vẫn là mẹ Vương phản ứng đầu tiên, bà có phần không tin tưởng, cẩn thận hỏi lại.

“Vâng, mẹ, Trương Dương bên ngoài có người khác, không phải mẹ cùng ba đã sớm biết sao. Trước kia là con không biết rõ, nhưng hiện tại nếu thấy rõ, vậy đúng lúc sửa lại sai lầm, dù sao hiện tại với tình huống này chúng con sống cùng nhau cũng không còn ý nghĩa gì, còn không bằng không làm lễ cưới mà trực tiếp ly hôn, về sau nam lấy vợ, nữ lấy chồng cũng không liên quan gì nhau, ai cũng không ảnh hưởng tới ai.” Vương Tĩnh Kỳ nói không nóng, không lạnh, giống như không phải nói chuyện chung thân đại sự của mình.

Thực ra chính là do cô cảm thấy việc này đều đã kết thúc, dù cho ba mẹ có phản đối cũng đã muộn, ly hôn cũng đã ly hôn rồi.

Ba Vương trừng mắt nhìn con gái một hồi lâu, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy ba là đang tìm cơ hội nổi giận, ai ngờ ba Vương không giống trước kia mở

mồm liền mắng mà bình tĩnh hỏi: “Căn nhà của Trương gia đang ở hiện tại thuộc về ai?”

Ở thời điểm nằm viện, Vương Tĩnh Kỳ đã đem truyện Trương gia lúc trước mua nhà phúc lợi nói qua cho ba mẹ nghe, cho nên ba Vương biết nếu hai người ly hôn căn nhà kia con gái của ông có thể được phân một nửa.

Sự việc này Vương Tĩnh Kỳ cũng không có ý định muốn gạt mọi người trong nhà, bởi vì sớm muộn gì có lúc họ cũng sẽ biết.

“Mỗi người một nửa căn nhà, căn nhà được định giá sáu vạn, con muốn tiền nên nhà bọn họ cho con ba vạn.”

“Còn gì nữa không?” ba Vương giống như không quá hài lòng.

“Vâng, ngoài ra cho con hai vạn đồng phí tổn thất tuổi thanh xuân.”

Thời điểm lúc nói chuyện, Trương gia đồng ý cho cô sáu vạn đồng chủ yếu là muốn đem mọi chuyện cần thiết đều kết thúc tất cả.

Một nửa căn nhà là ba vạn, tiền thuốc men của ba Vương là một vạn, Trương Mẫn làm tổn hại danh dự của cô bồi thường một vạn, lại còn một khoản do Trương Dương bồi thường tổn thất tuổi thanh xuân cho cô. Nhưng thời điểm viết thoả thuận ly hôn chính là đưa cho cô năm vạn tiền ly hôn, trong đó ba vạn tiền một nửa căn nhà, hai vạn phí tổn thất tuổi thanh xuân, tiền thuốc men của cha Vương là khoản khác.

“Vẫn còn sao?” Ba Vương nhú mày, vẫn là không quá hài lòng.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn ba Vương sau đó lắc đầu nói: “Không có, chỉ có như vậy.”

Với kết quả này bản thân cô quả thực thật hài lòng, vốn dĩ cô nghĩ cho cô ba vạn là được, cô chỉ cần thoát khỏi Trương gia, không nghĩ tới hiện tại lại cầm được nhiều hơn hai vạn, đúng là kinh hỷ.

Sau khi hỏi rõ mọi chuyện cuối cùng ba Vương bắt đầu nổi giận, quay phải quay trái một hồi không tìm được cái gì để phát tiết chỉ có thể quay đầu lại hung dữ trừng mắt nói to: “Mày, cái đồ phá hoại, làm chuyện mất mặt như vậy còn ở đây khoe khoang, thể diện của Lão Vương gia đều bị mày vứt đi hết. Bà đây được con gái tốt quá nhỉ?” Câu cuối cùng ba Vương lại hướng về

mẹ Vương người vẫn luôn ngồi bên cạnh yên lặng rơi lệ.

“Ba, người muốn mắng con thế nào cũng được, việc này không liên quan gì tới mẹ.” Ban đầu Vương Tĩnh Kỳ nghĩ sẽ không lên tiếng, dù sao Vương gia cũng chưa có một người nào ly hôn. Mặc dù cô không có tổ chức đám cưới, nhưng ở phương diện pháp luật cũng coi như là ly hôn, cho nên nghiêm túc suy nghĩ, cô đúng là làm cho ba Vương mất hết mặt mũi, vì vậy cô đã chuẩn bị nhận nhin thật tốt để cho ba mắng chửi thoải mái, nhưng nhìn ba đem lửa giận hướng về phía mẹ cô không chịu được.

“Không có liên quan? Sao lại không có liên quan? Bà là mẹ nó lại dạy đứa nhỏ làm chuyện không biết xấu hổ.” Ba Vương dùng giọng căm hận mắng.

Mẹ Vương không phản bác gì chỉ im lặng rơi lệ.

Vương Tĩnh Kỳ vô cùng tức giận, tính tình của ba Vương chính là như vậy, chỉ cần là sai đều là do người khác, ông chưa bao giờ nghĩ lại chính bản thân mình có đúng hay không.

“Thượng Lương bất chính hạ Lương mới có thể oai đầu (câu này có nghĩa là Người đi trước không làm gương, kẻ đi sau hành xử sai lệch), hãn (chỉ Trương Dương) căn bản bản chính là làm sai, cha còn muốn để con ủy khuất đến mức nào nữa.”

“Mày là cái đồ vô liêm sỉ, mày nói chuyện với tao như vậy mà được à?” Ba Vương bị Vương Tĩnh Kỳ làm cho quá mức tức giận lớn tiếng quát.

Vương Tĩnh Kỳ còn muốn tiếp tục tranh luận nhưng lại bị mẹ Vương bên cạnh kéo lại, nhìn thấy sự khẩn cầu trong mắt mẹ Vương, Vương Tĩnh Kỳ thở dài một hơi đành ngậm miệng lại.

Chương 96: Chương 62: Tự Do

Ba Vương thấy cô không cãi lại, không còn có gì để tiếp tục mắng nên về mặt ngưng lại nói: “Nếu đã muốn ly hôn thì hiện tại nói gì cũng đều đã muộn, cô lớn như vậy, chuyện của cô chính mình cũng có thể tự quyết định, chúng ta cũng không thể cả đời đi dọn dẹp cho cô.”

Thái độ của ba Vương đúng là ngoài dự đoán của Vương Tĩnh Kỳ, vốn dĩ cô nghĩ rằng ba Vương vẫn sẽ mắng cô, sau đó bảo cô thu thập đồ đạc rồi ra khỏi nhà.

“Chúng ta không phải dựa vào cô một đứa nhỏ, cô còn có chị dâu. Cô hiện tại coi như đã ly hôn, ở trong lòng chị dâu cô chắc cũng có suy nghĩ. Như vậy, cô đưa năm vạn kia cho mẹ cô để bà giúp cô cầm, nói với chị dâu cô đó là cô đưa phí sinh hoạt gia đình cũng có thể chặn miệng của nó. Chờ cô về sau kết hôn, còn bao nhiêu tiền thừa ta đều làm đồ cưới cho cô.” Ba Vương thản nhiên nói.

Lời nói của ba Vương vừa nói ra trong phòng yêu tĩnh trở lại.

Tuy phản ứng chậm một chút nhưng Vương Tĩnh Kỳ cũng không phải là người ngốc, lời ba Vương nói làm sao cô có thể nghe không hiểu, nhưng đối với tính cách của ba Vương cô đúng là giật mình đôi chút.

Đây không phải là tham lam, muốn đoạt tiền ly hôn của con gái sao?

“Ông, ông nói cái gì, con gái ở nhà như thế nào còn muốn tiền phí sinh hoạt?” Mẹ Vương không nhịn được ngồi bên cạnh nói nhỏ.

Vừa nghe mẹ Vương nói, ba Vương liền trừng mắt lên nhìn, quát: “Như thế nào, tôi đây là Lão Tử, đã nuôi dưỡng nó lúc nhỏ giờ còn phải nuôi dưỡng đến già. Nó dù sao cũng là gái đã từng kết hôn, về nhà mẹ đẻ cũng xem như là khách. Đến lúc đó, tôi như vậy cũng là đối tốt với nó rồi. Như thế nào, chúng ta là Vương gia, còn bởi vì một đứa con gái đã từng ly hôn mà làm gia đình không được yên sao.”

Mẹ Vương vốn không thể nói gì, phía sau lại bị cha Vương ghen khuất cũng không nói lên lời gì, chỉ lau nước mắt, đau lòng vì con gái nói: “Đó là con gái của chúng ta, là con gái của chúng ta mà.”

Vương Tĩnh Kỳ ngồi bên cạnh không nói gì, lúc này cô thật đau lòng khi nhìn mẹ mình khóc, không có biện pháp gì, đó là mẹ của cô.

“Mẹ đừng khóc. Con nếu đã muốn li hôn, vốn ở nhà mẹ đẻ đã không đúng đạo lý. Con gái gả đi rồi như bát nước đổ đi, dù sao trong tay con cũng có số tiền này, về sau con sẽ suy nghĩ biện pháp.” Vương Tĩnh Kỳ thản nhiên nói.

“Ba, con đều muốn mọi việc tốt đẹp. Con ở nhà không được, con sẽ suy nghĩ việc thuê hoặc mua một căn nhà, tóm lại là cha mẹ đã già lại nuôi con nhiều năm như vậy, con như thế nào cũng không thể cứ gây phiền toái cho hai người.”

Vương Tĩnh Kỳ cầm túi đồ ăn mang theo ra khỏi bệnh viện đã là quá trưa, nhìn đồng hồ, cô thật sự là không còn thời gian, cô đưa tay vẫy taxi, bắt xe quay về trường học. Hôm nay cô xin nghỉ tới trưa, vì thời khóa biểu buổi sáng cô đều chuyển sang buổi chiều.

Ngồi ở trên xe taxi, nghĩ đến mẹ lúc ở bệnh viện không ngừng lau nước mắt, ba tức giận mắng, cô nở nụ cười, thành thật cười châm biếm.

Bất kể quá trình có phức tạp như thế nào, cô hiện tại đã được tự do, mặc kệ là Trương gia, cô vẫn là họ Vương.

Lúc ở bệnh viện, ba Vương đuổi cô đi và tuyên bố rằng cô gả đi ra ngoài đã như bát nước đổ đi, vĩnh viễn không thể quay lại Vương gia, Vương gia coi như không có đứa con gái mất mặt này.

Vương Tĩnh Kỳ nghĩ kỹ, đời này, cô sẽ không cùng Trương gia có quan hệ, đồng thời cũng không muốn ba mẹ mình làm ảnh hưởng tới cuộc sống của mình, đời này cô sẽ sống tốt cuộc sống của mình.

Đương nhiên, đối với người già cần hiếu kính cô một chút cũng hiếu kính, lúc này ở bệnh viện cô đã cùng ba Vương thương lượng, về sau mỗi tháng cô sẽ cấp cho ba Vương hai trăm đồng làm phí phụng dưỡng.

Biết taxi dừng lại, trong đầu Vương Tĩnh Kỳ vẫn còn nghĩ đến kế hoạch cuộc sống tương lai.

Trước hết cô lấy tiền mua một căn hộ, khi nào được giá sẽ bán, sau khi có tiền, cô sẽ mở một lớp dạy thêm, có thời gian sẽ đi du lịch khắp nơi trong cả

nước. Cô cảm thấy cuộc sống hạnh phúc sắp bắt đầu.

Bất quá trước mắt chuyện trong trường học vẫn phải đối mặt.

Bởi vì hai ngày trước Trương Mẫn đến trường cô gây náo loạn, chắc toàn bộ giáo viên trong trường đều truyền tai nhau chuyện Bất quá của cô, xem chừng cũng không dễ nghe.

Ngay cả anh bảo vệ giữ cửa gặp cô trên đường đến cũng thân thiết hỏi một câu: “Vương lão sư, chuyện tình trong nhà đều xử lý tốt cả rồi chứ.” Lực lượng Bất quá thật là hùng mạnh.

Sắc mặt Vương Tĩnh Kỳ không tốt lắm, trừ bỏ trong lòng điên cuồng gào thét “Quan tâm cái rắm”, chỉ có thể ngậm miệng, mỉm cười chống đỡ.

Mỉm cười với mọi người trên đường, vừa đến văn phòng thì chuông báo vào lớp liền kêu.

Nói vài câu đơn giản làm yên lòng các đồng nghiệp quan tâm mình, cô cầm sách vở liền đi như bay tới lớp học.

Đương nhiên mục đích chính của việc cô chạy trốn vẫn là sợ trễ giờ dạy học. Sau khi tan học, Vương Tĩnh Kỳ quay về văn phòng, không riêng gì giáo viên trong phòng cô, còn có vài giáo viên ở phòng khác cũng quanh quẩn trong văn phòng của cô. Ví dụ như Giáo viên chủ nhiệm cấp ba cùng giáo viên bộ môn đều đến phòng cô thảo luận vấn đề giáo dục học sinh.

Trong đó có Ngô Mật Nhi lại không thèm che dấu ánh mắt trào phúng nhìn Vương Tĩnh Kỳ, giống như đợi xem trò cười của cô.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn cả phòng đầy người, giật giật khóe miệng, trong lòng thâm than thở, đời này từ khi trùng sinh đến nay chưa được bao lâu liền từ một giáo viên không có tiếng tăm gì nhanh chóng nổi tiếng, thật sự là khó khăn.

Bất quá cô biết một cửa này mình phải trải qua, bởi vì cô còn muốn ở tại đây làm việc, còn muốn lĩnh lương. Ở đây chính là đãi ngộ của nhân viên công chức nhà nước, là công việc ổn định, với hoàn cảnh hiện tại của mình, nhiệm vụ hàng đầu của cô bây giờ là làm việc thật tốt, còn phải chăm chỉ kiếm tiền.

Điều chỉnh tốt tâm tình, cô thoải mái bước vào phòng làm việc, chào hỏi mọi

người, đem giáo trình đề lên bàn, chưa kịp uống ngụm trà đã bị một đồng câu hỏi vây quanh.

Vương Tĩnh Kỳ cố gắng mỉm cười, điều gì có thể nói được thì sẽ nói, điều gì không thể cô chỉ cười cho qua. Nói chung, tất cả mọi người trong trường đều biết cô đã li hôn.

Đến buổi tối trở về ký túc xá, cô vốn không có kiêng dè gì, đem mọi chuyện của mình mấy ngày qua kể cho mọi người trong phòng nghe cuối cùng còn nhấn mạnh mình hiện tại thật sự là người cô đơn, về sau cần các chị em quan tâm, thương xót kẻ hèn mọn này.

Đối với chuyện ly hôn của cô, Từ Mộc Nghiên an ủi nói: “Tĩnh Kỳ đừng thương tâm, cậu còn có mọi người trong phòng, chúng mình chính là người nhà của cậu, về sau có chuyện gì đều nói với chúng mình.”

Điều này làm cho Vương Tĩnh Kỳ bối rối và cảm động.

Đối với việc cô li hôn, Vương Dĩnh phát biểu ý kiến: “Chúng ta đều là những cô gái trẻ trung, xinh đẹp, cậu này không được chúng ta sẽ tìm một rùng cây khác để chặt, cậu yên tâm, chuyện chung thân đại sự của cậu chị đây chịu trách nhiệm, khẳng định sẽ tìm cho cậu một người đàn ông so với Trương Dương còn tốt gấp trăm, gấp ngàn lần.”

Đối với lời nói của Vương Dĩnh, Vương Tĩnh Kỳ cực kỳ nghi ngờ. Chính bản thân cô ấy còn không tìm được người đàn ông nào cho mình, thế nào còn có thể lo lắng cho cô.

Đối với việc li hôn của cô Trương Hi Văn cũng phát biểu một cách bất mãn: “Như thế nào, cậu chẳng lẽ đưa gia đình năm vạn đồng sao? Cậu ngốc à, cậu có biết hiện tại ra ngoài sống xem như là hai bàn tay trắng không? Không có tiền đồ, nếu không có ít tiền bên mình, cậu nói xem về sau phải làm thế nào?”

Đối với giá trị của bản thân, Vương Tĩnh Kỳ mặc niệm một phút, nhưng cô không xấu hổ khi nói với mọi người trong phòng, cô cũng biết hai tay cầm tiền cũng có người muốn lấy.

Chương 97: Chương 63: Cô Muốn Qua Cầu Rút Ván?

Một chiếc xe Audi chạy băng băng trên đường cao tốc, Chu Cẩm Du kéo cà vạt, ngửa mặt tựa vào ghế xe phía sau, thoải mái ngồi.

“Sự việc như thế nào rồi?”

Từ sau sáng hôm đó, sau khi chia tay Vương Tĩnh Kỳ, Chu Cẩm Du luôn bận rộn, hạng mục phổ tài chính, hai ngày này lại tự mình lên tỉnh báo cáo công tác cùng lãnh đạo, mở hội nghị thảo luận và nghiên cứu, hạng mục phổ tài chính trên cơ bản là đã định ra, chỉ còn lại vấn đề chi tiết, phải nhờ người phía dưới giúp đỡ, anh về sau chỉ cần nắm chắc chuyên môn là tốt rồi.

Anh bây giờ rảnh rồi, đương nhiên phải nhớ tới một ít chuyện tình phong hoa tuyết nguyệt chứ. Dù sao bận rộn một thời gian dài như vậy, đương nhiên phải tìm người vừa ý, thưởng cho chính mình.

Chu Cẩm Du nói không đầu không đuôi, nhưng Lý Việt ngồi ở ghế lái phụ biết là đang hỏi hẩn sự việc gì.

Đời sống tình cảm của Chu thị trưởng đã thiêu thốn hơn một năm nay, hẩn là thư ký của thị trưởng, mặc kệ là việc công ty hay việc cá nhân đều hoàn thành tốt.

Hơn nữa việc của cô giáo Vương là chính hẩn tự mình làm, nói hẩn là người đứng sau việc này là không đủ.

“Thị trưởng, cô giáo Vương cùng chồng trước đã chính thức ly hôn, nhà chồng trước cho năm vạn đồng tiền phí tiền bồi thường, cha của cô giáo Vương vẫn nằm tại khoa chỉnh hình của bệnh viện, Trương gia cho một vạn đồng tiền thuốc men. Còn có...” .Lý Việt báo cáo lại những việc xảy ra của cô giáo Vương.

Chu Cẩm Du nhắm mắt lắng nghe, nghe xong chỉ “Ừ” một tiếng, sau đó cũng không nói gì.

Lý Việt cũng thức thời, sau khi báo cáo xong thì ngậm chặt miệng, không

quấy rầy lãnh đạo nghỉ ngơi.

Sau đó trong xe liền duy trì trầm mặc, cho đến khi xe tiến vào thành phố D, Chu Cẩm Du mới ngồi dậy, cầm lấy điện thoại di động.

Vương Tĩnh Kỳ đang thu thập, chuẩn bị cùng Vương Dĩnh xuống căn tin ăn cơm, sau đó thương lượng cách kiếm thêm tiền.

Lúc này chuông điện thoại di động đột ngột vang lên.

Vương Tĩnh Kỳ chạy lại chỗ túi xách lục lọi tìm di động, nhìn dây số có chút quen mắt, nhưng không nghĩ nhiều liền bắt máy. Một bên ý bảo Vương Dĩnh không có việc gì, vừa đi vừa nói chuyện.

“Alo. Xin chào. Xin hỏi là tìm ai vậy?”

“Cô nói xem tôi tìm ai!” Chu Cẩm Du nghe xong tâm tình tốt lên một chút.

Vương Tĩnh Kỳ nghe được giọng nói này có chút không tin nổi, còn đưa điện thoại ra nhìn lại.

“Alo. Làm sao vậy. Tại sao lại không nói. Kinh hỉ quá lớn sao?” Một lát không nghe được âm thanh truyền đến, anh nhíu mày hỏi.

Vương Tĩnh Kỳ vội vàng đưa điện thoại đến gần tai, theo bản năng nhỏ giọng, cười ngây ngô một chút rồi nói : “ Ha ha. Ngài như thế nào lại có thời gian gọi điện cho tôi, thật sự rất vinh hạnh.” Cô thật không biết nói gì, cũng không muốn gọi tên anh, chỉ có thể xưng ngài để thay thế. Không phải cô đã nói rõ rồi, tại sao anh lại còn gọi điện tới.

Cô nhìn thấy Vương Dĩnh nhìn tới với ánh mắt nghi ngờ, nhanh chạy tới một chỗ khác, nhìn cô ấy với ánh mắt an tâm.

" A, thật sự là không nghĩ tới, vài ngày không gặp, đã có tiến bộ rồi, có thể nói được như vậy." Chu Cẩm Du nhíu mày hỏi, giọng nói cũng vì vậy có chút lạnh, anh không nghĩ tới khoảng cách giữa hai người có vấn đề, việc đã được giải quyết, cô gái này cùng anh nói chuyện rõ ràng là tức giận.

Vương Tĩnh kỳ đối với lời nói của anh nhất thời không biết trả lời như thế nào, cũng thật sự không muốn cùng người đàn ông mặt người dạ thú này nói chuyện, cho nên lại cười ngây ngô nhỏ giọng nói : ‘ Thật ngại quá, chỗ này

của tôi có chút việc, không quấy rầy ngài nữa...’

Cô còn chưa nói xong, Chu Cận Du đã hiểu rõ là cô muốn ngắt điện thoại của anh.

‘Đợi chút’. Thanh âm của hắn anh trong nháy mắt lạnh như băng. Vương Tĩnh Kỳ ở đầu bên này cũng cảm thấy lạnh, theo bản năng run rẩy một cái, trong lòng nói thầm, người đàn ông này nhất định là có bệnh, nếu không cũng không thể tức giận thất thường như thế.

Theo phản xạ cô bước chậm lại, cùng Vương Đình phía trước tạo khoảng cách.

‘Ha ha, lãnh đạo, ngài còn có chuyện gì. Hôm nay tôi thực sự có chút việc, để có thời gian tôi sẽ tự đi tìm ngài được chứ?’. Vương Tĩnh Kỳ tuyệt đối là muốn lừa bịp anh trước, rồi sau này tính sau.

‘Cô dám tắt điện thoại của tôi thử xem’. Lời nói của Chu Cận Du lạnh như băng, làm cho hai người đàn ông trong xe run sợ, không dám thở lớn.

‘Không, không có. Tôi thực sự sợ quấy rầy thời gian của ngài’. Cô thực sự hận chết tính nhát gan của mình.

Kỳ thực cô cảm thấy đời này lá gan của cô rất lớn, không riêng cùng Trương gia thắng áp đảo, còn cùng cha của cô lớn giọng, tuy vẫn bị chửi cho mất mặt, nhưng có thể nói là đã đạt được mục đích. Cô vốn cho rằng mình đã thay đổi, có thể tự mình độc lập, sẽ càng ngày càng tốt.

Nhưng hiện tại chỉ là nghe âm thanh trong điện thoại thôi cũng đủ dọa cô, tim gan đều run lên một cái. Đúng là không có tiền đồ mà.

‘Hừ, thế nào, cô tính qua cầu rút ván?’ Chu Cận Du ở bên hừ lạnh, cô nghĩ cái gì làm sao anh không biết.

‘Ngài Có ý gì ạ?’ Vương Tĩnh Kỳ thật sự nghe không hiểu.

‘Cô thực sự nghĩ cục cảnh sát kia không có việc gì làm. Mỗi ngày đều tùy tiện trông coi việc đánh nhau, đàn bà chua ngoa mắng đờng chửi phở sao?’ Chu Cận Du nói ra, anh chưa bao giờ nghĩ tới muốn làm anh hùng phía sau, chính mình ra tay giúp, thì đương nhiên muốn cô gái này phải nhớ rõ.

Chu Cẩm Du nói lời này làm cho cô hiểu rõ. Cô đã sớm hoài nghi rồi, cô cùng Chu phó cục trưởng đâu có thân thích gì, sao người ta lại có thể giúp cô. Cô trước kia cho tới giờ cũng không tưởng tượng nổi là Chu Cẩm Du đứng giữa, hiện tại mới nhớ, cái kia thật là không đúng theo đạo lý mà.

Trương gia cùng thị trưởng so sánh, người ngốc cũng biết là hướng về ai mà.

‘A, hóa ra là Chu thị trưởng vươn tay hỗ trợ, tôi thực sự cảm ơn ngài, cũng thay mặt ba mẹ cảm ơn ngài quan tâm’. Nói thực ra ba bị người ta đánh gãy xương, cũng là do Chu cục trưởng nên mới có thể lấy được nhiều tiền thuốc men như vậy, cô nên cảm ơn chân thành một chút.

Đầu bên kia Chu Cẩm Du nhíu mày một cái, im lặng một lúc rồi mới lên tiếng : ‘Không cần nói cảm ơn, tôi muốn cô biểu hiện thành ý một chút’.

Lời này làm cho Vương Tĩnh Kỳ sững sốt, không phải là muốn lấy thân báo đáp chứ.

Chu Cẩm Du thở hắt ra, sao đó nhẹ nhàng nói : ‘Tôi cũng chưa ăn cơm đâu, cô đang ở trường học à, ra đây mời tôi ăn cơm đi.’ Sau đó anh nhìn bên ngoài rồi nói: ‘ 10 phút nữa là tôi đến trường cô, cô chuẩn bị một chút, ra công chờ tôi.’

Anh nói xong cũng không để cho cô có cơ hội từ chối, dứt khoát tắt điện thoại.

Vương Tĩnh Kỳ nghe tiếng tút tút trong điện thoại, thật sự là không biết nói gì, bản thân cũng không xinh đẹp như hoa thế nào mà lại vướng phải nạn đào hoa đây.

Chương 98: Chương 64: Không Thấy

Ngày đó, cuối cùng Vương Tĩnh Kỳ cũng không đi ra ngoài gặp Chu Cẩn Du, cô biết nói là mời anh ăn cơm, kỳ thật chính là lý do để gặp mặt mà thôi, anh là lãnh đạo lớn như vậy, người mời anh ăn cơm rất nhiều, nếu không có mục đích làm sao anh lại bám riết bắt cô mời ăn cơm, cô cho là nếu mình không có tâm tư kia, vẫn là không nên có suy nghĩ vương vấn không dứt như vậy.

Hai người nam nữ trẻ tuổi, lại không có quan hệ huyết thống, thường xuyên gặp mặt, ăn cơm cùng nhau, đôi khi còn muốn tình chàng ý thiếp, làm sao có thể tồn tại tình cảm bạn bè trong sáng, cho nên Vương Tĩnh Kỳ nhận rõ thân phận của mình, kiên quyết chặt đứt sợi dây tình cảm này.

Cô tưởng như vậy sẽ vô cùng tốt, chỉ cần hai người về sau không gặp mặt, cho dù có cảm tình cũng có thể biến thành không cảm tình, huống chi tình cảm cũng vừa mới nảy mầm một chút, hơn nữa còn là đơn phương.

Suy nghĩ kỹ biện pháp trả lời, Vương Tĩnh Kỳ nhắn tin từ chối và gửi cho Chu Cẩn Du rồi tắt di động, sau đó tìm người đi ăn cơm cùng. Cô tin chắc cho dù Chu Cẩn Du coi trọng cô cũng không muốn để lộ ra quan hệ bí mật với cô, với thân phận cùng địa vị của anh sẽ không có khả năng tìm một người đã ly hôn như cô làm bạn gái, cho nên cô phán đoán Chu Cẩn Du sẽ không có khả năng đến sân trường tìm cô, nên cô chính là an toàn.

Trên thực tế cô suy nghĩ rất đúng, sau khi nhận được tin nhắn của cô Chu Cẩn Du lập tức lấy điện thoại gọi điện lại, nhưng là chỉ nghe đến thấy trong điện thoại âm thanh máy móc "sorry.....",

Trong nháy mắt, Bí thư Lý cùng lái xe cảm giác nhiệt độ xung quanh mình đều giảm xuống, cũng không dám quay đầu xem, cũng không dám quan tâm lãnh đạo ở phía sau, chỉ có thể mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, cố gắng che dấu sự tồn tại của chính mình.

Chu Cẩn Du nhú mày, suy nghĩ trong chốc lát, thuận tay hướng chỗ ngồi quãng điện thoại, giọng điệu vững vàng nói: "Về nhà."

Chiếc Audi màu đen vốn chạy về hướng trường Nhất Trung sau đó lại quay đầu chạy về phương hướng không rõ ràng.

Vương Tĩnh Kỳ cùng mấy người Vương Dĩnh các cô ở căn tin ăn cơm, trong lòng cô còn lo lắng, tuy rằng có thể khẳng định được người đàn ông kia không thể vào trường học tìm cô, nhưng khó nhất chính là đoán được lòng người, ngộ nhỡ nếu anh ta nhất thời xúc động đến đây tìm cô thì phải làm sao bây giờ.

Cứ như vậy trong lòng không yên cô ăn xong cơm, nhìn đồng hồ trên tay một chút, cuối cùng cũng xác định được Chu Cẩm Du đã bỏ đi, cô thở ra một hơi, cũng không nói lên được trong lòng có tư vị gì.

"Tĩnh Kỳ, cậu nghĩ cái gì vậy, ăn cơm đều ngơ ngác, đi nhanh, chúng ta đi múc nước nếu không lát nữa phòng nước đóng cửa." Tưởng Hi Văn ở phía trước nhìn Vương Tĩnh Kỳ bị tụt lại phía sau kêu lên một câu, tất cả mọi người nghĩ đến cô vì vừa mới ly hôn cho nên tinh thần mới luôn hoảng hốt.

Tuy Vương Tĩnh Kỳ vẫn nói cô không có bị chuyện này ảnh hưởng, nhưng là tất cả mọi người nghĩ là cô ra vẻ kiên cường, dù sao cô cũng là một cô gái nhỏ hơn hai mươi tuổi, còn chưa có thực sự kết hôn đã mang tiếng ly hôn, có thể bình tĩnh như vậy nhất định là giả bộ. Cho nên mấy người Tưởng Hi Văn các cô mấy ngày nay luôn luôn yên lặng chăm sóc cô, không có việc gì đều trò chuyện cùng cô, sợ lúc nào trong lòng cô cũng nghĩ chuyện này.

"A..., biết rồi." Lấy lại tinh thần, Vương Tĩnh Kỳ xem lại mình quả thật là bị ba người phía trước bỏ lại vài bước, cô chạy nhanh hai bước, đuổi theo ba người kia, đem cảm xúc không rõ ràng trong đầu ném đi.

Bên này mấy ngày nay Vương Tĩnh Kỳ xem như trôi qua tương đối bình tĩnh, dù sao trường học tuy cũng có người tranh giành nhưng là tất cả mọi người đều có văn hóa, chính là trong lúc bất hòa cũng đều là chú ý hình tượng, cho nên tuy cũng có người nói chuyện phiếm về cô nhưng thật ra không ai ở trước mặt cô nói. Về phần sau lưng, cô cũng không trông nom được người khác nhiều chuyện, chỉ là làm như không biết là được rồi. Bởi vì tính tình cô tốt, cho nên ngày ngày trôi qua cũng yên ổn.

Cô bên này bình tĩnh, ngược lại Trương Dương bên kia có thể nói là trôi qua tương đối phấn khích.

Ngày đó, sau khi làm xong thủ tục ly hôn, Trương Dương bởi vì còn chuyện

thăng cấp của mình nên không dám chậm trễ, buổi chiều hắn liền đem về mặt bị thương đến Công ty.

Nhưng sau khi đến công ty hắn lại biết được một tin xấu, có thể nói là sấm sét giữa trời quang.

Chính là Công ty đã quyết định chọn được người tiến cử, còn đã công khai kết quả, bây giờ người ta đã đem tài liệu chính lý tốt gửi đi, chỉ chờ xét duyệt thôi.

Lúc ấy Trương Dương đã bị tin tức này làm cho choáng váng, hắn thật sự là không thể tưởng tượng được, vốn tưởng sự tình còn có chút hi vọng, như thế nào lại không có.

Bình chọn vào Khoa học Kỹ thuật Hàng năm đều chậm chậm tiến hành ít nhất nửa tháng, rồi lại mất nửa tháng nữa chuẩn bị tài liệu, dù thế nào cũng phải mất khoảng một tháng, nhưng lần này như thế nào lại nhanh như vậy, hắn xin nghỉ phép trước sau tổng cộng cũng chỉ ba ngày.

Hắn cho rằng ở đây toàn những vẻ mặt chán ghét, thấy được các đồng nghiệp trong mắt hoặc khinh bỉ, hoặc đồng tình, hắn ba bước cũng thành hai bước chạy lên tầng tìm lãnh đạo.

"Trưởng ban Khương, sao lại thế này, lần này thời gian tiến cử như thế nào lại nhanh như vậy, tôi mới xin phép nghỉ ba ngày đã chọn được người rồi, có phải rất qua loa hay không, hơn nữa tôi cảm thấy đối với tôi cũng không công bằng." Trương Dương vừa tiến vào văn phòng lãnh đạo, liền đi thẳng vào vấn đề nói ra bất mãn của mình.

Khương Tề Quốc nhìn Trương Dương trực tiếp xông vào, trong lòng rất không hài lòng, nhưng trên mặt không có biểu hiện ra điều gì, vẻ mặt ôn hòa nhìn người tới.

"Tiểu Trương cậu đã đi làm lại, mau ngồi xuống. Cậu đã đến rồi, vừa hay tôi có chuyện cần nói với cậu này."

Khương Tề Quốc khách khí mời hắn ngồi xuống sofa, rồi hướng tới hắn nói chuyện đạo lý thông suốt, tóm lại ý tứ của ông chính là, lần này đối với việc tiến cử lãnh đạo phía trên vô cùng coi trọng, không chỉ yêu cầu lý lịch đẹp của nhân viên tiến cử, còn muốn yêu cầu nhân phẩm tốt, chủ yếu là lần này lãnh đạo bên trên sắp xếp thời gian có vẻ nhanh, ngày đó sau khi công ty

họp xong, đến buổi chiều lãnh đạo liền thương lượng, muốn chỉ định người tiến cử luôn. Đương nhiên, lúc ấy hắn vắng mặt, nên không có cơ hội báo cáo công việc vì mình lười kéo sự ủng hộ, có thể thấy, số người ủng hộ hắn cũng không có hy vọng.

"Tiểu Trương a, lúc ấy tất cả mọi người không biết tiến cử lần này vội vã như vậy, ở cuộc họp lần sau, tôi nghĩ chuyện này tuy rằng trong cuộc họp cậu vắng mặt, nhưng là cũng phải thông báo cho cậu một tiếng, làm cho cậu cũng có cạnh tranh công bằng, ai biết tôi buổi tối gọi điện thoại cho cậu, nghĩ thông báo cho cậu biết sự tình, cho cậu thời gian nghĩ biện pháp, nhưng điện thoại của cậu gọi như thế nào cũng không được." Khương Tề Quốc vẻ mặt đáng tiếc nói.

Trương Dương nghe xong trợn tròn mắt, tối hôm đó chính là lúc hắn bị tạm giam, di động cũng là bị người ta thu mất, đương nhiên là không có người nghe.

Trương Dương nghĩ số phận mình chính là đen đui, vẻ mặt cầu xin hỏi: "Trưởng ban Khương, ngày đó nhà của ta thật sự có việc gấp, ngài xem xem bây giờ có thể hay không thu xếp một chút....."

"Ôi chao, tiểu Trương à, cậu làm vậy là làm khó tôi nha, tất cả đây đều là do lãnh đạo quyết định, hơn nữa công bố cũng công bố rồi, nếu như không có tình huống đặc biệt xảy ra, người được tuyên sẽ không có khả năng sửa lại. Cậu cũng đừng vội, cậu ở công ty chúng ta cho dù là chuyên môn hay là bằng cấp đều là người giỏi, điều này trong lòng lãnh đạo đều biết rõ ràng, cho nên đề bạt cậu cũng là chuyện sớm hay muộn thôi, lần này có được hay không tôi nghĩ cũng giống nhau." Khương Tề Quốc trấn an vỗ vỗ bả vai Trương Dương.

Chương 99: Chương 65: Bại Lộ

Khương Tề Quốc nhìn Trương Dương cúi đầu chán nản, thất vọng đi ra khỏi phòng làm việc có chút luyến tiếc lắc đầu. Ông không biết vì lý do gì mà lãnh đạo gọi điện xuống muốn ông quan tâm tới Trương Dương, vốn dĩ với lý lịch của hắn thì lần đề bạt này cũng không đến lượt hắn, giống như bây giờ lãnh đạo làm cho người ta có hy vọng, lại tàn nhẫn đem hy vọng của họ dập tắt, đúng là đả kích người mà.

Nhưng thông qua lần này ông hiểu rõ mình phải cách Trương Dương xa một chút, ông cũng có chút đau lòng cho tiểu tử Trương Dương kia, hắn ngày tết vẫn tặng quà ông, ông biết rằng Trương Dương rồi sẽ xảy ra chuyện.

Ai..., ông thở dài, không thể không buông tha cho hắn được. Bị lãnh đạo nhớ đến... phỏng chừng chính là như vậy, về sau sẽ rất khó để thăng tiến.

Sau khi từ văn phòng lãnh đạo đi ra, lúc này Trương Dương mới chú ý tới ánh mắt của đồng nghiệp khi nhìn hắn có gì không đúng, trong lòng hắn có chút run run, chẳng lẽ mọi người đều biết chuyện hai ngày nay hắn bị giam ở cục cảnh sát sao?

Chắc là không phải, hắn nghe cảnh sát nói là vẫn chưa gọi điện thông báo về Công ty mà?

Trong lòng hắn nói thầm, cũng không dám cùng các đồng nghiệp chào hỏi, chính là nhìn đến ai cũng đều bối rối gật đầu, sau đó nhanh chóng về phòng làm việc của mình.

Sau khi vào đến phòng làm việc của mình hắn liền nhìn thấy một cô gái-hôm nay vừa chính thức trở thành tiểu tam Từ Mai đang ngồi ở ghế của hắn.

“Tiểu Mai, sao em lại tới đây.”

Trương Dương nhìn Từ Mai trong lòng thực sự là ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Vốn tưởng lần này ly hôn xong sẽ trừ bỏ được hai mối tai họa ngầm lớn nhất, hơn nữa nếu hắn lên làm phó khoa thì dù có chuyện lớn nhỏ gì thì hắn cũng là công nhân viên chức, nên chuyện của hắn và Từ Mai sẽ càng thêm vững chắc. Ai ngờ hắn vừa trở về đã thấy mất cơ hội tiến cử, hắn quả thực thất vọng và lo lắng.

Nhìn đến Từ Mai giờ khắc này, từ trước đến giờ hẳn chưa bao giờ cảm thấy chột dạ, một chút do dự cũng không được phép, nếu Từ Mai biết hẳn kết hôn lần hai sẽ trách mắng hẳn.

Ngồi ở trên ghế, Từ Mai mặc chiếc áo màu đỏ tía và chân váy bút chì dài màu đen... rất hợp thời trang, cho dù nhìn cô có vẻ bình thường cũng không thể che dấu được cô là một cô gái thời thượng.

Từ Mai đứng lên, trên mặt không còn vương lại nét cười, gương mặt tức giận trừng mắt nhìn Trương Dương, nhìn thấy trên mặt hẳn còn lưu lại dấu vết, sự ngờ vực vô căn cứ trong lòng lại càng tăng.

“Em đến tìm anh, muốn hỏi anh vài chuyện.” Từ Mai nhìn hẳn không chớp mắt, cô muốn xem hẳn sẽ có phản ứng gì.

Trong nháy mắt, Trương Dương có chút bối rối, nhưng ngay lập tức hẳn đã điều chỉnh tốt vẻ mặt của mình giả bộ hào phóng nói: “Có chuyện gì gấp mà em phải chạy tới tận phòng anh, không sợ mọi người chê cười sao?”

Hẳn nói xong còn cố ý dùng khước mắt quét xung quanh một chút, mọi người vẫn cúi đầu bận rộn nhưng lỗ tai lại dựng lên nghe ngóng chuyện Bát Quái của đồng nghiệp.

Hẳn chính là một nhân viên bé nhỏ không có văn phòng riêng, bình thường hẳn đều phải chen chúc cùng các đồng nghiệp trong một văn phòng.

Vốn dĩ Từ Mai nhìn hẳn không nháy mắt đương nhiên cũng nhìn thấy sự bối rối ban đầu của hẳn nên cũng tin vài phần lời đồn đại, sau đó trong lòng cô liền không kiềm chế được lửa giận.

“Chê cười à? Em sẽ giết những người giám chê cười em, như vậy còn sợ bị chê cười sao?” lời nói của Từ Mai giống như kim đâm, giọng nói bén nhọn hướng về phía Trương Dương.

Trương Dương không biết cô nói đúng cái gì, cũng sợ mình đoán sai cho nên cũng không dám tùy tiện mở miệng giải thích chỉ có thể dùng vẻ mặt xấu hổ nhìn trái phải để nhắc nhở Từ Mai ở đây còn có người.

Bình thường Từ Mai rất giữ thể diện, luôn dựa vào gia thế của mình, người bình thường cô đều xem thường. Cô coi trọng Trương Dương chủ yếu là vì ở

trước mặt cô Trương Dương luôn khuất phục cô làm cho cô hưởng thụ cảm giác mình được nâng niu.

Lúc hai người hẹn hò cũng đều lén lút, ở ngoài nhìn vào hai người vẫn là quan hệ đồng nghiệp thuần khiết. Đương nhiên, hai người cho là chuyện của mình làm đều vô cùng bí mật, nhưng ở đơn vị sự nghiệp (đơn vị nhà nước) đều là những người tinh anh, ngày thường bọn họ đều mắt đi mày lại với nhau làm sao có thể dấu diếm được mọi người, chẳng qua họ không nói rõ ra mà thôi.

Trương Dương thấy Từ Mai không có chút quan tâm, trong lòng cao hứng lại vô cùng lo lắng. Hắn cao hứng vì như vậy đến kẻ ngốc cũng biết được quan hệ của hai người là như thế nào, phải biết rằng bình thường đáp ứng yêu cầu của Từ Mai hai người vẫn bí mật yêu đương, hắn vẫn muốn công khai nhưng Từ Mai luôn do dự không muốn công khai quan hệ của họ. Nếu hiện tại Từ Mai đã âm ỹ lên như thế này thì nhất định sẽ không thể che dấu được mấy cô nhiều chuyện trong văn phòng. Hắn lo lắng là vì hắn sợ Từ Mai đã biết chuyện của Vương Tĩnh Kỳ, hiện tại quan hệ của hai người còn chưa đến mức bền chặt, hắn còn chưa giữ chặt được cô, chuyện này hắn hiểu rõ, hắn sợ Từ Mai sẽ chia tay với hắn.

“Em xem em nói gì vậy, có người dám chê cười chúng ta ở công ty sao? Ha ha!” Trương Dương thấy cô không cho phép nên chỉ có thể ở bên cạnh cười ha ha.

“Anh đừng có giả bộ, em có chuyện muốn hỏi anh, những chuyện mọi người nói đều là thật phải không?” Trong lòng Từ Mai đã nhận định là lỗi của Trương Dương cho nên giọng nói cũng không có kiêng nể gì, những lời nói ra đều như đánh vào mặt người.

“Ai da, em đừng nóng giận, đừng nóng giận, cái gì anh cũng sai, anh nhận tội với em được không? Bên cạnh còn có người khác, đi, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện, anh sẽ chịu đánh, chịu phạt, tuyệt đối không dấu diếm em chuyện gì, anh cam đoan sẽ làm cho em nguôi giận không được sao!” Trương Dương ghé sát vào tai Từ Mai nhỏ giọng cầu xin tha thứ.

Trương Dương nghĩ, trước hết nhận sai với cô trước để đem cô đi chỗ khác lúc đó hai người sẽ nói chuyện thuận tiện hơn, chỉ cần ở riêng cùng nhau lúc thì vấn đề gì cũng đều lấp liếm được.

Lúc này Từ Mai cũng có chút tỉnh táo lại, nhìn quanh văn phòng còn có vài

người đang ngồi chờ nghe chuyện Bát Quái của người khác, cô cũng hiểu được cứ để mọi người đứng xem như vậy chỉ thêm bất lợi cho mình, cô hít một hơi thật sâu tạm thời áp chế cơn tức trong lòng nói: “Đi, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện đừng làm phiền mọi người làm việc.”

Sau đó cô đứng dậy, tiên phong ra khỏi phòng hướng khu rừng bên cạnh ký túc xá đi tới.

Trương Dương cũng đi theo ra ngoài miệng còn cười ha ha: “Ha ha, tôi cũng thuận tiện đi xem có tài liệu gửi tới phòng mình không đây?”

Hai người một trước, một sau nhìn có vẻ mờ ám đi về phía rừng cây nhỏ. Trương Dương nhìn trước nhìn sau thấy không có người liền ôm Từ Mai vào trong lòng.

“Ai da, Mai Mai nhà chúng ta hôm nay làm sao vậy, tức giận nhiều như vậy, ai chọc em à nói cho anh nghe, anh sẽ báo thù cho em.”

Từ Mai vốn đang buồn bực bị hấn ôm một cái, hơn nữa lại nghe thấy lời nói ngọt ngào của hấn trong lòng cũng mềm đi.

“Ai bắt nạt em? Chính là anh. Em nói cho anh biết, đừng tưởng rằng anh nói vài câu dễ nghe thì mọi chuyện hôm nay đều giải quyết xong. Anh nhanh khai báo thành thật, hiện tại mọi lời đồn đại ở Công ty về anh là như thế nào? Anh thật sự đã kết hôn?” Từ Mai xoay người, giả bộ trừng mắt nhìn Trương Dương hỏi.

Sau khi nghe xong, đầu Trương Dương cảm thấy ong ong, trong lòng nghĩ thế là xong rồi, xong rồi, chính mình muốn lừa gạt cô ấy chuyện này, không thể ngờ cô ấy lại biết. Ngay sau đó hấn lại tự động viên ở trong lòng, trấn định lại, cho dù chuyện này thực sự bị bại lộ hấn cũng phải đem người ở trước mắt ổn định lại đã, sau đó hấn sẽ từ từ dỗ dành, hấn không tin lấy tướng mạo đường hoàng của hấn sẽ không nắm bắt được cô gái bình thường này.

Chương 100: Chương 66: Nghe Giải Thích

Trương Dương không nói gì, chỉ ôm chặt Từ Mai, trên mặt đều biểu hiện sự đau thương.

Từ Mai nhìn chăm chăm vào người ngồi trước mặt cho nên mọi hành động, biểu tình của hắn đều không lọt qua được mắt của cô.

“Như thế nào, thật sự là như vậy?” Từ Mai trừng mắt như không thể tin đứng lên nói to: “Trương Dương, anh có thể lừa gạt em, anh là đồ không có lương tâm.”

Từ Mai thoát khỏi lồng ngực của hắn đứng lên, trong mắt ngập đầy nước, cô bị hắn lừa, cô ngàn chơn vạn tuyển được một người đàn ông mà cuối cùng mình lại là Tiểu tam, hắn rõ ràng là một người đàn ông đã có gia đình.

“Mai Mai, Mai Mai, em đừng kích động, em hãy nghe anh nói, không phải như em nghĩ, em nghe anh giải thích đã.” Rõ ràng Trương Dương không thể buông tay, nếu bây giờ buông tay thì hắn sẽ không còn gì, như vậy hắn thật đúng là tiền mất tật mang.

“Hừ, anh còn giải thích cái gì, cả công ty đều nói anh đã sớm kết hôn, còn bởi vì chuyện của chúng ta gia đình anh mới xảy ra mâu thuẫn, đều đã đi đến cục cảnh sát rồi.” Nghĩ đến đây Từ Mai thật đau lòng, nước mắt cũng bắt đầu rơi.

Cô thật sự bị tai bay vạ gió, bắt đầu từ ngày hôm qua, khi cô đến Công ty thấy có đồng nghiệp nhìn mình với ánh mắt không mấy tốt đẹp cô còn không hiểu tại sao lại như vậy, vào đến văn phòng, hồ ly tinh họ Lý kia còn rõ ràng ngầm châm biếm cô là Tiểu tam, thông đồng với đàn ông có vợ, phá hoại gia đình nhà người ta.

Cô cảm thấy vô cùng oan uổng, hiện tại cô chỉ có một người bạn trai, hơn nữa còn công khai, tuy ở công ty cũng có người biết, nhưng tất cả mọi người đều chưa nói ra, cô vẫn duy trì tình cảm này trong bí mật, cứ như vậy lại để

cho người ta nói mình thành Tiểu tam.

Cô nghĩ sẽ không tin tưởng lời họ nói, nhưng mọi người nói rõ sự tình như giữa ban ngày ban mặt, cô không tin cũng không được. Cho nên cô không để ý ánh nhìn của đồng nghiệp với mình liền đi tìm Trương Dương hỏi cho rõ ràng, nhưng sau khi nghe ngóng mới biết được hai ngày nay Trương Dương đều không đi làm. Có người nói hắn vì chuyện quan hệ nam nữ lung tung nên bị bắt vào trại giam để giáo dục.

Thời điểm nghe thấy tin tức này trong lòng cô vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, chỉ sợ cảnh sát cho rằng cô là Tiểu tam sẽ gọi cô đến hỏi chuyện, như vậy thì cô còn mặt mũi gì.

Cũng may, sau một ngày lo lắng hoảng hốt, rốt cục sớm nay đi làm cô cũng nghe được Trương Dương đã đến, cô không dám ở công ty tìm Trương Dương, chỉ có thể ngồi ở phòng làm việc của hắn chờ, hy vọng có thể mau chóng hiểu được đến tột cùng là xảy ra chuyện gì. Về phần những người khác trong phòng của Trương Dương cô cũng không thể để ý.

“Hiện tại anh nói với em anh là người chưa kết hôn đúng không?” hiện tại Từ Mai chỉ muốn biết điều này, những cái khác đều để sau.

Trương Dương nhìn vẻ mặt Từ Mai, hắn biết lần này nếu giải thích không tốt nhất định sẽ bị cô bỏ, cho nên hắn cố gắng lấy cảm xúc làm cho mình nhìn như càng đáng thương, đồng thời ánh mắt cũng đỏ lên.

“Mai Mai, anh và em nói chuyện thẳng thắn với nhau được không? Em đừng tức giận, trước hết nghe anh nói tất cả, nếu anh nói xong mà em còn không tha thứ cho anh thì anh sẽ không bao giờ làm phiền em nữa.” Trương Dương khổ sở nhíu mày biểu hiện bộ dáng đau lòng.

Từ Mai chưa từng thấy Trương Dương như vậy. Ở trước mặt nàng cho tới bây giờ hắn đều là sự tươi trẻ, trong sáng, cô chưa từng thấy hắn như bây giờ. Thật là làm cho cô cảm thấy mình đang nghĩ oan cho hắn vậy, nghĩ lại chuyện trước kia hai người ở cùng nhau, cô đúng là cảm thấy mình có chút không đúng.

“Được....Anh nói trước đi, nếu anh thật sự định gạt em, nói cho anh biết, em, Từ Mai không phải là người dễ trêu đùa đâu.” Từ Mai nghiêm khắc nói.

“Anh biết, anh biết, anh rất yêu em làm sao có thể lừa gạt em. Chỉ cần em

nghe anh giải thích, anh nhất định sẽ cho em một câu trả lời hài lòng.”
Trương Dương mừng như điên, đồng thời trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, lo lắng sẽ giải thích như thế nào để mình có lợi nhất.

Hắn buông người Từ Mai ra, cầm lấy tay cô đi vào trong cánh rừng bên cạnh ký túc xá, nơi này có ghế đá, cũng kín đáo, hai người ở nơi này nói chuyện có vẻ hợp lý.

Đi được vài bước Trương Dương đã nghĩ ra được lý do từ chối.

Hắn để Từ Mai ngồi trên ghế đá, chính mình ngồi xổm xuống cạnh cô, hắn ngẩng đầu lên nhìn cô vẻ mặt thâm tình, bộ dáng sám hối.

“Mai Mai, anh không muốn lừa dối em, nhưng em phải tin tưởng anh, trước kia anh không nói cho em biết sự thật là vì sợ em rời xa anh.” Trương Dương cầm lấy tay Từ Mai nói.

Nghe được lời nói của hắn Từ Mai đã hiểu rõ, cô khẳng định những tin đồn là sự thật. Cô tức giận đưa tay định tát người đàn ông vô liêm sỉ này một cái tát, nhưng vì tay cô còn bị hắn nắm, rút ra không được, cô định đứng lên cũng bị hắn kéo xuống không thể động đậy.

“Em đừng kích động, đừng kích động. Em nghe anh nói hết đã chứ? Mai Mai, cho anh cơ hội được giải thích với em được không?” Trương Dương nói xong, nước mắt bắt đầu rơi.

Nhìn bộ dáng Trương Dương làm Từ Mai giật mình, một người đàn ông nửa ngồi nửa quỳ dưới chân cô đang khóc, làm cô thật sự rung động, hơn nữa nhìn vẻ mặt của hắn còn giống như có ả tình.

Trong lòng Từ Mai bắt đầu giao động, nói thật cô cũng hy vọng tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm, hi vọng thật sự là có nguyên nhân, dù sao người con gái nào cũng hi vọng mình không bị người khác lừa dối trong lòng bàn tay.

“Nói, em cũng không phải là người không rõ phải trái, nếu có chuyện hiện tại anh nó rõ ra, nhưng em cũng nói cho anh biết, cơ hội chỉ có một lần, nếu để em biết anh lừa gạt em, em sẽ không để anh sống dễ dàng. Anh cũng biết, hiện tại em không làm gì được anh nhưng ba em chắc chắn sẽ không để con gái mình bị người khác lừa.” Từ Mai uy hiếp nói.

Trương Dương cảm động một phen, lau hết nước mắt trên mặt sau đó vùi

đầu vào chân Từ Mai cảm động nói: “Cảm ơn em Mai Mai, cảm ơn. Anh biết em là người đối xử tốt nhất với anh.”

Hắn thu hồi cảm xúc, ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy ái mộ nhìn Từ Mai.

“Mai Mai, anh thực sự xin lỗi em, trước kia anh lừa em, hiện tại anh không muốn lừa dối em nữa. anh đã li hôn.” Trương Dương biểu hiện bộ dáng áy náy, đầu lại cúi thấp xuống.

Hắn đã nghĩ kỹ, chuyện li hôn nhất định là không dấu được, dù sao về sau muốn kết hôn vẫn cần hộ khẩu, mà trong hộ khẩu lại đóng dấu đã li hôn đỏ chót, có muốn dấu cũng không dấu được.

Thực ra hắn còn muốn dỗ dành thêm cô, làm cho cô không thể rời bỏ mình rồi mới nói chuyện này. Không ngờ đến chuyện này lại bị bại lộ, vậy đem chuyện này công khai luôn, coi như là nhất lao vĩnh dật (Nhất lao vĩnh dật có nghĩa là: làm một lần vất vả nhưng về sau cả đời nhàn nhã).

Từ Mai choáng váng, như thế nào mới nói là đàn ông có vợ, hiện tại đã thành li hôn.

“Mai Mai, anh đã li hôn, anh sợ em ghét bỏ nên mới không nói cho em biết. Nhưng em phải biết rằng, anh thật sự sợ mất em nên mới lừa dối em.” Trương Dương đau khổ nói.

“Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, anh nói cho rõ ràng.” Hiện tại trong lòng Từ Mai cũng không còn chủ kiến gì, cô cũng không biết có nên tin hắn hay không.

“Thực ra chuyện này phải trách anh. Anh cùng vợ trước quen nhau ở trường đại học...” Trương Dương bắt đầu kể chuyện cũ.

Nội dung chính là một sinh viên nữ mến mộ hư vinh, vì ham muốn cá nhân của mình, nhiều lần quyến rũ nam sinh viên. Hắn tuy biết là nữ sinh kia là người mưu kế, nhưng tiếc rằng hắn không có nhiều kinh nghiệm xã hội, nên thực tế hai người tuy không có quan hệ gì nhưng trong trường lúc nào cũng bàn tán huyên náo. Trong lòng hắn tuy đau khổ, nhưng hắn cũng có trách nhiệm của một người đàn ông, với tình huống như vậy hắn đành im lặng chịu thiệt thòi.

Dĩ nhiên trong lòng mọi người ở trường đều rõ ràng coi hai người là người

yêu của nhau.

Bởi vì hắn là người thiện tâm nên cũng không phản đối, nhưng bình thường vẫn giữ mình trong sạch, cho tới bây giờ cũng chưa từng chạm tới nữ sinh kia, để cô ấy tự sinh tự diệt.

Cuộc sống đại học trong bốn năm của hắn luôn duy trì ý định ban đầu của mình, không cùng nữ sinh kia xảy ra bất kỳ quan hệ bất chính nào, mặc dù nữ sinh kia đã từng vô số lần quyến rũ hắn.

Tại thời điểm tốt nghiệp đại học, bởi vì công việc có vấn đề, nữ sinh kia lại quán quýt si mê, làm cho thiện tâm của hắn nổi lên quyết định mang theo cô.

Vì không thể bỏ mặc nữ sinh, nên hắn không còn cách nào khác đành chấp nhận cô. Ai ngờ nữ sinh kia nói chỉ cần hai người đều có việc làm cô liền chia tay trong hòa bình, nhưng sau khi xin việc cho cô ta xong cô ta lại đổi ý, cùng với cha của mình chèn ép đến nhà hắn, làm cho cha mẹ, chị em trong nhà hắn đều bị tổn thương.

Mà mục đích của nữ sinh là muốn tiếp tục ở cùng hắn, muốn hắn nuôi dưỡng cô nửa đời còn lại, cũng chính là uy hiếp hắn kết hôn.

Ban đầu hắn thề sống chết không chịu, bảo vệ sự trong sạch của mình, nhưng nhìn đến cha mẹ cùng các em vì mình mỗi ngày sống cho lo lắng, sợ hãi, nội tâm của hắn thật sự áy náy, cuối cùng đành chấp nhận.

Cho nên cuối cùng hắn cũng không chạy thoát được nanh vuốt của nữ sinh đó. Hai người kết hôn. Đương nhiên sau khi kết hôn, nam sinh vẫn giữ mình trong sạch. Từ đầu đến cuối hắn đều biết mình không thực sự yêu cô gái ấy.

Hơn nữa, trong hai năm này hắn đều suy nghĩ mọi phương pháp để li hôn cùng nữ sinh, còn chính mình luôn giữ thân thể trong sạch, tiếc rằng nữ sinh này rất gian xảo, nên từ đầu đến cuối đều không thành công.

Nhưng trong lúc này hắn đã gặp được tình yêu đích thực của mình, sợ thân phận đã kết hôn của chính mình làm tổn thương tới người mình yêu, cho nên mọi khó khăn hắn đều tự mình tìm cách giải quyết, hắn thay đổi vì người mình yêu, cuối cùng mấy ngày này nữ sinh kia mới chịu li hôn.

Nhưng nữ sinh kia vốn là nham hiểm, cho dù đã đồng ý li hôn nhưng cũng không muốn buông tha hắn. Cô không chỉ muốn hơn nửa tài sản của nhà

hắn, cô nham hiểm tới mức tung ra lời đồn độc ác về hắn để chia rẽ tình yêu đích thực của hắn.

“Mai Mai, em nên biết, từ lúc ở cùng với em, trái tim anh luôn thuộc về em, chắc là em có thể cảm nhận được.” Trương Dương nói xong toàn bộ chuyện cũ, khuôn mặt đã đầy nước mắt, ban đầu là nửa ngồi nửa quỳ, bây giờ cả hai chân đã quỳ xuống đất.

Nghe xong, hai mắt của Từ Mai cũng đầm lệ, tuy Trương Dương nói như vậy nhưng cô vẫn không tin tưởng lắm. Nhưng khi nhìn thấy một người đàn ông vì mình mà quỳ xuống, than thở khóc lóc cùng mình, vốn dĩ tâm hồn đang đau thương trong nháy mắt đều đã được chữa trị.

“Ô ô... Trương Dương, anh có nhiều tâm sự như vậy sao không nói cho em biết. Chẳng lẽ em là đứa con gái không biết rõ phải trái sao, chỉ cần hai chúng ta yêu nhau dù có khó khăn chúng ta cũng cùng nhau gánh vác.”

“Mai Mai, anh yêu em. Anh biết em không muốn cho mọi người biết quan hệ của chúng mình là vì vẫn chưa yên tâm đối với anh. Nếu lúc đấy anh nói với em chuyện này sẽ không phải là vì anh yêu em mà là làm khổ em. Hơn nữa anh là một người đàn ông, trước kia còn có thể không rõ, nhưng hiện tại anh đã có người mình yêu, anh nhất định sẽ loại bỏ tất cả trở ngại. Anh hi vọng có thể quang minh chính đại cưới em.” Trương Dương thâm tình đảm bảo.

Chương 101: 67: Phấn Đấu Vì Sự Nghiệp Giáo Dục

Không thể không nói tới vì sao Trương Dương ở Đại học có thể lừa gạt được Vương Tĩnh Kỳ trong tay, đó cũng là một năng lực.

Cái khác không nói đến, chỉ riêng việc kia hẳn có thể đổi trắng thay đen, có khả năng co được dãn được mà không phải người đàn ông nào cũng có thể làm được thì cũng có thể thấy.

Vốn dĩ Trương Dương và Từ Mai một người quý một người ngồi giờ thành dính sát vào nhau ở trên ghế.

"Mai Mai, lần này anh giao toàn bộ trái tim cho em nắm giữ, mọi chuyện của anh đều nói cho em biết, bây giờ trong lòng anh đã cảm thấy rất thoải mái." Trương Dương vẻ mặt mãn nguyện ôm Từ Mai, trong lòng đặc ý, đoán chắc mình đã trót lọt qua cửa này, nhưng không giống kết quả hẳn mong muốn.

Từ Mai bị người tình ôm, khuôn mặt hồng hồng, nghe xong lời hẳn nói cô quay đầu lại lấy tay đánh nhẹ vào hẳn giận dữ nói: "Việc này vốn dĩ anh nên nói cho em biết đầu tiên, chúng ta không phải, không phải...., em có thể cùng anh chia sẻ. "

"Ha ha, anh biết, Mai Mai là đau lòng ông xã mình mà, nhưng anh thật sự không hy vọng vợ trước của anh làm ảnh hưởng tới tình cảm của chúng ta. Trước kia cô ta không có việc gì cũng gọi điện cho anh, nếu không lại đi đến nhà ba mẹ anh làm phiền, nên anh phải cố gắng trấn an, chỉ sợ có một ngày cô ta nhảy ra làm phiền em làm cho em không chịu nổi. Em có biết, thà là để chính bản thân anh bị thương cũng không muốn em bị thương tổn dù là một chút." Trương Dương biến những lời nói buồn nôn thành những lời có duyên, nói lời yêu thương hết bài này đến bài khác.

Từ Mai nghĩ đến trước kia, đúng là có mấy lần hai người cùng nhau hẹn hò, Trương Dương luôn thần thần bí bí gọi điện thoại, lúc cô ra tới nơi hẳn liền tắt điện thoại, cô hỏi hẳn có chuyện gì hẳn đều áp ứng nói không có việc gì. Bây giờ nghĩ lại, những lần đấy hẳn là đều là vợ hẳn gọi điện thoại đến quấy rầy.

Sau khi tự mình suy nghĩ, Từ Mai càng thêm đau lòng vì Trương Dương.
"Em biết, em biết tâm ý của anh."

Trương Dương nhìn thấy biểu hiện của Từ Mai như vậy càng thêm được một tác lại muốn một thước đứng lên (được một tác lại muốn một thước có nghĩa là : lòng tham không đáy, được voi đòi tiên). "Vốn dĩ lần này ở Công ty anh có cơ hội tiến cử, anh nghĩ, anh là một nhân viên quen em ở cùng với anh sẽ chịu thiệt thòi, nếu anh có thể thăng chức thì về sau em sẽ không bị mọi người chê cười. Dù sao điều kiện nhà em cũng tốt như vậy, lại đi theo một kẻ nghèo túng như anh." Lời nói của Trương Dương có chút cô đơn.

Vốn dĩ Từ Mai cũng coi thường Trương Dương, nhưng khi biết Trương Dương đối với mình thâm tình nên cô cảm thấy chuyện này cũng không có đáng gì.

Trương Dương đưa tay lên che miệng cô lại không cho cô nói, chính hấn cúi đầu nói.

"Tất cả những chuyện này đều bị cô ta can thiệp, cô ta luôn đến nhà anh gây sự, anh hận không thể, hận không thể...."

Anh thật sự lo lắng, cuối cùng anh cảm thấy mặc kệ dù là chuyện gì xảy ra anh vẫn nghĩ cùng cô ta li hôn là điều quan trọng nhất, dù sao anh cũng không muốn làm cho em chịu ủy khuất.

Về phần thăng chức anh nghĩ chỉ cần về sau anh cố gắng, anh khẳng định mình vẫn còn cơ hội. "

Từ Mai kéo bàn tay đang che miệng mình ra cảm động nói: "Trương Dương, chuyện này không thể trách anh được. Em cũng không phải là người có thể lực, chỉ cần anh yêu em, đối tốt với em, ba em tuyệt đối sẽ không đứng nhìn chúng ta sống không tốt."

"Như vậy sao được, anh yêu em không phải là vì gia thế nhà em. Chính là ba em lợi hại, anh cũng..."

Lúc này đến lượt Từ Mai che miệng Trương Dương.

"Xem anh nói, về sau ba em không phải là ba anh sao ? Anh còn khách khí với em như vậy." Từ Mai nói xong còn hờn dỗi trừng mắt liếc hấn một cái.

Kết quả Trương Dương muốn chính là như thế này. Đương nhiên hẳn không thể cương quyết từ chối, thời điểm này hai người có cái gì tài giỏi đây ?

Trương Dương cảm động một phen, kéo tay xuống, sau đó cúi đầu hôn cô.

.....

Sau ngày li hôn, Vương Tĩnh Kỳ cũng bề bộn nhiều việc, đầu tiên là việc ba Vương còn đang nằm viện, tuy ngày đó cô cùng ba Vương cãi nhau nhưng cô là đứa con gái có hiếu, nghĩa vụ báo hiếu cô vẫn muốn làm, cho nên mỗi ngày cô đều giành thời gian đi tới bệnh viện chăm ba Vương, bóp tay cho mẹ Vương, để cho mẹ Vương nghỉ ngơi một chút.

Còn có, hiện tại kinh tế của cô độc lập, cô nghĩ đã đến lúc nên gây dựng sự nghiệp. Phải biết rằng một mình ở trong xã hội phân đấu, trong tay phải có tiền thì lưng mới đứng thẳng được (ý là không luôn cúi), cho nên cô đã nghĩ mình đời này là trùng sinh, tương lai cũng biết được một ít chuyện, hơn mười năm sau thành phố D sẽ xảy ra sự việc quan trọng, cô còn biết một ít thị trường chứng khoán lên xuống, hẳn là cô có thể kiếm được ít tiền tiêu vật.

Cho nên mấy ngày nay buổi tối ở ký túc xá, mấy người Vương Tĩnh Kỳ cùng nhau thảo luận, bởi vì Vương Tĩnh Kỳ nói cô mượn của các cô một vạn đồng chưa trả nên trực tiếp làm thành nhóm cổ đông rót tiền vào đầu tư cho cô.

Sau khi thảo luận, mọi người vẫn cảm thấy đề nghị làm giàu của Vương Tĩnh Kỳ có vẻ tốt, chính là mở lớp dạy bổ túc, số tiền này coi như vốn ban đầu, mọi người trong nhóm vừa vặn mỗi người dạy một môn, theo như thảo luận thì khả năng mở lớp học bổ túc cũng có thể hoàn toàn thực hiện được.

Vương Dĩnh các cô đều đồng ý, dù sao đều là giảng dạy, nếu có thể có thêm thu nhập thì ai lại ghét có thêm ít tiền nữa đâu.

Mọi người cũng thống nhất, tuy các cô là cổ đông góp vốn xây dựng lớp học bổ túc nhưng chỉ có quyền chia hoa hồng (chia lợi nhuận). Sẽ không được can thiệp quá nhiều vào việc điều hành khi sau này lớp học bổ túc đi vào hoạt động.

Sau khi bốn người thảo luận xong, thống nhất ban đầu mở lớp học bổ túc sẽ cùng nhau làm các thủ tục, chờ lớp học bổ túc chính thức đi vào hoạt động thì Tưởng Hi Văn sẽ là người quản lý chính, ba người còn lại sẽ ở phía sau

giữ định hướng.

Đương nhiên Tưởng Hi Văn cũng sẽ được lĩnh nhiều hơn một phần lương, dù sao vất vả hơn thì thu nhập sẽ cao hơn.

Vương Tĩnh Kỳ ở trong chuyện này cũng có để ý, dù sao cô cũng sống lại một đời, cô nghĩ việc quản lý người hẳn là cô đủ tư cách nhất, hơn nữa đề nghị này cũng là do cô đưa ra.

Nhưng cô bị trấn áp một cách tàn nhẫn.

Tưởng Hi Văn từng khinh thường hỏi cô: "Tính cách của cậu quên trước quên sau, cậu là mật thám của địch phái đến đây để làm gian tế à?"

Từ Mộc Nhiên chớp mắt, thương hại nói: "Tĩnh Kỳ, tuy rằng cậu li hôn nhưng không cần phải lấy công việc ra để gây nghiện chính mình như vậy, hiện tại tinh thần của cậu đúng là hưng phấn, phải tìm bạn trai tốt mới đúng nha!"

Vương Tĩnh Kỳ đĩnh đạc nói: "Cậu cũng đừng nhảy lên như vậy, trình độ của cậu với tớ cũng kẻ tám lạng người nửa cân, cậu cứ yên tĩnh chờ lấy tiền là tốt rồi."

Lúc này Vương Tĩnh Kỳ thực sự buồn bực, cô vẫn cho rằng mình là người có năng lực, như thế nào mình trong mắt mấy cô bạn thân cùng phòng cái gì cũng không làm được, cần được bảo hộ, che chở như hoa trong nhà kính là sao?

Vài người muốn chấm điểm nhưng ở lớp học bổ túc làm như vậy cũng không phải tốt. Hiện tại tuy không nghiêm khắc như đời trước nhưng đối với nghề giáo viên một mình mở lớp vẫn bị đánh giá nghiêm khắc.

Mà ở khoản lãi kéch sù trước mắt, hàng năm đều có người bí quá hóa liều, Nhất Trung xem như là trường học tốt nhất thành phố D, cho nên giáo viên trong trường mở lớp dạy thêm cũng không ít.

Mấy người Vương Tĩnh Kỳ các cô tuy cũng cơ thể giống các giáo viên khác làm du kích, dạy từng lớp một, nhưng các cô cảm thấy như vậy không phải là kế lâu dài. Các cô muốn gây dựng sự nghiệp, cho nên muốn hợp pháp hóa lớp học bổ túc.

Vấn đề này Tưởng Hi Văn có ý về nhà tham khảo ý kiến của mẹ cô là luật sư. Sau khi trở về mọi người bắt đầu bàn bạc thêm.

Hiện nay muốn hợp pháp hóa lớp học phụ đạo có hai phương pháp, một là đăng ký thành lập công ty. Nói ví dụ như "Công ty có vấn giáo dục", sau đó tìm người. ở mục tiêu kinh doanh viết "Dậy phụ đạo học sinh trung học, tiểu học" "Cổ vấn tin tức giáo dục" đợi tin tức quan trọng đến là được.

Với phương pháp này đăng kí tài chính cần ba vạn, hơn nữa phí thủ tục cũng khá mắc, hàng năm phí vận chuyên buôn bán tương đối cao.

Một phương pháp khác cũng có chút gần với định hướng của họ, là đăng ký kinh doanh cá thể, chính là đăng ký "Trung tâm dạy thêm tại nhà", nhưng không giống như mục đích kinh doanh đã viết như trên là "Dậy phụ đạo học sinh trung học, tiểu học". Như vậy, nếu có người thật sự điều tra trong lời nói thì cũng chỉ là trung tâm dạy tại nhà, không mở lớp dạy phụ đạo, nhưng thủ tục và phí của phương pháp này quả thật là đơn giản lại rẻ.

"Ý của mình là chúng ta cũng không ít ngườikia tiền, vẫn nên đăng ký công ty, cũng không sợ Công Thương nay kiểm mai tra." Tưởng Hi Văn phát biểu ý kiến đầu tiên.

Ba người khác gật đầu đồng ý.

Toàn bộ phiếu biểu quyết thông qua, toàn bộ công tác chuẩn bị cũng bắt đầu triển khai.

Tưởng Hi Văn cùng Vương Dĩnh phụ trách làm thủ tục, Vương Tĩnh Kỳ cùng Từ Mộc Nghiên phụ trách tìm phòng học cùng các dụng cụ trong phòng.

Mọi người đang bận rộn khí thế ngất trời, thì hoạt động thi đấu kiến thức cơ bản của giáo viên trường Nhất Trung cũng triển khai hùng hực khí thế.

Vốn ban đầu, mỗi học kỳ trường Nhất Trung đều tổ chức thi đấu toàn khóa, mục đích là để khích lệ giáo viên giảng dạy, đề cao trình độ giáo viên trong trường. Bởi vì toàn bộ giáo viên đều tham gia, cho nên mấy người Vương Tĩnh Kỳ các cô đều đã tham gia được hai năm, mới mẻ ban đầu cũng đã sớm qua, hiện tại tham gia cũng chính vì hưởng ứng lời kêu gọi của trường, về phần có thể đoạt giải hay không đều không quan trọng, chỉ cần không phải đứng thứ nhất từ dưới lên là được.

Nhưng lần này trận thi đấu còn có tiếp về sau, chính là ở trường học xếp loại giáo viên sẽ đại diện trường Nhất Trung tham gia toàn bộ các trận thi đấu, sẽ có một vị lãnh đạo cấp cao từ Thị Lí tham gia bình chọn trong hoạt động.

Đối với giáo viên trẻ, cơ hội như thế mà nói thật sự khó mà có được. Dù sao đối với giáo viên chính là trình độ dạy học cao thấp, mà chỉ có hoạt động thi đấu lớn như vậy mới để cho người khác nhìn được trình độ dạy học của một giáo viên không phải sao?

Cho nên hoạt động thi đấu lần này của trường Nhất Trung mọi người đều đặc biệt chuẩn bị, giáo viên trẻ thì suy nghĩ cách giảng dạy mới, giáo viên có kinh nghiệm thì không ngờ sẽ bị so sánh với giáo viên trẻ, cứ như vậy người truy ta đuổi, làm cho sân trường Nhất Trung nổi lên bầu không khí thi đấu.

Mấy ngày nay, nhóm Vương Tĩnh kỳ bận đến mức vắt chân lên cổ, Vương Tĩnh Kỳ cứ đi lại từ bệnh viện đến ký túc xá, nào có nhiều tinh lực để chuẩn bị khóa thi đấu! Cho nên cô dùng một thái độ bình tĩnh để tiếp đón lần thi đấu này.

Trên thực tế, trong lòng cô cũng có suy nghĩ, mặc kệ chuyện gì trọng đại cũng không quan trọng bằng việc kiếm tiền.

Việc thi đấu không coi trọng không có nghĩa là cô sẽ không có thành tích tốt. Tại thời điểm giảng bài, cô làm cho người ta có một loại cảm giác chững chạc, giọng nói mạnh mẽ (kỳ thực chính là không khản trương). Lần này tuy không có cố ý chuẩn bị nhưng cũng phát huy được thực lực vốn có. Có rất nhiều giáo viên vì quá coi trọng kỳ thi đấu này nên lúc giảng dạy tay chân thừa thãi không biết để đâu còn nói lắp, ở trong lớp cô thường giảng bài rất điềm đạm, ngược lại lại không mắc sai sót nào.

Ở hội nghị công bố danh sách giáo viên được đi Thị Lí có Vương Tĩnh Kỳ thì cô cũng thực sự cảm thấy ngạc nhiên.

Hiệu trưởng trường Nhất Trung sẽ đặc biệt đưa bốn giáo viên trong danh sách đi dự thi để động viên tinh thần, mục đích chính là để cổ vũ mọi người với thái độ chí công vô tư, cố gắng đề cao để góp một viên gạch trong sự nghiệp giáo dục học sinh.

Hơn nữa còn thông báo cho các cô, bởi vì được Thị Lí coi trọng, hy vọng qua cuộc thi này trình độ giảng dạy của các giáo viên thật sự sẽ được nâng

cao. Cho nên tương lai trong hai tháng tới, các ngày thứ hai, bốn, sáu trong tuần các giáo viên trong danh sách sẽ đến Thị Lí theo chỉ định của trường tiến hành học huấn luyện, Thị Lí đã mời chuyên gia về giáo dục nổi tiếng cả nước về giảng dạy.

Vương Tĩnh Kỳ cũng biết đây là một cơ hội đúc kết kinh nghiệm hiếm khó, hơn nữa cô cảm thấy đời này cô vẫn sẽ phấn đấu vì sự nghiệp giáo dục cả đời, cho nên cân nhắc kỹ một chút hai bên, muốn thừa dịp còn một chút thời gian cô nhanh chóng quyết định chuyện nhà cửa, sau đó sẽ giao việc lớp phụ đạo cho ba người trong phòng còn mình thì đi tham gia huấn luyện.

Chương 102: Nhiệm Vụ Của Tôi

Lý Việt cầm danh sách trong tay, sửa sang lại quần áo một chút, ho khan một cái rồi gõ cửa phòng làm việc.

"Thị Trưởng Chu, Bộ trưởng bộ Giáo Dục Trịnh Kim Quốc vừa đưa văn kiện tới." Lý Việt vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào Chu Cẩm Du đang ngồi ở bàn nghiêm túc làm việc.

Thời gian này thị trưởng Chu rất cần cù trong công việc, thật sự chăm chỉ. Nhưng ngài ấy thật sự chăm chỉ trong công việc như vậy mới là điều không bình thường.

Phải biết rằng anh theo thị trưởng Chu cũng đã vài năm, đối với tính cách của ngài ấy bản thân mình coi như cũng hiểu biết, cho tới bây giờ thị trưởng Chu sẽ không lấy công việc là trọng tâm. Kỳ thật anh hiểu rõ cuộc sống của ngài ấy, công việc kết hợp với hưởng thụ đó mới là cuộc sống tiêu chuẩn mà ngài ấy muốn.

Ngẫm lại, từ khi nào thì Thị trưởng Chu như vậy? Lý Việt cẩn thận suy nghĩ lại, giống như, giống như chính là từ ngày ngài ấy đi họp từ tỉnh về, anh cân nhắc vài ngày, cảm thấy vấn đề chắc là nằm ở Vương Tĩnh Kỳ.

Anh là tâm phúc của Thị trưởng Chu, luôn nghiêm khắc tuân thủ suy nghĩ, mong muốn của lãnh đạo, gấp gáp làm theo phương châm của lãnh đạo, cho nên với khả năng của mình trong phạm vi có thể anh đã an bài hoạt động lần này, hy vọng có thể giải quyết được vấn đề của lãnh đạo.

"Ừ, để ở kia đi." Chu Cẩm Du không ngẩng đầu, nhú mào nghiêm túc bắt tay vào xử lý văn kiện.

Thành phố D này chỉ to bằng bàn tay nhưng không ngờ bên trong các mối quan hệ lại phức tạp như thế, chính mình đây nhanh hạng mục, có thể gây trở ngại tới lợi ích của họ một chút vậy mà một số người đã vội vàng nhảy ra, hừ, đúng là ngang ngược tàn ác.

Lý Việt thấy thái độ của Chu Cẩm Du như vậy, anh biết nếu mình không nói

rõ ràng một chút thì đoán chừng văn kiện này lãnh đạo cũng không biết đến khi nào thì nhìn đến, khả năng nguyện vọng vì lãnh đạo chia sẻ ưu tiên của mình sẽ không đạt được, anh nghĩ qua một chút, nhỏ giọng nhắc nhở một câu: "Thị trường, Trịnh Kim Quốc cố ý nói với tôi, lần này hoạt động thi đấu dạy học ở Thị Lí là vì đề cao trình độ giáo dục thành phố D của chúng ta, hẳn cố ý dặn toàn bộ giáo viên giỏi thành phố D đều tham gia, Giống như trường Nhất Trung, trường trung học thực nghiệm tốt như vậy đều hưởng ứng kêu gọi, ở trong trường đều tổ chức các hoạt động thi đấu, đề cử một số giáo viên có năng lực một chút."

Lý Việt thấy Chu Cẩn Du chuyển dời sự chú ý khỏi văn kiện trong tay, anh đã biết mình đúng. Tranh thủ nói bổ sung: "Hiện nay trên cơ bản toàn bộ các trường trung học cũng đã hoàn thành sơ tuyển, danh sách các giáo viên tham gia khóa thi đấu đều đã đưa lên, ngay tại đây." Lý Việt chỉ vào văn kiện hẳn vừa đặt trên bàn làm việc.

Chu Cẩn Du liếc mắt nhìn Lý Việt một cái, sau đó bỏ văn kiện trên tay xuống, cầm lấy văn kiện của Lý Việt đưa lật xem.

Lý Việt đã đem văn kiện sửa chữa lại một lần, danh sách các giáo viên tham gia để phía trước mà danh sách dự thi trường Nhất Trung đương nhiên là để ở đầu tiên.

"Trịnh Kim Quốc nói lần này muốn hoạt động thi đấu thật đặc sắc, thật sự làm cho chất lượng giáo viên được nâng cao, cho nên hẳn chuẩn bị cho các giáo viên tham gia thi đấu bán kết tập trung huấn luyện, hẳn cũng nói với tôi, bởi vì giáo viên tương đối nhiều cho nên muốn mượn phòng họp ở Thị Chính của chúng ta dùng một chút."

Chu Cẩn Du mở tài liệu ra liền thấy tên của Vương Tĩnh Kỳ, anh giương mắt quét một lượt từ trên xuống "Danh sách dự thi trường Nhất Trung", anh xem vài cái tên ở giữa danh sách, rõ ràng là bị sửa cho chữ thô hẳn lên, trong lòng anh cười một tiếng. Tên Lý Việt này đúng là một người khéo léo lấy lòng người, cũng may hẳn là người trung thành, nếu không người như vậy chính mình cũng không dám dùng.

Nhưng nhìn đến cái tên này lại làm anh nhớ tới chuyện ngày đó. Nói thật, Chu Cẩn Du lớn như vậy, tuy rằng không thể nói muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng cũng thuận buồm xuôi gió mà lớn lên. Thời điểm mới tình đầu của anh, anh chỉ cần biết lấy bề ngoài, gia thế của mình, anh muốn cô gái như thế nào đều dễ như trở bàn tay, đương nhiên cũng không thiếu

một ít thủ đoạn đùa giỡn, những người này đều bị lực hấp dẫn của anh gây chú ý, bình thường trước khi anh trở mặt anh đều nắm giữ họ ở trong lòng bàn tay, ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Anh sẽ không tự đại cho rằng mọi cô gái trên thế giới này đều thích anh, nhưng anh cảm thấy người được anh coi trọng trên cơ bản cũng vừa mắt với anh.

Nếu thực sự không vừa mắt, vậy anh cũng không phải cố chấp cùng họ. Thiên hạ lớn như vậy, cũng không phải chỉ có một cô gái, không phải là không có người này thì sẽ có người khác sao?

Nhưng sau khi gặp cô gái Vương Tĩnh Kỳ này anh lại có chút thất bại, anh rõ ràng đã nói ám chỉ nhiều lần nhưng chính cô vẫn một mực từ chối. Trong lòng anh có chút buồn bực, cũng đúc rút được kinh nghiệm con gái là không thể quá chiều chuộng, nếu cô ấy không có chừng mực thì nên lạnh nhạt một thời gian là tốt nhất.

Thật sự không thể đem cô phân loại xem không vừa mắt như thế nào là tốt, phụ nữ còn có thể tìm được.

Nhưng hiện tại người dưới tích cực như vậy... Anh cảm thấy không vui vẻ nhận thì đúng là không biết xấu hổ.

Anh đem văn kiện trên tay để xuống bàn làm việc, thân thể như mặc giáp, ngồi liên tục mấy giờ phía sau lưng anh đã cứng ngắc.

"Việc này cậu đi sắp xếp một chút, nếu có thể hỗ trợ thì chúng ta sẽ giúp một tay, dù sao việc này nếu làm tốt thì cũng là chuyện tốt." Chu Cẩm Du nói không để ý chút nào, cũng không phải là việc gì quan trọng, phòng họp ở trong tòa cao ốc này cũng có mấy cái, cho dù là mượn một hai phòng cũng không ảnh hưởng gì tới công việc thường ngày.

"Ngài yên tâm, tôi chút nữa sẽ đi sắp xếp mọi thứ." Lý Việt gật đầu tỏ vẻ nhớ kỹ.

"Lãnh đạo anh xem dựa vào kế hoạch, thứ ba này huấn luyện bắt đầu sẽ tiến hành tổ chức nghi lễ, lãnh đạo anh có nên đến tạo bầu không khí cho các giáo viên không? Dù sao bọn họ huấn luyện tại đây, nói như thế nào thì chúng ta cũng phải quan tâm một chút, tỏ rõ thái độ của chúng ta."

"Ừ, cậu sắp xếp là được." Chu Cận Du vui vẻ đồng ý.

Vương Tĩnh Kỳ biết tương lai hai tháng tới chính mình sẽ rất nhiều việc, vốn tưởng thừa dịp còn có thời gian, đa số công việc trong tương lai cô đều muốn công hiến, nhưng thật sự không cho cô không gian phát huy, vốn cô được phân tim phòng, nhưng sau khi mọi người biết cô được đi huấn luyện, Từ Mộc Nghiên tự động cướp đoạt công việc của cô.

Chủ nhật bốn người trực tiếp đi xem phòng học, ký hợp đồng thuê phòng ngay tại đây. Ký hợp đồng vui vẻ như vậy, nguyên nhân là vì chủ nhà là người thân của Từ Mộc Nghiên, là anh Đường bên nhà chồng của dì cô, nói chung là người bên nhà thông gia, tóm lại là có chút quan hệ.

(hu hu ta phải cân não cả buổi chiều mới hiểu được chủ nhà này có quan hệ gì)

Phòng các cô thuê lựa chọn chủ yếu là khu vực gần trường, bởi vì là họ hàng nên tiền thuê phòng cũng tương đối ổn, cho nên phòng học cứ đơn giản như vậy lại tìm thấy.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn tòa nhà hai tầng trong lòng cảm thán ngàn lần. Thật sự không thừa nhận suy nghĩ, coi như mình là người Trùng sinh, cô cũng không phải là người rất có năng lực, tối thiểu chút việc vặt vãnh này cũng không làm xong, cô không phải vạn năng. Ngẫm lại cô là người giàu ý tưởng, cô cảm thấy hiện tại càng nghĩ càng không thực tế.

"Được rồi, phòng học hiện tại đã thuê xong, chúng ta coi như là có tổ, chờ thêm thời gian nữa chúng ta tìm xem có thể nhờ các mối quan hệ để mua bàn ghế cũ tạm thời sử dụng, chờ đến khi có lợi nhuận chúng ta sẽ đổi đồ mới."
Tường Hi Nghiên ở bên cô vừa ghi lại vừa lầm rầm.

Mấy hôm nay cô (Tường Hi Nghiên) phát hiện ra một vấn đề quan trọng, số cô chính là vất vả, tuy rằng ban đầu mọi người đều đem công việc chia đều, nhưng cuối cùng mọi việc lại trở về tay cô hoặc muốn cô làm nốt. Đương nhiên nói thật, nếu cô để cho mấy người... không tim không phổi kia làm việc thì cô cũng không yên tâm.

Vương Dĩnh lôi kéo Từ Mộc Nghiên lên xuống tầng trên, tầng dưới tán loạn, sau đó khoa tay mua chân tại chỗ bức họa, nơi này trang hoàng như thế nào, nơi kia đổi thành cái gì, rất ra dáng người chủ hiểu biết.

Nhìn mọi người như vậy, Vương Tĩnh Kỳ ngẫm lại chính mình là người đưa ra hạng mục này mà một chút đóng góp cô đều không có, cô rất xấu hổ.

"Được rồi, đừng bày ra bộ dáng kia, có ai xem đâu." Tưởng Hi Nghiên viết xong lập tức muốn làm chuyện nên làm, cô nhìn Vương Tĩnh Kỳ bên cạnh nhíu mày, quyết miệng, bộ dáng nghẹn khuất, đi lên một bước cô liền đá nhẹ một cái vào mông Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ bị công kích nhưng một chút cũng không để ý, lấy tay vỗ vỗ mông, nhíu mày nói: "Tớ không phải là áy này sao? Vốn bây giờ là thời kỳ mấu chốt chúng ta gây dựng sự nghiệp mà tớ lại không thể hỗ trợ. Tâm tớ..." Cô nói xong còn làm ra bộ dáng thương tâm của Tây Thi .

"Không có việc gì, cậu không làm thì trả thù lao cho tui tớ, chờ năm học kết thúc cậu lấy ra 15% lợi nhuận chia cho ba người chúng tớ mỗi người 5% hoa hồng là được rồi." Tưởng Hi Nghiên không bị bộ dáng làm bộ làm tịch của cô lừa, đoán không chừng cô ấy nói không thể hỗ trợ nhưng trong lòng cô lại vụng trộm vui mừng vì không phải làm việc.

"Không có cửa đâu, tớ cho cậu biết, cậu chết tâm đi, đòi tiền tớ không có, đòi mạng cũng không cho." Vương Tĩnh Kỳ nghe được cô ấy đề cập đến tiền liền lập tức từ cửu nhỏ biến thành sói sấm. Mặc kệ là ai, muốn khấu trừ tiền từ tay cô thì chỉ có hai chữ không có cửa đâu.

("Không có cửa đâu" trong nguyên tác là 没门 – Hán việt là "một môn" nên mình vẫn để là hai chữ chứ không phải là bốn chữ).

"Thật là keo kiệt. Cậu không phải mới một lần li hôn sao? Như thế nào lại yêu tiền như vậy, chẳng lẽ bị kích thích quá lớn." Vương Dĩnh từ trên lầu đi xuống chợt nghe thấy câu tuyên ngôn cuối cùng của Vương Tĩnh Kỳ về việc không có tiền, lập tức khinh thường gia nhập đội ngũ thảo phạt cô.

"Tiểu Dĩnh, Cậu đừng như vậy, Tĩnh Kỳ đã rất khó khăn để vượt qua, cậu đừng sát muối vào miệng vết thương của cậu ấy. Và lại, cậu nói không đúng nha, trước khi li hôn Tĩnh Kỳ cũng yêu tiền như vậy." Từ Mộc Nghiên đi theo Vương Dĩnh xuống lầu, có chút không đành khi thấy Tĩnh Kỳ bị khi dễ, rất là trượng nghĩa mở miệng nói rõ ngọn nguồn.

"Chị gái, cậu đây là vấy bẩn lên mình à?" Vương Tĩnh Kỳ bất đắc dĩ, Chị gái Từ thật là có tài năng, nói như không nhưng lại ức hiếp người khác.

"Ha ha..."

Mọi người ở xung quanh phải dựa vào tường nhà để cười.

Mặc kệ là ở phương diện nào, mấy người các cô đều vô cùng cao hứng, dù sao mặc kệ về sau như thế nào, hôm nay các cô xem như là bước đầu gây dựng sự nghiệp, là một ngày đặc biệt đáng kỷ niệm.

"Được rồi, cậu cũng đừng giả bộ nữa, tớ nói cho cậu biết, cuộc sống của cậu tớ cũng không thể áp đặt được, dù sao cậu cũng không có năng lực đó. Nhưng lần này thi đấu ở Thị Lí cậu nên đạt được thành tích cầm giấy khen mang về để dán ở đây, cũng có thể có chút tác dụng tuyên truyền." Tưởng Hi Nghiên đứng ở cầu thang tầng 1 nơi có bức họa nói, cô nghĩ muốn làm một bức tường vẽ vang, đem bằng khen của giáo viên hoặc học sinh tốt nghiệp vinh dự treo nơi này làm tô đẹp thêm không gian, lại có tác dụng tuyên truyền, đúng là nhất cử lưỡng tiện

(nhất cử lưỡng tiện nghĩa là một công đôi việc).

"không phải tốt như vậy a, đây chính là toàn bộ tinh anh trong trường học được chọn lọc, tớ biết mình có bao nhiêu trọng lượng, yêu cầu của cậu tớ có thể đạt được không." Vương Tĩnh Kỳ cũng không ôm quá nhiều kỳ vọng trong lần tham gia thi đấu này. Loại thi đấu này ở khiếp trước cô tham gia không ít, bên trong có bao nhiêu luân cú cô cũng biết một chút.

Tuy trình độ giảng dạy ở thời điểm thi đấu cũng có tác dụng, nhưng một bộ phận lãnh đạo muốn trường học tìm kiếm người tài.

"Không chí khí, tớ cũng không bảo cậu lấy giải nhất, tớ chỉ cần cậu có giấy khen là được, cậu biết giấy khen là gì không?" Về mặt Tưởng Hi Nghiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Kỳ thật danh sách dự thi lần này có Tĩnh Kỳ mấy người các cô đều thực sự cảm thấy kinh ngạc, không phải Tĩnh Kỳ không có trình độ dạy học mà là các cô không có cái năng lực kia. Ngô Mật Nhi có trong danh sách dự thi thì mọi người đều có thể đoán được từ trước vì cô ta là một người có năng lực nịnh hót không ai bằng.

"A, a, a tớ hiểu được. Không phải chỉ là một cái giấy khen thôi sao, tớ cam đoan hoàn thành nhiệm vụ." Vương Tĩnh Kỳ nghe cô ấy nói như vậy trong lòng liền không còn cảm thấy áp lực.

Phải biết loại thi đấu này chỉ cần tham gia, cuối cùng đều có thưởng, ngoài vị trí thứ nhất, thứ hai và thứ ba có phần thưởng khác, còn có phần thưởng ưu tú cùng các phần thưởng lung tung khác.

Chương 103: Bắt Đầu Huấn Luyện

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã đến thời gian huấn luyện.

Sáng sớm thứ ba, xe của Hiệu trưởng trường Nhất Trung chở bốn giáo viên đi tòa Thị chính.

Vương Tĩnh Kỳ ngồi ở ghế sau lái xe. Lần này cô tham gia thêm cuộc thi đấu này cũng coi như giết một hắc mã (Hắc mã: ngựa đen, ở đây có ý là con tốt thí điểm thôi). Lần trước lúc lãnh đạo thăm quan cô cũng được khen ngợi, hơn nữa lần này lúc sơ tuyển cũng không nói cho cô về nội dung dạy học, chỉ nói cô dạy tư thái vững vàng khiến cho lãnh đạo cảm thấy cô là một người có tài, cho nên lần này đặc biệt cho cô cơ hội đi rèn luyện.

Bên cạnh cô là cô Tôn, giáo viên dạy Ngữ văn dạy năm đầu, năm nay đã hơn 40 tuổi, từng nhiều lần tham gia loại thi đấu như thế này và đều đạt được thành tích tốt, cũng coi như là giáo viên giỏi trường Nhất Trung.

Ngồi ở phía sau ghế lái phụ là Ngô Mật Nhi, tuy lần trước ở lúc thị trường Chu đến nghiên cứu cũng có một chút sai sót, nhưng cô cũng rút được kinh nghiệm xương máu, cô thật sự chăm chỉ nghiên cứu phương pháp dạy học, trình độ giảng dạy có bước tiến nhảy vọt, đương nhiên, cũng là vì để cô ta tham gia thi đấu, lãnh đạo ở ngoài cho đáp án. Về phần mờ ám cũng không phải ai cũng biết.

Ngồi ở ghế lái phụ là giáo viên nam duy nhất của trường Nhất Trung tham gia thi đấu, hắc hợ Mục, tên Mục Văn là một giáo viên dạy Toán học vừa tròn ba mươi tuổi, hắc cũng có kinh nghiệm thi đấu, chính hắc giành được giải xuất sắc ở lần thi đấu trước. Có lẽ hắc cùng Ngô Mật Nhi hợp tác, bình thường ở thời điểm trường Nhất Trung tổ chức các hoạt động lớn nhỏ thì hai người bọn họ đều là một nam, một nữ chủ trì. Ngày thường hắc rất biết ăn nói, mặc kệ là ai ở trong trường học hắc đều có thể nói, ban ngày ban mặt mà ngày nào cũng gọi chị chị, em em. Nhưng điều quan trọng nhất là hắc có chú là Hiệu trưởng trường Nhất Trung ở phía sau.

Bốn người thêm một lái xe bị bịt kín ở trong xe, Mục Văn ở phía trước ý vị tìm đề tài nói chuyện, nhưng chỉ có Ngô Mật Nhi ngồi phía sau hưởng ứng kêu gọi.

Thầy giáo phụ trách lái xe nên không thể phân tâm. Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy hai người kia nói chuyện không cùng chung đề tài nên cũng không muốn nói chuyện với hai người muội muội kia (Muội muội: em gái, em gái). Cho nên chỉ có thể quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa xe, còn chăm chú thưởng thức phong cảnh bên ngoài. Giáo viên Tôn lớn tuổi xem chừng với phương diện này quan tâm nhất là cuộc thi đấu của giáo viên, từ đầu đến cuối cô đều cầm giáo án của mình, bên cạnh lăm băm cái gì, đối với những lời nói nhảm chán trong lời nói đề tài trên cơ bản cô ấy cũng không nói chen vào.

Cuối cùng xe cũng vào đến Trụ sở Thị Chính khi mắt Vương Tĩnh Kỳ trùng nhiều có chút khô.

Mọi người từ trên xe bước xuống, lái xe thấy không còn việc gì liền lái xe đi về.

Hai người là Ngô Mật Nhi và Mục Văn đi đầu, cô giáo Tôn đi phía sau. Cuối cùng là Vương Tĩnh Kỳ, cùng đi vào tòa nhà Thị Chính.

Vừa đi vừa hỏi thăm nên dễ dàng tìm được đến phòng họp tầng hai.

Thời điểm bọn họ đi tới phòng họp đã thấy sáu hàng ghế đầu mọi người ngồi. Hơn nữa toàn bộ trong phòng họp rõ ràng là có cố ý sắp xếp, không tính phía trước trên bục giảng ghế của chủ trì giảng dạy phủ vải thêu tranh màu đỏ thẫm, hai bên còn điem xuyết một chút, chủ yếu là trên bàn mỗi chỗ ngồi đều có một chai nước khoáng và một đĩa hoa quả.

Vương Tĩnh Kỳ lén lút nhìn đĩa hoa quả một chút, trong đĩa có chuối tiêu, một chùm nho, hai quả cam, còn có mấy quả hồng. Chủ yếu là còn có một ít kẹo sữa.

(Lovenoo1510: Đọc đoạn này thấy Tĩnh Kỳ đáng yêu quá ^^).

Vương Tĩnh Kỳ ở trong lòng nói thầm, chính phủ ngày càng có tiền nha, coi trọng việc tiếp đoàn huấn luyện giảng dạy như vậy, nếu các lãnh đạo họp còn không phải là bày la liệt hải sản ở trên bàn sao.

Trong lòng cô nghĩ nhưng dưới chân vẫn bước, cùng với mấy người trước mặt đi thẳng vào phòng họp. Nhìn thấy Ngô Mật Nhi dẫn mọi người đi về mấy hàng ghế phía trước giống như muốn ngồi ở phía trước dãy bàn sắp xếp, lòng mày cô liền nhú lại.

Cô không muốn ngồi phía trước. lúc còn là học sinh, từ nhỏ đến lớn cô đều thích ngồi ở phía sau. Hiện tại tốt nhất là cô nên tách đoàn tự mình tìm một ghế ngồi ở phía sau cũng được.

Cũng may, các cô tới muộn, hàng ghế thứ nhất, thứ hai trước bàn sắp xếp đều có người ngồi hết, Ngô Mật Nhi tìm là hàng ghế ngồi thứ 4 có bốn ghế trống cạnh nhau, vừa vặn đủ chỗ cho mấy người các cô cùng ngồi.

Sau khi ngồi xuống, Vương Tĩnh Kỳ nhìn đĩa hoa quả phía trước buồn bực, ngồi gần phía trước như vậy làm gì, không biết xấu hổ khi ngồi trước mặt nhìn lãnh đạo ăn chuối sao.

Cũng may hôm nay cô cũng biết được đường đi, sau này trường học cũng không có khả năng mỗi lần đi tập huấn đều phái xe đưa đón, cho nên thời điểm sau này mọi người đều tự đi, cô có thể ngồi phía sau. Cũng không biết đĩa hoa quả trên bàn kia chỉ có lúc có lãnh đạo mới có hay là mỗi ngày đều có nữa.

Tóm lại đến tám giờ sáng, chỗ ngồi bên trong phòng họp đã xong, Vương Tĩnh Kỳ thận trọng tính toán có khoảng một trăm người.

Đợi trong chốc lát, cửa phía sau mở ra, một đoàn người đi vào, một đường từ phía sau đi đến bục giảng.

Không ai biết xảy ra chuyện gì, lãnh đạo vừa tiến vào liền có người dẫn đầu đứng lên vỗ tay hoan nghênh, cho nên hơn một trăm người trong phòng họp đều lần lượt đứng lên vỗ tay hoan nghênh các vị lãnh đạo đến.

Sau khi lãnh đạo đi vào, Vương Tĩnh Kỳ cẩn thận quan sát một chút, tổng cộng có hơn mười người, trong đó có hai người là cô biết.

Ngồi ở chính giữa là thị trưởng Chu, Chu Cẩm Du. Anh mặc một bộ vét màu xám đậm, khuôn mặt nghiêm túc. Ngồi bên cạnh anh là một người đàn ông trung niên lần trước đến trường Nhất Trung điều tra nghiên cứu cùng Chu Cẩm Du, Vương Tĩnh Kỳ không biết ông ta tên là gì, những người khác cô cũng không biết.

Chờ mọi người ngồi xong, người chủ trì là một thầy giáo giới thiệu từng vị lãnh đạo.

Với người kia Vương Tĩnh kỳ cũng biết nhưng không biết tên gọi, vị lãnh

đạo đó chính là Cục trưởng cục Giáo dục Trịnh Kim Quốc (Cái này mình lần trước dịch nhầm thành bộ trưởng, đính chính lại nhé). Cũng chính là người lãnh đạo trực tiếp.

Vương Tĩnh Kỳ ngồi phía dưới nhưng ánh mắt cũng không nhàn rỗi, thật vất vả khi ngồi gần phía trước, dù thế nào cô cũng phải nhớ kỹ hình dáng của các vị lãnh đạo, nếu không huấn luyện một hồi cũng chỉ nhớ giọng nói của các lãnh đạo giảng dạy, đến lúc gặp mặt họ không nói chuyện thì cô vẫn không biết là ai.

Cũng bởi vì cô để lãnh đạo trong mắt, cho nên lãnh đạo cũng không dám động vào đĩa đựng hoa quả, chỉ có thể thừa dịp mọi người nói chuyện không chú ý sẽ vụng trộm bỏ vào mồm một viên kẹo sữa, cũng không dám ngang nhiên ăn mà chỉ có thể nhai bên trái một ít, bên phải một ít.

Chu Cẩm Du ngồi ở phía trên, từ lúc vào phòng họp ánh mắt đã không tự chủ tìm cô, khi khai mạc chính thức bắt đầu anh mới nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ ngồi ở hàng ghế thứ tư từ bàn sắp xếp.

Mặt anh không thay đổi, từ lúc khai mạc luôn trầm ổn, sau đó cũng nói mấy câu khuyến khích, nhưng ánh mắt lại luôn không tự chủ nhìn về cô gái ngồi đó.

Nhìn cô được một lúc lại thấy cô nuốt nước bọt, một lúc lại nuốt nước bọt, anh nhìn thấy như vậy thật sự không biết nên nói gì mới đúng.

Hình tượng này đâu có giống chút nào dáng vẻ của một giáo viên, cô không phát hiện các giáo viên bên cạnh đều ngồi thẳng tắp, chứ đừng nói đến tay. Ánh mắt của họ cũng chưa từng nhìn qua đĩa hoa quả dù chỉ một chút.

Nhưng nhìn ánh mắt của cô xoay tròn xem xét phía trước nhưng mỗi lần đều lướt qua anh. Trong lòng anh có chút tâm tư, anh cứ như đứng nhận tội nhưng không có người nhìn, ngay cả liếc mắt nhìn một cái mà cô cũng ngại phiền sao?

Trên mặt anh vẫn như gió xuân, nhưng trong mắt lại một mảnh hàn quang (lạnh lẽo).

Như thường lệ, sau khi hội nghị kết thúc, lãnh đạo trên bàn đều thành công rút lui, thời gian còn lại đều giao cho một giáo viên hơn năm mươi tuổi giảng dạy. Giáo viên này dạy cho tới tận trưa.

Lãnh đạo một đường đi ra, Vương Tĩnh Kỳ lập tức cảm thấy áp lực trên người mình biến mất. Cô biết, vừa rồi Chu Cận Du luôn luôn nhìn cô. Nhưng cô không muốn hai mắt nhìn nhau cùng với anh, nếu để cho người khác nghĩ cô lại tiếp tục yêu đương vậy thì thật phiền toái. Cho nên cô khắc chế chính mình coi như người mình quen biết không giống với người ngồi trên kia. Đương nhiên cô cũng không biết ngoại trừ coi Chu Cận Du là người ngoài thì ánh mắt còn thật sự, chuyên tâm nghe giảng.

"thật không nghĩ đến thị trưởng Chu sẽ tham dự lễ khai mạc đợt thi đấu huấn luyện." Ngô Mật Nhi ở bên cạnh nhỏ giọng nói, vẻ mặt như là rất quen thuộc với người ta.

"A, các cô là ở trường nào. Cô biết thị trưởng Chu à." Ngồi bên cạnh Ngô Mật Nhi là một cô giáo hơn ba mươi tuổi, vừa nghe Ngô Mật Nhi nói lập tức liền cắn câu.

"Xin chào. Chúng tôi là giáo viên trường Nhất Trung. Tôi cùng thị trưởng Chu không tính là quen thuộc, chỉ gặp qua vài lần." ở trước mặt người khác Ngô Mật Nhi rất có năng lực giả bộ.

"Ồ, các cô là giáo viên Trường Nhất trung à, đây chính là trường học tốt nhất thành phố, thực là hâm mộ các cô." Giáo viên kia nói với vẻ mặt hâm mộ.

Nói chung giáo viên cũng thích dùng phương pháp để tự giới thiệu, chỉ cần vừa nói là giáo viên trường Nhất Trung mọi người đều đã dùng giọng nói hâm mộ nói chuyện với các cô, có ai không biết trường Nhất Trung là trường tốt nhất thành phố D đâu, ai làm ở trường Nhất Trung hàng tháng đều có tiền thưởng. Ai bảo trường Nhất Trung khó vào học như vậy, ai bảo trường Nhất Trung sẽ cấp nhiều loại tiền trợ cấp như thế.

Những điều này đều làm cho các giáo viên khác có lý do hâm mộ, ghen tỵ, oán hận đối với giáo viên trường Nhất Trung rồi.

"Ôi chao. Trường học của chúng tôi cũng không có gì, cũng giống với các trường học khác thôi. Chẳng qua là được lãnh đạo đến kiểm tra vài lần, cô không biết, việc này cũng rất vất vả, lại nói đến lần trước thị trưởng Chu đến trường chúng tôi nghiên cứu, vốn tôi không có gì, kết quả đột nhiên lãnh đạo nói muốn nghe giảng, không có biện pháp gì tôi liền bị bắt lính..." Rất nhỏ giọng, Ngô Mật Nhi khoe khoang với giáo viên bên cạnh, cô ta thực sự biết cách nói làm cho chính mình thêm phần công trạng.

Cô ta nói chuyện rất nhỏ, nhưng Vương Tĩnh Kỳ ngồi bên cạnh cô ta đều nghe thấy cô ta nói gì, nhìn bóng lưng Ngô Mật Nhi cô thật sự là nể phục, có thể nói trắng thành đen sao?

Nhưng mà ở đây ngoại trừ cô ra người khác đúng là không ai biết cô ta nói đúng hay giả, lúc trước cuối cùng chuyện dự lớp bị hiệu trưởng đè xuống. Dù sao cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, càng ít người biết càng tốt. Cho nên đều là giáo viên Trường Nhất Trung cũng có rất nhiều người không hay biết gì.

Thật sự Vương Tĩnh Kỳ nghe không nổi nữa, liền chuẩn bị chạy đi nhẹ, cũng giải phóng bàng quang đang trương lên một chút.

Cô lặng lẽ đứng lên, cố gắng hạ thấp lưng xuống để không ảnh hưởng tới người ngồi đằng sau, một đường xin lỗi, một đường mượn đường, cuối cùng cô cũng từ vị trí giữa hàng đi được ra. Cô quyết định vì không muốn phiền toái tới người khác nên cô sẽ ở toilet lâu lâu một chút đến khi lớp học kết thúc.

Chương 104: Cơm Rau Dưa

Buổi sáng huấn luyện cứ như vậy trôi qua, Vương Tĩnh Kỳ cũng mượn cơ đi toilet vắng hạp hơn nửa thời gian. Cũng may cô cũng không phải là người thu hút nên cũng không có ai đặc biệt chú ý tới cô.

Giữa trưa huấn luyện là thời gian ăn cơm, cho nên cô vốn cũng không biết những giáo viên này, nên giáo viên trưởng Nhất Trung tập trung thành lập một đoàn nhỏ.

Đương nhiên Vương Tĩnh Kỳ cùng ba giáo viên trưởng Nhất Trung đi ăn cơm. Chẳng qua là sáng nay cô nhiều lần đi toilet bị Ngô Mật Nhi lấy ra châm chọc làm Vương Tĩnh Kỳ ăn không cảm thấy mùi vị một chút.

Thật ra Vương Tĩnh Kỳ không biết phải nói như thế nào mới tốt, cô cũng muốn là học sinh giỏi, dù sao đi huấn luyện một lần thật khó khăn, nhưng nội dung giáo viên dạy buổi sáng thật là buồn tẻ, cô cũng là giáo viên nhưng không quá xem trọng phương pháp dạy học của ông ấy.

Thật tốt khi nội dung huấn luyện buổi chiều có thay đổi. Buổi chiều là một thầy giáo khoảng ba mươi tuổi, giảng cho mọi người về tâm lý học, nhìn qua cảm thấy cũng có kinh nghiệm huấn luyện, nói có sách, mách có chứng, còn xen kẽ một ít ví dụ thực tế, gây lực chú ý thu hút của các giáo viên phía dưới, rất ít người phía dưới chơi game trên điện thoại di động hoặc đi toilet.

Giữa lúc nghỉ ngơi, một người phụ trách là chủ nhiệm Quách thông báo với mọi người một tin tốt, vì ăn mừng khai mạc huấn luyện, buổi tối nay Cục giáo dục mời các giáo viên ở lại căn tin ăn một bữa cơm rau dưa, để giáo viên các trường trao đổi thông tin nền tảng với nhau. Đương nhiên những điều này đều là tự nguyện, nếu không muốn tham gia thì sẽ đến gặp hấn nói một tiếng, dù sao căng tin cũng cần biết cụ thể có bao nhiêu người ăn cơm, bọn họ mới chuẩn bị tốt được, phải biết rằng lãng phí là đáng xấu hổ.

Lời nói của Quách chủ nhiệm vô cùng thành thạo, chuyện công tác thống kê số lượng, danh như vậy, nếu để mọi người muốn ăn cơm đi gặp hấn nói xin phép thì xem chừng thì phần lớn mọi người sẽ đi. Dù sao nhiều người như vậy nhìn vào, nếu có người đi nói một tiếng tôi buổi tối đi ăn cơm cũng giống như bữa cơm kia quá kém, làm cho người ta cảm thấy không đáng tiền, Nhưng hấn lại nói những người không thể đi đến gặp hấn xin phép,

bình thường những người thật sự có việc buổi tối không thể đi mới có thể ngưng đến thông báo với hần một tiếng, như vậy thì người đi hần cũng biết, không đi hần cũng biết, nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, dù sao chính là chuyện một bữa cơm, theo mọi người là tốt rồi.

Vương Tĩnh Kỳ chính là theo đa số mọi người, cô thấy cũng không có mấy người không đi, suy nghĩ một chút cô quyết định đi. Cô nghĩ giống như tham gia hôn lễ, đến đó nói mấy câu khách khí, sau đó khai mạc, ăn xong rồi vỗ mông chạy lấy người là được.

Nhưng đêm đó khi Vương Tĩnh Kỳ và mọi người cùng nhau đi đến căng tin chuẩn bị ăn chút cơm rau dưa rồi về nhà mới phát hiện căng tin buổi tối không phải là căng tin lúc trưa, mà là một khách sạn bên cạnh Phủ Thị Chính.

"Ôi, Bộ Giáo dục cũng quá lớn, chúng ta lại được đến khách sạn loại này ăn cơm, ít nhất cũng phải hơn mười bàn nha," Mục Văn vừa tiến vào "Tòa nhà Thành Cơ" liền hết nhìn đông rồi nhìn tây, trong lòng cả kinh nói thầm, tới nơi này ăn cơm thì tốn nhiều tiền lắm đây.

Vương Tĩnh Kỳ cũng mới mở mắt nhìn, trong lòng so sánh với nơi lần trước đi cũng "Hạng nhất, hạng hai" như nhau. A, cả hai đều rất cao cấp, "Hạng nhất, hạng hai" làm cho người ta cảm giác đây chính là nguy nga lộng lẫy. Vừa thấy qua đã biết là nơi người có tiền ăn cơm. Mà "Tòa nhà Thành Cơ" làm cho người ta có cảm giác khí khái ớn trọng, cũng thấy ngay được là nơi người có thân phận ăn cơm.

Ngô Mật Nhi nghe xong lời nói của Mục Văn cười nhạo một tiếng, trào phúng nói: "Anh cũng không có hiểu biết, ở trên mời cơm sao có thể mời các đồ bình dân, đương nhiên là mời một lần thì cần phải mời ở nơi có đẳng cấp. Hơn nữa nơi này là khách sạn của Phủ Thị Chính, mặc dù là ở bên ngoài kinh doanh nhưng chủ yếu là tiếp đãi tiệc tùng của chính phủ các ngành thịnh vượng dùng cơm. Coi như là nước phù sa không chảy ruộng người."

"À, cái này mà Mật Nhi cũng biết, xem ra trước kia đã tới không ít thì phải?" Mục Văn là người rất biết nhìn ánh mắt người khác, cũng thực sự biết luôn cúi. Hần sẽ dễ dàng không đắc tội với người khác, đối với Ngô Mật Nhi lơ đãng châm chọc, chính là vừa cười vừa hỏi.

"Em cũng đến đây vài lần, cũng biết một chút." Tuy Ngô Mật Nhi nói rất khiêm tốn nhưng trên mặt lại không thể che dấu được sự kiêu ngạo, đắc ý.

"Vẫn là Ngô Mật Nhi có quan hệ, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng tới nơi này, không nghĩ tới lần này đi huấn luyện còn được hưởng đãi ngộ này. Nhưng thật tiếc cho cô giáo Tôn không tới." Mục Văn cùng Ngô Mật Nhi ở phía trước vừa đi vừa nói chuyện.

Vốn ban đầu cô giáo Tôn cũng muốn đi, nhưng gần đến giờ thì nhận được điện thoại của con trai nói muốn về nhà ăn cơm. Cô giáo Tôn chỉ do dự một chút giữa con trai và ăn cơm rau dưa liền quyết định việc về nhà nấu cơm với con trai quan trọng hơn, cho nên thời điểm buổi tối chỉ có ba người bọn họ đến.

Vương Tĩnh Kỳ và Ngô Mật Nhi không phản đối, mà Mục Văn lại thật sự thích cùng nói chuyện với Ngô Mật Nhi, cho nên cuối cùng hai người bọn họ đi phía trước nói nói cười cười, cô giống như người hầu đi phía sau hai người.

Bởi vì nhiều người nên họ được sắp xếp ăn cơm ở đại sảnh, sau khi nhân viên phục vụ dẫn tất cả tới chỗ ngồi thì những lãnh đạo tham gia lễ khai mạc buổi sáng lại xuất hiện long trọng.

Sau đó lại một phen náo nhiệt các nhân viên mới ngồi xuống. Sau khi các món ăn lần lượt được mang lên, bữa cơm rau dưa này chính thức bắt đầu. Đương nhiên vẫn không thể thiếu được việc lãnh đạo đọc diễn văn.

Chu Cẩm Du không nói gì, chỉ có Cục trưởng bộ Giáo dục Trịnh Kim Quốc đứng lên nói đơn giản cô vũ mọi người một chút, khen ngợi mọi người đều có tinh thần học tập, cuối cùng là câu "Mọi người ăn được uống tốt", liền chính thức khai tiệc.

Vương Tĩnh Kỳ cũng cùng mọi người vui đầu đầu khổ ăn, đối với việc mọi người nói chuyện phiếm trong lúc mời rượu lẫn nhau cô cũng nâng chén gật đầu một cái. Bởi vì cô cảm thấy phía sau luôn có một ánh mắt nhìn mình chằm chằm.

Cô thật sự không nhịn được quay đầu lại vụng trộm liếc một cái liền vừa vặn cùng Chu Cẩm Du nhìn vào mắt nhau, cô nhanh chóng quay đầu, ngồi nghiêm chỉnh làm như không thấy gì, chẳng qua trong lòng luôn có cảm giác dê đã vào miệng cọp.

Thật không nghĩ đến chỗ ngồi của cô lại gần bàn lãnh đạo, hơn nữa cô cũng

không nghĩ đến một chút cơm rau dưa lại làm phiền Thị Trưởng Chu như vậy. Sớm biết sẽ như vậy cô cũng cùng cô giáo Tôn về nhà mình ăn cơm, làm sao lại tham gia bữa cơm này đây?

Hiện tại cô luôn trông ngóng ăn cơm xong và về nhà sớm. Về sau cô cũng không cùng người kia gặp mặt.

Nhưng chỉ cần trên bàn cơm có rượu thì bữa cơm này lại không còn ăn xong đơn giản như vậy.

Thời gian mở tiệc không lâu, Trịnh Kim Quốc liền đại diện Bộ Giáo dục mời toàn bộ các giáo viên một ly, bởi vì trong lời nói của hắn vô cùng ủng hộ lòng người, một phen mời rượu từ trên xuống dưới, không khí toàn bộ đại sảnh xuất hiện một tiêu * (Lovenoo1510: Cái này nguyên tác cũng để *, nên mình cũng không biết dịch là gì, đành phải để đúng nguyên tác), mọi người đều sôi nổi chạm cốc và bày tỏ quyết tâm ủng hộ công tác của lãnh đạo.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy mọi người đem rượu trong chén uống hết, cô suy nghĩ một chút cũng ngẩng đầu uống. Bây giờ mà không uống thì cũng chẳng có lý do tốt nào để từ chối. Hơn nữa cô tin chắc cô không uống sẽ bị mọi người cho là kiêu cách, mà chén này cũng không lớn, hoàn toàn nằm trong phạm vi chịu đựng của cô, cho nên cô uống vô cùng thống khoái.

Nhưng thật không ngờ, một chén này mới chỉ là mở màn, Mục Văn giống như nhận được chỉ thị của lãnh đạo, hắn phát huy sở trường mạnh vì gạo bạo vì tiền của mình, ở trên bàn cơm hắn liên tiếp nâng chén, liên tiếp mời rượu.

Thật bất hạnh, bàn Vương Tĩnh Kỳ chỉ có hai giáo viên nữ, một người là Ngô Mật Nhi có thể uống được, cơ bản chính là dáng vẻ một nữ trung hào kiệt cùng một đám giáo viên nam giống nhau, ai đến cũng không cự tuyệt. Còn lại là Vương Tĩnh Kỳ.

"Chén này tôi mời các giáo viên, chúng ta gặp nhau chính là có duyên, các vị huynh đệ, tử muội nhất định phải cho tôi mặt mũi, vì tôi mời nên uống trước." Mục Văn hăng hái giơ lên ly rượu cùng mọi người chạm một vòng, sau đó ngửa cổ uống.

"Ôi, Mục em trai thật sự hào sảng, anh đi theo."

Thời điểm mọi người ngồi xuống liền giới thiệu lẫn nhau, uống được vài chén liền gọi anh anh, em em.

Vương Tĩnh Kỳ không phải không thể uống, nhưng cô sợ uống nhiều quá cho nên tận lực đem chính mình lùi lại phía sau, ly rượu trên tay từ đầu đến cuối đều đặt ở dưới bàn, cố gắng không để mọi người phát hiện.

"Em gái, chúng ta là cùng chiến hào, anh thật vất vả mới mời em một ly, em sao lại không cho anh mặt mũi vậy." Mục Văn cũng không có ý định buông tha Vương Tĩnh Kỳ, dù sao trên bàn cũng có hai cô gái trẻ, cũng có tác dụng đưa ra làm nổi bật bầu không khí.

"Thầy Mục, tôi không uống được nhiều rượu lại vừa uống mấy chén." Vương Tĩnh Kỳ thực sự khó xử. Một bàn này toàn người xa lạ, mắt trừng mắt làm khán giả xem náo nhiệt, cô có thể dễ chịu mới là lạ.

Đương nhiên cô cũng không thích cùng người khác gọi anh anh, em em.

"Tĩnh Kỳ, đây là cô không đúng nha, vừa rồi tôi thấy lãnh đạo mời rượu cô uống rất thống khoái. Như thế nào, cô xem thường anh Mục của chúng ta là nhân viên sao?" Ngô Mật Nhi với vẻ mặt muốn cười không dám cười nói.

Từ đầu tới cuối cô ta đối với Vương Tĩnh Kỳ đều không có thiện cảm, từ lần bữa ăn trước đến lần nghe giảng bài, cô ta càng ngày càng chán ghét cô gái này, thật không nghĩ đến đi huấn luyện lại còn gặp cô, thật sự là âm hồn không tiêu tan mà.

Hiện tại có cơ hội chèn ép cô một chút làm cho cô sượng mặt, đương nhiên cô ta không thể buông tha cơ hội này.

Bên cạnh là thầy giáo xa lạ cũng đứng lên rồi rít mời rượu: "Ôi, cô gái nhỏ phóng khoáng một chút, uống một chén thôi mà, sẽ không nhiều."

"Cô giáo Vương là giáo viên trường Nhất Trung, ở trên bàn rượu cũng phải cho chúng tôi làm gương chứ."

.....

Vương Tĩnh Kỳ bị những người này nói đến mức chân mày cau lại, cô thật sự không thích bị bắt uống rượu trong tình huống như vậy, tuy rằng cô có chút tử lượng.

Cuối cùng có một giáo viên có tiếng nói: "Cô giáo Vương còn trẻ, tử lượng

chắc là không bằng chúng ta, nhưng không khí trên bàn chúng ta đang tốt như vậy một mình cô phá hủy như vậy cũng không hay. Nếu không như vậy đi, chúng ta uống một chén, cô uống nửa chén được không."

"Được, được, như thế nào cũng không thể liều mạng uống rượu nha, vừa rồi anh Mục còn nói chúng ta gặp nhau là có duyên, chúng ta uống một chút coi như chúc mừng, cô giáo Vương lượng sức mình là tốt, lượng sức mình là tốt rồi."

Nghe xong câu này trái tim trong ngực Vương Tĩnh Kỳ mới để xuống, lời này coi như là mọi người nói.

"Cũng là tôi làm ảnh hưởng tới hứng thú uống rượu của mọi người, thật là ngại, tôi thật không thể uống rượu. Nhưng vừa rồi thầy cũng nói, chúng ta là giáo viên có thể tập hợp lại đây cùng nhau tham gia huấn luyện đúng là duyên phận, hôm nay tôi cũng liều mình tiếp quân tử. Nhưng năng lực tôi có hạn, tôi sẽ uống theo khả năng của mình." Vương Tĩnh Kỳ nói xong, nâng chén lên uống một nửa, coi như là nể tình.

Mọi người thấy cô uống, bề ngoài cũng không ép, đều cùng nhau ha ha nói đùa vài câu, lại cùng nhau uống mấy chén.

Tại thời điểm mọi người đang tiếp tục mời rượu, trừ Ngô Mật Nhi còn coi Vương Tĩnh Kỳ là cái gai trong mắt, còn thật ra không có người để ý đến cô nữa, cô cũng thật nể tình, ai mời rượu cô đều uống một ngụm. Cứ như vậy câu được câu không, cô thực sự đã quên người ngồi phía sau mình.

Lúc Chu Cẩm Du dẫn đầu các vị lãnh đạo đi các bàn mời rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Tĩnh Kỳ đã có chút đỏ.

Chương 105: Mời Rượu

"A, xem ra mọi người ở bàn này khai thông có vẻ thuận lợi nhỉ." Trịnh Kim Quốc dẫn Chu Cần Du đi đến bên cạnh bàn, trêu đùa nói.

Một bàn người thấy lãnh đạo đi đến đều lập tức đứng dậy chào hỏi lãnh đạo.

"Đều là do lãnh đạo cho chúng tôi cơ hội, nói, chúng tôi còn phải cảm tạ ngài nữa."

"Ha ha, các thầy cô giáo có thể hiểu được ý tốt của chúng tôi là tốt rồi, lần này chúng tôi sắp xếp coi như là thành công. Tới, tới, tới, đừng đứng nữa, đều ngồi xuống, ngồi xuống cả đi." Về mặt Trịnh Kim Quốc tươi cười, nói xong còn vỗ vỗ vào người một thầy giáo trẻ, gọi là thầy giáo Kiên.

Thầy giáo đứng tại chỗ liền cảm động đến rơi nước mắt, thiếu chút nữa chọc Vương Tĩnh Kỳ bật cười, đương nhiên cô biết giữ chừng mực, lúc này hết thảy đều theo nước chảy, người khác đứng cô cũng đứng, người khác ngồi cô cũng theo, người khác uống rượu cô cũng phải làm dáng một chút.

Vốn dĩ mọi người không ngồi xuống, cũng không dám ngồi xuống, nào có đạo lý lãnh đạo cầm rượu đứng, lính quen ngồi đỉnh đạc. Cuối cùng vẫn là Chu Cần Du lên tiếng, một bàn người mới lần lượt ngồi xuống, đương nhiên còn thêm cả Trịnh Kim Quốc và Chu Cần Du.

"Cuối cùng mọi người đều là người cùng bàn, chúng ta cũng không cần khách khí." Lúc Trịnh Kim Quốc ngồi xuống nói.

"Lãnh đạo ngài ngàn vạn lần đừng khách khí với chúng tôi, ngài cùng thị trưởng có thể ngồi cùng bàn ăn cơm với chúng tôi thật là vinh hạnh cho chúng tôi." Ngô Mật Nhi không buông tha cơ hội nịnh bợ lãnh đạo này, cho nên cô ta tận dụng mọi thứ để cùng lãnh đạo trả lời.

Trịnh Kim Quốc nhìn về mặt nhiệt tình tươi cười của Ngô Mật Nhi, ra vẻ suy nghĩ hỏi: "Cô giáo này nhìn rất quen mặt nha, giống như đã gặp nhau ở nơi nào rồi."

Hắn nói xong còn nhìn nhìn Chu Cần Du muốn trưng cầu ý kiến, Chu Cần Du không nói chuyện chỉ mỉm cười.

Trên mặt Ngô Mật Nhi lúc đỏ lúc trắng, cô không hy vọng các vị lãnh đạo nhớ lại chuyện lần trước gặp mặt, vậy đời cô ta coi như là bị sỉ nhục.

"Cục trưởng Trịnh đã quên rồi, lần trước ngài cùng thị trưởng Chu đến trường học của chúng tôi nghiên cứu đã đến nghe giảng lớp của cô giáo Ngô Mật Nhi. Chắc ngài còn có ấn tượng." Mục Văn mặc kệ Ngô Mật Nhi xấu hổ hay không, chỉ cần cũng lãnh đạo đáp lời, tạo ấn tượng tốt với lãnh đạo là được.

Trịnh Kim Quốc nhìn Ngô Mật Nhi mặt đang biến sắc cũng nhớ lại, sau đó liền kinh sợ liếc mắt sang bên cạnh nhìn Chu Cẩm Du.

Hắn là Cục trưởng Bộ Giáo dục, thời gian đi xuống các trường nghe giảng, trừ trường hợp đặc biệt xuất sắc thì chỉ có đặc biệt kém sẽ làm hắn có ấn tượng sâu sắc. Hắn nghĩ tới, lúc trước cô giáo này dạy nhưng lại làm Chu Cẩm Du chạy mất. Trình độ giáo viên như vậy mà lần này còn được tham gia khóa huấn luyện thi đấu này liệu có làm cho lãnh đạo nghĩ đến vòng loại bình chọn không công bằng không, liệu có tình nghi hắn vì việc riêng mà bất chấp luật pháp, gây rối loạn kỉ cương hay không đây.

Gương mặt Chu Cẩm Du vẫn mỉm cười làm cho người ta không nhìn ra trong lòng anh nghĩ gì. Chỉ là ánh mắt vẫn thường xuyên hướng về phía Vương Tĩnh Kỳ nhìn vài lần, anh vẫn thực hưởng thụ trò chơi mèo bắt chuột này, cũng là do Vương Tĩnh Kỳ làm cho anh có cảm giác.

Trịnh Kim Quốc mắt tự nhiên cười ha ha hai tiếng, thấy bên cạnh Vương Tĩnh Kỳ không nói lời nào liền nhanh chóng chuyển đề tài.

"Bên cạnh cô giáo này là cô giáo Vương phải không, lúc trước dự giảng lớp của cô đã để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc nha."

Vương Tĩnh Kỳ khẳng định mình không thể tiếp tục làm người tàng hình đành vội vàng ngắt đầu cảm tạ nói: "Cục trưởng Trịnh ngài khách khí rồi, đều là lãnh đạo cho tôi cơ hội, tôi vẫn còn trẻ mà. Trong trường Nhất Trung còn nhiều giáo viên có kinh nghiệm hơn tôi nhiều."

"Ôi cô giáo Vương, đây mới là khách khí, có phải vậy không lãnh đạo?" Trịnh Kim Quốc thức thời đem quyền phát biểu nhường lại cho lãnh đạo, lúc nào nên ra sân, lúc nào không nên nói chuyện hắn vẫn biết rõ.

"Cô giáo Vương quả thật không tệ." Chu Cẩn Du đánh giá đúng trọng tâm.

Thầy giáo ngồi bên cạnh nhìn Vương Tĩnh Kỳ bằng ánh mắt phân tích, vừa rồi không phải là cô giáo xuất sắc sao lại có thể làm hai vị lãnh đạo nhớ kỹ cô ấy, hơn nữa còn đánh giá cô ấy khá cao. Cái này không bình thường.

"Thị trưởng Chu, ngài khen nhầm rồi." Vương Tĩnh Kỳ làm ra bộ dáng ngại ngùng.

Ngô Mật Nhi ngồi bên cạnh méo mặt, Vương Tĩnh Kỳ cùng mình đứng là ngồi không đứng bàn mà, mặc kệ là lúc nào, chỉ cần cô ta có mặt nhất định sẽ cướp mất danh tiếng của mình. Cho tới bây giờ cô chưa bao giờ nghĩ chính mình không đủ xuất sắc, cô thậm chí nghĩ chắc là do Vương Tĩnh Kỳ đang dùng thủ đoạn lừa giỡn.

Mục Văn bên cạnh nhìn thấy hoàn cảnh hài hòa như vậy, con mắt chuyên động, vội vàng nói với Vương Tĩnh Kỳ đúng lúc: "Tĩnh Kỳ, lãnh đạo đánh giá cô cao như vậy, không phải là cô nên mời lãnh đạo một ly để bày tỏ sao."

Lần trước điều tra nghiên cứu chủ yếu là năm thứ hai trung học, cũng không nghiên cứu năm đầu trung học, cho nên hẳn cũng chỉ đứng ở cửa sổ nhìn xem vậy thôi, bây giờ có cơ hội để lãnh đạo biết mình, nhớ kỹ mình thì hẳn đương nhiên phải nắm lấy.

Nhìn xem, lời hẳn vừa nói xong đã đem ánh mắt của Thị trưởng Chu rời đến người mình.

"Thị trưởng Chu, tôi xin tự giới thiệu một chút, tôi là đồng nghiệp của Tĩnh Kỳ, cùng là giáo viên dạy toán học trường Nhất Trung."

Chu Cẩn Du trong lòng hừ một tiếng, hẳn gọi đủ thân mật.

"Tôi đến thành phố D cũng được một thời gian, cũng từng đi đến trường Nhất Trung một lần, liền nghe giảng một buổi lớp của cô giáo Vương quả thật là làm cho tôi ấn tượng vô cùng khắc sâu. Cô giáo Vương còn trẻ mà đã có thể điều khiển lớp tốt như vậy quả thật là một người có tài. Hiện tại thời gian dài như vậy cô giáo Vương nhất định là có tiến bộ, lần này huấn luyện xong tôi thực sự mong chờ biểu hiện của cô giáo Vương." Anh trịnh trọng nói xong còn cùng Vương Tĩnh Kỳ nhắc ly rượu.

Mục Văn vội vàng đụng vào Vương Tĩnh Kỳ, "Tĩnh Kỳ, nhanh nhanh, lãnh

đạo coi trọng trường Nhất Trung như vậy cô nên đại diện chúng ta mời lãnh đạo một chén."

Hắn nói rõ ra vì sợ Vương Tĩnh Kỳ từ chối. Không phải vì hắn không nói được mà vì lãnh đạo luôn nhìn chăm chăm Vương Tĩnh Kỳ nếu không hắn đã sớm tự mình mặc áo giáp ra trận, đâu còn phải đứng đây chỉ điểm cái đầu gồ này chứ.

"Đúng vậy, cô giáo Vương, kể ra thì trong giáo viên trường Nhất Trung cô là người có trình độ giảng dạy tốt nhất, cô nên thể hiện thật tốt nhé." Ngô Mật Nhi kỳ quái nói.

Vương Tĩnh Kỳ bị lời nói của hai người bọn họ chèn ép, lại bị một bàn người nhìn nên cô không thể làm gì khác hơn là cầm chén đứng lên.

Cô còn chưa bắt đầu nói chuyện Trịnh Kim Quốc đã trêu đùa nói: "Cô giáo Tiểu Vương như thế này cũng chưa đúng rồi, mời rượu phải thành tâm thành ý, cô mời chúng tôi có nửa ly rượu có phải là để chúng tôi uống nửa chén không."

Người bên cạnh vội vàng phụ họa, "Đúng vậy, cô giáo Vương, trước tiên cô uống hết chén này, sau đó mời lãnh đạo một lần nữa."

Vương Tĩnh Kỳ đứng cũng đã đứng, không uống cũng không mời rượu, cô thật đúng là nổi tiếng. Cô nhìn một bàn đầy người cảm thấy mình giống như con gà bị nướng trên lửa.

Chính cô cũng đứng lên rồi mà bọn họ còn không vừa lòng, còn muốn cô tự mình lật người nữa.

Nhưng tình huống này chỉ mình cô so với người mạnh, hai lãnh đạo cô cũng không đắc tội được, cô chỉ có thể khuất phục.

"Lãnh đạo đừng để ý tôi, tôi còn trẻ người, là lỗi của tôi." Vương Tĩnh Kỳ nói xong liền đưa tay lên uống nốt nửa ly rượu còn thừa khiến cho cả bàn trầm trồ khen ngợi.

Trong lòng cô nói thầm, cái này có gì đáng để khen ngợi, cũng không phải là một ly rượu trắng, bọn họ có thể giả dối như vậy sao?

"Cô giáo Vương, mời rượu như vậy mới là có thành ý, không phải là cô nên

chủ động rót rượu cho thị trưởng sao." Trịnh Kim Quốc cười và nhắc nhở cô. Hơn nữa còn trực tiếp đem bình rượu nhỏ trong tay đưa cho cô.

Cô có thể nói không được sao, lãnh đạo đưa cho cô bình rượu cô có thể không nhận được chứ? Đương nhiên là không rồi, cho nên cô đưa tay nhận lấy bình rượu quán giấy đỏ.

Trên bàn rượu này các bình đựng rượu trắng đều không có dán nhãn, tất cả đều dùng giấy đỏ quán quanh.

"Đây hẳn là may mắn vì được Cục trưởng Trịnh nhắc nhở. Thị trưởng Chu, anh đừng để ý, tôi rót cho anh một chén." Vương Tĩnh Kỳ đi đến bên cạnh Chu Cẩm Du, lấy bình rượu trong tay rót hơn nửa ly rượu cho Chu Cẩm Du.

Rót rượu cho lãnh đạo cũng phải chú ý, không thể rót quá đầy, như vậy sẽ làm lãnh đạo cảm thấy mình muốn chuốc say họ, như vậy thì không những không thể nịnh nọt được mà lại thành đánh mông ngựa. Nhưng cũng không thể đổ quá ít, sẽ làm lãnh đạo cảm thấy mình xem thường họ, như vậy càng không được, cho nên bình thường khi rót rượu cho lãnh đạo đều là gần đầy.

Vương Tĩnh Kỳ rót rượu cho Chu Cẩm Du cũng căn cứ theo quy tắc này, chẳng qua là trên cơ sở rót gần đầy chén lại rót nhiều thêm một chút. Không phải là muốn mình mời rượu sao, hừ, tôi đổ cho anh nhiều hơn cho anh uống đến nôn ra thì thôi.

Chu Cẩm Du nhìn ly rượu trắng đầy hơn phân nửa trước mặt mình, lại nhìn nhìn Vương Tĩnh Kỳ, khóe miệng hơi nhếch lên. Không cần đoán cũng biết, anh khẳng định trong lòng cô gái nhỏ này đang đắc ý, muốn làm mình say rượu đây mà.

"Cô giáo Vương là người thật chân thành, có thể nói là cô giáo gương mẫu. Để tôi rót cho cô một ly rượu." Chu Cẩm Du nói xong liền đứng lên, một tay cầm bình rượu cạnh mình.

Người ngồi bên cạnh cũng đều là người có mắt nhìn, liền vội vàng lấy chén ở chỗ ngồi của Vương Tĩnh Kỳ đưa qua.

Chu Cẩm Du cầm chén rót cho cô một chén tràn đầy. Lãnh đạo rót rượu cho cấp dưới càng đầy càng chứng tỏ lãnh đạo xem trọng mình, đối với mình càng vừa lòng.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn ly rượu của mình, khóe miệng cười cứng ngắc.

Trịnh Kim Quốc lại cười ha ha, nói với mọi người trên bàn là Thị trưởng Chu nhận biết Vương Tĩnh Kỳ, làm cho mọi người hiểu rõ đem Vương Tĩnh Kỳ ngồi bên cạnh Thị trưởng Chu.

Ở trên bàn ngoài Ngô Mật Nhi tức giận ra thì những người khác đều cảm thấy nên là như thế, sau đó cũng không chờ Vương Tĩnh Kỳ nói gì liền trực tiếp đem bát đĩa của cô đưa tới gần.

Mục Văn cũng là người có mắt nhìn, hẳn làm Ngô Mật Nhi đi qua ngồi cạnh Trịnh Kim Quốc, để Ngô Mật Nhi dễ dàng rót rượu mời lãnh đạo.

Trịnh Kim Quốc cũng không nói gì, vì chuyện này trên bàn rượu là lệ thường, bình thường có nam nữa đều sẽ sắp xếp nam nữ ngồi xen kẽ, thời điểm có lãnh đạo thì cô gái trẻ tuổi xinh đẹp nhất sẽ ngồi cạnh lãnh đạo. Văn hóa trên bàn rượu cũng là một môn bắt buộc.

Đối với sự an bài này Ngô Mật Nhi cũng không có một chút hờn giận nào, cô ta vô cùng cao hứng được ngồi bên cạnh Trịnh Kim Quốc.

Sau việc này lực chú ý lại chuyển đến Vương Tĩnh Kỳ, dù sao cô vẫn còn đang cầm ly rượu.

Chu Cần Du cười nói với Vương Tĩnh Kỳ: "Nếu không chúng ta ngồi xuống đi, cô xem chỉ có hai người chúng ta đứng nâng chén sẽ làm người khác sinh ra hiểu lầm."

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong lời anh nói mới nhìn lại tình trạng của hai người, lại nhìn người khác, sau lại liếc trộm mấy bàn một chút lập tức quyết định nghe theo sự an bài của lãnh đạo.

"Lãnh đạo nói rất đúng, chúng ta như vậy thật đúng là không tốt lắm, cũng không hợp hoàn cảnh, ha ha." Vương Tĩnh Kỳ cười ngây ngô một chút, vội vàng ngồi bên cạnh ghế của Chu Cần Du.

Cái dáng vẻ vừa rồi nhìn thế nào cũng thấy giống như vợ chồng uống ly rượu giao bôi vậy!

Sau khi ngồi xuống, trên bàn rượu là một khoảng im lặng. Dù sao thời gian Vương Tĩnh Kỳ mời rượu Thị trưởng Chu hơi dài, tất cả mọi người đều đang

chờ xem biểu hiện của cô.

Chương 106: Say Rượu

"Có thể gặp lại Thị trưởng trong lòng tôi đặc biệt kích động, Thị trưởng còn có thể nhớ được tôi tôi thực là thụ sủng nhược kinh. Lần này khó khăn lắm mới có cơ hội tới tham gia khóa huấn luyện giáo viên này tôi cảm thấy thật vinh hạnh. Đồng thời cũng hiểu được trên vai mình gánh một trọng trách rất nặng, nhưng xin lãnh đạo yên tâm, tôi cùng đồng nghiệp nhất định sẽ chăm chỉ học tập để khi quay về trường học sẽ phát huy tác dụng, đem ứng dụng vào giảng dạy. Nhất định không phụ kỳ vọng của lãnh đạo với đối với chúng tôi.

Tôi vốn muốn mời lãnh đạo một ly rượu để thể hiện sự quyết tâm của mình, nhưng mong lãnh đạo thông cảm, thật sự tôi không uống được rượu, tôi uống một ngụm thể hiện tấm lòng, còn lãnh đạo tùy ý mình nha." Vương Tĩnh Kỳ trước nói đại nghĩa Lãng Nhiên, sau đó lại mềm mỏng thể hiện mình thật sự không có năng lực uống rượu.

Từ đầu đến cuối Chu Cận Du đều mỉm cười. Anh nhìn Vương Tĩnh Kỳ tỏ ra bộ dáng khó xử, cũng hào phóng giơ ly rượu nói: "Nói thật, được cùng cô giáo Vương ăn cơm, uống rượu cũng không phải là lần đầu tiên, tửu lượng của cô giáo Vương tôi cũng biết một chút. Hôm nay mọi người đều đang cao hứng, về sau cũng đều là người một nhà, chúng ta cũng không cần phải che giấu, uống rượu cũng tùy tâm, cô giáo Vương thấy tôi nói có đúng không."

Sau đó anh cầm ly rượu hướng về các giáo viên trên bàn nói: "Hôm nay có thể cùng các thầy cô nâng chén nói chuyện vui như thế này tôi đặc biệt cao hứng, tôi mời nên uống trước." Anh nói xong liền ngửa đầu lên uống hết hơn nửa ly rượu trắng.

Vương Tĩnh Kỳ sửng sờ nhìn một chút, cái người này sao có thể uống mẩu như vậy, anh uống hết cả chén làm cô là người mời rượu phải uống thế nào cho phải đây.

Mục Văn lại ngồi không yên, hấn vội vàng đùa bỡn: "Tĩnh Kỳ, cô cũng phải cạn nhé, cô đừng làm phụ lòng kỳ vọng của lãnh đạo, cũng không thể làm mất mặt giáo viên trường Nhất Trung chúng ta được."

"Đúng là như vậy, nói như thế nào thì cô giáo Vương đều phải uống cạn, đến, tôi đi theo giúp đỡ một chén."

Vương Tĩnh Kỳ nhìn ly rượu trắng đầy trong tay mình, cô nuốt một ngụm nước miếng, tuy ly rượu cũng không lớn, nhưng một chén này là đầy tràn, nếu cô uống hết một chén này thì cô cũng không nói trước được gì, dù sao lúc trước cô cũng đã uống một bình rượu.

Vốn cô định vùng vẫy một chút, nhưng liếc mắt thấy khoe miệng Chu Cẩm Du nhếch cười, cô nhất thời tức giận nâng ly rượu lên nói: "Lãnh đạo cho tôi mặt mũi như vậy thật là vinh hạnh, tôi cạn." Cô nói xong cũng ngửa đầu uống cạn.

Đến khi rượu theo cổ họng chảy xuống dạ dày thì tất cả những hăng hái trong lòng đều bị cảm giác cay đắng làm cho biến mất.

Chu Cẩm Du nhìn hai mắt phỉm hồng của cô vì cay thiếu chút nữa chảy nước mắt, trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười. Bụng dạ cô gái này cứ như vậy còn đòi với mình né tránh, cứ một lần lại một lần cự tuyệt mình, nếu không có mình che chở thì không biết cô sẽ phải chịu bao nhiêu khổ sở đây. Anh nhìn cô như vậy cũng thấy xót, cầm lấy đôi đũa gấp đồ ăn bỏ vào bát của cô, để cho cô ăn một ít thức ăn.

Anh một chút cũng không ngờ, nếu không có anh thì Vương Tĩnh Kỳ cũng chỉ là một giáo viên bình thường, căn bản là không cần tham gia bữa tiệc có lãnh đạo như vậy, cũng không xuất hiện lãnh đạo làm cô phải uống liền mấy ly rượu.

Vương Tĩnh Kỳ bị cảm giác cay làm cho buồn nôn, cô vội vàng gấp vài miếng thức ăn để đè ép cảm giác buồn nôn xuống, rượu lãnh đạo đúng thật là không tốt chút nào.

Mặc dù Trịnh Kim Quốc cùng Ngô Mật Nhi nói chuyện, nhưng từ đầu đến cuối lực chú ý của hắn vẫn đặt ở trên người Chu Cẩm Du, dù sao trên bàn cơm này hắn không phải là lớn nhất và hắn cũng muốn nịnh nọt lãnh đạo trên bàn rượu này.

Hắn nhìn động tác của Chu Cẩm Du, trong lòng hiểu ra một chút. Hắn có phần thông suốt vì sao Bí thư Lý để mình an bài bữa cơm rau dưa này, thì ra nguồn gốc là ở chỗ này.

Trịnh Kim Quốc cẩn thận quan sát cô giáo Vương một chút, mặt hạnh có chút sưng mù, hai gò má bởi vì uống rượu mà hồng hồng, đưa ra đánh giá

thì đúng là một cô gái trong sáng, động lòng người nhưng vẫn còn kém xinh đẹp một chút. Hắn lại nhìn Chu Cận Du, tuy không thấy anh thể hiện hành động gì, biểu tình cũng bình thường, nhưng đúng là hắn nhìn thấy có một chút khác biệt. Đương nhiên cảm giác như vậy chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt bằng lời, dẫu sao hắn cũng có kinh nghiệm lăn lộn trong trồn quan trường nhiều năm như vậy.

Trịnh Kim Quốc lại nhìn Vương Tĩnh Kỳ cảm thán câu rau xanh, cải củ mỗi người một sở thích! Chẳng qua củ cải này lại nằm trong hệ thống của mình, đó cũng là phúc phần của hắn. Hắn là cấp dưới, nhất định phải chia sẻ phần muôn cho lãnh đạo .

"Tử lượng của cô giáo Vương cũng không thua kém gì các đảng mày râu nha, từ điều này cũng có thể thấy được được giáo viên trường Nhất Trung không chỉ có trình độ dạy học cao mà các phương diện khác cũng xuất sắc như vậy.

"Ôi, Cục trưởng Trịnh ngài nói lời này tôi nghe thấy rất thư thái. Tôi cũng phải kính lãnh đạo một chén." Ngô Mật Nhi không có khả năng đành phải hạ mình, cô ta vừa mới nhìn Vương Tĩnh Kỳ khoe mẽ, trong lòng cô cũng rất không thoải mái, ước gì Vương Tĩnh Kỳ đắc tội với lãnh đạo, sau đó cô sẽ phát huy không gian thật tốt.

Cuối cùng hiện tại Vương Tĩnh Kỳ cũng yên tĩnh, mà lãnh đạo bên cạnh mình lại muốn vây quanh Vương Tĩnh Kỳ, cô đương nhiên là mất hứng, sau đó cô liền phân khởi.

Trịnh Kim Quốc cũng có kinh nghiệm chiến trường, những cô gái loại này hắn đã gặp nhiều, hơn nữa hắn cũng rất hưởng thụ mỹ nhân như thế vì chủ yếu Ngô Mật Nhi là mỹ nhân.

"Ha ha, cô giáo Ngô mời rượu, nói cái gì thì chén này tôi đều phải uống. Đến đến, mọi người không thể chiếu cố mình tôi uống được, mọi người cùng nhau, cùng nhau uống." Hắn nói xong liền nâng chén ý bảo mọi người cùng nhau uống chén này.

Lãnh đạo lên tiếng, người dưới dĩ nhiên muốn dâng bốc.

Đầu óc Vương Tĩnh Kỳ có chút choáng váng, nghe mọi người nói chuyện, lúc rơi vào tai cô có chút ong ong, sau đó ngây ngô theo mọi người cầm ly rượu nâng lên.

Chu Cẩm Du thấy cô gái này có dấu hiệu say rượu, không dấu vết lại gần bên tai cô nhỏ giọng nói: "Không uống được cũng không cần uống, cô chỉ cần đưa lên miệng là được."

Vương Tĩnh Kỳ trả lời anh với gương mặt mỉm cười, nghe hay không nghe thấy chỉ có mình cô biết.

Sau mấy vòng rượu, Chu Cẩm Du thấy mọi người ăn uống cũng không sai biệt lắm, chủ yếu là cô gái nhỏ ngồi bên cạnh đã hoàn toàn say, cho nên anh chủ động giờ ly rượu lên.

"Tôi mời các thầy cô giáo một chén, mọi người là giáo viên tuyến đầu kiên cố, mọi người thật vất vả. Mượn hoạt động tổ chức giảng dạy lần này, Thị Lý chúng tôi cũng muốn có một vài giáo sư điển hình, hy vọng các thầy cô giáo tiếp tục cố gắng vì sự nghiệp giáo dục của chúng ta góp một viên gạch." Anh nói xong cầm ly rượu uống cạn.

Trong đầu Vương Tĩnh Kỳ đã là hồ đặc, thấy lãnh đạo lớn nhất mời rượu cô liền giờ ly rượu lên cũng theo mọi người cạn. Chẳng qua là... cô chép miệng mấy cái nhưng không thấy có vị gì, chẳng lẽ do cô uống quá nhiều rượu nên đầu lưỡi đã tê liệt, cô lắc đầu có chút không rõ cũng không hiểu.

Chu Cẩm Du thấy cô như vậy, trong lòng quá mức buồn cười. Cô không thấy anh rót rượu cho cô cùng với rượu cô rót không giống nhau sao? Khóe miệng anh hơi hơi nâng lên thưởng thức bình rượu trong tay.

Thầy cô giáo ở bàn không biết họ hỗ trợ nhau đều khiếm tốn thể hiện sự trung thành, tỏ vẻ nhất định sau này sẽ vì sự nghiệp giáo dục tâm tâm tận tụy.

Sau khi Chu Cẩm Du mời hoàn một ly rượu liền đứng dậy trở về bàn lãnh đạo.

Lý Việt thấy Chu Cẩm Du trở lại liền vội vàng đứng dậy kéo ghế cho lãnh đạo, sau đó hần liền cầm chén bát mang đến cho anh.

Chu Cẩm Du nhìn hần, vẫy tay một cái tỏ vẻ không cần. Bữa ăn này ăn cũng đã đủ lâu, giáo viên bàn Vương Tĩnh Kỳ đều uống ngã trái ngã phải.

"Lão Trịnh, tôi thấy không sai biệt lắm, để các giáo viên uống nhiều quá

cũng không tốt." Chu Cận Du thản nhiên liếc mắt Trịnh Kim Quốc bên cạnh một cái.

"Vâng, vâng, vẫn là lãnh đạo nhắc nhở, tôi không ngờ là đã trễ như vậy, chúng ta trước hết dừng ngài thấy có được không ạ?" Trịnh Kim Quốc nhìn Chu Cận Du xin chỉ thị.

Thấy Chu Cận Du gật đầu đồng ý, hắn vội vàng đứng lên phân phó người phía dưới, bắt đầu an bài người đưa các giáo viên uống nước về nhà.

Việc này nhất định không cần Chu Cận Du thu xếp, anh nhìn Trịnh Kim Quốc an bài cũng ổn liền ý bảo Bí thư Lý đi chuẩn bị xe.

Trịnh Kim Quốc thấy Thị trưởng Chu chuẩn bị đi liền vội vàng đẩy người bên cạnh tiếp cận.

"Thị trưởng Chu, ngài đi thông thả. Tôi có chuyện này muốn làm nhờ lãnh đạo đáp hỗ trợ, ngày xem có được không ạ?" Thời điểm Trịnh Kim Quốc nói chuyện giống như thật sự không tốt lắm.

Chu Cận Du nhíu mày ý bảo hắn nói tiếp.

"Là như thế này, vừa rồi người ở dưới sắp xếp xe đưa vài giáo viên uống nước về nhà, nhưng lại phải đưa nhiều người, xe cũng điều đi nhiều rồi vẫn còn một giáo viên không sắp xếp được. Trời đã muộn, tôi cũng không dám để cô ấy một mình về nhà, cũng không dám thuê xe cho cô ấy. Thấy ngài đúng lúc phải đi, nên tôi da mặt dày đi tới hỏi xem ngài có thể giúp tôi đưa cô ấy về nhà không?" Trịnh Kim Quốc vừa nhìn sắc mặt Chu Cận Du vừa tiếp tục nói nốt. Hắn đoán Thị trưởng Chu đối với cô giáo Vương có ý từ, nhưng là loại chuyện này ai cũng sẽ không tự nhiên nói ra. Cho nên hắn sợ mình đoán sai, dù sao hắn đến được vị trí này muốn nịnh bợ lãnh đạo cũng phải ổn thỏa một chút, cho nên hắn mới muốn xem phản ứng của lãnh đạo như thế nào.

Nói đơn giản, hắn muốn dẫn mối cho lãnh đạo, nhưng lại sợ làm sai, dù sao cô giáo Vương cũng không phải là mỹ nữ.

Chu Cận Du không nói gì, Bí thư Lý hỏi: "Cục trưởng Trịnh nói rất đúng."

Lời này chắc chắn không thể để Thị trưởng nói, cho nên Bí thư Lý liền nói hộ.

"Chính là cô giáo Vương, tuy rằng cô ấy cũng chưa say lắm, nhưng cũng uống không ít. Vì là cô gái trẻ nên tôi cũng không dám đánh xe đưa cô ấy về nhà." Trịnh Kim Quốc thể hiện bộ dáng khó xử.

Lần này Bí thư Lý không tự mình nói mà xin chỉ thị của Chu Cẩm Du một chút: "Thị trưởng Chu, ngài xem?"

"Ừ, mang theo cô ấy đi." Chu Cẩm Du nói xong xoay người hướng cửa lớn đi.

Trịnh Kim Quốc thấy Thị trưởng Chu đáp ứng liền biết mình đã đoán đúng, hấn thật giống như nhận được giải thưởng lớn, miệng cười đến mang tai nói: "Ôi, thật sự cảm ơn Thị trưởng Chu. Bí thư Lý, tôi là người mời các giáo viên dùng cơm, cuối cùng phải có trách nhiệm đưa người về nhà an toàn, anh thấy tôi nói có phải hay không?"

Hấn dùng ánh mắt ý hỏi Lý Việt xem lãnh đạo có ý kia hay không.

Lý Việt mỉm cười nói: "Lãnh đạo phải đi rồi, tôi đành trực tiếp giúp đỡ cô giáo Vương vậy." Chuyện này chỉ hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời, hấn đương nhiên không thể ngốc nghếch nói cho người khác biết Thị trưởng của chúng ta có kế hoạch chiếm tiện nghi người khác như vậy.

Thời điểm Vương Tĩnh Kỳ bị Lý Việt nâng dậy đầu óc cô cũng chuyển động.

Cô thật sự không say rượu, chỉ là uống có hơi nhiều, rượu dâng lên tận óc làm cho cô phản ứng có chút trì độn mà thôi.

Lúc cô bị Lý Việt dìu đến cửa khách sạn cô mới ý thức được cô đang theo ai đi đâu.

"Anh buông ra, tự tôi có thể về nhà, tôi không đi theo anh." Vương Tĩnh Kỳ phản ứng kịp, cô bắt đầu lắc người để thoát khỏi Bí thư Lý bên cạnh, cô biết nếu hiện tại mình không giãy dụa thì chỉ một lát nữa chắc chắn sẽ nhìn thấy người kia.

Hiện tại cũng không có nhiều người, lần này cô mà bí mật gặp người đàn ông kia thì chắc chắn cô sẽ bị thiệt thòi.

Chương 107: Đoàn Hoàng Một Chút

Lý Việt cũng không dám đứng ở cửa khách sạn dây dưa với Vương Tĩnh Kỳ, trên tay hắn dùng chút lực cầm tay áo Vương Tĩnh Kỳ, kéo cô đi về phía cửa xe Audi màu đen.

Ngồi ở trong xe, Chu Cẩm Du đã sớm thấy được động tĩnh ở cửa, với thân phận của mình anh không thích hợp đi ra ngoài lúc này, cho nên đành ngồi lại trên xe chờ. Anh tin tưởng Lý Việt sẽ đem cô gái đó bình an đi tới đây.

"Tôi không cần mọi người đưa về, chính tôi có thể bắt xe về nhà mà, tôi có tiền, tự tôi đi được." Vương Tĩnh Kỳ vốn bị tác dụng của côn nê trên người không có lực, bị Lý Việt kéo đi một đường đến xe. Nhưng cô vẫn không cam lòng, lúc đã lên ô tô còn định mở cửa xuống xe tự mình về nhà.

"Cô đoàn hoàng một chút." Chu Cẩm Du nhìn Vương Tĩnh Kỳ với ánh mắt sắc bén, đem cô trấn áp xuống, sau đó nhìn thấy Lý Việt cũng lên xe liền phân phó lái xe phía trước: "Đi Lan Hòa Tiểu Trúc."

Sau khi xe khởi động, Vương Tĩnh Kỳ liền nghĩ Lan Hòa Tiểu Trúc, Lan Hòa Tiểu Trúc, cuối cùng cô cũng nhớ tới ở thành phố D có một tiểu khu cao cấp mới khai phá được một hai năm, nghe nói là có thang máy trực tiếp vào tận nhà, cô cũng chưa từng nhìn qua.

"Lái xe, anh đừng nghe anh ấy, nhà của tôi không ở Lan Hòa Tiểu Trúc, anh đi đến Trường Nhất Trung đi, tôi muốn quay về trường học." Vương Tĩnh Kỳ cũng không quên buổi tối mình còn phải về đâu, cô muốn về phòng ngủ.

Lái xe ngồi phía trước từ kính chiếu hậu nhìn sắc mặt của Chu Cẩm Du, sau đó làm như không nghe thấy lời nói của Vương Tĩnh Kỳ vẫn chuyên tâm lái xe theo mục đích của lãnh đạo đi Lan Hòa Tiểu Trúc.

Wang Tĩnh Kỳ cho rằng mình nói như vậy lái xe đã làm theo nên cũng không nói chuyện này nữa, ngược lại cô lại im lặng, nhìn thấy biểu tình của Chu Cẩm Du cô đột nhiên nói: "Hai ta không phải là đã nói chuyện xong rồi

sao, tại sao anh lại xuất hiện ở đây?"

Chu Cẩm Du bị những lời nói này của cô làm tức giận hiện cả lên trong ánh mắt, nhưng anh nghĩ thấy phía trước còn có hai người ngoài ngồi phía trước, tuy họ đều là tâm phúc của anh, nhưng anh cũng không muốn để cho người khác nhìn mình chê cười.

"Câm miệng, lát nữa về nhà nói chuyện sau." Trước mắt anh chỉ có thể áp chế cơn giận của chính mình, đồng thời cho hai người phía trước một ánh mắt.

Hai người phía trước đều không dám nhìn chỉ nghe, bỗng cảm nhận được một ánh mắt sắc bén đang nhìn mình ở phía sau, lái xe Tiểu Lưu liền ngồi chết một chỗ nghiêm chỉnh chuyên tâm lái xe, Lý Việt thì lấy laptop từ cặp đựng tài liệu mang bên mình ra nghiên cứu lịch làm việc của thị trường vào ngày mai để sắp xếp lịch trình.

Nhìn thấy hai người phía trước cuối cùng cũng trở về đúng vị trí của mình, Chu Cẩm Du mới thu hồi lực chú ý của mình nhìn sang cô gái nhỏ ngồi bên cạnh mình.

Cô ngồi kề sát cạnh cửa sổ, không nói gì, ánh mắt nhìn thẳng bóng đêm bên ngoài xe, cũng không biết với tốc độ xe đi nhanh như vậy cô có thể nhìn thấy cái gì trong đêm tối nữa.

Ban đầu Chu Cẩm Du thực sự vừa lòng khi thấy cô nghe lời ngồi im lặng như vậy, nhưng hiện tại nhìn thấy dáng này của cô không biết vì sao trong lòng anh lại nổi lên tà hỏa (Tà hỏa: Không chính đáng, không đàng hoàng.)

Cô như vậy là đang chướng mắt mình sao, tình nguyện nhìn bảy tám ô đen bên ngoài cũng không thèm liếc nhìn anh lấy một cái.

Chu Cẩm Du nguy hiểm nheo mắt, thấy Vương Tĩnh Kỳ để bàn tay nhỏ bé ở bên cạnh, anh không chút nghĩ ngợi gì liền cầm lấy.

Đầu óc Vương Tĩnh Kỳ trống rỗng đang ngẩn ra đột nhiên lại cảm thấy tay của mình bị cái gì bắt lấy, cô phản ứng chậm nửa nhịp, lúc muốn đem tay mình rút lại vài lần nhưng đều không thành công.

Cô chậm rãi xoay người thấy Chu Cẩm Du đang nhìn mình chằm chằm, mà bàn tay nhỏ bé của mình đang bị bàn tay của anh bao quanh, vuốt ve.

(Lovenoo1510: Bắt đầu từ bây giờ mình sẽ đổi xưng hô của nam nữa chính thành anh và em nhé)

Cô mơ hồ hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Chu Cẩm Du thấy bộ dạng ngốc nghếch của cô chột hung hăng nhéo tay cô một cái, sau đó anh liền buông lỏng ra nhưng cũng không thả tay ra nói: "Không có gì, em cứ xem của em đi."

"Anh nắm tay em đau nha." Phản ứng của cô thật sự rất chậm, sau khi bị nắm tay đau mới kịp phản ứng lại.

"Không có việc gì, anh sẽ xoa giúp em." Chu Cẩm Du hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái, sau đó cúi đầu ngắm bàn tay nhỏ bé của cô.

Tuy tay cô không tính thật là trắng nõn, nhưng khung xương của cô nhỏ, cả bàn tay của cô nằm gọn trong tay anh, so với tay của mình thì anh cảm thấy tay cô xinh xắn, khéo léo hơn. Hơn nữa, tuy tay cô không đủ nõn nhưng lại rất mềm mại, khi cầm cảm giác vô cùng tốt.

"A!" Vương Tĩnh Kỳ cũng không biết trả lời như thế nào, cứ như vậy trơ mắt nhìn tay mình bị anh vuốt ve, thưởng thức.

Chỉ trong chốc lát xe liền tiến vào một tiểu khu, xe dừng lại trước một Tiểu Lô.

Lý Việt xuống xe rồi mở cửa xe phía sau ra.

Lúc xe dừng lại, Chu Cẩm Du buông bàn tay nhỏ bé của Vương Tĩnh Kỳ ra, thấy cửa xe phía sau mở anh cũng muốn xuống xe.

Đợi vài giây đồng hồ nhưng thấy cô gái trong xe vẫn còn đang ngồi không có ý định xuống xe, mặt anh đen lại, nhỏ giọng kêu: "Như thế nào em còn không ra."

Vương Tĩnh Kỳ vẫn ngồi ở trong xe, ánh mắt mượn ánh sáng đèn đường bên ngoài nhìn rõ cảnh vật xung quanh, sau đó ghen lời hô trở lại: "Đây không phải là trường học của em, em vẫn còn chưa tới nơi." Ý của cô chính là cô còn chưa tới nơi, xuống xe làm gì.

Nghe thấy lời này Chu Cẩm Du có chút tức giận, tại sao mình lại bị cái người này làm cho tức giận chứ, thật là phí phạm tình cảm của mình.

Nhưng nghĩ đến kế hoạch của mình, anh không thể không nhịn xuống tính khí của mình, khom người dụ dỗ: "Em xuống xe trước đã, không thấy xe đã dừng rồi sao, xe hết xăng rồi, chúng ta chờ ở đây một lát, đợi bọn họ đổ đầy xăng anh sẽ đưa em về nhà."

Vương Tĩnh Kỳ nhìn bảng điều khiển phía lái xe, sau đó lại nhìn đến Lý Việt đang mở cửa xe cho mình, tư thế kia thật sự giống như muốn đuổi mình ra ngoài.

Cô bắt mắt xuống xe, còn bĩu môi than thở nói: "Em đã nói không ngồi xe của anh mà, anh lại nhất định bắt em ngồi, hiện tại thì tốt rồi, xe bị hết xăng, cái xe rách này."

Lý Việt đứng bên cạnh nghe được lời cô nói khóe miệng co rút mãi, cái ánh mắt của cô gái này thật là, xe gì đây mà cũng không biết, cái xe này rất xa hoa nha.

Chu Cẩm Du tiến lên giữ chặt tay Vương Tĩnh Kỳ sau đó đi vào bên trong tòa nhà, vừa đi còn vừa nói: "Cái xe này không tốt lắm, đề lần sau chúng ta đổi cái khác tốt hơn. Hiện tại chúng ta vào phòng nghỉ ngơi một lát." Cứ như vậy anh vừa lừa gạt, vừa dụ dỗ đem cô vào thang máy.

Lái xe Tiểu Lưu ở trong xe nhìn thư ký Tiểu Lý đứng bên ngoài khó xử hỏi: "Bí thư Lý, bây giờ chúng ta về sao?"

Lý Việt nhìn người đã không thấy bóng dáng, hấn nhanh chóng lên xe đóng cửa, tức giận nói: "Không quay về thì anh định đứng đây canh gác cả đêm à, tôi cũng nói cho anh biết, không tính phí tăng ca cho anh đâu."

Sau đó chiếc xe Audi bị cô gái ngu ngốc phê phán thành chiếc xe rách chở đầy bụng bi thương, lặng lẽ rời khỏi tiểu khu không một tiếng động, biết mất ở nơi xa.

Lại nói đến Chu Cẩm Du lôi kéo Vương Tĩnh Kỳ vào thang máy, sau đó anh nhập mật mã, thang máy trực tiếp lên tầng 6.

Cửa thang máy mở ra, hai người liền tiến vào một phòng khách.

"Nhà như thế nào lại không có cửa vậy?" Vương Tĩnh Kỳ lại ngây ngốc hỏi.

Chu Cẩm Du không có ý định trả lời vấn đề này, trực tiếp kéo cô đi về phía sofa.

Nhìn cô gái nhỏ ngồi ở trên sofa, anh cũng không cần chính mình phải nhìn nữa.

"Được rồi. Trước tiên bây giờ em nói với anh, vì sao ngày đó lại không nghe lời anh? Không phải là anh bảo em ra ngoài sao, sao em lại không ra? Tại sao lại ở trong trường học không chịu ra." Chu Cẩm Du nói rộng cả vạt, cởi áo khoác bên ngoài rồi đứng ở trước mặt cô hỏi tàn nhẫn.

Anh càng nói trong lòng càng không áp chế được tức giận. Vốn định vứt bỏ bông hoa này, dù sao anh cũng có tôn nghiêm của mình, thế nhưng cô gái này lại cứ giẫm đi giẫm lại nhiều lần tôn nghiêm của anh. Nhưng bây giờ anh cảm thấy tại sao lại buông tha cho cô, mình là thân phận gì chứ. Anh muốn cô thì cô phải nên mang ơn mà tiếp nhận. Hơn nữa, coi như muốn cự tuyệt thì cũng phải chính mình là người nói. Tóm lại, chỉ có thể là bản thân không cần cô chứ không thể để cô không cần chính mình được.

Nghĩ đến cô gái này thái độ với mình, anh tức giận đưa tay bấm một cái trên khuôn mặt phấn hồng của cô.

"A, anh làm gì vậy? Đau quá." Vương Tĩnh Kỳ dùng bàn tay nhỏ bé của mình ôm lấy chỗ khuôn mặt bị bấm, sau đó ngẩng đầu lên lên án nhìn kẻ đầu sỏ hạ độc.

"Hừ, anh còn tưởng em, cô gái ngu ngốc này không biết tốt xấu gì, vậy mà cũng biết đau đấy." Chu Cẩm Du xem bộ dáng của cô mà hả giận, nhưng nghĩ đến cảm giác trơn nhẵn trên tay anh liền muốn bấm thêm một chút.

Có biết tốt xấu hay không với có biết đau hay không có quan hệ gì sao? Đầu óc Vương Tĩnh Kỳ trở nên chậm chạp.

"Hiện tại, giải thích thật tốt cho anh một chút, tại sao ngày đó lại không gặp anh." Chu Cẩm Du vẫn rất để ý chuyện này, dù sao anh lớn như vậy đều là mình cự tuyệt người khác chứ chưa có người nào đặc biệt như cô gái này đối với mình như vậy.

"Ngày đó không phải em đã nhắn tin cho anh rồi sao." Vương Tĩnh Kỳ có

chút không kiên nhẫn, cô đã nói bao nhiêu lần rồi sao anh nghe như thế nào lại không hiểu chứ.

Vương Tĩnh Kỳ cũng chính là thừa dịp uống nhiều mới dám dùng giọng điệu như vậy nói với Chu Cận Du, nếu bình thường cô có nhiều can đảm hơn đi chẳng nữa cũng phải kiêng dè thân phận của Chu Cận Du, nếu không cô đã sớm đem cành hoa đào nát bên cạnh mình này thổi bay rồi.

"Anh muốn em nói trực tiếp với anh, làm sao, ở trước mặt lại không giám nói ư?" Chu Cận Du ngồi xuống ghế sofa.

"Em có gì mà không giám nói, bây giờ gặp mặt em nói cho anh biết, thị trưởng Chu, Chu Cận Du. Mặc kệ là anh làm chức gì em cũng không lạ, em không muốn làm người hâm mộ, cũng không muốn làm người tình bí mật của anh, lại càng không muốn dây dưa không rõ ràng, xin anh về sau đừng xuất hiện ở trước mặt em nữa. Bây giờ anh hiểu em nói gì rồi chứ?" Bây giờ Vương Tĩnh Kỳ là mượn rượu làm anh hùng, không dấu diếm một chút nào nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Thật ra thì cô đã vất vả mới trùng sinh, điều này còn khó hơn là trúng vé số năm trăm vạn. Mục đích chính đời này của cô là rời bỏ Trương Dương, thoát khỏi Trương gia, một lần nữa bắt đầu cuộc sống hạnh phúc của chính mình. Nhưng không biết tại sao cô lại cứ bị mập mờ với người đàn ông ngang tàn này. Hơn nữa sau mấy năm nữa cái nghề Tiểu tam này đều bị mọi người đánh mắng, cô cũng không muốn cả đời này của mình trôi qua lại bị thương hơn đời trước.

Chu Cận Du nhìn cô gái bé nhỏ này, thấy cô nói vài lời kích động thì khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, đôi mắt nhỏ có thần của cô trở nên mê muội, thật sự là vô cùng động lòng người. Trong lòng anh đã quên hết mọi thứ liền nắm lấy cô kéo đến chân mình.

Thật ra thì tuổi Vương Tĩnh Kỳ lớn như vậy làm sao lại lại có thể mê muội, hơn nữa cô cũng không như vậy, cô lúc đấy là ngẩn người có được không vậy.

"Em là đang tự mình đoán mò sao, ai cho em làm người hâm mộ, ai cho em làm người tình bí mật. Ngày đấy anh gọi điện cho em cũng không nghĩ như vậy, anh thật sự yêu thích em mà tại sao đến miệng của em lại thành dây dưa vậy. Dù sao em cũng là một cô giáo, cũng là thành phần trí thức có biết câu yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu không. Anh coi trọng em tại sao lại không

thể theo đuổi em? Là em kỳ thị anh, khinh thường anh." Chu Cận Du nói xong thì nheo hai mắt lại nguy hiểm nhìn cô, vồn hai cánh tay của anh đang ôm cái eo thon nhỏ của cô cũng siết chặt một chút.

Chương 108: Câm Miệng, Em Có Còn Là Con Gái Không Vậy

"Trước kia em nói mình đã kết hôn, được, anh giúp đỡ em, anh đợi em. Hiện tại cuối cùng em cũng li hôn, anh cũng còn độc thân, tại sao anh không thể theo đuổi cô gái mình thích chứ? Em còn gì muốn nói không." Chu Cẩm Du càng nói càng cảm thấy mình chịu thua thiệt, lúc này nghĩ lại anh thấy mình quả thật có chút tình cảm đặc biệt với cô gái này, tối thiểu thì so với các cô gái khác đều đặc biệt hơn.

Thời khắc này vì anh thấy mình không đáng giá với cô mà cũng biết bản thân mình không phải là người rộng lượng, nghiêm túc mà nói anh là người có lòng dạ hẹp hòi, nên cái gì anh không đạt được tất sẽ báo thù, là ai thì cũng đừng nghĩ sẽ trêu chọc anh mà có thể bình yên vô sự.

Nhìn ánh mắt mê người phía trước, anh đột nhiên cười, anh nghĩ rằng nếu mình phải trả giá thì nhất định phải trả thù cô gái này. Hơn nữa, cô ấy phải trả giá nhiều hơn mình mới được.

"Đúng, em đã li hôn, anh còn độc thân, em không có gì cần nói." Vương Tĩnh Kỳ ngây ngốc lặp lại, cô không hề biết mình đã bước một bước vào bẫy.

"Em đã đồng ý, vậy việc kia chúng ta cứ xác định như vậy nhé, hiện tại chúng ta bắt đầu quan hệ yêu đương, về sau em không thể cự tuyệt anh gần gũi, mọi việc em đều phải lấy anh làm trung tâm, anh nói đồng em không thể nói tây, anh bảo em đánh chó em không thể đuổi gà, em hiểu chứ." Chu Cẩm Du lợi dụng người trước mặt không được tỉnh táo lắm bèn vội vàng đem mọi chuyện xác định, hơn nữa anh còn muốn cô cam đoan về sau sẽ nghe lời mình.

Thấy người ngồi trên đầu gối mình không có phản đối gì, anh không có ý tốt nhỏ giọng nói: "Nếu chúng ta xác định quan hệ rồi thì chúng ta có phải nên làm chút chuyện giữa hai người yêu nhau nên làm không."

"À?" Vương Tĩnh Kỳ còn chưa kịp phản ứng, Chu Cẩm Du đã chịu không nổi mê hoặc, anh nâng mặt cô lên, cúi đầu xuống hôn cô.

Hai bờ môi chạm nhẹ vào nhau, Chu Cẩm Du đã cảm thấy mùi rượu nhàn nhạt. Ừ, hương vị rất tốt. Anh buông đôi môi của cô, vươn đầu lưỡi liếm trên môi Vương Tĩnh Kỳ, tinh tế miêu tả.

Ừ, có một chút vị cay, cũng không tệ lắm. Anh kiên nhẫn, tinh tế liếm môi của Vương Tĩnh Kỳ một lần nữa, tóm lại môi trên có mùi rượu đậm hơn so với môi dưới.

Vương Tĩnh Kỳ mở to mắt nhìn người trước mặt cứ nhích tới nhích lui, cô còn cảm thấy trên môi ngứa ngứa, có chút không kiên nhẫn cô hỏi: "Anh có phải giống chó hay không mà cứ liếm môi em vậy. Còn nữa, anh cứ như vậy trước mặt em làm cho em không thể hít thở không khí trong lành được." Anh luôn thổi vào mặt cô làm cho cô không đủ không khí để thở. Vẫn còn có thể dùng miệng để hô hấp thêm vào một chút, nhưng kết quả là miệng mình cũng không được buông thả.

Vương Tĩnh Kỳ nói xong lấy tay dùng sức đẩy người trước mặt ra bên ngoài, dùng mũi hít không khí vào, cô có chút buồn bực.

"Câm miệng." Chu Cẩm Du thấp giọng phẫn nộ quát một tiếng, anh cắn răng hung hăng nhìn Vương Tĩnh Kỳ, vừa mới tạo ra một chút không khí lãng mạn vậy mà để cho cô gái này nói có mấy câu đã phá hỏng hết, "Em có còn là con gái không vậy."

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy anh nói lời này với mình chính là sự sỉ nhục lớn nhất với cô, cũng kích thích cô thật sâu sắc. Đời trước cô luôn bị người khác nói là không đáng làm một người vợ. Bởi vì cô không có sức hấp dẫn, không nắm được trái tim của chồng để chồng bên ngoài có người khác. Bởi vì đến lúc chết cô cũng không thể có con nên cuối cùng bị mọi người nói là gà mái không biết đẻ trứng. Vẫn tưởng đời này không còn cùng Trương Dương nữa thì những điều đó cũng sẽ khác, cuối cùng bây giờ lại bị nghi ngờ không biết có phải là con gái hay không, đây không phải là đâm vào tim cô sao.

Đôi mắt cô trong chốc lát liền đỏ, có chút ghen ngào, có chút tức giận cô bắt lấy bàn tay to của Chu Cẩm Du hướng khuôn ngực mềm mại của mình đặt xuống, quát lớn: "Anh sờ xem, anh sờ xem đây là cái gì?"

Sau đó cô vươn tay ra sờ soạn trước ngực Chu Cẩm Du một cái, sau đó kinh bỉ nói: "Ngực em so với ngực của anh còn lớn hơn, anh còn nói em không phải là con gái sao."

Chu Cẩm Du thực sự không nghĩ tới cô gái trước mặt này sẽ có hành động như vậy. Anh thất thần lặng đi một chút, đột nhiên lại nhớ đến biểu hiện uống rượu của cô lần trước cũng hiểu ra.

Cô gái này là bị rối loạn tính cách, bình thường thì rất đoan trang, rất quy củ, nhưng khi uống rượu thì tính cách lại khác, đều mượn rượu trêu đùa người thường.

Tất nhiên tiện nghi đưa đến miệng không thể không chiếm, anh cũng nhớ rõ bộ ngực mềm mại, co dãn của cô. Anh còn nhớ rõ kích thước mê hồn kia, nó vênh cao làm cho một tay của anh không thể nắm hết bờ mông của cô.

Cho nên khi anh bị Vương Tĩnh Kỳ bắt đặt bàn tay của mình vào ngực của cô anh cũng không khách khí mà nhào nặn.

"Ừ, anh sờ thấy rất tốt, để anh nhìn xem chỗ này có gì khác không, có phải là cô gái trưởng thành không."

Vương Tĩnh Kỳ cứ ngu ngốc như vậy ưỡn ngực, cô nhận thức được anh đang nhào nặn ngực mình và vẻ mặt của anh với biểu tình anh không lừa em.

Chu Cẩm Du néo hai cái ở ngực đã cảm thấy ngực của cô đang ở trong áo lót, căn bản là anh không cảm nhận được sự mềm mại nên không đã nghiệm, cho nên anh có chút bất mãn nói: "Chỗ này của em sao cứng cứng, không phải có bệnh gì chứ?"

Ý của anh là tháo nội y ra để sờ, nhưng hiển nhiên là cô gái nhỏ này là đang say rượu nên không có năng lực phán đoán, cũng không có năng lực thừa nhận.

"A, cứng cứng, ở đâu vậy?" Vương Tĩnh Kỳ nghe xong trong lòng lộ bộ một cái, đời trước cô bị ung thư gan mà qua đời, bởi vì cô bị ung thư cho nên đối với các loại ung thư khác cô đều có chút hiểu biết, đặc biệt có nhiều cô gái cũng bị ung thư vú.

Hiện tại cô bất ngờ nghe thấy ngực cô có cái gì đó cứng cứng liền nghĩ không phải là mình bị ung thư chứ. Nghĩ tới đây liền nghĩ đời này mình cũng không thoát khỏi bị giày vò vì ung thư. Trong chốc lát bị thương từ lòng trào ra, nước mắt liền rơi ầm ầm xuống nhìn đến thương tâm.

Không ai có thể so với cô hiểu được sự sốt ruột của mình về việc bị bệnh

này, cũng không ai so với cô hiểu được cảm giác thân thể bị bệnh tật hành hạ ra sao.

Chu Cẩm Du thật sự không ngờ mình lừa gạt có một câu mà lại chọc người trước mặt khóc, cũng không biết mình nói đùa có một câu mà như thế nào mà khiến cô bật khóc rồi.

"Sao lại khóc, đừng khóc, đừng khóc, có chuyện gì nói với anh, anh sẽ làm chủ cho em." Chu Cẩm Du vội vàng rút giấy bên cạnh lau nước mắt cho cô.

"A.....Em lại bị ung thư, anh nói có khối cứng cứng kia nhất định là u.....A..... Em còn chưa có đến một ngày tốt lành....." Vương Tĩnh Kỳ vừa nói vừa khóc, còn chủ động sờ sờ ngực mình, cô muốn nhìn một chút xem Chu Cẩm Du nói có khối cứng cứng là ở chỗ nào.

Đương nhiên cách một lớp nội y nên căn bản là cô không sờ được cái gì, cho nên muốn hay không muốn thì cô tự mình cúi đầu cởi quần áo, chuẩn bị đem nội y của mình cởi ra để kiểm tra thật tốt một chút.

Chu Cẩm Du nghe xong lý do cô khóc, anh không nhịn được ngửa đầu liếc mắt xem thường cô một cái, thật không biết phải nói gì, để cô gái này uống rượu say cuối cùng cũng không tốt.

Lúc anh cúi đầu đã thấy Vương Tĩnh Kỳ cởi ra áo khoác ngoài, cách áo len một lớp cô cởi nút áo lót, vén áo len lên, chính mình cúi xuống bắt đầu lấy tay nắm bóp bộ ngực của mình dưới áo len.

Miệng cô còn chề môi than thở nói: "Ở đâu, ở đâu."

Tuy không nhìn thấy cái gì nhưng hình ảnh trước mặt lại kích thích thật mạnh đến Chu Cẩm Du.

Anh cảm thấy người trước mặt như đang dụ dỗ mình, vậy anh còn khách khí làm gì.

Đột nhiên anh vươn tay đem tay Vương Tĩnh Kỳ từ trên ngực bỏ xuống, anh cố định khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lập tức cúi xuống, anh muốn bịt cái miệng nhỏ nhắn đang nói của cô.

Sau khi lướt qua một chút, Chu Cẩm Du cảm giác được bàn tay nhỏ bé của cô đang đẩy ra ở ngực mình.

Anh kiểm chế buông lỏng miệng mình ra, nhẹ nhàng liếm làm môi Vương Tĩnh Kỳ đỏ mọng, sau đó nhỏ giọng dụ dỗ nói, "Ngoan nào, em há miệng ra."

Vương Tĩnh Kỳ lúc này cũng không cảm thấy bầu không khí rục rĩ, cô chỉ muốn biết được mình có phải bị bệnh hay không.

"Vừa rồi không phải anh bảo em cầm miệng sao. Bây giờ lại thay đổi, anh có phải là đàn ông không vậy?" Cô nói xong liếc anh một cái, tiếp tục bất mãn nói: "Anh không thấy em đang bận sao, đúng rồi, anh vừa mới nói chỗ nào cứng cứng vậy, tại sao em sờ không thấy."

Chu Cẩm Du hít một hơi thật sâu, anh không ngừng an ủi mình, cô là một kẻ say rượu thì anh có thể hi vọng cô nói điều gì dễ nghe chứ, bình tĩnh, bình tĩnh lại.

"Em hiện tại nghe anh, mở miệng ra, không được nói nữa để anh thật tốt kiểm tra kiểm tra em."

Chu Cẩm Du bịt cái miệng nhỏ nhắn còn muốn lên tiếng của cô. Thừa dịp đó anh đem đầu lưỡi mình đưa sang cái miệng nhỏ nhắn đang làm cho mình tức giận kia, bàn tay của anh theo vạt áo len luồn vào trong, sờ vào bộ ngực non mềm đang vênh lên, tay anh dùng sức nhào nặn.

Từ từ hôn sâu, anh không muốn nghe cô gái này nói thêm gì để làm mình tức giận cho nên đầu lưỡi của anh bắt đầu truy đuổi, dây dưa quán lấy lưỡi cô.

Mà Vương Tĩnh Kỳ ở dưới người anh cũng từ từ yên tĩnh trở lại. Mặc kệ đời trước cô trôi qua như thế nào thì cô cũng là một người phụ nữ đã từng kết hôn, cũng trải qua cuộc sống hôn nhân bình thường.

Lúc trước cô vừa kết hôn cũng trải qua cuộc sống hạnh phúc tuy ngắn ngủi nhưng cũng từng được yêu thương. Mặc dù vì năng lực bản thân có vấn đề nhưng thời điểm cô cùng Trương Dương hạnh phúc cũng rất ít khi cảm nhận được một ít ham muốn dục vọng như tiểu thuyết miêu tả. Bình thường đều là Trương Dương vui vẻ xong là kết thúc.

Rất nhiều lúc ở trên giường cô đều cảm thấy nửa vời, nhưng vì sợ làm tổn thương tự tôn nam tính của Trương Dương nên bình thường cô đều nhịn không nói.

Chờ đến sau này Trương Dương vừa có tiểu tam, vừa có tiểu tứ thì cũng chẳng còn tinh lực chú ý tới cảm giác của cô, đương nhiên cho tới bây giờ hẳn cũng không có quá để ý tới. Thời gian quá lâu Vương Tĩnh Kỳ cũng không còn thích lên giường cùng Trương Dương nữa.

Nhưng sau khi trải qua tình trạng hiện tại cô làm sao có thể không muốn, dẫu sao Vương Tĩnh Kỳ cũng chỉ là cô gái bình thường mà.

Đời trước cô đều đè nén bản thân mình, nhưng hiện tại bị động tác của Chu Cẩm Du khơi mào dục vọng đã bị chôn sâu, cô cũng đã sớm quên đi thắc mắc mình có bị bệnh hay không.

Chu Cẩm Du là người khơi xướng nên đương nhiên anh có thể cảm nhận được biến hóa của cô gái nhỏ trong lòng ngực mình. Bàn tay nhỏ bé ban đầu vốn còn đẩy mình ra, nhưng bây giờ tay cô đã từ từ vòng qua cổ anh. Ngực của cô mềm mại trong tay anh cũng vì hô hấp thay đổi mà run rẩy.

Anh buông miệng nhỏ nhắn của Vương Tĩnh Kỳ ra, nhìn khoe miệng như sợi chỉ bạc, ánh mắt càng thêm sâu và u ám.

Vương Tĩnh Kỳ vừa mới động tình nên vẫn còn chưa hôn đủ thì người đàn ông này đã rời đi, cô đương nhiên là không vui, cái miệng nhỏ nhắn của cô cong lên dán sát vào anh muốn tiếp tục.

Chu Cẩm Du nhìn cô ở trước mặt hô hấp có chút dồn dập, khuôn mặt nhỏ nhắn một chút, một bộ dáng động tình, anh liền nở nụ cười ha ha.

Cô thật sự là làm cho anh ngạc nhiên rất lớn.

"Đừng có vội, chúng ta còn có thời gian cả đêm mà." Chu Cẩm Du thấp giọng tươi cười nhớ lại lúc im lặng ở trong phòng khách.

Chương 109: Năm Lấy

Hai người, một là cô gái có nội tâm chín chắn, một là người đàn ông với thân thể trưởng thành, dây dưa cùng một chỗ như thế này thì tình huống kịch liệt như thế nào chắc ai cũng có thể nghĩ đến.

Hai người hôn một đường theo sofa phòng khách, từng món trang phục giảm dần, đến lúc ngã xuống giường thì cả người đã khóa thân.

"Bảo bối, ngoan ngoãn để anh yêu thương em." Chu Cần Du đè lại bàn tay nhỏ bé đang làm loạn dưới thân anh, khàn giọng dụ dỗ.

Vương Tĩnh Kỳ hoàn toàn ý loạn tình mê, một đường vuốt ve, hôn hít này làm cho cơ thể cô giống như một ngọn đuốc hừng hực cháy. Cho tới bây giờ cô đều chưa bao giờ cảm thấy như vậy, chưa từng có, chính cô cũng không biết cô muốn làm gì, chẳng qua là theo bản năng của mình cô muốn người đàn ông đang ở trên người mình này.

Tay của mình bị anh khống chế, cô khó chịu không nhịn được hừ hừ, cuối cùng chỉ có thể dùng miệng.

Môi của cô áp vào gáy của Chu Cần Du, cô vươn đầu lưỡi ra vừa cắn vừa liếm anh.

Chu Cần Du kêu một tiếng, bị cô khiêu khích nên hạ thân phía dưới càng sung tấy, "Em đúng là tiểu yêu tinh, muốn mạng của anh sao."

Anh cảm giác được cô gái dưới thân mình đang vội vàng, thấy đôi mắt quyến rũ của cô nhìn anh tội nghiệp, không biết vì sao trong lòng anh nổi lên biến hóa kỳ lạ.

Chu Cần Du là người có gia cảnh vững vàng, khuôn mặt anh tuấn, thân thể trắng kiết, con đường làm quan suôn sẻ, người như anh chắc hẳn là người hạnh phúc. Nhưng chính bởi vì có thân phận như vậy, cho nên từ nhỏ anh đã thấy nhiều cuộc kết hợp cưỡng ép, hôn nhân chính trị, mà dưới tình huống kết hợp như vậy thì sẽ không có chuyện vợ chồng ân ái như người bình thường, nhiều nhất cũng chỉ là sống với nhau như khách giống như các anh chị của anh vậy.

Cho nên từ nhỏ anh đã đem cách nhìn về chuyện tình cảm rất lạnh nhạt, anh đối với mọi người đều giống nhau, chị gái của anh từng nói anh đối với chuyện này quá lạnh nhạt, chính anh cũng cảm thấy như vậy.

Vì đã biết mình như thế này, nên anh cũng chưa bao giờ đi gặp một nửa kia để xem là người ra sao, dù sao khi lớn lên cô ta trông thế nào cũng giống nhau, đều chạy không thoát khỏi hôn nhân chính trị.

Vài năm trước anh và vị hôn thê của mình đã giải trừ quan hệ, anh đã thấy chán ngấy mọi thứ ở đây, nên đã nghĩ biện pháp ra đi để hít thở một chút. Mà anh đương nhiên cũng không phải là trai tân bảo thủ, một người đàn ông bình thường nhất nhất định đều có nhu cầu sinh lý, nhưng anh và cô gái đang cùng nhau này cho tới bây giờ đều chỉ ngồi không nói chuyện, nhưng vì hiểu biết rõ dự vọng cơ thể nên anh cũng chưa bao giờ thương tiếc, đau lòng cũng như dự dồ cô.

Nhưng hiện tại anh lại gặp phải một người như thế này, anh nhìn ánh mắt mơ màng của Vương Tĩnh Kỳ dưới thân mình. Không biết mình đối với cô ấy có chuyện gì hay không, nhưng anh có thể cảm nhận được hiện tại lúc da thịt hai người trao đổi, chính bản thân anh đối với cô đã không cách nào không chế, không biết vì sao nhìn bộ dạng cô như vậy anh chỉ muốn thỏa mãn cô, đây là không đúng, đặc biệt bất thường.

"Ừ, hừ, anh đang làm gì vậy? Không phải là anh không tìm thấy nơi ấy đây chứ?" Vương Tĩnh Kỳ ở dưới thân anh có chút sốt ruột cứ cọ sát vào anh.

Vốn ở tình huống này, cái người chậm chạp như cô không biết có phải bởi vì say rượu không mà tự nhiên trở nên nhạy cảm vô cùng. Cô cảm thấy bản thân mình rất trống rỗng, thực sự trống rỗng, nhu cầu cấp bách của cô bây giờ là được người ta lấp đầy.

Anh chưa từng bị người như thế ghét bỏ bao giờ, anh đem những thứ ngón ngang trong đầu bỏ đi hết, không phải chỉ là một cô gái thôi sao, làm sao có thể đảo lộn trời đất được, nếu hai người ăn ý, anh cũng chiều cô mà cô vì được cưng chiều trở nên kiêu ngạo thì anh sẽ đổi một người khác tốt hơn cô. Lúc máu chốt như bây giờ mà còn nghĩ đến những thứ vô dụng kia làm gì, không phải người dưới thân đã oán giận mình rồi sao!

"Em biến hóa lớn như vậy thì cũng phải cho anh thời gian thích ứng chứ." Chu Cận Du nhìn đến làn da trắng sáng của Vương Tĩnh Kỳ lộ ra giống như tiểu bạch thỏ ở dưới chân sói xám vậy.

Lúc này Vương Tĩnh Kỳ nào còn trông nom tới những thứ kia, hai tay cô giãy ra luôn xuống phía dưới thăm dò. Cô chờ đã lâu rồi chỉ có thể tự cứu mình thôi.

"Đừng nhúc nhích. Sao lúc lên giường em lại thành sắc nữ vậy, thực sự là biết người biết mặt mà không biết lòng nha." Chu Cận Du lập tức biết ý đồ của cô, anh vội vàng dùng một bàn tay bắt lấy hai tay của cô đè lên trên đầu, tay kia của anh vỗ vào mông cô một cái.

"A... Nếu anh không đến thì anh cút đi cho em." Vương Tĩnh Kỳ cũng mặc kệ, mẹ nó chứ như thế này là xảy ra chuyện gì. Thời điểm mình không muốn thì hấn hết hôn lại gần gũi, cứ như vậy cọ sát, bây giờ vừa mới thuyết phục được mình nói yêu đương xong đã không đáp trả lại mình.

Tuy hiện tại cô rất khó chịu, nhưng tính tình của cô vẫn rất tốt nha.

"Ha ha, em vẫn còn giận à. Ôi cái bộ dáng bé nhỏ này làm cho anh thật sự đau tim nha." Chu Cận Du bị mắng cũng không tức giận, ngược lại anh còn cười ha ha.

Đồng thời anh cũng không muốn để cô đợi nữa, dù sao để cô gái nhỏ dưới thân mình ghét bỏ thì cũng không phải là tác phong của anh.

Anh bắt đầu cúi xuống hôn môi cô, buông hai tay cô ra một tay anh sờ soạn cái mông đang vểnh lên, một tay mò vào chỗ hạnh đào ở giữa hai chân cô, sờ thấy nước đã ra nhiều, anh biết cô đã sớm chuẩn bị tốt liền nâng vật cứng rắn của mình tiến vào nơi tư mật của cô.

"Bảo bối, anh đến đây."

Nói xong anh liền cứng rắn đi vào một chút.

"A..." Đầu Vương Tĩnh Kỳ hơi ngửa đầu về phía sau lộ ra cái cổ mảnh khảnh, miệng phát ra âm thanh ái muội giống như đau đớn nhưng cũng thật thích thú.

Chu Cận Du tiến toàn bộ vật cứng rắn của mình vào mới dừng lại nhìn phản ứng của Vương Tĩnh Kỳ dưới thân, anh biết đây là lần đầu tiên của cô, tuy rằng lúc trước cô thật sự chủ động nhưng anh cũng không muốn làm tổn thương cô.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy thân thể trống rỗng của mình được lấp đầy nhưng lại không biết người ở trên mình làm gì mà lại làm cô khó chịu như vậy.

Đồng thời cô cũng cảm thấy có chút thất vọng với người đàn ông này, có lẽ khả năng làm chồng của Trương Dương cũng không tệ.

Cô thật sự có chút khó chịu, cô muốn người trên mình chuyển động, nhưng lúc cô mở mắt ra chỉ nhìn thấy Chu Cẩm Du nhìn mình, mồ hôi trên má anh rơi xuống. Nhìn anh không ra làm sao cả, cô mệt mỏi nhìn anh giống như trách móc, cô đối với anh cũng không trông cậy gì nữa, chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp khác.

Thân thể cô bị đè nặng không thể động đậy được, cô cố gắng dùng sức co bụng lại muốn đem vật cứng rắn kia bỏ ra ngoài.

(Lovenoo1510: Đọc đến đây thấy tội nghiệp đồng chí Chu Cẩm Du nhà ta quá, bị nghi ngờ về khả năng. Hắc hắc...)

"A...Em đúng là tiểu yêu tinh, em chính là muốn cái mạng già của anh mà."

Vương Tĩnh Kỳ vừa động, Chu Cẩm Du cũng cảm nhận được, hiện giờ tất cả lực chú ý của anh đều ở nơi này.

Anh vốn định thông cảm cho cô vì là lần đầu mới nhịn xuống xúc động của mình, muốn cho cô có thời gian thích ứng nhưng anh hiển nhiên là hiểu sai chuyện rồi.

"Bảo bối, ngoan một chút anh thương em." Chu Cẩm Du không nhịn được nữa, hạ thân của anh bắt đầu di chuyển.

"A...Ừ...."

Trong ánh đèn mờ tối của phòng ngủ, suy nghĩ ** hơi thở nặng nề cùng tiếng rên rỉ.

(Lời tác giả: Vì tình tiết này của câu chuyện, nên ta chỉ viết chuyện giường chiếu mập mờ, không dám viết rõ ràng, hi vọng sẽ không phiền lòng, A di đà phật! Người lớn mới được xem).

Khi ánh nắng ban mai chiếu xuyên qua cửa kính cửa sổ chiếu vào trong

phòng, trên chiếc giường lớn Vương Tĩnh Kỳ tỉnh ngủ.

Cô muốn mở hai mắt của mình, nhưng lại có cảm giác mí mắt đau đau, cảm giác giống như tối hôm qua cô đã khóc một chút, cô hơi hơi nâng mí mắt lên lại cảm thấy đầu cũng đau giống như mình không phải là chính mình nữa, cảm giác này giống như là say rượu vậy.

Cô giơ tay lên muốn dùng tay xoa bóp trán một cái, nhưng ai mà biết cánh tay của cô giống như là không thể nâng dậy được.

Cô lại di chuyển cơ thể, ai da má ơ, cả người đau nhức, cơ bắp đau, nơi đó cũng đau.

Cô cứ như vậy nhắm mắt lại, tình huống này nếu như cô không biết có chuyện gì xảy ra trên người mình thì là quá giả dối rồi, nói như thế nào thì cô cũng đã từng là phụ nữ đã kết hôn.

Cô lại càng nhắm chặt mắt lại, suy nghĩ thật tốt xem tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Bữa ăn, uống rượu, lên xe.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Tĩnh Kỳ nhăn lại, trong lòng mắng mình từ đầu đến cuối một lần, tại sao uống rượu vào lại không còn là chính mình nữa vậy, thật sự tối hôm qua cô phải làm gì vậy? Hiện tại cô muốn đem mình nhét vào nơi nào đó, làm như chính mình không hề tồn tại vậy.

Cô di chuyển tay trái, biết người nằm bên cạnh mình còn ngủ, cô không cần suy nghĩ cũng biết chính là người cô không mong muốn nhìn thấy nhất kia.

Cô đặt cái tay lên trên trán để che đi nửa khuôn mặt mình, cô đúng là không có cách nào sống mà.

"Ừ, em đã tỉnh." Một giọng nói trầm thấp vang lên bên cạnh cô.

Vương tĩnh kỳ không muốn để ý đến người khác, hiện tại cô chỉ muốn trốn chạy.

Doạ người nha, thật sự là rất doạ người. Nếu cô bị người ta cưỡng gian thì cô cũng sẽ căm phẫn một chút, vì dù sao cô cũng không thật sự là hoàng hoa khuê nữ (Hoàng hoa khuê nữ: Thiếu nữ chưa kết hôn), coi như là bị chó cắn

một cái vậy, cuộc sống sau này cũng vẫn như cũ. Nhưng đêm qua hình như là cô cưỡng gian người ta. Cô nhớ rõ mình sốt ruột cởi quần áo người ta, cô nhớ rõ mình chủ động đem người ta đẩy lên giường, cô nhớ rõ mình đã không kiên nhẫn hôn ở trên người người ta, cô còn nhớ rõ làm cho người ta....bắt người ta nhanh một chút. Ai da, má ơi, cô không muốn sống nữa.

"Làm sao vậy, em còn chưa tỉnh ngủ à." Chu Cẩm Du nhìn người đang đưa lưng về phía mình lộ ra làn da phía sau lưng trắng nõn vào sáng sớm như thế này làm cho anh có chút khó chịu.

Bỗng nhiên anh có cảm giác thể lực tiêu hao đêm qua đã được khôi phục, bây giờ có thể rửa sạch nỗi nhục của mình tối hôm qua.

Anh đưa tay kéo người cô ôm trở lại vào trong ngực, một tay nâng đùi Vương Tĩnh Kỳ lên, lấy vật cứng rắn của mình đang ngẩng cao của mình tìm nơi quen thuộc cắm vào.

Vương Tĩnh Kỳ bị người đằng sau ôm chầm thân thể liền cứng ngắc, khi nhận ra mưu đồ của Chu Cẩm Du thì cô không thể không đối mặt với thực tại.

Cô đột nhiên đẩy người phía sau ra, chính mình giống như con cá nhỏ từ trên giường khéo léo đi xuống. Vì lý do an toàn, cô nhảy một bước xuống giường, đứng ở trên nền nhà.

Chu Cẩm Du không ngờ cô lại có hành động như vậy, bị cô đẩy ra đột ngột làm anh nằm ngửa ở trên giường, đương nhiên chân trên người cũng bị rơi xuống, anh nhìn xuống dưới thân thấy cái kia của mình đang dựng đứng trong gió.

Chu Cẩm Du nhìn chính mình rồi lại nhìn Vương Tĩnh Kỳ dưới giường.

Bất luận anh nhìn cô làm gì cũng không ngăn cản, nhưng chỉ thấy cô đứng ngây ngốc, phía dưới thân có dịch chảy ra ngoài. Một màn kích thích quá độ như thế này làm cho Chu Cẩm Du không thể dời mắt.

Đêm qua, sau khi hai người xong việc đều mệt mỏi đến mức nằm xuống ngủ luôn, căn bản là không kịp dọn dẹp, lúc này Vương Tĩnh Kỳ đang lỏa thể đứng ở trên sàn, tinh dịch của anh đêm qua phóng vào đang chảy dưới bắp đùi trắng nõn của cô.

Vương Tĩnh Kỳ cảm giác được có cái gì đó đang từ nơi đó của cô chảy xuống, cô cúi đầu nhìn xuống, thiếu chút nữa thì xấu hổ và tức giận muốn chết, thật sự là không có cách nào sống mà.

Chu Cẩm Du thiếu chút nữa là chảy máu mũi, tại sao buổi sáng lại có thể quỵ rũ anh như vậy.

Đột nhiên Chu Cẩm Du nhảy từ trên giường xuống dưới, ôm lấy Vương Tĩnh Kỳ vẫn còn đang đứng ngây ngốc đi về phía phòng tắm, miệng than thở: "Hôm nay nếu anh không trừng phạt cẩn thận thì anh sẽ theo họ em."

Chương 110: Có Để Cho Tôi Sống Hay Không

"Ha ha ha."

Vương Tĩnh Kỳ thực sự không chịu nổi Chu Cận Du, người này đã bao nhiêu tuổi rồi sao lại có thể ngây thơ như vậy.

"Anh có thể ngừng cười được không." Vương Tĩnh Kỳ tức giận nói.

"Anh không thể. Ha ha!" Chu Cận Du vui vẻ trả lời cô, anh vừa lái xe vừa cười Vương Tĩnh Kỳ như được mùa rau chân vịt vậy.

Đương nhiên là anh nhận lại từ Vương Tĩnh Kỳ một cái liếc mắt.

Lúc buổi sáng, hai người ở trong phòng tắm đã hung hăng giằng co một hồi.

Sau khi Chu Cận Du nghỉ ngơi dưỡng sức cả một đêm, cuối cùng cũng làm cho Vương Tĩnh Kỳ ở dưới thân anh cầu xin tha thứ.

Nghĩ đến đêm qua cô gái này ở trên người mình kiêu ngạo, nên buổi sáng anh đã đem cô đè trở lại để cô khóc lóc cầu xin mình, thật sự là.....Thật sự quá hả giận.

Chu Cận Du nghĩ đến đây lại không nhịn được cười ra tiếng. "Ha ha!"

Đêm qua hai người ở trên giường giằng co tổng cộng ba lượt, lần đầu hai người ở trên giường kịch liệt nhưng thời gian kiên trì cũng không quá dài đã kết thúc. Lần thứ hai thời gian tương đối dài, hai người sáng khoái đến thật thỏa mãn. Lần thứ ba là do Vương Tĩnh Kỳ chủ động đòi hỏi, vốn ban đầu Chu Cận Du cũng rất muốn, anh có lòng nhưng lực theo không kịp, cuối cùng lại để Vương Tĩnh Kỳ ở trên. Chuyện này Chu Cận Du thấy vô cùng nhục nhã. Anh lăn lộn nhiều năm như vậy vậy mà lại để cô gái nhỏ này thu thập.

Nhưng tối qua trước khi ngủ anh đã nghĩ lại, mình không phải là người đàn ông thất bại, chẳng qua là do Vương Tĩnh Kỳ uống quá nhiều rượu nên mới có thể lăn qua lăn lại như vậy. Hai người cùng một chỗ vô cùng kịch liệt, anh

không chỉ hoạt động mất sức mà còn phải tốn sức đè Vương Tĩnh Kỳ đang muốn tạo phản dưới thân, nên so với trước kia, ba lượt này còn mệt mỏi hơn.

Vậy nhưng sáng hôm nay, lúc Vương Tĩnh Kỳ thanh tỉnh, anh đúng là trùng trị Vương Tĩnh Kỳ đến mức kêu cha gọi mẹ. Để cho cô coi trọng người đàn ông hùng mạnh này.

Buổi sáng lúc ăn cơm, anh nhìn thấy tay cô cầm thìa run run, trong lòng anh cảm thấy thành tựu khỏi phải nói. Anh đắc ý nha!

"Anh đừng đi về phía trước mặt, dừng gần đây là được rồi. Em xuống xe ở đây thôi." Vương Tĩnh Kỳ nhìn anh cười không dứt nên đã sớm mặc kệ anh, dù sao anh đã muốn như vậy thì cứ để anh cười cho đã đi.

Ôi, người đàn ông này thật đáng thương, chắc bình thường nhin cười đến hỏng rồi, bản thân nhất thời an ủi mình một chút.

Từ đầu đến cuối Vương Tĩnh Kỳ đều nhìn đường đi, cô nhìn thấy đèn đỏ phía trước queo sang là đến cổng chính trường Nhất Trung, liền vội vàng bảo Chu Cẩm Du dừng xe.

Chu Cẩm Du nhìn cô gái ngồi bên cạnh mình đang rướn cổ lên tìm điểm dừng xe, anh vốn đang cao hứng liền nguy hiểm híp mắt lại: "Vì sao lại không dừng ở cổng trường, nếu dừng ở đây em phải đi bộ một đoạn nữa. Vừa rồi không phải em còn nhao nhao lên là sắp muộn rồi sao?"

"Dù có bất cứ chuyện gì anh cũng đừng dừng xe ở trước cổng trường."

Chu Cẩm Du có chút lo lắng liền quay xe về phía đèn rồi dừng lại ở ven đường.

"Nói rõ cho anh tại sao lại dừng xe ở đây." Chu Cẩm Du dùng giọng điệu ra lệnh nói.

Lúc này đến lượt Vương Tĩnh Kỳ nhìn anh kỳ quái, dừng ở đây có sao đâu.

"Xe của anh nổi bật như vậy mà chạy đến cổng trường của em không phải là sẽ gây chấn động sao. Dù sao cũng trễ giờ rồi, trễ thêm 2 phút nữa cũng có sao đâu."

Hôm nay Chu Cẩm Du mang chiếc Land Rover chói mắt ra khỏi cửa, Vương

Tĩnh Kỳ cũng không muốn để người khác biết cô và Chu Cận Du ở cùng một chỗ.

Tâm tư cẩn thận ấy của cô làm sao có thể giấu được Chu Cận Du, Chu Cận Du nhìn Vương Tĩnh Kỳ đầu tiên là cười lạnh một cái, sau đó chất vấn nói: "Ngày hôm qua ai nói với anh là không muốn làm tiểu tam, ai nói không muốn làm người tình bí mật. Bây giờ lại muốn che dấu như vậy là có ý gì."

Có ý gì sao? Mặt chữ như ý tứ chứ sao. Cô chính là không muốn làm người tình bí mật, người phải làm là anh. Vương Tĩnh Kỳ âm thầm nói, nhưng cô không dám trả lời như vậy với Chu Cận Du, nếu không anh rất có thể ăn sạch sẽ chính mình.

"Không phải là em muốn giảm ảnh hưởng xuống thấp nhất sao, tuy chúng ta đã gì kia nhưng em vẫn cảm thấy còn chưa ổn định, hiện tại không cần để mọi người biết chuyện của chúng ta.

Lại nói, anh cũng nên lo lắng cho em một chút. Nếu người khác biết quan hệ của chúng ta, anh thì không có việc gì, nhiều lắm chỉ làm cho người ta cảm thấy đây là một cuộc tình trong chớp mắt. Nhưng nếu người khác biết em và anh cùng một chỗ thì anh có biết bọn họ sẽ có phản ứng gì không?" Vương Tĩnh Kỳ chăm chú nhìn Chu Cận Du, vấn đề này hai người phải thảo luận, hơn nữa phải thảo luận thật tốt.

"Người khác nhất định trào phúng em, cho là em trèo cao. Nếu chúng ta có quan hệ tốt thì những người kia sẽ thay đổi thái độ mà nịnh bợ, tâng bốc em. Em tuy cũng thích hư vinh, nhưng mỗi ngày đều bị người ta khen ngợi thành một đoá hoa thì lại là cuộc sống mà em không muốn trải qua. Lại nói đến thời điểm nếu như về sau hai ta cãi nhau, vốn những người đang tâng bốc em nhất định sẽ oán hận em, hiện tại em cũng có thể nghĩ ra các cô ấy mắng chửi em những gì.

Bởi vì em nghĩ đến những ngày yên bình nên em cảm thấy chúng ta vẫn tạm thời che dấu chuyện này là tốt nhất."

Vương Tĩnh Kỳ nói xong liền ngừng lại nhìn Chu Cận Du, cô chờ sự chấp nhận của anh.

Hiện tại trong lòng Chu Cận Du có chút khó chịu. Nói thật, cách làm này của Vương Tĩnh Kỳ là tốt nhất, đối với cô ấy cũng tốt, với mình cũng tốt. Nhưng hiện tại để cô giải thích với bên ngoài như vậy thì trong lòng anh lại cảm

thấy khó chịu như thế này. Anh có cảm giác như mình muốn phản đối Vương Tĩnh Kỳ làm người tình bí mật sao?

Trong lúc đó anh lại hỏi tới, “Em là muốn để anh làm người tình bí mật của em sao?”

Chính là như vậy nhưng anh cũng không thể nói ra như vậy nha, anh cũng không biết xấu hổ sao, anh không quan tâm nhưng cô quan tâm nha. Vương Tĩnh Kỳ che miệng cười một chút rồi nói, “Anh thật sự nghĩ như vậy, anh là một lãnh đạo lớn nha, em để anh làm người tình bí mật sao được, anh là đang khen ngợi em hay là oán giận em vậy?”

Hơn nữa, thực hiện như vậy là bình thường có gì không tốt đâu. Anh đi hỏi thăm một chút xem có ai một ngày đêm thân cận, hôm sau ra đường phố ồn ào nói mình là bạn trai không, đầu óc như thế chỉ có là bị nước vào thôi.

Hơn nữa chúng ta cũng không tính là dấu điểm, chỉ là không nói ra mà thôi.”

Chu Cẩm Du nắm chặt tay lại suy nghĩ một chút, không biết anh suy nghĩ cái gì, sau đó đáp ứng: “Được, cứ ấn định như em nói đi.”

Vương Tĩnh Kỳ nghe anh đáp ứng thì tốt bụng thưởng cho anh một cái mỉm cười thật lớn.

“Nhưng mà buổi tối em phải chờ anh qua đây đón em đi ăn cơm.” Đến đây Chu Cẩm Du đột nhiên chuyển hướng, anh còn cảm thấy rất mới mẻ, buổi tối hai người gặp nhau một chỗ còn có thể làm gì đây.

“Không được, buổi tối em phải đến bệnh viện.” Vương Tĩnh Kỳ không cần suy nghĩ đã cự tuyệt luôn, nhưng nhìn đến khuôn mặt đã đen đi của Chu Cẩm Du thì cô lại khẩn trương giải thích: “Anh không biết ban đầu chu kỳ cuộc sống của em đâu, em đi huấn luyện, lớp học ở trường cũng vẫn phải tiến hành. Ban ngày em không có thời gian, chỉ có buổi tối mới có thể vội vàng đến bệnh viện chăm sóc cha mẹ. Chu kỳ này phải đến tận chủ nhật khi cha em ra viện mới kết thúc.” Cô nói xong còn vỗ vào anh trấn an.

“Được. Cơm chiều em ăn cha mẹ ăn đi, khi nào em chuẩn bị về nhà thì gọi điện thoại cho anh. Anh sẽ qua đón em, buổi tối ngủ ở chỗ kia của anh.” Chu Cẩm Du không buông tha nói.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn chăm chăm vào đồng hồ trên tay của mình, thời gian đã

rất trễ rồi. Hiện nay đến trường học đã không kịp tiết học thứ nhất, nếu còn chậm trễ nữa thì ngay cả tiết học thứ hai cô cũng sẽ bị trễ.

Cô cũng không cần nghe thấy Chu Cẩm Du nói gì đã gật đầu một cái, hiện tại anh nói gì cô đều đồng ý, muốn hay không thực hiện việc kia hay không cô tính sau.

Cuối cùng Vương Tĩnh Kỳ cũng dám tới văn phòng trước tiết học thứ hai. Nhìn mặt lão yêu bà đen lại, cô cảm thấy rất muốn xin lỗi bà ấy, cô cũng không để ý bà ấy có cho cô sắc mặt tốt hơn không, cô chỉ mang theo khuôn mặt tươi cười và cẩn thận.

“Chủ nhiệm Trình, thật sự là ngại quá, buổi sáng hôm nay đã làm phiền cô, thật sự là trong nhà tôi có chuyện, lần sau nhất định tôi sẽ chú ý.”

Thời điểm buổi sáng, bởi vì cô bị Chu Cẩm Du cái tên cảm thú kia không chịu tha người, cho nên lúc bị anh mang từ phòng tắm ra, nhìn kim đồng hồ đã chỉ về số bảy, mắt thấy trừ khi cô bay đến nếu không nhất định sẽ đến muộn tiết học thứ nhất, nên cô đành gọi điện thoại cho lão yêu bà nói nhà mình có chuyện sẽ đi trễ một chút, để cho bà ta sắp xếp tiết học thứ nhất buổi sáng một chút.

Đương nhiên ở trong điện thoại lão yêu bà cũng không cho cô lời nào hay, nhưng là ai làm cho chính mình không đúng phải nhờ người hỗ trợ chứ, cho nên cô đành chịu đựng. Và lại cô cũng không còn nhiệt huyết tuổi thanh xuân đến nỗi những lời nói này đều không chịu nổi, cô cũng lăn lộn nhiều năm như vậy rồi.

Nhưng thật ra đối với lão yêu bà trong điện thoại Chu Cẩm Du rất là bất mãn. Một chủ nhiệm nho nhỏ lại tự nhiên uy phong hơn so với anh. Anh liền mở miệng hỏi Vương Tĩnh Kỳ có cần anh hỗ trợ không, cũng không cần anh ra mặt, chỉ cần Bí thư Lý gọi một cuộc điện thoại, đừng nói là tiết học thứ nhất, chính là một tháng cô không cần đến trường cũng không có ai dám nói cô một câu.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn anh, sau đó lạnh nhạt xoay người đi. Chu Cẩm Du nhìn cô gái đi như vậy liền cười ha ha thành tiếng. Anh cũng không nghĩ đến cô gái này có chút ngọt ngào như vậy.

Cứ như vậy, vẻ mặt ngại ngùng của Vương Tĩnh Kỳ đối mặt với lão yêu bà, sau đó liền đi dạy.

Thời gian dạy học buổi sáng đến làm cho lão yêu bà không có thời gian gây phiền toái cho cô.

Giữa trưa sau khi trở lại phòng ngủ, đối với việc cô đi huấn luyện vì sao cả đêm không trở về Tưởng Hi Nghiên một chút cũng không quan tâm, toàn bộ thời gian buổi trưa đều hưng phấn thảo luận vài người ở lớp phụ đạo, nhưng như vậy lại làm Vương Tĩnh Kỳ thở phào nhẹ nhõm.

Đúng là cô sợ mấy người này hỏi cô, hiện tại cô cũng không biết nên xử lý quan hệ của mình và Chu Cẩm Du như thế nào nữa.

Vốn nghe người ta nói say rượu hay loạn tính gì đó, cô không ngờ chính mình cũng có một ngày như vậy.

Cô vốn mệt muốn chết, nhưng nằm ở trên giường lại không ngủ được, cô luôn nghĩ xem về sau mình phải làm gì, quan hệ với Chu Cẩm Du nên xử lý thế nào. Nhưng đợi đến buổi chiều cô cũng không nghĩ ra hình dạng ngộ mao đậu nào, căn bản cô cũng không muốn nghĩ nên cứ để thuận theo tự nhiên thôi.

Sau đó cô dọn dẹp một chút rồi đi làm.

Trước khi tan tầm cô vẫn bị lão yêu bà gọi đến và bị một tiết giáo huấn, ai ngồi bên cũng được giáo huấn cùng, nếu không thì hai chân nhỏ của bà ấy coi như bỏ đi rồi.

Sau khi tan tầm cô còn muốn đến bệnh viện xem cha mẹ thế nào, cô tùy tiện mua chút trái cây liền đến bệnh viện.

Cha Vương và mẹ Vương vẫn là bộ dáng kia, cô vừa đi cha Vương đã mắng làm mẹ Vương khóc.

Vương Tĩnh Kỳ cắn răng nhẫn nhịn, ai bảo chính mình gặp phải cha mẹ như vậy chứ.

Đến lúc nhận được điện thoại của Chu Cẩm Du nói cô xuống dưới lầu, còn nói là anh đã đến cửa bệnh viện đón cô thì cô thật sự muốn ngửa mặt lên trời kêu dài, thế này còn muốn để cho tôi sống nữa hay không đây.

Chương 111: Cải Tà Quy Chính Nấu Cơm Cho Anh Rồi

Lúc Vương Tĩnh kỳ từ bệnh viện đi ra đã hơn bảy giờ tối, cô nhìn công bệnh viện đã thấy con xe Land Rover kia của Chu Cẩm Du.

Cô kéo cửa ra rồi ngồi vào vị trí lái phụ, Chu Cẩm Du liền nghiêng người sang giúp cô cài dây an toàn, sau đó nâng mặt cô lên hôn một cái.

Trong xe trầm mặc một hồi lâu mới nghe thấy âm thanh thở dốc của hai người. Vương Tĩnh Kỳ lấy tay chống vào ngực Chu Cẩm Du, vốn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang phẫn hồng, nhìn thấy ngọn lửa léo sáng đầy thâm ý trong mắt Chu Cẩm Du thì càng hồng hơn.

"Anh nhìn cái gì mà nhìn, không cho phép nhìn." Anh mà còn nhìn nữa cô sẽ móc hai mắt của anh. Vương Tĩnh Kỳ cực kỳ xấu hổ, chỉ có thể quát để phô trương thanh thế.

"Ha ha, anh không nghĩ là em còn là một cô bé đâu." Chu Cẩm Du cũng không bởi vì thái độ không tốt của cô mà tức giận, ngược lại anh lại cảm thấy thú vị, một loại tình cảm rất thú vị.

Không thể không nói hai người hiện tại giống như là đang hưởng tuần trăng mật vậy, lúc này đây họ nhìn nhau cái gì cũng thấy tốt.

"Ai là cô bé chứ, anh nghĩ em sẽ nguyện ý sao, nếu không phải tại em vừa đến đã động tay động chân thì em có thể nói anh như vậy sao. Anh vội vàng cho em thành kẻ ngốc sao." Vương Tĩnh Kỳ cũng không cảm thấy tính tình của mình không tốt, mặc kệ là đời trước hay đời này đều vậy, người khác đánh giá cô vốn không ít. Cô nhìn thấy Chu Cẩm Du lại duỗi bàn tay ra liền nhanh chóng trừng mắt trách móc.

"Được rồi, không náo loạn với em nữa, lúc đó anh không phải là không gặp em một ngày nên nhớ em sao." Chu Cẩm Du da mặt dày nói ra những lời ngon tiếng ngọt.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong không nói gì chỉ bĩu môi tỏ vẻ không tin, sau đó liền im lặng nhìn phong cảnh ngoài xe.

"Em không tin? Anh thật sự rất nhớ em." Chu Cẩm Du bớt chút thời gian nhìn cô gái đang ngắm phong cảnh kia, anh đúng là nói thật, hôm nay lúc anh đang họp đúng là anh đã lặn mất, cả đầu anh chỉ nghĩ đến hình ảnh hai người buổi sáng ở phòng tắm.

Căn bản Vương Tĩnh Kỳ không nghĩ sẽ để ý tới anh, nói như vậy thì ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng không tin được.

Chu Cẩm Du nhìn phản ứng của cô, cảm thấy cô gái này lúc ở trên giường vẫn đáng yêu hơn một chút, vì vậy mà buổi tối hôm nay ở trên giường anh nhất định phải làm cho cô tin tưởng mình.

"Em ăn cơm chưa? Chúng ta đi ăn cơm trước đi." Chu Cẩm Du hỏi.

"Em không đi, em ăn rồi." Hiện tại cô chỉ muốn về nhà nằm ở trên giường nghỉ ngơi. Đêm qua điên cuồng như vậy, hơn nữa lại cộng thêm bữa sáng nay. Ban ngày cô còn dạy học, sau khi tan tầm lại chạy đến bệnh viện để làm cha mình hết giận.

Lượng công việc một ngày này của cô rất nhiều nha, người cô có làm bằng sắt cũng không chịu nổi đâu.

"Anh chưa ăn, em đi với anh đi." Chu Cẩm Du trừng mắt, liếc Vương Tĩnh Kỳ một cái, anh không thích người khác phản bác lại mình. Hơn nữa anh đúng là chưa ăn cơm, biết buổi tối Vương Tĩnh Kỳ tới bệnh viện anh liền ở tại văn phòng xử lý công việc đến tận bây giờ. Vợ Bí thư Lý muốn chuẩn bị cơm cho anh, nhưng Chu Cẩm Du muốn cùng cô ăn cơm cũng không muốn, dù sao lúc đi đón Vương Tĩnh Kỳ cũng không tính là muộn, ai biết cô gái này lại không có lương tâm tự mình ăn trước.

"Em mệt nên không đi cùng anh đâu, anh đưa em đến cổng trường Nhất Trung là được." Vương Tĩnh Kỳ tựa đầu vào cửa kính xe, cô căn bản không tiếp nhận cái nhìn chăm chăm của Chu Cẩm Du. Hiện tại cô đã nghĩ đến việc trong chốc lát nữa sẽ được nằm ngủ trên giường.

Trong xe yên tĩnh trở lại, sau đó Vương Tĩnh Kỳ đang nhắm mắt cảm thấy quanh người mình lạnh buốt, sau khi mở mắt ra cô liếc về phía Chu Cẩm Du đang ngồi ghế lái một cái. Cuối cùng cũng phát hiện ra mặt anh đang đen xì.

Wang Tĩnh kỳ không thể không giữ vững tinh thần, cẩn thận nghĩ xem

mình vừa nói cái gì mà để người đàn ông này làm không khí thành như vậy.

Sau đó cô mơ hồ biết được người đàn ông này khó chịu cái gì. Nhưng cô đã mệt chết đi được, thật sự không nghĩ sẽ lại đi đến khách sạn đợi ở đây để cho anh gọi món, chờ đồ ăn, ăn cơm, sau đó về nhà. Cô khẳng định trước mười giờ mình không thể lên được giường.

Cô nhìn nhìn khuôn mặt đen xì của Chu Cẩm Du trong lòng cân nhắc một chút, sau đó cẩn thận hỏi: "Buổi tối ăn nhiều cũng không tốt cho cơ thể. Anh hiện tại đã hơn ba mươi tuổi, nhìn cũng sắp đến buổi mười đi, phải biết chăm sóc cơ thể chứ. Hay ta không đi khách sạn lớn ăn cơm tối nữa, em với anh đến quán cháo ăn cháo có được không? Buổi tối ăn cháo bồi dưỡng."

Thực ra là cô nghĩ cháo ở các quán cháo đều có sẵn, đi ăn cháo như trong lời nói của cô thì bữa cơm chỉ khoảng nửa giờ là có thể xong.

"Không đi, cái loại đấy làm sao bồi dưỡng được, mà ai có thể đảm bảo được an toàn, em có biết họ dùng dầu mỡ, nguyên vật liệu gì không, những cái đấy với cơ thể càng không tốt." Chu Cẩm Du hừ lạnh một tiếng.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong trong lòng thầm mắng, quán nhỏ không thể đảm bảo an toàn nhưng cũng có ai biết khách sạn lớn có đảm bảo được an toàn hay không. Người không tốt thì dùng dầu gì gì đó cũng không tốt mới lừa được những kẻ ngốc nha.

"Nhưng buổi tối ăn cháo cũng không phải không được, nhưng phải là do em nấu." Chu Cẩm Du đột nhiên sửa lời, nghĩ tới biện pháp tốt nhất.

Nghĩ đến đây anh lập tức hành động, đánh tay lái đi về phía siêu thị Tân Mão Đặc đang mở.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong thì lặng người đi một lúc, cơ hội cho chính mình nấu cơm có thể như vậy sao, ngày đầu tiên hai người mới có quan hệ, ngày hôm sau cô đã phải giống phụ nữ có chồng cái tà quy chính nấu cơm cho anh rồi.

"Em không biết nấu ăn, vì thân thể khỏe mạnh của anh hay là thôi đi." Cô không có nói chuyện chết, nếu về sau anh biết cô có thể nấu ăn thì vẫn không thể làm gì được cô.

Chu Cẩm Du không để ý tới cô, trực tiếp lái xe vào bãi đỗ xe, sau khi xe

dừng lại thì kéo Vương Tĩnh Kỳ đi vào bên trong siêu thị.

Vương Tĩnh Kỳ biết mình bây giờ có nói gì đều đã muộn nên cô bắt đầu cần nhân.

"Em nói là không biết nấu ăn, nếu không anh để em làm thì em cũng có thể làm, nhưng hương vị em cũng không cam đoan đâu. Trước tiên nói tốt đã, đến lúc đó anh đừng có nhắm mặt với em."

Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy lỗi vào siêu thị thì vội vàng rút tay của mình đang ở trong bàn tay của Chu Cận Du ra.

Nhìn thấy Chu Cận Du dừng lại, quay đầu trừng mắt với mình thì cô vội vàng giải thích: "Khiêm tốn, khiêm tốn, chúng ta đều đã lớn tuổi như vậy rồi còn dặt tay nhau đi siêu thị, người khác mà nhìn thấy mà sẽ chê cười."

Cô nói xong cũng không nhìn sắc mặt của Chu Cận Du mà trực tiếp bước nhanh vào trong siêu thị, đẩy xe hướng mục tiêu đi đến.

Chu Cận Du ở đằng sau đi theo cô, hai mắt anh gắt gao trừng cô gái phía trước đi rất nhanh giống như là chạy trốn, chẳng nhẽ mình bị ghét bỏ sao? Mình nhiều hơn cô ấy mấy tuổi? Hôm nay cô ấy đã hai lần nói anh lớn tuổi. Chính bản thân anh mới qua ba mươi thôi mà, làm sao mà cô ấy lại nói mình giống như bảy tám chục tuổi vậy.

Nhưng anh cẩn thận nghĩ lại, Tĩnh Kỳ so với mình quả thật còn khá trẻ, năm nay cô ấy mới hai mươi tư tuổi, so với mình ước chừng nhỏ hơn tám tuổi nha. Nhưng anh chắc chắn không thừa nhận mình già. Người đàn ông đến tuổi này như anh mới cực kỳ có sức quyến rũ, không phải sao?

Vương Tĩnh Kỳ ở phía trước không biết là vì một câu vô tâm trong lời nói của mình lại khiến cho lòng tự trọng mạnh mẽ của người đàn ông đằng sau chở nên mơ hồ đôi chút. Cô chỉ đẩy xe hướng phía khu gạo và mì đi tới.

Đời trước cái siêu thị Tân Mão Đặc này Vương Tĩnh Kỳ đi dạo không biết bao nhiêu lần, đối với nơi này đặc biệt quen thuộc, cho nên cô rất nhanh đã tìm được gạo.

Cô có vẻ lưỡng lự giữa mua gạo Đông Bắc, hay là mua gạo Thái Lan, Chu Cận Du cũng muốn giúp cô đưa ra sự lựa chọn.

Bốp một tiếng, mười cân gạo Trang Ngũ Thường bị ném vào xe đẩy.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn người đàn ông đứng sánh vai với mình, đột nhiên nghĩ đến tại sao mình lại cùng người đàn ông này ở trong nơi công cộng như vậy, nếu như bị người khác nhìn thấy được thì đúng là chuyện phiền toái.

Cô chột dạ một chút hướng về phía bên cạnh nhìn, cô định không ai chú ý tới mình thì vội vàng nói: "Được rồi, gạo chọn loại này đi, anh nhìn giúp em xem có phải là Tiểu Mễ hay không."

Cứ như vậy, cô làm anh đi rất xa, Vương Tĩnh Kỳ cũng không lựa chọn kỹ càng để làm lãng phí thời gian nữa, muốn mua cái gì liền đến gần lấy để vào trong xe đẩy, đương nhiên chọn lựa đồ tốt nhất, vì dù sao người cuối cùng trả tiền cũng không phải là cô.

Chu Cẩm Di bị cô sai khiến mấy lần cũng nhìn ra chút manh mối, lúc trở lại bên người cô anh thấp giọng cảnh cáo vô cùng nguy hiểm nói: "Em được đấy, biến anh thành người hầu để đùa giỡn."

Người đàn ông này đúng là giát vàng lên mặt mình, anh có bằng lòng làm người hầu sao? Đương nhiên những lời này có đánh chết Vương Tĩnh Kỳ cũng không dám nói. Cô làm như nghe không hiểu, cười nhẹ: "Anh nói gì vậy, không thể bình thường một chút sao. Được rồi, em thấy lấy cũng không ít, chính là làm tám món ăn cho mười người cũng đủ, hôm nay như vậy đi." Vương Tĩnh Kỳ vỗ vỗ xe đẩy gần như đầy nói.

Chu Cẩm Du hung dữ trừng mắt liếc cô một cái, cũng không nói gì mà giành lấy xe đẩy đi về phía cửa ra.

Bởi vì là buổi tối nên cũng không tối, người cũng không đông nên rất nhanh đến lượt cô tính tiền.

Lúc Vương Tĩnh Kỳ lấy đồ trong xe đẩy để lên bàn thu ngân thì đột nhiên Chu Cẩm Du trực tiếp hướng lên quầy lấy đi hai hộp Đông Tây, Vương Tĩnh Kỳ đảo mắt qua thấy vậy thì mặt liền phiem hồng.

Người đàn ông vô sỉ này, mua cái này cũng không biết lựa thời điểm, anh chỉ sợ người khác không biết anh muốn làm chuyện xấu gì chắc.

Động tác trên tay cô vẫn tiếp tục nhưng ánh mắt lại hung hăng nhìn Chu Cẩm Du, cô hy vọng có thể làm cho anh nhớ lại lẽ nghĩa liêm sỉ là thế nào. Nhưng

hiển nhiên là cô đánh giá cao chính mình, cái người đàn ông kia như còn thấy mua chưa đủ nên tự nhiên cầm thêm hai hộp so sánh cái gì đó.

Chu Cẩm Du phảng phất cảm nhận được ánh mắt như muốn giết người của Vương Tĩnh Kỳ, anh đem sự chú ý trong tay chuyển đến khuôn mặt đỏ au của cô, đột nhiên anh cười dịu dàng, dùng giọng nói không lớn nhưng cũng để người xung quanh nghe được hỏi: "Em yêu, em nhìn xem em thích hương vị gì."

Thẳng đến khi xe vào Lan Hòa Tiểu Trúc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Tĩnh Kỳ vẫn còn sa sầm, đối với người bên cạnh không biểu cảm gì. Mà Chu Cẩm Du sau khi ngồi vào xe thì bắt đầu cười, anh vốn đã muốn tỉnh táo lại, nhưng chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn không chút thay đổi đang đỏ bừng của Vương Tĩnh Kỳ thì anh đều không nhịn được bật cười.

Rất nhiều năm anh đều không cười sảng khoái như vậy, xem ra cùng với cô gái này ở chung một chỗ cũng tốt, chính là làm thân thể khỏe mạnh nha.

Hai người túi lớn túi nhỏ đi vào thang máy, Vương Tĩnh Kỳ nhìn Chu Cẩm Du qua gương thang máy vẫn thấy khóe miệng anh còn cong lên rất lớn, cuối cùng cô cũng không nhịn được.

"Anh có thể không cười được không, anh đúng là không phải đàn ông, thấy em bẽ mặt như vậy anh cảm thấy cực kỳ thú vị sao?"

"Anh không phải là đàn ông à, ngày hôm qua không phải em đã biết sao, như thế nào, em còn muốn để anh chứng thực với em một chút sao? Cũng không phải không được, chẳng qua là để cho ngựa chạy thì cũng cần cho ngựa ăn cỏ đã. Em trước hết cho bụng ta no đã, rồi anh khẳng định sẽ thỏa mãn hết thảy chu cầu của em." Cửa thang máy mở, Chu Cẩm Du mang theo toàn bộ túi to đi vào trong nhà, quay đầu đá lông nheo với Vương Tĩnh Kỳ còn đang đứng ngây người.

"Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ, quá không biết xấu hổ rồi." Vương Tĩnh Kỳ bị tức điên lên, cô xách túi lớn bên chân lên nén về phía gáy người đàn ông trước mặt.

Chương 112: Hai Người Quan Hệ

Hai người đùa giỡn một trận, cuối cùng đến trước đến chín giờ tối cơm mới được đưa lên bàn ăn.

Không chỉ riêng món cháo thịt nạc với trứng muối Chu Cẩm Du yêu cầu, Vương Tĩnh Kỳ còn thuận tay làm dưa chuột trộn tỏi và khoai tây thái sợi.

“Lần sau dưa chuột em cắt nhỏ một chút, cắt lớn như vậy bên trong không ngấm gia vị, mà tỏi cũng không phải không mua được, cho có mấy nhánh tỏi thế này thì làm gì có mùi vị gì.”

“Ừ, khoai tây trộn thì tạm được, nhưng nếu mình tự thái thì sẽ tốt hơn, em cần phải trau dồi thêm nha.”

Chu Cẩm Du vừa nhét thêm thức ăn vào miệng vừa không ngừng soi mói.

Vương Tĩnh Kỳ không nhịn được bộ dáng đặc sắc của anh, cô không nói một câu đã đem chén đĩa, đồ ăn đến trước mặt mình, ý tứ của cô không cần nói cũng biết, đó chính là không ăn thì bỏ.

Chu Cẩm Du nhìn hành động như trẻ con của Vương Tĩnh Kỳ cũng không tức giận mà trái lại còn bắt nạt cô.

"Em, cô gái này chính là đang buồn bực ư, anh chỉ nói những gì mình nghĩ cũng không được sao, làm sao lại dùng phương pháp này chứ." Anh nói xong thì vòng qua bàn ăn kéo Vương Tĩnh Kỳ đang ngồi trên ghế bên kia lên.

"Em làm sao vậy, em không ăn nhưng anh thì chưa ăn xongđâu." Vương Tĩnh Kỳ đang ăn ngon bị kéo lên như vậy làm mất hứng.

Chu Cẩm Du ngồi ở trên ghế của Vương Tĩnh Kỳ, sau đó tay anh dùng chút lực kéo cô ngồi xuống chân của mình, đè lại cô gái nhỏ không an phận rồi trào phúng nói: "Em không có ý này sao? Vậy em đem đồ ăn đều đến trước mặt mình là có ý gì? Không phải là muốn anh bón cho em sao?"

Vương Tĩnh Kỳ ngồi ở trên đùi của anh liều mạng giãy dụa, cô thật sự chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như anh nữa.

"Anh còn không biết xấu hổ, chính mình kén cá chọn canh, ghét này ghét kia, cuối cùng còn đổi trắng thay đen. Anh buông ra, em không hầu hạ được, không hầu được."

Chu Cẩm Du tăng thêm lực ở cánh tay, nhưng khi nhìn thấy người trong lòng thật sự đang giận dữ thì vội vàng đỡ dành cô. Đến buổi tối anh vẫn còn muốn được ôm mỹ nhân nha.

"Ôi chao, em đây là tức giận, thực sự tức giận sao? Anh chỉ đùa với em thôi, đừng nóng giận nha." Chu Cẩm Du hôn một cái lên mặt Vương Tĩnh Kỳ lấy lòng.

Vương Tĩnh Kỳ hung hăng đưa tay lên xoa xoa chỗ dính nước bọt trên mặt, xem như cô đã nhìn ra người đàn ông này chính là kẻ bỉ ổi, mình mềm mỏng thì anh liền hếch mặt mũi lên, mình mà cứng rắn một chút thì anh lại giống như chú chó nhỏ vậy.

"Như nhau thôi. Em ăn xong rồi thì đem bát đi rửa, anh vẫn còn chưa xong đâu."

Chu Cẩm Du đối với thái độ của cô tuyệt đối không tức giận, nhìn cổ và hai má của cô mà yêu thích không thôi.

"Anh lại đây chính là đến bón cho bảo bối của anh, nào há mồm ra, a....." Chu Cẩm Du buông tay phải ra cầm lấy đôi đũa của cô gắp một ít sợi khoai tây đưa đến miệng Vương Tĩnh Kỳ chuẩn bị bón cho cô.

Vương Tĩnh Kỳ không nghĩ tới anh lại bón cho mình nên có chút không kịp phản ứng, cô chỉ ngây ngốc há mồm ăn chiếc đũa khoai tây kia.

Sau đó là một ngụm cháo rồi một đũa thức ăn.

"Không cần anh bón. Em có thể tự ăn được." Vương Tĩnh Kỳ xấu hổ nên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chính mình không bị bệnh, không gặp tai họa làm sao lại để người ta bón cơm, cô cảm thấy mình thực sự không còn mặt mũi nữa. Cô cũng biết đây là chuyện người yêu gần gũi nhau, nhưng coi cô bao nhiêu tuổi chứ, càng như vậy cô lại càng cảm thấy mình không có mặt mũi nào nữa.

Chu Cẩm Du nhìn cái miệng nhỏ của cô ăn một ngụm cháo lại một ngụm

cháo thì anh thăm thì nói: "Nhu thế nào mà anh lại cảm thấy mình chưa ăn no, đều là vì phục vụ em thời gian lâu như vậy, em có phải nên báo đáp lại anh không. Cũng phải có qua có lại mới toại lòng nhau chứ."

Vương Tĩnh Kỳ nhìn vào mắt của anh cảm thấy có gì không đúng, vội vàng che lại miệng của mình.

"Anh muốn làm gì?"

"Mặc kệ là cái gì, anh nhìn em ăn có vẻ rất ngon, anh muốn nếm thử xem có phải hay không nếu anh ăn cũng sẽ có hương vị như vậy." Anh nói xong liền cầm hai tay của Vương Tĩnh Kỳ rồi nghiêng người hôn cô.

Hai tay Vương Tĩnh Kỳ bị cầm, cô chỉ có thể ngửa ra đằng sau, không muốn cho anh thực hiện được, cô nghĩ không biết có nên giảng giải cho anh một lớp về vệ sinh không, miệng cô vừa ăn này ăn nọ mà.

Chu Cẩm Du đem hai tay của cô để ra sau lưng mình, sau đó anh đè lại cái đầu nhỏ của cô rồi dùng đầu lưỡi thăm dò vào miệng cô, từ môi đến răng, rồi càng ngày càng sâu.

Một hồi lâu sau, Chu Cẩm Du mới thỏa mãn buông cô gái trong lòng đang thiếu dưỡng khí, sắc mặt đã hồng ra.

"Ừ, quả thật rất ngon." Chu Cẩm Du nói xong còn chép chép miệng.

Mặt Vương Tĩnh Kỳ càng đỏ hơn, cô đã sớm có cảm giác được tiểu Chu Cẩm Du đang ngẩng lên dưới hông mình.

"Anh chưa ăn no để em lấy thêm cho anh nhé." Cô nói xong cũng không nhìn Chu Cẩm Du, thoáng cái đã nhảy xuống đất, đến bát cũng quên lấy liền chạy vào phòng bếp.

Kết quả cô còn chưa chạy đến cửa bếp đã bị Chu Cẩm Du từ phía sau bế lên.

"A....." Vương Tĩnh Kỳ thấy mình bị nâng lên thì miệng phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Chu Cẩm Du cười lớn, đem người cô vác lên vai rồi đi về phía phòng tắm.

"Em làm việc cả ngày, buổi tối còn nấu cơm thật là vất vả, hiện tại em để

anh phục vụ em một chút, xem như lãnh đạo khen ngợi em vất vả một ngày."

Lúc Vương Tĩnh Kỳ bị đặt xuống thì đầu óc choáng váng của cô mới biết được nơi đến không phải là phòng ngủ mà là phòng tắm thì cô lập tức nhớ tới sự tình phát sinh buổi sáng ở trong này. Lúc này, không chỉ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mà cả cổ của cô đều đỏ hết lên.

"Anh, anh muốn làm gì, tự em tắm rửa là được rồi, không cần anh đâu, anh nhanh ra ngoài đi. A.....Anh đúng là không biết xấu hổ." Vương Tĩnh Kỳ thực sự sợ hãi người ở trong phòng tắm, chuyện hồi sáng thật sự đã làm cô sợ hãi rồi, nhìn thấy Chu Cận Du không biết xấu hổ bắt đầu cởi quần áo thì cô không nhìn được kêu lớn lên.

"Sao thế, em sốt ruột à, anh giúp em cởi." Chu Cận Du giống như không nghe thấy tiếng kêu to của cô, anh nhanh chóng cởi sạch đồ của mình, sau đó bức Vương Tĩnh Kỳ đến góc tường bắt đầu động thủ với cô gái đang liều mạng giãy dụa, rồi đem cô lột sạch.

Vương Tĩnh Kỳ gấp đến phát khóc, lúc cùng anh trở về đã nghĩ đến chắc chắn hai người không thể thuận khiết đắp chăn nói chuyện phiếm được, nhưng cô cũng không muốn ở trong phòng tắm nha.

"Chu Cận Du, chúng ta không nên ở chỗ này được không, chúng ta đến giường đi." Cô nghĩ muốn tìm một chỗ mình có thể chấp nhận được.

"Ha ha, anh không nghĩ tới tiểu Kỳ Kỳ lại gấp như vậy nha. Không phải vội, anh khẳng định sẽ thỏa mãn em, nhưng trước hết em nói cho anh biết em bảo làm gì vậy?" Chu Cận Du hướng người trong lòng ôm, sau đó mở vò hoa sen ra, một dòng nước ấm áp liền rơi xuống làn da trần trụi của hai người,

Thật đúng là giống như Chu Cận Du trả lời, bàn tay to của anh sờ loạn người cô giống như tắm rửa cho Vương Tĩnh Kỳ vậy.

"Chu, Chu Cận Du."

"Ừ? Anh gọi em là bảo bối, cục cưng, tiểu Kỳ Kỳ mà em lại có thể gọi anh xa cách như vậy. Có phải là nên phạt hay không." Chu Cận Du đối với cách xưng hô của cô với mình không hài lòng.

"Cận Du? Cận Du." Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy bàn tay của anh đã muốn đưa tới hai chân của cô liền lập tức thỏa hiệp.

"Ừ, rất bình thường. Chưa đủ thân mật." Chu Cẩm Du soi mói.

"Du? Tiểu Du? Tiểu Du Du?"

Bàn tay của Chu Cẩm Du nhẹ nhàng nhào nặn hạt trân châu nhỏ kia làm Vương Tĩnh Kỳ run rẩy. Hai tay cô bám vào thân hình cường tráng của anh, miệng hoảng sợ kêu.

"Ừ, lần này tốt hơn chút, thân mật có thừa, nhưng không đủ ái muội, em cần thận nghĩ lại xem." Anh nói xong thì tay đã cảm giác được cô đã động tình, anh đem ngón tay đi vào cơ thể cô, không ngừng thăm dò.

Vương Tĩnh Kỳ đã đứng ngồi không yên, cô cúi đầu miệng phát ra âm thanh ái muội, có chút như khóc lóc nức nở van xin: "Em không nghĩ được, anh ra đi, anh ra đi, em chịu không nổi nữa."

"Mới như vậy mà em đã chịu không nổi rồi, như vậy sao?" Hơi thở của Chu Cẩm Du hỗn loạn, Tiểu Chu Cẩm Du dưới thân đã cứng rắn, vươn thẳng lên kêu gào âm ỉ.

Nhận thấy nơi đó của cô ra nhiều nước thì anh rút hai tay ra, dùng chút lực đem chân cô mở ra liền hung hăng đi vào.

"A....." Chu Cẩm Du không nhịn được thoải mái ngâm ra tiếng.

"A....Đau. Anh đi ra." Tuy rằng của cô đã ướt nhưng anh đột nhiên tiến vào như vậy vẫn làm Vương Tĩnh Kỳ chịu không nổi.

"Đêm qua em cũng không kêu đau, như thế nào hôm nay mới kêu vậy." Chu Cẩm Du nghe xong lời cô nói cũng không yêu thương mà nở nụ cười.

Vương Tĩnh Kỳ lôi kéo, trong lòng thầm hận anh, kia có thể giống nhau sao. Tối hôm qua đó là do cô uống rượu, thần kinh đều trong trạng thái hưng phấn, thân thể ở trạng thái vô cảm, chỉ cảm thấy sung sướng, như vậy còn có thể cảm thấy đau sao.

Chu Cẩm Du mặc kệ cô kêu đau đớn. Nếu anh có thể đi ra thì anh cũng không phải là đàn ông nữa rồi.

Nhìn người kêu đau còn có thể trợn trắng mắt nhìn mình thì xem chừng cũng

không đau đến nỗi nào, vậy nên anh cũng không cần khách khí. Tiêu đề của anh như cảm nhận được bên trong của cô đang co rút khoái cảm, Chu Cẩm Du hôn cô một chút, sau đó trấn an rồi nhẹ nhàng ở bên tai cô nói lời tâm tình: "Bảo bối, cục cưng.....Một chút nữa sẽ không đau....."

Lần này những lời anh nói cũng không có tác dụng trấn an mà chỉ kích thích tính nóng nảy của Vương Tĩnh Kỳ.

Cái này là đại ngu ngốc nha, anh chỉ nghĩ đến mình khoan khoái, cô kêu đau anh cũng để cho cô tự chịu đựng, sao anh không tự mình chịu đau đi.

"Anh thật là hỗn đản, đồ lưu manh....." Miệng cô mắng, thân thể cũng xoay xoay chuyển động, nhưng mộng cô lại bị tay của Chu Cẩm Du nắm giữ không thể động đậy, cô chỉ phí công giãy dụa.

Nhìn người trước mắt cứ lắc lư như con thỏ nhỏ thì hạ thân của anh càng căng lên ma sát nhẹ nhàng, nhất thời anh cảm thấy âm một cái, lý trí như nổ tung, anh không quan tâm chỉ ôm mộng của cô bắt đầu chuyển động trên trên phạm vi lớn.

"A.....Vương bát đản.....Trúng thối.....A.....Anh nhẹ một chút....." Sau lưng anh là âm thanh khóc lóc của cô.

Chu Cẩm Du cái gì cũng không quan tâm, anh đem Vương Tĩnh Kỳ dán lên vách tường bắt đầu điên cuồng chuyển động.

Hạ thân Vương Tĩnh Kỳ có chút đau đớn đã sớm bị chuyển động không ngừng của anh trở nên tê dại.

Cô không khỏi từ từ hưởng thụ rên rỉ, Chu Cẩm Du nghe tiếng ngâm yêu kiều của cô thì khóe miệng cong lên.

Phòng tắm bỗng nhiên đầy tiếng rên rỉ, thở gấp ái muội cùng tiếng da thịt va chạm vào nhau.

Không biết thời gian qua bao lâu, Chu Cẩm Du trầm giọng gầm một tiếng, Vương Tĩnh Kỳ cảm giác được dưới thân mình có một luồng nhiệt phóng vào....Đã xong, cuối cùng thì đã xong rồi.

Chu Cẩm Du nhìn cô gái yếu đuối ở trong lòng ngực mình rất là kiều ngạo, mình lớn hơn cô tám tuổi thì sao chứ, ở trên giường còn không phải là đã thu

thập cô ấy thuận lợi, rất nghe lời sao.

Nhìn Vương Tĩnh Kỳ trên đui chảy ra tinh hoa của mình thì anh nhíu mày, anh đã quên mang đồ bảo vệ rồi.

Anh qua loa hướng một chút vào nơi đó rồi khom người bế bổng cô lên, không che đậy gì đi về phía phòng ngủ.

Chương 113: Mặt Người Dạ Thú

Chờ lúc hai người nằm trên giường, ánh mắt Vương Tĩnh Kỳ đã mệt mỏi không mở được ra.

Cô vẫn cảm thấy thân thể của mình không tệ, nhưng sau khi trải qua hai ngày này cô lại cảm thấy thân thể này của mình thật sự vô cùng là mảnh mai. Hiện tại nằm ở trên giường giống như là chạy cả nghìn thước, cả người cô đều như muốn rời ra từng mảnh vậy.

Lúc cô vừa mơ hồ thì đã bị người bên cạnh đẩy cho thức dậy.

"Đừng có ngủ trước, đề tài chúng ta mới nói còn chưa có chấm dứt đâu." Chu Cận Du ôm cô vào ngực, bàn tay của anh cầm nắm bộ ngực trắng nõn của cô, đặt ở trong tay nổi lên ý tứ đùa giỡn.

"Hử, cái gì?" Vương Tĩnh Kỳ đã sớm đem vấn đề kia quên đến tận nơi nào rồi. Sau khi nói xong, hiện tại cô chỉ nghĩ đến ngủ, có thể hay không không cần âm ỹ với cô thế này.

Chu Cận Du mất hứng, bàn tay của anh cũng tăng thêm lực đạo, đương nhiên vẫn rất đúng mực.

Vương Tĩnh Kỳ bị nắm đau, "Ôi, anh làm sao vậy!" Cô cực kỳ mất hứng không thể không mở mắt ra trừng cái người khởi xướng kia.

Nhìn thấy Chu Cận Du hơi hơi hí mắt nhìn cô thì trong lòng cô có cảm giác nguy hiểm.

Cô lập tức nhìn thẳng vào vấn đề của anh. Cô nghĩ lại, mới vừa rồi hai người đang nói cái gì.

"Bảo bối, em thật sự không nghĩ ra sao?" Chu Cận Du nhíu mày hỏi, nhìn như không để ý nhưng thực ra anh rất để tâm.

"Em nghĩ đã, em nghĩ đã, anh đừng sốt ruột." Vương Tĩnh Kỳ bị anh thúc giục có chút buồn bực, cái này nói một câu không đầu không đuôi làm cô không thể không suy nghĩ cẩn thận được.

"Anh không vội, em cứ từ từ nghĩ."

Chu Cẩm Du nói xong thì chống tay lên, lấy tư thế chủ nhân tuần tra lãnh thổ của mình.

Dáng người Vương Tĩnh Kỳ thuộc loại mượt mà, nhưng cô không béo, khung xương lại nhỏ vừa sờ đã thấy toàn thịt mềm.

Chu Cẩm Du nhìn thân thể trắng nõn của cô mà yêu thích không thôi, chẳng trách mình ôm vào lại thoải mái như vậy. Hóa ra cô gái nhỏ này vốn mạnh mẽ lại có tiềm năng như vậy.

Bàn tay của anh từ chiếc cổ mảnh khảnh của cô đi xuống, liền đến bộ ngực thẳng đứng khi nằm ngửa của cô vừa trắng nõn và non mềm thành một đống, vừa vịn một tay anh nắm giữ. Đỉnh nhũ như quả đào hồng tươi mới, xinh đẹp.

Còn cái eo nhỏ, bắp đùi làm Chu Cẩm Du không khỏi nhớ tới lúc nó quấn ngang hông mình lúc bọn họ ở trong nhà tắm.

Xuống chút nữa anh liền nhìn thấy thảo nguyên thơm mát cũng bị hấp dẫn bởi nơi non mềm, phấn nộn kia.

Anh không tự chủ được cúi đầu, đưa tay ấn vào tiểu trần châu.

"A.....Anh đang làm gì vậy?" Vương Tĩnh Kỳ vừa mới nhắm mắt suy nghĩ vấn đề anh nói, tuy nhiên vừa nghĩ vừa thiếu chút nữa mơ hồ ngủ. Vốn nghĩ đến trong thời gian dài như vậy không thấy giọng nói của người đàn ông bên cạnh, cô còn tưởng rằng anh cũng mệt mỏi.

"Hừ...Đừng nhúc nhích, em nghĩ vấn đề là việc của em, anh trêu đùa là việc của anh." Chu Cẩm Du đương nhiên không thể để cho chân cô chụm vào. Anh dùng sức tách hai chân của cô ra, làm cho cái phấn nộn kia để lộ trước mặt mình.

"A, anh có biết xấu hổ hay không, đừng nhìn, đừng nhìn." Hai chân Vương Tĩnh Kỳ bị chế trụ, thân thể cũng không dậy nổi, chỉ có thể phí sức dùng hai tay che khuất mặt mình giống như đà điểu vậy.

Chu Cẩm Du mặc kệ cô, anh chỉ từ từ dùng tay nắm lấy, bắt đầu vịn về hạt trần châu, mắt cũng không nháy mà quan sát đến phản ứng của nơi đó.

"Em hiện tại nói, em bảo anh cái gì."

Tuy rằng Vương Tĩnh Kỳ đang che mặt nhưng phản ứng trên thân thể đều thật sự biểu hiện ra ngoài, cô bị anh kích thích như vậy thì không ngừng kêu "A.....A....."

"Gọi là gì. Em không biết, gọi là gì, anh dạy em đi." Cuối cùng cô hô lên một câu.

Chu Cẩm Du liền nhìn thấy nơi non mềm phần nộn kia trong khe chảy ra một ít dịch trắng trong, anh tò mò lấy tay chà xát vào hạt trân châu.....

"Trước tiên gọi anh nghe một chút."

"Anh.....Anh.....Anh....." Vương Tĩnh Kỳ bị kích thích nên không quan tâm mà kêu loạn lên.

"Ừ, tạm được, em kêu ông xã anh nghe một chút." Chu Cẩm Du nghe xong thực sự vừa lòng, nhưng anh vẫn chưa nghịch đã.

"Ông xã.....Ông xã....." Vương Tĩnh Kỳ chưa từng chịu sự kích thích như vậy, cô không khống chế được. Cảm giác dưới bụng có một dòng suối nhỏ chảy ra.

Cô biết đó là cái gì, thẹn quá cô kêu lớn lên "A a....."

"Ha ha, tiểu bảo bối của anh có phải em muốn hay không." Chu Cẩm Du nhìn thấy dịch trắng trong chảy vào tay mình liền tiến đến ghé mũi vào hôn nhưng vẫn không vừa ý cho rằng như vậy chưa đủ kích thích.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy rất thẹn thùng, cô bụm mặt không nói lời nào, chỉ nức nở ra tiếng.

Chu Cẩm Du phía sau cùng không thông cảm cho cô, kiên quyết muốn cô nói ra tâm ý.

"Lại vẫn không muốn nghĩ, lại muốn không muốn anh."

"Muốn, muốn....." Vương Tĩnh Kỳ không chịu nổi nhỏ giọng khóc nói.

"Muốn cái gì, nói rõ ràng với anh xem." Tiểu đệ của Chu Cẩm Du phía dưới đã sớm không thể chờ được nữa rồi, anh với tay ra tủ đầu giường lấy bao cao su tự mình mang vào.

"Em muốn anh, em muốn....." Vương Tĩnh Kỳ nói cũng không rõ ràng.

"Bảo bôi ngoan, không khóc, anh thương em." Chu Cẩm Du nói xong liền xoay người đè cô xuống.

(Lời tác giả: Vừa mới nhìn quyển tiểu thuyết nên bị kích thích, vì vậy hôm nay ta mới có thể viết thể này đó, cũng không dám viết xuống nữa, mỗi ta sợ bị đập gạch. Tiểu Thạc Thủ ta thực sự xin lỗi mọi người, không thích xem trực tiếp thì gạch chéo là được rồi, trăm ngàn lần không cần mắng Tiểu Thạc Thủ, ta không có mặt mũi nào nhìn mọi người nữa.)

Lovenoo1510: Tác giả à, mấy chương này ngài làm khán giả mất nhiều máu quá, khổ thân tui edit đến bị nội thương. Hu hu.....

Sáng ngày hôm sau, cũng giống ngày hôm trước, Vương Tĩnh Kỳ lại ở trên giường tỉnh lại thì cả người đều đau nhức.

"Cầm thú, anh chính là cầm thú, cởi quần áo ra lại càng không bằng cầm thú." Vương Tĩnh Kỳ nhìn người đàn ông đang ngủ say nở nụ cười thỏa mãn bên cạnh tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cô cũng chỉ dám thừa dịp không có người nghe mà nhỏ giọng mắng thôi.

"A, em đang mắng anh sao?" Chu Cẩm Du tỉnh từ lúc cô cử động, anh cũng nghe thấy cô nhỏ giọng mắng mình, anh không tức giận, ngược lại tâm tình còn rất tốt liền trợn mắt nhìn cô.

Cầm thú, đối với năng lực của anh cô khẳng định.

"Nếu không anh cầm thú một phen, em xem anh là cầm thú mà lại còn không bằng cầm thú có mà." Chu Cẩm Du nói xong liền xoay người, chuẩn bị đem cô đặt dưới thân mình.

"A....." Vương Tĩnh Kỳ thét chói tai giống như con thỏ từ trên giường nhảy xuống, cô cũng không quan tâm người có bị đau hay không.

"Anh nghe nhầm rồi, em đi rửa mặt trước." Cô không dám nhìn lên giường mà chỉ cầm quần áo ngủ cũng không nhìn người mình mà bỏ chạy ra ngoài.

"Ha ha ha....." Nghe được tiếng đóng cửa, Chu Cẩm Du ở trên giường cười phá lên.

Vương Tĩnh Kỳ ở trong phòng khách đương nhiên là nghe được tiếng cười trong phòng ngủ, cô giận nhưng không dám nói, chỉ có thể quơ quơ nắm tay nhỏ của mình trước cửa phòng.

Đến phòng ăn, cô nhìn trên bàn ăn chén bát còn chưa thu thập thì Vương Tĩnh Kỳ mới nhớ tới tất cả mọi chuyện đêm qua đều bắt đầu từ nơi này.

Cô đỏ bừng mặt rồi nhanh chóng chui vào phòng tắm. Đêm hôm qua cô bị anh cởi hết quần áo lại xuyên thấu trên người. Cô ở trong này không có quần áo tắm rửa, nếu muốn ra ngoài chỉ có thể đem quần áo nhiều nếp nhăm kia mặc vào thôi.

Sau đó cô đơn giản rửa mặt, ra khỏi phòng tắm và bắt đầu dọn dẹp bàn ăn, cầm chén bát đến vòi nước bắt đầy tẩy rửa.

Cô một bên để nước chảy ào ào rửa đồ, một bên tay đầy bọt xà phòng, mà trong lòng cô đang tự chán ghét vứt bỏ chính mình. Cô thật sự là không có tiền đồ, từ đầu đến cuối đều bị khi dễ thành như vậy, càng nghĩ càng thấy bấn loạn. Chén bát ở trên bàn kia đều phải do chính mình dọn dẹp đi.

Bên này cô đang hung hăng vui đầu rửa xoong nồi chút giận thì phòng ngủ bên kia mở cửa.

Vương Tĩnh Kỳ nghiêng đầu nhìn thấy Chu Cẩm Du, người đàn ông này lớn như vậy mà lại vô sỉ đến mức để trần truồng đi ra cửa.

"Thế nào, em thích thì cứ nhìn thoải mái." Chu Cẩm Du chính là cố ý xuất hiện như vậy để đùa giỡn cô, cho nên sau khi nhìn thấy cô trong phòng bếp liền cố ý khoe mẽ chính bản thân mình để cho cô thương thức một chút.

"Đang là mùa đông mà anh mặc quần áo xuyên thấu như vậy thật tốt." Vương Tĩnh Kỳ nhìn thoáng qua liền vội vàng quay đầu lại chuyên tâm rửa bát.

"A ha, anh cũng nghĩ vậy, nhưng không biết ai đem áo ngủ của anh chạy mất." Chu Cẩm Du tựa vào cửa phòng bếp lạnh lạnh nói.

Tay Vương Tĩnh Kỳ cứng đờ, sau đó cô tiếp tục vùi đầu, "Anh không mặc áo ngủ mà trực tiếp mặc quần áo cũng được mà." Ý Cô là nhà anh chỉ có một bộ quần áo chần.

Ngày hôm qua quần áo Chu Cẩm Du mặc trên người cũng giống của cô, đều bị nén ở cửa phòng tắm, hiện tại nó cũng đang nằm ở trong bồn nước.

"Ôi chao, anh thực sự đã quên." Chu Cẩm Du nói không sao cả, sau đó nghĩ đến đêm qua ăn cháo trắng với rau rura liền phân phó: "Anh đi tắm, em làm điếm tâm đi, làm cháo như đêm qua là được."

Anh nói xong thì xoay người đi về phía phòng tắm. Không phải anh không muốn tiếp tục trêu chọc cô gái nhỏ kia nữa mà chủ yếu là thời gian của anh có chút vội vàng. Buổi sáng anh còn phải chủ trì một hội nghị quan trọng.

"Em không rảnh, anh muốn ăn thì tự mình ra ngoài mua đi." Ngoài miệng Vương Tĩnh Kỳ thể hiện nói, trong đầu cô nghĩ ai có thể tốt tính như vậy được chứ, đêm qua làm cho người ta như vậy mà sáng hôm nay lại cải tà quy chính bắt cô làm cơm cho anh sao. Vương Tĩnh Kỳ cảnh cáo mình tuyệt đối không thể tiếp tục bị coi thường như vậy được.

"Được, anh xuất hiện mà chưa có cháo anh sẽ ăn em. Em xem mà xử lý đi." Chu Cẩm Du cũng không tức giận, chỉ trực tiếp cảnh cáo cô.

Wương Tĩnh Kỳ khinh thường bĩu môi.

Lúc Chu Cẩm Du đóng cửa phòng tắm lại nói một câu nữa: "Trăm ngàn lần em đừng nghĩ sẽ trốn đi được, trừ phi em muốn chúng ta ân ái trước công chúng."

Anh nói xong cũng không trông nom phản ứng của Vương Tĩnh Kỳ như thế nào đã trực tiếp đóng cửa đi tắm, ở trong phòng tắm còn cao hứng hát hai câu.

Wương Tĩnh Kỳ đứng ở bên ngoài tức giận nghiến răng nghiến lợi, cô nhỏ giọng mắng anh từ trong ra ngoài, rồi ngoan ngoãn bắt đầu vo gạo nấu cháo.

Sau đó ở trong lòng an ủi mình, dù sao mình cũng phải ăn điếm tâm, ở đây nấu cơm cũng coi như là lừa tiền của Chu Cẩm Du, cô vừa vặn còn có thể giảm đi tiền điếm tâm của mình, như vậy là cô chiếm tiện nghi rồi.

Hai người ăn điếm tâm ăn cực kỳ ám áp, Chu Cận Du không có kích thích cô, Vương Tĩnh Kỳ cũng khép chặt miệng.

Chờ hai người dọn dẹp trong nhà xong thì cùng nhau xuống dưới lầu, Vương Tĩnh Kỳ nhìn tây trang thẳng thắn của Chu Cận Du chỉ có một câu để khen ngợi là " Mặt người cầm thú".

Cô đem Chu Cận Du ra cười đùa, nhưng cuối cùng Vương Tĩnh Kỳ bị anh túm lấy bẻ cổ áo lông cho cô xong cũng không để ý phản kháng của Vương Tĩnh Kỳ liền hung hăng cắn một cái lên mặt cô, lưu lại một con dấu đỏ tươi.

Anh nhỏ giọng nói bên tai cô: "Bảo bồi ngoan ngoãn, chờ tôi về anh sẽ nói cho em biết thế nào là mặt người cầm thú nhé."

Vương Tĩnh Kỳ hung hăng cho anh một quyền xong vội vàng soi gương trong thang máy đem cổ áo lông nhấc lên, chỉ sợ người khác nhìn thấy dấu hôn kia.

Nhìn thấy thang máy dừng ở tầng một, Chu Cận Du ôm Vương Tĩnh Kỳ còn đang soi gương tức giận nhỏ giọng dỗ dành: "Được rồi không nào loạn nữa, anh sẽ chú ý cô ý hôn thấp xuống một chút, chỉ cần em ngoan ngoãn thì anh khẳng định người khác không nhìn ra đâu." Anh nói xong còn dùng tay sờ soạn dấu hôn kia, "Còn mệt mỏi không? Nếu em vẫn còn mệt mỏi thì không cần kiên trì, chỉ cần em gọi điện cho anh, anh sẽ bảo Bí thư Lý đến đón em đến chỗ anh ngủ một lát."

Chương 114: Giáo Dục Tuyệt Đối Là Dạy Theo Trình Độ

Vương Tĩnh Kỳ ngồi ở trong phòng hội nghị, nghe giọng nói giáo viên ở trên dạy lâu đầu cô đều bao quát hết thấy.

Nếu không phải là đồng nghiệp trên cùng mặt trận giáo dục, nên cô đối với người đứng đầu vẫn duy trì một chút tôn trọng thì cô đã sớm nằm trên mặt bàn ngủ rồi.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn chung quanh các giáo viên phía trước khác một chút, phần lớn tình hình cũng giống như cô.

Ôi, loại huấn luyện máy móc này thật sự không có ý tứ, chỉ là người bên trên đang khuôn sáo nói thỏa thê kia lại không thực sự là giáo viên đứng ở trên bục giảng, họ chắc là không biết sách vở đều là tĩnh, mà bọn nhỏ dưới bục giảng mới là động. Mỗi một đứa nhỏ một tính cách, không có học sinh hoàn toàn giống nhau, cho nên hoàn toàn không thể sử dụng tài liệu giảng dạy. Giáo dục tuyệt đối là dạy theo trình độ.

Vương Tĩnh Kỳ ngồi ở hàng cuối cùng, không thể ngủ gật nên rất nhàm chán, cô cũng không có chuẩn bị trước tạp chí cho nên chỉ có thể ngồi quan sát các giáo viên phía trước để giải sầu.

Đầu tiên là cô tìm kiếm mấy giáo viên của trường mình, một hồi lâu cô mới nhận ra hai người ở hàng ghế thứ hai phía trước là Ngô Mật Nhi và Mục Văn.

Thấy hai người ghé đầu vào cùng nhau không biết đang nói thầm cái gì, nhưng cô khẳng định không phải là nội dung giáo viên nói ở trên khán đài. Trong lòng Vương Tĩnh Kỳ cảm thán, hai người này thực sự gian quá mức, trong chuyện gì cũng đều muốn dồn nén người khác thành một khối, tới nghe giảng thế nào cũng phải chiếm vị trí phía trước. Cái này cũng được, người ngồi ở vị trí kia điếm cũng không sao cả, nhưng ở trước mặt người giảng dạy như vậy thì không được thành thật lắm, đây không phải là cho giáo viên ở trên mặt mũi sao, phải biết rằng lần này cho bọn họ huấn luyện giáo dục thực sự có thể sẽ làm giám khảo cuộc thi giảng dạy. Lúc này phạm lỗi với họ khi đem lớp giảng dạy thành cái dạng gì mới thì làm sao có thể có

thứ tự tốt được chứ.

Vương Tĩnh Kỳ âm thầm lắc đầu, cô tiếp tục nhàm chán tìm đối tượng quan sát thì cảm thấy di động rung một chút.

Cô lấy ra thì thấy Chu Cận Du gửi tin nhắn tới.

"Em ra ngoài một chút, Bí thư Lý đang ở hành lang an toàn tầng hai đợi em."

Vương Tĩnh Kỳ đóng di động lại, cô nhìn xung quanh như là ăn trộm. Cô sợ người khác phát hiện ra hành động của mình, sau đó dọn dẹp tài liệu và bút trên bàn một chút rồi mang theo túi khom người theo phòng họp đi ra.

Cô còn chưa đi đến hành lang an toàn đã nhìn thấy Bí thư Lý mới nhìn thấy lúc sáng đang đứng ở đó nhìn về phía cô.

"Ngại quá, để anh đợi lâu, thị trưởng Chu tìm tôi có việc gì sao?" Vương Tĩnh Kỳ cố gắng để mình nói chuyện thật tự nhiên.

Cô biết quan hệ của mình và Chu Cận Du có giấu diếm được người khác thì cũng không có khả năng giấu diếm được Bí thư Lý Việt bên người này. Nhưng dù sao cô cũng muốn cho mình chút mặt mũi nên cuối cùng tự thôi miên ở trong lòng rằng hấn không biết, hấn không biết.

"Cô giáo Vương khách khí rồi. Thị trưởng Chu bảo tôi xuống dưới đón cô, vậy hiện tại chúng ta đi thôi ạ." Lý Việt làm bí thư nhiều năm như vậy nên hấn cũng biết suy nghĩ của người khác có tác dụng cực kỳ đúng lúc. Hấn vốn là chân chạy, chỉ cần phục vụ tốt Thị trưởng Chu thì những cái khác hấn cũng không cần biết.

Vương Tĩnh Kỳ thấy hấn không nói Chu Cận Du tìm cô làm gì cũng không hỏi lại, cô và hấn cùng vào thang máy lên trên.

Đến tầng mười hai, thang máy ngừng lại, Vương Tĩnh Kỳ đi theo ra ngoài thang máy. Mắt cô thỉnh thoảng ngắm xung quanh, cô thấy tầng làm việc của Chu Cận Du cũng không có gì bất đồng với các nơi khác ở phủ thị chính, cũng là tường trắng, cửa dày, gạch lát nền sáng choang, có nhiều hơn một chậu hoa ở hành lang, cũng chỉ như vậy thôi.

Lý Việt dẫn Vương Tĩnh Kỳ đi đến trước cửa văn phòng của Phó thị trưởng, hấn cũng không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa ra, sau đó dùng tay ra dấu mời.

Tuy rằng trong lòng Vương Tĩnh Kỳ nói thầm, hiện tại bí thư đều kiêu ngạo như vậy sao, tiến vào văn phòng *oss lại có thể không cần gõ cửa, nhưng cô vẫn bước chân vào văn phòng.

Văn phòng này vượt quá sự tưởng tượng đơn sơ của Vương Tĩnh Kỳ, đại khái thì có hơn hai mươi bình lớn nhỏ ở trong phòng. Đối diện cửa đặt một cái bàn, phía sau là một cái ghế da màu đen thoạt nhìn rất thoải mái, ở đằng sau bên phải ghế dựa còn có một cánh cửa, đoán rằng là nơi nghỉ ngơi của lãnh đạo. Cái này Vương Tĩnh Kỳ biết đến là bởi vì phòng làm việc của hiệu trưởng Lý trường Nhất Trung cũng có một phòng nghỉ ngơi như vậy.

Ở bên trái cửa dựa vào tường đặt hai ghế sofa nhỏ màu nâu bằng da thật, trước sofa là một bàn trà bằng kính, mặt trên đặt một cái gạt tàn thuốc lá, một cái bình hoa nhựa.

Một mặt khác, nơi xử lý công việc lại đặt một cái giá sách, trên giá bày chi chít các loại sách. Làm Vương Tĩnh Kỳ bất ngờ ngoài ý muốn là ở bên cạnh giá sách còn có một bàn để máy tính nhỏ nhỏ, trên mặt bàn là một màn hình máy tính tinh thể lỏng.

Phải biết rằng sau này máy vi tính có rất nhiều, nhưng giai đoạn này còn chưa có thông dụng, màn hình tinh thể lỏng có rất ít, tối thiểu thì Vương Tĩnh Kỳ cũng chưa nhìn thấy loại này ở trong phòng làm việc của giáo viên trường trọng điểm Nhất Trung.

"Cô giáo Vương, Thị trưởng Chu đang khai mạc một hội nghị quan trọng, nhất thời hồi lâu cũng chưa về, ngài ấy dặn dò tôi đưa cô đến phòng làm việc của ngài ấy nghỉ ngơi, nếu cô thấy nhàm chán thì có thể xem sách, máy tính cũng có thể lên mạng, nếu cô có hứng thú cũng có thể sử dụng, nếu cô mệt thì bên kia có phòng nghỉ chuyên trách cho lãnh đạo cô có thể vào trong chợp mắt một chút." Lý Việt thông báo lại lời dặn dò của lãnh đạo một lượt, sau đó nhìn Vương Tĩnh Kỳ xem cô có vấn đề gì không.

"A, vâng, nơi này, nơi này không có gì cơ mật tôi không thể nhìn chứ." Đối với việc có thể hoạt động tự do cô đương nhiên là rất vui, nhưng cô muốn hỏi một chút, trên ti vi chung quy không phải nhìn thấy văn phòng lãnh đạo đều có một đồng lớn bí mật sao, nếu không cẩn thận thì chính mình lại nhìn thấy cái không nên nhìn thì có thể bị giết để giết khẩu nha.

Lovenoo: Bạn Kỳ à, bạn xem nhiều phim quá rùi chãng (T.T)!!!

"Ha ha, cô giáo Vương nói đùa, đây là phòng làm việc của Thị trưởng Chu, không có gì cơ mật cả, cô cứ yên tâm ở trong này nghỉ ngơi đi. Cô muốn dùng trà hay cafe để tôi mang tới cho cô." Lý Việt làm hết phận sự nói.

"Không cần làm phiền anh, tôi không khát." Vương Tĩnh Kỳ làm sao có thể đĩnh đạc sai khiến người ta rót nước cho mình, người ta là thư ký của thị trưởng nha. Hiệu trưởng trường Nhất Trung thấy Bí thư Lý cũng phải cúi đầu khom lưng mà.

"Vâng, vậy mời cô tùy ý, phòng nghỉ của thị trưởng có tủ lạnh nhỏ, bên trong có một ít đồ uống và bánh ngọt, nếu cô cần thì có thể dùng." Lý Việt nói chuyện thực rõ ràng, lễ phép làm cho người ta cảm thấy được tôn trọng.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong thực sự thấy thoải mái, đối với hắn cũng gật đầu tỏ vẻ đã biết.

"Cô còn có gì phân phó nữa không?" Lý Việt thấy đã nói xong dặn dò của lãnh đạo liền lễ phép hỏi một câu cuối cùng, hy vọng mình có thể đem lời dặn dò của lãnh đạo làm chuyện tình chu đáo một chút.

Hơn nữa lấy hiểu biết của hắn với Thị trưởng Chu thì mấy ngày nay nhìn thấy biểu hiện của Thị trưởng Chu hắn có thể khẳng định cô giáo Vương ở trong cảm nhận của thị trưởng không giống với cảm nhận của hắn, tối thiểu bây giờ là không giống như vậy. Nên hắn phải chí công vô tư, tuy rằng không đến mức lấy lòng nịnh bợ nhưng cũng cẩn thận và chu đáo.

"Không có. Tôi ở đây xem sách là được rồi, anh có việc gì phải làm thì đi đi, không cần phải để ý đến tôi." Vương Tĩnh Kỳ khách khí nói.

"Được, tôi đến phòng họp, nếu cô có chuyện gì thì có thể đến phòng thư ký bên cạnh tìm người." Lý Việt thấy Vương Tĩnh Kỳ không có phân phó gì liền đóng cửa phòng làm việc lại rồi đi nhanh về phía thang máy.

Trong phòng hội nghị Thị trưởng Chu vẫn đang chờ hắn đến báo cáo công tác đây.

Lại nói sau khi Vương Tĩnh Kỳ một mình ở trong phòng làm việc vẫn không dám tùy tiện lộn xộn trở mình, chính là ghé dựa sau bàn làm việc cô cũng không dám đến ngồi.

Lòng nhát gan của cô tự tìm lý do, vị trí bé nhỏ như vậy làm sao có thể so với ghế sofa lớn thoải mái, cô làm sao phải ngồi ở đó.

Sau đó cô nhìn hướng giá sách không chớp mắt, cô chuẩn bị tìm một quyển sách để giết thời gian.

Trên giá sách sách nhiều vô số nhưng đại đa số đều là sách chính trị, kinh tế Vương Tĩnh Kỳ không muốn xem, cô nhìn từ trên xuống dưới tìm một lần, ở góc cuối cùng cô tìm được một quyển tạp chí nhưng vẫn là cái loại giới thiệu doanh nhân về chính trị các quốc gia.

Trên đó toàn bộ giá sách cô muốn tìm một cái tạp chí làm đẹp cũng không có.

Cô cầm sách ngồi lên sofa lật xem, không được một lúc đã cảm thấy đau xương sống chỗ thắt lưng. Cô sờ sờ sofa rồi khinh bỉ nghĩ đến, cái sofa này thoát nhìn rất đắt tiền nhưng cũng không ra làm sao, còn không bằng cái sofa bằng vải bố ở nhà của mình.

Lovenoo: Tĩnh Kỳ à, bạn thật là ba chấm, sofa xịn của anh Du mà bạn nữ khinh bỉ như vậy (-.-!)

Cô ở trên sofa bằng da thật nghiêng ngả một hồi thì cảm thấy khí lạnh dưới thân như tản ra, cô nghĩ nghĩ rồi cầm lấy tạp chí đi tới cửa phòng nghỉ, hít một hơi thật sâu mới chậm rãi vặn khóa cửa.

Lọt vào tầm mắt của cô giống như văn phòng làm việc đều là một phòng rộng lớn, phòng này được trang hoàng so với phòng bên ngoài hoa lệ hơn không ít. Không còn là tường trắng nữa mà đã dán giấy tường màu lam. Ở góc tường có cái quầy bar nho nhỏ, bên trên còn có máy pha cafe và máy ép trái cây, trên tủ rượu còn có mấy chai rượu màu đỏ, bên cạnh còn có một cái tủ lạnh trắng cao bằng nửa người.

Ở dưới rèm cửa sổ là một cái giường lớn khoảng 1m8, trên giường có chăn đệm đầy đủ đều là màu lam nhạt. Bên cạnh giường có tủ quần áo bốn cửa.

Vương Tĩnh Kỳ quay đầu nhìn văn phòng lại nhìn cái giường lớn thoải mái trước mặt, trong lòng đấu tranh một hồi, hai suy nghĩ trái ngược nên làm, không nên làm đều đã xong, hiện tại cô cẩn thận giống như có chút chậm chạp, chính mình nằm một lát ở trên giường chắc cũng không có vấn đề gì lớn.

Cô an ủi chính mình như vậy rồi nhẹ nhàng đóng cửa phòng nghỉ, sau đó cởi áo khoác ngoài và giày ra rồi nằm ở trên giường lớn.

Ừ, cái này cũng không sai biệt lắm, so với cái cái ghế sofa không dùng được kia thì đích thực tốt hơn nhiều.

Vừa nằm nghỉ trong chốc lát cô liền nhớ đến lời nói của Bí thư Lý nói hình như có đồ ăn ngon ở trong cái tủ lạnh kia, cô đứng lên mặc áo, đi dép rồi khom người mở cánh cửa tủ lạnh màu trắng kia ra.

Tủ lạnh không quá lớn, ngoài mấy bình nước khoáng và mấy bình nước trái cây ra thì có vài cái bánh ngọt. Cô lấy ra một cái bánh phủ Socola, sau đó lấy một chai nước chanh rồi đóng tủ lạnh lại. Khóe mắt cô vô tình đảo đến bên trong quầy bar, cô phát hiện thấy bên trong quầy bar có một túi lớn đồ ăn vặt.

Vương Tĩnh Kỳ đem những thứ đang cầm trên tay để xuống đầu giường rồi lấy cái túi lớn kia ra, bên trong có mực xé sợi, hạt dưa, ô mai, kẹo sữa, chủ yếu còn hai hộp khoai tây chiên.

Cô cao hứng chọn đồ ăn vặt mình thích bên trong túi, tất cả đều lấy đến bên đầu giường, cứ như vậy cô nằm sấp trên giường ăn một miếng bánh, uống một ngụm nước chanh lại bắt đầu ăn một miếng khoai tây chiên.

Không biết thời gian cô ăn hết bao nhiêu thì chợt nghe thạt cửa phòng nghỉ có người đẩy vào, Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy Chu Cẩm Du đi đến.

"Anh hạp xong rồi à."

Chương 115: Người Đàn Ông Hay Thay Đổi

"Xem ra em ở đây thực nhàn rồi nha!" Chu Cẩm Du nhìn đồ ăn bày trên tủ đầu giường, lại nhìn giường của mình bị người nào đó lăn qua lăn lại, cũng biết cô gái này ở phòng nghỉ của mình vui đến quên trời đất rồi.

Người là anh bảo mang đến, nhưng nhìn cô không hề có áp lực, còn có bộ dáng vô cùng bướng bỉnh làm anh thấy ghen tị. Vừa lúc này anh ở trong phòng hội nghị còn bị vài người bao vây đây này.

"Ha ha, cũng tạm được." Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy sắc mặt của anh có gì không đúng, cũng không biết người đàn ông này làm sao nữa.

Mọi người đều nói đàn bà có nhiều tâm tư, động một chút là tức giận, nhưng cô xem người đàn ông Chu Cẩm Du này so với lòng dạ đàn bà còn nhiều hơn, nhưng lúc anh tức giận cho tới bây giờ cũng không làm quá gì cô.

Cô theo ánh mắt của anh nhìn một vòng, sau đó không xác định hỏi: "Bánh ngọt này ăn rất ngon, anh có muốn ăn một miếng hay không."

Chu Cẩm Du liếc mắt nhìn Vương Tĩnh Kỳ một cái, tâm tư của cô khi nào biết cư xử như vậy? "Em cho anh ăn?"

Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy sắc mặt anh dần dần tốt lên, biết là mình đoán đúng, người đàn ông này vậy mà chỉ vì cái bánh ngọt mà lại khiến tính khí của mình như vậy.

Vương Tĩnh Kỳ xoắn xít liếc anh một cái, sau đó cầm lấy cái bánh đang ăn dở của mình, tay run rẩy bắt đầu bón từng thìa cho anh.

"Đồ thừa anh cũng không ghét."

Vị đại gia kia, ánh mắt ghét bỏ nhìn cô là làm sao nha.

Vương Tĩnh Kỳ quyết định không để ý tới anh nữa, người như thế chính là càng để ý đến, anh càng hếch mũi lên, cuối cùng cô khẳng định còn chưa dứt, vì vậy cô cứ để cho anh tùy tiện nói, coi như không nghe sẽ thấy tốt

hơn.

Chu Cẩm Du trực tiếp ngồi lên trên giường, dùng ánh mắt ý bảo cô là anh còn muốn ăn khoai tây chiên.

"Buổi sáng em làm gì, huấn luyện dưới tầng như thế nào rồi?"

Vương Tĩnh Kỳ cầm một miếng khoai tây chiên nhét vào miệng của anh, sau đó ăn ngay nói thật.

"Hôm nay giáo viên dạy không ra làm sao cả, chỉ toàn là máy móc. Giảng bài thực sự buồn chán vô vị, nếu không phải em cũng là giáo viên thì chắc chắn đã sớm gục đầu xuống bàn ngủ rồi."

Vốn cô cũng không phải chưa từng trải qua huấn luyện. Nhưng đều là ngắn hạn, nhẫn nại vài ngày rồi sẽ qua. Nhưng lần huấn luyện dưới lầu này lại diễn ra liên tục hai tháng, giảng dạy này đều làm giảm đi sự kiên trì của cô, nhưng về sau mà giáo viên cứ dạy như vậy thì thật đúng là làm cho người ta không có biện pháp.

Đáng giận nhất là loại huấn luyện này mỗi ngày đều điểm danh, bình thường đều bố trí người phụ trách đứng ở cửa phòng họp, giáo viên buổi sáng buổi chiều đều đứng ở chỗ đó đánh dấu, cho nên không thể nhịn được thì cũng chỉ có thể nhịn mà thôi. Đúng là rất là không có đạo lý mà.

"À, nghiêm trọng như vậy sao." Chu Cẩm Du trấn an bằng cách vỗ vỗ Vương Tĩnh Kỳ, anh cầm lấy một miếng khoai tây chiên nhét vào miệng cô.

"Đương nhiên, anh cứ chờ xem, kiểu gì vài ngày nữa khẳng định là sẽ có người bắt đầu nghĩ biện pháp trốn học." Miệng Vương Tĩnh Kỳ vừa ăn vừa nói.

Người Trung Quốc cái khác không nói chứ đầu óc là tốt nhất. Đều nói trên có chính sách dưới có đối sách, chờ huấn luyện gần như ổn định sẽ không phải không có ý tưởng mới, đợi bắt đầu cuối tuần kia, khẳng định là chỗ ngồi trong phòng họp sẽ trông nhiều.

"Ha ha, muốn trốn học. Em đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa. Đến đây đều có người đặc biệt đưa đón, đánh dấu xong không cần nghe giảng có thể trực tiếp tới đây, thật sự là không được rồi. Có anh cho người đánh yểm trợ, em nói xem tiện nghi này có phải hay không đều cho em chiếm."

Vương Tĩnh Kỳ nghĩ, cô nhận thấy đúng nên gật đầu, nhưng cô lập tức kịp phản ứng nói: "Anh đừng nói bừa, làm như em là kẻ gian dối vậy, em nói cho anh biết, căn bản em là một học sinh tốt, chẳng qua là do nội dung huấn luyện làm em rất đau lòng mà thôi. Anh nghĩ em và anh còn là thanh niên sao, muốn đem thời gian sống uống phí sao. Em còn có rất nhiều thức muốn học đấy."

"A, em đều có công việc, còn muốn học cái gì nữa?" Chu Cẩm Du thực là không nhìn ra, cô gái nhỏ này còn có chí hướng lớn như vậy.

"Cái đó có công việc hay không thì có quan hệ gì, hiện tại không phải đề đề xướng cải cách phương pháp dạy học của giáo dục sao, bây giờ không phải là đề xướng điện tử hóa sao, vốn em còn nghĩ, tập huấn lần này nội dung chắc sẽ có phương diện này, ai biết vẫn là những lời lẽ tầm thường, một chút tâm ý cũng không có, cứ như vậy huấn luyện, chính là huấn luyện hai năm cũng không có nâng cao trình độ của giáo viên, đúng là lãng phí thời gian mà." Vương Tĩnh Kỳ nói xong còn lắc lắc đầu.

"À, vậy em cho rằng nên huấn luyện cái gì, cần phải giảng dạy chương trình nào." Chu Cẩm Du xoa xao tóc của cô ra vẻ nói chuyện phiếm hỏi.

"Nếu để em an bài, em sẽ bỏ chương trình giáo dục tâm lý học vô dụng kia, sau đó mời học giả nổi tiếng cả nước chính là Ngụy ** đến giảng dạy, chỉ cần giảng dạy hai ngày, tất cả đều là nói về kinh nghiệm của ông ấy, nếu so với giảng dạy sách vở thì hơn hẳn, làm cảm động lòng người, phải nói ông ấy là một giáo viên có tâm.

Lại nói, em còn muốn học máy tính về những thứ có liên quan tới giảng dạy, nói thí dụ như máy chiếu có đèn flash, dù sao chính là có thể học một chút phần mềm điện tử hỗ trợ dạy học, hiện nay tất cả mọi người đều đề xướng đưa máy vi tính vào trường học và lớp học, nhưng trình độ giáo viên không theo kịp, nói tóm lại chính là không hiệu quả." Vương Tĩnh Kỳ bắt đầu chậm rãi nói cách dạy học của chính mình.

Đời trước cùng chính vài năm này cả nước đều bắt đầu thực hành dạy học điện tử, chính là để các giáo viên đi học lớp sử dụng điện tử, đem khái niệm trừu tượng gì đó thành hình ảnh cụ thể, làm cho học sinh hiểu thấu đáo hơn, nói thẳng ra chính là một phương pháp phụ trợ giảng dạy. Nhưng phần lớn phía sau giáo viên đều chưa từng học qua máy vi tính, chính là trang bị cho bọn họ máy vi tính, bọn họ cũng chỉ có thể bật tắt máy, người có trình độ

hơn thì có thể dùng word đánh chữ, còn những cái khác đều không làm được.

Cho nên đối với việc điện tử hóa giảng dạy, tất cả mọi người đều như mò đá qua sông.

"Đúng lúc lần này toàn bộ giáo viên các trường đều tham gia huấn luyện, cũng đều là giáo viên có trình độ giảng dạy tốt, nếu huấn luyện cho các giáo viên một chút cũng có thể có người dẫn đầu, sau khi quay về trường học, bọn họ sẽ tương hỗ các giáo viên khác, nói như vậy, từ từ thì giảng dạy điện tử còn có thể thực hành, mới không phải là một câu nói suông."

Đời trước Vương Tĩnh Kỳ đều tự học những thứ phần mềm máy tính, lúc đi học đều phải xin lãnh đạo, không viết giáo án bằng tay nữa, tất cả đều hoàn thành trên máy vi tính, cho nên việc tự học những phần mềm máy tính này cũng coi như là bắt buộc dĩ.

Nhưng vì là tự học nên có chút sơ sài, rất nhiều chức năng cô đều chưa hiểu rõ hết, cho nên cô mới đợi lần tập huấn này sẽ có chương trình học như vậy.

Chu Cẩm Du nghe rất nghiêm túc, nhưng nghe xong miệng anh vẫn trêu đùa cô.

"Ôi, cô giáo Tiểu Vương rất có thiên phú lãnh đạo nha, phân tích vấn đề rõ ràng đâu ra đấy."

"Cắt, anh đang mỉa mai em sao, trong đầu lãnh đạo các anh đều đã nghĩ đến rồi, còn đến lượt em sao. Em đây đầu gối đã nở hoa rồi, có tài năng thì lãnh đạo các anh hóa ra lại chảnh mảng công việc sao." Vương Tĩnh Kỳ không khách khí công kích trở lại Chu Cẩm Du.

"Được rồi, được rồi. Làm giáo viên, cô giáo Vương phản ánh tình hình rất tốt. Anh làm thị trưởng nên khiêm tốn kiểm điểm, hơn nữa anh sẽ nói việc này với cục trưởng bộ Giáo dục Trịnh, muốn tiến hành cải tiến phải làm thỏa mãn được yêu cầu trí thức của các giáo viên. Dù sao huấn luyện lần này cũng là do phủ Thị Chính hỗ trợ, mục đích ban đầu đều là vì để cho các giáo viên có thu hoạch." Chu Cẩm Du thể hiện thái độ thẳng thắn, coi Vương Tĩnh Kỳ là một giáo viên mà cam đoan.

Ánh mắt Vương Tĩnh Kỳ rung rung, đối với những lời nói của Chu Cẩm Du như vậy làm cô không biết phải làm gì mới tốt.

"Xem em đã ngốc như vậy rồi. Bộ dáng đĩnh đạc nói lúc này đâu rồi. Tốt, đứng lên đi đến thời gian ăn cơm trưa rồi, Bí thư Lý đã chuẩn bị tốt cơm trưa cho chúng ta." Chu Cẩm Du duỗi tay vỗ vỗ vào mông của cô, sau đó đưa tay ra kéo cô từ trên giường đứng lên.

"Sao anh lại thay đổi như vậy, thật là làm cho em không tiếp thu được." Vương Tĩnh Kỳ nhỏ giọng than thở.

Ở trên giường Chu Cẩm Du đều ngang ngược, mạnh mẽ, bình thường lúc dụ dỗ cô việc kia thì Chu Cẩm Du đều dịu dàng cưng chiều, khi giải quyết công việc Chu Cẩm Du lại nghiêm túc khí phách, những thứ này làm Vương Tĩnh Kỳ không thích ứng kịp, không biết đối mặt với sự thay đổi của anh như thế nào nữa.

"Anh vẫn là anh, bất luận anh lúc nào em cũng phải thích ứng." Chu Cẩm Du ghé vào tai cô nhỏ giọng nói.

"Đức hạnh." Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy người này quá thối rồi. Quả thực là đạt tới trình độ người và thần đều phản nộ.

Trên miệng Chu Cẩm Du nở nụ cười kéo cô từ phòng nghỉ đi ra, trong văn phòng không có ai, trên bàn uống nước trước salon có hai hộp cơm. Đoán chừng là Bí thư Lý chuẩn bị cơm trưa cho hai người.

"Đến đây đi, anh không có nhiều thời gian buổi trưa, nên ăn chút cơm đối phó vậy." Chu Cẩm Du trực tiếp kéo cô đến ngồi xuống salon, sau đó lấy một hộp cơm đưa đến trước mặt Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ mở hộp cơm ra, có cơm và bốn món ăn, không có gì để soi mói, hai người nói nói cười cười ăn cơm trưa, sau đó Vương Tĩnh Kỳ bị Chu Cẩm Du kéo vào phòng nghỉ ngủ trưa.

Lúc nằm ở trên giường, Vương Tĩnh Kỳ tò mò hỏi Chu Cẩm Du. "Mỗi ngày anh đều ngủ trưa sao?" Vốn cô muốn nói anh không phải thị trưởng sao, sao lại rảnh rỗi như vậy, giữa trưa còn có thể ngủ, không phải là anh còn phải phê văn kiện chưa xong mới đúng sao.

"Anh vì sao lại không thể ngủ trưa, anh cũng là người có được hay không." Chu Cẩm Du nhắm mắt lại nói.

"Hay em vẫn muốn làm chút gì, tuy rằng hoàn cảnh bây giờ cũng có thể, nhưng em để cho ông xã em nghỉ ngơi nhiều một chút, chờ sau khi tôi về nhà, ông xã tuyệt đối sẽ thỏa mãn em." Chu Cẩm Du vẫn nhắm mắt, một tay kéo cô vào trong lòng ngực mình, một tay chạm vào ngực cô.

"Anh cho là người khác cũng giống anh sao mỗi ngày trong đầu nghĩ cái gì cũng không nhớ rõ, em cũng không phải là anh, em....." Vương Tĩnh Kỳ cọ xát vào lòng ngực anh tìm vị trí thoải mái, miệng thì than thở không biết mí mắt đã nặng xuống từ bao giờ, chỉ trong chốc lát đã ngủ mất.

"Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ, tỉnh, tỉnh lại đi."

Vương Tĩnh Kỳ vừa ngủ bên tai đã nghe thấy giọng nói khiến mình không thể buồn phiền hơn, cô trở mình một cái lại ngủ tiếp.

"Em không dậy à, điếm danh ở tầng dưới phải làm sao bây giờ, vừa mới bắt đầu huấn luyện đã vắng mặt là không tốt đâu." Chu Cẩm Du tỉnh ngủ, tinh thần sung mãn, một tay cầm mái tóc dài của Vương Tĩnh Kỳ ngắm nghía.

"Nếu không anh bảo Bí thư Lý xuống ký cho em một chữ nhé."

"Em không nói gì tức là đồng ý nha."

"Chúng ta đã nói rõ rồi, lúc em tỉnh lại không thể trở mặt với anh đâu đấy."

.....

"Được rồi, đúng là tham quan, em rời giường đây." Vương Tĩnh Kỳ không thể nhịn được nữa, cô xoay người ngồi dậy.

"Ôi, cuối cùng cũng dậy, đây đều là công lao của anh nha. Ừ, bây giờ chỉ còn vài phút, không thể lãng phí, có phải bây giờ em nên thưởng cho anh không." Chu Cẩm Du vừa cười vừa đem người vừa ngồi dậy ấn nằm xuống giường, sau đó môi liền dè lên.

Chương 116: Xuất Viện (1)

Sáng thứ bảy, Vương Tuấn Kỳ từ phòng bếp đi ra, hướng về phía phòng ngủ gọi: "Tiểu Bình, mau rời giường, anh đã nấu xong cơm rồi, lát nữa là muộn đấy."

Anh kêu xong thì vội vàng quay lại phòng bếp, lửa trên bếp vẫn còn chưa tắt nha.

Lý Bình nằm ở trên giường, nghe Vương Tuấn Kỳ gọi thì không kiên nhẫn trở mình hai mắt nhắm nghiền.

Đối với lão Vương gia cô ta thấy đã đủ, thật sự không muốn tới, nhưng hôm nay là ngày bố chồng xuất viện. Lúc ông nằm viện thì cô ta có đi qua hai lần, cũng coi là đến nhìn xem, hôm nay là thứ bảy nếu phải đi nữa thì đúng thật là không thể nào nói nổi.

Hơn nữa người đàn ông của mình coi như cũng là một đứa con có hiếu, tuy nhiều năm như vậy cô ta cũng có chinh đốn được một chút, nhưng ông bố chồng nằm viện cũng được coi là chuyện lớn nên cô cũng cảm thấy anh ấy nên có trách nhiệm.

Chồng cô ta đối xử với cô ta rất tốt, anh ấy chưa từng thay lòng đổi dạ, cho nên đối với cha mẹ chồng cô ta nhất định phải tỏ ra bên ngoài rằng mình cũng bỏ công sức, kiên quyết không thể để cho việc này làm ảnh hưởng tới quan hệ vợ chồng.

"Tiểu Bình, chưa dậy sao? Anh đều đem cháo đến cho em rồi này."

Vương Tuấn Kỳ đặt bát trên tay xuống bàn cơm, nhìn vào phòng và nhà vệ sinh nhưng không thấy người, thì biết là cô vợ của mình còn chưa dậy.

Trong lòng anh thầm thở dài một tiếng nhưng cũng chỉ có thể kêu một lần nữa. Anh không dám đến phòng ngủ kêu vợ dậy, anh chỉ sợ ngay tại chỗ vợ anh sẽ cau mày với anh. Anh biết vợ không thích ba mẹ mình, nhưng có biện pháp nào đâu, anh chỉ có thể bị kẹp ở giữa mà khó xử thôi.

Lý Bình mở to mắt nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường đang huyền não, bảy rưỡi sáng, suy nghĩ một chút cô ta xúc chăn lên rời giường.

Sau khi rửa mặt, lúc cô ta ngồi xuống bàn ăn cơm đã gần tám giờ.

Vương Tuấn Kỳ nhìn đồng hồ một lần, rồi ngồi một bên gấp thức ăn cho cô ta, giục cô ta ăn nhanh một chút.

"Gấp cái gì mà gấp, gấp thì cũng phải đợi em cơm nước xong đã chứ." Lý Bình trợn trừng mắt đối với người đang ngồi nháp nhồm kia.

"Coi như về điểm này anh có tiền đề, không phải em gái anh đã hẹn tốt rồi sao. Trước chín giờ đến bệnh viện là được chứ gì."

"Hắc hắc, anh không phải là muốn đi sớm một chút sao, trước để làm thủ tục xuất viện. Đến lúc Tỉnh Kỳ đến đỡ phải chạy lên chạy xuống."

Lý Bình nghe xong lời anh nói. Trong lòng lại nổi lên tâm tư nhỏ, nghe nói lúc bố chồng nằm viện cô em chồng đóng năm ngàn đồng tiền thế chấp, nếu mình đi làm thủ tục xuất viện.....

Lý Bình nghĩ khả năng có việc tốt nên động tác trên tay nhanh hơn, hai ba lần đã đem toàn bộ cháo trong bát ăn hết.

"Được rồi, bát này để trưa trở về rồi rửa đi, chúng ta sẽ đến bệnh viện ngay bây giờ, nhiều ngày như vậy đều là em gái anh bận bịu. Hôm nay cũng không thể để em gái anh phiền toái nữa." Lý Bình nói xong thì đi vào phòng ngủ lấy túi mặc quần áo, lập tức chuẩn bị ra cửa.

Vương Tuấn Kỳ nhìn vợ đột nhiên thay đổi nên không kịp phản ứng, khi nào thì vợ mình lại hiểu chuyện như vậy.

"Còn thất thần làm gì, anh mặc nhanh quần áo rồi còn đi." Lý Bình từ phòng ngủ đi ra nhìn thấy Vương Tuấn Kỳ vẫn còn đứng ở cửa phòng bếp.

"Ôi chao, lúc này nên đi thôi." Vương Tuấn Kỳ cũng không muốn nghĩ, dù sao Lý Bình cùng mình đi bệnh viện là tốt rồi.

Hai người đi xuống dưới tầng liền đi về phía trạm xe buýt, Lý Bình nhìn nhìn đồng hồ, cắn chặt răng nói: "Hôm nay chúng ta không đi xe buýt nữa, trực tiếp gọi xe đi để đến bệnh viện sớm một chút. Còn giúp mẹ anh dọn dẹp."

Cái này làm Vương Tuấn Kỳ thật sự giật mình, một phen tiền là có thể cho hai người đi mà giờ lại dùng đến vài đồng gọi xe, bình thường anh đúng là không dám tưởng tượng đến.

"Tiểu Bình, gọi xe đến bệnh viện mất mười đồng đấy." Vương Tuấn Kỳ sợ cô ta không biết giá thị trường nên vội vàng nhắc nhở một chút.

"Em biết, không cần anh phải nói." Lý Bình trừng mắt liếc anh một cái, vốn cô ta cũng có chút không nỡ dùng đến tám đồng, anh lại còn ở bên cạnh nhắc nhở. Nhưng nghĩ đến từ bệnh viện trở về có thể kiếm được tiền nên cô ta cảm thấy cần buông tha con sói nhỏ này đi.

Lúc hai người gọi xe đi vào bệnh viện Nhân dân vừa đến tám rưỡi. Lúc xuống xe thì vừa vặn gặp Vương Tĩnh Kỳ đi xem buýt tới.

"Tĩnh Kỳ. Em cũng tới sớm như vậy sao." Vương Tuấn Kỳ từ xa nhìn thấy em gái vội chạy nhanh đến tiếp đón.

Lúc này cô mới nhìn theo hướng Vương Tuấn Kỳ thì thấy anh mình và chị dâu từ trên taxi đi xuống. Nay thật đúng là bầu trời nở hoa đỏ nha, cô đối với chị dâu của mình cũng có hiểu biết, không phải là bắt đắc dĩ thì sẽ không có khả năng gọi xe nha.

Nhưng nhìn vẻ mặt chị dâu như đứa trẻ liều chết kia là đã xảy ra chuyện gì vậy.

"Anh, chị dâu hai người cũng tới, không phải là em không có chuyện gì nên đến sớm một chút sao, em nghĩ cha nhất định sẽ muốn xuất viện sớm, nên nếu tới chậm chắc sẽ bị người mắng mắng nên mới đến sớm một chút, giúp đỡ mẹ dọn dẹp."

Vương Tĩnh Kỳ lộ ra vẻ mặt tươi cười cùng anh trai nói chuyện, trong lòng nghĩ lại không khỏi sợ hãi. May mắn lúc buổi sáng đi cô đã kiên quyết cự tuyệt Chu Cận Du đưa Audi đi đón.

Nếu thật sự để anh đưa đến đây mà đụng phải anh mình và chị dâu thì cô khẳng định chị dâu sẽ đào gốc đào rễ lên hỏi mắng.

"Đi thôi, chúng ta đến nhanh một chút."

Vương Tuấn Kỳ và Vương Tĩnh Kỳ nói xong liền đi đầu, tuy trong lòng Lý

Bình ở đằng sau muốn hận chết Vương Tĩnh Kỳ, nhưng cũng không có biện pháp gì phản bác, chỉ có thể đi theo sau hai người vào bệnh viện.

Ba người đến cửa phòng bệnh chợt nghe thấy tiếng mắng mửi phân khí thể của cha Vương.

"Đều là một đám rùa bò mà, Lão tử xuất viện mà đến bây giờ một đứa cũng chưa đến, bà nói tôi nuôi hai đứa nó để có lợi ích gì....."

Sau đó lại nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ trấn an của mẹ Vương.

"Sớm? Vẫn còn sớm? Đã mấy giờ rồi. Tôi ngay cả cái bóng chúng nó cũng chưa thấy đâu, Được rồi, được rồi, bà cút sang một bên đi....."

Ba người ngoài cửa đều nhíu mày, hai anh em Vương Tĩnh Kỳ đều đau lòng cho mẹ mình, đều nghĩ đến nhiều ngày như vậy nên tâm tình cha không tốt chắc chắn sẽ xả giận lên mẹ, mà mấy ngày cha nằm viện xem chừng không có lấy một ngày tâm tình tốt.

Còn Lý Bình lại cảm thấy rất dọa người, nào có bố chồng nhà ai lại có hành động như vậy, hơn nữa còn chẳng phân biệt được trường hợp, địa điểm nào, không nhìn người, chỉ yêu chính bản thân mình.

"A, mọi người đã đến rồi. Lão gia tử này, thân thể thật là tốt, nằm viện nhiều ngày như vậy mà mỗi ngày vẫn có sức sống như vậy. Nhưng lão gia tử hôm nay ra viện, sau này sợ là không được nghe nữa rồi." Một y tá đứng ở cửa nhìn ba người có chút tiếc hận.

Vương Tĩnh Kỳ nhận thấy y tá này chính là y tá cô nhờ lúc cha vừa mới nằm viện, không nghĩ tới chính là tính tình cha một ngày nào loạn ba lần, đến lúc xuất viện cũng có thể làm người ta nhớ tới ông.

"Lý y tá, mấy ngày này cha tôi thật sự đã làm phiền cô rồi." Cô khách khí nói vài lời.

"Vậy cũng không có gì, chỉ là cha của cô tính tình nóng nảy như vậy nên đã nổi tiếng ở khoa của chúng tôi rồi. Được rồi, tôi cũng không quấy rầy mọi người nữa, chờ lát nữa lúc mấy người muốn làm thủ tục xuất viện thì gặp bác sĩ Khâu là được. Hắn đang ở phòng trực ban ấy." Y tá cười nói rồi đi sang phòng bệnh khác.

Lý Bình vừa mới nghĩ đến những lời y tá vừa nói như vậy trong lòng rất quan tâm. Cô ta muốn kéo Vương Tuấn Kỳ ra khỏi phòng bệnh nhưng vẫn chậm một bước, không giữ được, chỉ oán hận dậm chân cùng đi vào phòng bệnh.

"Cha, mẹ, chúng con tới rồi." Vương Tuấn Kỳ mở miệng trước.

Muốn nói trong nhà này người nào chiếm chút vị trí trong lòng cha Vương thì chỉ có thể là Vương Tuấn Kỳ, nói như thế nào thì anh cũng là độc đinh của nhà họ Vương.

Vương Tĩnh Kỳ rất tự biết ý nên im lặng ở phía sau không nói gì, mấy ngày nay tuy cô đều đến nhưng cha Vương cũng chưa có cho cô sắc mặt tốt, động một tý lấy chuyện cô li hôn ra nói, động một tý là muốn lấy tiền của cô.

"Các người còn biết đường đến, cũng không nhìn xem đã mấy giờ rồi, từng người từng người đều mẹ nó không phải là trêu đùa chứ, phải sớm biết rằng tao nuôi con chó so với nuôi hai đứa chúng mày dư thừa....." Cha Vương nhìn thấy người ngoài cửa đã trừng mắt, chỉ ngón tay mắng.

"Được rồi. Ông này, trước hết không mắng nữa, không phải là ông muốn về nhà sớm một chút sao, nhanh cho bọn nhỏ làm thủ tục đi, chúng ta về nhà hẵng nói." Mẹ Vương vội vã hòa giải.

Anh em Vương Tuấn Kỳ đều biết, mắng ai cũng không cần giải thích, mà giải thích cũng vẫn là sai, nên cuối cùng nhận được cũng chính là càng bị mắng hung dữ hơn hoặc chính là thượng cẳng tay hạ cẳng chân, cho nên hai người bọn họ coi như không nghe thấy, trước tiếp đứng lên bàn bạc.

"Em gái, em cũng với chị dâu ở lại đây giúp mẹ dọn dẹp một chút. Anh đi tìm bác sĩ làm thủ tục xuất viện."

"Không cần, không cần đâu. Buổi sáng mẹ đã thu thập mọi thứ xong rồi. Các con bắt tay vào làm thủ tục để chúng ta đi là được rồi." Mẹ Vương chỉ vào một cái túi để ở trên giường bệnh khác nói.

Bọn họ ở bệnh viện tổng cộng hơn nửa tháng, chuyển một ít đồ từ trong nhà vào bệnh viện, hiện tại xuất viện nhìn cái nào có thể dùng thì mang về, cái nào không dùng được thì bỏ, cho nên cuối cùng dọn dẹp mất nhiều thời gian hơn chút.

"VẬY anh, anh ở lại đây đi, em đi làm thủ tục xuất viện." Vương Tĩnh Kỳ nói. Cô biết cha mình hiện tại nửa con mắt đều chương mắt với mình, chính mình vẫn nên hiếu thuận, không nên xuất hiện trước mặt ông thời gian quá dài.

"Trời ơi, đừng, việc nhỏ này cứ để cho anh em làm đi, chị nhiều ngày bận quá cũng không có cùng em trò chuyện qua, nghe anh em nói em cùng Trương Dương li hôn, em với chị nói chuyện một chút, rốt cuộc là sao lại như thế, nếu bị ủy khuất cái gì thì anh em và chị dâu sẽ làm chủ cho em." Lý Bình vừa nghe Vương Tĩnh Kỳ muốn đi làm thủ tục đã vội vàng nói ngăn lại, sau đó ý bảo để chồng mình chạy nhanh đi làm thủ tục.

Tuy Vương Tuấn Kỳ không biết vợ có ý gì, cô ta nói những lời này anh cũng không tin tưởng lắm. Anh dùng ánh mắt hỏi Lý Bình, hy vọng hiểu được ý cô ta.

Lý Bình nhìn cái cây gỗ mục gàn dở vẫn đứng ở đây tức giận liếc anh trắng mắt, ngoài miệng lại nói: "Anh còn đứng đây làm gì, định để Vương Tĩnh Kỳ đi làm thủ tục sao, thời gian dài như vậy chúng ta cũng không tới bệnh viện, đều là Tĩnh Kỳ vất vả, thời gian sau này còn muốn cho Tĩnh Kỳ bận rộn ư."

"A, mọi người ở lại đây, anh đi làm, anh đi làm." Vương Tuấn Kỳ cao hứng đi ra ngoài tìm bác sĩ.

Lý Bình thấy Vương Tuấn Kỳ đi rồi liền nghĩ đến sẽ thừa lại bao nhiêu tiền nên trong lòng cô ta đều là vui sướng, phấn chấn, ngây ngất, nhìn cả nhà họ Vương trước mặt cũng không thấy chán ghét nữa.

Cô ta lôi kéo Vương Tĩnh Kỳ quan tâm hỏi: "Nhà họ Trương thật sự không này nọ chứ gì em chứ, Tĩnh Kỳ là người tốt, bọn họ lại như vậy, đáng đời Trương Dương hoa tâm kia về sau hẳn có tìm khắp nơi cũng không được đối tượng nào tốt. Mình còn rất trẻ, về sau chúng ta nhất định có thể tìm được một người đàn ông so với Trương Dương còn tốt hơn." Cô ta nói xong còn vỗ vỗ vào tay Vương Tĩnh Kỳ như an ủi.

Chương 117: Xuất Viện (2)

Vương Tĩnh Kỳ nghe chị dâu nói xong, mỉm cười, cái đề tài này nói lúc này cô không biết là chị dâu có phải là cố ý hay không, nhưng nhìn mặt cha Vương càng ngày càng đen, cô thật sự cảm thấy đây không phải là hành động sáng suốt.

"Cám ơn chị dâu quan tâm, nhưng hiện tại em không có tâm tình nói mấy chuyện này." Vương Tĩnh nói kín đáo, hi vọng chị dâu có thể có chừng có mực.

Lý Bình căn bản không thấy sắc mặt cha Vương nên cô ta cảm thấy bây giờ có thể đề đầu cô em chồng này, nên cô ta làm sao có thể bỏ qua cơ hội này.

"Nói gì thì cũng không thể nói như vậy, con gái chúng ta cả đời này việc chính yếu nhất không phải là có thể gả được cho một người tốt sao. Nói thật, lúc trước em học đại học, chị dâu đã cảm thấy không nên, hoa kia vốn có ít tiền, còn không bằng để giữ lại cho em làm đồ cưới. Hiện tại em nhìn xem, cũng chính là đúng với suy nghĩ của chị. Em tốt nghiệp đại học mà cũng không tìm được cái gì tốt." Lý Bình thể hiện vẻ mặt ta đây đáng tiếc cho người rồi kéo tay Vương Tĩnh Kỳ ra về an ủi khuyên giải.

Nhưng khóe môi của cô ta hơi nhếch lên đã để lộ ra tâm tư của mình bây giờ rồi.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn bà chị dâu này làm bộ làm tịch đã chán đến hỏng rồi.

Đời trước cũng như vậy, cũng không biết khiếp trước hai cô có phải là kẻ thù của nhau không, dù sao bình thường Lý Bình cũng không thích cô, hơn nữa là rất không thích, chỉ cần có cơ hội đả kích là sẽ đả kích cô.

Đời trước công việc của cô làm cho Lý Bình hâm mộ, ghen ghét, nhưng cô lại bị bất hạnh trong hôn nhân làm cho Lý Bình cảm thấy cô ta cao hơn cô một cái đầu, mỗi lần gặp mặt đều thuyết giáo cô một chút.

"Chị dâu nói lời này rất đúng, nhưng trên đời này đúng là vô cùng khó tìm được người đàn ông tốt như anh trai của em." Vương Tĩnh Kỳ đồng ý gật đầu, nhìn từ đời trước, anh trai mình tuy cùng chị dâu cãi nhau âm ỉ cả đời, nhưng cho tới bây giờ đều không có hai lòng, dù cho chị dâu chỉ sinh non

được một đứa con gái.

Cô cũng từng phân tích suy nghĩ trong lòng anh trai, cô hiểu được tại sao anh trai lại như vậy. Không phải nói anh trai cô rất yêu chị dâu, cô cho rằng nói anh trai yêu chị dâu còn không bằng nói anh hai luôn coi chị dâu như người thân. Cha Vương nóng nảy. Lúc cô và anh trai còn nhỏ trong lòng đều để lại bóng ma không thể xóa nhòa, đối với cô ảnh hưởng chính là muốn mình sớm gả ra ngoài. Để có gia đình thật tốt chân chính của mình. Đương nhiên cô bất hạnh, gặp phải người như Trương Dương. Mà anh hai sau khi kết hôn, lại đem chị dâu trở thành trách nhiệm của anh, cho nên mới dễ dàng tha thứ cho chị dâu cố tình gây sự hết lần này đến lần khác.

Bên kia Lý Bình nghe Vương Tĩnh Kỳ nói như vậy, trong lòng không khỏi đắc ý, người khác đều nói cô ta không tìm được người chồng tốt. Tìm một người chồng chung thủy như Vương Tuấn Kỳ, chỉ có chính cô ta biết, cuộc sống của cô ta trôi qua những ngày có bao nhiêu thú thái, trừ việc tỉ mỉ tính toán nguyệt san và cái nhà chồng này ra thôi.

"Cho nên nói chị dâu phải giữ chặt anh trai em, em lấy ví dụ, hiện tại có nhiều cô gái nhỏ tuổi còn trẻ đều xinh đẹp, cũng không phải mọi người đều bám lấy kẻ có tiền có thế. Có lẽ cũng có người giống chị dâu, coi trọng anh trai em thành thật chịu khó. Em cũng khuyên chị dâu một câu, tình cảm cho dù tốt cũng không thể lấy làm cơm ăn, thời gian quá dài, tình cảm thật tốt cũng sẽ phai nhạt một ngày. Con gái chúng ta vẫn nên sớm sinh đứa nhỏ để gắn bó tình cảm vợ chồng tốt hơn." Vương Tĩnh Kỳ nhìn sắc mặt bà chị dâu mới vừa rồi còn lôi kéo cô chậm rãi thay đổi. Tâm tình cô cũng không trầm trọng lắm, cái này thật sự là đả thương đối thủ một ngàn thì tổn thương mình tám trăm nha.

Đời trước chính cô cũng không sinh được, so với chị dâu còn không bằng. Nói như thế nào thì cuối cùng chị dâu cũng có một cô con gái, còn chính mình thì cái gì cũng không có, lẻ loi cả đời.

Sắc mặt Lý Bình trầm xuống, bỏ tay Vương Tĩnh Kỳ ra, cứng ngắc nói: "Cái này không cần em chồng phải lo, chị và anh em cũng nghĩ đến."

Đây là nỗi đau trong lòng cô ta, mặc kệ là ai đề cập đến. Cô ta đều không có sắc mặt tốt. Cô ta cùng Tuấn Kỳ kết hôn đã bảy năm, nhưng cô ta thủy chung cũng chưa mang thai. Vợ chồng bọn họ cũng đều đến bệnh viện kiểm tra qua, kết quả chính là hai người đều khỏe mạnh. Cô ta đã từng âm thầm nghe người ta nói qua. Cũng có người giống như bọn họ, từ đầu đến cuối đều

không có đứa nhỏ là vì thân thể hai người có tướng bài xích gì đó chính là hai người không thích hợp ở cùng một chỗ, ở cùng một chỗ chắc chắn là sẽ không có đứa nhỏ. Sau khi cô ta nghe xong thì cười nhạt, cho rằng lời nói này là vô căn cứ, bệnh viện đều nói hai người không có bệnh, mang thai đứa nhỏ chỉ là sớm muộn thôi, nhưng đã bảy năm trôi qua, bụng cô ta vẫn thủy chung không có động tĩnh gì.

"Đúng vậy nha, cái này chúng ta lo lắng cũng không được, còn phải để chị và anh trai cùng cố gắng nhiều. Chuyện của em chỉ cần nhớ là được, sẽ không gây phiền toái thêm cho chị và anh trai." Về mặt Vương Tĩnh Kỳ cực kỳ hiểu chuyện, đưa tay cầm tay Lý Bình lật ngược thế cờ.

Trong lòng cô lại hung hăng khinh thường chính mình một phen, lớn như vậy đã bao nhiêu tuổi rồi mà tính tình lại càng ngày càng không tốt, đời trước tuy rằng cô nghe những lời nói của chị dâu cũng tức giận nhưng cũng chưa bao giờ nói với chị dâu những câu kích thích như vậy. Nhưng hiện tại cô lại không nhẫn nhịn được. Cho dù biết rõ sẽ bất lợi cho quan hệ của anh trai nhưng cô vẫn muốn đem khó chịu trong lòng phát tiết ra ngoài.

"Đúng vậy nha, Tiểu Bình, nhiều năm như vậy rồi con và Tuấn Kỳ cũng không còn trẻ nữa, cũng nên nghĩ đến đứa nhỏ đi. Nếu không con và Tuấn Kỳ bớt chút thời gian đến Bắc Kinh khám xem, đấy là thành phố lớn, trình độ chữa bệnh so với chúng ta chắc là tốt hơn, chứng kiến các ca bệnh cũng nhiều hơn, nếu hai đứa các con thực sự có bệnh gì thì hi vọng chữa khỏi cũng lớn." Mẹ Vương ở bên cạnh nghe các cô nói đúng nên ngồi sau cũng không nhịn được chen mồm vào khuyên nhủ.

Bình thường trên cơ bản bản thân con dâu đều không đến nhà, chính là đến cũng không thích cùng mẹ chồng nói chuyện phiếm, cho nên rất nhiều điều muốn nói bà đều nhịn ở trong lòng, rốt cuộc có cơ hội nhớ đến nên đem những lời muốn nói nhất nói ra.

Lý Bình nghe xong lời nói của mẹ chồng thì sắc mặt xanh lét.

"Mẹ không cần phải quan tâm, muốn đứa trẻ hay không đều là chuyện của hai chúng con." Lý Bình không quan tâm hướng về phía mẹ Vương nói ra.

Lý Bình khinh thường người mẹ chồng này, ông bố chồng của mình là cái dạng người gì thì mấy năm nay bản thân cô ta và chồng cũng đã hiểu là dạng gì rồi, cô ta cảm thấy mẹ chồng thực sự yếu đuối ích kỷ, nếu cô ta là mẹ chồng thì cô ta dù có cầm dao cũng sẽ không cho con mình mỗi ngày sống

trong sợ hãi. Cũng bởi vì chướng mắt nên bình thường cô ta cũng không chủ động nói chuyện cùng mẹ chồng, đối với mẹ chồng nói như thế nào cũng lạnh nhạt, nhưng hôm nay loại thái độ này vẫn là lần đầu tiên.

Bởi vì một câu của cô ta làm cho phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh.

Nước mắt mẹ Vương đầy hốc mắt không chảy ra được, Vương Tĩnh Kỳ cũng không nghĩ đến chị dâu mình lại giáp mặt chồng đối mẹ mình như vậy, cô đứng dậy chạy nhanh ra phía sau đứng trước mặt mẹ an ủi, trợn mắt trừng Lý Bình.

"Con mẹ nó, cô nói chuyện với ai vậy chứ, cô là cái đồ súc sinh không biết lớn nhỏ gì cả. Gả cho nhà họ Vương đã bảy năm, có đồ ăn ngon chúng ta đều cho cô, còn cô đến một cái trứng tròn cũng chưa sinh ra không nói. Giờ lại còn nói chuyện quá quắt với chúng ta như vậy, cô có biết chính mình họ gì hay không hả?" Cha Vương đột nhiên hướng về phía Lý Bình chửi âm lên.

Cha Vương vừa nghe bọn cô tán gẫu. Liền nằm trên giường nhắm chặt mắt, từ đầu đến cuối ông đều ra vẻ trước mặt con dâu. Không tiện phát giận, những thứ này đều là do ông học theo kinh nghiệm của mấy ông lão kia.

Nhưng ông không nghĩ tới mình không nói gì thì con dâu ở nơi này lại gay gắt như vậy. Tuy rằng ông vẫn rất coi trọng đứa con dâu này, nhưng cũng không thể vượt mặt ông được, con dâu nói mẹ chồng như vậy cũng không khác gì là nói với bố chồng.

Lý Bình trừng lớn hai mắt nhìn đến cha Vương trên giường bệnh, giống như cô ta không nghĩ tới bố chồng sẽ không nói những lời phát hỏa trước mặt cô ta như vậy.

Mẹ Vương nghe chồng mắng con dâu nhưng lại mắng ác như vậy, nên muốn mở miệng khuyên nhủ, tình tình bà chính là như vậy.

Vương Tĩnh Kỳ lôi kéo mẹ mình, không cho bà nói.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy quả thật bà chị dâu này cần chịu một chút chèn ép, dạy giỗ. Nếu không về sau khi cha mẹ già không thể đi lại được, chắc cô sẽ không bạc đãi cha, nhưng đó là cô, còn người khác thì không được vô lễ, đặc biệt là bà chị dâu của cô.

Đối với người thân đều thiên vị, lúc này trong lòng cô là chống lại người

ngoài, thiên vị nhà họ Vương.

"Nhìn cái gì, cô là cái đồ không có giáo dục. Hừ, con ta tốt như vậy, trước kia công việc cũng tốt, đi ra ngoài người nào chẳng hâm mộ, kết quả là sau khi cưới cô xong, công việc thì không có, hiện tại thì mệt sống mệt chết nuôi cô đến ăn cơm quả trứng cũng cho cô. Kết quả cô lại còn hô to gọi nhỏ với chúng ta, ba mẹ cô chính là dạy cô như vậy à." Cha Vương ngồi ở trên giường bệnh bắt đầu mắng chửi.

"Cha, cha nói gì vậy, vì sao lại nói sau khi cưới con Tuấn kỳ lại không có công việc? Đây không phải là đơn vị anh ấy giám biên chế sao. Cái này liên quan gì tới con? Còn nữa, vì sao lại nói nhà con dạy dỗ không tốt. Cũng bởi vì con không chịu được tính khí của người nhà họ Vương mà nói ta không được dạy dỗ tốt ư? Các người nhà họ Vương thì gia giáo tốt, bố chồng không ra bố chồng. Không có việc gì thì mắng con dâu, mẹ chồng cũng không ra mẹ chồng, chính mình nhìn con mình sống không tốt, mỗi ngày đều khóc lóc nỉ non, em chồng có mệnh tốt nhưng phúc khí cũng không tốt, còn chưa tiến vừa cửa nhà người ta đã bị người ta bỏ đi rồi....A....."

Lý Bình bị tức đến phát điên rồi, nhiều năm như vậy cô ta đúng là không có tức giận quá như vậy, cô ta bị bố chồng mắng thẳng mặt làm cô ta bẽ mặt, hiện tại cô ta cái gì cũng không muốn trông nom, chỉ muốn đem mặt mũi tìm lại, kết quả là cô ta vừa mở miệng được vài câu thì một cái dép ở chỗ bố chồng liền bay tới.

"Cô là cái gì mà dám khoa chân múa tay trước mặt nhà họ Vương chúng ta, cút ngay cho tôi, lăn ra khỏi nhà họ Vương, quay về với lão Lý nhà cô mà ở." Cha Vương vỗ thạch cao trên đùi, hơn nửa tháng này ông đã có thể tự chống gậy đi lại từ từ rồi, cho nên vừa rồi ông mới tìm chung quanh, này nọ đều bị mẹ Vương thu thập hết vào túi, ông chỉ có thể khom người lấy dép lê ở dưới giường bệnh lên ném qua.

Một chút cũng không hết giận, cái dép còn lại một lúc nữa cũng ném theo.

Sau cửa phòng bệnh mở ra, chiếc dép kia vừa văng dừng lại dưới chân người đi vào.

Vương Tuấn Kỳ cầm dép trong tay, nhíu mày nhìn tình hình trong phòng bệnh, hỏi: "Lại làm sao vậy?"

Lý Bình thấy chồng trở lại, nước mắt liền chảy xuống, gục vào người Vương

Tuần Kỳ, bắt lấy tay áo anh nói: "Tuần Kỳ, cha anh mắg em còn đánh em nữa."

"Cô là cái đồ bất hiếu, cưới một đũa như vậy có phải là để tức chết Lão Tử hay không, tôi nói cho cô biết, nhà họ Vương tôi không dung nạp đũa con dâu không biết lớn nhỏ này, anh lập tức ly hôn với cô ta, nếu không anh cũng cút ra khỏi nhà họ Vương đi."

Chương 118: Xuất Viện (3)

"Anh, em thực xin lỗi."

Sau khi cha Vương nói xong, Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy mặt anh u ám, cô mới lôi kéo vạt áo của anh, nhỏ giọng xin lỗi, giống như lúc hai người còn nhỏ.

Vương Tuấn Kỳ nghe xong lời em gái mình, người anh hơi cứng lại, sau đó từ từ trầm tĩnh lại, "Tĩnh Kỳ, em không cần nói xin lỗi với anh, tính tình của chị dâu em anh còn không biết sao." Anh nói xong thì thở dài một cái.

Vương Tĩnh Kỳ chớp đôi mắt chua xót, miễn cưỡng nháy mắt đem dấu nước mắt vào trong.

Lúc ấy ở bệnh viện, sau khi Vương Tuấn Kỳ trở về, trong phòng bệnh đã là một mảnh hỗn loạn. Cha Vương mắng to con trai con dâu bất hiếu, nhưng Lý Bình lại bắt đầu cáo trạng với Vương Tuấn Kỳ, mẹ Vương cũng lôi kéo Vương Tuấn Kỳ khóc.

Cuối cùng chính Vương Tuấn Kỳ nghiêm mặt đuổi Lý Bình đi, Lý Bình tức giận sắc mặt trắng bệch, cô ta bảo anh về nhà họ Vương mà ở, không cần về nhà nữa. Sau đó hai anh em rất nhanh gọi xe đưa cha Vương và mẹ Vương về nhà. Đương nhiên trên dọc đường đi, cha Vương vẫn mắng to không tha, mắng con dâu không đúng này nọ, mắng con trai vô dụng, mắng con gái bôi đen ông. Tóm lại vẫn không nhìn cô thuận mắt.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy rất có lỗi với anh trai, dù sao chuyện này là từ cô mà ra, nếu không phải vì cô kích thích chị dâu mà đề cập đến chuyện sinh đứa nhỏ thì sẽ không xảy ra việc này.

Vương Tuấn Kỳ cũng vẫn nhẫn nhịn, cha Vương mắng như thế nào anh cũng không hé răng, đưa hai cụ vào nhà, không nói một tiếng trực tiếp đóng cửa lại rồi đi.

Vương Tĩnh Kỳ vội vàng đi theo ra ngoài muốn xin lỗi với anh trai.

Nhìn bóng lưng anh cô đơn đi phía trước, cô cảm thấy đời trước tính cách của mình cũng tốt, nếu không giống như bây giờ vì mình nhất thời sáng

khoái, kích thích chị dâu thì rốt cuộc sẽ không làm khuấy đảo yên bình của người nhà mình.

Vương Tĩnh Kỳ lắc lắc đầu, xoay người trở lại nhà, cô còn một trận đấu ác liệt còn phải đánh nữa.

Khi về nhà Vương Tĩnh Kỳ mở cửa ra, nhìn thấy cha Vương ngồi ngay ngắn chính giữa sofa, gậy ba toong để ở bên cạnh ông. Mẹ Vương còn bận việc trong bếp, nhìn bộ dáng như muốn đun nước sôi.

Sau khi cô đi vào. Từ đầu đến cuối ánh mắt cha Vương đều dừng ở trên người cô.

Cha Vương nhìn con gái đi tới, sau đó chậm rãi ngồi xuống bên cạnh mình. Trực tiếp mở miệng ra lệnh nói: "Tôi cũng không vòng vo nữa, cô đã gả qua một lần, cho dù tôi và mẹ cô không có bạc đãi cô. Vốn với loại tình huống này cô nhất định là không thể quay về nhà họ Vương chúng ta, cho dù có chết ở bên ngoài thì tôi và mẹ cô cũng không trông nom đến chuyện của cô. Nhưng mẹ cô mềm lòng, mấy ngày nay giày vò tôi nói cô không có chỗ ở, dù sao tôi cũng là cha cô. Nếu cô thật sự muốn trở về tôi cũng không ngăn cản, nhưng nếu cô trở về thì sẽ là khách, nhất định phải có bộ dáng của khách."

Cha Vương nói xong vẫn thâm trầm liếc mắt nhìn Vương Tĩnh Kỳ sau đó gằn từng tiếng nói: "Cô phải đem năm vạn đồng mà nhà họ Trương bồi thường ly hôn với cô cho mẹ cô trông nom."

Vương Tĩnh Kỳ giương mắt nhìn chằm chằm cha mình, trong lòng thở dài, cha vẫn còn cái tính xấu lớn như vậy, vẫn là tính không sợ chết đòi tiền.

"Cha, cha và mẹ đừng làm khó con. Nếu con đã gả ra ngoài thì vốn không có đạo lý quay về nhà, như thế nào thì cũng không thể bởi vì một mình con. Để người khác đâm trọc vào hai người cũng không phải hay. Con đã lấy tiền ly hôn mua nhà ở rồi, về sau hai người cũng không cần phải lo lắng cho con nữa."

Thời điểm trước đó cô cùng hội Tương Hi Nghiên nói hùm nhau mở lớp phụ đạo, cô đã lấy tiền của mình ra, trừ một vạn năm góp vào lớp phụ đạo ở bên ngoài, số tiền còn lại cô mua nhà ở đoạn khu phố sắp khai phá tài chính.

Bởi vì cô mua là nhà một tầng nên giá cả cũng giảm xuống một cấp, cô mới

dùng sáu vạn đồng mua hai căn nhà cũ hơn bốn mươi mét liền kề nhau. Đương nhiên nhà này trừ việc đợi phá bỏ và rời đi nơi khác làm tăng giá ra nó còn gần công một trường tiểu học và trung học.

Nhà cửa giao cho cô sau hai ngày, cô đã tính toán tốt. Một cái là để cô ở, cái kia cô sẽ thuê người mở một cái quán ăn nhỏ. Căn cứ vào đời trước, đại khái có thể sử dụng được đến niên kỷ sang năm. Nếu kinh doanh tốt cũng có thể kiếm được ít tiền.

Cha Vương nghe xong lời nói của Vương Tĩnh Kỳ thì cái gì cũng không nói, trực tiếp đứng dậy lấy gậy ba toong đánh về phía người con gái.

"Con mẹ ngươi, cái đũa nhãi con cánh đã mọc cứng cáp rồi, Lão tử còn đang sống đây, nhiều tiền như vậy mà ngươi lại tiêu hết, xem tôi hôm nay có đánh chết cô không." Cha Vương nghiêng răng nghiêng lợi vừa mắng vừa đánh. Gậy trong tay cũng dùng sức hướng về Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ đã sớm nghĩ đến cha Vương muốn đánh người cho hả giận khi không đạt được mục đích, nhưng không nghĩ tới gậy ba toong trong tay ông, cho nên lúc đứng dậy chạy về phía sau trốn có hơi chậm, gậy ba toong trong tay cha Vương đã quét đến cánh tay của cô.

Cô cảm nhận được sâu sắc sự đau rát của cánh tay, trong lòng Vương Tĩnh Kỳ cười nhạo mình một tiếng, đã biết làm gì còn hy vọng nào, đời trước không phải chính mình hiểu rõ tính cách của cha sao, nếu chính mình có tiền có điem dùng được thì trong mắt ông còn có thể là con gái, nếu cái gì mình cũng không có thì trong mắt ông mình đều là đồ lỗ vốn.

"Ôi, làm sao vậy, không phải vừa mới tốt sao, Tĩnh Kỳ, nhanh xin lỗi cha đi, thời gian cha con ở bệnh viện ngây người lâu như vậy nên tâm tình không tốt, trước con nên cúi đầu đã." Trong phòng bếp mẹ Vương nghe thấy động tĩnh trong phòng khách liền chạy nhanh ra xem, rốt cuộc thấy chồng mình đang cầm gậy ba toong đánh con gái.

Không đợi Vương Tĩnh Kỳ nói chuyện, cha Vương bắt đầu mắng chửi, "Bà nuôi con gái tốt nhỉ, cánh thật cứng cáp, có tiền sẽ không biết chi tiêu cho tốt, còn tự mình cầm tiền đi mua nhà, cha mẹ của nó còn chưa có chết, sao lại đến phiên nó một tiểu nha đầu lừa đảo làm chủ chứ."

Mẹ Vương không biết xảy ra chuyện gì, cũng không dám tùy tiện xen mồm vào, bà chỉ đứng ngăn ở trước mặt Vương Tĩnh Kỳ, không cho gậy ba toong

đánh vào người con gái.

Vương Tĩnh Kỳ đã sớm dự đoán được hôm nay sẽ như vậy, cho nên trấn định kéo mẹ ra phía sau mình, nói với người đàn ông ngồi đối diện sofa: "Cha cũng đừng tức giận như vậy, là con không đúng, con nhận lỗi với cha."

Nhìn cha Vương bởi vì khó cử động và vì nghe thấy lời nói của mình mà chậm rãi hạ tay xuống, trong lòng cô còn từng ảo tưởng về tình thương của cha cười nhạt một tiếng, "Con biết là vì cha muốn tốt cho con, để con giao phí sinh hoạt không phải là vì muốn lấy tiền ly hôn của con gái mình."

Cô nhìn sắc mặt cha vừa muốn thay đổi, vội vàng nói tiếp, nếu làm cha tiếp tục náo loạn nữa thì không đùa được đâu.

"Nhưng con đã hai mươi tư tuổi rồi, tốt nghiệp đại học và đi làm được hai năm, cũng đã kết hôn được hai năm. Cho nên mặc kệ là ở phương diện nào con cũng đều là người trưởng thành rồi. Con đã khiến hai người vì con nhiều như vậy, hiện tại con làm sao có thể không hiểu chuyện như vậy. Làm cho hai người vì chuyện của con phải quan tâm như vậy chứ. Cho nên con đã nhờ đồng nghiệp mua giúp căn nhà, cách trước học con cũng gần. Bình thường lúc trở về ở cũng tiện.

Còn lần trước ba mẹ nói ở bệnh viện như thế cũng coi như là trách mắng, về sau tuy con không được ở trong nhà nhưng chắc chắn hàng tháng sẽ kính hiếu hai người." Cô nói xong liền đứng ở đó nhìn cha Vương.

Cô tin mình nói uyển chuyển và rõ ràng như vậy, cho dù trong lòng cha Vương không thoải mái cũng sẽ không phát tác nữa.

Cha Vương mắt không chớp trừng Vương Tĩnh Kỳ, mẹ Vương ở bên cạnh không biết phải làm sao, muốn khuyên can chồng. Nhưng bà không dám, muốn khuyên con gái nhưng con gái nói cũng không có gì sai.

"Được, tôi đã nhìn ra rồi, cô học đại học xong, học không được năng lực nào nhưng cánh đúng là cứng rắn hơn, cô tính toán tốt lắm, tôi cũng không phải là kẻ xấu. Nhưng tôi và mẹ cô cung cấp cho cô học đại học nhưng không có cho anh trai cô học. Cho nên cô cũng không được bầu víu vào anh trai cô.

Tôi làm chủ, về sau hàng tháng cô phải cấp cho gia đình năm trăm đồng, tôi coi như không sinh đứa con gái này, về sau cô ở bên ngoài làm chuyện gì tôi cũng coi như không biết, đương nhiên cô cũng đừng nghĩ tới việc tôi sẽ đứng

ra giúp cô." Câu nói sau cùng là cha Vương nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Vương Tĩnh Kỳ nhú mày, có chút bất đắc dĩ ngồi xuống sofa, cách cha Vương một khoảng thật lớn, chỉ sợ lúc nói chuyện với cha Vương không ổn ông sẽ bất ngờ đánh mình một phen.

"Cha, cha có biết hiện tại hàng tháng con được bao nhiêu tiền lương không, nếu hàng tháng đều cấp cho nhà năm trăm thì lương còn lại sẽ không đủ tiền sinh hoạt phí một tháng của con. Cha xem....." Vương Tĩnh Kỳ ý tứ rất rõ ràng. Chính là tiền lương của mình không trả nổi phí dưỡng lão cao như vậy.

Cha Vương đương nhiên biết điều này, ông ta là cố ý muốn cao như vậy, muốn làm khó cô, nếu cô kiên quyết không đưa ra số tiền này thì về sau cho cô về nhà thì có khả năng đem bán căn nhà của cô đi.

"Hừ, tôi mặc kệ tiền lương của cô bao nhiêu, tôi chỉ biết đã nuôi cô hơn hai mươi năm, tôi cung cấp cho cô học đại học, cho cô công việc có thể nuôi sống chính mình, nói thế nào đi nữa thì cô đều phải kính hiếu với hai vợ chồng già chúng ta.

Ông ta nói xong còn nhìn Vương Tĩnh Kỳ, trong lòng nghĩ nhỏ tuổi mà dám đấu với ta, còn muốn tự mình chạy ra ngoài, hừ, chỉ cần mình không có chết thì cô cũng đừng mơ tưởng.

Vương Tĩnh Kỳ lộ ra bộ dáng khó xử, cô biết nếu mình thoải mái đáp ứng thì cha tuyệt đối sẽ đòi ý sẽ càng đưa thêm điều kiện khó khăn cho cô.

Cô không phải không muốn hiếu kính cha mẹ, chẳng qua hiện tại điều kiện không cho phép, hơn nữa nếu từ đầu đến cuối ở cùng một chỗ với cha mẹ thì về sau cha nhất định sẽ muốn nhúng tay vào cuộc sống của cô, nói ví dụ như tìm cho mình một người đàn ông.

"Cha đây là đang làm khó con mà, một tháng lương con có hơn tám trăm đồng, vốn nuôi mình thì còn lại cũng không được bao nhiêu, nếu cấp cho nhà năm trăm thì thật sự là không sống nổi nữa, nếu cha không muốn như vậy mà hiện tại con cũng không có nhiều tiền như vậy, trước hàng tháng con đưa cho hai người hai trăm, còn lại ba trăm cha cho con ký sổ, chờ về sau công việc của con tốt hơn tiền lương cũng cao hơn cha xem có được không? Nếu cha lo lắng thì bây giờ chúng ta có thể viết chứng nhận, con cam đoan về sau sẽ trả nợ hết."

Cha Vương nghe xong lời của cô, đột nhiên như tỉnh táo lại, nói nhao nhao: "Không được, nếu cô muốn chuyển ra ngoài thì chính mình nghĩ biện pháp đi, thiếu của tôi một phân tiền thì tôi sẽ kiện cô ra tòa án. Còn nói tôi không có bằng chứng thì đem cái này viết ra. Về sau khi nào cô tăng lương thì mặc kệ cô, hàng tháng cô phải đưa cho tôi năm trăm, chính là cô kiếm được năm vạn thì tôi cũng không quan tâm."

Lúc Vương Tĩnh kỳ cầm quần áo đã thu dọn xong, nghĩ trong túi có tờ chứng nhận làm trong lòng cô dâng lên một tia sầu nào. Cô không nghĩ tới đời này lần đầu tiên mình tính toán, mưu trí, khôn ngoan lại là cũng cha mẹ mình.

Vì sợ về sau cha không ngừng đòi tiền mình, nên hiện tại cô đã dùng lời nói kích thích cha ký vào hiệp nghị dưỡng lão kia. Nghĩ cha vừa rồi còn có dáng vẻ đắc ý, nên cô ngượng ngùng nói với cha, cô không nói hiện tại hàng tháng mình còn có năm trăm đồng tiền thưởng, chẳng qua là sau thời gian không lâu nữa, tiền lương giáo viên sẽ bắt đầu tăng vùn vụt, đến trước khi cô chết thì tiền lương của cô cũng tăng đến hơn bảy ngàn rồi, lúc đó cô mới hơn bốn mươi tuổi, nơi này đã là thành phố cấp ba rồi.

Chương 119: Giấc Ngủ Trưa

Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ vào trong phòng, vừa vắn chiếu vào giữa giường lớn, người nằm trên giường giống như không chịu nổi ánh mặt trời nóng nực, nên trở mình một cái, lộ ra một cái chân bên ngoài chăn bông, tiếp tục lấy tư thế phi thường bất nhả tiếp tục ngủ say.

Đồng hồ báo thức để ở tủ đầu giường vẫn chạy tích tắc, nhưng không hề ảnh hưởng chút nào đến giấc ngủ của người trên giường.

Chu Cận Du ngồi ở trong phòng làm việc, lần lượt nghe từng người phụ trách báo cáo biến động phố tài chính.

"Hạng mục phố tài chính này liên quan quá nhiều, nếu dựa theo kế hoạch thì sẽ phải đề cập đến vấn đề phá bỏ mười một khu phố và vấn đề rời dân đi nơi khác."

"Đúng đúng, ở đây còn có mấy trường học, nhà trẻ....."

"Nếu đề cập đến vấn đề phá dỡ và rời đi nơi khác, thì tiêu chuẩn bồi thường sẽ quyết định như thế nào, định giá thấp thì dân chúng nhất định mặc kệ, đến lúc đó lại xuất hiện mấy cái đình sẽ không tốt, nhưng nếu chúng ta định giá cao thì tài chính của chúng ta cũng không chịu nổi, hơn nữa dự toán hạng mục này cũng không phải thật sự đầy đủ....."

Chu Cận Du nhìn văn kiện trong tay mà bọn họ vừa đưa cho mình, nghe mọi người đưa đẩy lẫn nhau, lửa giận trong lòng đã áp xuống lại phải áp lại. Anh xoa xoa huyệt thái dương, ánh mắt lơ đãng đảo qua, nhìn về phía đồng hồ đang để trên bàn làm việc chỉ ba giờ, không nghĩ tới lại sinh ra phiền muộn, gộp văn kiện trên tay lại, bộp một tiếng anh ném lên bàn làm việc.

"Trước về nghỉ ngơi một chút, hai mươi phút sau tiếp tục."

Mọi người trên sofa nhìn ra vị Phó thị trưởng đang mất hứng, mọi người liếc lẫn nhau, đều không biết làm gì, đành từ sofa đứng lên, nối đuôi nhau ra ngoài.

"Pha một cốc cà phê." Chu Cận Du đứng lên, đi đến cửa phòng nghỉ.

Lý Việt biết đây là chuẩn bị cho ‘phu nhân lãnh đạo’ đang ở bên trong kia, hẳn cái gì cũng không nói, rất nhanh đã tiêu sái đi ra ngoài, đến phòng nước pha cho lãnh đạo cốc cà phê.

Chu Cận Du đẩy cửa phòng nghỉ ra, nhìn thấy một màn Vương Tĩnh Kỳ đang nằm ngủ say trên giường.

Anh đi đến trước giường, ngồi xuống bên giường. Tay vỗ vỗ vào mông Vương Tĩnh Kỳ.

"Tĩnh tĩnh, tĩnh tĩnh, đã ba giờ rồi. Nên rời giường thôi."

Vương Tĩnh Kỳ đang mộng đẹp, lại đột nhiên bị giọng nói quấy rầy. Đương nhiên là cô rất mất hứng, nhăn cái mũi lại, nhấc chân lên đá qua.

"Đáng ghét, em còn muốn ngủ."

Người Chu Cận Du mạnh mẽ tránh thoát cái chân quét đến, một phát bắt được, sau đó tay còn lại liền sờ soạn một phen trên mông của cô.

Trăm ngàn lần đừng hiểu lầm, nơi này không hề có chút hình ảnh ướm át nào.

Bởi vì là mùa đông. Cũng bởi vì nơi này không phải là nhà mình, nên lúc ngủ Vương Tĩnh Kỳ cũng không phải là để trần, trên người cô vẫn mặc áo len và quần thật kín đáo.

Hơn nữa vốn cũng không phải là đại mỹ nữ Vương Tĩnh Kỳ gì cả, cô ở trên giường cọ cọ thời gian lâu như vậy, tóc trên đầu đã lộn xộn, một chút cảm giác người đẹp mới tỉnh cũng không có.

(Lovenoo1510: Tác giả đúng là tả thực mà, sát phong cảnh, sát phong cảnh nha.)

Còn Chu Cận Du chính là thông qua mấy ngày trước mà ít nhiều cũng có kinh nghiệm là xuống tay ngoan độc phía sau Vương Tĩnh Kỳ, mới vừa nhìn thì giống như anh chiếm tiện nghi mà sờ soạn một phen trên mông Vương Tĩnh Kỳ. Thực ra là đang cầu véo cô.

Cảm giác được đau đớn ở mông mình, Vương Tĩnh Kỳ phi thường không tình nguyện mở hai mắt ra, vạn phần ai oán nhìn người đàn ông đang quấy phá giấc ngủ của mình. Trong lòng cô hận không thể đem anh ra thiên đao

vạn quả (Lóc từng miếng thịt).

"Ánh mắt của em là sao? Chắc em chưa quên là chính em bảo anh gọi em rời giường lúc này." Chu Cận Du nhìn thấy người nằm trên giường nhìn mình với ánh mắt đầy thâm ý, làm anh có chút không chịu được nên lại cúi véo mông cô một trận.

"Ôi, em bảo anh gọi em dậy, chứ không bảo anh cúi véo em nha, rất đau đó anh có biết không." Vương Tĩnh Kỳ bị cái véo này làm cho hoàn toàn thanh tỉnh, cô vội vàng trở mình, đem cái mông đổi hướng, bàn tay nhỏ bé vì đau đón mà không ngừng xoa bóp lên xuống.

"Hừ, nếu không dùng chiêu này em có thể tỉnh sao?" Chu Cận Du không có ý tốt nhìn người nằm trên giường, anh sẽ không nói cho cô biết là mình đang ghen tỵ.

Hơn một tháng nay, mỗi lần Vương Tĩnh Kỳ tới tham gia huấn luyện, buổi sáng vì nội dung huấn luyện cô cảm thấy hứng thú nên đều nghiêm túc đi học, nhưng đến buổi chiều đều là chút lý luận có vẻ cố chấp, cô không có kiên nhẫn nghe, cho nên cơ bản mỗi ngày sau khi ăn xong bữa trưa cô đều đến chỗ anh ngủ trưa.

Vương Tĩnh Kỳ có thể bởi vì hoàn cảnh nên cô mới ở trong này ngủ trưa cũng không giống như ở phòng ngủ nằm chút đã tỉnh, ở trong này nếu không có người gọi cô thì cô có thể ngủ thẳng đến khi mặt trời xuống núi.

Sau vài ngày ngủ muộn, vì cuộc sống hài hòa của hai người, nên Vương Tĩnh Kỳ đã giao cho Chu Cận Du nhiệm vụ gọi cô dậy. Cô quy định thời gian mình rời giường chính là ba giờ chiều, nghỉ ngơi như vậy sẽ không dễ lỡ giấc ngủ buổi tối kia.

Cho nên sau ba giờ chiều mỗi ngày Chu Cận Du sẽ tới gọi cô rời giường, bắt đầu cũng dùng nhiều phương pháp, nhưng cuối cùng tổng kết lại thì bạo lực vẫn là sử dụng tốt nhất.

Cũng bởi vì mỗi ngày đều nhìn Vương Tĩnh Kỳ không có việc gì được ngủ say như vậy, nên trong lòng anh nổi lên tia bất mãn, anh là thị trưởng, rõ ràng lại không thoải mái bằng một giáo viên nhỏ. Cô có thể tự do ngủ thẳng đến khi tỉnh, còn anh là một thị trưởng cũng không thể, điều này làm sao lại không làm cho người khác đổ kị đây.

"Dậy nhanh lên, anh đã bảo Bí thư Lý pha cho em một cốc cà phê rồi." Chu Cẩm Du cảm thấy vẫn chưa hết giận đôi chút, cho nên lại vỗ lên mông cô hai cái mới kéo người cô từ trên giường dậy.

Vương Tĩnh Kỳ uể oải ngồi dậy, lúc đang ngủ này bị người khác mạnh mẽ gọi dậy nên tư vị thật sự khó chịu, nhưng đến tối mà không ngủ được thì tư vị càng khó chịu hơn.

Cô có chút chưa tỉnh ngủ, thất thần ngồi trên giường, nhìn Chu Cẩm Du đi ra ngoài đem một cốc cà phê vào cho mình.

"Tối hôm nay có bữa tiệc, em đi với anh đi?" Câu này là câu nghi vấn.

"Không đi." Vương Tĩnh Kỳ không hề nghĩ ngợi mà trả lời.

Chu Cẩm Du nghe xong cũng sớm đoán được đáp án, tư vị trong lòng anh vẫn có chút không đúng, nhưng trên mặt biểu hiện vẫn không thay đổi, dịu dàng nói: "Được, em không muốn đi thì không đi, em dọn dẹp một chút, lát anh sẽ bảo Lý Việt đưa em trở về."

Anh là nói về Lan Hòa Tiểu Trúc, từ sau khi Vương Tĩnh Kỳ bị đuổi khỏi nhà, Chu Cẩm Du đã đưa cô tới ở cùng anh ở Lan Hòa Tiểu Trúc, xem như thành ** trá hình rồi.

Đương nhiên một người chính trực như cô giáo Vương Tĩnh Kỳ cũng không nhận ra đây là **, mà cô cho rằng hai người là bạn (Không công khai), cô bắt đầu làm người bạn gái lo lắng cuộc sống hàng ngày, cho nên thường thường sẽ đến nhà bạn trai chiếu cố một chút.

Thật là cô cũng thường thường mới đi, bình thường cũng chỉ lúc đến thị chính tham gia huấn luyện mới có thể theo anh về nhà, thời gian còn lại cô ở trường học đi dạy, cho nên buổi tối cũng trực tiếp ở phòng ngủ nghỉ ngơi.

Hiện tại tình cảm của Chu Cẩm Du với Vương Tĩnh Kỳ có chút không đoán ra, dựa theo kinh nghiệm cũ, chỉ cần anh kết giao với cô gái nào thì mặc kệ là vì con người của anh hay bởi vì gia thế của anh, đều là muốn dán lên người anh. Ước gì một ngày hai mươi tư giờ đều dính lấy người anh, chỉ sợ một khắc không ở cùng nhau thì tình cảm giành cho nhau sẽ bớt đi vậy.

Đặc biệt là đến một số nơi công cộng hoặc bữa tiệc. Các cô đều ước gì được đi cùng anh, để thể hiện rõ thân phận và địa vị của họ thật tốt.

Nhưng Vương Tĩnh Kỳ lại trái ngược hoàn toàn, hai người ở cùng một chỗ thời gian lâu như vậy, mỗi tuần Chu Cẩm Du đều phải tham gia các bữa tiệc, lúc mới bắt đầu một số bữa tiệc không quan trọng anh cũng mời qua Vương Tĩnh Kỳ, để cô cùng tham gia với mình, nhưng mỗi lần đều bị Vương Tĩnh Kỳ cự tuyệt. Lấy ra lý do không có thời gian.

Chu Cẩm Du đương nhiên biết lý do này chỉ là lấy lệ với mình, lúc mới bắt đầu anh còn thực sự vừa lòng khi Vương Tĩnh Kỳ biết rõ đạo lý như vậy. Nhưng sau mỗi lần đều là đáp án này, làm trong lòng anh thấy không được thoải mái, bắt đầu hoài nghi Vương Tĩnh Kỳ có mưu đồ, chẳng lẽ cô ghét bỏ anh, nên một chút cô cũng không muốn đứng chung một chỗ với anh sao ?

Tâm tính loại này của Chu Cẩm Du đương nhiên là không có mặt mũi mà trực tiếp ngả bài với Vương Tĩnh Kỳ, cũng không biết xuất phát từ tâm tính gì, sau mặc kệ là tiệc gì, Chu Cẩm Du đều hỏi cô một câu.

Trong tay Vương Tĩnh Kỳ bung cà phê ngồi trên giường, đầu tiên là mở to mắt để tỉnh ngủ, sau đó cúi đầu uống cà phê lấy lại tinh thần. Sau cô mới nói: "Tối nay anh có tiệc, em trở về trường học nhé, đúng lúc mấy người Hi Nghiên đều đang thăm oán em nhiều lần. Nói mỗi ngày đều xuất quỷ nhập thần, muốn tìm em thương lượng chút chuyện còn phải hẹn trước, vừa vặn hôm nay em liên lạc với các cô ấy để liên kết tình cảm."

Bây giờ Vương Tĩnh Kỳ thật là nhiều việc, ban ngày nếu không đi dạy thì chính là đi tham gia huấn luyện, đại đa số lúc buổi tối đều đi Lan Hòa Tiểu Trúc, cho nên thời gian tán gẫu với mấy chị em thật là không có bao nhiêu, hai ngày trước về mặt Tưởng Hi Nghiên hoài nghi hỏi cô gần đây đang làm gì, vì sao mỗi ngày cũng không thấy bóng người.

Tạm thời Vương Tĩnh Kỳ còn chưa muốn đem chuyện hai người nói cho bọn họ biết, thật sự mình cũng không biết quan hệ giữa hai người đến khi nào thì kết thúc. Cho nên cô đã muốn rút bớt thời gian về phòng ngủ để trấn an các cô.

Trên cơ bản mấy người ở lớp phụ đạo cũng không sai biệt lắm, mắt nhìn thấy cũng sắp đến kỳ cuối cùng. Các cô cũng có kế hoạch chiêu sinh nên đăng lên Nhật báo, với tư cách là người góp vốn. Hội nghị như vậy cô nhất định phải tham gia.

Chu Cẩm Du ở đó cũng có nghe Vương Tĩnh Kỳ nói không ít chuyện về vài

người Hi Nghiên, "Được, hôm nay anh ăn cơm cùng vài người bạn, cũng không biết sẽ ăn đến lúc nào, nếu em không muốn về nhà thì đi bên kia trường học cũng được."

Vương Tĩnh Kỳ thấy anh đồng ý thì cao hứng đưa cốc cà phê trong tay cho anh, sau đó lấy điện thoại bàn ở đầu giường, bắt đầu gọi điện cho Vương Dĩnh, bởi vì điện thoại bàn là điện thoại công không mất phí nên cô rất yên tâm và thoải mái sử dụng.

"Anh không cần quản em, em lập tức rời giường đây." Vương Tĩnh Kỳ vừa gọi điện thoại vừa đuổi người, cô sợ lúc mình gọi điện thoại sẽ bị Vương Dĩnh nghe được giọng nói của Chu Cẩm Du, như vậy thì sẽ khó giải thích.

"Tiểu Dĩnh, mình..... Ừ, ừ, mình đây mình vừa hay không có việc gì nên về ngay đây....." Vương Tĩnh Kỳ vừa gọi điện thoại vừa xem xét phía trước, cô xem Chu Cẩm Du đã đi ra khỏi phòng nghỉ chưa, cô cũng từ trên giường xuống, với lấy trang phục của mình bắt đầu mặc vào người.

"Đừng, mọi người chờ mình nha, mình đi mua đồ ăn đã, ừ ừ, muốn ăn cái gì?" Cô rất nhanh đã cài xong cúc áo.

"Được, mình biết rồi." Bộp một tiếng, cô tắt máy, sau đó cũng không vội vàng, lấy tay buộc lại tóc, cầm lấy túi xách, đứng ở trước cửa nghe ngóng, xác định bên ngoài không có người mới đẩy cửa đi ra ngoài.

"Anh đã bảo Lý Việt lái xe đưa em về rồi." Chu Cẩm Du ngồi ở sau bàn làm việc, tay cầm văn kiện mới bị anh quăng lúc nãy.

Vương Tĩnh Kỳ không nói gì, cô vốn muốn cự tuyệt đưa đón như vậy, cô cảm thấy như vậy rất khoa trương, tự mình đi xe buýt cũng được, chủ yếu là cô cảm thấy việc từ tiết kiệm đến xa xỉ thì dễ mà từ xa xỉ về tần tiện lại rất khó, nếu mình quen với cuộc sống như thế, thì về sau nếu hai người kết thúc thì cô phải làm sao bây giờ.

Nhưng ở phương diện này Chu Cẩm Du có chút chủ nghĩa đàn ông, chỉ cần điều kiện cho phép là anh nhất định sẽ đưa đón cô.

Vương Tĩnh kỳ gật gật đầu với Bí thư Lý bên cạnh, nói: "Lại làm phiền anh rồi."

Lý Việt lễ phép nói: "Cô giáo Vương khách khí rồi, hiện tại chúng ta đi được

chưa?"

Vương Tĩnh Kỳ nhìn đồng hồ của mình, đã quá ba giờ hai mươi, "Ừ, bây giờ đi thôi."

Lúc hai người vừa nhắc chân đi ra cửa phòng làm việc thì cửa bị đẩy vào, Vương Tĩnh Kỳ thấy vài vị với cái bụng phệ đi vào.

Chương 120: Liên Hoan

Phùng Chấn Quốc nhìn thấy trong văn phòng Thị trưởng xuất hiện một cô gái trẻ, thì lặng đi một chút, sau đó lập tức hiểu rõ, cô gái này hẳn là bạn gái nhỏ của Thị trưởng Chu mà mọi người đang loan truyền kia.

Nghe nói là giáo viên, có tham gia trong đợt huấn luyện lần này, cho nên luôn luôn có người nhìn thấy cô gái này đến phòng làm việc của thị trưởng Chu, thế nên mới đem chuyện bát quái của Thị trưởng Chu phơi bày ra.

Hắn làm chủ nhiệm văn phòng cũng không phải là uổng phí, Phùng Chấn Quốc cũng sừng sốt, sau đó tự mình mỉm cười gật đầu với cô gái đối diện.

Bây giờ không nhìn ra cô gái này sau này thế nào, nhưng hiện tại có thể thấy được, chính là được sủng ái, tuy hắn làm việc không giúp người khi hoạn nạn, nhưng tuyệt đối vẫn có thể dệt gấm thêu hoa.

(Dệt gấm thêu hoa: Tô điểm làm cho đẹp hơn.)

Chu Hải Bằng là trưởng khoa tài vụ đứng bên cạnh cũng là người tinh tường, nhìn Phùng Chấn Hoa bên cạnh liếc mắt một cái, lại nhìn đến thái độ của hắn, nên cũng mỉm cười gật đầu theo.

Mọi người còn lại không biết ý tứ của Thị trưởng Chu, cho nên để che dấu mục đích của mình, đều mỉm cười sau đó làm như không nhìn thấy gì.

Vương Tĩnh Kỳ thật sự không ngờ gặp nhiều người chắn ở cửa như vậy, lập kín cả cửa, sắc mặt cô hơi tái, sau đó đột nhiên chuyển thành đỏ. Cô không biết lúc này mình nên ra vẻ tự nhiên và bình tĩnh chào hỏi mấy vị lãnh đạo này không, hay vẫn làm như không phát hiện mà nhắc chân rời đi.

Cô quay đầu nhìn nhìn Chu Cận Du đang ngồi sau bàn làm việc cầu cứu.

Dường như Chu Cận Du nhận thấy ánh mắt cầu cứu của Vương Tĩnh Kỳ, anh nhìn sắc mặt mọi người đứng ở cửa, lại nhìn lại vẻ mặt đỏ bừng như muốn lập tức té xỉu của Vương Tĩnh Kỳ, trong lòng anh âm thầm lắc lắc đầu.

“Em đi về trước đi, anh còn có hội nghị chưa xong.” Chu Cận Du quyết định không hành hạ bản thân cô nữa, thoáng khoái nói, sau đó hướng về Lý Việt

nói: “Bí thư Lý, cậu đưa cô giáo Vương xuống dưới lầu đi.”

Lý Việt lập tức nhập vai, tiến lên từng bước, nhỏ giọng với Vương Tĩnh Kỳ nói: “Cô giáo Vương. Ngài theo tôi, tôi đưa ngài xuống dưới.” Nói xong, hắn đi ra cửa. Đi ngang qua mọi người đứng ở cửa thì một câu cũng không nói chỉ mỉm cười gật gật đầu.

Vương Tĩnh Kỳ ngây ngốc đi theo phía sau Lý Việt ra khỏi văn phòng Chu Cẩm Du. Nhóm lãnh đạo này đều quét mắt nhìn Vương Tĩnh Kỳ một chút, rồi tự nhiên đổi tầm mắt, người nào nên làm gì thì làm việc đó.

Tổ chất trong lòng Vương Tĩnh Kỳ không tốt như bọn họ, sau khi bước theo ra khỏi văn phòng, trong lòng cô thầm nói.

Xong rồi xong rồi, cô như thế này có tính là mờ ám? Cô rất muốn che mặt mình nha. Nhiều ngày như vậy cô đều vô cùng cẩn thận, lúc ra vào phòng Chu Cẩm Du, cô như kẻ trộm. Ló đầu ra nhìn, xác định không có người nào mới dám đi bộ ở hành lang tầng 12, hôm nay thế nào lại sơ suất như vậy đây.

Đi vào thang máy, Vương Tĩnh Kỳ nhìn gương trên vách tường, rất không có lòng tin hỏi: “Bí thư Lý, những người lãnh đạo này có thể nghĩ tôi tới báo cáo công việc với Thị trưởng hay không?” Cô nhìn trái nhìn phải, cảm thấy vẻ mặt của mình đều bình thường, nhìn thế nào cũng không giống khuôn mặt của nhân tình nha.

Lý Việt có chút không chịu nổi cúi đầu lùi về phía sau một bước, che dấu ý cười nơi khóe miệng.

“Ừm.”

Lời này đúng là không nên trả lời sẽ tốt hơn, những người này đều là những người tinh tường. Một câu bình thường bọn họ đều dùng đầu óc nghĩ qua mấy lần, cân nhắc ra ý tứ. Huống chi hôm nay còn thấy người sống lớn như vậy.

Nếu không có mấy lời đồn đại phụ giúp mấy ngày nay, thì bọn họ khẳng định sẽ nghĩ sai lệch không tốt rồi.

Nhưng như vậy cũng tốt, giảm bớt việc mỗi ngày cô giáo Vương thần thần bí bí, mỗi lần tan tầm đều giống như gặp đặc vụ vậy, cô ấy đi trước, để mình cùng Thị trưởng đi sau, sau đó sẽ gặp ở một chỗ không có người. Hắn không

hiều, rõ ràng trong lòng tất cả mọi người đều rõ chuyện này như gương sáng, vì sao cô ấy không sợ phiền toái mà nhất định lấy tay bịt chuông vậy?

(Lấy tay bịt chuông: Tự lừa dối mình)

Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy Lý Việt đang cúi đầu qua gương. Cô không rõ từ ừm này có ý tứ gì, nhưng nhìn chính mình đơn thuần cũng không xinh đẹp gì. Thật bình thường không hề có dáng vẻ xinh đẹp, như thế nào lại làm cho người ta nhìn thành cô gái không đứng đắn đây. Cô tự an ủi mình một phen. Trong lòng cũng không thấy xấu hổ nữa.

Chờ đến khi cô xe chuyên dụng của Thị trưởng Chu đến cô mới nhớ ra, “Bí thư Lý, không cần anh phải đưa tôi đâu, tôi có thể tự mình đi xe buýt cũng được.” Cô vừa mới nghe Chu Cận Du nói, bảo Bí thư Lý đưa cô xuống dưới lầu, chắc chắn lát Bí thư Lý còn phải tham gia cuộc họp của bọn họ.

“Cô giáo Vương ngài đừng làm tôi khó xử, Thị trưởng Chu nói tôi đưa ngài đến trường Nhất Trung an toàn.” Sau khi Bí thư Lý nói xong, ý bảo lái xe lái đi.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn Bí thư Lý kiên trì, cô cũng không kiên trì nữa, ở chung nhiều ngày như vậy, đối với Lý Việt cô cũng có chút hiểu biết. Một trong số đó, chính là quán triệt chấp hành bất cứ mệnh lệnh nào của Chu Cận Du, tuyệt đối không sai lời, đây cũng là một biểu hiện của sự trung thành.

“Vậy có thể phiền anh đưa tôi đến Chợ Tổng Hợp trước Nhất Trung hay không, tôi muốn trước vào đó mua vài thứ.” Vương Tĩnh Kỳ có chút ngược ngùng hỏi.

Dù sao thì há miệng mắc quai lấy đồ của người khác thì mềm tay, không phải cô gì đó, nhưng chính là làm như vậy không được trượng nghĩa lắm.

“Ở kia nhiều xe, anh trực tiếp dừng xe ở quảng trường bên cạnh là được rồi, tôi từ đây xuống xe đi hai bước là đến.” Chợ Tổng Hợp xem như đoạn đường trung tâm gần Nhất Trung, lúc trước quy hoạch thật không ngờ nhà cửa nơi đó sẽ lại sửa chữa nhiều, cho nên chung quanh đường đều là bốn dãy hàng bày trên đường, sau này người và xe cộ đều nhiều hơn hiện tại, nơi này thường xuyên bị kẹt xe, đặc biệt giờ cao điểm là lúc đi làm và tan tầm, chính là đi nửa bước cũng khó.

“Không có việc gì, cũng không hao tổn cái gì, tôi đưa ngài đến đây.” Lý Việt

trực tiếp hạ lệnh cho lái xe.

Kỹ thuật của lái xe cũng không tệ, đi vừa nhanh vừa ổn định, không lâu sau, xe đã dừng ở cửa chợ Tổng Hợp.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không có thói quen để người khác mở cửa cho mình, cho nên không đợi Lý Việt xuống xe, cô đã tự mình mở cửa xe, đi xuống. Đối với Lý Việt đang muốn xuống xe nói cảm ơn: “Bí thư Lý cảm ơn anh, lại phiền anh một chuyến rồi.” Cô vẫn cảm thấy Bí thư Lý là thư ký của Chu Cận Du, vì Chu Cận Du phục vụ đó là việc phải làm, nhưng hiện tại luôn vì mình phục vụ thì có chút không phải.

“Ngài rất tức giận sao, một chút cũng không phiền toái, tôi ở đây chờ ngài, lát ngài đi ra thì gọi điện thoại cho tôi là được rồi.” Hần nhận được mệnh lệnh là đưa người an toàn đến Nhất Trung mà.

“Không cần không cần vậy đâu.” Vương Tĩnh Kỳ vội vàng lắc đầu, nào có thể để mình đi dạo bên trong để người ta đợi bên ngoài chợ, nói sao thì nơi này cách Nhất Trung cũng có hơn hai trăm thước, “Từ đây đều có thể nhìn thấy Nhất Trung rồi, tôi còn đi bộ mua này nọ trước khi trở về mà. Vả lại tôi cũng không biết sẽ dạo mất bao lâu thời gian nữa, anh đợi ở bên ngoài, còn tôi ở bên trong cũng không nở đi dạo. Cho nên đưa đến đây sẽ tốt hơn. Tôi đi vào, anh trở về trước đi.”

Lý Việt lo lắng một chút, rồi đồng ý: “Vậy cô giáo Vương cẩn thận một chút. Tôi đưa đến đây vậy.”

“Được, các anh cũng đi chậm thôi. Chú ý an toàn nha.”

Vương Tĩnh Kỳ đứng ở ven đường, nhìn chiếc xe Audi màu đen rời đi, trong lòng cô đối với hành động “Tiếp nhận đưa đón” này vẫn không quá thích ứng.

Nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đã đến bốn giờ, cô nắm rõ thời gian, cảm thấy học sinh buổi chiều sắp tan học.

Cô bước nhanh vào chợ Tổng Hợp, đi thẳng đến khu thực phẩm.

Chợ Tổng Hợp cũng có chút khác với siêu thị, loại chợ lớn này so với điều kiện của siêu thị thì có kém một chút. Nhưng nó cũng không giống siêu thị, có một ông chủ, việc cò kè mặc cả là không có khả năng. Ở trong này mỗi

một quầy hàng sẽ có một người chủ cửa hàng, giá cả này nọ cũng có chút thấp hơn so với siêu thị. Hơn nữa nơi này thật là có mấy cửa hiệu cũ có tên tuổi đến trăm năm.

Sau Vương Tĩnh Kỳ vào chợ, mục tiêu thứ nhất chính là vịt nướng Đan Ký, quán vịt nướng này nổi danh một vùng, mỗi lần đến đều có thể nhìn thấy hàng người xếp hàng ở cửa quán nối dài không dứt.

Như làm ăn hưng thịnh, một thời gian trước ông chủ nhà bọn họ mở thêm một chi nhánh nữa ở bên ngoài, nhưng trong lòng khách hàng vẫn nhận thức nơi này là chuẩn nhất, cho dù là bảng hiệu giống nhau. Nhưng vẫn cho rằng vịt từ nơi này ra mới là chính tông.

Lúc Vương Tĩnh Kỳ đến cũng xem như là thời điểm tốt, không có quá nhiều người đi lại, cho nên trước cô chỉ có bốn người chờ.

Cuối cùng một đám người phía trước đều mang theo vịt đi ra. Cũng đến lượt Vương Tĩnh Kỳ.

“Ông chủ, cho tôi một con lớn nhất, không cần để lại đùi đều chặt hết ra.”
Lúc Vương Tĩnh Kỳ vừa mới xếp hàng đã chú ý tới con vịt lớn nhất, nên liền chỉ tay vào nó.

Nhìn thấy người làm nhanh chóng chặt vịt cho cô, cô cũng không nhàn rỗi, quấy rầy người ta cho cô nhiều thêm mấy túi bánh.

Đây là chuyện hội Vương Tĩnh Kỳ thường xuyên làm, bình thường mà nói, mua một con vịt người ta không tặng bốn túi bánh, hai túi xì dầu. Nhưng mỗi túi có mười cái bánh nhỏ, bốn người các cô sẽ không đủ ăn. Cho nên mỗi lần mấy người các cô đến mua vịt đều quấy rầy người ta. Đưa cho các cô nhiều thêm mấy túi bánh.

Đến cuối cùng người ta đưa nhiều hơn mấy túi còn phải phụ thuộc vào khả năng mỗi người.

Vương Tĩnh Kỳ mừng khắp khởi mang theo con vịt, sau đó lại đến mấy sạp mua thêm dưa chuột, hành tây...., còn có một miếng đậu phụ để buổi tối ăn.

Túi lớn túi nhỏ trở về.

Chờ đến buổi tối sau khi mấy người Tưởng Hi Nghiên vào phòng ngủ, đã

ngửi thấy một mùi vịt nồng đậm.

“Ừ, thật là thơm, là vịt nướng Đan Kỳ đúng không.” Vương Dĩnh lấy mũi ngửi ngửi, nhắm mắt lại hưởng thụ một chút, chính là mùi vị này.

“Cậu đúng có mũi chó thật là linh hoạt.” Vương Tĩnh Kỳ đem một nồi canh xương vịt đặt lên trên bàn.

“A, hôm nay chúng ta được thưởng thức tay nghề của Vương Tĩnh Kỳ nha.” Tưởng Hi Nghiên đi theo phía sau, nhìn đến mấy bát đĩa trên bàn đưa ra lời khen ngợi.

Bởi vì điều kiện gian khổ, nên Vương Tĩnh Kỳ cũng không có chuẩn bị món gì khó, chỉ thuận tay làm vài món rau trộn đơn giản.

Trên bàn đặt hộp thịt vịt lớn, một bát canh vịt, còn có một đĩa hành lá trộn đậu phụ, một bát rau trộn bì, một đĩa cơm cuộn thịt, thật sự mà tính cũng chỉ là bốn mẩu một canh thôi.

“Không phải là mình cảm thấy rất có lỗi với mọi người sao, nên vội vàng bày tỏ nha. Nhanh đi rửa tay đi, có thể ăn cơm được rồi.” Vương Tĩnh Kỳ cầm chén đĩa cho tất cả mọi người.

Ba người đi rửa tay, sau đó ngồi xuống bàn cơm, cái gì cũng không nói, cầm lấy bánh kẹp thịt vào rồi ăn.

“Ừ, vẫn là thịt ngon.” Trong mấy người thì Từ Mộc Nghiên có tướng ăn lịch sự nhất, cô đem thịt ăn vào miệng cũng không chỉ cảm thán có một câu như vậy.

Ba người khác còn chưa nói chuyện, chỉ gật đầu lung tung tỏ vẻ đồng ý.

Dù sao vịt nướng cũng nhiều dầu mỡ, ăn mấy miếng sau cũng có chút ngấy.

Lúc đấy mấy người mới dừng lại động tác cướp đoạt, bắt đầu ăn từ từ.

Chương 121: Ai Hai Mười Ba

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy bụng đã đủ, nên bắt đầu quan tâm tới sự nghiệp xây dựng của mọi người.

“Thủ tục lớp phụ đạo đều làm xong hết rồi sao?”

“Ôi, Vương đại tiểu thư sao hôm nay lại quan tâm tới chuyện nhỏ này.”
Tưởng Hi Văn vừa ăn vừa âm dương bát quái nói, hiển nhiên là cô ấy đối với thái độ của Vương Tĩnh Kỳ gần đây rất là bất mãn mặc dù không nói gì.

“Hắc hắc, không phải là vì mình bận quá sao, hôm nay rớt cuộc cũng trốn học thành công, nên đã chạy nhanh để trở về quan tâm mọi người một chút mà.” Vương Tĩnh Kỳ vừa nói vừa vô cùng chột dạ.

“Hừ.” Tưởng Hi Văn đối với giải thích của cô không quá vừa lòng.

Đều là Từ Mộc Nghiên tính tình tốt nên giải vây cho Vương Tĩnh Kỳ, “Thủ tục cái gì, Hi Văn đã sớm làm tốt rồi, tiền liên thiên đều đã cầm trở lại. Lớp phụ đạo trên căn bản cũng đều thu thập xong, bàn học gì gì đó cũng chuyển cả vào rồi.”

Từ Mộc Nghiên là người tinh tế nhất trong mấy cô, cho nên làm mấy chuyện vụn vặt là thích hợp nhất.

“Đây không phải là chỉ chờ chiêu sinh là có thể mở lớp sao.” Vương Tĩnh Kỳ hưng phấn đứng lên, đây chính là hy vọng đã lâu của cô.

“Ừ, trên lý thuyết là như vậy.” Tưởng Hi Văn bình thản nói, nhưng đặc ý trong mắt lại không che dấu được.

“Thật tốt quá, vừa hay trường chúng ta có kì thi cuối kỳ, chúng ta tìm cơ hội in tuyên truyền, rồi tìm mấy giáo viên chủ nhiệm nói vài câu, thừa dịp lúc cuối kỳ thì làm chiêu sinh luôn, đợi cho học sinh nghỉ, lớp phụ đạo của chúng ta có thể chính thức khai trương.” Cái này cô đã sớm suy nghĩ kỹ, cô còn nghĩ lần này chỉ cần thành tích thi toán của học sinh lớp cô dạy tốt, là cô có thể giúp chiêu sinh được lượng lớn học sinh, đặc biệt là sang năm chuẩn bị có kì thi vào đại học, chờ sang năm lớp phụ đạo của mình đạt được thành tích tốt trong kì thi đại học, thì tuyên truyền trực tiếp sẽ là tốt nhất đối với

lớp phụ đạo của các cô, về sau mọi chuyện cũng không cần phải lo lắng nữa.

“Cái này còn cần cậu nói, chờ cậu nhớ tới thì hoa cúc vàng cũng lạnh, cậu cũng không nhìn xem còn có vài ngày nữa là đến kì thi cuối kì, hiện tại mới ấn định in tuyên truyền còn kịp sao?” Tưởng Hi Văn nói chuyện vẫn rất công kích. Phông chừng với việc ông chủ Vương Tĩnh Kỳ phui tay này còn rất oán hận.

Vương Dĩnh ngồi không yên, lùi ghế về sau, khom lưng xuống dưới gầm bàn lấy ra một xấp giấy. Mở tờ trên cùng ra cầm đưa cho Vương Tĩnh Kỳ, “Nhìn xem. Nhìn xem, tuyên truyền của chúng ta đã sớm in tốt rồi, Mộc Nghiên tự mình thiết kế và chấp bút, cũng không tệ nha.”

Vương Tĩnh Kỳ ngạc nhiên cầm tuyên truyền đơn, cẩn thận nhìn lên, chính giữa trang giấy là chữ màu đỏ, không nói đến vui hay không vui, đầu tiên là nó làm cho người ta cảm thấy rất bắt mắt. Lại có, nội dung bên trong là lớp phụ đạo mở dạy các môn, giá cả gì đó đều được ghi rõ ràng.

“Ừ, không tệ, vừa nhìn đã thấy đại khí, bắt mắt.” Vương Tĩnh Kỳ đánh giá cao.

“Ha Ha, cái này là làm yêu cầu ánh mắt của Hi Văn, Mộc Nghiêng ban đầu còn ghét bỏ màu đỏ rất tục khí đó.” Vương Dĩnh ở bên cạnh cười ha ha khắp phòng.

Trách không được, cô còn vụng trộm nghĩ, lấy loại văn vẻ thanh nhàn như Từ Mộc Nghiên làm sao lại có khả năng lựa chọn màu đỏ bắt mắt như vậy. Nguyên lai là yêu cầu của tục nữ nha.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn lướt qua ánh mắt sắc bén của Tưởng Hi Văn, vẻ mặt hỏi lỗi nhìn Từ Mộc Nghiên một chút, lấy lòng nói: “Làm sao có thể tục khí được. Màu sắc gì gì đó còn phải xem dùng ở đâu nữa, dùng đến trong trường hợp gì, mình làm tuyên truyền với mục đích để khiến cho mọi người chú ý, do đó làm cho người ta nhớ kỹ lớp phụ đạo của chúng ta, đương nhiên sẽ lựa chọn màu sắc đặc biệt chấn động. Hi Văn chú ý tới cái này thật là đúng, thật là tốt.” Cô nói xong thì trả cho Tưởng Hi Văn ánh mắt sùng bái.

Từ Mộc Nghiên đối với thiên hướng trong lời nói của Vương Tĩnh Kỳ như vậy, thì một chút tức giận cũng không có, tính tình cô vốn vẫn tốt nên chỉ ngồi ăn đồ ăn, dù sao tính cách của cô là như vậy. Mọi người ra chủ ý quảng cáo tốt là được.

“Hừ, cậu còn khua môi múa mép. Một chút chính sự cũng không làm. Mình có thể nói cho cậu biết, chủ ý này là do cậu nghĩ ra. Hiện tại kết quả trong chúng ta chỉ có một mình cậu là tiêu dao, chúng mình ở sau lưng cậu mỗi ngày vội đến vất chân lên cổ cậu có thấy xấu hổ không vậy.” Tưởng Hi Văn trừng mắt nhìn về mặt co rút của Vương Tĩnh Kỳ.

Tưởng Hi Văn đối với biểu hiện gần đây của Vương Tĩnh Kỳ nhìn có chút không vừa mắt, bắt đầu từ nửa cuối học kỳ, cô giống như là không có làm việc đúng giờ, một tuần chỉ có ba ngày ở trường học, đôi khi dạy xong là người đã biến mất không thấy. Cô nói cô ấy ung dung tự tại thì ung dung tự tại đi, làm sao trên mặt lại đặc ý như vậy, về mặt nhìn đến ai cũng mỉm cười như muốn ăn đòn, chỉ sợ người khác không biết cô có cuộc sống quá vừa lòng chắc.

Hơn nữa gần đây cái cô Ngô Mật Nhi đó cứ nhiên lại mờ ám vấy bẩn lên Vương Tĩnh Kỳ, làm cho cô nhìn Vương Tĩnh Kỳ với biểu tình ngốc nghếch kia càng nhìn càng mất hứng.

Cô có thể đánh cược, Vương Tĩnh Kỳ trì độn kia khẳng định là không biết hiện tại trong trường học đã có vài phiên bản đồn đại không tốt về mình.

“Hắc hắc, mình đây mỗi ngày không có việc gì chắc, cậu cũng không biết, lần này huấn luyện khá nghiêm, buổi sáng buổi chiều đều phải điểm danh, bình thường còn có lãnh đạo đến kiểm tra điểm danh đột xuất, mình sợ làm trường mình mất mặt, nên mỗi ngày đều không thể không ngồi coi. Sau khi quay về trường học, chính là mỗi ngày đều đi dạy, trừ khi học sinh làm bài tập và làm bài kiểm tra ra, cậu không biết, mình cũng rất cực khổ nha.” Vương Tĩnh Kỳ là bộ dáng rất cực khổ, kỳ thật nội tâm nhỏ bé của cô đang run lên, không ngừng tự kiểm điểm chính mình, những ngày gần đây cô quả là có chút sa sút, ừ, là nên tự kiểm điểm bản thân, nên làm chút chuyện đúng đắn.

Tưởng Hi Văn bĩu môi, ở trường học vất vả thì cô tin, nhưng nói cô ấy mỗi lần đi tham gia huấn luyện có thể thật sự nghe giảng, thì có đánh chết cô cũng không tin.

Coi như Vương Tĩnh Kỳ biết điều, nếu trước kia còn có khả năng, dù sao cô cảm giác Tĩnh Kỳ vốn là một cô gái nhỏ, một cô gái nhỏ rất biết điều, người khác nói cái gì thì chính là cái đó, cô dù là không muốn cũng sẽ nghiêm túc hoàn thành.

Nhưng từ sau khi cô li hôn, cô giống như đột nhiên đổi tính, so với lúc đầu chân thật, thì lúc mất hứng sẽ đùa giỡn một chút, cao hứng thì lòng tốt đều đeo lên trên mặt, làm cho bất luận kẻ nào đều có thể nhìn ra. Chính là đối với bạn tốt các cô, cô ấy cũng buông ra rất nhiều, gần đây lấy lòng chế giễu cô ấy đều làm.

Nghĩ đến những lời đồn đãi, kết hợp với sự biến hóa của cô, trong lòng mấy người Tưởng Hi Văn đều chấn động, không khỏi sẽ nghĩ những lời đồn đãi này là thật đi.

Nhìn lại Tĩnh Kỳ đang cuốn thịt vịt cho cô với nét mặt lấy lòng, trong lòng Tưởng Hi Văn vừa động vừa lơ đãng hỏi: “Vị kia nhà cậu bao nhiêu tuổi?”

Vương Tĩnh Kỳ bẽ bộn đang bắt tay vào làm gì đó, không hề nghĩ ngợi đã nói: “Ba mươi hai.....” Cô lập tức kịp phản ứng, Tưởng Hi Văn hỏi cái gì: “Không phải, không phải, mình không có nghe thấy cậu hỏi cái gì.”

Vương Tĩnh Kỳ cũng không để ý chiếc bánh trong tay, trực tiếp ném vào bát Vương Dĩnh, lôi kéo Tưởng Hi Văn giải thích rõ ràng.

Ba người ngồi ở đây đều nghe rõ cô trả lời. Đũa trên tay đều buông, Từ Mộc Nghiên còn mơ hồ hỏi: “Trương Dương ba mươi hai tuổi sao?”

Trong ý thức của cô, còn chưa có đem Vương Tĩnh Kỳ và Trương Dương tách ra. Dù sao.....trong phòng ngủ này, Vương Tĩnh Kỳ cũng đã cùng Trương Dương trải qua hai năm rồi. Thời gian không đến hai tháng còn chưa có đủ để cô kịp thích ứng.

“Cậu ngốc sao, Tĩnh Kỳ đã sớm cùng cái tên đàn ông cận bã kia li hôn rồi, không còn đến nửa xu quan hệ.” Vương Dĩnh đối với Trương Dương là hận đến tận xương, trong cảm nhận của cô, Trương Dương chính là tên đàn ông phiên bản kiểu mẫu của Trần Thế Mỹ, đều phải để cho người người phỉ nhổ. Thật vất vả mới không còn quan hệ với Tĩnh Kỳ, sao có thể để cho giữa họ có tí ti quan hệ đây.

“Đúng vậy, thậm chí còn ba mươi hai tuổi. Như thế nào cũng không có quan hệ gì đến chồng trước của cậu đi, tiểu Kỳ kia cậu có thể giải thích với các chị, người đàn ông ba mươi tuổi là người nào?” Tưởng Hi Văn chậm rãi hỏi.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn ánh mắt ba người đang nhìn mình chằm chằm, vẻ mặt

táo bón, trong đầu chuyển động rất nhanh, muốn tìm lời giải thích nào hợp lý để lừa bịp cho qua.

Vương Dĩnh nhìn vẻ mặt khó xử của cô, suy nghĩ đến cái người ba mươi hai tuổi kia, thất kinh kêu lên: “Tĩnh Kỳ, bọn họ nói không phải là thật chứ?”

“A? Bọn họ nói gì? Có người nói cái gì?” Vương Tĩnh Kỳ phản ứng có chút không kịp, cô vừa mới còn muốn nói với các cô là cô mới quen một người bạn ba mươi hai tuổi là nam. Không biết các cô có tin hay không, sao sau lại nhảy đến đề tài này, tư duy này nhảy ra khiến cô không theo kịp.

“Cũng không có nói cái gì. Nói đúng ra là cậu gần với kẻ có tiền.” Tưởng Hi Văn đã nhìn ra, Vương Tĩnh Kỳ thật là không biết việc này, cô là nói hàm súc, để không kích thích cô ấy quá mức.

“Cái gì? Mình gần với kẻ có tiền? Ai nói vậy?” Vương Tĩnh Kỳ hoảng sợ, như thế nào cô không có nghe thấy người khác nói qua.

“Cậu đừng kích động, trước ngồi xuống đã, chúng mình hiểu được, chúng mình không tin.” Từ Mộc Nghiên nhìn Vương Tĩnh Kỳ kích động đứng lên, vội vàng nói lời an ủi. Đem ân cô ngồi xuống.

“Chính là chúng mình cũng không có tin cậu như vậy. Nếu cậu có thể gần kẻ có tiền, thì mình cũng có thể tìm quan hệ đại.”

“Khụ khụ khụ...” Vương Dĩnh một bộ dáng cực kỳ tin tưởng Vương Tĩnh Kỳ. Nhưng lời vừa nói ra lại đem Vương Tĩnh Kỳ ghen một hơi không thể đi xuống.

“Đây là làm sao, uống ngụm nước đi.” Từ Mộc Nghiên chạy nhanh bung đến chén nước đưa đến miệng Vương Tĩnh Kỳ.

Tưởng Hi Văn lạnh lạnh nói: “Không như thế nào, chính là chột dạ.”

Vương Tĩnh Kỳ uống được một ngụm nước lại bị sặc, lại một trận ho mãnh liệt.

“Chột dạ? Chột dạ cái gì?” Vương Dĩnh cẩn thận hỏi, không phải là cái kiểu như cô nghĩ chứ.

“Hừ, đến bây giờ còn không nhận tội, cái người ba mươi hai tuổi là ai.”

Tường Hi Văn bắt tay lên trên bàn, một bộ dáng thẳng thắn sẽ được khoan hồng kháng cự sẽ bị nghiêm trị.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn lần lượt từng người, trong lòng nghĩ, hôm nay đây vốn là hồng môn yên nha.

“Ha ha, cũng không có cái gì, chính là mình đi huấn luyện, không nghĩ đến lại quen với một người đàn ông, rất tốt với mình giống như có ý kia với mình, năm nay anh ấy vừa vặn ba mươi hai tuổi.” Vương Tĩnh Kỳ không dám nhìn các cô, vừa nhỏ giọng vừa giả bộ trấn định bắt đầu tiếp tục ăn cơm.

“Ba mươi hai à, cậu kém đến tám tuổi, có chút lớn đi.” Từ Mộc Nghiên lập tức bắt đầu lo lắng.

“Anh ta có ý tứ với cậu, là có ý tứ gì, anh ta quấy rầy cậu à?” Vương Dĩnh bắt đầu kéo cánh tay áo cô.

Tường Hi Văn lấy tay chống đầu, trong lòng không ngừng than khóc, mấy người này có thể nắm lấy trọng điểm không, hiện tại không phải là vấn đề tuổi tác, mà là cần biết rõ người đàn ông kia có phải chính nhân quân tử hay không, đây mới là trọng điểm có được không.

(Lovenoo1510: Ít nhất cũng có bạn Hi Văn là quách tỉnh nha.)

Tường Hi Văn cảm thấy những người bên cạnh cô như vậy, tương lai thật sự cô sẽ phải gánh nặng đường xa rồi.

Chương 122: Mọi Người Cũng Đều Biết

“Được rồi, cái gì cũng đừng nói, cậu bắt đầu khai báo từ đầu đi.” Tưởng Hi Văn an ổn ngồi, cô điều chỉnh sách lược, đối với những điều không thấy cô cũng không thể cùng các cô quanh co lòng vòng, nếu không còn không biết sẽ bị mang đi nơi nào nữa.

“Khai báo, khai báo cái gì? Mình không phải đã nói rồi sao, chính là hiện tại có một người đàn ông ba mươi hai tuổi theo đuổi mình, mình còn đang lo lắng.” Vương Tĩnh Kỳ chớp mắt, chọn những gì có thể nói nói ra.

Tưởng Hi Văn nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, xem ánh mắt cô léo lên, chỉ biết là cô chưa nói thật, ít nhất là không nói toàn bộ sự thật.

“Phải không? Sao chúng mình lại không có nghe được như vậy đâu?” Tưởng Hi Văn quyết định trừng phạt cô gái nhỏ không nói thật này một chút.

“Các cậu nghe được, các cậu nghe được cái gì?” Vương Tĩnh Kỳ kinh ngạc, chẳng lẽ có người biết cô và Chu Cận Du là người yêu rồi sao?

“Cậu muốn nghe phiên bản nào.” Tưởng Hi Văn có lòng tốt hỏi.

“Còn có vài phiên bản sao?” Vương Tĩnh Kỳ trừng lớn mắt nhìn Tưởng Hi Văn.

Tưởng Hi Văn không muốn cùng người không có đầu óc này nói chuyện, hất cằm với Vương Dĩnh, “Cậu nói cho cô ấy biết.”

Vương Dĩnh cao hứng tiếp nhận nhiệm vụ, ở trong đầu sửa sang lại một chút mới nói: “Cuối cùng mình đúc kết một chút, hiện tại trong trường lưu truyền tổng cộng chia làm hai phiên bản.

Cái phiên bản thứ nhất, chính là truyền thuyết trong một lần cậu được cha mẹ học sinh mời một bữa tiệc đã nhận thức được nhà của học sinh đó rất lớn, cha học sinh tuy rằng tuổi đã có chút lớn, nhưng nhiều tiền. Cậu thấy nhà họ nhiều tiền, cho nên sau đó nhiều lần gọi điện thoại quấy rầy người ta, người ta vốn không bị mê hoặc, nhưng không chịu nổi cái vẻ quyền rũ của cậu,

cuối cùng thật sự là bị cậu quyến rũ, mà chính vì vậy nên cậu mới li hôn. Sau đó hai người gian phu dâm phụ liền thông dâm với nhau, người đàn ông kia cũng bởi vì cậu lãng lơ mà thiếu chút nữa vứt bỏ vợ mình.”

Vương Dĩnh nói xong nghỉ nói, nhìn bộ dáng Vương Tĩnh Kỳ khiếp sợ không thôi, đắc ý cười. Nói tiếp: “Cái phiên bản thứ hai còn nói cậu không biết dùng thủ đoạn gì để hối lộ ban lãnh đạo trường học, để một giáo viên trẻ tuổi không có gì như cậu tham gia khoá thi đầu lần này.

Cậu là hồ ly tinh thừa dịp cơ hội đi phủ Thị Chính huấn luyện, nhận thức được lãnh đạo. Cậu vô si leo trèo, bầu víu cành cao, đem lãnh đạo trường học vứt sau đầu. Đuôi theo lãnh đạo cao cấp.

Kết quả lãnh đạo thành phố không chịu đựng được thế công * của cậu, không bao lâu sau đã đắm chìm trong ôn nhu dịu dàng của cậu, hơn nữa còn phi thường không có nguyên tắc đến nỗi mỗi ngày cùng cậu lăn lộn trên giường ở trong phòng làm việc.

Mà mỗi lần khi cậu xuất hiện ở trường học với gương mặt sáng lán tươi cười, trải qua nghiệm chứng kinh nghiệm của nhân sĩ, đây tuyệt đối là vì sau khi trải qua ôn nhu của đàn ông mới kiêu diễm như vậy.

Cho nên hiện tại giữa hai phiên bản này, sau mỗi một phiên bản mọi người đều rất tin tưởng không nghi ngờ.”

Sau khi cô ấy nói xong, ba người đều không nói chuyện gì, chính là nhìn chăm chăm vào Vương Tĩnh Kỳ. Muốn nhìn xem phản ứng của cô là gì.

Phải biết rằng sau khi những lời đồn đại này xuất hiện, các cô cũng từng bí mật thảo luận qua, lời đồn đại bên ngoài nói cũng có mũi có mắt, nhưng các cô vẫn tin tưởng nhân phẩm Vương Tĩnh Kỳ, tuy rằng gần đây nụ cười trên mặt cô ấy nhiều hơn, tâm tình cũng tốt lên, không giống như cô gái mới li hôn một chút nào, nhưng các cô cũng biết chân tướng việc cô ấy li hôn, có thể là cô ấy đựng phải chuyện vui gì đó, giống như chính cô ấy nói. Có thể là cô ấy đựng phải mùa xuân thứ hai của mình cho nên mới chói mắt như thế.

Mấy người các cô cũng rất thích ý nhìn biến hoá của Vương Tĩnh Kỳ như vậy, nhưng những lời đồn đại gần đây trong trường học càng ngày càng không chịu nổi. Nếu tùy thời phát triển, đối với Vương Tĩnh Kỳ sẽ rất bất lợi. Các cô đã muốn nhắc nhở Vương Tĩnh Kỳ một chút, làm cho cô ấy mau chóng nghĩ biện pháp giải quyết. Mà biện pháp tốt nhất của cô ấy là đem bạn

trai dẫn tới trường học một chuyến, thể hiện ân ái một phen, thì lời đồn đại kia sẽ tự sụp đổ.

Vương Tĩnh Kỳ nghe được hai phiên bản đồn đại, trong lòng cô khiếp sợ, cũng có chút chột dạ.

Hai lời đồn đại này không được đầy đủ rồi, nhưng cũng không hoàn toàn sai, đem hai phiên bản tổng hợp lại một chút. Trau chuốt một chút, thì sự thật cũng kém không xa.

“Lời đồn đại sẽ không phải là thật chứ? Rốt cuộc là người phiên bản nào.” Từ Mộc Nghiên nhìn mặt Vương Tĩnh Kỳ lúc trắng lúc đỏ vô cùng phấn khích. Trong lòng cô cũng bắt đầu bất ổn.

Cô là một trong những cô gái có tính cách truyền thống, vẫn có lòng tin làm việc tốt. Tìm một người đàn ông tốt, sinh một đứa nhỏ, sau đó sống hạnh phúc. Đối với chuyện xấu xa của nam nữ, tuy rằng cô không đánh giá, nhưng tuyệt đối không có thái độ phủ định. Hiện tại nhìn bộ dáng Vương Tĩnh Kỳ, cô thật sự sốt ruột. Cô không kỳ vọng bạn của mình phát sinh chuyện như vậy trên người.

“Mộc Nghiên, cậu đừng vội, Tĩnh Kỳ không phải người như vậy, cậu nghe cô ấy nói đã.” Lúc này Tưởng Hi Văn rất có phong phạm chị cả, trấn an Từ Mộc Nghiên, ý bảo Vương Tĩnh Kỳ nhanh chóng giải thích rõ ràng.

“?” Vương Tĩnh Kỳ có chút khó xử, cô không nghĩ sẽ đem chuyện Chu Cẩm Du nói ra sớm như vậy, dù sao mặc dù hai người ở cùng nhau, nhưng cô chưa từng nghĩ tới tương lai của hai người.

“Nên nói như thế nào thì nói như vậy, lại vẫn còn muốn nghĩ?” Vương Dĩnh cũng sốt ruột.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn ba người, đem biểu tình các cô nhìn thật rõ ràng, nghĩ đến tình nghĩa của mấy người đời trước, trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, ba người này đều là chị em tốt của cô, về điểm này cô cũng không cần gạt các cô ấy nữa, vốn chính mình nên coi nó như một cuộc điểm ngoi tươi đẹp mà thôi.

“Mình nói, các cậu phải trấn định nha.” Trước cô cấp phòng bị cho mọi người, dù sao chuyện của anh quả thực có chút khó có thể tưởng tượng.

“Ôi, đừng nói nhảm, nhanh nói đi.” Tưởng Hi Văn không kiên nhẫn hô, lẳng nhẳng, kém cỏi nhất không phải là chuyện tình cảm sao, có cái gì đáng ngại.

“Ừ, hai phiên bản cũng không phải hoàn toàn đúng, nếu đem hai cái tổng hợp lại một chút.....”

Không đợi Vương Tĩnh Kỳ nói xong, Vương Dĩnh không nhịn nổi hô: “Cái gì, cậu thật sự làm hồ ly tinh.”

Vẻ mặt Từ Mộc Nghiên bên cạnh không đồng ý.

“Tiểu Dĩnh, đừng làm lạc đề, đề Tĩnh Kỳ nói xong đã.” Tưởng Hi Văn nói. “Cậu cũng thật coi trọng mình, mình có tư sắc làm hồ ly tinh sao?” Vương Tĩnh Kỳ trừng mắt liếc nhìn Vương Dĩnh một cái, rất không hài lòng với đánh giá của cô ấy cho mình.

Tuy rằng cô thật sự cùng Chu Cận Di có cái gì, nhưng đó cũng là do Chu Cận Du quyến rũ cô, cô thuỷ chung đều là bị động chấp nhận có được không.

“Ôi, cậu đừng chấp cô ấy, cậu nói nhanh lên.”

Vương Tĩnh Kỳ nhìn mấy người trông mong mình, bộ dáng nóng lòng nghe bát quái, cô phì cười một tiếng, tại lúc mọi người đang căm tức, liên tục xin tha, sửa sang lại sắc mặt. Nghiêm túc khai báo.

“Cái phiên bản thứ nhất nói mình cùng người đàn ông kia gặp nhau lần đầu tiên chính là bữa tiệc mà cha mẹ học sinh mời, điểm ấy là đúng. Chính là lần Ngô Mật Nhi ở cấp ba tìm mình, nói Triệu Tư Thành là cha mẹ của học sinh được hạng nhất lớp bọn họ mời cơm. Tiểu Dĩnh cậu còn nhớ rõ không?”

Vương Tĩnh Kỳ vừa nói, Vương Dĩnh đã nhớ lại. Gật đầu một cái tỏ vẻ nhớ ra rồi.

“Chính là bữa ăn lần đó, chúng mình gặp mặt. Sau đó mình có gặp lại anh ấy vài lần, anh ấy đối với mình có ý tứ, nhưng khi đó mình vẫn chưa có li hôn, nên cự tuyệt anh ấy, sau đó mình li hôn, rồi tham gia huấn luyện lần này, ở toà Thị Chính lại gặp được anh ấy, ừ, sau đó liền như vậy.” Cuối cùng Vương Tĩnh Kỳ nói hàm hồ.

Cô nói xong, ba người còn lại đều trầm tư. Nghe như Vương Tĩnh Kỳ nói

như vậy, cũng không có cái gì đáng ngại, không phải là cố ý tình chàng ý thiếp, sau khi điều kiện cho phép, tự nhiên ở cùng một chỗ như vậy. Làm sao ở trường học lại có nhiều lời đồn đại như thế?

“Cậu còn chưa nói, họ tên cái người đàn ông kia là ai?” Tưởng Hi Văn mơ hồ cảm thấy cái này mới chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Tĩnh Kỳ dấu diếm các cô.

“Ừ, các cậu cũng gặp qua.” Trong lòng Vương Tĩnh Kỳ thở dài, muốn tới thì tránh cũng không được.

“Chúng mình cũng đã gặp qua?”

Ba người bắt đầu moi ruột moi gan ra nhớ lại, những người đàn ông hơn ba mươi tuổi mà họ biết. Nhất thời thật sự không có nghĩ ra.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy các cô đều không có nhớ tới, nên tiến thêm một bước nhắc nhở nói: “Anh ấy đã tới trường học chúng ta.”

Đã tới Nhất Trung, ba người lại nghĩ theo phương hướng này.

“Theo thời gian mà suy tính. Hẳn là mới gặp qua hai tháng này, trong đoạn thời gian này trường học chúng ta có người tới sao?” Từ Mộc Nghiên nhỏ giọng nói.

Vương Tĩnh Kỳ ở bên cạnh gật đầu tỏ vẻ khẳng định là có.

Đầu óc Tưởng Hi Văn chợt léo lên, “Hai tháng trước trường học chúng ta từng có cấp trên tới điều tra nghiên cứu qua.” Lần đó là có quy mô lớn nhất, còn lại đều là tới nghe giảng thì cùng tới hàng ngày.

Vương Tĩnh Kỳ tán thưởng gật đầu, tỏ ý đã đoán đúng.

“A, lần đó người đến trường học chúng ta không ít, là một trong những người ấy à?” Trong đầu Từ Mộc Nghiên hồi tưởng lại chuyện tình hai tháng trước, nhưng bản thân cô cũng chỉ là đứng ở cửa sổ nhìn từ xa, đối với bộ dáng của bọn họ thật sự không có ấn tượng gì.

“Những người hói đầu chắc không có khả năng.” Vương Dĩnh cũng bắt đầu suy tư. Bởi vì ngày đó thị trưởng Chu từng đi nghe giảng lớp cấp ba, cho nên tổ giáo viên cấp ba đều có may mắn chiêm ngưỡng các vị lãnh đạo tôn quý ở

cự ly gần.

“Được rồi. Đừng có tiếp tục lừa gạt nữa, cậu mau nói người bên trong là người nào.” Tưởng Hi Văn nhìn cái biểu tình kia của Vương Tĩnh Kỳ, mơ hồ như có chút tiểu nhân đặc ý ở trong đó, cũng không kiên nhẫn đoán nữa, trực tiếp để cho cô nói đáp án.

“Chính là, chính là, người đứng ở đầu tiên.” Vương Tĩnh Kỳ nhỏ giọng nói.

“Đứng ở đầu tiên là.....a...là Chu Cận Du.” Vương Dĩnh nhỏ giọng lặp lại, đột nhiên kêu lên sợ hãi, nhìn Vương Tĩnh Kỳ hô lớn.

Wương Tĩnh Kỳ tươi cười nhìn cô nịnh nọt.

Thấy cả ba người đều nhìn cô, để cho cô xác nhận, cô không thể không gật đầu thật mạnh, “Ừ, chính là Chu Cận Du.”

“Làm sao có thể, làm sao có thể là Chu Cận Du nha, anh ấy là Thị trưởng mà.” Vương Dĩnh ngồi không yên trên ghế, loay hoay trên mặt đất, còn thần kinh than thở.

Từ lần trước sau khi cô nhìn qua Thị trưởng Chu, đã bị khí phách toàn thân của anh thuyết phục sâu sắc, đó mới đúng là quan nhị đại, mỗi một cái nhấc tay giơ chân đều người ở tầng lớp trên, chính là trên mặt có chút tươi cười, đều có thể làm cho người ra trừ cảm nhận như được tắm gió xuân ấm áp ra, còn có thể cảm nhận được bên trong rất trầm ổn và giới giang. Tóm lại hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của cô, cho nên từ đó về sau, Chu Cận Du chính là thần tượng của cô.

Hai người khác cũng bị cái tên Chu Cận Du làm chấn động.

Sau đó Tưởng Hi Văn liền nghiêm túc.

“Tĩnh Kỳ, cậu có biết thân phận của anh ấy.” Một người đàn ông địa vị cao như vậy, không phải là loại dân thường bé nhỏ các cô có thể kết giao, hướng chi, từ sau lần Chu Cận Du tới Nhất Trung, thân thế bối cảnh của anh cũng bị truyền rất thần kỳ.

Nào là thái tử kinh thành, nào là con cháu xuất thân từ gia đình cách mạng, tuy rằng nói tất cả đều cũng không nhất định là thật, nhưng người ta đến từ kinh thành, gia thế khẳng định là thâm hậu, người như vậy mà cùng Vương

Tĩnh Kỳ ở cùng một chỗ.....

Chương 123: Mình Cô Đơn

“Biết, mình cũng biết.” Vương Tĩnh Kỳ cúi đầu nhìn ngón bàn tay đang mở ra của mình, vấn đề Hi Văn lo lắng, làm sao cô có thể không biết, cô thật sự cũng không còn là cô gái nhỏ hơn hai mươi tuổi nữa.

Nhưng chuyện hai người cô thật sự không thể quyết định, nếu cô có thể quyết định, thì khẳng định sẽ không để người đàn ông như Chu Cẩm Du xuất hiện ở bên cạnh mình. Sự xuất hiện của anh đối với cô mà nói, là một loại phiền toái.

Lúc hai người tốt đẹp, người khác sẽ nói cô không biết xấu hổ mà leo trèo, bầu vú càn cao, dùng thủ đoạn quyến rũ đàn ông, giống như lời đồn đại trong trường học hiện tại. Nếu về sau hai người chia tay, sẽ có nhiều người bỏ đá xuống giếng, nói một chút lời mỉa mai châm biếm. Cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình, vọng tưởng chim sẽ biến thành phượng hoàng.

“Nếu cậu biết, vì sao còn.....” Tưởng Hi Văn có chút phẫn nộ, lúc trước Trương Dương kia thì không sao, tốt xấu gì thì hiện tại hai người đã li hôn, Tĩnh Kỳ còn trẻ, còn có thể bắt đầu lại lần nữa, nhưng lần này thì không giống vậy, nếu chuyện không tốt thì thanh danh của Tĩnh Kỳ sẽ bị phá hủy.

“Đây cũng không phải là việc mình có thể khống chế.” Vương Tĩnh Kỳ bắt đầu nói.

Cô nói rất đúng quyền chủ đạo không phải nằm ở cô, người ta cứ cùng cô trải qua một đoạn tình cảm lãng mạn, chính cô muốn chạy cũng không chạy được. Nhưng lời này của cô lại làm người khác hiểu sai, mấy người Hi Văn lại cho rằng tình cảm của cô vô cùng sâu sắc, cô đã bị hãm sâu trong đó.

“Điều này cũng không có gì, tình cảm là không thể khống chế được.” Từ Mộc Nghiên phát biểu tuyên bố trước, nếu là hai người cùng lưỡng tình tương duyệt, vậy thì đều không có vấn đề gì.

(Lưỡng tình tương duyệt: song phương đều có tình cảm với nhau, nôm na là hai lòng cùng ưa.)

“Đúng, đều là người, bất luận nói chuyện cao thấp thế nào, thì hai người các

cậu ở cùng một chỗ mà vui vẻ không được sao. Tĩnh Kỳ, hắc hắc, cậu chùng nào thì đem vị kia nhà cậu giới thiệu cho tụi mình đây.” Vương Dĩnh nhanh chóng khôi phục lại sau kinh ngạc, bạn thân cùng phòng mình lại biến thành người một nhà với thân tượng, đương nhiên là cô giờ hai tay hai chân ủng hộ rồi.

Tướng Hi Văn nhìn hai cô gái thần kinh thô này, bất đắc dĩ lắc đầu. Việc này nếu đơn giản như vậy, thì sao Tĩnh Kỳ lại muốn gạt các cô, làm sao trường học lại có lời đồn đại này.

“Hai người đừng nói chen vào. Không có chuyện gì thì dọn dẹp cái bàn đi.” Tướng Hi Văn trừng mắt nhìn hai người một cái, sau đó lôi kéo Vương Tĩnh Kỳ đến bên giường ngồi xuống. Chuẩn bị thật tốt để nói chuyện cùng cô.

“Tĩnh Kỳ, chúng mình có phải là bạn tốt hay không.” Tướng Hi Văn chăm chú nhìn Vương Tĩnh Kỳ bên cạnh hỏi.

“Ừ, đương nhiên.” Vương Tĩnh Kỳ cũng đứng lên, đời trước mấy người này chính là bạn tốt, đời này mấy người đối với cô so với đời trước còn tốt hơn.

“Cậu đã cho mình là bạn tốt, vậy cậu có thể nói cho mình biết trong lòng cậu nghĩ thế nào không.” Tướng Hi Văn nhìn chăm chăm Vương Tĩnh Kỳ, hy vọng có thể nhìn được chút manh mối nào đó trên mặt cô.

“Chúng mình cũng từng bàn luận qua gia đình bối cảnh của Chu Cần Du, cho dù vô cùng chân thực. Nhưng mình khẳng định không khác nhau lắm, hiện tại nếu cậu và anh ấy ở cùng một chỗ có thể không có tương lai, về sau cậu.....”

“Hi Văn, mình biết, những gì cậu nói ra mình đều biết, nhưng là.....” Vương Tĩnh Kỳ nhìn Tướng Hi Văn có chút bất đắc dĩ.

Cô hít một hơi thật sâu, vẫn đem những lời trong lòng và ý tưởng của mình nói ra, “Hi Văn cậu đã quên chúng mình từng đọc qua tiểu thuyết, còn phê phán cô gái từ chim sẽ thành phượng hoàng, một cô gái bình thường cùng với người đàn ông có tiền có thể sẽ không có mấy người có cái kết hoàn hảo.”

Cô nói xong chính mình cười khổ một cái. Khi đó lúc xem truyện ngôn tình tiểu thuyết Đài Loan, Từ Mộc Nghiênn là người đơn thuần nhất trong phòng ngủ vì câu chuyện tình yêu mà vui mừng cảm động, mấy người các cô còn

lại đều thấy cầu huyết. Vô cùng cầu huyết, còn từng cười nhạt nói những cô gái trong đây sau này có kết cục tốt mới có quý nha. Không nghĩ tới ở trong hiện thực, chính mình tự nhiên cũng trở thành nữ chính trong câu chuyện tình yêu, ha ha, có lẽ nói như vậy vẫn là đề cao chính mình, tình huống của cô ngay cả nữ chính cũng không bằng.

“Cậu cũng đã biết, vậy tại sao còn muốn cùng người đàn ông như vậy ở một chỗ.” Tưởng Hi Văn nhíu mày hỏi.

“Đạo lý này mình đều hiểu, mình cũng rất thanh tịnh, nhưng cậu cảm thấy lấy thân phận của mình. Muốn cùng với người đàn ông phiết thanh có khả năng có quan hệ sao?” Vương Tĩnh Kỳ nghĩ Chu Cận Du đối với mình đây đưa vài lần, chỉ sợ chính là lần sau bữa ăn hai người tiến thêm một bước cũng là do anh cố ý an bài.

“Anh ấy uy hiếp cậu?” Tưởng Hi Văn hí mắt nguy hiểm nói.

“Không đến mức như vậy, ừ, chính là thường xuyên quyến rũ mình mà thôi.” Vương Tĩnh Kỳ nghĩ nghĩ rồi đáp.

Biểu tình trên mặt Tưởng Hi Văn cứng đờ. Hung hăng trừng mắt nhìn Vương Tĩnh Kỳ nói: “Nói, đến tột cùng là cậu có ý tứ gì.” Cô nghe vậy, thấy đây không phải là đơn phương ức hiếp, mà là hai bên quyến rũ.

“Cũng không có ý tứ gì.” Đến phiên Vương Tĩnh Kỳ nhăn nhó, chung quy lại cô không thể nói cho Hi Văn biết lúc bắt đầu cô cũng không tình nguyện, nhưng sau này khi hai người ở chung lại có loại không khí ám áp trong lòng.

“Chính là, chính là..... Cậu có biết, mình cũng là một cô gái.....”

Tưởng Hi Văn nhíu mày nhìn cô, ý bảo cô đừng nhiều lời, cô gái này không cần nhiều lời, vẫn là trực tiếp nói vào trọng điểm đi.

“Mình cũng có lòng hư vinh, mình cũng là cô gái bình thường, có thể được một người giàu có đẹp trai theo đuổi như vậy, trái tim nhỏ bé của mình.” Vương Tĩnh Kỳ nói xong còn làm trạng thái Tây Thi ôm ngực.

Tưởng Hi Văn hừ hừ trong mũi vài tiếng, hô: “Được rồi. Đừng làm người khác ghê tởm, nói nhanh lên.”

Wang Tĩnh Kỳ nhìn Tưởng Hi Văn bị mình không nghiêm túc trêu đùa như

vậy, đến hai cô gái bên cạnh dọn dẹp bàn đang đông tai lên nghe lên cũng thoải mái cười lớn, trong lòng cô cũng thả lỏng rất nhiều, cô rất sợ vì vấn đề của mình, sẽ tạo ra áp lực cho mấy chị em.

Cô điều chỉnh sắc mặt, tùy ý nói: “Được được nói như thế, chính là mình cô đơn, vừa vặn lúc này có người đàn ông coi trọng mình, mình thấy cũng không tệ lắm, nên không khách khí hưởng thụ. Chính là điều kiện của người đàn ông này quá tốt.”

Bộp một tiếng, bàn tay Tưởng Hi Văn đánh lên đùi cô.

“Nếu cậu không muốn nói cứ việc nói thẳng, mình không thích nghe đâu, làm sao phải cực khổ như vậy.” Tưởng Hi Văn nổi giận, chính mình quan tâm tới người, kết quả lại hoàn toàn bị đùa giỡn, tự trọng của cô rất lớn, có thể không giận được sao.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn cô ấy tức giận muốn đứng lên, vội vàng ấn cô ngồi lại trên giường, sau đó lấy lòng nói: “Ôi, ôi, làm sao lại tức giận như vậy, mình không phải chỉ đem sự tình giản lược đi một chút sao, mình báo cáo đại khái một chút tình huống cùng với lãnh đạo, rồi nói từng bước phát triển, sao cậu lại nóng vội như vậy.”

Tưởng Hi Văn tức giận ngồi xuống, cũng không bắt đầu nói chuyện, chính là dùng ánh mắt quét về phía Vương Tĩnh Kỳ, ý tứ chính là cậu có nói hay không.

“Được rồi. Được rồi, không đùa các cậu nữa, mình nói từ đầu là được rồi chứ.” Sau đó Vương Tĩnh Kỳ kể lại từ bữa tiệc mà hai người bắt đầu biết nhau. Chuyện tình mỗi lần gặp mặt đều báo cáo lại.

“A, lần đó người tới đón cậu chính là Chu Cẩm Du? Mình như thế nào lại không có nhận ra chứ.” Từ Mộc Nghiên nghe tới lúc trước sau khi mấy người uống say. Người đàn ông tới đón các cô chính là Chu Cẩm Du, làm cô có chút không dám tin.

“Đêm đó cậu bị anh ấy đón đi, anh ấy đem cậu về nhà sao?” Tưởng Hi Văn vẫn là người bắt trúng trọng điểm trong mấy người các cô.

“Ừ, buổi tối đó, không mang mình về nhà, chẳng lẽ còn muốn dẫn mình đến khách sạn sao.” Vương Tĩnh Kỳ tức giận nói. Đương nhiên chắc chắn cô không nói cho các cô ấy biết, chuyện xảy ra vào đêm đó.

Khẳng định là nghiệt duyên của hai người đã bắt đầu từ ngày đó, nếu không Từ Mộc Nghiên không hề có kinh nghiệm. Đã biết người đàn ông kia có thể là sói đội lột cừu lại để anh mang cô đi, ngày đó cô còn không dám nói với mấy người các cô, sợ các cô áy náy.

“Sau đó, sau đó.” Hai mắt Vương Dĩnh toả sáng muốn biết sự tình phía sau.

Vương Tĩnh Kỳ kể việc hai người gặp mặt nhau trước lúc cô li hôn anh đã đề cập nói giúp đỡ mình.

“Như vậy xem ra, cậu có thể dễ dàng li hôn như vậy, chắc chắn là do anh ấy đứng ở phía sau tác động không ít.” Tưởng Hi Văn nhíu mày nói.

“Ừ.” Sau khi hai người ở cùng một chỗ, cô đã đem nghi vấn trong lòng hỏi ra, lúc đó Chu Cẩm Du cái gì cũng không nói, nhưng nhìn thấy cái ánh mắt nhìn mình như ngọc ấy của anh, cô biết là chính mình đã đoán đúng. Nhất định là Chu Cẩm Du ở phía sau làm cái gì đó. Trợ giúp có tác dụng.

Sau đó Vương Tĩnh Kỳ lại nói cho nhóm các cô từng chuyện mình cự tuyệt, cùng chuyện sau khi hai người gặp lại lúc tham gia huấn luyện. Chỉ là cô đem chuyện một đêm kia tô vẽ thật đẹp, sau khi hai người tiếp xúc thời gian dài. Cứ tự nhiên mà ở cùng nhau như vậy.

Tưởng Hi Văn nghe xong lời cô nói, lại hừ một tiếng, “Cậu đi huấn luyện đến bây giờ cũng chưa đến hai tháng, chuyện lâu ngày sinh tình của cậu cũng quá rõ mạt rồi.” Hiển nhiên là cô không thực sự tin tưởng lời nói của Vương Tĩnh Kỳ.

“Tại sao cậu lại nói như vậy, tình cảm nhiều ít không phải là lấy thời gian ra để đánh giá.” Thanh niên văn học nhỏ Từ Mộc Nghiên lại bắt đầu.

“Chẳng qua, người đó là Chu Cẩm Du, cậu không thấy bộ dáng và khí thế kia của anh ấy. Nếu là cậu, cũng không cần bồi dưỡng. Nhất định là nhất kiến chung tình.” Vương Dĩnh cũng ủng hộ thần tượng.

Vương Tĩnh Kỳ sợ mấy người vì chuyện của mình mà đánh nhau, vội vàng hoà giải: “Đúng, Tiểu Dĩnh nói điểm này là đúng, cái người đàn ông Chu Cẩm Du kia quả thật rất có sức quyến rũ, mặc kệ là dung mạo, hay thân thể của anh ấy đều khuất phục được các cô gái, mình cũng là cô gái như vậy được không, có thể được người đàn ông như vậy thích mình, vì mình để tâm,

nên mình đương nhiên sẽ động tâm.” Lời này của cô là thật.

Nhưng nhìn thấy sự lo lắng trong mắt của Tưởng Hi Văn, khí thế trên người cô yếu hẳn đi.

Mặt cô nhu thuận, nghiêm túc nói với mấy người: “Chuyện này chính mình cũng lo lắng qua, hiện tại hai chúng mình đều là nam chưa cưới nữ chưa gả, anh ấy bây giờ còn rất thích mình, mình cũng không chán ghét anh ấy, vậy trước cứ như vậy ở một chỗ, mình cũng không dám nói với anh ấy, chuyện hai chúng mình trước cứ dấu giếm như vậy, nếu về sau mình hoặc anh ấy thay lòng đổi dạ, vậy sẽ chia tay trong hoà bình, đối với mình cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.”

“Cậu bị ngốc à, cậu nghĩ như thế nào lại mà khẳng định mình không bị ảnh hưởng, nếu không có ảnh hưởng, hiện tại lời đồn đại trong trường học kia làm sao lại như thế này.” Tưởng Hi Văn nói.

“Ôi, lời đồn đại bát quái này trước kia cũng không phải chưa từng có, lúc trước giáo viên Lý trường chúng ta đi Bắc Kinh tham gia huấn luyện, còn đồn cô ấy cùng hiệu trưởng lén phéng, cuối cùng cũng không phải không giải quyết được gì sao, đây đều là do vài người ghen tị không có việc gì mới tìm việc truyền đi, qua thời gian, nó sẽ bị lời đồn đại mới thay thế.” Vương Tĩnh Kỳ nói an ủi chính mình.

Chương 124: Tới Trình Độ Nào

Tưởng Hi Văn nhìn Vương Tĩnh Kỳ thật sâu, một hồi lâu mới nhẹ nhàng mở miệng: “Cậu biết hiện tại chính mình đang làm gì là được. Nhưng mình hy vọng cậu phải bảo vệ bản thân thật tốt.”

Nghe được lời này của cô ấy, mặt Vương Tĩnh Kỳ càng đỏ, cô có cảm giác như cô ấy đang nói chính là phương diện kia.

Vì che dấu xấu hổ, cũng vì muốn để cô ấy an tâm, Vương Tĩnh Kỳ vội vàng làm động tác chọc cười, “Cậu cứ yên tâm, mình cũng không phải đứa trẻ, trai gái ở cùng nhau, hợp rồi không hợp thì đi, hơn nữa hiện tại mà nói bất tự của chúng mình xem như một nét phẩy, nếu thật sự phát hiện ra có khả năng không thích hợp thì mình sẽ chia tay, những thứ này có người nào đây nói là không cho phép, cho nên hiện tại cậu lo lắng hơi sớm nha. Mình có thể cam kết với cậu khẳng định mình sẽ không để chính mình bị uy khuất.”

Tưởng Hi Văn thấy bộ dáng đùa giỡn kia của cô, mặt không nghiêm túc được phì cười một cái: “Thôi đi, nếu trái tim cậu mà độc ác, thì cũng sẽ không xảy ra chuyện, cậu nên nhớ cho kỹ, đàn ông cũng không thể nào tốt hơn chính mình, nếu anh ấy thật sự không thích hợp với cậu, cậu cũng không cần băn khoăn gì, cứ giẫm lên. Chúng ta chân trần không sợ anh ấy mang giày.”

Vương Tĩnh Kỳ nhìn cô ấy cười nên làm bộ dáng khoa trương ngẩng đầu lau mồ hôi không tồn tại trên trán, “Thật không dễ dàng nha, rất cuộc cũng làm cậu cười lớn, có phải cậu báo sai tuổi hay không, như thế nào mình lại có cảm giác cậu giống mẹ mình còn hơn cả bà.”

“Cút sang một bên, mình có lòng tốt không cần hồi báo, cuối cùng còn bị cậu làm dơ dáy một trận.” Tưởng Hi Văn giả bộ tức giận đưa tay cho cô một trận, tỏ vẻ oán giận trong lòng mình.

“Ha ha, mình đây cũng không phải là người dơ dáy, mình đây chắc chắn hoan nghênh cậu nha.” Vương Tĩnh Kỳ đứng lên ôm Tưởng Hi Văn vào trong ngực một phen, chà xát một chút, cô gái này chính là bạn tốt hai đời của cô, chân chính quan tâm bản thân mình.

Tưởng Hi Văn vội vàng giãy dựa cái ôm áp của cô, sờ sờ đầu lộn xộn của

mình. Không cần nhìn cũng biết chắc chắn đã thành ổ gà.

“Cậu đây là đang trả đũa một cách trần trụi sao, đúng là không có lương tâm, mệt mình còn lo lắng quá mức cho cậu.”

Vương Tĩnh Kỳ nhìn tóc tai toán loạn của Tưởng Hi Văn. Cô cảm thấy lúc này cô ấy mới đúng như cùng tuổi với mình, bình thường cô gái này rất bình tĩnh. Quá thận trọng, có chút giống bà già.

“Mình biết Tiểu Văn Văn của chúng ta luyện tiếc mình nhất. Nhưng mà mình có thể cam đoan với cậu, mình nhất định sẽ bảo vệ bản thân mình thật tốt, mình sẽ đem mình đặt vào vị trí số một, chính là không bạc đãi chính mình. Các cậu cũng đừng không tin tưởng mình, mình thật sự cảm thấy hợp thì đến không hợp thì đi, nếu anh ấy thật sự coi trọng người khác. Vậy thì chia tay thật tốt, mình cũng không chịu thiệt thòi.” Cô ở phía sau nói vô cùng trịnh trọng, cũng là cấp cam đoan với sự quan tâm nhóm bạn cô.

Đương nhiên cô nói như thế cũng không phải là giả, hai người trong hiện tại đều trôi qua thật âm áp, nhưng cô không ngốc mà cho rằng về sau sẽ thành cái dạng gì, đàn ông hay thay đổi, anh nhất thời ham mới mẻ, cho nên cũng cô bắt đầu mấy ngày ở nhà, nếu ngày nào đó lại phát hiện ra một đoá hoa đại tươi đẹp ven đường, sẽ hạ xuống đoá hoa trong nhà là cô này. Hiện tại Chu Cẩm Du ở trong nhận định của cô chính là cố chấp không cần tiền, kỹ thuật của anh không tệ, chính là một người phụ nữ trung niên có thể hưởng thụ anh thì nhất định nên hưởng thụ. Về phần phía sau. Chỉ cần không cho anh đi vào trong lòng mình, vậy thì chính mình sẽ không bị thương tổn.

Tưởng Hi Văn buông tay xuống, nhìn Vương Tĩnh Kỳ, biết những lời cô ấy nói đều là thật tình, đột nhiên cô tiến lên ôm cô ấy vào trong lòng, sau đó hai tay trực tiếp xoa nắm trên mặt cô ấy một chút, “Cậu không cần cam đoan cái gì với chúng mình, chỉ cần cậu biết phía sau cậu luôn có chúng mình, nếu con đường phía trước không thông. Hãy lui về phía sau, chị em tụi mình sẽ không chê cười cậu đâu.”

Đầu Vương Tĩnh Kỳ bị Tưởng Hi Văn giam cầm. Nhất thời không thể động đậy, chỉ có thể dùng hai tay đánh lung tung. “Cậu là cô gái điên, buông, buông.”

Tại mép bàn, trên tay đều là bát đĩa đang thu dọn, từ đầu đến cuối ánh mắt lơ đãng của hai người Vương Dĩnh và Từ Mộc Nghiên vẫn chú ý, nhìn thấy hai người đang đùa giỡn, biết phần trọng điểm đã qua, vội đem những thứ trong tay

quăng bỏ, cũng chạy đến trên giường sàm sờ một trận.

“Ôi, dừng tay.” Vương Tĩnh Kỳ bị đè nặng ở phía dưới, trên người ngứa ngáy vì bị mấy người cù, chỉ còn mỗi miệng có thể cậy mạnh, nhưng một lát sau cũng không kiên trì nổi, không ngừng cầu xin tha thứ.

Mấy người cười đùa một trận, rồi nằm song song trên giường, thở phì phì.

“Các cậu không giống người bình thường mà, không biết cả đám mậ thành cái dạng gì sao, cẩn thận làm sập giường của mình nha.” Vương Tĩnh Kỳ vừa nói vừa trợn trắng mắt. Bữa tiệc cười này, làm cơ bắp trên người cô đều đau nhức.

Giường của các cô là loại giường đơn một mét hai, cho nên các cô nằm thẳng song song trên giường, nửa người trên các cô ở trên giường, nửa người dưới là ở dưới giường.

“Không có việc gì, nếu sập, buổi tối cậu với mình nằm cùng một chỗ.” Vương Dĩnh không thèm để ý nói.

“Cút, ai thèm nằm cùng chỗ với cậu, buổi tối không thể để cho cậu đập mình xuống giường được. Đúng rồi, không phải cậu dọn dẹp bàn sao, đã nửa giờ rồi, cậu vẫn chưa có làm xong.” Vương Tĩnh Kỳ hơi ngược đầu lên, nhìn bát đĩa trên bàn cơ bản không thiếu cái gì, cũng vẫn để đầy ở trên bàn.

Vương Dĩnh còn chưa nói, mặt Từ Mộc Nghiên xấu hổ ngồi dậy nói: “mình đi thu dọn.” Các cô vừa mới mãi thăm dò chuyện của Vương Tĩnh Kỳ.

“A, cậu đừng động, mấy thứ kia dọn dẹp rất vất vả, còn nhiều thứ chưa ăn hết, ném đi thì uổng, đặt ở kia cũng tốt, để sáng mai ăn đi.” Vương Dĩnh chuẩn bị tiếp tục lôi kéo người lao động, chẳng để ý nói.

“Cậu là lừa đi.” Tương Hi Văn miễn cưỡng mắng một câu.

Sau đó mấy người cũng không nói chuyện gì, trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh.

Đột nhiên Vương Dĩnh nghĩ tới một vấn đề, nghiêng người lại thành nằm úp sấp, tiến tới trước mặt Vương Tĩnh Kỳ cười gian hỏi: “Đến, cùng các chị nói một chút, cậu cùng Tiểu Chu nhà cậu đến bước nào rồi, nắm tay, hôn môi hay toàn bộ thành luỹ?”

Mắt Vương Tĩnh Kỳ nhắm không có mở, nhưng trên mặt lại đỏ đỏ.

“Cậu cũng bát quái quá rồi, việc này mà cậu cũng hỏi.”

“Ôi, đỏ mặt đỏ mặt, nhất định là có gian tình, khẩn trương thành thật khai báo.” Vương Dĩnh rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt vừa mới đỏ lên của cô, oán giận kêu lên.

Vương Tĩnh Kỳ không muốn cùng cô ấy thảo luận chuyện này, vội vàng trở mình một cái, ghé vào trên giường, nói: “Cậu là đại nữ sắc, nếu tò mò, sao không tự mình tìm bạn trai đi, đừng hỏi mình.”

Vương Dĩnh lấy tinh thần bám riết không tha, sao có thể buông tha cho cô, cầu nhau ngồi dậy, lôi kẹp quần áo của cô nếu cô không thuận ý không buông tha hô: “Nhanh thành thật khai báo đi, nếu không mình sẽ dùng đại hình để hầu hạ cậu.”

Hai người bên cạnh cũng không tham dự, nhưng cũng không phối hợp. Cô gái lớn như vậy. Chuyện nam nữ này đều là vừa thẹn thùng vừa tò mò, chính mình có khả năng thực sự có thể ném qua. Nên các cô đương nhiên cũng muốn nghe một chút.

Vương Dĩnh một trao bắt ngay áo lông của Vương Tĩnh Kỳ, vốn áo lông đã lỏng lẻo. Một trao này lại sử dụng khí lực, vốn cổ áo bị trượt xuống một mảng lớn, làm lộ ra bả vai của Vương Tĩnh Kỳ.

“Cậu thật là bạo lực, rất bạo lực, về sau còn muốn tìm đàn ông hay không đây.” Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy trên vai lạnh lẽo, cũng không để ý, đùa giỡn hô.

Một hồi lâu cũng không có ai đáp lại, cô vẫn chưa kịp thích ứng. Nhìn lại, mấy người đều đang nhìn thẳng chính mình, phải nói là nhìn bả vai của mình thì đúng hơn.

Cô không tự giác cùng nhìn bả vai của mình, cái gì cũng không có nha, chính là đầu vai của cô thoát nhìn rất tròn đẹp, thực hoàn mỹ, ở trong lòng cô tự hào một phen.

(Lovenoo1510: Tĩnh Kỳ à bạn thật là có tinh thần tự luyện.)

“Các cậu làm sao vậy.” Cô đứng lên, đem áo lông của mình trong tay Vương Dĩnh kéo ra.

“Đừng nhúc nhích.” Vương Dĩnh hô một câu, đè người lộn xộn xuống, sau đó hỏi mấy người bên cạnh: “Các cậu thấy thế nào.”

Tưởng Hi Văn keo kiệt vô cùng lấy tay chà xát cằm. Nói: “Hắn là mút, cùng với cỡ miệng.”

Từ Mộc Nghiên then thùng ngồi ở bên cạnh, một bộ dáng nhìn nhau xấu hổ.

Vương Dĩnh lại càng trực tiếp. Trực tiếp bắt đầu sờ soạn sau vai của Vương Tĩnh Kỳ, “Hắc hắc, đây là dấu hôn trong truyền thuyết sao, vẫn là lần đầu tiên được mở mang kiến thức.”

Vương Tĩnh Kỳ không biết phía sau mình bị mọi người nhìn thấy cái gì, chính là đang ngốc nghếch. Cô vội vàng dùng lực lớn kéo lại chiếc áo lông của mình, che dấu hô: “Mấy người sắc nữ này, biết cái gì gọi là phi lễ chớ nhìn phi lễ chớ nghe không.”

(Phi lễ: Bất lịch sự)

“Hắc hắc, chúng mình chính là tinh thần sắc đó, này đúng chỗ sắc * của cậu rồi. Thành thật khai báo. Cậu cùng Tiểu Chu nhà cậu có phải đã làm toàn bộ rồi hay không.”

Vương Tĩnh Kỳ còn chưa có nói, Tưởng Hi Văn liền làm bộ ngu ngốc quát lên: “Này còn phải nói sao. Chứng cứ đều rõ ràng trước mắt chúng mình rồi, cậu ấy muốn nói sạo cũng không sạo được.”

Sau đó mấy người đều giương nanh múa vuốt trên lưng Vương Tĩnh Kỳ. Giờ trò một chút, Vương Tĩnh Kỳ vừa cười vừa mắng cũng không cản được ma trảo của đám sắc nữ này.

“Được rồi, được rồi, mau thả mình ra, mình nhận tội, nhận tội.” Cuối cùng vẫn là Vương Tĩnh Kỳ chịu không nổi đầu hàng.

“Hừ, sớm nói như vậy không phải tốt hơn sao.” Vương Dĩnh với bộ dáng cao ngạo, đưa tay rất khí thế chỉ vào cái đầu đang lộn xộn đầy tóc của cô.

Vương Tĩnh Kỳ ngồi dậy, thở phì phò, nghĩ thầm, nhất định là do tối qua cái

tên cầm thú Chu Cận Du kia thừa dịp cô không để ý, ở phía sau lưng cô để lại dấu hôn, nếu không hiện tại chính mình cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh xấu hổ như vậy.

“Nói mau.” Tưởng Hi Văn đã buông tha mà cô còn muốn quyt nợ, đẩy cô một cái rồi giục nói.

“Có cái gì đâu, không phải là các cậu thấy rồi sao.” Vương Tĩnh Kỳ trở mình một cái xem thường, các cô cũng không biết sao, còn cái gì để hỏi.

“Hắc hắc, không phải là hai người đã lên giường rồi chứ?” Tuy là đoán như vậy, nhưng Vương Dĩnh vẫn hỏi ra để xác nhận một chút.

Vương Tĩnh Kỳ hừ hừ hai tiếng coi như trả lời.

“Phương diện kia của Thị trưởng Chu như thế nào, cả đêm hai người mấy lần?” Mấy người đều bị tiểu thuyết ngôn tình Đài Loan đầu độc.

Vương Tĩnh Kỳ nghĩ nghĩ, sau đó nói lời nói thành khẩn: “Các cậu biết đấy, Chu Cận Du đã ba mươi hai tuổi rồi, anh ấy không còn trẻ tuổi nữa, còn, tiểu thuyết chính là tiểu thuyết, cùng với hiện thực chênh lệch rất nhiều.”

Vương Tĩnh Kỳ nói tương đối đúng trọng tâm.

“Ý cậu nói, một đêm bảy lần là giả à?” Vương Dĩnh bị đả kích có chút không chịu nổi, sau khi cô xem qua tiểu thuyết, ở trong lòng cô đã định hình mục tiêu rồi, về sau nhất định phải tìm ông xã là một người đàn ông cường tráng, yêu cầu tối thiểu phải một đêm bảy lần như trong tiểu thuyết.

Tưởng Hi Văn cũng không phải là người theo chủ nghĩa lý tưởng, vốn cũng không có nghĩ trên đời này có người đàn ông tráng kiệt giống trong tiểu thuyết, “Vậy vị kia nhà cậu một đêm mấy lần?”

Vương Tĩnh Kỳ nhìn ba người nhìn mình với ánh mắt trong sáng, cô xấu hổ giận dữ hô: “Các cậu sao lại quan tâm đến phương diện này như vậy, có thể suy đoán khác biệt được không.” Các cô không thể rụt rè hơn sao, nhưng cô thấy được, ngay cả Từ Mộc Nghiến dịu dàng như thực nữ đều mang bộ dáng xấu hổ đang nhìn chính mình.

“Không thể, đây là vấn đề quan trọng nhất.” Vương Dĩnh trực tiếp trả lời, một chút ý tứ cũng không có.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn mấy người với bộ dáng khản thiết như vậy, cũng biết nếu các cô không biết được đáp án nhất định sẽ không buông tha cho mình, cho nên nghĩ một chút, cảm thấy nên trả lời bảo thủ: “Một lần là đồ nhắm, hai lần là bình thường, ba lần bốn lượt chính là vượt xa người bình thường.”

Cô chưa nói Chu Cẩm Du có chấn động hay không.

Cứ như vậy, cô cảm thấy Chu Cẩm Du so với Trương Dương, cái * của đàn ông có vẻ mạnh hơn, đời trước lúc Trương Dương hơn ba mươi tuổi, trên cơ bản hai người đều đáp chẵn đơn thuần nói chuyện phiếm.

Chương 125: Huynh Đệ (1)

Đêm tối, trong phòng thuê lớn của Lan Uyển tại thành phố D.

Chu Cận Du đang cùng mấy người đàn ông xấp xỉ tuổi ngồi trên ghế sofa nâng cốc nói cười, nét mặt rất thả lỏng.

“Cậu ở đây phá vỡ cái địa phương phức tạp này, cũng nên để anh em đến giúp đỡ chứ.” Một người đàn ông mặc áo lông ngồi trên sofa, phía dưới mặc một chiếc quần đen, cầm chai bia trực tiếp hướng về phía bạn tốt đã lâu không gặp ngồi ở hướng đối diện.

Chu Cận Du mở to mắt nhìn anh ta, sau đó lại nhắm mắt lại.

“Ha ha, thật đúng là chưa từng thấy qua Chu Cận Du mất trình độ như vậy, mấy con tôm nhỏ như vậy mà anh cũng không làm được gì.” Một người đàn ông khác cũng hứng thú nói.

Chu Cận Du vẫn không nói lời nào, chỉ từ từ nhắm hai mắt đem ly rượu trong tay nhắc lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Chu Vận Hàng ở bên cạnh không thể nhìn bộ dáng phong kinh vân đạm của Chu Cận Du như vậy, giống như con khỉ nhảy đến chỗ tay vịn sofa của Chu Cận Du, tiến đến bên cạnh anh, “Em trai tới nói một chút nhé, anh thật sự gặp được người không thu thập được à, anh yêu tâm, nếu có người không có mắt như vậy, em trai anh khẳng định sẽ giúp anh thu thập.”

(Phong kinh vân đạm - chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm

(nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi)

Hai người nói chuyện lúc đầu đều là vẻ mặt cười nhạo nhìn Chu Vận Hàng.

“Như thế nào, mình như vậy là vì huynh đệ tình thâm, mấy người nhìn không làm gì thì làm sao.” Chu Vận Hàng cùng vài người đùa giỡn đã quen, lúc này cũng không có người ngoài nên kéo tay áo để lộ cánh tay, chuẩn bị đến đại chiến huynh đệ.

Người đàn ông mặc quần da liếc mắt nhìn anh ta một cái, không cần nói: “Mấy lần rồi cậu vẫn đứng trước mặt mình lắc xác, nếu cậu thật sự ngứa da ngứa thịt, mình sẽ không để ý mà huấn luyện cậu.” Anh ta nói xong còn hướng về phía Chu Vận Hàng cười nhạo khinh miệt một tiếng.

“Phi, cái tên kiêu binh thôi này, mình đã từng đánh cậu, mình cũng từng đánh nhuyển đàn kia. Đên, Đại Bảo, đều là đàn ông cả. Đứng ra hai ta đánh một trận thật hay.” Mục tiêu ban đầu của Chu Vận Hàng cũng không phải là người lính được rèn luyện hơn mười năm Tăng Dũng kia, mà từ đầu tới cuối anh vẫn muốn cùng đấu với Phùng Bảo sống sung sướng an nhàn.

(Kiêu kinh: người đi lính lâu năm, phẩm chất tồi tệ, làm điều càn rỡ)

(Nhuyển đàn: Cai này nếu ta tra không nhầm là 2 hòn bi của đàn ông nha)

Phùng Bảo là thấp nhất trong mấy người. Dù cũng 1m75, nên Chu Vận Hàng cao 1m8 thích nhất là đánh nhau cùng anh.

“Mẹ nó. Cậu lại đây tìm người đánh nhau có phải không, đến đến, hôm nay mình sẽ cho cậu được giãn gân cốt.” Phùng Bảo rất hận người khác chê cười mình nhỏ yếu, cha mẹ anh trong nhà trung bình cũng chỉ cao đến 1m7, anh có thể dài đến 1m75 đã là đột biến gien rồi có được hay không, lại nói, hiện tại ở trong cái xã hội hỗn độn này, người nào mà nắm đấm không cứng rắn chứ. Nắm đấm cứng rắn còn có súng ống cứng rắn hơn? Cho nên muốn thoát ra khỏi xã hội hỗn độn này phải dựa vào đầu óc.

Chu Vận Hàng chờ những lời này của anh, lập tức cọt nả nhảy tới, dây dưa.

Tăng Dũng cũng không thèm nhìn tới hai gã đàn ông đang đánh nhau, mà hướng về bên phía Chu Cận Du hỏi: “Làm sao vậy, thật sự là đụng phải gàn dở cứng rắn rồi hả?” Mấy người cùng nhau lớn lên đều có quan hệ huynh đệ mật thiết, ai có gì khó xử, những người khác đều bắt cháp gian nguy.

Chu Cận Du nghĩ tới mấy lão già ngoan cố trong phủ thị chính, anh không khỏi cười cười, mở mắt ra nói: “Gàn dở cứng rắn hay không gàn dở cứng rắn mình không cần biết, mình chỉ nhìn thấy mấy người bảo thủ thôi. Không biết suy xét.” Anh nói xong còn lắc đầu, tỏ vẻ mình quả thật thất vọng.

Thời kỳ này công việc của anh luôn bận rộn vì giai đoạn trước hạng mục phổ tài chính, nhưng vẫn luôn có người ngáng chân anh. Dám công khai đến không dám, anh muốn làm thủ tục gì, trên cơ bản không có ai dám làm khó

đề. Chính là những người này bằng mặt mà không bằng lòng với anh. Cái gì cũng không có ý kiến, nhưng mỗi khi muốn duy trì tài chính chính phủ, sẽ tìm anh than khóc, một nét mực cũng là đến quá trưa, mực đích chính, muốn nói cho anh biết là không có tiền.

A, chính phủ có tài chính hay không. Anh là Phó thị trưởng đưa ra hạng mục này còn có thể không tra qua sao?

Anh nghe đến hơn nửa tháng cũng thấy phiền, nếu người khác được nể mặt mà không muốn. Vậy anh còn theo chân họ mà khách khí cái gì nữa.

“Người như vậy cũng không cần phải quen, đã có các huynh đệ chống đỡ cho anh. Chúng ta sợ ai chứ.” Phùng Bảo kiều ngạo nói.

Gia thế mấy người cũng không bình thường, không nói đến nơi này, chính là ở Kinh Thành tính ra cùng đều ở trên.

Ông của bốn người đều là cấp quốc bảo, đó đều là những hồng quân Trung Quốc cùng nhau đánh Phát Xít Nhật.

Đời hồng quân thứ hai cũng đều là những nhân vật đảm nhận chức vị quan trọng, nên bọn họ là đời hồng quân thứ ba bản lĩnh cũng không chịu thua kém, ở các mặt đều có chiến tích.

Mà mấy người bọn họ bởi vì già trẻ trong nhà, cho nên mới sinh hoạt bừa bãi như vậy, muốn làm gì cũng không ai trông nom.

Chu Cẩm Du nghe xong lời của anh ta, cao hứng cùng anh ta chạm chén.

Chu Vận Hàng và Phùng Bảo ở bên cạnh náo loạn một hồi lâu cũng nhảy qua, “Nói cái gì đó, muốn uống rượu cũng không gọi chúng em.”

“Đánh xong rồi? Đánh xong thì nói chuyện chính sự, thực sự mấy người nghĩ để mấy người tới đây là để làm khách du lịch à.” Chu Cẩm Du đem ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Mấy người cũng không nói cái gì, cầm lấy ly rượu trên bàn làm theo, nhưng Tăng Dũng lại trực tiếp cầm lấy bình rượu nhỏ, uống bằng bình.

Chu Vận Hàng uống xong anh tuấn đem ly rượu quăng lên bàn trà, tay lau miệng, nói: “Anh trai anh cứ nói đi, lên núi vượt lửa qua sông, em trai em

mà cau mặt nhăn mày thì không phải là đàn ông nữa.”

Chu Cẩm Du cũng bị bộ dáng đùa giỡn của anh làm vui vẻ, nhắc chân đá một cước: “Cút!”

Mấy người cười đùa một trận, lúc này mới nói đến chính sự.

“Lần này hạng mục phổ tài chính triển vọng rất tốt, nếu mấy ông cụ thấy chương mắt, vậy thì không cần mang họ theo nữa, chúng ta có tiền chính mình kiếm cũng giống nhau.” Chu Cẩm Du đem mục đích của mình nói ra.

Vốn anh đến thành phố D, tuy không muốn đem nơi này biến thành ngôi sao mới chói mắt, nhưng thật sự cũng muốn làm tâm điểm, mà nói ở đây đều không có mưu đồ chính trị nào, anh đến đây, giữ chức Phó thị trưởng, nên trong phạm vi năng lực của mình, muốn tạo một chút phúc cho dân chúng.

Lại nói, chính mình mới đến, tuy rằng thân phận rất tốt, thật ra không ai làm khó dễ anh, nhưng anh nghĩ, đều ở cùng một hệ thống, có thể tạo ra thiện duyên thì càng tốt, cho nên muốn đẩy cái hạng mục này ra, vì dân chúng làm điều tốt, vì tiểu kim khố của thành phố D góp một viên gạch, những người bận việc bên cạnh cũng có canh để uống, ai biết lòng tốt của mình lại bị người khác cho là lòng lang dạ thú, vậy không thể trách anh, có tiền chính mình kiếm đương nhiên là càng tốt.

(Kim khố: Kho vàng. Kho tiền)

“Được, mọi người quyết định là được rồi.” Tăng Dũng đối với việc này cũng không quan tâm, dù sao cả ngày ở đây cân nhắc người cân nhắc tiền bạc, không bằng anh cân nhắc vũ khí còn tốt hơn.

Lần này cũng vừa vặn là kỳ nghỉ của anh, vừa quay về Bắc Kinh chợt nghe nói Hàng Tử và Đại Bảo đồng ý tới thành phố D, anh bị người trong nhà bức hôn đến phát điên rồi, nên vội chạy nhanh theo tới đây.

Chu Vận Hàng và Phùng Bảo đều không coi là quan trọng, trong lòng cũng đều hiểu. Tuy công ty của bốn người hiện tại chỉ có hai người bọn họ đứng ra hoạt động, nhưng lão tiểu tử Chu Cẩm Du kia cũng không phải là kẻ dễ chơi, đó là người tuyệt đối không chịu ăn thiệt thòi. Cũng cực kì bao che khuyết điểm, nếu anh nói hạng mục này có thể làm. Thì khẳng định bên trong có rất nhiều thuận lợi, công ty của bọn họ khẳng định sẽ được bồi thường không dứt. Lại nói, lấy gia thế hiện tại của bọn họ, cho dù bồi thường

thì cũng tính là gì.

“Sẽ như thế nào, chuyện này cũng phải chuyển ra bên ngoài, ngày mai hai người các cậu cùng nhau đến phòng làm việc của anh, anh tìm người tới nói chuyện chi tiết.” Nếu muốn đem tiền bạc phủi vào trong túi mình, đương nhiên sẽ không thể để cho người khác bắt được điểm yếu. Nhất định tất cả mọi thủ tục đều phải hợp pháp hoá, như vậy cho dù về sau có người đổ mắt muốn nuốt lời cũng không tìm được lỗi của anh.

Phùng Bảo và Chu Vận Hàng đều gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu rõ. Chu Cẩm Du đi con đường là quan, ở phương diện tiền tài đều phải có chút kiêng kị, Tăng Dũng mỗi ngày đều đứng trong quân đội, thời gian trở về ít lại càng ít, hơn nữa đối với tiền tài một chút khái niệm cũng không có, cho nên công ty của bốn người, ông chủ ở bên ngoài cũng chính là Phùng Bảo và Chu Vận Hàng.

Chu Vận Hàng thấy chính sự đã nói xong, lại bắt đầu lẩn lộn đứng lên. Anh chạy đến bên người Tăng Dũng, ôm lấy bả vai anh, ý cười trên mặt hỏi: “Anh. Nhưng em trai nghe nói, lần này anh trở về có điểm phúc lớn nha, dì Lý mỗi ngày an bài cho anh một mỹ nữ à?” Anh nói xong còn làm bộ chảy nước miếng, tỏ vẻ mình rất thèm thường.

Tâm tình bản thân Tăng Dũng vốn đã thả lỏng, nghe xong câu hỏi của anh lập tức căng thẳng, không chút khách khí trở tay một cái, đem cái móng heo trên vai bẻ ngược lại, sau đó hướng về phía hông Chu Vận Hàng đá một cước.

“A.....A..... Buông tay, đau nha.....” Chu Vận Hàng bị Tăng Dũng đá một cước nên nằm bò trên sofa đối diện.

Hai người khác đều không đồng cảm chuyện của anh. Khoé miệng Phùng Bảo mang nét cười tiến đến trước mặt Chu Vận Hàng, chiêm ngưỡng hình dạng của anh.

“Chậc, chậc, chậc. Cậu nói xem, làm thế nào để mình chào cậu.” Phùng Bảo vừa nói vừa rung đùi đắc ý. “Số tuổi đều đã lớn như vậy rồi, sao lại không có ớn trọng như vậy chứ? Dù sao chúng ta cũng là huynh đệ với nhau nha, nếu cậu thật sự hâm mộ Dũng Dũng, chỉ cần nói với anh trai một câu, mình sẽ trở về nói với dì Lý một tiếng, để cô cũng giúp cậu an bài vài người, những người Dũng Dũng xem không hợp mắt, cậu cũng có thể nhìn một lần xem sao. Ngộ nhỡ bên trong lại có người vừa mắt cậu, chúng ta sẽ coi như là

hoàn thành một đoạn nhân duyên tốt đẹp có phải không.”

“Cút!” Lúc này đến phiên Chu Vận Hàng, anh bắt lấy tay Phùng Bảo, lật tay vặn chặt, chẳng qua thủ pháp không thuận thực như Tăng Dững, mong Phùng Bảo không quay về hướng anh, anh nhắc một chân chỉ đá được bên xương hông của Phùng Bảo.

“A, a, đây chính là muốn mạng già của mình nha, thất lung của mình, Chu Vận Hàng, hôm nay nếu cậu phá huỷ chuyện tốt tối nay của mình, thì cậu xem mình thu thập cậu như thế nào.” Phùng Bảo bị đá nằm ở trên sofa, một tay đỡ thất lung ưỡn bụng ra giống như phụ nữ có thai vậy.

Chu Vận Hàng kiêu ngạo đứng lên, xoa thất lung nhìn anh, cười to nói: “Ha ha, Đại Bảo à, cậu tỉnh lại đi, trẻ con nhà cậu phải nửa năm nữa mới về, nếu cho bé biết là cậu dính vào cô gái khác ở bên ngoài, cẩn thận cô ấy sẽ lấy mạng cậu.”

“Hừ hừ, đoán chừng cô ấy đeo cái kính như hai cái đáy bình, sao có thể nhìn thấy mình ở đâu, chính là trên giường mình có cô gái khác, nhất định cô ấy cũng không nhìn thấy rõ.” Phùng Bảo xoa thất lung miệng thì hừ hừ.

Các anh em cũng biết thời gian trước anh tò mò, vụng trộm bay đến Mĩ nhìn vị hôn phu, hai người tuy đính hôn từ nhỏ, nhưng lại chưa từng gặp qua. Anh phong trần mệt mỏi bay đến Mĩ, kết quả nhìn thấy một cô gái đeo chiếc kính so với đáy bình còn dày hơn. Tóc dài được buộc cẩn thận tỉ mỉ ra sau đầu, một bộ dáng nghiên cứu khoa học, thật sự không phải là món ăn của anh. Cho nên xem như anh đi cao hứng rồi mất hứng mà về, tiệc đón anh trở về, tâm tình anh nhất thời còn chưa tốt, bị Chu Vận Hàng ghi âm, cho nên mấy người bọn họ đều biết.

“Cho nên cậu thật sự liều mạng tìm cảm giác ở trên em gái khác phải không, yên tâm, em trai hiểu tâm ý buồn khổ trong lòng cậu, hôm nay em trai đã chuẩn bị cho cậu vài người nha.” Vẻ mặt Chu Vận Hàng cười đến xấu xa nói.

Chương 126: Huynh Đệ (2)

Chu Cẩn Du nhìn mấy huynh đệ náo loạn, mỉm cười.

Bốn người bọn họ từ nhỏ đã ở cùng một đại viện, cùng học, cùng đánh nhau, cùng tán gái, huynh đệ cùng nhau lớn lên.

Tằng Dững là lớn tuổi nhất, năm nay ba mươi ba tuổi, sau đó chính là Chu Cẩn Du, ba mươi hai tuổi, Phùng Bảo và Chu Vận Hàng đều ba mươi, nhưng Phùng Bảo lớn hơn so với Chu Vận Hàng bốn tháng.

Tằng Dững sau khi tốt nghiệp đại học, bị ông cụ trong nhà ném vào quân đội rèn luyện, tuy không phải do chính anh lựa chọn, nhưng bản thân anh cũng không bài xích. Ở trong quân đội đã mười một năm, từ nhỏ đã bắt đầu chịu đựng binh huấn, hơn nữa trên người anh còn có thân phận đời hồng quân thứ ba sáng long lanh, ở trong quân đội đã lăn lộn thành đội trưởng, ở trong miệng người khác cũng đều được gọi là thủ trưởng.

Ông cụ trong nhà Chu Cẩn Du năm đó cũng muốn đem anh ném vào quân đội, dù sao căn cơ nhà họ Chu cũng ở trong quân đội, nhưng sau khi Chu Cẩn Du vừa tốt nghiệp, đã bước lên con đường làm quan.

Ông cụ nhà họ Chu cực kỳ chú trọng các chính trị gia, đều là loại chủ nghĩa hình thức, quen khua môi múa mép, đến lúc chân thực thì một chút hữu ích cũng không dùng được, cho nên có thể suy ra, khi ông biết đứa cháu đầu của mình đi theo chủ nghĩa hình thức như trong miệng mình, thì ông thật sự căm phẫn.

Nhưng Chu Cẩn Du từ nhỏ đã là một đứa nhỏ không nghe lời, bởi vì sự kiện này mà âm ỉ một trận với ông cụ Chu, cuối cùng còn bị đuổi ra khỏi nhà họ Chu.

Không nghĩ tới thế nhưng chỉ mấy năm ngắn ngủi ở trong giới chính trị hỗn độn Chu Cẩn Du lại phong sinh khởi thủy, nghiễm nhiên trở thành một nhà chính trị mới nổi, ông cụ Chu đối với bọn nhỏ phía dưới cũng mở một mắt nhắm một mắt, Chu Cẩn Du cũng có cơ hội đi đến địa phương nạm vàng kiếm tiền.

(Phong sinh khởi thủy: Gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì

mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc)

Phùng Bảo và Chu Viễn Hàng so với Tăng Dũng và Chu Cận Du nhỏ hơn hai khoá, nhưng bọn họ từ nhỏ đã lấy Tăng Dũng và Chu Cận Du làm tấm gương, sau khi bọn họ tốt nghiệp nhìn thấy Chu Cận Du thành công chào hỏi công xiềng, nên cũng nổi lên đòi cuộc sống của chính mình.

Nhưng bọn họ ở khắp nơi lăn lộn một năm, cũng không nghĩ được mình muốn trải qua cuộc sống như thế nào, cuối cùng vẫn là Chu Cận Du chỉ cho bọn họ con đường bằng phẳng. Chính là kiếm tiền.

Nhìn xem, không nói đến gia thế của mấy người, chính là năng lực hiện tại của bọn họ. Không muốn cầu kết nghiệp quan thì thực xin lỗi thân phận của bọn họ. Cho nên Phùng Bảo và Chu Vận Hàng được Chu Cận Du giật giây mở công ty.

Ở bên ngoài lập nghiệp buôn bán, sau lại liên quan đến một ít ngành sản xuất ô tô và mấy ngành sản xuất đứng đầu. Để bọn họ kiếm được đầy nôi.

Về mặt sự nghiệp mấy người bọn họ cơ hồ đều thuận buồm xuôi gió, hiện tại đều gặp phải vấn đề giống nhau, chính là trong nhà đang bức hôn.

Đều đã trưởng thành, vậy mà vẫn là một đám lông bông, cũng không có người biết nóng biết lạnh chăm sóc, nên trong nhà đều vô cùng gấp gáp.

Năm Tăng Dũng hai mươi tám tuổi, gia đình an bài, kết hôn một lần. Nhưng không tới một năm đã ly hôn. Nguyên nhân rất đơn giản, gia thế nhà gái rất tốt, môn đăng hộ đối, chẳng qua là không chịu nổi tịch mịch, cũng không nguyện ý theo quân chịu khổ, cho nên dưới tình huống thời gian ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, nhà gái không chịu được sự hấp dẫn của xa hoa truy lạc, hoa lệ bên ngoài....., vừa lúc bị Tăng Dũng bắt gặp, cho nên kết quả sau cùng chỉ có thể là ly hôn.

Nhiều năm như vậy, mẹ Tăng Dũng luôn nghĩ biện pháp cho con trai mùa xuân thứ hai, nhưng Tăng Dũng giống như có một bài học kinh nghiệm rồi, nên không bao giờ nghĩ muốn đội nón xanh nữa. Cho nên từ trước đến nay vẫn chống đối trong nhà, chính là không chịu thân cận.

Phùng Bảo là người duy nhất trong mấy người có vị hôn thê, lúc trước anh còn nhỏ, thân thể yếu đuối nhiều bệnh, cũng không biết ai cho nhà họ chủ ý, để con trai bọn họ định ước với một bé gái, thì con trai có thể tốt lên. Khi

tuyệt vọng nhà bọn họ cái gì có thể thử cũng đã thử, nếu có người bên cạnh mà quả nhiên người anh có chuyên môn tốt, thì họ liền để cho anh định ước với một bé gái. Sau đó thân thể Phùng Bảo quả thật cũng từ từ tốt lên.

Hiện tại cô bé ấy đang du học ở Mỹ. Còn chưa đến nửa năm nữa sẽ lấy bằng tiến sĩ vinh dự về nước. Mẹ Phùng Bảo đã nói, sau khi cô bé trở về, sẽ để hai người làm đám cưới, dù sao cô bé ấy so với Phùng Bảo cũng chỉ kém một tuổi. Hiện tại tuổi của cô cũng không còn nhỏ nữa, mẹ Phùng Bảo sợ bọn họ còn không kết hôn, về sau sẽ không sinh được đứa nhỏ.

Trước đó Phùng Bảo cũng không bài xích vị hôn thê của mình như thế, dù sao lúc đính hôn còn quá nhỏ, anh cũng không nhớ rõ cô bé này có bộ dáng gì nữa, sau nghe trong miệng mẹ Phùng nói, cô bé kia rất đáng yêu xinh đẹp, anh nghĩ cưới ai mà chẳng là cưới, nếu cô bé đó tạm được, còn được mẹ mình yêu thích, vậy anh uỷ khuất một chút cũng được.

Nhưng sau đó anh vẫn tò mò đi Mỹ nhìn lên cô bé, sau khi trở về vẻ mặt như bị táo bón, đối với từng lời thúc giục kết hôn của mẹ Phùng, anh có thể trốn được liền trốn. Cuối cùng các huynh đệ cũng biết, chuyện anh đi Mỹ nhìn lên mặt cô bé, chỉ thấy cái mắt kính thật dày, cuối cùng anh còn cảm thán, người học tiến sĩ nhìn từ trên xuống dưới đều không như người bình thường.

Còn Chu Vận Hàng, sau lưng của anh cũng có một câu chuyện xưa, lúc trước Chu Vận Hàng học đại học, cũng có một hồng nhan tri kỷ vô cùng tốt, mấy người huynh đệ đều biết, Chu Vận Hàng còn trước mặt bọn họ đồng ý nói, con cháu đời sau của anh nhất định là cùng với cô gái này, kết quả lời hào khí của anh chưa nói được bao lâu, đã bị mẹ Chu dùng mấy xấp tiền tiêu diệt.

Khi đó lúc anh vừa tốt nghiệp, lúc tình cảm của anh và cô gái đó nồng nhiệt, anh từng đồng ý sẽ đưa cô ta tới kinh thành, như vậy về sau hai người mới có thể tiếp tục, tiếp đó từ từ rồi sẽ kết hôn.

Nhưng sau khi Chu Vận Hàng đem chuyện này nói ở nhà họ Chu, tất cả mọi người nhà họ Chu đều không có phản ứng gì, cũng không nói có đồng ý hay không đồng ý, Chu Vận Hàng nghĩ nhất định chuyện tình có thể thành, dù sao lấy năng lực của nhà họ Chu, bố trí đơn vị cho một cô gái ở Bắc Kinh là rất đơn giản. Nhưng không đến vài ngày, cái người phụ nữ kia đã bị mẹ Chu dùng mấy xấp tiền đuổi đi.

Sau khi Chu Vận Hàng biết được chân tướng, anh tức giận một thời gian rất

lâu, mọi người còn tưởng rằng anh bị tình cảm làm tổn thương, kết quả sau một lần uống quá nhiều rượu, các huynh đệ mới biết được, anh vốn tức giận không phải là vì cô gái đó vứt bỏ anh, mà tức giận tại sao mình lại coi trọng cái cô gái ngu xuẩn ấy, bản thân anh chỉ giá trị bằng mấy xấp tiền kia sao? Anh là người có năng lực có được không.

Điều này vốn không có gì, ai mà chưa từng có thanh xuân đâu, chính thời thời kỳ phản nghịch của anh như đến chậm, bởi vì chương mắt thủ đoạn của mẹ Chu, anh trực tiếp không nhìn mẹ Chu an bài, mà ở bên ngoài lăn lộn một năm.

Cuối cùng vẫn là Chu Cẩm Du ra mặt, để sự nghiệp anh thông suốt, để mọi người kiếm chút tiền tiêu vặt, anh đây mới tính là làm chuyện nghiêm chỉnh.

Đến mức mẹ Chu bị hành động lần này dọa sợ, từ sau cũng không có dám nhúng tay vào chuyện tình cảm của con trai nhỏ, cho đứa con trai này dạo chơi nhân gian, nhưng gần đây mẹ Chu bắt đầu sốt ruột, dù sao Chu Vận Hàng đã ba mươi tuổi, vẫn tiếp tục chơi đùa thì quả thật không hợp lý nữa rồi.

Về phần Chu Cẩm Du. Anh cầm ly rượu lên, rót cho chính mình ly rượu đỏ, khẽ nhấp một ngụm. Sau đó đặt chén ở trong tay để thưởng thức.

Nghĩ đến mấy người trong nhà kia không có việc gì lại thuyết giáo chuyện tình của các anh họ, cuối cùng các chị gái còn coi anh như đứa nhỏ. Anh thật là bất đắc dĩ cũng thực may mắn. Trong nhà anh là thế hệ nhỏ nhất, từ nhỏ anh đã là người được thương yêu nhất, trừ việc ông cụ thỉnh thoảng đâm chọc chuyện bên ngoài của anh ra, thì trên cơ bản anh ở nhà đều xin gì được nấy.

Lúc trước anh không nghe lời ông cụ nói, một lòng muốn làm chính trị, ông cụ ngoan độc nói, nếu anh không nghe lời vào quân đội, thì nhà họ Chu sẽ coi như không có đứa cháu này.

Anh không chút suy nghĩ đã một đường chạy đi. Anh biết phía sau chị gái anh đã giúp anh rất nhiều, nếu không một người trẻ tuổi không có xuất thân bối cảnh, làm sao có thể dễ dàng dẫn đầu như vậy.

Đến bây giờ cháu anh, mấy đứa cháu trai ngoại, ở trong nhà lại vì anh mà bắt đầu dần quan tâm.

Chu Vận Hàng và Phùng Bảo đùa giỡn một lúc, chợt nghe cửa phòng bao bị đẩy ra.

Quản lí của Lan Uyên thò người vào, thấp giọng nói câu “Quấy rầy.”

Sau đó đi đến bên người Chu Vận Hàng, nhỏ giọng dò hỏi: “Ông chủ, những thứ ngài phân phó đã an bài tốt rồi, ngài xem.....”

“Không có vấn đề gì?” Chu Vận Hàng nghiêng đầu, không để ý hỏi.

“Ông chủ. Ngài yên tâm.” Vu Hồng Hải hơi khom lưng.

Hắn là người theo Chu Vận Hàng từ kinh thành điều tới, chuyện như vậy cũng không phải là làm lần đầu tiên, biết mấy thiếu gia này yêu cầu cao. Cho nên yêu cầu của hắn chỉ có thể là rất cao.

“Được rồi, ông cho các cô ấy vào cả đi.” Đối với Vu Hồng Hải, Chu Vận Hàng vẫn rất yên tâm, cũng gật gật đầu.

Vì thế Vu Hồng Hải đi tới cửa kéo cửa phòng bao ra, một loạt hơn mười mỹ nữ các loại nối đuôi nhau vào, thanh tú xinh xắn đứng ở trước ghế sofa, chờ những người đàn ông trên ghế chọn lựa.

Phùng Bảo nhìn cô gái trước mặt, chán ghét cau mày lại, sau đó tức giận mắng: “Chu Vận Hàng cậu có thể thay người được hay không, chúng ta là gặp gỡ huynh đệ. Cần phải nghiêm chỉnh sao phải có nhiều cô gái bên người làm gì chứ?”

Có thể vì Tăng Dũng vốn là người quân đội, nên trong mấy người tính tình anh là chính trực nhất. Anh là đàn ông nên khẳng định cũng có nhu cầu bình thường, nhưng anh tương đối vẫn thích tìm người cố định. Không thích Chu Vận Hàng như vậy, đến địa phương mới, cùng với phụ nữ ăn chơi trác tang là không giống nhau.

“Không được, cậu không bình thường còn muốn làm chúng ta hư hỏng như thế nào.” Chu Vận Hàng nhú mày nhìn một loạt mỹ nữ trước mặt, một ánh mắt cũng không cấp cho Tăng Dũng đang tức giận bên cạnh.

Cắt, anh kiếm tiền mệt muốn chết là vì cái gì? Không phải là vì để mình trôi qua thoải mái sao, hiện tại ăn uống cái gì mỗi ngày tuy rằng không phải đều là tiệc, nhưng cũng không kém, bây giờ muốn hưởng thụ mỹ nữ phục vụ như

thế nào lại không được.

Anh nhìn mỹ nữ trước mặt mỗi người một vẻ, một bộ dạng lưu manh ra lệnh nói: “Xoay người.”

Một loạt mỹ nữ phía trước nghe lời chậm rãi xoay một vòng tại chỗ, để cho mấy ông chủ có thể nhìn rõ dáng vẻ thướt tha mềm mại của các cô.

Chu Vận Hàng nghiêm túc quét vài lần, đối với Phùng Bảo và Chu Cận Du bên cạnh nói: “Các anh, mọi người đừng khách khí, em trai cho mọi người chọn trước.” Sau đó vừa lòng nhìn Vu Hồng Hải, lần này vợ vệt nhóm mỹ nữ này phẩm chất không tồi.

Anh mở hội quán tư nhân, nhất định là có vài cô gái, nhưng anh làm cực kỳ cao cấp, những cô gái này đều được lựa chọn cẩn thận vào, tuy không đạt được đến loại tuyển tú rườm rà như thời cổ đại, nhưng cũng trải qua tầng tầng sàng lọc.

Một chút khách khí Phùng Bảo cũng không có, tùy tay chỉ hai cái, “Kia, kia.”

Hai người bị anh chỉ, vẻ mặt đều mỉm cười khéo léo, mềm mại thanh thoát đi tới, chia ra ngồi bên trái bên phải Phùng Bảo.

“Ôi, tiểu thân thể của cậu đã dùng được chưa.” Chu Vận Hàng lấy Phùng Bảo trêu đùa.

Chu Cận Du nhìn nhìn một loạt cô gái trước mặt, không cảm thấy hứng thú đưa ánh mắt dịch chuyển đến trên ly rượu, hiện tại anh lại không thiếu phụ nữ, còn chọn cái này làm gì.

“Ôi, mọi người xấu hổ, em đây có thể làm chủ.” Chu Vận Hàng nhìn mặt hai người chưa có động tĩnh gì, trực tiếp kê hai cô gái chia ra ngồi bên cạnh người Tăng Dũng và Chu Cận Du, sau đó lại chọn cho mình một người.

Vu Hồng Hải ý bảo các cô gái còn lại ra ngoài, họ đều mang theo bộ mặt thất vọng đi ra ngoài phòng bao.

Chương 127: Gặp Dịp Thì Chơi

Mấy cô gái được lưu lại, cũng không phải dạng phụ nữ xanh xanh đỏ đỏ, mà đều là thanh thuần động lòng người, một bộ dáng nữ sinh viên.

Các cô gái ngồi ở bên cạnh đàn ông, cũng không chủ động dính lên người đàn ông, chỉ mỉm cười chờ ở bên cạnh, nhã nhặn bung trà rót nước cho các đảng mày râu.

Chu Vận Hàng da mặt dày, trực tiếp đem cô gái bên cạnh kéo tới, đối với cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn hôn một cái.

“Đến nói cho anh biết, em tên là gì.”

Cô gái bị anh ôm có khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn cười thẹn thùng, nhỏ giọng nói: “Em gọi là Gia Lệ.”

“Ôi chào tên này hay.....”

Cô gái trắng nõn ngồi bên cạnh Chu Cận Du, nghe được âm thanh nói chuyện trong phòng bao tinh tế, vốn đầu đang rũ xuống vội ngẩng lên, cô ta thấy người bên cạnh đã bắt đầu trao đổi mấy câu, lại nhìn người đàn ông bên cạnh mình từ đầu đến cuối vẫn thưởng thức ly rượu, không nói lời nào.

Cô ta cắn cắn môi hồng, dịu dàng nói: “Tôi giúp ngài rót thêm chút rượu nhé.”

Lúc này ánh mắt Chu Cận Du mới nhìn cô gái ngồi bên cạnh một chút, tóc dài xoã vai, mặc một thân váy hoa, có chút thanh thuần không giống như mấy cô gái làm ngành nghề đặc thù này.

“Cô biết tôi.” Anh dùng giọng điệu khẳng định.

Gương mặt tươi cười của Duyệt Tâm cứng lại một chút, rồi lập tức nở nụ cười chân thành, “Vâng, tôi nhìn thấy ngài trên TV một lần.” Nói cách khác, cô ta biết thân phận của Chu Cận Du.

Lực chú ý của Chu Cận Du dừng lại vài giây trên mặt cô ta, sau đó lại rời đi chỗ khác.

Anh không tin cô gái này, nhưng anh tin tưởng Vận Hàng, cái hội quán tư nhân này là do Vận Hàng mở, nhất định có thể quản được miệng của những cô gái này.

Duyệt Tâm nhìn anh dời mắt đi chỗ khác, trong lòng cô ta thở một hơi dài nhẹ nhõm, sau đó lại dâng lên chút cảm giác thất vọng.

“Chu, ngài Chu, tôi là Duyệt Tâm.” Cô ta chủ động cầm lấy bình rượu đỏ trên bàn trà, hơi nghiêng người rót rượu cho Chu Cẩm Du.

Chu Cẩm Du nhìn huynh đệ bên cạnh đều đang tiến vào trạng thái. Anh cũng không quá thích loại đặc thù này, cân nhắc rồi lên tinh thần, cùng cô gái bên cạnh hàn huyên.

“Tên rất êm tai. Bao tuổi rồi?”

Như nhiều cô gái bình thường anh gặp, nhưng anh và Tăng Dũng giống nhau. Cũng không hoàn toàn thích loại này, dự vọng của anh vốn không quá mãnh liệt, nếu có cần, anh vẫn có thể tìm cô gái cố định.

Nhưng đôi khi ở trong hoàn cảnh, anh cũng không dễ phá hưng hứng trí của mọi người, đây là gặp dịp thì chơi thôi.

Duyệt Tâm nhìn người đàn ông trước mặt rút cuộc cũng cảm thấy hứng thú với mình, không chế kích động trong lòng, khuôn mặt trái xoan tinh xảo hơi cúi xuống. Khoé môi nhếch lên, thấp giọng trả lời: “Hai mươi ba, vừa mới tốt nghiệp năm nay.”

Cái góc độ khuôn mặt này của cô ta là đẹp nhất khi người bên cạnh nhìn đều do thông qua rất nhiều lần luyện tập.

Chu Cẩm Du không thật sự nghe cô ta nói cái gì, gật gật đầu, hỏi: “Biết hát không?”

Duyệt Tâm có chút thất thần, không phải là anh sẽ hỏi cô ta tiếp vì sao vừa mới tốt nghiệp lại đến nơi này làm sao? Câu chuyện xưa cô ta đã chuẩn bị tốt còn chưa nói nha, như thế nào mà anh lại nhảy đến hát rồi.

Cô ta theo bản năng gật đầu.

Chu Cẩm Du đôi với cô gái bên cạnh này vẫn thật vừa lòng, cũng bởi vì cô ta không nói nhiều lắm.

“Nếu biết hát, vậy thì hát vài bài đi.” Chu Cẩm Du híp mắt, thân thể dựa sát về phía sau.

Lúc trước huấn luyện Duyệt Tâm đã được cho biết. Ở trong này khách hàng chính là thượng đế, cho nên hết thầy đều nghe khách hàng chỉ huy.

Cô ta đứng lên, đến góc mở màn hình KTV. Bắt đầu lựa chọn ca khúc mình hát.

Phùng Bảo biết cô ta muốn hát, ồn ào hô: “A.....A....., Hai người các người hát tình ca đối đáp sao.”

Duyệt Tâm nghe xong thì tay ngừng động tác, tràn đầy kỳ vọng nhìn Chu Cẩm Du ngồi trên sofa.

Chu Cẩm Du cười cười, từ chối nói: “Cô đừng làm khó tôi, tôi sẽ không hát.” Anh có thể hát hay không, đám huynh đệ này đều biết.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Tâm miễn cưỡng mỉm cười.

Tối hôm nay lúc bị quản lí gọi đến, trong lòng cô ta có do dự, dù sao cô ta cũng làm một cô bé ngoan hơn hai mươi năm. Nếu không bởi vì thiếu tiền, cô ta cũng không có khả năng đến nơi này làm việc.

Sau khi tiến vào phòng bao. Cô ta nhận ra mấy người này cũng không đơn giản, nhìn khí chất trên người cũng có thể nhận ra. Hơn nữa cô ta cũng nhận ra người đàn ông ở giữa là Phó thị trưởng trẻ tuổi mới tới thành phố D, cô ta có gặp qua trên TV. Trong lòng cô ta bỗng chốc dâng lên hy vọng.

Nếu, nếu thị trưởng Chu này coi trọng mình, thì.....

Lúc cô ta được chỉ định ngồi bên cạnh Chu Cẩm Du, cô ta chỉ có thể nắm chặt hai tay mới có thể khắc chế được nội tâm đang kích động của chính mình, cô ta không dám tin mình lại có vận mệnh tốt như vậy.

Cô ta ở trong lòng động viên tinh thần cho mình, cô ta nhất định phải cố gắng, chỉ cần dựa vào người đàn ông này, về sau cô ta sẽ không cần vất vả nữa, cũng không cần ở lại cái nơi không ngừng ăn mòn lòng người này nữa.

Chu Cẩm Du nói chuyện với cô ta thật dịu dàng, nhưng cô ta có thể nhìn ra, anh không để tâm tới mình, Duyệt Tâm cắn cắn môi, quyết định tiếp tục cố gắng.

Cô ta nhã nhặn cầm micro, tay chọn bài « người yêu không đầy » .

“Vì sao chỉ có thể cùng người trò chuyện một đêm

Vì sao mới nói chia tay đã muốn gặp lại

Bên trong bạn bè

Sẽ có người đặc biệt nhất.

Dù sao ngẩng đầu cùng cảm thấy thật thân thiết.....”

Không thể không nói Duyệt Tâm có một cổ họng tốt, giọng hát của cô ta uyển chuyển tuyệt đẹp, một bài hát về tình bạn.

Hơn nữa nội dung bên trong lại là tình yêu, tuy rằng cả bài hát cô ta không có nhìn chăm chăm Chu Cẩm Du, nhưng lại làm mọi người nhận rõ, cô ta hát bài này là hát cho Chu Cẩm Du.

Phương thức biểu đạt này của cô ta, là để lấy lòng Chu Cẩm Du, cho nên huynh đệ ở bên trên trọc, anh cũng chỉ cười cười nhìn cô gái đứng trước mặt.

Là một người đàn ông được một cô gái đứng ở trước công chúng tỏ lộ cảm xúc như vậy, trong lòng ít nhiều đều có chút cảm xúc. Đối với việc này mà nói Chu Cẩm Du không có nhiều thích thú, nhưng cũng không chán ghét.

Sau khi Duyệt Tâm căng thẳng ngồi xuống cạnh bên người Chu Cẩm Du, chỉ ngồi ngay ngắn mỉm cười ngượng ngùng, nghe mấy người đàn ông bàn luận viên vông.

“Em uống không ít, mọi người tiếp tục, em sẽ không phụng bồi.” Chu Vận Hàng nói xong liền đứng lên, kéo theo cô gái bên người đi ra cửa, Lan Uyển này có vài phòng chuyên dụng cho mấy ông chủ ở lại.

Mấy người đều uống không ít, nhìn Chu Vận Hàng đi rồi, bọn họ cũng đều đứng dậy.

Phùng Bảo và Chu Vận Hàng một đường cùng nhau, lôi kéo một cô gái bên người đi theo lối Chu Vận Hàng ra.

“Cậu tới chỗ nào?” Chu Cận Du thấy Tăng Dũng đứng lên, đem cô gái bên cạnh đuổi đi, anh biết anh ấy vẫn rất nguyên tắc.

“Đến nhà của mình đi.” Mấy người bọn họ ở thành phố D không có nhà, chỉ có mình Chu Cận Du là mua nhà ở đây.

“Không đi, phiền toái. Đôi phó một đêm ở đây là được rồi.” Tăng Dũng phát phát tay với Chu Cận Du, tự mình đi thuê phòng.

Chu Cận Du cũng không miễn cưỡng, đứng lên chuẩn bị trở về nhà. Chỉ cần điều kiện cho phép, anh không thích ở bên ngoài.

Duyệt Tâm nhìn thấy anh đứng lên. Cũng như cô vợ nhỏ đứng lên theo, về mặt ngưng ngưng đi theo anh ra ngoài. Có thể thuận lợi ở bên người đàn ông này hay không, thì phải nhìn biểu hiện của cô ta tối nay rồi.

Ai biết là Chu Cận Du cũng không cho cô ta cơ hội.

Vu Hồng Hải ở bên ngoài chờ đợi đã lâu, hẳn hiểu thói quen của Chu Cận Du, biết không quản muộn, vị công tử này đều phải về nhà, cho nên đã sớm an bài tốt xe, chờ đem người về nhà an toàn.

Hắn nhìn hai người đi kế nhau. Một người phía trước mặt không chút thay đổi, một ở phía sau e lệ thẹn thùng, hẳn có chút không nắm chắc.

“Ngài Chu, vị này.....”

Chu Cận Du uống hơi nhiều, đầu đã có chút choáng váng, nhìn bộ dáng Vu Hồng Hải muốn nói lại thôi, ánh mắt liền nhìn theo hắn xem xét, à, lúc này mới phát hiện phía sau mình có một cô gái.

Anh nhú mày, nói với Duyệt Tâm phía sau: “Cô tan làm.”

Không thấy bộ dáng Duyệt Tâm bị đã kích nước mắt muốn lăn chã rơi. Trực tiếp quay đầu phân phó Vu Hồng Hải, “Xe đã chuẩn bị xong rồi sao?”

“Đã chuẩn bị tốt cho ngài, đang đỗ ở cửa chính. Tôi đưa ngài đi ra.” Vu

Hồng Hải hơi khom người cung kính nói.

Hắn cũng chưa từng liếc mắt đến Duyệt Tâm phía sau lấy một cái, nếu Chu Cận Du không có ý tứ kia, thì Duyệt Tâm có đau lòng không cam chịu cũng uổng công.

Chu Cận Du đi nhanh ra bên ngoài, bị gió lạnh thổi nhất thời hơi rượu tan đi không ít.

Sau khi về nhà, anh tiện tay đem chìa khoá ném lên trên tủ giày, bật đèn phòng, ngồi ở trên sofa nhắm hai mắt lại.

Bên người anh yên tĩnh không một tiếng động, nhớ tới lúc Tĩnh Kỳ cô gái đó cùng mình ở nhà luôn vây quanh mình cần nhắc, anh đột nhiên cảm thấy thật tịch mịch.

Mở mắt ra. Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã mười một giờ rồi.

Anh lấy điện thoại di động của mình ra. Suy nghĩ một chút vẫn gọi ra ngoài.

Chính là lúc Vương Tĩnh Kỳ đang mơ màng ngủ, chợt nghe thấy tiếng chuông vang lên. Cô nhắm mắt sờ soạn dưới gối một lát, rút cuộc cùng tìm được, nhìn cũng không nhìn trực tiếp nghe.

“Alo, ai vậy?”

“Anh.” Nghe thấy giọng nữ trầm thấp bên kia điện thoại, anh cũng không tự giác đờ thấp giọng nói của mình.

“À, mấy giờ rồi, anh không ngủ còn gọi điện thoại làm gì.” Vương Tĩnh Kỳ còn không mở mắt, nhưng trong đầu đã bắt đầu thanh tỉnh. Hiện tại điện thoại của cô cơ bản chính là đường dây riêng của Chu Cận Du, vì phòng ngừa cô nói vì không có phí gọi điện thoại, nên Chu Cận Du cố ý đóng một số phí điện thoại khá lớn, để cô có thể hăng hái gọi điện, không thể trả lại được anh.

“Ha ha, nhớ em.” Chu Cận Du nghĩ đến vẻ mặt mơ hồ của cô gái đó, anh ở bên cạnh cúi đầu nở nụ cười.

Vương Tĩnh Kỳ nghi hoặc cầm điện thoại đến trước mắt, trợn mắt nhìn chằm chằm số điện thoại di động, lại nhìn thời gian trên điện thoại di động, một

lần nữa mới đem di động đến bên miệng.

“Anh uống nhiều à, hơn mười một giờ rồi, hiện tại nhanh về nhà ngủ đi.”

“Anh đã về nhà rồi, anh uống rượu nên dạ dày có chút khó chịu, không ngủ được.” Đây là tiếng thì thầm làm nũng của đàn ông.

Vương Tĩnh Kỳ chịu không nổi mà run rẩy, vội vàng đem chăn bông trên người trùm kín đầu, mùa đông lạnh, thật sự rất lạnh.

“Em không nói anh ăn ít cháo sao, nhanh tự mình vào phòng bếp, đun nước sôi nấu ít cháo, cho nhiều nước ít gạo thôi, uống nhiều nước cơm dạ dày sẽ dễ chịu hơn. Sau đó đi tắm nước ấm, rồi nhanh chóng lên giường đi ngủ.” Cô tận lực nói thật đơn giản, bây giờ đã khuya, ba cô gái trong phòng đều đang ngủ, cô không muốn đánh thức mọi người.

“Anh không biết gạo ở đâu.” Chu Cẩm Du nghe được sự quan tâm anh của người bên kia điện thoại, trong lòng vô cùng vui vẻ, độ cong khoé miệng càng lớn.

Vương Tĩnh Kỳ suy nghĩ một chút, “Tại ngăn kéo thứ hai trong tủ ở phòng bếp, em dùng hộp bảo quản rất tốt. Nhớ kỹ trước khi cho vào nồi phải vo gạo sạch nha.” Cô có chút không yên lòng dặn dò.

Người đàn ông này trước khi không có cô, chính là ngẫu nhiên ăn ở bên ngoài, nồi bát muôi chậu rửa anh cũng không biết. Lại càng không cần phải nói là tự mình nấu cháo.

Quả nhiên, “Anh không biết nấu.” Anh đáng thương nói.

“Anh là heo à, không biết nấu thì cũng thấy em nấu qua nha.” Vương Tĩnh Kỳ ở trong chăn nhỏ giọng mắng.

“Là anh sẽ không nấu, em trở về nấu cho anh.” Chu Cẩm Du đột nhiên ngang ngược.

“Anh có làm hay không, hiện tại đã mấy giờ rồi.....”

“Anh mặc kệ, hiện tại anh sẽ lái xe đến đón em, hai mươi phút sau em ở cửa nam chờ anh.” Chu Cẩm Du nói xong rầm một tiếng tắt máy, sau đó khoá điện thoại.

Đứng lên cầm lấy chìa khoá xe của mình, sải bước đi ra cửa.

Chương 128: Bị Cướp (1)

Vương Tĩnh Kỳ đưa điện thoại đến trước mặt, nghe thấy âm thanh tút tút bên trong, cô hung hăng quang di động xuống, biểu đạt sự phẫn nộ trong lòng.

Sau khi biểu đạt sự phẫn nộ qua chiếc điện thoại di động, cô bắt đắ dĩ lại phải gọi điện lại.

Người đàn ông này uống quá nhiều rượu, cô lại không uống rượu, đã trở như này, ép buộc quay về làm gì.

Nhưng kết quả cô nhận được là giọng nữ máy móc truyền từ điện thoại ra “Sorry.....”

Vương Tĩnh Kỳ nghiêng rắng nghiêng lợi tắt di động, sau đó hung hắng ném hai lần, cuối cùng vẫn không nhin được mềm lòng, lắng lể đứng dậy sờ soạn mặc quần áo.

“Làm sao vậy, muốn đi toilet à.” Từ Mộc Nghiên mơ màng hỏi, còn muốn tung chắn ra đi cùng cô.

Cô và Vương Tĩnh Kỳ ngủ giường đối diện, Vương Tĩnh Kỳ mặc quần áo phát ra tiếng sột soạt đánh thức cô. Cô nghĩ Tĩnh Kỳ muốn đi toilet, cho nên tính đứng lên đi cùng cô ấy.

Phòng ngủ trong trường học có điếm không tốt, chính là trong phòng không có phòng vệ sinh riêng, mỗi một tầng sẽ có một nhà vệ sinh công cộng, giống như ban đêm các cô muốn đi toilet, thì một mình sẽ không dám đi, bình thường đều rủ nhau đi hai người.

Vương Tĩnh Kỳ nhanh chóng chạy đến đề cô ấy lại, nhỏ giọng nói bên tai cô ấy: “Mình không phải muốn đi toilet, là có chuyện, hiện tại muốn ra ngoài một chút, sáng ngày mai cậu nói với mấy người Hi Văn một tiếng nha.”

Từ Mộc Nghiên bị dọa làm thanh tỉnh lại, giọng nói có chút cao hỏi: “Làm sao vậy, có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì không?”

“Xuyt, không phải, là, là Chu Cận Du tìm mình có chút việc, lát nữa anh ấy sẽ tới đón mình.” Vương Tĩnh Kỳ nói xong thì trên mặt đã phỉếm hồng,

trong phòng có chút ánh trăng chiếu vào, Mộc Nghiên cũng không nhìn rõ.

Cô sợ Mộc Nghiên hỏi vấn đề gì, nên sau khi dặn dò xong, liền nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Từ Mộc Nghiên lặng đi trong chốc lát, chợt nghe thấy một tiếng răng rắc âm thanh của khoá cửa.

Lúc Vương Tĩnh Kỳ đẩy cửa lớn phòng ngủ ra, trong lòng âm thầm may mắn. Ít nhiều gì thì phòng ngủ giáo viên trường Nhất Trung và phòng ngủ học sinh là tách biệt, buổi tối nơi này của giáo viên chỉ cần đóng cửa lớn là được rồi, không có người trông cửa. Nếu phòng ngủ của học sinh như vậy, buổi tối muốn đi ra ngoài còn phải làm kinh động đến giáo viên trông phòng ngủ. Thì mặt mũi kia của cô chỉ có thể quăng đi thôi.

Một trận gió lạnh thổi qua, Vương Tĩnh Kỳ sợ run cả người, không chỉ có rụt cổ vào, mà cô còn nắm chặt áo lông trên người, vòng khăn quàng cổ lên cổ, đội gió lạnh đi về phía cửa nam của Nhất Trung.

Không đến năm phút, cô đã đội gió lạnh đi tới cửa nam, đứng ở ven đường nhìn phải trái xung quanh.

Đã hơn mười một giờ đêm. Trên đường cái đã sớm không có bóng người, chỉ có đèn ven đường đứng vững vàng, nghiêm chỉnh chiếu sáng đường phố.

Vương Tĩnh Kỳ đứng tại chỗ chưa đến mấy phút, đã cảm thấy trên người như muốn đóng băng, tuy chân có mặc quần da lông, nhưng cũng không chịu nổi gió đêm Đông Bắc rét lạnh xâm nhập.

Cô lạnh cóng đưa hai tay đặt ở bên miệng hà hơi, hai chân chạm vào lẫn nhau chỉ mong nhận được một chút ấm áp.

Cô nhìn đồng hồ, đã qua hai mươi phút, nhưng trên đường cũng không có một chiếc xe hơi nào chạy qua, cô nhìn con đường cái bị tuyết đè sáng long lanh. Nhớ tới tên hỗn đản nào đó tối nay uống rượu, mặt đường trơn như vậy, sau khi anh uống rượu còn lái xe như vậy có xảy ra vấn đề gì không? Trong lòng Vương Tĩnh Kỳ lo lắng.

Lại đợi thêm hai phút nữa. Cô không nhịn được lấy điện thoại trong túi ra, bắt đầu gọi điện thoại cho Chu Cẩm Du, cô vẫn chỉ nghe được âm thanh tút tút.

Trong lòng Vương Tĩnh Kỳ đem Chu Cẩm Du mắng từ đầu tới chân, thật đúng là óc heo, trẻ như vậy còn đi, sẽ không đem di động lên xe chứ.

Cô cầm điện thoại di động trong tay, cách một phút gọi một lần.

Phía sau cô cách đó không xa có hai người đi tới, Vương Tĩnh Kỳ không để ý, lại cầm lấy di động cố gắng gọi lại một lần nữa. Cô vừa nghe điện thoại, vừa xoay người. Nhìn thấy hai người đàn ông đi đến, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Hai người đàn ông kia sao lại hướng về phía mình đi tới đây.

Vương Tĩnh Kỳ còn chưa có nghĩ đến chính mình lúc này phải làm sao. Hai người đàn ông kia đã chạy tới trước mặt cô.

Một người đàn ông hơi cao vươn một tay ra đoạt lấy điện thoại trong tay Vương Tĩnh Kỳ, tay kia thì ấn đầu cô xuống, làm cô ngã trên mặt đất.

Người đàn ông bên cạnh thấp hơn một chút ngồi xổm xuống cạnh Vương Tĩnh Kỳ đoạt lấy túi của cô, sau đó hai người đàn ông bỏ chạy.

Cả quá trình cướp bóc này phát sinh trong nháy mắt. Vương Tĩnh Kỳ chỉ kịp hô to “A.....” một tiếng, đã không nhìn thấy bóng người.

Chính cô ngây ngốc ngồi trên mặt đất, trong lòng còn đang suy nghĩ, chính mình lúc này nên có phản ứng gì nha? Có phải nên kêu “Ăn cướp” hay không, nhưng nhìn trên đường trừ mình ra thì một bóng người cũng không có, cô kêu cho ai nghe đây.

Có phải hay không cô nên khóc một chút, nhưng cô chuẩn bị một phen, cũng không tìm được cảm giác muốn khóc.

Cảm giác lạnh lẽo từ trên mặt đất kéo tới, lúc này cô mới kịp phản ứng, cô đang còn ngây ngốc ngồi ở ngã tư đường lạnh lẽo. Cô nhanh chóng chống tay xuống mặt đất đứng lên. “Hừ.....”

Lúc đụng tới tay, cô cảm giác được trên tay mình truyền đến đau đớn.

Sau khi đứng lên, cô lật tay trái của mình lại, nhìn nhìn, bên cạnh tay cô da bị sước một tầng, bên trong còn kèm theo đá nhỏ và vết máu, chính giữa vết

thương tràn ra máu tươi.

Đây nhất định là bị người ta ản ngã không cẩn thận làm mình bị thương mà.

Nhìn máu càng ngày càng nhiều, nếu cứ tiếp tục chảy như thế này, phỏng chừng máu có thể thành giọt chảy xuống, nhưng cô nhìn xung quanh, túi mình bị cướp, bên người cái gì cũng không có. Cô lại nhìn đồng tuyết dưới cây đại thụ, đều đã chất đông mấy ngày, vì khói bụi ô tô làm ô nhiễm, nên trên mặt có một tầng bụi, cô cũng không dám lấy tuyết bản như vậy trà vào miệng vết thương trên da.

Vương Tĩnh Kỳ bắt đầu nổi giận, cô dùng chân đá đá đồng tuyết, muốn nhìn tuyết bên trong một chút có thể dùng được hay không. Cũng không biết là giày bản, mà tuyết bên trong vốn cũng không sạch sẽ, đèn đường chiếu xuống, cô nhìn thấy máu đều bản bản.

Lúc Chu Cẩm Du lái xe tới, liền nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ một mình dưới đèn đường, đã tới đá lui xung quanh thân cây kia.

Anh dừng xe lại ven đường, nhìn cô gái vẫn đang ngây ngốc đứng bất động ở đó, mở cửa sổ ghé lại phụ xuống, ở trong xe gọi: “Làm sao vậy? Đừng đùa nữa, nhanh lên xe đi.”

Lúc bình thường mình đón cô gái này, cô còn chạy nhanh hơn thỏ, chỉ sợ người ta nhìn thấy, hôm nay thế nào lại không sốt ruột. Chu Cẩm Du nhìn thấy xung quanh vắng vẻ, lúc này mới ý thức được thời gian hiện tại đã quá khuya.

Lúc xe Chu Cẩm Du từ đằng xa đến Vương Tĩnh Kỳ đã nhìn thấy, đến lúc xe dừng, nhìn qua cửa sổ ghé lái phụ thấy Chu Cẩm Du, vốn trong lòng Vương Tĩnh Kỳ đang không biết làm sao bây giờ đột nhiên thấy uy khuất, thực uy khuất thật sự uy khuất.

Cô đứng ở ven đường. Nhìn Chu Cẩm Du, hai hàng lệ liền chảy xuống.

Chu Cẩm Du thấy Vương Tĩnh Kỳ vẫn không động, đang nhìn đột nhiên thấy nước mắt cô chảy xuống. Anh hoảng sợ, vội vàng tháo dây an toàn xuống xe. Trong lòng còn nghĩ, xem ra chính mình buổi tối ép cô đã thật sự chọc giận cô rồi.

Anh bước nhanh đến trước mặt Vương Tĩnh Kỳ, “Làm sao vậy, giận à, bảo

bồi ngoan, không tức giận, trời bên ngoài rất lạnh, chúng ra về nhà trước. Về nhà rồi chúng ta nói chuyện.” Anh nói xong thì duỗi tay kéo Vương Tĩnh Kỳ.

“A.....Đau.....” Vương Tĩnh Kỳ bị đau một trận liên gạt tay của anh qua, sau đó cầm tay của mình bắt đầu thối thối, nước mắt lại không cần tiền cũng rơi xuống.

“Làm sao, sao lại đau?” Chu Cẩm Du cảm thấy tay mình có chút dính, chia tay ra thấy trong tay có máu đỏ, trong lòng giật mình, “Tay em bị thương, mau, đưa anh xem nào.”

Chu Cẩm Du nhanh chóng bắt lấy tay của Vương Tĩnh Kỳ đang giơ lên thối, đưa đến trước mặt mình. Nhờ đèn đường, cẩn thận xem xét.

Đã thấy bên cạnh bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của cô, có một mảng nhỏ màu hồng lẫn đen. Anh đau lòng đến mày đều nhíu lại, ngẩng đầu nhìn cô, vừa vặn thấy trên áo lông của cô bị bẩn, “Làm sao lại khổ vậy, em lớn như vậy rồi, đi đường còn không cẩn thận.”

Chu Cẩm Du nghĩ cô gái này đi không cẩn thận nên bị ngã sấp xuống đường.

Anh lôi cánh tay nhỏ bé của cô, nhìn miệng vết thương đầy đất, thầm oán nói: “Em đi như thế nào mà lại không mang gang tay? Đây là giáo huấn biết không, về sau ra cửa phải mang theo nã nha. Sẽ không bị ngã, còn phải mang theo gang tay nữa. Còn mang theo cả khăn tay hoặc băng keo cá nhân nữa, chính là nếu có bị ngã cũng có thể tự mình xử lý một chút. Em xem em còn có bộ dáng của cô gái nữa sao. Ngu dốt đều ngu dốt đến chết rồi.”

Trong lòng Chu Cẩm Du thương tiếc, nhưng ngoài miệng lại không buông tha, dùng lời nói để xoi mói oán trách cái cô.

“Hu hu.....” Rốt cuộc Vương Tĩnh Kỳ cũng không nhịn được, đứng ở đó gào khóc.

“Ôi, cái này là làm sao, làm sao vậy, không phải nói em có mấy câu thôi sao, nếu em không thích thì anh không nói nữa, em khóc cái gì, còn khóc lớn tiếng như vậy, không sợ bị người khác nhìn thấy à.” Chu Cẩm Du bị cô khóc lớn làm hoảng sợ, theo bản năng nhìn phải nhìn trái, phát hiện xung quanh không có người, anh lại nghiêng đầu nhìn bùng bảo vệ cửa nam trường Nhất Trung, anh sợ tiếng khóc sẽ gọi bảo vệ tới.

Anh nhìn bộ dáng cô gái trong lòng khóc không ngừng, anh nhanh chóng ôm cả người cô nhét vào ghế lái phụ.

Lấy hiểu biết của anh về cô gái này, thì hiện tại đầu óc cô có chút không tỉnh táo, không nghĩ tới chuyện sẽ bị người khác nhìn đến, nếu anh không có biện pháp ngăn cản, đến khi cô thanh tỉnh, thì lại chính là chuyện của anh.

Và lại thời tiết bên ngoài rất lạnh, vừa mới sờ tay và mặt cô đã thấy lạnh lẽo, xem ra cô đã ở bên ngoài chờ đến nửa ngày, vẫn là nên đem người trước mặt vào trong xe cho ấm áp hơn.

Chờ sau khi Chu Cẩm Du cũng ngồi vào trong xe, thấy Vương Tĩnh Kỳ còn không có ý ngừng khóc, anh cũng không vội về nhà, kéo tay cô qua, nhìn một chút, sau đó cầm khăn giấy trong xe nhẹ nhàng xoa xoa chỗ bị thương của cô.

“Hừ..... Ợ.....Đau.....” Vương Tĩnh Kỳ khóc đến mức nấc cụt rồi.

Cô cũng không biết làm sao lại vậy, lúc vừa mới bị cướp, cảm giác trong lòng cô đều cái gì cũng không có, còn có thể nghĩ phản ứng của chính mình nên là gì, nghĩ muốn khóc để biểu đạt một chút kích động sợ hãi trong lòng của mình mà không khóc được. Nhưng không biết sao lại thế này, một khắc nhìn thấy Chu Cẩm Du kia, uỷ khuất trong lòng cô lại bốc lên, nghe thấy anh không quan tâm chính mình, cuối cùng còn oán trách mình, nước mắt cô chảy xuống không dừng được, nghĩ muốn khóc một hồi để phát tiết sợ hãi trong lòng, đương nhiên là cô thuận theo tâm tình của mình mà khóc lớn lên.

Khóc lóc vài phút hai tai cô nghe có chút không rõ, đầu óc cũng hơi choáng váng, có thể do thiếu dưỡng khí, lúc này cô bắt đầu nấc cụt không dừng lại được.

“Thế này không được, vẫn nên đi bệnh viện khử trùng một chút đi.” Chu Cẩm Du nhìn nhìn vết thương, mặc dù dùng khăn giấy lau miệng vết thương nhưng vẫn còn đen xì.

“Chu Cẩm Du ợ, anh không phải là đàn ông, em bị người ta cướp, anh không an ủi em, còn mắng em.”

Chương 129: Bị Cướp (2)

Chu Cận Du nheo mắt lại, hỏi: “Em mang túi theo? Vừa mới bị cướp?”

“Ừ, cũng bởi vì anh, em mới bị cướp.” Vương Tĩnh Kỳ vốn đã muốn ngừng khóc, hiện tại lại bị chuyện thương tâm trêu chọc, nước mắt lại chảy xuống.

Mặt Chu Cận Du u ám, cũng không trông nom cô gái đối diện đang chảy nước mắt nước mũi, chỉ chìa tay ra mò mẫm trên người cô một lần.

“Anh làm gì vậy?” Người này cũng có chút quá đáng, mình đang thương tâm như vậy, anh đã không quan tâm tới mình thì thôi, ngược lại còn động tay động chân với mình.

Chu Cận Du xác định cô chỉ bị thương nhẹ ngoài da một chút, những nơi khác đều hoàn toàn không tổn hao gì, máu đen trên mặt mới rút bớt một chút.

“Em ngốc à, bị cướp cũng không biết báo cảnh sát, cũng không biết tự cứu mình, chỉ biết khóc đến ngốc nghếch, hữu dụng sao?” Chu Cận Du bắt đầu tròng mắt phê bình cô. Người này cho dù có ngu xuẩn không ý thức được chút nguy hiểm, nhưng cũng có phần thương thức.

Nghĩ đến mình mới vừa rồi, còn chứng kiến cô gái này đứng ở nói đó chơi đùa tuyệt, quả thực là không có đầu óc mà.

“Hu hu.....Anh mới là đồ ngốc, em bị người khác cướp này nọ, anh có thể nhìn xem em vẫn là cô gái, em điện thoại như thế nào được? Em không có điện thoại, lấy cái gì báo cảnh sát, lại nói anh nhìn xem anh chọn chỗ này, lúc này, em có kêu cứu mạng cũng không có người để ý tới em nha.” Giọng Vương Tĩnh Kỳ quát so với anh còn lớn hơn, cuối cùng quên cả khóc.

Chu Cận Du suy nghĩ, cô nói cũng đúng, nhìn cô gái còn nhưn cổ đối chất với mình, nghĩ đến cô cũng không có bị thương tổn gì.

Chu Cận Du thở dài, hỏi: “Được rồi, anh sai rồi, là anh suy xét không cẩn thận. Hiện tại em nói cho anh biết, tình huống vừa rồi như thế nào.”

Vương Tĩnh Kỳ thấy anh nhận sai với mình, nên bắt đầu nói, đem chuyện

mới vừa gọi điện cho anh như thế nào, bị người ta đẩy ngã trên mặt đất như thế nào, bị người ta cướp túi và di động như thế nào nói một lần.

Chu Cẩm Du vừa nghe vừa nhìn cô gái bên cạnh càng nói càng có tinh thần. Thẳng đến khi cô nói xong, anh mới không nhịn được hỏi một câu: “Lúc ấy em không sợ sao?”

Vương Tĩnh Kỳ hồi tưởng lại lay động trong lòng mình lúc ấy, thành thực nói: “Lúc ấy thật sự không có cảm giác gì. Chỉ cảm thấy chính là mình cái gì cũng chưa làm.” Bên cạnh vừa rồi không có người nào, làm cái này cho ai xem nha.

“VẬY em nhìn thấy anh thì khóc cái gì!” Chu Cẩm Du thực sự là không biết đầu óc cô gái này bị chập điện như thế nào nữa.

“Em, em. Đây không phải là vừa nhìn thấy anh, em mới nghĩ đến em vừa rồi có nhiều nguy hiểm sao, nếu hai người kia vì an toàn, mà cái gì như giết người diệt khẩu, em chỉ có một mình, phỏng chừng em đã sớm xong rồi.” Cô thật may vì hai người kia cướp đoạt không kiêng kị, đối với cô gái thanh tú như cô này mà suy nghĩ không đúng đắn, thì chính mình còn có thể trước bị cưỡng gian sau bị giết nữa.

“Ừ. Xem ra em còn có chút đầu óc. Hôm nay là em may mắn, người ta mà chướng mắt em, đoạt này nợ xong, nếu gặp phải người nào không mang kính ra cửa, thì không những em bị cướp tiền còn bị cướp sắc nữa.”

“Anh có ý gì, cái gì gọi là không mang kính ra cửa.” Vương Tĩnh Kỳ nổi giận, cô nghe anh nói như vậy làm sao chịu nổi, chính mình tốt xấu gì cũng là một cô gái thanh tú nha. Và lại nếu chính mình là người quái dị, vậy anh còn quán quýt lấy mình làm gì.

“Em xem, có thể nghe anh nói trọng điểm không. Anh muốn nói cho em biết. Vừa gặp loại tình huống như này, em không phản kháng là đúng. Em là một cô gái việc quan trọng đầu tiên là phải đặt an toàn của mình lên đầu, nhưng sau khi hai người kia chạy. Em không phải là nên áp dụng biện pháp tìm sự giúp đỡ sao, đây lại ngây ngốc ở đó như vậy, ngộ nhỡ hai kẻ xấu kia mà quay lại thì số mệnh của em có còn tốt nữa sao?” Chu Cẩm Du phân tích cho cô.

“Anh đứng bới móc mà không đau thắt lưng sao, giờ hơn nửa đêm rồi, em đứng ở trên đường kêu thì có người để ý tới em sao, em mà hô to, lại gọi hai

người kia trở lại thì làm sao bây giờ? Em cũng muốn báo cảnh sát, nhưng em cũng không có đồng nào, cục cảnh sát ở gần đây nhất cũng mất đến hơn hai mươi phút đi đường. Chính là em muốn báo cảnh sát cũng không có điều kiện nha.” Vương Tĩnh Kỳ không phục, cô ngây ngốc đến trình độ đó sao. Tuy rằng lúc ấy cô không có cảm giác sợ hãi, nhưng sau đó. Cô vẫn thật nghiêm túc lo lắng cho mình kế tiếp phải có phản ứng gì, hẳn là không thể làm gì được.

“Phía sau em chính là trường học của em, đi hai phút là có thể đến phòng bảo vệ, em hẳn sẽ không tìm được bảo vệ có trách nhiệm hỗ trợ chứ? Nơi đó không có điện thoại cho em báo cảnh sát sao?” Chu Cẩm Du không đồng ý cách nói của cô, biện pháp đều là do mình nghĩ cách, dưới tình huống này, quay về trường Nhất Trung cầu cứu là tốt nhất.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn Chu Cẩm Du, cô trừng mắt lườm anh một cái, “Lúc ấy em không phải nghĩ anh lập tức sẽ tới sao, nếu lúc em sớm báo cho bảo vệ ở cửa, không cần chờ đến sáng ngày mai, đơn vị của em đều biết cảnh ngộ của em, cũng sẽ có phiên bản suy đoán vì sao tối nay đêm hôm khuya khất em còn quanh quẩn ở ngã tư đường sao.”

Kỳ thật cô muốn nói, hiện tại cô ở Nhất Trung đã rất nổi danh rồi, về mấy lời đồn đãi của cô còn chưa có yên tĩnh, nếu chính mình còn xảy ra chuyện như vậy, không chừng cô còn bị nói thành cái dạng gì nữa.

“Em còn chưa có hỏi anh nha, không phải anh nói hai mươi phút sẽ đến sao, anh nhìn xem, anh để cho em đợi anh bao lâu, nếu anh có thể đến đúng giờ, em làm sao có thể đụng phải chuyện như vậy.” Lời nói này lại làm Vương Tĩnh Kỳ phẫn nộ, hôm nay chính là do anh hại.

Đương nhiên Chu Cẩm Du biết mình cũng có trách nhiệm, anh không nên tìm Vương Tĩnh Kỳ trễ như vậy, cho dù muốn đón cô, cũng có thể đến nơi, rồi gọi điện thoại cho cô đi ra, vậy thì sẽ không có khả năng xảy ra sự tình hôm nay.

Kết quả chỉ trầy chút da như thế này, thật sự đã là trong cái rủi cũng có cái may rồi.

“Ừ, là anh không chu đáo, về sau nhất định sẽ không có chuyện như vậy nữa.” Chu Cẩm Du cam đoan nói, sau đó anh lại nghĩ, “Em có còn nhớ rõ bộ dáng hai người đàn kia không? Ngay bây giờ chúng ta sẽ đến cục cảnh sát báo, tuyệt đối không thể để cho kẻ phạm pháp trốn mất dạng như vậy.”

Trong lòng Chu Cận Du nghĩ, hai kẻ cướp kia nhất định sẽ giải quyết di động của Vương Tĩnh Kỳ, chỉ cần bọn họ ra tay, cảnh sát sẽ có manh mối tìm được người, anh tin tưởng chỉ cần đồn đốc đứng chỗ, vốn không cảnh sát không phá được án. Anh nhất định sẽ trợ giúp cảnh sát dùng pháp luật trói buộc những phần tử không hợp pháp.

Vương Tĩnh Kỳ cũng rất phối hợp, nghiêm túc hỏi tường lại một chút, chần chờ mở miệng nói: “Lúc ấy thật sự là đột ngột, em nhìn thấy hai người đàn ông hướng tới phía em, mặt của bọn họ vừa vặn bị khuất bóng, em cũng không nhớ được bộ dạng của bọn họ như thế nào, nhưng em nhớ rất rõ, kẻ đẩy ngã em có dáng dấp khá cao, đại khái cũng phải một mét bảy lăm. Ừ, nếu không một mét bảy lăm thì ít nhất cũng một mét bảy hai, cái kẻ cướp đồ của em thì vóc dáng có vẻ thấp, cao nhất cũng chỉ một mét bảy.” Bởi vì cô có cảm giác người thấp hơn chỉ cao hơn so với cô một chút.

“A, cái người đàn ông cao kia mặc một chiếc áo khoác màu đỏ đen.” Vương Tĩnh Kỳ đột nhiên nhớ được một chút.

Chu Cận Du đem manh mối mà cô cung cấp nhớ qua trong đầu một lần, nói thật, thật đúng là không có gì hữu dụng.

Chu Cận Du cài dây an toàn cho cô, sau đó khởi động xe nói: “Hiện giờ chúng ta đến cục cảnh sát báo án, em suy nghĩ xem còn manh mối gì không. Lát nữa nói với cảnh sát.”

“Ôi, anh chờ một chút. Anh cùng với em đến cục cảnh sát?” Lúc này Vương Tĩnh Kỳ phản ứng rất nhanh.

“Ừ.” Anh không đi, cô sẽ hỏng chuyện, người khác có thể xử lý chuyện này sao.

“Không được, không được, nếu hai ta đều đi vào cục cảnh sát, đây không phải là mọi chuyện bị bại lộ sao.” Vương Tĩnh Kỳ lắc đầu mặc kệ, so sánh hai chuyện, cô thà âm thầm chịu đựng. Cũng không muốn cùng Chu Cận Du đến cục cảnh sát.

Nhưng nhìn đến sắc mặt không vui kia của Chu Cận Du, cô sửa chữa nói: “Nếu không hay tự em đi là được rồi, anh ở ngoài chờ em nhé?”

Chu Cận Du nhìn nhìn cô, sau đó lấy điện thoại di động của mình ra, một tay

tiếp tục lái xe, một tay ấn số.

“Anh lái xe cho tốt, đường trơn đấy.” Vương Tĩnh Kỳ chướng mắt đối với hành động không chịu trách nhiệm ảnh hưởng tới sinh mạng của mình và người khác, đột nhiên cô lại nghĩ đến, “Ôi, anh không phải uống rượu sao. Như thế nào lại có thể lái xe. Đây là rượu điều khiển, làm phạm pháp.”

Đời trước cô đã quên bắt đầu từ khi nào, bộ công an, toà án nhân dân tối cao, viện kiểm sát nhân dân tối cao hợp tác quy định tiêu chuẩn xử phạt uống rượu lái xe. Nói say rượu điều khiển xe sẽ nằm trong vòng giám sát của pháp luật.

Trải qua nhiều mặt tuyên truyền và vô số lần đả kích của bộ công an, hơn mười năm sau, trên cơ bản đã rất ít khi nhìn thấy người say rượu lái xe trên đường, dân chúng bình thường đều giờ hai tay hai chân tán thành quy định đối pháp luật, với quy định mang lại lợi ích quốc gia lợi ích nhân dân này, mọi người căn bản đều biết nguy hại của việc uống rượu lái xe.

Chu Cẩm Du trừng mắt lườm cô một cái, “Nhìn thấy em đã sớm tỉnh rượu rồi.”

Vương Tĩnh Kỳ bị lời này của anh làm nghẹn họng một phen, lời này của anh là có ý, oán trách mình sao?

Chu Cẩm Du bấm điện thoại gọi, anh để đến bên tai, dùng bả vai giữ lại.

“Lão Trần, trẻ như vậy còn quấy rầy ông.....Ừ. Là có chuyện..... Túi và điện thoại di động bị cướp..... ở trên đường gần cửa nam trường Nhất Trung.....Hai người.....Đều là nam.....Không thấy rõ bộ dáng.....” Xe queo khúc quanh rồi vững vàng đi, Chu Cẩm Du giữ điện thoại di động làm một lúc hai việc.

“Ừ. Là một cái điện thoại hãng Motorola** số di động..... Ừ, ông chờ một chút.” Chu Cẩm Du đưa di động đặt tại ngực mình, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Trong túi của em trừ điện thoại di động ở bên ngoài ra còn có gì nữa không?”

Vương Tĩnh Kỳ vội vàng nhỏ giọng nói: “Còn có chứng minh thư, còn lại cũng không có gì hữu dụng.”

“Trong túi còn có chứng minh thư.....Tên là Vương Tĩnh Kỳ.....Được, vậy

làm phiền ông, tĩnh trong an tĩnh, kỳ là từ kế tiếp của Vương..... Ừ, chờ tin tức tốt của ông.” Chu Cận Du nói xong liền tắt điện thoại.

“Anh vừa gọi điện thoại cho ai vậy?” Vương Tĩnh Kỳ tò mò hỏi, cô mơ hồ nhưng lại như hiểu rõ, chỉ muốn xác nhận lại một chút.

Chu Cận Du vừa đánh tay lái, đem xe dừng ở ven đường, vừa tháo dây an toàn vừa nói: “Cục trưởng cục Tây Hồ, đại khái là đem quá trình trải qua nói lại một lần với ông ta, sau đó nhìn xem năng lực của ông ta. Ông ta sẽ giúp em làm lại chứng minh thư, có thời gian rảnh thì qua lấy.”

Anh nói xong mở cửa xuống xe: “Ở trên xe chờ, anh đi mua cho em ít thuốc.” Anh nói dứt lời, liền đi về phía cửa hàng dược còn đang mở ở ven đường.

Khoảng một lúc, anh mang theo một cái túi nhỏ trở lại xe, mở dung dịch oxy già ở bên trong túi ra, kéo cánh tay nhỏ bé bị thương của Vương Tĩnh Kỳ, dùng bông thấm oxy già rửa miệng vết thương cho cô.

“A.....Đau.....” Vón miệng vết thương đã ngừng chảy máu, trải qua sự chà sát lại làm cô đau.

“Còn biết đau sẽ không ngóc nghếch triệt để như thế, anh tưởng em gan lớn không biết đau cơ đấy.” Chu Cận Du ngoài miệng nói ngoan độc, nhưng động tác trên tay lại nhẹ nhàng đi rất nhiều, vừa giúp cô khử trùng, vừa thổi thoi miệng vết thương.

“Nhịn nhịn chút, vết thương này bản như vậy, nếu không làm sạch, em chờ bị nhiễm trùng đi. Nghĩ lại, đến lúc đó tay của em lại bị thổi rửa bị sinh mủ, nghiêm trọng quá là phải cắt đấy.”

Trong lòng Vương Tĩnh Kỳ âm thầm oán hận, dùng cái khác cũng có thể tiêu độc có được không, vì sao anh lại mua dung dịch oxy già cái loại đau nhất này chứ, cô vừa vội vàng giật tay lại, ở trong lòng vừa âm thầm mắng Chu Cận Du không phải người tốt.

Chương 130: Phát Tiết

Lúc hai người trở về Lan Hoà tiểu trú, đã hơn mười hai giờ đêm.

Chu Cận Du tự mình lấy nước ấm cho Vương Tĩnh Kỳ, cẩn thận băng bó tay bị thương của cô thành hạt giống, anh đi vào trong phòng tắm chuẩn bị nước nóng để tắm. Đêm nay cô đã hoảng sợ nhiều rồi, hơn nữa còn khóc một trận thật lâu, nên quả thật Vương Tĩnh Kỳ đều mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, cũng không tranh cãi với anh, ngoan ngoãn cởi quần áo ngâm mình ở trong nước nóng.

Sau khi thần kinh cô thả lỏng đôi chút rồi cuộc cũng ý thức được, hôm nay cô đã đối mặt với nguy hiểm, ở trong phòng tắm đầy hơi nước, ánh mắt cô lại đỏ lên.

Lúc Chu Cận Du tiến vào nhìn thấy đúng là bộ dạng Vương Tĩnh Kỳ ngồi trong bồn tắm đang chực khóc lã chã, giờ so với lúc cô khóc rống lên còn làm người ta lo lắng hơn.

“Bảo bối, em làm sao vậy, sợ à? Không sợ, anh ở chỗ này, anh cam đoan, về sau tuyệt đối sẽ không để em gặp những chuyện như vậy nữa được không.” Bồn tắm không đủ lớn, anh cũng không muốn giày vò cô nữa, cho nên chỉ ngồi xổm ở cạnh bồn tắm, bàn tay to lớn sờ soạn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Tĩnh Kỳ, trấn an nói.

Lúc con người đang yếu ớt, luôn muốn để người khác giúp đỡ, lúc này Vương Tĩnh Kỳ cũng như vậy, nhìn thấy Chu Cận Du, cô trực tiếp vươn hai tay ôm cổ Chu Cận Du.

“Em phản ứng có chút chậm chạp, hiện tại mới có chút sợ.” Như đáp lại lời của cô, làn da trần trụi ở trên vai nổi lên một tầng da gà.

Chu Cận Du đưa tay qua ma sát bả vai của cô, miệng an ủi. “Ừ, đây cũng không phải là tác phong dũng cảm ngu ngốc của em, tốt rồi, đừng sợ, anh giúp em.”

Vương Tĩnh Kỳ như không có nghe được ý oán trách của anh trong lời nói, miệng vẫn than thở nói: “Anh không biết, cái người đàn ông cao hơn ấy, thoáng cái đã đẩy em ngã.” Cô vừa nhớ lại, vừa khoa chân múa tay, để Chu

Cần Du nhìn người đàn ông kia đẩy cô thế nào.

“Nếu vận khí của em kém, đừng phải hai kẻ tệ hơn. Đem kéo em tới xó xinh nào đó.....” Câu kể tiếp cô chưa kịp nói, nhưng ý tứ kia hai người đều hiểu được, “Thì hiện tại anh cũng không nhìn thấy em.” Nói xong cô nhõng nhẽo tựa đầu vào vai Chu Cần Du. Một bộ dáng như chim nhỏ nép vào người.

“Đừng có đoán mò, người ta cũng có gu thưởng thức tốt. Không phải chó mèo gì đều kéo vào xó xinh đâu.” Chu Cần Du ngoài miệng thì trêu ghẹo cô, nhưng rét lạnh trong mắt thì càng tăng, đối với hai tên cướp kia đều thông hận đến cực điểm, thật sự là to gan lớn mật, cướp đoạt ai không cướp, lại nhất định cướp đoạt của bảo bối nhà anh, việc này sẽ không xong đâu.

Đột nhiên Vương Tĩnh Kỳ từ vai anh ngẩng đầu lên, giận dữ trừng mắt người trước mặt. “Anh rất thiếu đạo đức, anh so với bọn hần còn hư hỏng hơn, hôm nay em phải trừng phạt anh thật tốt, không em sẽ mang họ anh.” Vốn cô còn bị thương đã tràn ngập sức sống.

“Ha ha, em còn có tinh lực như vậy, anh đây sẽ liệu mình bồi quân tử.” Chu Cần Du nói xong thì hai tay để ở dưới nách Vương Tĩnh Kỳ dùng lực, nhắc cả người cô từ trong bồn tắm ra.

Đối với bộ dáng ủ rũ lúc này của Tĩnh Kỳ, thì anh càng nguyện ý nhìn bộ dáng giương nanh múa vuốt của cô hơn.

“Ôi, anh làm sao vậy, có phải là cảm thú hay không. Hôm nay em bị như vậy, anh còn muốn chuyện đó.” Vương Tĩnh Kỳ thật sự muốn có hung khí gì đó trong tay, để gõ gõ cho người đàn ông này một cái vào đầu. Anh trừ ở ngoài ra lúc nào cũng nghĩ đến gái, còn có thể nghĩ cái gì nữa đây.

Cả người Vương Tĩnh Kỳ bị ôm lấy, cũng không có ra khỏi phòng tắm, chính là một người từ bồn tắm lớn, dịch chuyển đến dưới vòi hoa sen.

Một tay Chu Cần Du đỡ Vương Tĩnh Kỳ, tay kia thì thuận thực đem quần áo còn sót lại không nhiều lắm cởi ra sạch sẽ, sau đó mở vòi hoa sen ra, để nước ấm chảy lên người cả hai.

“Anh đây là làm theo lời của em mà, em lại như thế nào nói anh là cảm thú vậy. Nhưng do em nói sẽ trừng phạt anh thật tốt, hiện tại chính là anh tạo cơ hội cho em mà.” Chu Cần Du ngoài miệng nói xong. Động tác trên tay một chút cũng không chậm trễ.

Nơi nơi đều chầm ngòi thổi gió, hơn nữa còn có nước trợ giúp. Nên Chu Cẩn Du không cho Vương Tĩnh Kỳ có cơ hội phản kháng, trực tiếp tạo phản trên người cô, thất lưng cô hơi khom xuống, hai tay bám ở trên bồn rửa mặt, anh từ phía sau thẳng tắp tiến vào như vậy.

Vương Tĩnh Kỳ “A” một tiếng to.

“Bảo bối, thả lỏng, thả lỏng, đừng khẩn trương như vậy, đúng, chính là như vậy.” Chu Cẩn Du thở hổn hển, chờ Vương Tĩnh Kỳ thích ứng, mới bắt đầu động tác ở phía sau.

Chu Cẩn Du là một người đàn ông bình thường, tuy rằng không thích gặp dịp thì chơi, nhưng nhìn tới những cảnh xấu, anh đều có phản ứng, nếu không sẽ không thể như vậy còn muốn đem Vương Tĩnh Kỳ đón về. Chuyện bị cướp lúc trước làm tâm tình của anh rất kém, đối với cô gái này trong lòng anh vừa tức giận yêu thương vừa xấu hổ ray rứt, có một loại nhu cầu cấp bách muốn đem cảm xúc như vậy phát tiết ra.

Ngay tại lúc này, anh nghĩ cái gì so ra cũng kém với chuyện vui vẻ một trận đến thống khoái.

“A, nhẹ chút, nhẹ chút.” Vương Tĩnh Kỳ duy trì một hồi lâu, người phía sau càng ngày càng mãnh liệt, hai chân run rẩy làm cô chịu không nổi, chút nữa thì đứng không vững.

“Bảo bối, chịu đựng, nhanh thôi, sắp rồi.” Hai tay Chu Cẩn Du nâng mông cô nơi anh động tâm nhất, không ngừng chuyển động.

Không biết qua bao lâu, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy thất lưng của mình như bị đứt, chân muốn cứng lại, cổ họng hét muốn khan, mà cảm giác lạ lùng trong cơ thể càng ngày càng dâng cao.

Lúc cô “A.....” một tiếng thật dài, sau đó, phía dưới không ngừng co rút.

Chu Cẩn Du cắn chặt răng, đem cô gái dưới thân sau khi lên đỉnh, ôm lấy vòng eo mềm mại của cô, liều mạng tiếp tục đâm vào.

Đầu óc Vương Tĩnh Kỳ đều như nổ tung, bởi vì người phía sau, làm cô sượng mặt lúc lên cao trào, miêng rên rỉ hơi thở đều có chút thay đổi như trẻ nhỏ.

Cùng với tiếng gầm lớn của Chu Cận Du, anh ôm chặt cô gái trong tay, để hai người tiếp xúc càng gần nhau, của anh bắn đi vào trong cơ thể cô.

Một hồi lâu sau hơi thở anh mới chậm lại, nới lỏng tay ra đôi chút.

Vương Tĩnh Kỳ đã sớm không còn sức lực, thân mình như muốn trượt xuống.

“Hắc hắc, bảo bối, làm sao vậy, chân mềm nhũn à.” Chu Cận Du khôi phục có vẻ nhanh, một phen ôm lại người đang trượt xuống vào trong lòng, nhìn cô vì động tác của mình, làm cho thứ kiên cố thẳng đứng của mình từ nơi chặt chẽ của cô trượt ra ngoài, hơn nữa còn mang theo rất nhiều tinh hoa, làm ánh mắt của anh tối lại, tiểu Chu dưới thân vốn đang yên tĩnh lại có xu thế muốn ngả đầu, nhưng nhìn cô gái nhỏ bị liên lụy, anh cảm thấy hôm nay cứ như vậy thôi.

Lúc này Vương Tĩnh Kỳ một câu cũng không muốn nói, chính là dựa vào người Chu Cận Du, cô đã quá mệt mỏi rồi.

“Đứng vững, anh tắm rửa cho em, nếu không em sẽ không thoải mái.” Chu Cận Du nói xong, đỡ lấy người cô, sau đó anh ngồi xổm xuống. Lấy một ngón tay thon dài hướng về phía giữa hai chân của cô.

Vương Tĩnh Kỳ theo bản năng khép hai chân lại, “Ngoan, đừng nhúc nhích. Hôm nay em mệt mỏi rồi. Anh cam đoan hôm nay không làm nữa có được không.” Chu Cận Du dỗ, nhưng trên tay không có chần chờ. Cứ đi vào người cô như vậy, móc ở bên trong.

Bình thường lúc hai người yêu đương đều mang bảo hộ, nhưng hôm nay không có chuẩn bị, nên anh đều bắn vào bên trong, Chu Cận Du không muốn buổi tối làm cô ngủ không thoải mái, nên mới động thủ đào ra thế này.

Vương Tĩnh Kỳ không chịu nổi kích thích dưới thân, lại bắt đầu rên rỉ.

Chu Cận Du đào mấy cái cũng không chịu nổi, rút ngón tay ra nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Tĩnh Kỳ. Nhìn thấy bộ dáng mê hoặc của cô, mắng: “Em thế này đúng là hồ ly tinh mà.” Sau đó không khống chế được hôn xuống.

Chờ Chu Cận Du một lần nữa băng bó lại vết thương cho cô, đến lúc hai

người nằm ở trên giường, trời đã rạng sáng.

Trước kia lúc Chu Cận Du yêu, cho tới bây giờ kỹ thuật và lực lượng đều phối hợp với nhau, rất ít như ngày hôm nay, một tư thế từ đầu tới cuối, tựa như một con gấu lớn, chỉ biết hung hăng làm, không có kỹ thuật gì mà nói.

Bất quá không thể không thừa nhận. Loại phương pháp này là loại nhanh nhất tốt nhất để trực tiếp phát tiết, sau khi hai người trải qua trận kích tình sảng khoái vui vẻ, cái gì cũng không nghĩ được. Nằm ở trên giường ôm nhau ngủ.

Sáng sớm mùa đông, mặt trời vẫn từ hướng đông vẫn chậm rãi nhô lên, chính là tia nắng mặt trời thoát nhìn uể oải, xuyên qua cửa sổ, chiếu vào giường lớn trong phòng ngủ.

“Reng reng reng.....”

Yên tĩnh buổi sáng đột ngột bị chuông điện thoại phá tan.

Vương Tĩnh Kỳ nằm ở trên giường nhũn mỳ, vươn tay ra sờ soạn nửa ngày ở bên người, cũng không động thấy điện thoại, lúc này cô mới khôi phục chút ý thức. Nơi này là nhà của Chu Cận Du, cái tiếng chuông điện thoại này cũng không phải là điện thoại của cô. Mà là điện thoại bàn của Chu Cận Du, cái điện thoại bàn này cũng không ở trong phòng ngủ. Mà là ở phòng khách.

Vương Tĩnh Kỳ giơ chân đá đá người đàn ông bên cạnh, “Điện thoại.” Chân cô đau không có nhắc nổi. Cô giống như bà cụ, chân từ từ rút về, sau đó thử trở mình, thì thấy cả người đều đau nhức.

Lúc chuông điện thoại reo Chu Cận Du đã muốn dậy, chính là bình thường vẫn nhắm mắt lại, không muốn dậy.

“Ừ.”

Nghe tiếng chuông điện thoại trong phòng khách bám riết không buông tha, anh biết ngày mới phải bắt đầu, xoay người ngồi dậy một cái, “Em ngủ thêm một chút nữa đi.” Nói xong thì cầm lấy áo ngủ trên đầu giường mặc vào người, kéo chăn bông cho Vương Tĩnh Kỳ, rồi mới đứng dậy vào phòng khách nhận điện thoại.

Cũng đoán trước được, là Lý Việt luôn xúng với chức thư ký nhắc nhở lãnh

đạo rời giường, hơn nữa trên điện thoại còn báo cáo một chút, hành trình buổi sáng hôm nay của thị trưởng Chu.

Sau khi Chu Cận Du cúp điện thoại, anh trở lại phòng ngủ, ngồi ở trên giường vỗ vỗ cái mông nhỏ kia.

“Không dậy nổi giường à, lát anh phải đi làm, em có muốn anh mang em theo hay không.”

Vương Tĩnh Kỳ vừa mơ màng lần nữa, lại bị anh đánh thức nên tâm tình rất không tốt, hơn nữa cô vừa động, cơ bắp trên người đều đau nhức, cô nhịn không được rên rỉ một chút, thậm chí oán nói: “Toàn thân em đều đau, vừa động đã đau rồi.”

“Ha ha, động động nhiều sẽ không đau nữa.” Chu Cận Du cảm giác rất thành tựu, nhưng vẫn đau lòng cô gái của mình, “Nếu không, hôm nay em cũng đừng đi, anh xin nghỉ cho em.”

“Không được, hôm nay phải về trường dạy học, dạy cấp ba, vốn đi huấn luyện đã làm chậm trễ bao nhiêu thời gian của học sinh, như thế nào lại có thể xin nghỉ phép chứ.” Vương Tĩnh Kỳ đem mặt chôn ở trong chăn, hừ hừ thì thầm nói.

Cọ một hồi lâu, cô mới không tình nguyện rời giường.

“Không nghĩ tới em lại rất có trách nhiệm.” Chu Cận Du ngồi ở bên cạnh cũng không sót ruột mặc quần áo, mà nhìn Vương Tĩnh Kỳ rời giường, cô một hồi nhe răng nhếch miệng, nhìn trong chốc lát thấy cô giống như một bà cụ, chậm rãi từ từ, làm anh có cảm giác thật tốt, tay của anh thỉnh thoảng lại sờ soạn cấu véo một chút, không ngừng quấy rầy cô.

Vương Tĩnh Kỳ không thể làm gì được cái tay đang vuốt ve quấy rối kia của anh, liền cứ trần truồng như vậy đứng dậy, đi đến bên cạnh tủ quần áo mặc vào. Cô đã mang một bộ quần áo bỏ vào đây.

“Đương nhiên, làm giáo viên phải có lương tâm chứ.” Mỗi một khoá học sinh ở trung học có ba năm thời gian, đối với giáo viên mà nói, bọn chúng chính là một phần trong cuộc đời giáo dục học sinh, mà ba năm đi qua, còn có ba năm khác, nhưng đối với học sinh mà nói, khả năng ba năm này sẽ ảnh hưởng cả đời của bọn chúng.

Vương Tĩnh Kỳ từ sau khi tham gia huấn luyện, thời gian ở trường học cũng rất ít, trường học vì phối hợp với huấn luyện của cô, nên toàn bộ thời gian đến muộn của cô được cắt giảm, như vậy làm cô cảm thấy rất có lỗi với học sinh, cho nên bình thường ngay cả khi cô đau đầu nhức óc, cũng đều kiên trì đi dạy học, không muốn làm chậm trễ giảng dạy nữa.

Chu Cẩm Du thực thương thức điếm này của cô, “Được, biết em là giáo viên có lương tâm, vậy cũng có thể có làm nòng dâu có lương tâm chứ, dạ dày ông xã em tối qua không có gì cả, hiện tại chân cũng mềm nhũn rồi, có thể làm bữa sáng được hay không vậy.”

Vương Tĩnh Kỳ phi một ngụm cho anh, liếc trắng mắt, ai bắt cho anh hầu hạ đêm qua chứ, rõ ràng là anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn được không, nhưng cô vẫn nhanh chóng mặc quần áo tử tế, vào phòng bếp.

“Đói chết anh đi, mỗi ngày đều không đứng đắn, nhanh mặc quần áo đi rửa mặt chút, em cũng không có thời gian cùng anh đòi co, em có lớp tiết thứ hai đấy.”

Mặt trời mùa đông đều nhô lên, chứng minh thời gian nhất định là không còn sớm nữa, lúc cô nhìn ra bên ngoài cửa, đã bảy giờ hai mươi rồi, chắc là muộn rồi, cô cũng không nóng nảy, hoàn hảo là buổi sáng hôm nay cô không có tiết đầu, nếu không đến lại làm cho lão yêu bà nói một hồi rồi.

Cô nhìn phòng bếp, vẫn cảm thấy nấu ít cháo thôi, tối qua Chu Cẩm Du nói sau khi uống rượu xong dạ dày không thoải mái, đêm qua lại bận rộn không có chú ý tới, sáng hôm nay phải dưỡng một chút.

Chương 131: Lời Đồn Đại (1)

Lại một lần nữa khi vừa đến thời điểm vào lớp Vương Tĩnh Kỳ mới tiến vào văn phòng, nhìn thấy lão yêu bà đang nhìn mình khinh thường, trong lòng cô than thở một chút, biết mình hôm nay đã bị bắt tại trận, đoán chừng một chút phê bình giáo dục sẽ không trốn được.

Mấy ngày này, lúc mới đầu khi cô đến muộn đều gọi điện thoại trước cho lão yêu bà, xin phép, nhưng mỗi lần đều bị nói một chút, về sau cô cũng suy nghĩ cẩn thận, xin phép cũng bị nói một chút, nếu không xin phép, chỉ cần không bị bắt gặp, còn có thể được miễn nói một chút, cô tính toán để không cần xin phép như thế nào, cho nên về sau cô dứt khoát không lên tiếng, dù sao chỉ cần cô đến trước giờ lên lớp là được rồi.

Không nghĩ tới năng lực chiến đấu của lão yêu bà cũng đề cao lên, mới vài lần đã phát hiện ra tâm tư nhỏ của Vương Tĩnh Kỳ, cho nên mỗi ngày sau khi đi làm, đều đến văn phòng của cô kiểm tra một phen, cuối cùng cũng có thể ngăn chặn được Vương Tĩnh Kỳ.

“Ôi, vốn có thể tới sớm, ai biết trên đường đến lại bị kẹt xe, làm tôi lo lắng.” Vương Tĩnh Kỳ giả bộ vội quỳnh lên, gạt đầu với lão yêu bà, rồi đem túi xách trên tay để lên mặt bàn, cầm lấy sách giáo khoa và giáo trình giảng dạy ở trên bàn rời đi.

“Tôi vội lên lớp học, lúc trở về sẽ tới chỗ của ngài.” Sau đó chạy nhanh như chớp, để lại lão yêu bà đang tức giận.

Đối với việc lên lớp, phải nói đó là lúc Vương Tĩnh Kỳ tự tin nhất, nhìn những khuôn mặt nhỏ nhắn ham học phía dưới, cô vô cùng vui vẻ dâng hiến năng lượng của mình.

Bốn mươi phút một tiết học, chỉ chớp mắt đã trôi qua, Vương Tĩnh Kỳ kéo hai chân có chút đau nhức trở về văn phòng, nhưng trong lòng lại nghĩ đến những câu nói của Chu Cận Du vào buổi sáng cũng không phải tất cả đều là gạt người, cả người cô vốn đau nhức, nay sáng sớm lại hoạt động, thật đúng là tốt hơn không ít, chỉ trừ hai cái chân ra.

Bước vào văn phòng, ngồi ở trên ghế bưng cốc nước trên bàn uống một ngụm.

“Cảm ơn.” Vương Tĩnh Kỳ hướng về phía Vương Dĩnh đối diện nâng cốc nước lên.

Một cốc nước ấm. Vừa vặn thích hợp cho cô uống khi lên lớp trở về, trong văn phòng này có thể làm chuyện tri kỷ như vậy cũng chỉ có chị em tốt của mình.

Vương Dĩnh nhìn tay cô đang cầm cái cốc, nháy đôi mắt tò mò bu lại. Nhỏ giọng hỏi: “Tối hôm qua có phải vị kia nhà cậu tới đón đi không?” Về mặt cô ấy bất quá, biểu tình mau nói cho ta biết.

Vương Tĩnh Kỳ an tĩnh uống nước. Lúc bị ánh mắt nóng bỏng của Vương Dĩnh làm cho không chịu nổi, mới không nặng không nhẹ “Ừ” một tiếng, xem như trả lời.

Cô đã cho nhóm các cô biết sự tồn tại của Chu Cẩm Du, nên chuyện bình thường kia cũng không cần thiết gạt các cô ấy.

Vương Dĩnh thấy chính mình đã đoán đúng, liền cười “Hắc hắc hắc.....” đầy mờ ám, giống như đã phát hiện được bí mật gì.

Vương Tĩnh Kỳ trừng mắt nhìn cô ấy, trong lòng cô phiền muộn vì mỗi ngày phải ứng phó với việc lão yêu bà làm khó dễ.

Một tuần ba ngày ở trường học lên lớp, lão yêu bà này có thể chặn cô cả ba ngày. Nhiều lần chỉ muốn bắt mình, chính là muốn giáo dục một chút, nếu cô nghe thấy nói cái gì không tốt, hoặc mắng mình, cô đều có thể phản khởi phản kích, cô chính là con gấu thì cũng không thể để lão yêu bà bới móc mỗi ngày như vậy, nhưng lão yêu bà cũng rất có kinh nghiệm đấu tranh văn phòng, lúc giáo dục cô, chưa bao giờ nói nghe không tốt, đương nhiên câu thô tục sẽ không có khả năng nói. Bà ấy mượn hành vi quy chuẩn của giáo viên để nói chuyện. Điều này làm cho cô ngay cả phản bác trong lời nói cũng không được, quả thật chính là cô không đúng.

Đều nói một câu làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, Vương Tĩnh Kỳ đặt cốc nước xuống. Kéo gần khoảng cách với Vương Dĩnh, nhỏ giọng nói: “Cậu giúp mình nghĩ đi, lát nữa đi gặp lão yêu bà kia, mình nên nói như thế nào.”

Vương Dĩnh các cô cũng biết hiện tại Vương Tĩnh Kỳ gặp hoàn cảnh này,

“Cái này cũng không khó nói, chỉ cần cậu đưa vị Chu nhà cậu ra, cậu còn sợ bà ấy không ngậm miệng sao?”

“Nói chút ý kiến có tính xây dựng có được không, nếu có thể lấy ra, mình còn phải chịu đả tội nhiều ngày như vậy à.” Vương Tĩnh Kỳ trợn trừng mắt. Cảm thấy chính mình thật sự cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, rõ ràng chuyện này hỏi Vương Dĩnh là không ổn nhất.

“Vậy cậu giống như Ngô Mật Nhi ở ban ba đi. Bình thường sẽ mua gì đó cho lão yêu bà.” Vương Dĩnh lại đưa ra chủ ý tồi.

“Cắt, bản thân mình còn đang nghèo đói đây. Lại còn phải mua đồ cho bà ấy, không có cửa đâu.” Chủ ý này càng kém, hiện tại là lúc cô thiếu tiền nhất, lại nói, để cô đem tiền bạc mình vất vả kiếm được đưa cho cái lão yêu bà kia, cô không nỡ.

“Cắt.” Vương Dĩnh bĩu môi, bộ dáng đã sớm biết cậu keo kiệt.

“Ôi, mau nghĩ đi, tiết thứ tư nhất định lão yêu bà sẽ đến, không có thời gian đâu.” Buổi sáng hôm nay cô có hai tiết liền, buổi chiều bốn tiết. Cấp ba có điểm không tốt, chương trình học ngoài giờ rất nhiều, cô một tuần dạy một lớp đã chín tiết, lượng công việc rất lớn.

“Yêu cầu của cậu cao quá, mình cũng không có cái ý kiến nào hay.” Vương Dĩnh buông tay, rõ ràng là mặc kệ rồi.

Vương Tĩnh Kỳ thấy cô ấy như vậy, đẩy cốc nước cô ấy lấy cho mình, thảm oán nói: “Cũng biết cậu ngực to não nhỏ.”

“Cám ơn đã khen ngợi.” Vương Dĩnh không cho rằng cô sỉ nhục lại mình, những chuyện như vậy cô ấy cho là, ngực to, sẽ đạt được dáng người hoàn mỹ.

Vương Tĩnh Kỳ tặng cho cô ấy một ánh mắt xem thường, sau đó ngồi trở lại chỗ của mình, cầm lấy cốc lên uống nước.

Không đợi cô nghĩ ra được ý kiến hay, chuông vào lớp đã vang lên.

“Ôi quy định, hết tiết nghỉ mười phút, thời gian ngắn như vậy chưa đủ lâu, đúng là cưỡng bức người già mà.” Vương Tĩnh Kỳ có chút tức giận đặt cốc nước xuống, cầm lấy sách giáo khoa tiếp tục đi dạy học.

Kỳ thật hiện tại thời gian hết giờ lên lớp an bài cũng thực sự hợp lý, so với chính cô đến trường còn tốt hơn nhiều, cô nói như vậy, hoàn toàn là giận chó đánh mèo.

Quả nhiên lúc Vương Tĩnh Kỳ vừa bước vào văn phòng, lão yêu bà đã ngồi ở chỗ của cô, rất rõ ràng là chờ cô.

Nhưng lần này có chút không giống lắm, bởi vì cô còn thấy cả Ngô Mật Nhi, đang đứng ở bên cạnh lão yêu bà, trước bàn làm việc của mình, cầm túi xách của cô lên chiêm ngưỡng.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn một màn này có chút không vui, đồ đạc của mình chưa có chủ nhân cho phép lại có người lấy đến xem, đoán chừng cũng không có ai cao hứng nổi.

“Chủ nhiệm Trình ngài ở đây à, tôi còn nghĩ kết thúc giờ lên lớp sẽ đến văn phòng của ngài giải thích nói rõ nguyên nhân.” Vương Tĩnh Kỳ vẫn quyết định tiên lễ hậu binh, dù sao buổi sáng cô đi muộn còn chưa xin phép, nói như thế nào thì cô cũng đều đuối lý.

(Tiên lễ hậu binh: Trước hết làm nghi lễ để chiêu hàng, sau đó phục sẵn binh mà để phản công)

“Tôi vừa lúc đến văn phòng của các cô tìm tư liệu, thấy sắp tan học, nên trực tiếp ở đây chờ cô luôn.” Thật ra vẻ mặt lão yêu bà và so với bình thường có phần ôn nhu hơn chút.

“Cô giáo Vương, đây là lần thứ mấy cô bị muộn, cô phải biết rằng trường học chúng ta có nội quy trường học rất nghiêm khắc, cái này không chỉ có tác dụng trói buộc riêng với học sinh, mà cũng áp dụng giống như vậy với giáo viên. Hơn nữa cho dù không có những quy định cứng nhắc này, thì làm giáo viên, thì có phải cô cũng nên làm một tấm gương cho học sinh noi theo không, nếu mọi người đều học theo dạng này, mỗi ngày đều đến trường muộn. Vậy trường học chúng ta sẽ quản lý như thế nào, chương trình dạy học còn có thể bố trí ra sao đây.....” Lão yêu bà cũng không buông tha Vương Tĩnh Kỳ. Vẫn là lời lẽ tầm thường, bắt đầu giáo dục một vòng mới.

Vương Tĩnh Kỳ đứng ở trong văn phòng mỉm cười nghe lời bà ấy nói, trong lòng lại đem lão yêu bà mắng một lần từ đầu tới chân, bà nói đi, hôm nay lão yêu bà thay đổi chiến lược, không giáo dục ở trong văn phòng chủ nhiệm

nữa, mà giáo dục cô ở ngay văn phòng của các cô, đây là lão yêu bà nghĩ muốn tiến thêm một bước để làm cô mất mặt mà.

Nhiều người ở đây như vậy. Tuy không có mấy người nhìn chuyện cười của cô, nhưng cô biết, khẳng định hiện tại mọi người đều dựng lỗ tai lên để nghe. Lão yêu bà ở trước mặt mọi người thuyết giáo cô, còn không phải là để cô mất hết mặt mũi sao.

Rốt cuộc Vương Tĩnh Kỳ tìm được khe hở khi lão yêu bà thở, nói xen vào: “Chủ nhiệm Trình, hôm nay là tôi không đúng, nhưng quả thật cũng là tình huống đặc biệt. Tôi vốn đã ra khỏi cửa từ sớm, kết quả là ngồi xe buýt lại bị tắc đường ở chợ, lúc mới đầu còn tưởng sẽ lập tức có thể thông, ai biết người lái xe kia đến một điểm đạo đức xã hội cũng không có. Người nào cũng không nhường, nên cứ đứng trên đường lớn ở phía trước như vậy, tôi vốn muốn gọi điện thoại cho ngài xin phép. Ai biết lại khéo như vậy, điện thoại của tôi ngày hôm qua bị hỏng, cuối cùng sợ chậm trễ giờ lên lớp, nên tôi không thể không tự mình xuống xe đi bộ tới trường học.”

Nói dối đích thực là bảy phần thật ba phần giả, Vương Tĩnh Kỳ còn chưa đạt tới cái trình độ kia, cho nên lời nói dối này hẳn là ba phần thực bảy phần giả rồi.

Buổi sáng hôm nay đúng là cô ngồi xe đi trên đường qua chợ lớn, nhưng không phải ngồi xe buýt, mà là ngồi Audi của Chu Cận Du, cô cũng rời giường sớm nấu cháo làm điểm tâm. Không ra cửa sớm, tóm lại là ở trên đường chỗ chợ lớn kia quả thật là bị kẹt xe. Nhưng cô thấy phía trước kẹt xe, lái xe phía trước không chịu nhường đường. Rốt cuộc cô thấy đường kẹt xe cũng chưa lớn, hơn nữa cô cũng không biết nơi đó rốt cuộc là bị tắc bao lâu.

“Cô giáo Vương thật sự thích nói đùa, đều có thể dùng túi xách đắt tiền như vậy, lại có thể đi làm bằng xe buýt, làm tôi thật buồn cười.”

Lão yêu bà còn chưa nói gì, Ngô Mật Nhi từ đầu tới cuối đang xem túi xách của Vương Tĩnh Kỳ lại mở miệng, đương nhiên cô ta mở miệng thì cũng không có cái lời hay ho gì.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn túi xách của mình, lại nhìn Ngô Mật Nhi, sau đó coi như không có nghe thấy gì, không để ý tới cô ta.

Bởi vì Vương Tĩnh Kỳ cũng không biết túi xách này rốt cuộc mắc tiền hay không, cái túi này là Chu Cận Du đưa cho cô, nói là người khác đưa, anh là

một người đàn ông cũng không dùng được, nên đồ bỏ đi này lại có lợi cho cô. Lúc trước cô cũng không có nghĩ gì khác, nhìn túi xách cũng thấy tốt, chất liệu hẳn là bằng da, cái nhãn hiệu kia cô cũng không biết, nên mang theo. Hiện tại Ngô Mật Nhi vừa nói, cái túi này chắc là hàng hiệu rồi.

Ngô Mật Nhi cũng không muốn bỏ qua cái đồ này, lớn tiếng nói: “Cô giáo Vương, cái túi này của cô là thương hiệu của Prada, là thương hiệu quốc tế nha, lấy loại tiền lương giáo viên của chúng ta, thì mấy tháng không ăn không uống mới có thể mua được cái túi như vậy, cô giáo Vương cũng thật là có tiền nha.” Ra về hôm đó, nhưng lời nói lại không có ý tốt.

“Cô giáo Ngô thật là nói đùa, tôi chỉ biết LV, Chanel và Armani thôi, cô nói cái này là thương hiệu tôi còn chưa có nghe nói qua.” Vương Tĩnh Kỳ nói nhưng là nói thật, chính cô cũng chỉ biết mấy cái thương hiệu quốc tế vừa mới nói qua kia, cho nên cho dù để ở trước mặt cô, cô cũng không có nhận ra.

Cô lấy lại cái túi của mình từ trong tay Ngô Mật Nhi, cũng nghiêm túc nhìn vài lần, trong lòng không cho là đúng, cô chưa bao giờ là người ham hàng hiệu, cô vẫn cho rằng những vật phẩm trang sức xa xỉ này chủ yếu là bán hàng chuẩn, về phần chất lượng cũng không nhất định tốt hơn nhiều so với hàng bản địa.

Chương 132: Lời Đồn Đại (2)

Điều này cũng có thể là do cô là tiểu thị dân nên mới có suy nghĩ quấy phá này, dù sao để cho cô cầm mấy ngàn đồng mà mình vất vả kiếm được, đi mua về cái túi xách không thể ăn này, thì có đánh chết cô cũng mặc kệ.

Lại nói túi xách của cô thời gian đều dùng rất lâu, vậy mà hôm nay Ngô Mật Nhi nhận ra cái thương hiệu này là gì, mà những người khác lại không nhận ra. Chính là cô ta muốn phùng má làm người mập, cũng phải tìm cái loại mà tất cả mọi người biết mới đúng.

“Nhưng, cô giáo Ngô tôi là người không có tiền, cái túi này của tôi mua ở trong chợ, hẳn là hàng nhái.” Vương Tĩnh Kỳ nói câu đầu tiên đã ấn định bản chất của chiếc túi này, coi như là che đậy vật báu rồi.

“Phải không? Không thể nào nha, tôi nhìn chế tác thiết kế của chiếc túi này đến cùng cũng không tệ, thật sự không phải là hàng nhái.” Ngô Mật Nhi cũng không tin lời Vương Tĩnh Kỳ, phải biết rằng cô ta đối với trình độ nhìn hàng hiệu cũng không phải là bình thường.

“Ha ha, hàng giả chất lượng cao, không phải cô cũng không biết, rất nhiều người đều làm cái nghề này, kỹ thuật cũng tương đối nổi trội.”

Vương Tĩnh Kỳ là người trong nước, không thể không tự hào người trong nước có “Kỹ thuật làm hàng giả quá nổi trội!” Kỳ thật có rất nhiều người khinh thường công việc như vậy, nhưng Vương Tĩnh Kỳ lại cho rằng, có lúc loại “Bắt chước” này cũng tốt, người trong nước từ công trình quân sự đến ngành công nghiệp nhẹ đều được đổi mới từ việc làm giả, trước “Làm giả”, sau mới “Đổi mới”. Trước đó phải “Đoạt lấy”, mới có thể “Tiếp nhận”, đến “Thay đổi thành chính mình”. Cho nên nói “Hàng nhái” cũng là một môn kỹ thuật cao mới, không dễ dàng nha.

“Ồ, cô giáo Vương, quan hệ của chúng ta cũng không tệ, cô cũng không thể che giấu, nhưng tôi nghe nói, cô ly hôn không được mấy ngày, đã có thể tìm được một người bạn trai có tiền, cái túi này chắc là của người ấy mua cho cô đi.” Ngô Mật Nhi vừa cười vừa nói, nhưng từng câu đều là châu báu, thế phải đem chuyện dơ bẩn của Vương Tĩnh Kỳ ra đến cùng.

Mọi người nghe thấy lời này của Ngô Mật Nhi, cũng đều giương mắt nhìn

biểu hiện của Vương Tĩnh Kỳ. Phải biết rằng có rất nhiều phiên bản về chuyện của Vương Tĩnh Kỳ ở trường Nhất Trung được lưu truyền trong thời gian dài. Tất cả mọi người suy đoán thấy phiên bản cũ giống như thật vậy, nhưng cái này cũng chỉ là đoán, hôm nay vừa vặn có người nói ra lời đồn đại. Bọn họ đương nhiên là người muốn biết chân tướng nhất.

“Cô giáo Ngô nói đùa, theo như tôi thấy. Nào có cái công văn nào không thể tìm bạn trai có tiền, đến như cô giáo Ngô, xinh đẹp, lại khí chất, còn có năng lực, nhất định là có thể tìm được bạn trai có điều kiện tốt.” Mặt Vương Tĩnh Kỳ đầy ý cười, nhưng trong mắt lại lạnh như băng.

Ngô Mật Nhi này muốn làm cô khó chịu ở trước mặt cô ta, cái gì mà là lời đồn đại? Chính miệng nói, không chính thức, tin tức phi chính phủ. Hiện tại Ngô Mật Nhi ở trước mặt cô nói ra. Là ngại lời đồn đại phiên bản cũ chưa đủ xem sao? Cô ta còn muốn tự mình đi chứng thực lời đồn đại đó là thật sao?

“Ha ha.....” Cũng không biết Ngô Mật Nhi có nghe ra từ ngữ châm chọc của Vương Tĩnh Kỳ không, cô ta vẫn cảm thấy mặc dù là châm chọc nhưng cũng là lời nói trong lòng của mình muốn, tóm lại là cô ta nở nụ cười rất thật lòng.

“Tôi còn không vội, dù sao vẫn còn trẻ mà, vẫn là trước lấy công việc làm trọng. Đến cùng vẫn là cô giáo Vương, cô có sức quyến rũ rất lớn, vừa ly hôn, đã có người theo đuổi sau lưng, còn mua túi đất tiền như vậy cho cô, nghĩ đến cùng cũng không phải là người bình thường.” Ngô Mật Nhi cũng không phải là ăn chay. Lời hay ai không thích nghe, nhưng nói bậy cũng không thể không nói.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy ánh mắt lão yêu bà nhìn cô lại sắc bén thêm một chút, liền biết Ngô Mật Nhi đã thành công làm mình thành thuốc nhỏ mắt rồi.

Lão yêu bà đã ly hôn nhiều năm. Đến bây giờ mới thôi không có người hỏi thăm, ở trước mặt bà ấy nói mình vừa ly hôn đã có người theo đuổi, đây không phải là cho mình thành thuốc nhỏ mắt thì là cái gì.

Vương Tĩnh Kỳ chậm rãi thu lại vẻ mặt tươi cười lại, nhìn cái túi trong tay nghiêm túc nói: “Cô giáo Ngô, lời này cũng không thể nói lung tung. Cái gì gọi là có đàn ông theo đuổi sau lưng tôi, cô thấy sao? Lời nói không có căn cứ thì đừng có tùy tiện nói là đúng, dù sao cô cũng là giáo viên, những lời nói qua đều phải có trách nhiệm. Còn cái túi này tôi cũng muốn nói rõ,

không biết vì sao cô giáo Ngô lại cho rằng là người khác tặng cho tôi. Cô tận mắt nhìn thấy sao, còn nữa cô có thể phân biệt được thật giả của chiếc túi này ư. Tôi cũng muốn hỏi cô giáo Ngô một chút, chẳng lẽ cô cũng có túi xách như vậy. Ai mua cho cô, cô vừa mới từng nói, lấy loại tiền lương như chúng ta sẽ không mua nổi loại túi xách hàng hiệu này. Tôi không mua nổi, chẳng lẽ cô giáo Ngô có thể mua được à. Lại nói, ly hôn thì sao, cô gái đã ly hôn rồi thì cái gì cũng không thể làm có phải vậy không, mỗi ngày để người ta nói ngắn nói dài, còn không để cho người ta sống nữa sao. Tôi mặc dù đã ly hôn, nhưng cũng không thích người khác lấy cái chuyện này ra nói. Cô giáo Ngô cũng là người có tố chất tốt, hy vọng về sau trước khi nói chuyện vẫn nên cân nhắc thật tốt.”

Lời nói này của Vương Tĩnh Kỳ như một lời tuyên chiến, làm mặt Ngô Mật Nhi lúc trắng lúc xanh, mà biểu tình trên mặt lão yêu bà rất nghiêm túc nhưng thật ra đã bớt đi vài phần, mang theo đôi chút nhu hoà.

Đó cũng là mục đích khác của Vương Tĩnh Kỳ, cô và lão yêu bà miễn cưỡng cũng có thể tìm thấy điểm giống nhau chính là đều ly hôn, cô lấy lòng người từng trải ra phân tích, lão yêu bà kiêng kị nhất là người khác nói phụ nữ ly hôn như thế nào, đó giống như là đang nói tới bà ta vậy.

Ngô Mật Nhi bị tức đến đỏ cả mặt đứng lên, “Cô đây là ngậm máu phun người, tôi khi nào thì nói tôi có túi xách đắt tiền, còn có khi nào tôi không để cho cô sống, không phải nói vài câu cô ly hôn thôi sao, cô dám làm còn không dám để cho người ta nói sao. Lại nói, nói có người theo đuổi cô, tất cả mọi người đều truyền như vậy, tại sao cô không nói người khác, lại đến tôi, cô nhìn tôi dễ bị khi dễ lắm phải không?” Cho tới bây giờ Ngô Mật Nhi đều là cô ta khi dễ người khác, làm gì bị người khác khi dễ qua, cho nên bị Vương Tĩnh Kỳ châm chọc vài câu, mặt mũi đều đã mất hết, hôm nay như thế nào cũng phải lấy lại danh dự về.

Vương Tĩnh Kỳ hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Không phải là cô nói trước sao? Người khác đều truyền như vậy ư? Được lắm, hiện tại cô tìm cho tôi một người nói chuyện phiếm về tôi đi, đến cùng để tôi ở trước mặt hỏi một chút, ai thiếu đạo đức như vậy, ở sau lưng làm ô ếu danh dự của người khác. Đều là giáo viên, ngay cả đạo đức rèn luyện hàng ngày đều không có, truyền cái loại chuyện phiếm không có căn cứ này ra ngoài, thật sự là bại hoại đạo đức.”

Ngô Mật Nhi nghe cô nói thế, đã cảm thấy Vương Tĩnh Kỳ đang mắng chính là cô ta, lời nói đồn đãi đó chính là từ trong miệng cô ta nói ra, làm cô ta tức

giận đến mức mặt chuyển đỏ thành tím, “Hừ, nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm, tại trước mặt nhiều giáo viên như vậy, cô có dám thề nói lời đồn đãi này không phải là sự thật không? Cô không cùng đàn ông ăn chơi trác táng không?”

Ngô Mật Nhi nói chuyện càng ngày càng khó nghe.

Lúc này ngược lại Vương Tĩnh Kỳ lại không tức giận, “Cô giáo Ngô có thể giải thích cho tôi biết, cái gì được gọi là cùng đàn ông ăn chơi trác táng không? Cô muốn hỏi có phải tôi có bạn trai hay không à, tôi đây khẳng định trả lời cô, tôi có bạn trai. Tôi hiện tại chưa kết hôn, bạn trai của tôi cũng độc thân. Cô muốn nói nam nữ chưa kết hôn ở cùng một chỗ chính là ăn chơi trác táng như trong lời nói, thì tôi tin tưởng mỗi người ngồi đây đều đã từng ăn chơi trác táng đây.”

“Hừ, đừng có nói dễ nghe như vậy. Giống như chính mình rất đứng đắn vậy, tôi hỏi cô một chút. Nhiều ngày đi huấn luyện như vậy, xế chiều mỗi ngày sau khi báo danh xong, cô không đi tham gia huấn luyện mà đi làm cái gì?” Đây là nhược điểm Ngô Mật Nhi bắt được, cô ta không chỉ vụng trộm quan sát Vương Tĩnh Kỳ một lần, có nhiều lần còn vụng trộm đi theo, cuối cùng để cô ta phát hiện, mỗi lần Vương Tĩnh Kỳ đi ra ngoài đều không phải đi toilet hoặc đi về, mà mỗi lần đều vào thang máy đi lên trên. Cô ta quan sát vài lần, thấy thang máy đều dừng ở tầng 12, cô ta cũng đã hỏi thăm qua nhân viên công tác ở phủ thị chính, tầng 12 là nơi làm việc của Thị trưởng Chu.

Cô ta tin tưởng với tư sắc của Vương Tĩnh Kỳ sẽ không có khả năng quyến rũ được Thị trưởng Chu, nhưng cái tầng đó trừ Thị trưởng Chu ra, còn có rất nhiều người đàn ông cô ta không biết. Chủ yếu cho tới bây giờ cô ta vẫn chưa biết rõ người đàn ông Vương Tĩnh Kỳ tìm là ai, đang làm gì, cho nên ở trường Nhất Trung bây giờ mới chỉ là lời đồn đãi.

“Ồ, cô đã hỏi tôi cái này, thì tôi cũng muốn hỏi cô một chút. Nhiều ngày huấn luyện như vậy, buổi sáng mỗi ngày sau khi báo danh xong, cô không tham gia huấn luyện mà đi làm cái gì vậy?” Không phải chỉ có cô mới quan sát người khác. Vương Tĩnh Kỳ cũng biết một ít bí mật.

Bí mật này chính là thông tin Ngô Mật Nhi thành công quyến rũ được cục trưởng bộ giáo dục Trịnh Kim Quốc. Tin tức này là cô biết được từ miệng của Chu Căn Du, hơn nữa còn được chứng thực.

Chung quy mà nói, hai cô đi huấn luyện đều không đi làm chính sự như mọi

người. Trong chương trình huấn luyện Vương Tĩnh Kỳ chỉ học buổi sáng và học thêm huấn luyện máy vi tính, lúc buổi sáng cô đều nghiêm túc tham gia huấn luyện, giữa trưa sẽ đi tìm Chu Cận Du ăn cơm và ngủ trưa.

Còn Ngô Mật Nhi thì lại thừa dịp buổi sáng Trịnh Kim Quốc đến phủ thị chính để tiến hành kế hoạch quyến rũ, hai người bọn họ một người em cố ý, một người anh phối hợp, cũng không có quá nhiều thời gian để quyến rũ nhau. Buổi chiều bình thường Trịnh Kim Quốc sẽ rời khỏi phủ thị chính, cho nên trên cơ bản thì Ngô Mật Nhi đều tham gia huấn luyện buổi chiều.

“Tôi, tôi. Tôi làm cái gì tại sao phải nói cho cô biết, cô là cái gì vậy.” Ngô Mật Nhi bồi rồi quát.

Cô ta vẫn cho là mình che dấu vô cùng tốt. Phải biết rằng chuyện này nếu bị người khác biết, cô ta tuyệt đối sẽ không có trái ngon mà ăn.

“Tôi chẳng phải là cái gì cả. Cô là cái này nợ được chưa.” Vương Tĩnh Kỳ tự nói với mình người như vậy không đáng để mình tức giận, cho nên cô không tức giận, không tức giận.

“Cô.....”

Vương Tĩnh Kỳ không để cho cô ta có cơ hội nói chuyện: “Còn nữa, cô đi làm cái gì không cần nói cho tôi biết, cũng như tôi muốn làm gì, cũng không tất yếu phải nói cho cô biết. Cô giáo Ngô chúng ta cũng không phải là người tài giỏi, có thể trông nom bản thân mình thì cũng sẽ không nhất mẩu tam phân để dẫn đến sai lầm, cô nói xem có đúng hay không?”

(Nhất mẩu tam phân: Một mảnh chia ba)

“Hừ, cô đừng tưởng cứ như vậy mà có thể lừa gạt được.....” Ngô Mật Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định.

Vương Tĩnh Kỳ lớn tiếng đánh gãy lời cô ta: “Cô giáo Ngô, cô phải biết rằng, cùng người đàn ông có vợ thông đồng là trái pháp luật, là không có đạo đức, là sẽ bị mọi người phỉ nhổ, trước khi cô nói chuyện cần phải nhớ kỹ.” Đây là rõ ràng uy hiếp.

Ngô Mật Nhi bị cô chặn lời sắc mặt đỏ lên, khi cô ta thấy vẻ mặt của mọi người ở văn phòng biểu hiện thì ra là thế, thì miệng đầy răng cũng phải cắn xuống, tuy Vương Tĩnh Kỳ không nói rõ mình thông đồng với ai, nhưng mọi

người ngồi ở đây đều hiểu rõ, cô ta là tiểu tam, cùng đàn ông có vợ thông đồng.

“Cô ngậm máu phun người, chính cô...” Ngô Mật Nhi muốn đem đề tài này chuyển về người Vương Tĩnh Kỳ, hiện tại chỉ có thể so sánh cô ta (Vương Tĩnh Kỳ) với chính mình mới có thể thay đổi, đối với mình cũng mới là tốt nhất.

“Ôi, lần trước Cục trưởng Trịnh đến trường học của chúng ta lúc nào nhỉ? Ông ta cũng có thể được tính là ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái đấy, công việc của ông ta quả thực là người phụ trách, mỗi buổi sáng đều đến nhìn học viên huấn luyện.” Vương Tĩnh Kỳ nói xong thì trong lòng cũng không biết tự nôn mửa bao nhiêu lần, bộ dáng nào ngấn bụng phê kia của Trịnh Kim Quốc, cô khen ngợi đã tạo quá nhiều gánh nặng trong lòng rồi. Hơn nữa đối với sự không kén chọn của Ngô Mật Nhi, trong lòng cô rất bội phục.

Chương 133: Lời Đồn Đại (3)

Một trận chiến không có khói thuốc súng kết thúc ngay tại lúc chuông tan học vang lên, lão yêu bà ở trong văn phòng lãnh đạo tối cao, đem Ngô Mật Nhi và Vương Tĩnh Kỳ phê bình vài câu.

Ý tứ chủ yếu là hành vi của giáo viên, phải là giáo viên có đạo đức là tấm gương, đều là giáo viên, nên phải tương thân tương ái.

Vương Tĩnh Kỳ rất bình tĩnh tiếp nhận lời phê bình, không nghĩ tới hôm nay cô lại có thu hoạch ngoài dự liệu như vậy, cô dám khẳng định, trải qua trận chiến sáng nay, chuyện bát quái ở trường Nhất Trung trong thời gian ngắn tới mình tuyệt đối sẽ không phải là nhân vật chính nữa, một cô gái có bạn trai bình thường cùng một cô gái quyền rũ đàn ông có vợ, thử nói xem cô gái nào có thị trường hơn?

Đương nhiên Vương Tĩnh Kỳ cũng nghe được, thái độ của lão yêu bà đối với cô đã hoà ái hơn không ít, so sánh với hai người, Ngô Mật Nhi so với cô bị phê bình vẫn nghiêm trọng hơn, xem ra cô phản kích thành công rồi, trái lại Ngô Mật Nhi lại thành thuốc nhỏ mắt.

Không đợi Vương Tĩnh Kỳ và mọi người đến căn tin ăn cơm trưa xong đi về, hiệu quả của trận nói chuyện này đã đến.

Lúc Vương Tĩnh Kỳ đang rửa bát, đã có một cô giáo đến tiếp cận.

“Ôi, cô giáo Vương, tôi hỏi cô chuyện này, nghe nói cô giáo Ngô ở cấp ba của các cô cặp với một người có gia đình sao?” Người nói chuyện này nổi danh miệng rộng nhất trường Nhất Trung, dạy thì bình thường, nhưng bát quái lại nổi bật, có thể nói từ sáng cho đến tối, hơn nữa chủ yếu là cô ta còn có nhãn lực rất tốt, chính là nhìn không ra mặt tốt xấu. Người bình thường không muốn quan tâm tới cô ta, kiêng kị mặt mũi, ngoài miệng không nói cái gì, có khả năng cũng sẽ bỏ chút mặt mũi ra, nhưng lại dùng phương thức biểu đạt hàm súc, vị đại tỷ này căn bản là có thể coi trọng, hoặc không coi ra gì, cho nên những giáo viên tố chất cao ở trong trường Nhất Trung này, có thể nói cô ta như cá gặp nước.

Vương Tĩnh Kỳ đương nhiên là biết vị lão viên này, chính lời đồn đại của mình mấy ngày trước, cô ta cũng xuất lực không ít.

“Không biết, cô hỏi làm người rồi, việc này cô nên trực tiếp hỏi bản thân cô ấy.”

“Cắt. Cô đừng có gạt tôi, tôi đã nghe nói, vừa rồi các người không phải là cãi nhau đó sao. Không phải cô nói cô ta quyến rũ đàn ông có vợ sao?” Về mặt cô giáo này biểu hiện đừng gạt tôi.

Vương Tĩnh Kỳ đem cặp lồng com rửa thật sạch, sau đó nghiêm túc nhìn cô ta nói: “Cô giáo Đông. Lời này cũng không thể nói lung tung, tôi cho tới bây giờ cũng chưa có nói cô giáo Ngô cùng đàn ông có vợ như thế nào, đây chính là chuyện làm hỏng danh dự, cô giáo Đông vẫn nên cẩn thận mới tốt.”

Vương Tĩnh Kỳ nói xong, cũng không trông nom đến biểu tình của cô giáo Đông này, trực tiếp bung bốn hộp đựng com trên bàn lên, xoay người rời đi.

Cô nói cũng không sai chút nào, lúc buổi sáng cô không có nói một người nào, không có nói một câu nào về việc Ngô Mật Nhi là tiểu tam. Nếu mọi người hiểu sai, thì cũng không phải là chuyện của cô.

Tâm tình Vương Tĩnh Kỳ vô cùng tốt tập hợp với Vương Dĩnh các cô, một đường hi hi ha ha trở về phòng ngủ.

Tiến vào phòng ngủ Vương Dĩnh liền gấp rút đuổi theo Vương Tĩnh Kỳ hỏi: “Tĩnh Kỳ, Ngô Mật Nhi thực sự làm tiểu mật à? Cậu nói cái người ấy là Cục trưởng Trịnh sao?”

(Tiểu mật: Bò nhí)

Tường Hi Văn và Từ Mộc Nghiên cũng ít nhiều nghe thấy một chút lời đồn đại, nhưng lúc mấy người ở căng tin, sẽ khó giữ được bí mật nếu có nhiều người, nên không tốt lắm để hỏi, bây giờ trở về phòng ngủ thì có thể rồi.

“Hắc hắc, cậu đúng là không hợp thời, hiện tại có người nào còn gọi là tiểu mật nữa. Cách xưng hô này rất là tục, hiện nay quan hệ loại chức nghiệp này gọi là tiểu tam.” Cũng chính là tên gọi khác của kẻ thứ ba.

“Ôi, cậu mặc kệ gọi là gì đi. Trước cậu nói đi, cô ta có phải hay không là.....” Vương Dĩnh cũng mặc kệ xưng hô là cái gì, ý tứ bên trong mọi người đều biết là được.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không đùa mọi người nữa, cô gật đầu khẳng định, nếu Ngô Mật Nhi làm việc này, vậy thì cô cũng không phải sợ mà nói ra. “Theo từ trong miệng lão Chu nhà mình thì đã được chứng thực, nên chắc là thật.”

“Ôi, cô ta cũng thật sự dám.” Vương Dĩnh chặc chặc lấy làm kỳ, xã hội hiện tại. Đối với giáo viên cái nghề nghiệp yêu cầu rất cao này, mọi người thường nói, “Giáo viên trung học. Đạo đức phải chuẩn mực”, là một giáo viên. Trừ bỏ phải vượt qua kiến thức chuyên môn kỹ thuật, thì càng cần hơn nữa chữ đạo đức cao, như vậy, mới có thể vì học sinh tạo ra mặt tốt, tấm gương tích cực.

Ngẫm lại một chút, mình nếu là cha mẹ học sinh mà nói, đem đứa nhỏ nhà mình giao cho một giáo viên có phẩm hạnh xấu dạy bảo, mình có thể yên tâm sao?

“Cái này có gì không dám, mọi người ai mà không phát hiện ra cô ta bình thường cùng người khác mất đi mây lại.” Tưởng Hi Văn nói. Lúc ấy tất cả mọi người đều giả bộ như không thấy, bởi vì Ngô Mật Nhi có phẩm vị cao, nhìn thấy không phải là giáo viên bình thường, cô ta mới có ba năm, tối thiểu cũng đã là cấp bậc giáo viên chủ nhiệm.

“Lại nói người ta thủ đoạn rất cao, cậu nhìn xem, hiện tại lãnh đạo trường học chúng ta có người nào không nói là cô ta tốt đâu, mặc kệ là dạy lớp nào vẫn là chỉ huy trực ban, thế nào năm nay lại có vinh dự có thể hạ bệ được cô ta được, cậu xem đi, năm nay cá nhân tiên tiến khẳng định vẫn là cô ta.” Vương Tĩnh Kỳ dòn mấy đồ trong tay lại, sau đó cởi giày chuẩn bị nằm lên chiếc giường nhỏ ngủ một chút, cô là có bạn trai nên không thể cùng mấy cô ấy so được, đứng ngốc ở trong phòng, cô nhìn thấy cũng mệt.

“Cắt, cậu cũng quá thất bại đi, người nào không biết, đó là do thái độ của cô ta thuận theo những lãnh đạo nên họ mới nhìn cô ta vừa mắt thôi, với trình độ của cô ta thì những giáo viên chúng ta có người nào không biết đâu. Lần trước lão Chu nhà cậu tới nghe giảng, cô ta không phải là giảng gì cũng sai sao.” Vương Dĩnh khinh thường nói, đối với Ngô Mật Nhi, tất cả mọi người đều kính nhi chi viễn, bởi vì cô ta cùng lãnh đạo có quan hệ tốt, là người chanh chua còn ngang ngược, cho nên có thể không trêu chọc cô ta thì mọi người cũng không không có chọc vào, nhưng cũng không có nghĩa là mọi người đồng ý với cô ta.

(Kính nhi chi viễn: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc

thường dùng trong các trường hợp mỉa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.)

“Chúng ta là dân chúng nhỏ bé biết những thứ này cũng có ích gì, người cáo trạng những cái này cũng không phải là lãnh đạo.” Từ Mộc Nghiên ở bên cạnh nhỏ giọng.

“Đúng, lời này nói quá đúng. Đây là “Nói người tốt, thì người tốt, không biết cũng thành biết; nói người không được, chính là người có đi, cũng không đi được”, biết không?” Tay Vương Tĩnh Kỳ run lên mở chăn ra, khom người xuống một chút chui vào, ôi, thật là thoải mái.

“Ha ha, không nghĩ tới Tĩnh Kỳ nhà chúng ta mới ở cùng với Thị trưởng nhà cậu được mấy ngày, mà đã giác ngộ đã lên rồi, nói tới cũng là một bộ một bộ.” Tưởng Hi vẫn cũng bò lên giường.

“Ôi, các cậu đừng kêu thị trưởng thị trưởng, lại để người khác nghe thấy được. Mình nói cho các cậu biết, đem miệng khẹp kín vào cho mình, mình cũng không muốn công khai.” Vương Tĩnh Kỳ cọ cọ mặt vào chăn, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

“Ôi, các cậu chớ rẽ lời khác, mình còn chưa có hỏi xong đâu.” Vương Dĩnh lên đến trước giường của Vương Tĩnh Kỳ, nhìn Vương Tĩnh Kỳ nhắm mắt lại, vội vàng cắt ngang lời nói của hai người, nếu cô không làm rõ chuyện của Ngô Mật Nhi, thì phỏng chừng buổi trưa ở Nhất Trung cô sẽ không ngủ yên.

“Cậu nói mau, Ngô Mật Nhi tìm cái Cục trưởng Trịnh kia là người nào? Có chức vị gì?”

Wương Tĩnh Kỳ nhắm mắt lại nói: “Cậu cũng đã gặp qua, chính là lần trước Cục trưởng Trịnh Trịnh Kim Quốc kia cùng Chu Căn Du tới trường chúng ta, là lãnh đạo trực tiếp của chúng ta, cục trưởng bộ giáo dục.”

Wương Dĩnh lấy được đáp án khẳng định. Bắt đầu hỏi tương đối chiếu lại Trịnh Kim Quốc đến lần đó.

Một lát sau, cô lắc lắc đầu có chút không xác định hỏi: “Mình chỉ biết cái cục trưởng gì gì đó thôi, nhưng người này đã bốn mươi tuổi rồi. Hơn nữa bộ dáng còn to béo nữa, hẳn là không phải rồi.”

“Chính là người đấy.” Lúc này không cần Vương Tĩnh Kỳ nói chuyện. Tường Hi Văn đã trả lời cô. Trước kia Trịnh Kim Quốc đến bộ phận sơ trung của Nhất Trung nghe giảng, cho nên Tường Hi Văn cũng biết.

“Không đúng nha, Tĩnh Kỳ, hôm nay không phải cậu nói, cái gã gian phu của Ngô Mật Nhi kia anh tuần tiêu sái, ngọc thụ lâm phong sao?” Như thế nào thì Vương Dĩnh cũng đều cảm thấy người các cô nói không phải là một.

“Ha ha, chị gái, mình là dùng phương pháp tu từ khoa trương có được hay không, con ông ta còn có thể đánh xì dầu được rồi. Phải rất kiềm chế, mới có thể chịu được sự căm dỗ đấy, đàn ông đến tuổi trung niên còn có thể bảo trì được bộ dáng anh tuần tiêu sai ngọc thụ lâm phong. Chị gái, cậu nghĩ là thật sao?” Vương Tĩnh Kỳ không nghĩ tới cô nói cái kia lại có người tin là thật, lúc ấy cô nói như vậy là chê Ngô Mật Nhi dơ bẩn có được hay không.

Vương Dĩnh bị chê cười nên trong mắt hiện lên sự mất hứng, cấp cho Vương Tĩnh kỳ một đập, sau đó cầm gậy tiêu sái trở về giường của mình, bắt đầu trải giường chiếu.

“Hừ, ai có thể nghĩ đến tâm nhãn của cậu lại nhiều như vậy chứ.”

“Ôi, thật sự là cảm tạ cậu đã đánh giá mình cao như vậy. Mẹ mình cho tới bây giờ đều nói mình ngọc đấy.” Vương Tĩnh Kỳ cười đủ, rồi nhắm mắt lại.

Kỳ thật người nói cô ngọc không phải là mẹ cô, mà mấy chị ở đời trước. Đời này là Chu Cẩm Du.

“Ôi, đêm qua Chu Cẩm Du nhà cậu đến đón cậu à, thật đúng là thân mật nha, cả đêm không cần thấy cũng biết.” Tường Hi văn nhỏ giọng, đây là dấu hiệu đề tài thứ nhất đã chấm dứt, một đề tài mới lại bắt đầu.

“Ừ, tối qua anh ấy có bữa tiệc, uống hơi nhiều, dạ dày hơi đau.” Vương Tĩnh Kỳ không giấu diếm. Chính là nói vào trọng điểm.

“Hai người cũng không ngại lăn qua lăn lại sao, nghe Mộc Nghiên nói đêm qua mười một giờ cậu mới đi. Về đến nhà là mấy giờ vậy.” Vương Dĩnh không cho là đúng nói.

Vương Tĩnh Kỳ không lên tiếng, cùng một cô gái nhỏ chưa biết mùi đời không có cách nào giải thích được vấn đề này. Chỉ có thể nói đối với một đôi nam nữ mà nói thì mười một giờ thật sự không tính là muộn.

“Sao lại không lên tiếng, có phải xảy ra chuyện tình gì mà nhi đồng chúng ta không nên biết hay không, cậu nhanh khai báo.” Vương Dĩnh đang định chui vào ô chần giống mọi người, thấy Vương Tĩnh Kỳ không nói, trong lòng mừng rỡ, khẳng định là có tình huống. Cô đi dép lê, ba bước thành hai đi đến trước giường Vương Tĩnh Kỳ, xúc chần bông lên chui vào trong.

“Ôi, chính cậu có giường, cùng mình cướp chần làm cái gì.” Vương Tĩnh Kỳ không hài lòng với việc có thêm một người trên giường, vẫn là quấy rầy giấc ngủ của cô mà.

“Mình cướp chần của cậu đó cậu làm được gì nào, đừng chít chít meo meo nữa, mau nói vào chính sự, nói, có phải còn làm gì khác nữa hay không.” Chân tay Vương Dĩnh đem Vương Tĩnh Kỳ ôm vào.

Tường Hi Văn và Từ Mộc Nghiên nằm giường bên cạnh đều không nói chuyện, phỏng chừng trong lòng cũng đều muốn biết.

Vương Tĩnh Kỳ bực bội, đêm qua người kia cô không phản kháng được, hôm nay lại bị người này thu thập cô nữa phải không?

Vương Tĩnh Kỳ cố gắng giải cứu bàn tay của mình ra, tập kích về phía dưới nách của Vương Dĩnh.

“Cậu cái đồ đại sắc nữ, cái gì cậu cũng tò mò, cái gì cậu cũng dám hỏi có phải hay không, nếu cậu thật sự tò mò, sao không nhanh chóng tìm một người đàn ông đi.”

“Ha ha, cậu buông tay, ha ha.....”

Náo loạn trong chốc lát, Vương Tĩnh Kỳ cũng buông tay ra, vốn cô muốn đi ngủ, nhưng đột nhiên nhớ tới chuyện tối hôm qua, nên cùng nói với mọi người, lúc ở cửa nam chờ Chu Cẩm Du cô gặp cướp, chính là túi và điện thoại đều bị cướp, cho nên buổi sáng hôm nay mới cầm túi của Chu Cẩm Du đưa cho mình, chính cô cũng không mấy lần dùng cái túi xách này, không nghĩ đến mới dùng chưa được vài lần, lần này có phải là cô xui xẻo hay không mà đụng phải Ngô Mật Nhi biết phân biệt hàng tốt xấu.

“Cái gì, cậu bị cướp, có bị thương không.”

Ba người đều ưỡch một cái ngời dậy, cho tới bây giờ cái chuyện này mới chỉ

tồn tại trong truyền thuyết, lại có thể để cho bạn tốt bên cạnh mình gặp phải.

Vương Tĩnh Kỳ giơ tay trái của mình lên, để cho mọi người xem mấy cái băng cá nhân dán lúc buổi sáng, vì để không làm cho mọi người chú ý, nên cô cố ý yêu cầu Chu Cận Du đổi.

“Không có chuyện gì lớn, chính là bị đẩy ngã, tay bị rách da.”

Sau đó Vương Tĩnh Kỳ đem toàn bộ quá trình bị cướp kể lại cho mọi người nghe một lần, hi vọng lấy việc cô bị thương làm kinh nghiệm có thể để mấy chị em cùng cố gắng, về sau gặp phải chuyện như vậy, không được phản ứng chậm chạp giống như cô. Phi phi phi, ôi cái miệng.

Chương 134: Giải Nhất

Vương Tĩnh Kỳ nhìn cái hộp giấy nhỏ ở trước mặt mình một phen.

“Cái gì vậy.” Theo hình vẽ trên hộp mà nhìn, thì đó là một chiếc điện thoại di động.

“Mở ra nhìn xem, anh mua điện thoại di động cho em, anh cũng cho người một lần nữa chọn cho em một số điện thoại, để ở bên trong, em lắp vào thử xem.” Chu Cận Du ở một bên vừa nhìn văn kiện, vừa hướng về phía cô gái trên ghế salon nói, khoé môi hơi nhếch lên, biểu đạt tâm tình của anh vào giờ phút này rất tốt.

Bí thư Lý làm việc anh thật sự yên tâm, chuyện phân phó xuống, không bao lâu đã làm tốt. Nghĩ đến Lý Việt nói cái số điện thoại di động mới kia thì anh lại càng cảm thấy Lý Việt là một người tài.

Số điện thoại di động này là Lý Việt cố ý đến công ty di động yêu cầu số, cùng với số điện thoại cá nhân của Chu Cận Du chỉ khác một số cuối, mọi người thường nói đây là số tình nhân.

“Anh đưa cái này cho em làm cái gì, không phải nói mấy ngày là có thể tìm được điện thoại của em sao, nếu có thể tìm được, thì mua cái này thật lãng phí.” Miệng Vương Tĩnh Kỳ nói xong, tay vẫn mở hộp ra.

Là con gái đều thích quà tặng, nhất là người đàn ông của mình đưa cho mình.

“Cái điện thoại kia tìm còn chưa biết đến khi nào tìm được, mấy ngày nay em không có điện thoại nên quá bất tiện, lại nói mặc dù sau này có tìm được trở về cũng không lãng phí, trước dùng cái mới, nếu có tình huống đặc biệt gì, thì cũng có thể dùng cái cũ.” Chu Cận Du chưa nói, anh đã sớm muốn mua cho cô cái điện thoại di động mới, vốn cái di động kia của cô đã quá cũ rồi, công năng quá ít, âm thanh cũng quá chói tai.

“Ừ, anh nói cũng đúng.” Vương Tĩnh Kỳ đem cái di động màu đỏ bên trong kia ra, nhìn hết lần này đến lần khác.

Thật xinh đẹp, màu đỏ chân chính.

Nhìn thấy trên mặt có ký hiệu ba ngôi sao, trái tim cô dần đau lại một cái. Phải biết rằng hiện tại ba sao cũng xem như là đẳng cấp đứng đầu rồi.

Lần này giấc ngủ trưa của cô đều công hiến cho bản thuyết minh, rốt cuộc cô cũng nghiên cứu thấu đáo, lật điện thoại này lên, trên màn hình còn có thể xoay tròn, có camera. Còn có chức năng mp3 và trò chơi 3d.

Tuy về sau chức năng của di động còn mạnh hơn so với máy vi tính, những chức năng nhỏ này cũng không được xem là đủ, nhưng ở những năm hiện tại này. Chức năng như vậy đã được xem là tiên tiến nhất rồi.

Vì để nghiệm chứng chất lượng trò chuyện, cô trực tiếp gọi đến một chiếc điện thoại khác.

Chu Cẩm Du ở trong phòng làm việc nghe được tiếng chuông điện thoại vang. Cầm lên vừa thấy thì có chút yên lặng, sau đó buồn cười ấn nhận: “Hiện tại em không sợ lãng phí tiền điện thoại sao, khoảng cách không đến năm thước, mà em cũng gọi điện.” Vừa nhìn đến dây số di động gần giống số của anh thì vẫn cảm thấy có chút xa lạ.

“Ha ha, em đây là đang thí nghiệm thực nghiệm di động có được hay không, đúng rồi, anh nạp phí thẻ thanh toán số này sao?” Vương Tĩnh Kỳ mới nhớ tới vấn đề này. Cô nhìn thấy thời gian ngày sử dụng rất dài, thiếu chút nữa là cô đem cái loại tinh thần cách mạng cần phải tiết kiệm từ đời trước quên mất.

“Ừ, em yên tâm, nhất định không thể để cho em bỏ tiền ra.” Chu Cẩm Du có chút bất đắc dĩ nói.

Cũng không biết trong đầu cô gái này có cái gì, mỗi ngày đều muốn những thứ vô dụng, hai người đều ở cùng một chỗ, cô rất thân nhiên làm cho anh tiêu tiền vì cô, nói thí dụ như hai người đi siêu thị, cuối cùng người đòi nợ nhất định là anh, lại nói thí dụ như chính anh mua thứ gì đó cho cô. Bao gồm quần áo và túi xách gì đó, cô cũng không nói cái gì, chính là anh cho cô đều nhận. Nhưng nếu như anh trực tiếp nói cho cô tiền thì cô sẽ trở mặt với anh, lý do lại càng làm cho anh không thể nói gì.

Cô nói cô là một cô gái tốt, lúc hai người chưa kết hôn tiền đều là lừa bịp, chính anh muốn đưa này nọ cho cô, cô không ngăn cản được, nhưng không thể đưa tiền cho cô vì đó là vũ nhục cô. Nếu hai người đã có thân phận kết

hôn mà nói, thì không cần chính anh nhắc nhở, cô sẽ chủ động thu và thất chặt tài sản của anh, do cô bảo quản sắp xếp.

“Anh nạp bao nhiêu?” Vương Tĩnh Kỳ chấp nhất hỏi.

“Năm trăm. Em có tinh thần, anh cũng khoẻ.”

“Vậy cái phí điện thoại di động kia phải làm sao bây giờ?” Vương Tĩnh Kỳ nhíu mày. Cái phí sử dụng kia hình như còn hơn ba trăm chưa dùng hết, bình thường mỗi ngày cô sẽ cố định gọi điện về nhà một cuộc. Còn lại phần lớn đều cùng Chu Cẩm Du trò chuyện, nếu tiền không lấy trở lại được, cô sẽ đau lòng một hồi.

“Anh đã dặn bí thư Lý đi làm rồi, em không cần lo lắng.” Chu Cẩm Du thực bất đắc dĩ, anh cảm thấy cô gái này vậy mà lại quan tâm tới những cái vô dụng này.

Nếu không buông được những thứ tiền bạc này, thì sao không đi lấy lòng mình một chút, đừng nói là mấy trăm này, chính là nhiều hơn nữa mình cũng có thể cho cô có được không.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Cho tới bây giờ Vương Tĩnh Kỳ đều luôn là người giữ phép tắc, cô quan tâm đến tiền bạc trong túi mình, tiền trong túi người khác có nhiều hơn nữa, cũng không phải là chuyện của cô.

Mất thấy thời gian đã sắp qua năm 2003, bước vào tháng 01 năm 2004.

Vương Tĩnh Kỳ mặc một bộ tây trang thẳng đứng màu xanh bước đến trước gương lớn trong phòng ngủ ngắm trái phải.

“Thế nào, cũng tạm được chứ?”

“Cũng được, tuy rằng không phải là xinh đẹp nhất, nhưng tuyệt đối là có tinh thần.” Tưởng Hi Văn khích lệ nói.

Đối với việc Vương Tĩnh Kỳ trang điểm, ba người Tưởng Hi Văn, Từ Mộc Nghiên và Vương Dĩnh ngồi song song ở trên giường nhìn cô.

Hai tháng huấn luyện đã kết thúc, cuộc thi thử cuối kỳ gì đó của trường học cũng xong, giáo viên lập tức muốn nghỉ đông, đến lúc này bộ giáo dục cũng thông báo cho mỗi trường, bởi vì thời gian quá gấp, lại nhiều giáo viên dự

thi, cho nên vốn trận đấu là lên lớp giảng bài lại đổi thành trận đấu thuyết khoá.

Nói ra cho oai thì thuyết khoá càng có thể thể hiện được việc giáo viên nắm chắc lớp học, có năng lực khống chế lớp học.

Kỳ thật lời này cũng không sai, sự thật lại nói tiếp, thuyết khoá đúng là so với lên lớp giảng bài có khó hơn chút. Đừng nhìn thuyết khoá chỉ mười phút là xong, chính là chỉ có một phần tư thời gian lên lớp, nhưng tại trong thời gian ngắn ngủi này, phải nói ra nội dung rõ ràng có chút thoả đáng, phức tạp phải đơn giản phù hợp, quá trình soạn bài phải xúc tích và thẳng hoa, đem phương án dạy học ở trong lòng biểu đạt ra. Còn có chính là đối mặt với các đối tượng nghe là khác nhau, đối tượng của thuyết khoá không phải là học sinh, mà là lãnh đạo hoặc giáo viên, mà trình độ của bọn họ khác với học sinh.

“Đến lúc rồi.” Từ Mộc Nghiên nhìn đồng hồ nhắc nhở người trước gương.

Vương Tĩnh Kỳ soi lại, rồi từ trên giường lấy áo lông của mình mặc vào, nói: “Được rồi, mình đi đây, chúc mình may mắn đi.”

Nói đúng ra thì trận đấu khoá hôm nay, buổi sáng trường Nhất Trung đã thống nhất đem bốn vị giáo viên đưa đến phủ thị chính dự thi.

“Đi đi, nhớ rõ lúc trở về phải mua lòng cho chúng mình ăn nha.” Tưởng Hi Văn ở sau cô hô.

Vương Tĩnh Kỳ không để ý tới cô, bởi vì các cô rất không có lương tâm, mấy ngày nay cô đều vừa làm văn kiện khoá vừa luyện tập, các cô một chút cũng không sót ruột thay cô, còn luôn ở trước mặt cô quấy rối.

Từ Mộc Nghiên nhìn Vương Tĩnh Kỳ đi ra ngoài, có chút không yên lòng nói: “Chúng ta không cần đưa tiễn Tĩnh Kỳ sao?”

“Không cần. Cậu yêu tâm đi, cô ấy nhất định sẽ được giải nhất.” Sau khi nằm ngửa ở trên giường Tưởng Hi Nghiên nói, “Cũng không nhìn xem bạn trai cô ấy là ai. Giám khảo ai dám đánh giá thấp cô ấy.” Những lời này cô chính là nói thảm trong miệng, mặc dù là sự thật. Nhưng vẫn là không cần nói ra sẽ tốt hơn.

Cũng cùng một chiếc ô tô, hai tháng sau, lại một lần nữa đem bốn người đưa

tới phủ thị chính.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn váy bằng da và giày cao cổ trên người Ngô Mật Nhi, da chồn màu đen, hơn nữa tóc dài lại được cuộn sóng, thật sự muốn nói với mấy cái người kia là so với cô trang điểm mà nói, thật ra cũng không tính là gì, mấy người nhìn xem Ngô Mật Nhi người ta, toàn thân này đứng ở cửa khách sạn cũng lợi hại rồi.

Cái này tuyệt đối là do tâm tư nhỏ xấu xa của Vương Tĩnh Kỳ mà thôi. Chẳng qua Ngô Mật Nhi chỉ tỉ mỉ tô vẽ khuôn mặt, hơn nữa cách ăn mặc này, thật sự là không giống giáo viên.

Trên xe dọc đường đi đều im lặng, Vương Tĩnh Kỳ và Ngô Mật Nhi từ lần cãi nhau đó chính là nhìn nhau chán ghét, kiên quyết không ai để ý tới ai, Mục Văn đang cặm cụi cầm bản thảo thuyết khoá của mình, mà cô giáo Tôn lại rất bình tĩnh, sau khi lên xe là bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Đến nơi, sau khi mấy người xuống xe, thì nói mấy câu ý tứ chúc may mắn xong. Liền nhìn biển chỉ dẫn, chia tay nhau rồi tự mình đi đến nơi dự thi.

Trận đấu lần này tuy rằng Trịnh Kim Quốc chuẩn bị có chút vội vàng, nhưng tràng diện cũng rất lớn. Huấn luyện ở cao ốc phủ thị chính. Cuối cùng lúc thi trận, cũng nghĩ biện pháp, mượn thêm mấy cái phòng họp ở trong cao ốc phủ thị chính. Hắn xin vài vị lãnh đạo đảm đương là giám khảo, đương nhiên Chu Cẩm Du nhất định là hàng ngũ được mời, vốn trận đấu lần này cũng là vì anh mới có. Đương nhiên lời này Trịnh Kim Quốc có là ai cũng không dám nói ra, cho dù là ở trước mặt Chu Cẩm Du hắn cũng không dám khoe khoang thành tích.

Tổng cộng có một trăm lẻ ba giáo viên dự thi, căn cứ vào sự khác nhau của khoá dạy cùng số người, nên tiến hành phân tổ, Vương Tĩnh Kỳ bị phân ở tổ toán số một.

Một tổ tổng cộng mười người. Vương Tĩnh Kỳ xếp thứ sáu, có thể nói vị trí này xem như là tốt. Không sớm không muộn, giám khảo vừa không mới mẻ vừa không nhàm chán. Nếu cô có thể xuất sắc một chút, còn có thể làm người ta mắt sáng ngời ngạc nhiên.

Mà Vương Tĩnh Kỳ quả thật cũng thực sự chuẩn bị, thời gian huấn luyện máy tính dài như vậy, hơn nữa ở đời trước cô cũng tự học, cô thật nghiêm túc chuẩn bị văn kiện thuyết khoá của mình, từ bố cục đến phối hợp sắc thái,

đều làm cho người ta có một loại cảm giác mới mẻ, hơn nữa cô ở trường thi lại phát huy được khí chất hơi khí trầm ổn, giọng nói trong trẻo có tính chất xuyên thấu, quả thật làm cho cô rất xuất sắc.

“Thế nào, khẳng định không sai.” Về mặt Mục Văn tươi cười hỏi.

Vương Tĩnh Kỳ thân nhiên cười lại, “Không biết, hẳn là có thể.” Cô cảm thấy mình phát huy vô cùng tốt, bởi vì gọi từng người tiến vào một, nên giáo viên trong đó cũng không biết tình huống của người khác, cho nên lúc đi ra tất cả mọi người đều rất khiêm tốn, cô đương nhiên cũng phải như vậy, hơn nữa mắt cô cũng không mù, khoé miệng Mục Văn căng cứng bao nhiêu cô vẫn có thể nhìn ra.

“Cô thực khiêm tốn, tôi và các cô giáo đều nói, bốn người trường chúng ta, khẳng định cô sẽ đạt thành tích tốt nhất.” Mục Văn tiếp tục lừa dối người.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn tay hấn vì khăn trương mà nắm chặt, loại thời tiết này, mà trên trán còn có một tầng mồ hôi, liền biết là hấn giả bộ mà, đoán chừng trong lòng hấn đã khăn trương đến chết rồi.

Mục Văn và cô giống nhau đều dạy toán, tuy một dạy sơ trung, một dạy trung học, nhưng vẫn xếp cùng một tổ, mà Mục Văn thực sự xui xẻo, là ở tổ thứ nhất, nên sau khi hấn đi ra, một người chưa tiến vào, mặc kệ hấn có quen biết hay không, những người khác đi ra, hấn đều khen tặng vài câu như vậy, Vương Tĩnh Kỳ đã nghe đến lần thứ tư rồi.

Vương Tĩnh Kỳ không nghĩ muốn nhiều lời với hấn, chỉ cười cười, cầm lấy áo lông của mình trên ghế mặc vào, tuy trong phòng nghỉ có máy điều hoà, nhưng bởi vì phòng rất lớn, bên trong cũng không phải là rất ấm, cho nên chỉ mặc tây trang vẫn có chút lạnh.

Không đến chừng một giờ, mọi người đều thi đấu xong. Sau đó mọi người lại tới cái phòng họp huấn luyện kia, cùng đợi công bố thành tích.

Sau nửa giờ, Trịnh Kim Quốc dẫn đầu đoàn lãnh đạo tiến vào phòng họp, bắt đầu tuyên bố kết quả trận đấu cũng như phát phần thưởng giấy khen ngay tại chỗ.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Vương Tĩnh Kỳ và Ngô Mật Nhi đều vinh dự lấy được giải nhất của tổ toán học và tổ tiếng anh.

Mặt Vương Tĩnh Kỳ không chút thay đổi giống Chu Cận Du tiếp nhận giấy khen từ trong tay anh, cô xoay người sang chỗ khác nhận tiếng tách tách của máy ảnh.

Sau đó mặt lại không đổi sắc tiêu sái quay về chỗ ngồi, cùng mọi người xung quanh khiêm tốn vài câu.

Cuối cùng lễ trao giải, Trịnh Kim Quốc lại thông báo với các giáo viên, để thể hiện sự cảm ơn đối với các giáo viên bộ giáo dục kết hợp với phủ thị chính, chuẩn bị chút rượu nhạt khoản đãi các giáo viên vào tối nay đã, coi như tiệc chia tay.

Chương 135: Lần Đầu Họp Hội Nghị Cổ Đông

Thời gian vội vã đi qua, đại hội toàn công nhân viên chức của giáo viên ở Nhất Trung được cử hành thuận lờ, hơn nữa sau khi bốn vị giáo viên dự thi được trao giải, thì mọi người bắt đầu mong chờ kỳ nghỉ đông.

Mẹ Vương từng vụng trộm gọi điện cho Vương Tĩnh Kỳ, khuyên cô về nhà nhận sai với cha Vương, như vậy thì cô cũng không cần cô đơn một mình ở bên ngoài, đến lễ mừng năm mới cũng có thể về nhà đoàn tụ.

Wương Tĩnh Kỳ đáp vâng, nhưng lại đem chuyện về nhà ném ra sau đầu. Thật vất vả mới được tự do, đương nhiên là cô không thích về nhà chịu trời buộc, hơn nữa cha cô có tính cách gì cô vẫn hiểu rõ, không phải chỉ nói đôi lời hay ho là có thể tiêu tan.

Lại nói, truyền đơn lớp dạy phụ đạo của các cô đã phát xong, bởi vì cuộc thi cuối kỳ này, mấy người đều phá lệ dụng tâm, cho nên nhóm của họ có mấy học sinh mình dạy đạt thành tích dẫn đầu năm tổ, đặc biệt là hai lớp Vương Tĩnh Kỳ dạy, bình quân môn toán học so với các lớp khác thì hơn mười phần, đây chính là chênh lệch rất lớn. Lại nói gần đây Vương Tĩnh Kỳ được giải nhất thi đấu khoá, làm cho tuyển sinh vào lớp phụ đạo càng thuận lợi hơn.

Lúc giáo viên còn chưa chính thức nghỉ đông, Trương Hi Văn đã nhận được vô số các cuộc điện thoại xin cố vấn, đương nhiên cố vấn không có nghĩa là có người tới tham dự, thẳng đến khi xác định được số người tới lớp học tập, thì toàn bộ thời khoá biểu lớp phụ đạo trong kỳ nghỉ đông cũng sắp xếp xong.

Người tới tham gia lớp phụ đạo toán cấp ba là nhiều nhất, tổng cộng có hơn trăm người, trong đó đại bộ phận đều là học sinh trường Nhất Trung, ba lớp Vương Tĩnh Kỳ dạy và bốn lớp giáo viên cùng trường dạy tới cũng không ít.

Wương Tĩnh Kỳ cho lớp toán của mình phân làm hai cấp bậc, một là lớp cơ bản, cũng chính là giảng giải nội dung trên sách giáo khoa một cách thấu đáo, xem như đem toán học giảng giải lại một lần nữa, đương nhiên, nội dung dạy giống nhau, nội dung luyện tập Vương Tĩnh Kỳ đều tiến hành an

bài tỉ mỉ. Còn một lớp chính là lớp nâng cao. Chủ yếu là nhằm vào các học sinh có vẻ có thành tích tốt, Vương Tĩnh Kỳ tính toán muốn cho các học sinh làm những đề toán thi vào trường cao đẳng các khoá trước, không ngừng giảng giải luyện tập làm trí nhớ của học sinh sâu sắc hơn. Những thứ này nếu chuẩn bị ôn tập không tốt thì chính là đề thi đầu vào các trường cao đẳng đấy.

Như vậy trên cơ bản mỗi ngày Vương Tĩnh Kỳ đều có ba tiết lên lớp, lớp phụ đạo một tiết là một tiếng rưỡi. Buổi sáng cô có một tiết lớp cơ bản một tiết lớp nâng cao, buổi chiều một tiết lớp cơ bản.

“Ôi, mệt chết đi được.” Vương Tĩnh Kỳ thực không có hình tượng nằm ở trên giường.

Một ngày lên lớp rốt cuộc cũng xong, bốn người lại tập trung ở phòng ngủ trong lớp phụ đạo.

Lúc trước phòng ngủ cô ý ngăn ra, nơi này không lớn lắm, so với phòng ngủ của các cô đều bé hơn, đặt một cái kệ sắt làm giường, có một cái bàn nhỏ và hai cái ghế.

“Ai bảo cậu muốn tiền không muốn sống nữa. Một ngày ba tiết lên lớp tương đương với sáu tiết lên lớp bình thường, cậu không mệt thì người nào mệt nữa.” Tưởng Hi vẫn không khách khí nói. Cô đang ngồi ở trước bàn, ấn máy tính tính toán, chủ nhật, cô luôn ghi chép sổ sách.

“Mình đây không phải là nhìn người ta đến báo danh, lại có thể tro mắt đẩy tiền bạc ra sao. Cậu nói một chút, nếu là cậu thì cậu có thể sao?” Vương Tĩnh Kỳ hét lên.

Mấy người cũng không lên tiếng. Nếu học sinh của các cô cũng báo danh nhiều như vậy, thì các cô cũng nhất định liêu mạng dạy học. Phải biết rằng, hiện tại bởi vì kích thích phòng học, nên một lớp nhiều nhất cũng chỉ có thể dạy đồng thời được bốn mươi lăm học sinh thôi. Các cô định thu phí tiêu chuẩn là một học sinh trong lớp học mười lăm đồng, tương đương với một giờ được mười đồng, xem như hiện tại giá đã là tiêu chuẩn rồi. Như vậy tính xuống dưới như trong lời nói, một lớp học đơn thuần chính là được hơn sáu trăm đồng, tương đương với một tháng tiền lương của các cô, sau đó một ngày ba tiết, một tuần năm ngày, ôi má ơi, một tháng xuống dưới, kia sẽ là bao nhiêu nha.

“Cậu nói rõ ràng là đang kheo khoang mà, làm người không thể vô sỉ như vậy.” Vương Dĩnh ở bên cạnh làm một bộ dáng vô cùng đau đớn.

Cô nhận một lớp. Còn chưa đủ quân số, miễn cưỡng gom góp mới được hơn ba mươi người. Đây là nguyên nhân cô nhường thời gian mở lớp cơ bản cho Vương Tĩnh Kỳ, sau khi có mấy người tham gia lớp cơ bản. Trục tiếp tới lớp tiếng anh của cô nghe giảng, cho nên bình thường mà nói, Vương Dĩnh vẫn mượn hào quang của Vương Tĩnh Kỳ.

Wương Tĩnh Kỳ mới không quen cô ấy ăn dấm chua trong lòng, nhếch môi mỉa mai nói: “Ôi vô sỉ, ôi vô sỉ mà, là mình khoe ra, cậu có thể làm khó dễ mình nha.”

“Được rồi, được rồi, này cũng không có tranh được bao nhiêu tiền đâu, các cậu lại đánh nhau như thế.” Tưởng Hi Văn cau mày giáo huấn, cô vội vàng tính toán sổ sách rất phiền chán, các cô không thể yên tĩnh chút sao.

Ban đầu mấy người thành lập lớp phụ đạo, đã xác định vài phương án kinh doanh, một loại chính là phụ trách chiêu sinh lớp phụ đạo, sau đó mời giáo viên đến giảng bài, như vậy mỗi tiết lên lớp sẽ trả cho giáo viên số tiền cố định cùng hoa hồng số đầu người học, còn lại là lớp phụ đạo kiếm được. Một loại phương pháp phụ đạo khác, chính là cho thuê phòng học, giáo viên tự mình chiêu sinh, không có chỗ giảng dạy, bọn họ sẽ nhanh chóng cung cấp, loại phương pháp này chính là dựa theo đầu người lấy thành quả. Bước đầu quy hoạch một đầu người lấy năm nguyên tiền, xem như một phần ba.

Một phần tiền này dùng để trả cho một ít phí tổn linh tinh của lớp phụ đạo, còn lại, xem như hoa hồng để cuối năm chia cho mấy người.

“Hiện tại lớp cũng mở được một tuần, các ông chủ đều đến nói một chút việc chúng ta vẫn còn phải cải tiến một vài chỗ.” Tưởng Hi Văn làm ông chủ lớn, vẫn là người phục trách rất có trách nhiệm.

“Phòng học quá nhỏ, hiện tại chỉ chứa được hơn bốn mươi học sinh trên cơ bản đều là ngồi sát nhau, một người chiếm nửa thước đều là nhiều. Hôm nay trong lớp còn có học sinh hỏi mình, bọn họ có bạn học cùng trường muốn đến nghe giảng, hỏi mình có thu nữa hay không, Mình đương nhiên cũng muốn nhận, một con dê cũng là chặn mà hai con dê cũng là chặn, có thể kiếm nhiều tiền đương nhiên là mình vui, nhưng thật sự không bỏ xuống được phòng học, mình chỉ có thể trơ mắt nhìn tiền trước mắt bay mất thôi.” Vương Tĩnh Kỳ nói vô cùng đau đớn. Có tiền còn kiếm không được, đoán

chùng tâm lí hiện tại của cô là cái loại này rồi.

“Đúng rồi, Tiểu Dĩnh, lớp chúng ta còn có hai học sinh muốn học tiếng anh, đã nói cho mình biết, mình đã trực tiếp hốt đến lớp cậu rồi.”

Nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, trong lúc đó mấy người đều giới thiệu học sinh lẫn nhau, tận lực đem nhu cầu của những học sinh ở địa bàn mình giải quyết, đương nhiên Vương Tĩnh Kỳ dạy học sinh cấp ba, cho nên khi đi dạy thường xuyên tuyên truyền chính là môn tiếng anh của Vương Dĩnh.

“Thật sự, cảm ơn cậu nha.” Vương Dĩnh như quên mất ai vừa mới hâm mộ ghen tị, lúc này lại là rất cao hứng giống như cái gì cũng không có.

Vương Tĩnh Kỳ khoát tay, mấy người các cô người nào cũng vậy, lúc này sao lại nói mấy chuyện này đây.

“Này thật đúng là vấn đề.” Tưởng Hi Văn bắt đầu nghiêm túc hỏi vấn đề phòng học.

Suy nghĩ kỹ trong chốc lát, Tưởng Hi Văn cũng không nghĩ ra biện pháp giải quyết tốt nào, toàn bộ lớp phụ đạo lớn như vậy, nếu đem phòng sửa lớn ra, thì khẳng định phòng học khác sẽ bị bé, về sau nếu không dùng đến phòng lớn như vậy. Đây không phải là còn cần sửa chữa nữa sao. Sửa chữa như vậy rất khó khăn còn tốn tiền, thật sự không phải là thượng sách.

“Mình nói cái chủ ý này cậu xem được không.” Trong lòng Vương Tĩnh Kỳ đã sớm có chủ ý.

“Được, cậu nói đi.”

“Mình nghĩ như vậy. Trên lầu chúng ta có hai phòng học, đều lớn giống nhau. Có thể đem bức tường trung gian giữa hai phòng này làm thành chuyển động, như vậy bình thường chúng ta chỉ cần dịch chuyển bức tường này là được không phải sao.” Như vậy thì cô có thể thu thêm vài học sinh nữa, cùng giảng dạy tiết học, không phải có thể kiếm tiền nhiều hơn chút sao.

“Ý tưởng cũng rất tốt, nhưng cậu có biết phải làm như thế nào không?” Vương Dĩnh lại tranh cãi.

“Mình làm sao biết phải làm thế nào, chúng ta tìm người chuyên nghiệp đến không phải sẽ tốt hơn sao.” Cô cũng không làm trang hoàng, hội kia để làm gì, chỉ cần có tiền thì người nào chẳng tìm được.

“Cách này cũng được.” Tưởng Hi Văn nói.

“Được. Vừa vặn là chủ nhật, cái vấn đề này giao cho cậu đi làm, chi phí đoàn thể lo.” Tưởng Hi Văn giải quyết dứt khoát.

Vương Tĩnh Kỳ không nghĩ tới ý kiến mình đưa ra, cuối cùng lại chính mình đi chấp hành, nhưng tính ra lớp phụ đạo này cô là người xuất lực ít nhất, hiện tại cũng đến lúc cô biểu hiện.

“Ừ, việc đó có là gì, văn phòng giáo viên của chúng ta, nghe nói mình bên ngoài mở lớp, cũng muốn hỏi một chút. Cô ấy có thể mượn nơi này của chúng ta một chút hay không.” Từ Mộc Nghiên không có cảm giác tồn tại quá cao nhắc tay lên tiếng.

“Sai, chúng ta không phải ở bên ngoài mở lớp, chúng ta ở đây là mở lớp phụ đạo. Về sau không cho phép nói bừa.” Tưởng Hi Văn nhanh chóng sửa đúng cho cô.

Các cô mất nhiều chi phí như vậy, không phải là không muốn làm kẻ trộm, mỗi ngày sợ người khác tới bắt các cô sao, hiện tại rốt cuộc ý nguyện được đền bù, lại còn bị người ta nói thành mở lớp, chuyện này làm sao cô chịu nổi.

Từ Mộc Nghiên cười có chút ngây ngô, chính là ngoài miệng cô nói có chút khác nhưng cũng chỉ đến vậy mà thôi.

“Ừ, mình biết, lúc cô ấy gọi điện thoại cho mình. Mình đã không cẩn thận nói ra chuyện lớp phụ đạo của chúng ta, sau đó cô ấy đã nghĩ muốn hỏi chúng ta một chút.”

“Cậu và cô ấy nói chuyện chúng ta mở lớp phụ đạo?”

“Không có. Không có, các cậu không phải không cho nói sao. Mình chưa nói là chúng ta mở, chỉ nói là mình ở nơi này cho thuê phòng.” Cô dạy mỹ thuật tạo hình, ngay lúc giai đoạn tuyển nhận đã là lớp phác họa, Tĩnh Kỳ nói chờ năm sau nhìn xem, sẽ mở cho cô lớp hội họa cho trẻ nhỏ, chủ yếu là lấy hội họa làm chính, thủ công, gốm sứ chỉ là phụ, cô vẫn rất mong chờ.

“Ừ, còn không tính là ngốc.” Vương Tĩnh Kỳ vừa lòng gật đầu, sau đó tò mò hỏi: “Cô ấy dạy cái gì, đều là dạy hội hoạ giống cậu sao?”

“Không phải, cô ấy dạy âm nhạc, cô ấy nói muốn thuê một căn phòng nhỏ của chúng ta, trước kia ở trường học cô ấy là dạy đàn tranh, cho nên muốn chiêu mấy em học sinh dạy đàn tranh.” Chủ yếu là mỗi ngày ở nhà đều nói chuyện đàn tranh, sẽ ảnh hưởng tới hàng xóm xung quanh.

“Ừ, như thế thì có thể, cũng không dùng bao nhiêu chỗ, nếu không ở lâu một chúng ta làm tách ra mấy cái phòng học nhỏ đi, về sau điều kiện thuận lợi, chúng ta có thể tự mình mua mấy cái Piano, để những giáo viên không có phương tiện dạy học ở nhà, cũng có thể thuê theo giờ cho học sinh luyện tập.” Đầu óc Vương Tĩnh Kỳ xoay chuyển rất nhanh, chẳng bao lâu, đã tính toán tổng hợp lớp phụ đạo sẽ như măng mọc sau mưa xuân ở khắp nơi, các cô cũng có thể làm theo hình thức kinh doanh này.

Tường Hi Văn có chút lo lắng, cảm thấy phương án này có thể làm, sau đó hỏi hai người, “Mình cảm thấy có thể làm, hai người các cậu có ý kiến gì.”

“Không có ý kiến.” Vương Dĩnh thức thời nói, việc này cô không có hứng thú, hiện tại việc cô quan tâm là một tiết lên lớp có thể kiếm được bao nhiêu tiền.

Từ Mộc Nghiên đương nhiên càng không có ý kiến.

“Được, nếu tất cả mọi người không có ý kiến, vậy làm như vậy đi. Vừa vặn chủ nhật Tĩnh Kỳ cậu cũng phải đi tìm công nhân tới làm việc, dứt khoát đem phòng học dưới lầu ngăn ra cho tốt.” Tường Hi Văn một bộ dáng nên như vậy, rồi cứ như vậy đem nhiệm vụ phân phối cho Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ trừng mắt nhìn, nhưng cuối cùng cũng không có từ chối. Cứ như vậy hội nghị cổ đông đầu tiên của lớp phụ đạo đã xong.

Lúc chủ nhật, Vương Tĩnh Kỳ tìm công ty trang hoàng chuyên nghiệp, nói ý tưởng của mình, người ta thống khoái làm ra một vách tường có thể di chuyển.

Lúc giai đoạn cuối dùng rất thực tế, nhưng có một khuyết điểm duy nhất đó chính là cách âm không tốt. Vương Tĩnh Kỳ ở phòng học bên cạnh giảng bài, bên kia còn có thể loáng thoáng nghe thấy.

Chương 136: Lễ Mừng Năm Mới

(1)

Trong nháy mắt đã đến năm 2004, ngày hai chín tháng mười hai âm lịch, lớp phụ đạo đã nghỉ, tiến độ làm việc của công nhân cũng nhanh hơn một chút, công nhân nghỉ lễ mừng năm mới bảy ngày, học sinh lớp phụ đạo nghỉ chín ngày.

Như thế nào thì giáo viên trong lớp phụ đạo cũng phải về nhà dọn dẹp hết năm một chút.

Trên tay Vương Tĩnh Kỳ mang theo gang tay cao su, một tay cầm khăn lau, mặc áo lông, gió lạnh thổi trên ban công, sau khi thổi thẳng đến đỉnh đầu như một chiếc máy bay lướt qua không trung rớt cuộc không thấy bóng dáng đầu nữa, cô mới rùng mình trở vào bên trong ấm áp.

Hôm nay Chu Cận Du quay về Bắc Kinh ăn lễ mừng năm mới, vừa mới an vị trên máy bay.

Nghĩ đến Chu Cận Du trước khi đi có hỏi cô, có muốn cùng anh quay về Bắc Kinh hay không. Cô thờ dãi, chính cô là thân phận gì, đi Bắc Kinh làm gì. Lúc đấy Chu Cận Du cũng không xác định được có muốn đem cô về nhà ăn lễ mừng năm mới hay không, chính là chỉ mời cô đến Bắc Kinh chơi. Lúc ấy cô không hề nghĩ ngợi mà cự tuyệt, tuy hiện tại cùng một chỗ làm bạn với Chu Cận Du, nhưng cô tùy thời đều chuẩn bị có thể cuốn gói lên đường, cho nên không cần phải cao hứng lễ mừng năm mới như thế, cùng Chu Cận Du đi Bắc Kinh, mặc dù có thể đáp lại người ta, nhưng chính mình cũng không thể đến để tiện nghỉ, này cần gì phải như vậy chứ.

Đoán chừng lúc ấy Chu Cận Du nói ra những lời này về sau sẽ hối hận, cho nên sau khi nghe được cô cự tuyệt, cũng không miễn cưỡng cô. Quả thật quan hệ hiện tại của hai người thực vi diệu, hơn nữa thời gian ở cùng một chỗ cũng quá ngắn, vẫn không thích hợp gặp mặt người lớn lẫn nhau.

Có thể thấy chính cô một mình trong lễ mừng năm mới thực đáng thương, nên trước khi đi anh đã đưa cho cô rất nhiều quà năm mới, đoán chừng cũng là người khác kính biểu anh, nghĩ đến đồ đông lạnh thượng hạng đầy tràn ở ban công, cá hoàng hoa dài một thước có hơn mười con, đoán chừng mấy

ngày này mỗi ngày cô đều ăn toàn tiệc cá cũng không hết.

Lúc Vương Tĩnh Kỳ đóng cửa ban công lại thì dừng một chút, cô vẫn cảm thấy chờ một lát sau khi cô dọn dẹp vệ sinh xong, cô cũng phải về nhà một chuyến, mặc kệ thế nào, cô đều là con gái nhà người ta. Vẫn là nên đi xem cha mẹ này nọ chút.

Vương Tĩnh Kỳ nghĩ đến ngân người, cầm khăn lau vào phòng bếp, tiếp đó là ngồi xôm trên mặt đất lau sàn.

Nhìn Vương Tĩnh Kỳ có vẻ là cô gái chịu khó. Mỗi ngày về nhà chỉ cần trong mắt thấy có chút dơ dáy bản thủ đều không dung được, từ sau khi cô ở lại nơi này. Chỉ cần cô ở nhà, khẳng định sẽ mỗi ngày lau nhà một lần. Làm xong bữa cơm tối cũng tiện tay dọn dẹp phòng bếp, nhìn vào trong phòng bếp một chút dầu mỡ dính quần áo cũng không có.

Chu Cận Du đối với việc cô chịu khó như vậy hết sức tán thành, nhưng một tay đại gia cũng không giúp đỡ làm gì.

Lúc Vương Tĩnh Kỳ khom người làm nhìn đến Chu Cận Du đang ngồi thoải mái trên ghế salon xem tivi, thì cô đã từng sâu sắc kiểm điểm một phen, có phải trời sinh cô chính là như vậy hay không? Cô tìm tòi lại trí nhớ của mình một chút, rồi chiêm được đáp án phủ định. Cô có thể trở nên chịu khó như vậy trong cuộc sống, chủ yếu vẫn là do đời trước ở nhà họ Trương bị dạy dỗ mà ra.

Nghĩ tới chuyện đời trước ở nhà họ Trương, Vương Tĩnh Kỳ nhanh chóng lắc đầu, đời này sẽ không có chuyện đó xảy ra nữa, chính cô vẫn là không cần suy nghĩ, mỗi lần nhớ tới chuyện không thoải mái, lòng cô đều cảm thấy rầu rĩ.

Bởi vì trong nhà bình thường giữ vệ sinh vô cùng tốt, cho nên Vương Tĩnh Kỳ thường tốn thời gian dọn dẹp trong phòng, không đến một lát đã dọn xong.

Vương Tĩnh Kỳ tự mình làm cơm đơn giản, sau khi ăn xong thì đi ra ban công tìm kiếm cái gì đó mang về cho cha mẹ mình.

Hai con cá Hoàng Hoa lớn, hai hộp tôm đông lạnh, đôi gà thảo nguyên. Một hộp thịt bào tử, một hộp thịt hươu.

Nhìn lại thì đã một đồng, Vương Tĩnh Kỳ đành phải dừng tay.

Nhìn mấy cái hòm ở ban công bị cô mở ra. Bên trong có móng giò, có lòng già, còn có một phần tư thịt heo vai. Đều là một chút nông sản không đáng tiền.

Cô thực sự không rõ người tặng lễ này nghĩ như thế nào, chức của Chu Cẩm Du không tính là nhỏ, cái gì mà anh chưa từng thấy qua, như thế nào mà người này lại đưa lễ vật “Tâm thường” như vậy. Nhưng Chu Cẩm Du cũng kỳ quái, thị trường sao lại hồ đồ như thế, lễ vật mừng năm mới lại nổi bật như vậy cũng nhận, rõ ràng lại nhận này nọ.

Vương Tĩnh Kỳ lắc đầu, cảm thấy nghĩ mãi mà không rõ nên không nghĩ nữa. Dù sao có đồ ăn là tốt rồi.

Cầm điện thoại gọi tài xế taxi Vương Hồ, sau đó cô trở về phòng bắt đầu chỉnh đốn lại chính mình. Nhìn thời gian cũng không sai biệt lắm, cô mới mang này nọ xuống lầu.

Cửa thang máy vừa mở. Cô đã nhìn thấy Vương Hồ đứng ở cửa chờ cô.

“Ôi, em gái lớn sao lại tự mình cầm này nọ nhiều như vậy, như thế nào mà không gọi anh lên xách giúp em.” Vương Hồ rất quen thuộc chạy đến xách đồ gì đó trong tay Vương Tĩnh Kỳ đi về phía cửa xe taxi.

“Không cần, tự em có thể xách được, để cho anh phải đến đón một chuyến đã thật không có ý tốt rồi.” Vương Tĩnh Kỳ biết từ trước tới giờ lễ mừng năm mới xe taxi làm ăn luôn tốt, trên cơ bản là người này đi xuống người kia liền đi lên, cho nên mặc dù cô vẫn đưa chi phí cho Vương Hồ, nhưng trên thực tế cũng coi như cũng làm người ta chậm trễ kiếm tiền.

“Cái gì mà tốt hay không tốt, bình thường em gái chiều cổ anh không ít, lúc này nếu vì kiếm tiền mà không tới, thì anh đây vẫn còn là người sao.” Vương Hồ mở cốp xe ra, bắt tay lấy đồ đông lạnh để vào.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không khách khí với anh ta nữa, trực tiếp mở cửa xe ngồi vào trong xe, thời tiết thực sự rất lạnh.

Vương Hồ chính là người tài xế trước kia đã giúp cô chụp ảnh ở nhà hàng com tây.

Sau lần cô bị cướp, Chu Cận Du kiên quyết không cho phép cô buổi tối một mình ra cửa, còn nói về sau nếu buổi tối cô muốn gì, thì anh sẽ phụ trách đưa đón.

Lúc ấy đôi với lời này của anh cô chính là nghe một chút rồi coi như thôi, làm sao có thể tùy ý gọi Chu Cận Du đến được, sự thật cũng chứng minh, Chu Cận Du có rất nhiều việc phải làm.

Dù sao Vương Tĩnh Kỳ cũng không nghĩ sẽ phiền toái anh lái xe chạy qua chạy lại, cho nên sau đó dứt khoát gọi điện cho Vương Hồ, hai người lúc trước khi chia tay đã lưu số điện thoại của nhau, bí thư Lý thực thân thông quảng đại, không biết làm thế nào lại có thể đem những thông tin ở điện thoại cũ bị mất lấy lại vào điện thoại mới nữa, lúc cô lật xem, cũng mới nhớ tới đại ca tài xế này.

Kỳ thực lúc mới đầu Vương Tĩnh Kỳ còn không quá quen cái loại đưa tay gọi xe hàng ngày như thế này, dù sao cô cũng làm dân thường cả đời. Nhưng đều nói từ tiết kiệm đến xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ mà xuống tận tiện mới khó, sau khi cô ngồi xe vài lần, lúc trời lạnh mà đuổi theo xe buýt, cô đã tỏ vẻ thật thống khổ.

Nói tiếp, sự kiện bị cướp lần đó quả thật cũng để lại cho cô chút di chứng, đừng nhìn lúc cô bị thương mà một chút ý thức sợ hãi một chút cũng không có, nhưng sau đó, mặc kệ là ban ngày hay ban đêm, chỉ cần có đàn ông lạ xuất hiện bên cạnh, đặc biệt là lúc tiếp cận cô, thì tim cô sẽ từ từ nhảy loạn. Nếu có người đàn ông xuất hiện ở phía sau cô, cô sẽ càng cả kinh sợ hãi.

Cho nên vì không muốn để cho mình chịu khổ, cô cũng đành tiếp nhận cái loại hành vi xa xỉ khi rời cửa này. Cũng may cũng chỉ lúc Chu Cận Du không có thời gian cô mới gọi cho Vương Hồ. Đôi với việc một tuần kiếm được nhiều tiền như vậy, cô vẫn có thể chấp nhận.

Rất nhanh đã đến dưới lầu nhà họ Vương. Vương Hồ vẫn rất nhiệt tình giúp cô đem đồ đưa đến trước cửa nhà, nhưng bị Vương Tĩnh Kỳ khéo léo từ chối.

Sau đó tự cô xách này nọ, đi từng bước một hướng về phía nhà.

Đến cửa nhà, cô lấy chìa khoá ra chuẩn bị mở cửa, suy nghĩ một chút cô vẫn cất chìa khoá lại, hít một hơi thật sâu, giơ tay lên, gõ cửa cộc cộc cộc.

Không nghĩ tới người mở cửa lại là chị dâu Triệu Bình. Hằng năm phải giữa trưa ngày ba mươi cô ta mới trở về, năm nay lại có thể tới sớm như vậy.

Hiển nhiên Triệu Bình cũng không nghĩ tới người gõ cửa là em chồng.

“Chị dâu, em trở về xem cha mẹ.” Vương Tĩnh Kỳ nói xong thì hơi ngược đầu lên, làm cho cô ta chú ý tới trong tay mình còn có đây này nọ.

“A, là Tĩnh Kỳ, mau vào, về nhà mình còn mang này nọ nhiều như vậy là sao, quá khách khí rồi!” Triệu Bình ngoài miệng nói vậy, nhưng mặt mày lại hớn hở đem này nọ trong tay Vương Tĩnh Kỳ cầm lấy. Nhìn tới cái nào đều cầm lên cái đó, này là cá Hoàng Hoa cá kích thước lớn. Còn nhiều đồ đắt tiền nữa.

Mẹ Vương trong phòng bếp thấy con gái mình trở lại, để việc trong tay lại, lau tay mấy cái vào tạp dề rồi vội vàng chạy ra.

“Con cái nha đầu chết tiệt kia. Còn biết trở về.” Mẹ Vương nói xong thì trong mắt cũng có chút đỏ, tuy mỗi ngày đều gọi điện thoại, nhưng mẹ con hai người đã hơn hai tháng rồi không gặp.

Vương Tĩnh Kỳ hướng về phía mẹ mình cười làm nũng: “Không phải thời gian trước ở trường học con bận rộn thi đấu sao.”

Nói chuyện, mấy người liền mang này nọ vào phòng.

Còn chưa tiến vào phòng khách, đã thấy cha Vương ngăn ở cửa, mũi không phải mũi mặt không phải mặt nhìn Vương Tĩnh Kỳ.

“Cô trở về làm gì? Ai cho cô trở về? Không phải cô có năng lực sao, nhanh chóng cắt cho tôi.”

“Ông nó, ông làm cái gì vậy. Sắp sang năm mới ông để cho đứa nhỏ đi đâu chứ.” Vốn hốt mắt Mẹ Vương đã đỏ giờ thực sự là rơi lệ rồi. Con gái bà như vậy, đã hai tháng nay nhớ nó. Còn không dám nói ra, thật vất vả đứa nhỏ mới trở lại. Ông ấy còn muốn đuổi con bé ra ngoài, bà thật sự là mạng khổ mà.

“Cha, xin cha đừng tức giận, Vương Tĩnh Kỳ cũng không phải là có năng lực sao, cha xem cô ấy mang cho chúng ta cái gì này.” Triệu Bình ở bên cạnh cũng không sợ lớn chuyện, còn giờ hai con cá Hoàng Hoa trong tay ra cho

cha chồng xem.

Nhìn xem, người ta không thể mỗi ngày ở nhà họ Vương nhưng cho tới bây giờ cũng chưa được ăn qua cá Hoàng Hoa lớn như vậy nha, hiện tại li hôn ra ngoài sông một mình có hai tháng, đã cầm nhiều đồ nọ như vậy về, đây không phải là có năng lực thì là gì?

“Cút, cô cút cho tôi, chính là cô có năng lực cũng không liên quan đến chuyện của nhà lão Vương tôi, cô đừng tưởng ở trước mặt tôi khoe khoang. Cầm nọ của cô cút đi cho tôi.” Cha Vương không chịu nổi nhất là cái này, đoạt lấy đồ gì đó trong tay con dâu, nhìn cũng không nhìn liền ném tới trên người Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ đã sớm hiểu rõ thói quen của cha Vương, hơi nghiêng người né qua, cá lớn kia liền rơi bịch xuống một tiếng.

“Ôi, ôi, cha, cha làm cái gì vậy, cha có tức giận thì cũng đừng vứt mất đồ tốt này nọ như vậy nha.” Triệu Bình nhất thời không kịp bị người đoạt đồ trong tay, nên nhanh chóng nhặt hai con cá lại. Cô ta sợ chốc lát nữa cha chồng sẽ đuổi cả người mang đồ đến đi.

“Cô cái đồ kiến thức hạn hẹp, mấy thứ đồ hư này mà cô cũng nhìn vào trong mắt, cô cứ đi theo cái đồ không biết xấu hổ này cùng nhau cút ra khỏi nhà họ Vương cho tôi, lão Vương tôi không có hiềm lạ.” Cha Vương không để ý mẹ Vương tiến lên khuyên giải, hai tay đẩy nhẹ, ý là Vương Tĩnh Kỳ nếu không chủ động đi, thì ông ta sẽ động thủ.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn chính mình sau khi trở về, trong nhà cũng thì một chút không khí vui mừng đón năm mới cũng không có, xem ra cô thật không nên trở về quấy rầy. Cô cầm lấy đồ mang đến bị ném trên mặt đất, sau đó lấy một phong thư từ trong túi ra, đưa cho mẹ Vương.

“Mẹ, chỗ này có một ngàn đồng, lễ mừng năm mới, con cũng không biết mua cái gì cho hai người, số tiền này mẹ cầm lấy nhìn thích cái gì thì tự mình mua đi, hôm nay con chính là tới thăm mẹ một chút, thấy thân thể mẹ không có việc gì, con cũng yên tâm, con còn có việc, đi trước.” Vương Tĩnh Kỳ nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Đi đến cầu thang, cô vẫn còn có thể nghe thấy tiếng cha Vương mắng không dứt bên tai, “Cút, đem đồ vật cho tôi cầm đi, tôi không hiềm lạ cái này nọ của cô.” “Cha, xin cha bớt giận, đây cũng là một mảnh tâm ý của Tĩnh Kỳ,

cha bỏ xuống bỏ xuống.”

Vương Tĩnh Kỳ nghe cười, cái này cô khẳng định hàng xóm trên lầu đều biết, con gái li hôn nhà họ Vương đã trở lại.

“Tĩnh Kỳ, con, ngày mai là lễ mừng năm mới con có trở về không?” Mẹ Vương đuổi tới cửa nhà, hướng về phía con gái đang xuống lầu hỏi, “Con thấy đây, năm nay anh của con và chị dâu đã tới đây từ hôm qua, anh con đi siêu thị mua đồ rồi, sẽ trở về ngay, nếu không ngày mai con cũng trở về đi, người một nhà chúng ta ăn bữa cơm đoàn viên.” Ngữ điệu của Mẹ Vương là khát vọng, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, bà không đành lòng để con gái mình lẻ loi ở bên ngoài trong lễ mừng năm mới.

“Không được, mẹ, mẹ có biết chỗ ở của con, đồ tết cái gì cũng mua rồi, lúc này con trở về chỉ chọc cho cha tức giận thôi, ngày mai con sẽ không trở lại. Mẹ, trời lạnh, mẹ nhanh đi về đi, chờ anh trở lại, mẹ nói với anh một tiếng, không cần lo lắng cho con. Được rồi con đi đây.” Vương Tĩnh Kỳ nói xong, thì phát tay với mẹ Vương, rời đi.

Chương 137: Lễ Mừng Năm Mới (2)

Vương Tĩnh Kỳ tự mình đi trên con đường cái, nhìn cảnh tượng người bên cạnh đều có bộ dáng bận rộn vội vàng, trong lòng không khỏi phiền chán.

Con người này chính là loại hèn hạ, đời trước lễ năm mới ở nhà họ Trương chính là ngày cô bận nhất, lớn thì đi mua đồ tế, nhỏ thì quét dọn vệ sinh, đều một mình cô bận việc, người nhà họ Trương chỉ biết nhắc tay nhắc chân ở bên cạnh kén cá chọn canh.

Nghĩ đến lúc này trước kia cô sẽ ở nhà giặt quần áo chần đệm cho mọi người trong nhà, lau dọn phòng bếp toilet cho mẹ chồng, mà hiện tại cô lại nhàn rỗi không có việc gì làm, chỉ có thể ở trên đường giết thời gian, thật sự là.....

Cô không muốn ngồi xe, nên đi bộ chậm chạp như vậy, đi đến chỗ rẽ của phố, Vương Tĩnh Kỳ thấy một cái chợ.

Đây là một khu nhà cũ, lúc vừa mới bắt đầu quy hoạch không được tốt, cho nên vùng phụ cận khá lớn lại không có siêu thị lớn hay cửa hàng, vì để giải quyết dân sinh, những người bán hàng rong mới tự tổ chức phiên chợ rồi dần dần như hiện nay.

Dù sao cũng không có chuyện gì, Vương Tĩnh Kỳ trực tiếp vào trong chợ, muốn nhìn chút xem lễ mừng năm mới còn thiếu cái gì.

Đây là phiên chợ cuối cùng của năm, nên tập trung rất nhiều người, người này xách con gà, người kia chỉ mua vịt, Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy trên tay mỗi người cơ bản đều xách nhiều hoặc ít này nọ.

Vương Tĩnh Kỳ cũng theo dòng chảy lớn đi từng chút từng chút dịch chuyển về phía trước, sau đó đi dạo từng cái quầy hàng, đi dạo trong chốc lát, rốt cuộc cô tìm được thứ mình cần mua, đó chính là câu đối xuân.

Người khác đưa Chu Cẩm Du đóng lễ cũng không có cái này, Vương Tĩnh Kỳ nghĩ xong liền ngồi xổm xuống quầy hàng phía trước, cẩn thận lựa chọn, hiện tại chữ phúc gì gì đó, hình thức thật mới mẻ độc đáo, trừ bỏ cái loại

giấy đỏ chữ đen truyền thống, còn có tạo hình đặc thù.

Vương Tĩnh Kỳ bị ông chủ lừa bịp, liền mua hơn mười chữ phúc lớn nhỏ. Còn thêm một đôi câu đối xuân, ông chủ nói đây là một bộ.

Vương Tĩnh Kỳ cầm cuộn giấy trong tay nhanh chóng đứng lên chui vào đám người. Ông chủ này cũng thật có năng lực, chỉ há mồm mà thiếu chút nữa có thể đem người chết thành người sống. Chỉ cần cô nhìn cái nào, thì ông chủ đó liền có một bộ cát tường để chờ cô. Làm cho cô cũng không biết xấu hổ mà chọn, cái này chọn liền chọn nhiều, cô đều không biết nhiều chữ phúc lớn nhỏ như vậy sẽ dán nơi nào đâu nữa.

Từ đầu đến về sau đi dạo, Vương Tĩnh Kỳ từ trong chợ ra ngoài, tay cũng đầy gì đó, nước mũi cũng chảy cả ra.

Khí trời rất lạnh, từ đầu cô theo dòng người đi ra ngoài, đại khái cũng mất một tiếng. Cái này tương đương với việc cô đứng ở bên ngoài một tiếng, ngấm lại mùa đông khắc nghiệt ở bên ngoài đứng thời gian dài như vậy, chính là lạnh cũng xuyên qua áo lông dày rồi.

Vương Tĩnh Kỳ đứng ở ven đường chuẩn bị bắt xe về nhà, hình tượng hiện tại của cô.....Không, phải nói là hiện giờ cô hoàn toàn không có hình tượng gì. Trước tiên phải nói về vẻ mặt, tuy không soi gương, nhưng cô dám khẳng định mặt cô nhất định là bị lạnh đến đỏ bừng rồi, bởi vì thật sự không có tay, nên nước mũi ở trong mũi luôn chảy xuống, cô cũng không có biện pháp lau. Chỉ có thể xẹt xẹt hít trở về, giống với khi còn nhỏ.

Còn tay, tuy đeo gang tay. Nhưng ở bên ngoài lâu nên cũng không chịu nổi được thời tiết lạnh, cô cảm giác tay của mình bị đông lạnh đến tê rần, vẫn không thể nắm tay lại cho ấm áp, bởi vì trong tay cô còn cầm cái này cái nọ.

Đứng ở ven đường, bụng Vương Tĩnh Kỳ lòi lên, cô vừa mới không nhịn được nên mua chút đồ ăn mới, loại thời tiết này, nếu không có chuẩn bị tốt, thì những đồ ăn mới mẻ kia về sau sẽ nhanh chóng bị đông lạnh. Cho nên cô học theo phương pháp của mọi người, đem đồ ăn mới mẻ buộc kỹ trong túi ni lông. Sau đó giấu ở trong áo lông, trong khoảng thời gian ngắn này cũng không sợ đồ ăn mới mẻ bị đông lạnh. Đương nhiên loại phương pháp này dùng được, nhưng cũng rất phá hỏng hình tượng.

Cũng may, cô đứng ở ven đường đợi không đến năm phút, đã có xe trống đi ngang qua, cô vừa mới đưa tay ra để dừng taxi, thì điện thoại di động trong

túi đã kêu.

Vương Tĩnh Kỳ không rảnh cũng không nghe điện thoại, sau khi mở cửa xe taxi, cô nhanh chóng chui vào.

“Sur phụ, đến Lan Hoà Tiểu Trúc.”

Sau khi nói với lái xe địa chỉ xong, lúc này Vương Tĩnh Kỳ mới lấy túi và đồ trong tay bỏ lên ghế. Đầu ngón tay của cô tê cứng, tay rất cứng, cô chỉ có thể để từng kiện này nọ trong tay ra.

Việc thứ hai đó chính là mở túi xách ra, tìm khăn giấy bên trong để lau mặt, nhanh chóng lau nước mũi, nếu không xử lý sẽ dọa người đến mất hết mặt mũi mất.

Xử lý xong hết thấy, cô mới nhớ tới điện thoại vẫn đồ chuông bấm riết không tha.

Cô nhìn màn hình, là Vương Dĩnh gọi tới.

“Alo.”

“Cậu đang làm gì, thời gian lâu như vậy còn không chịu nhận điện thoại, mình còn tưởng cậu lại bị cướp.” Nháy mắt mở điện thoại của Vương Dĩnh ra, đã thấy cô ấy âm ỉ.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong thì tức giận, hết năm rồi, mà cô ấy đã không trông mong mình tốt rồi.

“Phi phi phi ôi cái miệng này, hết năm rồi, cậu không nói cái gì dễ nghe hơn sao.”

“Hắc hắc, ai bảo cậu có tiền dạy chứ.” Vương Dĩnh cũng ý thức được hiện tại mình nói lời này giống như không quá may mắn, nên nhanh chóng giả ngu.

Vương Tĩnh Kỳ trừng mắt xem thường, chính mình bị cướp một lần, cho dù là có tiền dạy đi nữa thì sao.

“Chuyện gì, nói nhanh lên, hiện tại mình không rảnh như cậu.” Tay cô còn rất cứng, cầm điện thoại rất không thoải mái.

“Không rảnh? Hiện tại cậu đang làm gì, lão Chu nhà cậu đang ở bên cạnh à? Không thể nha, không phải cậu nói, lão Chu nhà cậu hôm nay đã quay về Bắc Kinh rồi sao? Không phải là cậu ở sau lưng lão Chu nhà cậu làm bậy đấy chứ.” Vương Dĩnh tự động nghĩ sai lệch, phải biết rằng từ đầu đến cuối cô ấy đều là fan của Chu Cận Du, đối với anh là kiên quyết ủng hộ thêm cả bảo hộ nữa.

“Đừng nói bừa, mình đang ở bên ngoài mua đồ, có việc gì nói mau, không mình tắt máy.” Vương Tĩnh Kỳ cũng không muốn cùng cô ấy nói chuyện vô dụng.

“Ôi, đừng tắt, mình còn có việc mà.” Vương Dĩnh sợ cô thực sự tắt điện thoại của mình, nhanh chóng hô.

“Nói.”

“Kỳ thật cũng không có cái gì.....” Lúc này Vương Dĩnh lại không biết nói thế nào mới tốt, đột nhiên nhanh trí, “Chính là mẹ mình, thời gian đã lâu mà không thấy cậu, rất nhớ cậu, nên bảo cậu tới nhà mình đón lễ mừng năm mới, mình cũng nghĩ dù sao cậu cũng chỉ có một mình, nên gắng gượng thông báo cho cậu một tiếng.” Cô không muốn nói cố ý như vậy, như là cô ấy đáng thương vậy, nếu là cô, cô cũng không thích người khác đối với mình như vậy, cho nên mảnh tâm ý này của cô cũng không biết nói ra thế nào cho tốt.

Vương Tĩnh Kỳ cầm di động, nhất thời nói không lên lời, cô biết ý tứ của Vương Dĩnh, cũng biết phân quan tâm này, nó làm cô cảm động.

“Này, đang nói chuyện với cậu đấy, có tới hay không? Mẹ mình chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon đấy.” Vương Dĩnh ở bên kia không nghe thấy câu trả lời nên có chút sốt ruột, chỉ sợ lời của mình làm bị thương sự tự tôn của Vương Tĩnh Kỳ.

“Ừ, cậu nghĩ rằng mình giống cậu chỉ thích ăn thôi sao.” Giọng nói của Vương Tĩnh Kỳ có chút ghen ngào, “Mình không qua đâu. Mới vừa rồi mình đến chợ mua rất nhiều đồ, để ngày mai chuẩn bị làm lễ mừng năm mới đấy, sẽ không quấy rầy người khác. Nhưng cậu thay mình hỏi thăm dì Vương năm mới nhé, ngày mai mình sẽ gọi điện thoại đến chúc tết dì.”

“Thật sự không đến đây?”

“Ừ. Không đến, mình đều đã mua xong này nọ, trong nhà đều đã chuẩn bị tốt, chạy tới chạy lui nhà cậu cũng mất công.”

“Được, chính cậu ở nhà chú ý một chút, qua năm mới an toàn mới là quan trọng nhất.” Khó được khi Vương Tĩnh Kỳ cẩn thận dặn dò người khác như thế này.

Làm sau khi Vương Tĩnh Kỳ tắt điện thoại, trong lòng cảm động không thôi, thời điểm này còn có người nhớ tới mình. Cũng chỉ có mấy người như vậy thôi.

Chờ Vương Tĩnh Kỳ mang theo này nọ vào Lan Hoà Tiểu Trúc, cô đã không ngừng nhận được điện thoại an ủi của Từ Mộc Nghiên và Tưởng Hi Văn, không ngờ trái lại cô còn mất thời gian rất lâu để an ủi hai cô, lúc này mới đuổi được các cô ấy đi, để lời các cô không nói mình đi qua nhà các cô ấy dự lễ mừng năm mới.

Sau khi chỉnh lý xong tất cả đồ mua về, Vương Tĩnh Kỳ tìm keo dán, mở cuộn giấy ra, chuẩn bị dán chữ phúc, nhưng khi thật sự lấy ra chữ phúc lớn nhất, sờ lớp keo dán ở phía sau. Cô lại phát hiện một vấn đề bị cô xem nhẹ, nơi này của Chu Cận Du là từ thang máy vào trực tiếp căn hộ, cho nên không có cửa.

Vương Tĩnh Kỳ giờ chữ phúc sừng sốt một lúc lâu. Cuối cùng bốp một tiếng, đem chữ phúc to tự dán vào cửa thang máy, coi như là làm cửa lớn, chẳng qua so với nhà người ta, cô chỉ dán một cái ở bên trong, còn cái bên ngoài thì thôi.

Sau đó cô lại cầm lấy một đồng chữ phúc lớn nhỏ, bắt đầu tìm khắp phòng để dán.

Phí nửa ngày khí thế mới đem được tất cả cá chữ phúc an bài xong, trong lòng cô nghĩ lần sau sẽ không để cho cái ông chủ kia lừa dối như vậy nữa.

Sáng sớm 30 tết, Vương Tĩnh Kỳ cũng không ngủ nướng. Đã rời giường từ sớm. Tuy năm nay cô chỉ có một mình, nhưng vẫn muốn trải qua một năm thật tốt.

Cho nên sáng sớm cô đã dậy. Bắt đầu bận rộn trong phòng bếp, chiêm rán kết hợp với chiêm thịt. Tuy một mình cô ăn không hết, nhưng để có không khí thì

nhất định phải có.

Đến giữa trưa, Vương Tĩnh Kỳ một mình ở phòng bếp đã bày ngay ngần mười món ăn, tuy không thể nói đầy đủ sắc hương vị, nhưng tuyệt đối là trình độ tốt nhất của Vương Tĩnh Kỳ.

Nhìn một mâm đồ ăn thịnh soạn ở trên bàn, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy rất có thành tựu. Đột nhiên nghĩ ra ý kiến hay, cô vội vã khăn trương xoa xoa tay, chạy vào phòng làm việc của Chu Cẩm Du, mở ngăn tủ, lấy từ bên trong ra một cái máy ảnh.

Mang đến phòng bếp, đem một bàn đồ ăn do mình mới làm, lần lượt chụp ảnh, sau đó đem những món ăn ở trên bàn, để ngay trước mặt, bên cạnh, ở phương hướng khác biệt chụp vài tấm, lúc này mới cất máy ảnh đi, chuẩn bị qua năm mới sẽ mang đi rửa hình, đưa cho Vương Dĩnh mấy cô để khoe khoang.

Sau khi hết thấy đều chuẩn bị tốt, cô lại lấy ra một chai rượu đỏ của Chu Cẩm Du không biết là đẳng cấp nào ra, mở bịch một tiếng, rót ra cho mình một ly.

“Vương Tĩnh Kỳ, năm mới vui vẻ.” Vương Tĩnh Kỳ giơ ly rượu của mình lên kính chính mình một ly. Sau đó bắt đầu ăn đống lớn đồ ăn, vừa ăn vừa đánh giá, “Ừ, cái này không tệ, hương vị rất tốt. Cái này phải nấu lâu hơn.”

Tiếng làm bà làm bầm của cô hoà tan vào căn phòng tịch mịch.

Đang lúc vẻ mặt cô tươi cười miệng lớn dùng bữa, thì chuông điện thoại vang lên.

“Alo.” Nụ cười trên mặt Vương Tĩnh Kỳ không chóng đờ nổi rồi.

“Đang làm gì vậy.” Chu Cẩm Du ở trên giường của mình, lười biếng hỏi.

“Đang ăn cơm.” Vương Tĩnh Kỳ sợ tiết lộ tâm tình của mình, nên cô cố gắng trả lời đơn giản.

“Sớm như vậy?” Chu Cẩm Du nhìn đồng hồ trên tường, vẫn chưa đến mười một giờ, mà đã bắt đầu ăn cơm.

“Ừ, buổi sáng chưa ăn, vừa vặn ăn cùng luôn.”

“Ha ha, em cũng thật là lười, sẽ không phải là tùy tiện ăn đôi phở chứ.” Chu Cẩm Du hảo tâm nói.

“Ai nói, chính là em làm mười món ăn, đang ăn đây này.” Vương Tĩnh Kỳ có chút làm nũng khi đem tên các món ăn báo danh một lần, cuối cùng còn cường điệu một chút, tay nghề cô rất tốt, hơn nữa cô còn chụp hình làm kỷ niệm, chờ anh trở về sẽ cho anh xem một chút.

“Tốt như vậy sao, bình thường như thế nào mà em chỉ làm cho anh ăn mấy món đơn giản như vậy, lừa gạt anh sao.” Giọng nói Chu Cẩm Du trở nên nguy hiểm.

“Ha ha, bình thường không phải là do không có thời gian sao.” Vương Tĩnh Kỳ nhanh chóng dời sang đề tài khác, “Sao lúc này anh lại có thời gian rảnh rồi gọi điện cho em vậy.”

Chu Cẩm Du nhớ tới mấy đứa nhỏ chạy loạn khắp phòng khách, lông mày vừa mới giãn ra lại nhíu lại.

“Anh trai và chị gái của anh đều trở lại, một phòng trẻ con, thật phiền.”

“Anh không thích trẻ con sao?” Lúc Vương Tĩnh Kỳ hỏi trong lòng đều phải cân nhắc, cô và Chu Cẩm Du trong lúc bên nhau ngoại trừ sự chênh lệch về thân phận ra, còn một vấn đề khác đó chính là đứa nhỏ, đời trước cô vốn không có đứa nhỏ, gia thế giống như Chu Cẩm Du, làm sao có thể để cho anh cưới một nàng dâu không có thân phận cũng không thể sinh đứa nhỏ đây.

“Không thích.” Chu Cẩm Du đáp chém đinh chặt sắt, anh đối với trẻ con chỉ có một đánh giá, chính là phiền, đứa nhỏ ở trong mắt của anh đại biểu cho không ngừng gào khóc náo loạn, anh có thể thích mới lạ.

“Phải không.” Vương Tĩnh Kỳ không biết trong lòng mình nên cao hứng hay phiền não nữa, tin tức này đối với cô mà nói xem như là tin tức tốt.

Hai người cứ câu đợc câu chặng như vậy trò chuyện, đa số đều là Vương Tĩnh Kỳ nói, nói hôm qua cô dạo chợ như thế nào, nói cô bị người ta lừa mua nhều chữ phúc ra sao, nói cô đem chữ phúc dán làm sao. Chuyện vụn vặt gộp lại đợc một đống lớn, chính là không ngừng nói chuyện. Cũng chỉ có như vậy, người bên kia mới không gác điện thoại.

Thắng đến khi có người bên kia Chu Cẩm Du gọi anh xuống ăn cơm, Vương

Tĩnh Kỳ vậy mới phát hiện, hai người đã hàn huyên hơn hai giờ.

Trong điện thoại trầm mặc một hồi, chợt nghe thấy Chu Cẩm Du nói: “Điện thoại sắp hết pin, anh tắt trước nhé.”

“Ừ.” Giọng nói có chút thấp.

“Lát nữa nạp điện di động, anh ăn cơm xong thì di động cũng được nạp đầy điện sẽ gọi lại cho em.”

“Ừ.” Giọng nói vui lên.

Chu Cẩm Du hơi nhếch khóe môi.

“A, chúng ta đang gọi điện thoại là gọi đường dài đi, như này chắc tốn nhiều tiền lắm.”

Trong lòng Chu Cẩm Du thở dài, đối với cô gái này cũng không có cái ảo tưởng gì.

Chương 138: Nhà Họ Chu (1)

Chu Cẩm Du tắt điện thoại, từ trên giường đứng lên, sửa sang lại nếp quần áo bị nhăn một chút, rồi mở cửa chuẩn bị đi xuống lầu ăn cơm tất niên.

Anh đi ra cửa phòng được một nửa, đã nhìn thấy khuôn mặt đờ đẫn của cháu lên gọi anh xuống ăn cơm đứng ở cạnh cửa nhìn anh cười đến xấu xa.

Chu Cẩm Du nhíu mày, không vui quát lên: “Tiểu tử ngươi làm gì ở đây, mỗi một ngày đều không làm cái gì đứng đần cả.”

Chu Vịnh cười hì hì hỏi: “Chú nhỏ, vừa rồi đúng thực là cháu thấy được, chú gọi điện thoại cho ai, mà vẻ mặt rất ngọt ngào.” Cậu vừa mở cửa gọi chú nhỏ xuống ăn cơm, đã nhìn thấy chú nhỏ đang thoải mái nằm ở trên giường, sau đó là vẻ mặt dịu dàng ngọt ngào, cậu dám lấy đầu mình ra đánh cược, nhất định chú nhỏ gọi điện thoại cho phụ nữ, hắc hắc hắc, vậy thì ông nội, bà nội và các bác sẽ không phải gấp nữa rồi.

Chu Vịnh là con trai của Chu Quân Kỳ anh hai của Chu Cẩm Du, năm nay đã hai tư tuổi, cũng là lớn tuổi nhất của đời thứ tư trong nhà, bởi vì còn nhỏ đã cùng chú nhỏ Chu Cẩm Du này chơi đùa cùng một chỗ, cho nên bình thường khi cậu ở cùng với Chu Cẩm Du đều không biết lớn nhỏ.

“Cháu không biết chuyện, chớ nên thăm dò loạn.” Sau khi Chu Cẩm Du trừng mắt liếc đứa cháu cợt nhả này một cái, liền đẩy cậu ta ra, đi đầu xuống dưới lầu.

“Ôi, chú nhỏ chớ đi, nói cho cháu nghe một chút đi, cháu cam đoan, tuyệt đối sẽ không nói cho người khác.” Chu Vịnh thấy đương sự đi rồi, vội vàng đuổi theo phía sau, hy vọng có thể đào ra chút bí mật.

Mọi người trong phòng ăn đều đã ngồi xuống bàn, chỉ chờ hai người bọn họ xuất hiện.

Ông cụ Chu ngồi ở vị trí chủ vị, tuy năm nay tuổi cao đã tám mươi lăm, nhưng nhìn tinh thần vẫn rất khỏe mạnh, mí mắt tuy đã sụp, nhưng hai mắt vẫn mở rất to, bộ dáng sáng ngời có lực.

Bà cụ Chu hơn ba mươi năm trước đã ra đi, cho nên hai người bên cạnh chia

ra ngồi cạnh ông cụ là hai đứa con trai, con cả Chu Hoảng Nghị sáu mươi bảy tuổi, ngồi bên cạnh là người bạn già Giang Văn Ngọc. Nhiều hơn so với Chu Hoảng Nghị hai tuổi, hiện tại đã sáu mươi chín tuổi, hai người bọn họ chính là cha mẹ của Chu Cẩn Du.

Người ngồi bên cạnh bà Chu còn lại là một nhà anh cả của Chu Cẩn Du. Chu Quân Kỳ bốn mươi hai tuổi, chị dâu Lý Kim Hồng bốn mươi tuổi. Còn có con trai của bọn họ hai mươi tư tuổi Chu Vịnh.

Thuận thế ngồi là một nhà anh hai. Anh hai là Chu Quân Huy bốn mươi tuổi, chị dâu thứ hai là Chu Huệ Anh bốn mươi tuổi, cháu trai Chu Hàm mười bảy tuổi.

Ngồi bên kia ông cụ chính là con trai thứ hai của ông, cũng chính là một nhà chú hai của Chu Cẩn Du, Chú hai Chu là Chu Tấn Nham sáu mươi tuổi, thím hai là Ngô Khánh Linh năm nay năm mươi chín tuổi, anh họ Chu Ngạn Kiều ba mươi bảy tuổi, chị dâu họ Quách Tĩnh Nhã ba mươi lăm tuổi. Bọn họ có hai con trai song sinh là Chu Thao và Chu Dục năm nay mới tám tuổi.

Thế hệ thứ ba thêm Chu Cẩn Du là nhỏ nhất nữa, cả nhà họ Chu ngồi đầy đủ.

Nhà họ Chu vẫn rất truyền thống, từ người đứng đầu là ông cụ Chu thì con cái mới động đũa, bữa cơm đoàn viên này mới tính bắt đầu ăn.

Bởi vì bình thường mọi người nhà họ Chu đều ai bận việc người đây, cho nên mọi người đều nắm chặt thời gian, lúc ăn cơm không quên trao đổi cảm tình, vì vậy trên bàn cơm nhà họ Chu luôn là một mảnh nói cười.

Chu Cẩn Du bảo trì trầm mặc một mình cúi đầu ăn cơm, không phải anh không muốn cùng người nhà thân cận, mà chính là mấy năm gần đây, chỉ cần là trong trường hợp như vậy. Anh mà nói chuyện phiếm với ai, thì khẳng định cuối cùng sẽ lại dẫn đến việc chung thân đại sự của anh, làm cho anh phiền không chịu nổi. Sau cùng tốt nhất là không nói, coi như câm điếc mới tốt.

Chu Vịnh ngồi ở bên cạnh cha mẹ mình, nhìn chú nhỏ đang cúi đầu yên lặng ăn cơm, liền vụng trộm vui vẻ, còn ra sức nháy mắt với cậu.

Chu Cẩn Du không chú ý cậu, chỉ đến khi chị dâu Lý Kim Hồng ngồi bên cạnh thấy được bộ dáng của con trai mình như con khỉ.

“Làm sao vậy, ăn cơm không ngon miệng sao.” Lý Kim Hồng nhỏ giọng nói con trai một câu, chỉ sợ làm cho ông cụ trong nhà, nhìn thấy bộ dáng không đúng đắn của con trai mình. Thì qua năm mới lại chịu giáo huấn.

“Hắc hắc, không có việc gì. Không có việc gì.” Chu Vịnh cũng không nói với mẹ mình, chỉ cười xấu xa rồi cúi đầu ăn cơm.

Lý Kim Hồng hồ nghi nhìn con mình một chút. Lại nhìn em trai chồng để con trai mình nhìn, sau đó cảnh cáo: “Con thành thật ăn cơm đi, chớ có chọc chú nhỏ, nếu chọc cho chú nóng nảy thu thập con, thì mẹ cũng không giúp được con đâu.”

Nhắc tới ai trong nhà là người được sủng ái nhất, tuyệt đối không phải là Chu Thao Chu Lục hai đứa nhỏ mới tám tuổi, mà là cái người ba mươi hai tuổi Chu Cẩm Du.

Lúc trước ông cụ có con trai chính là lúc gặp phải chiến loạn, ông chỉ chú ý tới việc cầm súng đánh Nhật, chờ khi ông về nhà, đứa nhỏ đã trưởng thành. Chờ lúc cháu trai sinh ra, lại chính là lúc tình hình chính trị trong nước không ổn định phải vượt qua, rồi lại nạn đói lại cách mạng văn hoá gì gì đó, khi đó ông đang bị giam trong chuồng bò, mỗi ngày lần lượt đều bị phê bình, nên càng không có tinh lực để yêu quý mấy tôn tử mới sinh, thẳng đến * sau khi tổ chức thuận lợi lớn mạnh đầy đủ, thì cuộc sống của ông cụ Chu mới được xem như tốt một chút, rồi Chu Cẩm Du được sinh ra không lâu sau đó, đúng là thời điểm vô cùng tốt, khi đó ông cụ Chu đã hơn năm mươi tuổi, là tuổi trở về nhà nghỉ ngơi, cho nên từ nhỏ Chu Cẩm Du có thể nói chính là ở bên người ông cụ Chu được nuôi lớn, đã nhận được yêu thương mà người khác không thể so sánh.

“Hắc hắc, hắc hắc.” Chu Vịnh đương nhiên biết mình nếu chống lại chú nhỏ, thì nhất định mình sẽ không có quả tốt mà ăn, không nói ông cụ bất công, mà chính là trong lòng cha mình cũng thiên vị chú nhỏ, nhưng, hôm nay cậu đã biết được một bí mật động trời, hắc hắc.

Lý Kim Hồng nhìn bộ dáng con mình vùi đầu cười gian kia, hiển nhiên là biết đứa nhỏ này đặc chí, bà nghĩ rằng đứa nhỏ này hôm nay sao lại như thế này.

“Tiểu Vịnh, con nhìn chú nhỏ của mình cười cái gì vậy.” Ông cụ Chu tuy đã già, nhưng ở trên chiến trường rèn luyện nên cặp mắt kia vẫn là hoả nhãn kim tinh, ông đã sớm nhìn thấy cái tiểu tử Chu Vịnh kia nhìn cháu trai nhỏ

của mình cười, vừa nhìn thấy cũng biết là có chuyện, đến cùng vẫn đem lòng hiếu kỳ của ông nói ra. Chu Vịnh thật sự không ngờ chính mình có động tác nhỏ cũng bị ông cụ bắt được, nụ cười trên mặt cứng đờ, đôi mắt xoay chuyển nhìn uy nghiêm của ông cụ, mắt lại vòng vo hướng về chú nhỏ của mình nhìn, thấy chú nhỏ nhìn mình đầy nguy hiểm, anh gian nan nuốt một ngụm nước bọt, lắp bắp nói:” Cái kia, con, con thấy chú nhỏ không cười, nên con cao hứng cười, là thật ạ.”

Chu Cẩm Du vừa nghe lời nói của tiểu tử này, thì híp mắt nguy hiểm nhìn thấy trong mắt Chu Vịnh chột loé qua tia đắc ý, xem ra tâm nhãn của tên tiểu tử này cũng dài, còn phải rèn luyện rèn luyện thêm.

Lời giải thích này của Chu Vịnh cũng không bằng không giải thích, mọi người nghe xong, đều hiểu rõ, đây nhất định là có chuyện.

“À? Chưa đủ lông đủ cánh đâu, đã dám tính kế chú nhỏ của con, lá gan con cũng không nhỏ đâu.” Lời này là của Chu Quân Kỳ cha Chu Vịnh. Ông là người trong quân đội có địa vị cao, trên người có loại khí thế quân nhân rất rõ ràng, ánh mắt của ông rất độc. Chu Vịnh lập tức ngoan ngoãn nhận tội.

“Ôi, Cha. Con nào dám lừa gạt mọi người, chính là, chỉ là con đã biết một bí mật nhỏ của chú nhỏ, sợ nói ra chú nhỏ sẽ trừng trị con.” Bộ dáng Chu Vịnh như đứa nhỏ sợ hãi, kỳ thật trong lòng đều đang mở nhạc nở hoa, chỉ cần hôm nay chú nhỏ bị trưởng bối người trong nhà quán lấy, vậy sẽ không có người chú ý đến anh rồi.

“A...” Chú nhỏ con có bí mật nhỏ gì? Còn bị con phát hiện?” Ông cụ Chu cũng bị hấp dẫn, cháu trai nhỏ này của ông có thể nói là hoàn mỹ, từ nhỏ đến lớn. Chỉ có nó không muốn, chứ không có việc nó không dám làm và làm không được.

Ông ở bên cạnh nhìn nhiều năm như vậy, trong lòng vừa vui mừng vừa chua xót, cháu trai nhỏ có tiền đồ như vậy, ông thực vui mừng, nhưng cháu trai nhỏ cái gì cũng xuất sắc, cái gì cũng không cần đến cái lão già này, làm trong lòng ông không khỏi chua xót.

“Vâng, ngay tại lúc cháu mới đi lên.” Chu Vịnh không nói xong trong một lần, làm khiêu khích hứng thú của mọi người. Cũng là muốn nhìn phản ứng của chú nhỏ một chút.

Kỳ thật hôm nay làm tới thế này là vô cùng mạo hiểm, nếu chọc chú nhỏ

nóng nảy, vậy thì không biết cậu sẽ phải ăn bao nhiêu đau khổ đây. Nhưng vì tự do của bản thân, cậu chỉ có thể liều mạng một chút.

“Nói mau nói mau, đừng sợ chú nhỏ của con, mợ ba sẽ bảo vệ con.” Quách Tĩnh Nhã ở bên cạnh cười nói, trong mấy người con dâu cô ta là nhanh nhẹn nhất, bình thường trên bàn cơm lời của cô ta cũng là nhiều nhất.

Chu Vịnh mới không thích mợ ba này, bình thường thì nhanh mồm nhanh miệng, nhưng lại có chút mơ mộng, nhìn tất cả mọi người hài hoà. Liên cho mình ở nhà họ Chu có nhiều mặt mũi, kỳ thật mọi người đều không vui để chú ý tới cô ta mà thôi.

Cho nên căn bản Chu Vịnh không để ý tới Quách Tĩnh Nhã. Nhìn chăm chăm vào ông cụ, cái người kia mới có thể bảo hộ được cậu.

Nụ cười Quách Tĩnh Nhạc trên mặt cứng đờ. Sau đó cười tươi hơn, cầm đĩa gấp mấy đũa ăn cho hai đứa con của mình.

“Ôi, tôi đây làm trụ cột cho người khác mà cũng không vừa ý, nào Tiểu Thảo, Tiểu Dục ăn nhiều một chút.”

Cô ta suy nghĩ một chút, lại lấy đĩa gấp đũa ăn để vào bát cho Chu Cẩm Du.

“Cẩm Du cũng ăn nhiều một chút, ở nhà mình, cũng đừng khách khí.”

Chu Cẩm Du nhú mày nhìn đồ ăn xuất hiện thêm trong bát của mình, lại nhìn Quách Tĩnh Nhã bên cạnh anh ba, nể tình khoé miệng giật giật, nói: “Chị dâu ba mới khách khí, đây vốn chính là của tôi.”

Nụ cười trên mặt Quách Tĩnh Nhạc sắp không duy trì được, đảo mắt về phía ông xã mình cầu cứu.

Chu Ngạn Kiều cũng biết con dâu của mình có cái miệng không được ưa thích, “Được rồi, con muốn thì gấp cho chính mình là được, ăn nhiều ít nói thôi.” Ông nói xong còn thực cho con dâu mặt mũi, gấp cho cô ta một đĩa thức ăn.

Tuy trong lòng Quách Tĩnh Nhã vẫn không quá cao hứng, nhưng đây là bậc thang cho cô ta leo xuống, nên cùng cười với ông xã, rồi lại gấp đũa ăn cho cha mẹ chồng bên cạnh, đến lúc này mới coi như là yên tĩnh ăn cơm.

Chu Vịnh bên này bị ông cụ Chu ép hỏi vài câu, liền giả bộ chống đỡ không nổi hô: "Ôi, con nói, con vừa mới thấy vẻ mặt chú nhỏ rất ngọt ngào khi gọi điện thoại cho người khác, nhất định là đã tìm được thím nhỏ rồi."

Cậu nói xong, liền vùi đầu vào bát cơm, một bộ dáng sợ hãi khi có người tìm mình tính số, kỳ thật đã sớm dùng khoé mắt quét qua Chu Cận Du rồi.

Chu Cận Du nghe xong lời của cậu ta, cũng không hoang mang mà vẫn là cái bộ dáng không sợ chết kia, cũng không nhìn mọi người, chính là bung bát cơm lên, cẩn thận ăn cơm.

Nhưng mọi người trên bàn ăn vốn đã không còn bình tĩnh như anh, phải biết rằng đại sự lớn nhất nhà họ Chu bây giờ chính là hôn nhân đại sự của Chu Cận Du, năm hai mươi sáu tuổi, người nhà họ Chu đã bắt đầu giục Chu Cận Du, cho phép có bạn gái, nhưng nhìn Chu Cận Du một bộ dáng lầy sự nghiệp làm trọng, bọn họ cũng không quá thúc giục.

Nhưng Chu Cận Du theo tuổi tác tăng dần, mắt thấy đều bốn mươi (mọi người qua ba mươi đều sẽ chạy thẳng đến bốn mươi), vẫn còn chưa có một đối tượng phù hợp, bọn họ liền nóng nảy, mấy năm nay lại càng như vậy, chỉ cần có cơ hội, chỉ cần Chu Cận Du quay về Bắc Kinh, bọn họ đều tìm cách an bài cho Chu Cận Du đi thân cận, kỳ vọng có thể gặp được người thích hợp, nhanh chóng đem chuyện chung thân đại sự định ra.

Nhưng không biết là xảy ra chuyện gì, những cô gái có gia thế tốt tướng mạo tốt nhân phẩm tốt Chu Cận Du đều không để vào mắt, càng về sau thì ngay cả đi thân cận cũng không đi, điều này làm cho trưởng bối nhà họ Chu lo lắng, phải biết rằng người đàn ông lớn tuổi không kết hôn, đó là có khuyết điểm.

Chương 139: Nhà Họ Chu (Hai)

Mẹ Chu Cẩn Du nghe thấy lời nói của cháu trai, thì kinh hỉ nhìn sang con trai nhỏ của mình, “Cẩn Du, Tiểu Vịnh nói là sự thật sao? Con có bạn gái rồi? Con nhà ai? Bao nhiêu tuổi? Các con khi nào thì kết hôn?”

Ngô Khánh Linh cũng bày ra bộ dáng quan tâm, cũng hỏi liên tục không ngừng: “Đúng vậy, Cẩn Du mau nói với thím hai đi, tình huống nhà gái thế nào.”

Chu Cẩn Du giương mắt nhìn thấy mọi người trên bàn đều không ăn, chỉ gất gao nhìn mình, cho dù là hai đứa cháu Tiểu Thao nhỏ tuổi nhất cũng đều nháy mắt tò mò nhìn mình, trong lòng anh thầm thở dài một tiếng, buông bát đũa, lau miệng, nói: “Là có một bạn gái, người thành phố D, gia thế rất bình thường nhà không có bối cảnh, mới tham gia công tác được hai năm, chính là một cô bé bình thường.”

Anh vốn muốn nói là cô gái, nhưng lại có chút lo lắng, cảm thấy tình huống của Vương Tĩnh Kỳ vẫn nên nói là một cô bé sẽ đảm bảo hơn chút.

Chu Cẩn Du đã sớm biết chuyện của mình và Vương Tĩnh Kỳ sẽ không giấu được, hơn nữa anh cũng không cảm thấy mình có điều gì cần thiết phải che giấu, không nói đến hiện tại anh cảm thấy Vương Tĩnh Kỳ rất tốt, chính là nếu anh tìm một cô gái không tốt, nhưng chỉ cần anh xem trọng, thì không có ai có thể ngăn cản anh được. Hơn nữa, đám người trong nhà vốn cũng bởi vì việc này mà là phiền mình, hiện tại mình cũng đã có bạn gái, tại sao lại có thể để cho bọn họ dùng việc này đến để làm quấy nhiễu mình đây.

“Tốt tốt tốt, có bạn gái là tốt rồi, gia thế bình thường cũng không có việc gì, chúng ta cũng không ham muốn cái này.” Ông cụ người đứng đầu nghe chính mồm cháu trai thừa nhận xong, trên mặt cười đều thành hoa cúc, trong lòng ông nghĩ, chỉ cần cháu trai không thích đàn ông, thì hết thầy người khác ông đều có thể chấp nhận.

Đến tuổi này của ông, căn cơ nhà họ Chu đã rất ổn định, một người bình thường hay một chuyện thông thường đều không lay động được nhà họ Chu, hiện tại việc ông quan tâm nhất chính là con trai mình lo hôn sự cho cháu trai nhỏ.

Quách Nhã Tĩnh thấy rất cả mọi người đều gật đầu đồng ý, trong lòng cô ta có chút sốt ruột, bởi vì cô ra đã đáp ứng nhà họ Vương. Sẽ tìm thời gian để giới thiệu con gái nhà họ Vương với chú em nhà mình, đương nhiên chính là biến thành thân cận.

Con gái nhà họ Vương là Vương Diễm Diễm cũng coi như là mỹ nữ nổi tiếng, cô ta đã gặp qua vài lần. Diện mạo cũng được, nhưng chính là cách ăn mặc quá diêm dúa loè loẹt. Không giống con gái nhà đứng đắn, nhưng hiện tại không phải thanh niên đều thích cái luận điệu này sao.

Mẹ Vương Diễm Diễm cùng cô ta ở cùng một đơn vị, được cùng phân công quản lý hai ngành, một người là quản lý tài vụ một người là quản lý nhân sự, đều là thực quyền, nhưng đều nói núi không thể có hai cọt, trong một đơn vị, đương nhiên là không thể có hai nữ cường xuất sắc như vậy. Cho nên nhiều năm như vậy hai người ở trong đơn vị đều chung sống hoà thuận bên mặt ngoài. Nhưng bên trong lại không ngừng ngáng chân đôi phương.

Một thời gian trước mẹ Vương Diễm Diễm đột nhiên bày tỏ khuất phục với cô ta, làm cho cô ta có chút không dám tin, cuối cùng mới biết được bà ta là bởi vì coi trọng em họ của ông xã mình, cũng coi là chú em của cô ta, nên mới chủ động khuất phục, muốn cô ta làm mối từ trong.

Gia thế nhà họ Vương cô ta cũng biết, tuy không hiển hách bằng nhà họ Chu, nhưng cũng bóng dáng nhà họ Vương cũng có chút thấp thoáng trong các ngành quan trọng. Nếu không sao nhiều năm như vậy, mẹ Vương Diễm Diễm lại có khả năng cùng mình “Chung sống hoà bình”.

Càng nghĩ, nếu Chu Cẩm Du thật sự cũng Vương Diễm Diễm kia ở cùng một chỗ như trong lời nói. Thì nhà mình bên này chỉ có lợi chứ không có chỗ nào xấu cả, cho nên cô ta cần gây khó dễ một đoạn thời gian, làm đủ mọi thái độ xong. Cũng nhận lời làm chuyện này.

Đương nhiên cô ta cũng đã nghĩ qua kết quả, nếu hai người vừa mắt nhau đương nhiên là tốt, có lẽ công việc sau này của cô ta sẽ càng thuận lợi. Nếu hai người không để nhau vào mắt, thì cũng không mắc mớ gì đến cô ta cả, cô ta chỉ phụ trách an bài hai người thân cận, cho nên mặc kệ như thế nào có được hay không thì cô ta ở bên trong đều có thể kiếm chút lợi ích.

Nhưng không nghĩ tới Chu Cẩm Du nhiều năm như vậy cũng không tìm được đối tượng mà lần này trở về lại nói có bạn gái, cô ta đã đáp ứng nhà họ Vương an bài thân cận rồi phải làm sao bây giờ?

Quách Nhã Tĩnh nhìn bà mẹ chồng ngày thường thích soi mói nhất một chút, cũng là bộ dáng cảm thấy hứng thú, cô ta cắn chặt răng nói: “Ông nội. Nói cũng không phải như vậy, cái loại dân chúng nhỏ bé như thế sao xứng với Cẩn Du chứ. Cẩn Du là thân phận gì, về sau mang đi ra ngoài không phải là làm cho người nhà bị chê cười sao.”

Gia tộc lớn như nhà họ Chu. Hôn nhân của bọn nhỏ vốn đều tồn tại chút ít mục đích chính trị, chỉ có cường cường liên thủ thì gia tộc mới có thể hưng thịnh lâu dài.

Đời thứ ba nhà họ Chu trừ Chu Cẩn Du ra, thì những người khác đều phải đối mặt như thế, Quách Nhã Tĩnh không biết Chu Cẩn có khả năng là cái ngoại lệ kia.

Những thứ này trong lòng mỗi người đều tựa như gương sáng, nhưng không ai lấy ra nói trước mặt mọi người.

“Nhã Tĩnh, đừng nói lung tung, cái gì gọi là dân thường nhỏ bé, chúng ta chính là dân chúng, chính là tính chất công việc của chúng ta khác biệt với họ mà thôi, không cần lấy thân phận hay không thân phận ra nói chuyện.” Ngô Khánh Linh trừng mắt liếc con dâu một cái, mở miệng khiển trách.

Bà gả vào nhà họ Chu bốn mươi năm, đối với tính tình ông cụ đều hiểu rõ, vốn lúc ông cụ còn tại vị, đối với công việc luôn cẩn trọng, nhưng đạo lý đối nhân xử thế của những phương diện này cũng không trở nên u mê, những ông bạn chiến hữu ở đây lúc trước cũng ăn nhiều thiệt thòi, cũng biết tính tình ông cụ chính là cố chấp.

Mấy năm nay, một đám các cụ này đều đã qua đời hoặc lui xuống dưới, tính tình ông cụ cũng càng ngày càng như đứa nhỏ, cuối cùng thường hay cùng bọn tiểu bối ôn lại những năm đó, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, bây giờ có được những ngày tốt đẹp, đều là công lao của nhà nước, ông cụ là được nhà nước bồi dưỡng để đi vào quân đội, việc kiên quyết phải làm đều vì người dân phục vụ, cho tới bây giờ ông đều làm đầy tớ vì nhân dân phục vụ, cho nên ông cụ phi thường chán ghét người trong nhà tự nắm giữ thân phận cao hơn so với người khác, vừa như vậy, lại vừa như thế.

Hơn nữa, cho dù là có chướng mắt cô gái như vậy, cũng không được nói trắng ra như thế, rất làm mất lòng người.

Nhìn thấy sắc mặt chị dâu cả có chút khó coi, chỉ biết là chị dâu cả cũng không vừa ý.

Quả nhiên ông cụ hơi nhíu mày khi nghe xong lời nói của con dâu thứ hai mới buông lỏng nói, “Lời nhà lão nhị này ta thích nghe, ta và các con đã nói qua bao nhiêu lần, cha ta ông nội của ta khi đó đều là ở nông thôn làm lão nông kiếm đất ăn, nếu không lúc trước trong nhà sẽ thật sự không sống nổi, ta cũng sẽ không bỏ nhà cửa cầm súng đi đánh đuổi chó Nhật. Sau đó nhà nước tín nhiệm ta, cho ta công việc để làm, ta đây đều toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ. Các con về sau cũng phải như vậy, mặc kệ làm ở vị trí công tác gì, mục đích của các con đều giống nhau, vì nhân dân phục vụ biết không?” Ông cụ lại bắt đầu luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại, ông nói xong còn nhìn nhóm con cháu, muốn nhìn bọn học cam đoan.

“Cha, cha yên tâm, chúng con và những đứa trẻ nhà họ Chu đều nghe lời.” Chu Hoàng Nghị nhanh nhẹ hạ cam đoan trấn an cha già, ông cụ đã hơn tám mươi tuổi, tuy bác sĩ nói thân thể ông vẫn còn tốt, nhưng cũng nói không cho ông cụ có cảm xúc dao động quá lớn, sẽ ảnh hưởng tới sức khoẻ.

Ánh mắt không vui của tất cả mọi người đều liếc nhìn kẻ gây chuyện Quách Tĩnh Nhã một cái, sau đó đều nhao nhao dụ dỗ ông cụ Chu.

Ông cụ Chu nhìn con cháu đều nghe lời như vậy. Vừa lòng gật gật đầu, trên mặt lại cười tươi.

“Ha ha, Cẩn Du con mau nói với ông nội. Cô bé kia bao nhiêu tuổi, chừng nào thì con dẫn về nhà cho ông nội gặp đây.”

“Đúng. Mau cùng nói với mẹ, cái cô bé kia trong nhà còn có những người nào, làm công việc gì. Tại sao các con biết nhau.” Giang Văn Ngọc cũng có bộ dáng sốt ruột.

Nhìn vẻ mặt vội vàng đầu đầy tóc bạc của Giang Văn Ngọc ai có thể nghĩ tới bà vốn là một người phụ nữ kiên cường cố chấp. Lúc tuổi trẻ, ở nhà trừ ông cụ ra, bà nói một thì không có hai, chính hai đứa con gái trong hai đứa con sinh đôi một trai một gái của mình cũng đều bị bà hướng cho tới mục đích lớn lao từ nhỏ, đó là tìm đối tượng kết hôn cũng do một tay của bà, lúc trước bọn nhỏ cũng không có tuân theo mà nổi dậy. Nhưng đều bị bà dùng ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh trấn áp xuống, hiện tại hai đứa con gái đều trôi qua hoà hợp mỹ mãn. Chỉ có đứa con trai nhỏ bị ông cụ nuôi nấng này là ngoại lệ.

Nhiều năm như vậy, cũng đã lớn bằng đầy tuổi, bà cũng không mài được tính tình của đứa con trai nhỏ này, bà và ông cụ đều có suy nghĩ giống nhau, chỉ cần trước khi hai người bọn họ nhắm mắt xuôi tay, có thể nhìn thấy con trai nhỏ cháu trai nhỏ kết hôn sinh con, cuộc sống hạnh phúc là bọn họ cũng thoả mãn rồi.

“Ôi, bà nội, bà đừng hỏi một lúc nhiều như vậy. Làm cho chú nhỏ trả lời như thế nào được.” Chu Hàm ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

“Đúng đúng, hỏi một đống, hỏi một đống.” Ông cụ nhận phê bình. Sau đó lại trông mong nhìn Chu Cẩm Du, hy vọng anh có thể nhanh chóng nói.

Chu Cẩm Du nhìn người thân trên bàn, cảm thấy có lẽ lộ ra một chút cũng thoả đáng, “Cô ấy là một giáo viên, qua năm sẽ hai mươi lăm tuổi, bộ dáng bình thường, chính là một người bình thường.”

“Giáo viên được, giáo viên được, về sau vấn đề giáo dục cho đứa nhỏ của các con sẽ không lo nữa.” Ông cụ nghe xong gật gật đầu.

“Hai mươi lăm tuổi à. Hơi trẻ một chút, nhưng cũng tạm được.” Giang Văn Ngọc nghĩ qua lễ mừng năm mới con trai mình đã ba mươi ba rồi. Hai người kém nhau tám tuổi, cũng không tính là vấn đề lớn gì.

“Bộ dáng bình thường à? Không có khả năng đi. Ngay cô bé xinh đẹp cháu gái Lưu trưởng phòng mà em còn chướng mắt, em sẽ coi trọng một người bình thường sao, không phải là giống nhà Trần tư lệnh” Quách Tĩnh Nhã cả kinh sợ hãi, nói ra phần sau như ý thức được mình nói không đúng, chính mình liền che miệng lại.

Ý tứ kia mọi người ngồi ở đây nghe đều hiểu, không phải là nói cô bé nhà người ta muốn bay lên ngọn cây làm phượng hoàng, cho nên mới vụng trộm dùng mách khoé quyến rũ Chu Cẩm Du sao. Chuyện như vậy thường xuyên có ở trong vòng luẩn quẩn của bọn họ, năm trước còn nghe nói con trai Trần tư lệnh ở bên ngoài làm một nữ sinh lớn bụng, người ta tìm tới tận cửa yêu cầu phụ trách.

Mà miệng cô ta nói cháu gái Lưu trưởng phòng, là năm đó lúc Chu Cẩm Du về nhà, đã an bài một đối tượng thân cận, bộ dáng rất đẹp, cái gì cũng xứng với anh, kết quả là Chu Cẩm Du cho con nhà người ta ba chữ “Không thấy thích”, liền phát tay áo rời đi.

Ánh mắt Chu Cẩn Du lạnh lùng nhìn lướt qua chị dâu thứ ba, muốn nói trong nhà người anh phiền chán nhất, không ai khác chính là cái chị dâu thứ ba này, gia tộc lớn dạy dỗ con gái, nhưng trong công việc lại là một người hẹp hòi, lúc người khác nói chuyện cho dù không liên quan đến hiển hách của cô ta, thì cô ta không ở bên trong chọc ngoáy hai cái, thì giống như cả người cô ta sẽ không thoải mái vậy. Cô ta muốn phát biểu ý kiến cũng được, nhưng không phải lúc nào cũng nên nói những lời người khác không thích nghe, đây không phải là tự tìm việc sao.

“Cô câm miệng, không nói được thì đừng nói, ngồi ngốc một bên đi.” Anh ba Chu Ngạn Kiều quát lên.

Quách Nhạc Tĩnh mấp máy miệng, thấy tất cả mọi người đều làm như không có nghe thấy, cũng không dám nói cái gì, chỉ uýnh uýnh ngồi ở một bên không lên tiếng nữa.

“Tiếp, nói cho ông nội biết, cái cô bé kia tên là gì vậy.”

“Ông nội, cô ấy tên là Vương Tĩnh Kỳ.”

“Được, vừa nghe tên đã thấy chính là cô gái tốt.” Ông cụ Chu vỗ đùi nói.

“Ừ, tạm được, rất cần mẫn, bình thường đều dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm cái gì cũng có thể làm.” Chu Cẩn Du biết ông nội mình thích nhất dạng cô bé gì, chính là người giữ khuôn phép cần cù chăm chỉ.

“Tốt, tốt, nói cho con biết, ông nội muốn gặp một lần, Cẩn Du, con chừng nào thì dẫn người về cho ông nội xem.”

“Ông nội, nào có nhanh như vậy, chúng con vừa mới quen thời gian không lâu, còn chưa tới nơi tới chốn.”

Chương 140: Nhà Họ Chu (3)

Chu Cẩm Du nằm trên giường, mệt mỏi vuốt cái trán, xem ra chuyện yêu đương của mình bị bại lộ chính là một sai lầm, trong nhà có quá nhiều người, người này quan tâm hỏi một câu, người kia cũng hỏi một câu, cả ngày hôm nay hết lần này đến lần khác anh phải liên tục trả lời về mấy chuyện của Vương Tĩnh Kỳ.

Nếu không phải vì bản thân anh thật sự chịu không nổi, chắc chắn những người đó sẽ còn chưa chịu bỏ qua cho anh, thật là, chuyện anh có bạn gái rất thân kỳ sao? Anh cũng là một người đàn ông bình thường kia mà.

Trong phòng sách dưới lầu, Chu Hoàng Nghị ngồi sau bàn làm việc, nhìn hai đứa con trai đứng trước mặt, sắc mặt nghiêm túc giao phó: "Các con ngay lập tức đi điều tra về con bé đó."

Ông suy nghĩ một lát, nói thêm một câu: "Bất kể kết quả như thế nào, trước không cần nói cho mẹ các con biết."

Chu Quân Kỳ và Chu Quân Huy nhìn nhau, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Ba, nhìn dáng vẻ của Chu Cẩm Du hôm nay, có vẻ nó rất thích con bé đó, ba xem. . ." Chu Quân Huy không biết trong lòng ba mình nghĩ như thế nào, dù sao chuyện liên quan đến con trai bảo bối nhà họ Chu, thì phải luôn dựa theo ý kiến của ông cụ mà làm.

Chu Hoàng Nghị nhớ tới nụ cười nhàn nhạt vui vẻ của ông cụ hôm nay, lắc đầu nói: "Trước đừng để ý tới mấy chuyện đó, nếu thật sự chỉ là một cô gái bình thường, Cẩm Du nó thích, thì nhà họ Chu chúng ta cũng không có gì để nói."

Trước giờ đàn ông nhà họ Chu không phải là người đơn giản dễ lừa gạt, sinh trưởng trong hoàn cảnh như vậy mà không có đầu óc suy nghĩ, đã sớm bị người ta ăn hết ngay cả mảnh xương vụn cũng không còn. Huống chi sự nghiệp nhà họ Chu lớn, có nhiều năm nắm giữ quyền cao chức trọng vững vàng trong thành phố, bấy nhiêu cũng đủ để chứng minh tất cả.

Chu Hoàng Nghị tuổi cũng đã cao, tính tình dễ chịu hơn nhiều rồi, bây giờ không có chuyện gì để ông lo lắng nữa hết, chỉ còn có một đứa con trai này.

Cho nên chuyện con trai cưới vợ, nếu nó thật sự thích, mà cô gái đó cũng ngoan ngoãn, vậy thì không cần điều kiện gì khác nữa.

"Dạ, con biết rồi." Chu Quân Huy dứt khoát nói.

Đối với chuyện em trai mình được cưng chiều, anh ta không có thái độ gì hết. Ngay từ khi em trai ra đời đã như vậy rồi, anh ta cũng qua cái thời ghen tỵ.

Gương mặt Chu Bảo Cầm âm trầm cúp điện thoại. Nghĩ đến chuyện em dâu nói với mình, chị ta hận không thể ngay lập tức chạy như bay về nhà họ Chu, làm cho thằng em trai mình thức tỉnh.

Thằng em trai nhà mình thông minh tháo vát sống nửa đời người, kết quả hiện tại lại bị một con nhỏ không ra gì quyến rũ, nghĩ tới đó thôi mà lửa giận của chị ta đã dâng trào.

"Sao vậy, ai gọi điện thoại cho em?" Trịnh Tiến Bản từ trên lầu đi xuống thấy vợ mình đang ngồi trên ghế salon, trong tay còn nắm chặt điện thoại di động.

Chu Bảo Cầm nhìn chồng mình, sắc mặt khó coi. Chị ta cong khóe miệng cười lạnh: "Hừ, ai gọi cho em hả? Anh sợ có ai gọi cho em có phải không?"

Trịnh Tiến Bản nhìn bộ dạng vợ mình, trong lòng cực kỳ mệt mỏi: "Bảo Cầm, chuyện lần trước anh đã giải thích rồi, cũng đã chứng minh chỉ là hiểu lầm thôi, em còn chưa chịu tin anh, chúng ta thật là không dễ nói chuyện với nhau mà."

Lúc trước, có người nói với Chu Bảo Cầm chuyện Trịnh Tiến Bản tuyển vào một cô thư ký xinh đẹp, cũng nhiều lần Trịnh Tiến Bản khen ngợi cô ta xuất sắc trước mặt người khác. Tham gia bữa tiệc nào cũng đưa cô ta theo, sau này bên ngoài truyền ra tin đồn Trịnh Tiến Bản và cô thư ký đó có chút mờ ám, mặc dù bây giờ còn chưa có quan hệ gì, nhưng chắc chắn sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Chu Bảo Cầm và Chu Quân Huy là hai anh em sinh đôi một trai một gái, cũng là con gái nhỏ nhất của nhà họ Chu, cho nên trước kia lúc còn chưa lấy chồng rất được gia đình chiều chuộng, sau khi kết hôn, bất kể phương diện nào nhà họ Trịnh cũng nhường nhịn nhiều hơn đối với cô con dâu này, vì vậy cho nên tính tình chị ta có chút ngang bướng.

Bình thường thì không sao, nhưng chỉ cần nghe ai đó nói chồng mình có gì mập mờ với người khác, thì y như rằng sẽ làm náo loạn cả nhà họ Trịnh lên. Trịnh Tiến Bản nhiều lần đổ dành chị ta, bên gia đình nhà họ Chu, đặc biệt là chị cả cũng thường xuyên khuyên nhủ chị ta. Rõ ràng là đã nói cho chị ta biết, loại cách làm này sẽ không giải quyết được vấn đề gì, mà còn sẽ đẩy Trịnh Tiến Bản ra xa hơn.

Lần nào Chu Bảo Cầm cũng cặn kẽ nghe lời khuyên nhủ của mọi người, sau đó cũng rất hối hận về sự nóng nảy của mình, tuy nhiên khi gặp mấy chuyện như vậy, chị ta cũng không thể nào không chế được mình.

Chuyện cô thư ký lần này, coi như Chu Bảo Cầm còn có chút lý trí, sau khi nghe xong không có lập tức đến chỗ làm của Trịnh Tiến Bản quậy phá, mà chỉ len lén đi theo phía sau để theo dõi Trịnh Tiến Bản, không tới một tháng đã bị Trịnh Tiến Bản phát hiện, đồng thời Chu Bảo Cầm cũng biết được, Trịnh Tiến Bản và cô thư ký đó không có quan hệ gì hết, chủ yếu là cô thư ký cố ý, còn Trịnh Tiến Bản vô tình.

Trịnh Tiến Bản liền về nhà nói rõ chuyện này với Chu Bảo Cầm, sau khi hai người nói ra tất cả mọi chuyện, cũng coi như là hòa hảo, hơn nữa Trịnh Tiến Bản còn liên tục bảo đảm, nhiều năm làm vợ chồng như vậy, anh ta thật sự chưa bao giờ có suy nghĩ gì với những người phụ nữ khác, hy vọng chị ta có thể tin nhiệm mình. Lúc này nhà họ Trịnh mới coi như là được yên ổn.

Chu Bảo Cầm nhìn chằm chằm anh ta như muốn bộc phát cơn tức, đột nhiên nghĩ đến chỗ này không phải nhà mình, mà là nhà chồng, hơn nữa cũng nhớ lại những gì chị cả đã từng khuyên bảo mình, chị ta cố gắng đè cơn tức giận của mình lại, nhưng lúc nói chuyện vẫn còn hầm hừ.

"Là Nhã Tĩnh gọi điện thoại cho em, nói Cẩn Du bị một con nhỏ không ra gì mê hoặc, công khai chuyện yêu đương với con nhỏ đó với ông nội và ba mẹ em." Nói xong, Chu Bảo Cầm nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên: "Thật là, ngày nay mấy thứ người không ra gì đúng là không biết xấu hổ, làm như chưa từng nhìn thấy đàn ông vậy, vừa thấy sẽ nhào lên mà bám víu, cũng không thèm nhìn xem thân phận của mình là cái gì." Chị ta nói xong, còn liếc ông chồng của mình một cái.

Trịnh Tiến Bản và chị ta đã làm vợ chồng hơn hai mươi năm, làm sao lại không biết tính khí bướng bỉnh của vợ mình.

"Đừng nói chuyện khó nghe như vậy, tính tình của em dâu em như thế nào em còn không biết sao? Đó chính là một người không có lợi lộc thì không nhảy vào, khẳng định là cô ta có ý kiến gì, cho nên mới gọi điện thoại cho em, em cũng đừng có mà ngu ngốc chui vào trong cái lưới giăng sẵn của người ta, hơn nữa chẳng lẽ em không hiểu rõ bản tính thằng em trai bảo bối Chu Cận Du của em sao? Mấy lời này mà để cho em trai bảo bối của em nghe được, thì em tự mà lo thân đi."

"Em là chị của nó, em quan tâm tới nó không được sao?"

"Anh biết là em có lòng tốt, nhưng có khi lòng tốt của mình cũng có thể làm nên chuyện xấu. Chưa kể, ông cụ nhà em vẫn còn sống, mẹ em so với em còn quan tâm tới em trai em hơn, em chỉ cần đứng bên cạnh nhìn, chừng nào cần đến em ra tay thì em hãy làm." Trịnh Tiến Bân ngồi xuống ghế salon, đưa tay kéo vợ mình qua.

"Đó là em trai em, em có thể đứng một bên nhìn thôi sao, anh không biết mẹ em đâu, đoán chừng chỉ cần là một người phụ nữ, thì bà ấy sẽ không có ý kiến gì. Vậy làm sao mà được? Em trai em xuất sắc như vậy, mấy người phụ nữ không ra gì không xứng với nó. Không được, đợi qua mừng hai về nhà, em phải nói cho rõ với thằng Cận Du." Chu Bảo Cầm nghĩ mình cũng nên cẩn thận tìm mấy cô gái gia thế tốt để giới thiệu cho em trai.

Trịnh Tiến Bân nhìn cánh tay trống rỗng của mình, lại nhìn qua bà vợ đang vội vàng gọi điện thoại. Trong lòng anh ta thở dài, người vợ này của anh ta cho dù có khuyên rằng giáo dục đến thế nào cũng không bỏ được tính cách nóng nảy này, chỉ cần hơi bị người khác khích bác chút xíu sẽ dễ dàng trở nên kích động, lúc còn trẻ anh ta cũng tức giận, nhưng hai người cũng đã có con rồi, với lại hai bên gia đình cũng không cho bọn họ ly hôn, vì vậy cố chịu đựng thôi.

Chờ đến ngày mừng hai, Chu Bảo Cầm đã sớm sắp xếp xong xuôi, lôi kéo chồng con trở về nhà mẹ đẻ.

"Chị dâu, Cận Du đâu rồi?" Chu Bảo Cầm vừa vào nhà, nhìn thấy chị dâu thì vội vàng hỏi.

"Ai chà, xem em nôn nóng chưa kìa, năm hết tết đến vội vàng cái gì." Lý Kim Hồng thành linh bị cô em chồng lôi kéo nên sợ hết hồn.

"Chị đừng quan tâm, mau nói cho em biết Cận Du đang ở đâu? Đang trong

phòng ngủ hay phòng sách?" Chu Bảo Cầm không thả người, kiên quyết hỏi đến cùng.

Cánh tay Lý Kim Hồng bị em chồng nắm chặt nên hơi đau.

"Bảo Cầm, em mau buông chị dâu ra đi, có gì từ từ nói." Trịnh Tiến Bản vừa đi vào nhà đã thấy vợ mình lại bắt đầu rồi, vội vàng đứng phía sau nói giúp.

Lý Kim Hồng thấy em rể nể mặt cong miệng cười. Sau đó ôn hòa nói với Chu Bảo Cầm: "Cần Du đang ở trên lầu, trong phòng nó, sau khi ăn sáng xong, nó chưa hề đi xuống."

Chu Bảo Cầm nóng lòng, ngay lập tức buông tay ra, không thềm quan tâm ông chồng Trịnh Tiến Bản và đưa con trai Trịnh Diệu Thần ở sau lưng, vọt thẳng lên lầu.

Trịnh Tiến Bản bất đắc dĩ nói xin lỗi với Lý Kim Hồng: "Chị dâu, Bảo Cầm chính là người hấp tấp nóng nảy như vậy, chị đừng chấp nhặt với cô ấy."

"Làm gì có, đều là người một nhà mà. Cứ coi ở đây như nhà của em đi, đừng khách sáo. Diệu Thần mau lại đây, để mợ nhìn một chút xem nào, hình như cao hơn rồi." Lý Kim Hồng nhìn thấy anh đang đi vào, cười vui vẻ.

Lại nói đến Chu Bảo Cầm, về đến nhà còn chưa kịp chào hỏi cha mẹ người lớn gì. Trước tiên là chạy lên lầu hai, đi tới phòng em trai. Cửa cũng không thềm gõ mà trực tiếp đi vào.

"Cần Du, em có ở đây không?"

Chu Cần Du đang nằm trên giường, cầm điện thoại di động nói chuyện phiếm với Vương Tĩnh Kỳ. Anh biết năm nay Vương Tĩnh Kỳ chỉ có một mình ở Lan Hòa Tiểu Trúc, nghĩ cô có một mình cô đơn, trong lòng anh có chút khó chịu, hai ngày nay mỗi khi rảnh rỗi là lại gọi điện thoại cho cô, hàn huyên với cô, cho cô đỡ buồn.

"Em chờ đi, chờ anh về rồi chúng ta cùng đi mua, ừ, ừ, được rồi, bên này anh có chút chuyện, lát nữa gọi cho em sau." Chu Cần Du mỉm cười cúp điện thoại, đến khi quay đầu qua nhìn chị hai của mình, nụ cười trên mặt liền biến mất.

"Chị hai, chị về rồi sao." Anh không thích người khác mắt lịch sự chưa được

sự đồng ý của anh mà đã vào phòng anh, người trong nhà cũng đều biết cái tật xấu này của anh, cho nên không ai làm trái lại, chỉ có một mình người chị hai này, mỗi khi làm sai sẽ sửa lỗi, nhưng sửa rồi vẫn sẽ tái phạm.

"Chị hai, sao không ở dưới lầu nói chuyện với ông nội và ba mẹ?" Chu Cẩn Du không trả lời câu hỏi của chị ta mà lãng qua chuyện khác.

"Ái chà, không phải là chị đang gấp lắm sao, chị nghe nói em có bạn gái, còn là một cô giáo có phải không?" Chu Bảo Cầm trực tiếp đi tới ngồi ngay mép giường, chờ câu trả lời của Chu Cẩn Du.

Chu Cẩn Du nhìn cái giường của mình một lát, hít sâu một hơi, dời tầm mắt: "Chị nghe ai nói?"

"Hãy da, em đừng quan tâm, em trả lời câu hỏi của chị trước, chuyện này có đúng là thật hay không." Chị ta vẫn luôn không tin vào chuyện này, thằng em trai mình quá xuất sắc, cho dù là người phụ nữ đang hoàng còn chưa chắc xứng với em trai nhà mình, chứ đừng nói đến người phụ nữ tầm thường mà Quách Nhã Tĩnh đã nhắc đến.

Chu Bảo Cầm không nói thì Chu Cẩn Du cũng biết, nhất định là hai người phụ nữ bên nhà chú hai của anh nói ra chứ ai. Bây giờ ông cụ Chu và Chu Hoàng Nghị ở chung nhà, chú hai Chu Tấn Nham từ mấy năm trước đã dẫn theo vợ con chuyển nhà ra ở riêng. Do sắp qua năm mới nên cả gia đình mới tới đây, cùng sum họp với ông cụ Chu.

"Là thật, em có bạn gái, bạn gái em là giáo viên."

Chương 141: Nhà Họ Chu (4)

"Cái gì, chuyện Nhã Tĩnh nói là sự thật sao? Cẩn Du, em không biết suy nghĩ hay sao, thân phận của em là cái gì, tại sao lại quen với một cô giáo chứ?" Về mặt Chu Bảo Cầm khiếp sợ tỏ vẻ không đồng ý.

Chu Cẩn Du nghe xong cũng không tức giận mà chỉ cười, hỏi ngược lại: "Chị hai, chị nói thân phận của em là gì?"

Không đợi Chu Bảo Cầm trả lời, anh nói tiếp: "Em chính là một nhân viên công vụ, chức vụ có hơi đặc thù một chút, thân phận như vậy tìm một người giáo viên không phải là vừa vặn rồi sao?"

Chu Bảo Cầm nghe vậy hơi sững sốt, bởi vì không ngờ Chu Cẩn Du sẽ nói như vậy, nhưng ngay sau đó chị ta đã trở nên nóng nảy.

"Em nói nhầm cái gì đó, em là người của nhà họ Chu có biết không? Người nhà họ Chu đó! Xem ra em bị con nhỏ không ra gì đó mê hoặc rồi, cứ nhiên lại nói ra mấy lời vô nghĩa như vậy! Chị phải tìm cơ hội gặp mặt con nhỏ giáo viên đó mới được, đúng là có năng lực, làm giáo viên mà cũng có thể đi theo thị trường." Chu Bảo Cầm vừa nói vừa làm ra bộ dạng xắn tay áo.

Chu Cẩn Du nghe chị ta nói xong, mặt mũi hoàn toàn trầm xuống: "Chà, lâu rồi không gặp, khả năng mắng chửi người khác của chị đúng là lên tay rồi, còn có thể mắng em trai mình mà không cần dùng đến mấy lời lẽ thô tục."

Nói một giáo viên mà cũng có thể đi theo thị trường, tức là mắng Vương Tĩnh Kỳ là người phụ nữ không đứng đắn, đồng thời cũng là mắng một người thị trường như anh phóng đảng không kiềm chế được, tóm lại là nói hai người bọn họ là một đôi gian – phu - dâm - phụ.

"Chị, chị mắng em hồi nào chứ, chị là đang mắng con nhỏ không ra gì đó được chưa!" Chu Bảo Cầm nhất thời không biết nói thế nào chỉ có thể ngây ngốc phản bác.

"Được rồi, chị đừng có dùng phong cách đối xử với anh rể mà áp dụng cho em, chuyện của em chị đừng xía vào." Chu Cẩn Du đẩy nhẹ Chu Bảo Cầm một cái, để chị ta đứng dậy, anh xuống giường, bây giờ anh không muốn tranh cãi với người chị không biết lý lẽ này nữa.

"Haizzzz, thái độ của em là sao đây? Chị là chị của em, chị quan tâm tới em thì có cái gì không đúng! Chưa kể, em thử nhìn xem người phụ nữ em lựa chọn là người như thế nào. . ." Chu Bảo Cầm nhìn thẳng em không thềm để ý tới mình mà đi ra khỏi phòng ngủ, cũng vội vàng đi theo phía sau giải thích.

Cứ như vậy, hai người một trước một sau xuất hiện trong phòng khách nhà họ Chu.

Lúc này phòng khách nhà họ Chu đang ngồi đầy người. Người chị sinh đôi của Chu Quân Kỳ là Chu Lệ Phương dẫn theo ông chồng Dương Tường Lỗi cùng con trai Dương Văn Nhuận về nhà, hai người Trịnh Tiến Bản và Trịnh Diệu Thần đang líu ríu nói chuyện phiếm với ông cụ Chu.

Đương nhiên ngày mừng hai là ngày con dâu về nhà mẹ đẻ, cho nên anh hai Chu Quân Huy đã dẫn theo vợ con về nhà mẹ vợ, còn anh cả vẫn ở nhà bởi vì hiện tại ba mẹ vợ không có ở thủ đô.

"Hai đứa làm sao vậy?" Ông cụ mặc dù đã lớn tuổi, nhưng mắt còn rất tốt, lúc này ông đang nói chuyện với cháu gái lớn, cháu trai ông vừa đi xuống, ông đã lập tức nhận ra.

Chu Cẩm Du không nói gì, trực tiếp đi tới ngồi bên cạnh Giang Văn Ngọc.

Trịnh Tiến Bản thừa biết, nhất định là bà vợ mình lại làm ra chuyện ngu xuẩn gì rồi, vội vàng nói: "Bảo Cầm mau tới đây, qua năm mới rồi, về nhà cũng không chúc tết ba mẹ và ông nội sao!"

Anh ta vừa nói vừa kéo Chu Bảo Cầm đang định ngồi xuống chỗ bên cạnh Chu Cẩm Du qua một bên, nhỏ giọng nói bên tai chị ta: "Em trai em thật vất vả mới về nhà được một chuyến, em đừng nói mấy chuyện vô nghĩa kia với nó."

Chu Bảo Cầm mấp máy môi định phản bác, chị ta là vì quan tâm đến em trai cho nên mới để ý! Nhưng nhớ đến thái độ thẳng em mình lúc trong phòng ngủ, lại nhìn lại gương mặt hầm hầm của Chu Cẩm Du lúc này, cho nên quyết định không nói gì, cũng ngoan ngoan bị Trịnh Tiến Bản kéo ngồi trên ghế salon, chào hỏi người nhà.

Mọi người sum họp lại hàn huyên với nhau, nói chuyện một hồi, đề tài

không tự chủ lại quay trở về câu chuyện của Chu Cẩm Du và Vương Tĩnh Kỳ.

Mặc dù bây giờ người nhà họ Chu chưa từng thấy qua Vương Tĩnh Kỳ, nhưng đều biết tên cô.

Chu Quân Kỳ nhìn cha mình, biết mình phải đóng vai ác, đành phải ho khan một tiếng, dẫn đến sự chú ý của mọi người. Cẩm thận lựa lời hỏi: "Cẩm Du, theo như lời em nói thì cô bé Tĩnh Kỳ này rất xuất sắc, là một cô gái tốt và ngoan ngoãn. Một người xuất sắc như vậy, có phải có rất nhiều người theo đuổi không? Bình thường cũng chưa từng nghe em nhắc qua, thời đi học hay đi làm cô ấy có người yêu hay chưa."

Nhìn tất cả mọi người đều nhìn mình chằm chằm, đặc biệt là ánh mắt lạnh như băng chăm chú của mẹ và em trai út, trong lòng anh ta thầm nghĩ, mình đã rất cố gắng lựa lời mà nói rồi, sao mọi người đều hiểu ý vậy chứ.

Anh ta thầm oán giận sự trốn tránh trách nhiệm của ba anh ta và Chu Quân Huy, bỏ anh ta một mình đối mặt, cuối cùng vẫn cố gắng đè nén áp lực, cong khóe miệng, ráng mỉm cười, đưa tay vuốt vuốt tóc Chu Cẩm Du, giống như lúc còn nhỏ, giải thích: "Ha ha, anh cả chỉ là muốn hỏi em làm thế nào mà cướp được trái tim con gái người ta thôi ấy mà!"

Chu Cẩm Du để mặc bàn tay anh cả xoa xoa đầu mình, sau đó mới đưa tay sửa sang lại đầu tóc: "Anh cả, chúng ta đều là người một nhà, nếu em đã nói chuyện của Tĩnh Kỳ với mọi người, thì sẽ không sợ mọi người điều tra, có chuyện gì anh cứ trực tiếp hỏi thẳng."

"Đúng vậy! Anh cả, có phải người phụ nữ kia có cái gì không tốt hay không? Có phải cô ta bắt cá hai tay không? Em biết ngay mà. . ." Chu Bảo Cầm cũng đã nhận ra, nhất định là mọi người trong nhà đã biết chuyện của Vương Tĩnh Kỳ, còn đi điều tra, mà cũng đã tra ra được chuyện gì không hay rồi.

"Em câm miệng, ba mẹ đều đang ở đây, không tới lượt em nói chuyện." Chu Lệ Phương là chị cả, bình thường rất có tiếng nói trong nhà, chị ta đã sớm nhìn ra dáng vẻ không thèm quan tâm của em trai, biết chắc em trai mình đã biết tất cả mọi chuyện từ trước khi gia đình điều tra rồi.

"Chị cả, chị không biết đâu. . ." Chu Bảo Cầm không có năng lực quan sát giống như Chu Lệ Phương, chỉ nghĩ rốt cuộc cũng có thể vạch mặt con nhỏ không ra gì kia rồi, làm sao có thể cam tâm đứng nhìn cho được.

"Chị không biết thì em sẽ biết sao? Đừng thấy gió thì là mưa, bao nhiêu tuổi rồi, biết suy nghĩ một chút đi!" Chu Lệ Phương không cần suy nghĩ cũng biết, bằng cách nào em gái biết chuyện của Chu Cẩm Du, nhất định là có người mách lẻo, mà mục đích của mấy người đó là gì, khỏi suy nghĩ cũng biết luôn.

Lúc này mẹ Chu cũng không nhịn nổi nữa mà quát lên: "Bảo Cẩm mau im miệng, để cho anh con nói chuyện." Bà thật vất vả mới tìm được một người con dâu, thân phận gì bà cũng không thêm quan tâm, vậy thì còn vấn đề gì nữa đây?

"Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là lúc trước em út có nói chuyện về cô bé kia, lúc buổi tối con về thành phố D tìm bạn học cũ để chúc Tết, không chú ý nên lỡ nói ra. Mà người ta cũng là người tốt, đã giúp con điều tra, sáng sớm hôm nay mới gửi tài liệu qua cho con." Cho dù là tự mình hạ lệnh cho người ta đi điều tra cô gái đó, nhưng trước mặt em út của mình vẫn phải tìm lý do, nếu không thẳng nhóc cứng đầu này mà giờ chứng thì ông cụ trong nhà cũng không kiềm chế nổi.

Đương nhiên anh ta càng không thể tiết lộ chuyện này là chủ ý của ba anh ta!

"Cháu đừng nói mấy lời vô dụng nữa, có vấn đề gì thì nói mau!" Ông cụ nhìn anh ta nói nửa ngày vẫn còn chưa đi vào vấn đề chính, bất mãn vỗ mạnh một cái lên ghế salon.

"Ha ha, cô bé kia quả thật là không tệ, cũng không khác lắm với những gì Cẩm Du đã nói, chẳng qua là, tình trạng hôn nhân của cô ấy có ghi là đã ly dị." Chu Quân Kỳ thức thời nói rõ mọi chuyện, còn về việc phải làm sao, cứ để người lớn lo.

Lời nói này của anh ta hoàn toàn làm mọi người trợn tròn mắt. Chuyện này bọn họ đúng là không ngờ tới.

"Chính xác, em đoán là đúng rồi mà! Cô gái kia chính là một người phụ nữ lãng lơ, mới chừng đó tuổi mà đã ly hôn! Nhất định là lúc trước yêu đương lãng nhãng với mấy người đàn ông, bị nhà trai biết, cho nên mới bị ép ly hôn! Cẩm Du, em đừng giả vờ ngớ ngẩn nữa, người phụ nữ như vậy mà em có thể cưới được sao? Làm sao có thể vào cửa nhà họ Chu chúng ta được chứ? Em có còn biết xấu hổ hay không hả?" Phản ứng đầu tiên của Chu Bảo Cẩm là sững sốt, sau đó vội vàng bêu xấu Vương Tĩnh Kỳ.

Giang Văn Ngọc nhíu mày, nghe con gái nói vậy nhưng không nói gì. Trong lòng bà, bây giờ cũng cảm thấy một cô gái như vậy không xứng đáng được gả vào nhà họ Chu, không xứng làm vợ con trai bảo bối của bà.

Nhà họ Chu có thể cưới một cô gái bình thường về làm dâu, nhưng không thể cho phép một người phụ nữ có hai đời chồng vào nhà, chuyện này rất mất thể diện.

Những người khác không lên tiếng, đều nhìn Chu Cẩm Du, muốn thấy phản ứng của anh như thế nào, xem anh có biết những chuyện này từ trước rồi hay không.

Chỉ có ông cụ Chu là ngồi vững vàng ở chính giữa, sau khi nghe tin tức này, vẻ mặt ông cũng không có gì thay đổi. Ông cụ Chu đã sớm biết chuyện này rồi, bởi vì lúc sáng con cả đã cho ông xem kết quả điều tra. Ông cụ Chu hoàn toàn tin tưởng vào cháu nội của mình, ông tin cháu ông sẽ biết cách xử lý tốt mọi chuyện.

"Mau nói đi, chuyện này cháu có biết không? Cháu nghĩ như thế nào?" Ông cụ Chu lên tiếng hỏi trước.

Chu Cẩm Du đã sớm biết, nếu ba mẹ anh biết chuyện Vương Tĩnh Kỳ đã ly hôn, khẳng định trong lòng sẽ có chút thành kiến về cô. Nhưng anh vẫn luôn cho rằng, người cưới vợ chính là Chu Cẩm Du anh, chỉ cần anh không ngại, thì bất kỳ ai cũng không có quyền chất vấn Vương Tĩnh Kỳ. Coi như ba mẹ anh không chấp nhận người phụ nữ đã từng kết hôn, vậy thì anh sẽ không để Tĩnh Kỳ đến gần nhà họ Chu. Nhưng người ta đều nói ở gần lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm, cũng có thể anh sẽ đưa cô về nhà vào dịp Tết, không chừng ba mẹ có thể dễ dàng tha thứ hơn.

Đương nhiên những chuyện này đều là sau khi anh và Vương Tĩnh Kỳ kết hôn. Hiện tại, anh cảm thấy cô gái này rất đặc biệt, hai tháng qua bọn họ ở bên nhau rất hạnh phúc, có thể là do anh đã lớn tuổi rồi, anh cảm thấy hai tháng này trôi qua rất thoải mái vui vẻ, thực sự anh rất muốn cuộc sống cứ mãi tiếp tục như vậy.

Nghĩ như vậy, anh thấy mình kết hôn với Tĩnh Kỳ cũng tốt.

Trong đầu Chu Cẩm Du nhanh chóng hiện lên rất nhiều thứ, giống như là đang tưởng tượng ra toàn bộ cuộc sống hôn nhân trong tương lai của anh và

Vương Tĩnh Kỳ.

"Ba, mặc dù chức vụ của con cũng không phải là cái gì lớn, nhưng dù gì cũng là phó thị trưởng thành phố D, nếu như mọi người muốn biết cặn kẽ mọi chuyện, căn bản cũng không cần làm phiền đến người khác, trong bàn làm việc của con cũng có giữ một phần báo cáo chi tiết." Chu Cận Du giống như không nhìn thấy ánh mắt nôn nóng của mọi người, sau khi anh hiểu rõ suy nghĩ trong lòng mình, sắc mặt trở nên hòa hoãn, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn.

Chương 142: Đùng Hoài Nghi Năng Lực Của Anh

Chu Cẩn Du cũng từng điều tra qua cuộc hôn nhân trước kia của Vương Tĩnh Kỳ, thấy mọi người trong nhà đều quan tâm, cho nên anh cũng kể sơ lược chuyện kia cho mọi người biết.

Đương nhiên cũng có mấy tình tiết quan trọng, anh cố ý nhấn mạnh cường điệu lên, ví dụ như, Vương Tĩnh Kỳ kết hôn với Trương Dương sớm như vậy, là bởi vì Trương Dương lừa gạt tình cảm của Vương Tĩnh Kỳ, mà Vương Tĩnh Kỳ lại là một cô gái tương đối truyền thống, cho nên khi cô chính mắt xác nhận Trương Dương phản bội hôn nhân, phản bội lại tình cảm giữa hai người, lúc này mới muốn chia tay với anh ta. Chuyện này khiến Vương Tĩnh Kỳ trở thành một cô gái đáng thương.

Mà anh cũng đặc biệt nói rõ, mặc dù Vương Tĩnh Kỳ và Trương Dương đã sớm làm giấy hôn thú, nhưng hai người vẫn còn chưa chính thức tổ chức hôn lễ, cho nên lúc Vương Tĩnh Kỳ ở bên cạnh anh ta, vẫn còn là một cô gái trong trắng, chuyện này còn cho thấy Vương Tĩnh Kỳ là một cô gái vô cùng có lòng tự trọng.

Hai chuyện này chính là hai vấn đề mà người lớn trong nhà họ Chu để ý nhất, bọn họ sợ Vương Tĩnh Kỳ là một cô gái tham hư vinh, biết gia đình bọn họ có điều kiện tốt, nên quay lưng vứt bỏ người chồng cùng chung hoạn nạn với mình, muốn trèo cao đeo bám con trai nhà bọn họ. Cái thứ hai là, cho dù xã hội có phát triển thế nào, thì người lớn tuổi vẫn cho rằng, một người phụ nữ còn trinh tiết là rất quan trọng, cho dù cô gái có ưu tú đến thế nào đi nữa, mà trước kia đã từng ăn ở cùng với người khác, thì sau này hai vợ chồng chung sống với nhau cũng sẽ có một chút bất đồng.

Cho nên sau khi nghe Chu Cẩn Du nói rõ mọi chuyện xong, nụ cười trên mặt ông cụ Chu càng tươi hơn, vui vẻ nói: "Được, được, được, cô gái như vậy mới xứng với cháu nội của ông chứ!"

Đương nhiên là ông vô cùng tin nhiệm đứa cháu nội đích tôn này của ông, cũng rất tin tưởng mắt nhìn người của cháu mình.

Sắc mặt của mẹ Chu cũng khá hơn nhiều, phải nói là sắc mặt mấy người phụ

nữ đều hòa hoãn hơn, còn về phần đàn ông, trừ hai người lớn tuổi nhất, thì cũng không ai có quyền phát ngôn.

"Cần Du, em đừng ngu ngốc! Đừng bị mấy thứ bề ngoài này lừa gạt, cũng có thể mấy thông tin trong tư liệu điều tra kia là giả, em phải biết suy nghĩ chớ! Bản thân phải suy nghĩ cho kỹ, đừng nghe người khác nói ngọt mấy câu, thì cái gì cũng răm rắp tin theo!" Chu Bảo Cầm vẫn còn không cam lòng.

Chị ta vẫn luôn tin tưởng, chỉ khi chính mắt mình thấy thì mới là sự thật, còn kết quả điều tra kia, nếu người điều tra mà không có năng lực, cũng dễ dàng bị gạt như chơi.

Cũng như mấy lần chị ta kêu thư ký của Trịnh Tiến Bản báo cáo mấy chuyện gần đây anh ta làm, lúc nào thư ký cũng nói không sao, rất tốt. Kết quả chị ta lại nghe được mấy tin đồn không hay, phải tự mình đi kiểm chứng, nếu mà chị ta tin mấy lời thư ký nói, không chừng bây giờ ông chồng mình đã bị người phụ nữ khác câu đi mất rồi.

Chu Cần Du nghe mấy lời nói khó nghe của chị mình, cả người lại bắt đầu tỏa ra hơi thở lạnh lẽo: "Mấy lời này chị hai nên tự nói cho chính bản thân mình nghe thì tốt hơn."

Chu Lê Phương kéo Chu Bảo Cầm đang kích động qua bên cạnh mình, nhỏ giọng quát: "Em câm miệng, chuyện này không liên quan tới em, có ba mẹ và ông nội ở đây, em chỉ cần nghe là được!"

Nhưng đương nhiên là Chu Bảo Cầm nghe không hiểu ý tứ của Chu Cần Du, cũng không hiểu lời cảnh cáo của chị cả.

"Chị cả, chị không biết đâu, bây giờ thủ đoạn của mấy cô gái quả thật không tầm thường chút nào! Đừng nói là lau son xóa phấn, lúc nhìn thấy đàn ông thì nói khóc sẽ khóc, nói cười sẽ cười, không cần chuẩn bị trước cũng làm được! Bây giờ y thuật chữa bệnh cũng tân tiến lắm, hàng xài rồi chỉ cần đến bệnh viện động dao động kéo một chút là lại biến thành cô gái mới vào đời thôi, nhìn kỹ cũng không phát hiện được!" Chu Bảo Cầm vội vàng nói, lại còn lắc lắc tay chị cả Chu, hy vọng lấy được sự tin tưởng.

Thời điểm này có xuất hiện mấy bệnh viện tư nhân, nói là kỹ thuật hiện đại đến từ Hàn Quốc, có thể làm giải phẫu vá màng trinh, bất kể là người phụ nữ như thế nào, chỉ cần vào đó làm một ca phẫu thuật, lúc đi ra lại sẽ trở thành một cô gái y như mới.

"Bảo Cầm, nói cái gì vậy! Ở đâu ra mà nghe mấy cái thứ linh tinh đó, cũng không nhìn xem bây giờ là trường hợp nào mà ăn nói xằng bậy!" Chị cả Chu nhìn thấy sắc mặt đứa em út càng ngày càng âm u, vội vàng mắng em gái.

Đứa em gái này giống như không có đầu óc vậy, không biết quan sát tình hình gì hết, ngay lúc này mà nói những lời đó còn không phải là không cho Cẩn Du chút mặt mũi nào sao!

"Chị, em thật lòng đó, mọi người mà không tin, đến lúc đó bị con nhỏ không ra gì đó lừa gạt, mọi người đừng có hối hận! Lại nói, em trai à, người phụ nữ kia lấy chồng đã hai năm rồi, mà vẫn còn là một cô gái trong trắng, mọi người cũng tin sao? Làm sao mà được chứ, có quý mới tin! Nếu như quả thật đúng là như vậy, thì người đó hẳn không phải là đàn ông rồi!" Chu Bảo Cầm không biết điều oang oang nói.

"Được rồi, con mau im miệng đi! Con là con gái đã gả ra ngoài rồi, đừng có xen vào chuyện ở nhà mẹ đẻ, có thời gian thì quan tâm tới chồng con mình nhiều một chút, quản lý cuộc sống của mình cho tốt là được, chuyện của em trai con ở nhà họ Chu không cần con quan tâm!"

Giang Văn Ngọc nhìn đứa con gái thứ hai của mình ăn nói càng lúc càng không nể mặt ai, vội vàng xuất khẩu chặn miệng chị ta lại, nếu còn để cho chị ta nói tiếp, chắc xui xẻo cả năm.

"Mẹ. . ." Chu Bảo Cầm không ngờ mình tốt bụng như vậy, mà chỉ đổi lấy lại được những lời vô tình của mẹ mình, có chút không chấp nhận được.

"Không có mẹ, mẹ mẹ cái gì, kêu ba cũng không được! Con mau xuống phòng bếp giúp đỡ một tay đi, ngày nào cũng lo chạy về nhà mẹ đẻ, mà đến lúc thật sự cần nhờ tới con, lại không thấy con đâu!" Giang Văn Ngọc không thèm chừa lại mặt mũi cho con gái, bộc phát tại chỗ.

Bà luôn là một người như vậy, nói chuyện rất thẳng thắn, quyết đoán, không thèm nể mặt bất kỳ ai. . . trừ ông cụ và con trai út. Vốn là theo số tuổi càng ngày càng lớn của mình, bà đã trở nên dễ chịu hơn rồi, nhưng đó là chỉ khi không có ai chọc bà tức giận.

Trịnh Tiến Bản nhìn vợ mình còn chưa biết thu liễm lại muốn xông lên, anh ta vội vàng chặn cái miệng hay gây họa kia lại, kéo chị ta đi vào phòng bếp, vừa đi vừa nói: "Em câm miệng đi, còn sợ mọi chuyện chưa đủ loạn có phải

không? Mẹ, mọi người cứ nói chuyện tiếp đi! Lúc ở nhà Bảo Cầm có học được hai món ăn mới, muốn về nhà làm thử cho mọi người ăn, vừa đúng ngay dịp Tết, tụi con đến phòng bếp trở tài nấu nướng, chờ một lát sẽ cho mọi người thưởng thức tài nghệ của tụi con!"

Chu Bảo Cầm vô cùng buồn bực, chị ta có lòng tốt cơ mà, sao tất cả mọi người đều muốn chị ta câm miệng, biến lòng tốt của chị ta trở thành lòng lang dạ sói!

Sau khi kẻ quậy phá gia đình Chu Bảo Cầm đi vào trong, phòng khách rốt cuộc cũng khôi phục lại sự an tĩnh.

Sắc mặt Chu Cẩm Du cũng khôi phục lại được chút ít, nhưng cũng không có giải thích mấy vấn đề mà chị hai anh vừa mới nói, anh nghĩ, là một người đàn ông, mấy chuyện này để mình anh biết là được rồi, người phụ nữ của mình hàng thật hay hàng giả, nếu ngay cả anh mà cũng không biết, thì cũng không xứng mặt đàn ông.

Ông cụ Chu không bị ảnh hưởng chút gì bởi những lời cháu gái mình vừa nói, mà cười sảng khoái: "Cẩm Du à, ông thấy cô bé này cũng được, cháu định chừng nào thì dẫn về cho ông gặp đây!" Đột nhiên ông thở dài: "Tuổi ông cũng cao rồi, chỉ mong được tận mắt nhìn thấy cháu nội ông cưới vợ sinh con thôi!"

"Đúng vậy! Con đã nói là cô bé kia rất tốt, sao còn chưa chịu dẫn về nhà cho ba mẹ nhìn thử xem sao!" Giang Văn Ngọc khôi phục lại sự dịu dàng, nhưng lời của con gái nói, bà cũng để trong lòng. Bà tin tưởng con trai sẽ không lừa gạt mình, nhưng đồng thời bà cũng sợ con trai bị người phụ nữ kia mê hoặc dụ dỗ, không biết phân rõ đúng sai.

Chu Cẩm Du trầm mặc một lát mới nói: "Tính cách Tĩnh Kỳ có hơi bướng bỉnh, lúc con biết chuyện cô ấy ly hôn, con âm thầm lợi dụng chức vụ của mình để giúp cô ấy giải quyết chuyện này, cô ấy biết được đã không thèm nhìn mặt con." Anh vừa nghĩ thông suốt rồi, nếu muốn cuộc hôn nhân của hai người trong tương lai được thuận lợi, vậy thì phải nghĩ cách kiếm thêm điểm cho cô.

"Có ý gì? Con bé còn chưa ly hôn mà con đã biết nó rồi sao?" Lần này là câu hỏi của Chu Hoàng Nghị, ánh mắt nhìn con mình cũng trở nên sắc bén.

"Biết thì biết, nhưng lúc mới gặp cô ấy mắng con rất nhiều." Chu Cẩm Du

nhớ lại lúc lần đầu hai người gặp nhau, chọn mấy đoạn hay để kể lại cho người nhà mình nghe, đương nhiên là trong câu chuyện này của anh cũng có rất nhiều hơi cường điệu hóa. Nhưng mấy chuyện này chỉ có mình anh và Tĩnh Kỳ biết, cho nên anh cũng không sợ ba mình cho người đi điều tra.

Trong miêu tả của Chu Cận Du, Vương Tĩnh Kỳ biến thành một người không sợ cường quyền, là một cô gái mạnh mẽ, dám chống cự lại sự hăm dọa và cám dỗ của người có quyền lực hơn mình. Mặc dù lúc đó tình cảm của cô và chồng trước đã rạn nứt, nhưng đối với sự trêu đùa của Chu Cận Du, người đang nắm chức thị trưởng thành phố, cô vẫn vững tâm, kiên quyết cự tuyệt. Mà Chu Cận Du anh, một người vốn là có cũng được mà không có cũng không sao, lại bị lòng tự trọng của cô hấp dẫn. Một cô gái có thể chống lại được sự cám dỗ, còn không phải là cô gái tốt hay sao? Cho nên anh mới âm thầm liên lạc người quen giúp đỡ cô, trở thành anh hùng cứu mỹ nhân, cứu lấy trái tim cô gái từ trong tay ác ma.

"Ừ, tính cách đứa nhỏ này cũng không tệ, có lòng kiên quyết, là một mầm non cách mạng rất đáng giá!" Ông cụ Chu gật đầu bày tỏ sự hài lòng.

Người nhà họ Chu bắt đầu nhìn ông cụ, thời đại nào rồi, cô gái như vậy làm sao có thể giống với người thời xưa được, bây giờ có còn phát xít Nhật nữa đâu mà đánh!

"Đúng vậy, Tĩnh Kỳ con là một cô giáo nữa. Lúc nào cũng nói mình phải làm gương tốt, bình thường rất nghiêm túc. Chuyện mà cô ấy có thể tự làm thì sẽ kiên quyết không cần nhờ tới sự giúp đỡ của con."

"Sau khi cô ấy ly hôn, bị ba cô ấy đuổi ra khỏi nhà, vậy là cô ấy một mình dọn đến phòng ký túc xá ở trường học, phải tham gia dạy bổ túc cho lớp mười hai thi đại học, vì vậy ngày nào cũng bận rộn, quay như chong chóng, làm con chỉ nhìn thôi mà cũng thấy mệt mỏi. Hai lớp mười hai do cô ấy đảm nhiệm cũng rất xuất sắc, kỳ thi cuối kỳ lần này, thành tích hai lớp đó cao nhất trường, mà theo như thông tin nội bộ chỉ có mình con được biết, thì thành tích này ở thành phố D cũng được coi như là cao nhất luôn đó!"

Cái này Chu Cận Du nói thì đúng là sự thật, kỳ thi cuối kỳ lớp mười hai và mấy kỳ thi khác ở thành phố D trong giai đoạn này, đều được tổ chức cùng một thời gian, đề thi cũng là đề thống nhất của toàn thành phố, độ dễ tương đối ngang nhau. Sau khi nghe Tĩnh Kỳ về nhà khoe khoang với anh, anh có lén lút hỏi Trịnh Kim Quốc, quả thật là thành tích của Tĩnh Kỳ cao vượt bậc, lần đầu tiên trong đời anh cũng cảm thấy thật bội phục cô gái nhỏ này.

"Hơn nữa lúc kỳ nghỉ bắt đầu, rất nhiều phụ huynh học sinh gọi điện thoại đến cho cô ấy, muốn nhờ cô ấy dạy bổ túc cho con họ trong mấy ngày nghỉ lễ, cô ấy thấy vậy, chỉ có thể hy sinh thời gian nghỉ ngơi để dạy bổ túc cho mấy học sinh yếu kém, kết quả những người tìm đến học càng ngày càng nhiều. Mà cô ấy cũng là một cô gái khá nhát gan, sợ tự ý dạy thêm cho học sinh sẽ bị bắt, cho nên thương lượng với mấy đồng nghiệp, cuối cùng mở lớp dạy phụ đạo."

"Lúc đầu con muốn tìm người làm giúp thủ tục cho cô ấy, nhưng cô ấy không chịu, nói là không muốn lợi dụng chức quyền của con, hai tuần được nghỉ Tết này, căn bản là cô ấy không có nghỉ ngơi, ngày nào cũng ở lớp phụ đạo để dạy thêm." Chu Cẩm Du vừa nói vừa lắc đầu, bộ dạng hết cách.

Nghe Chu Cẩm Du nói như vậy, mấy người đàn ông trong nhà cũng gật đầu, mà mấy người phụ nữ thì nhìn nhau, lần đầu tiên chị cả Chu đặt câu hỏi: "Cẩm Du à, bạn gái của em bận rộn như vậy, có thời gian chăm sóc cho em không?" Em trai của chị ta cũng không phải là cần tìm một nữ cường nhân cưới về nhà, cô gái đó phải biết chăm sóc chồng, đồng thời phải tự lo liệu công việc của mình cho tốt.

Chương 143: Gọi Điện Thoại Tán Gẫu

Chu Cẩm Du biểu hiện vẻ mặt hài lòng mà chỉ có đàn ông mới hiểu được: "Tạm được, mặc dù cô ấy bề bộn nhiều việc, nhưng cũng rất chú ý dành thời gian cho cuộc sống riêng tư, cho dù ở bên ngoài bận rộn đến thế nào đi nữa, thì về tới nhà sẽ gác tất cả mọi chuyện qua một bên. Đúng rồi, cô ấy nấu ăn cũng không tệ. Chờ khi nào có cơ hội sẽ để cô ấy nấu vài món ăn cho mọi người ăn thử."

"Lần này cô ấy không về nhà cùng con, chủ yếu là bởi vì cô ấy cảm thấy thân phận của mình không xứng với con. . ." Chu Cẩm Du lại làm ra vẻ phiền não.

"Nói cái gì vậy, nhà họ Chu chúng ta cũng không phải lựa chọn người có thân phận hay không thân phận gì, chỉ cần là một người tốt là đủ rồi, chúng ta không thêm quan tâm tới những điều kiện khác. Hơn nữa, lúc trước kia ông và bà nội cháu. . ." Ông cụ nhìn cháu mình vì chuyện này mà phiền não, lập tức đứng ra.

"Haizzz, ông nội, cháu biết gia đình chúng ta không phải cổ hủ như hồi xưa nữa, nhưng mà cháu nói thế nào, Tĩnh Kỳ cũng không chịu tin. Cô ấy luôn nói rằng cô ấy chỉ là một người bình thường, thân phận không xứng với cháu, ở bên cạnh cháu mọi chuyện đều tốt đẹp, nhưng nếu đi gặp người lớn, vậy thì cô ấy sẽ phải chia tay với cháu. Cháu biết chỉ là do cô ấy xem nhiều tiểu thuyết nên tưởng tượng thôi, còn cho rằng nếu gia đình chúng ta biết sự tồn tại của cô ấy, sẽ có kết cục giống như trong tiểu thuyết, cho cô ấy một tờ chi phiếu rồi đuổi đi." Chu Cẩm Du nói mấy lời này cũng không phải là giả, trong lòng Vương Tĩnh Kỳ đúng thật là nghĩ như vậy.

"Ông lại phải phê bình cháu rồi, là một người đàn ông lại không thể cho bạn gái mình cảm giác an toàn, vậy cũng coi là đàn ông sao? Nhớ hồi đó ông vì muốn cho bà nội cháu một cuộc sống đầy đủ, vác súng băng rừng leo núi. . ." Ông cụ Chu bị cháu nội khơi mào hứng thú, bắt đầu hoài niệm về bà vợ già của mình.

Chu Hoàng Nghị và con gái lớn nhìn nhau, hiểu rõ ý tứ của đối phương, qua lời kể sâu xa nhiều hàm ý của em trai, có lẽ bọn họ cũng nên cân nhắc về cô

gái tên Vương Tĩnh Kỳ này.

Vương Tĩnh Kỳ đang ngồi trên ghế salon xem ti vi thì nhận được điện thoại từ Bắc Kinh, cô ngần ra.

"Kỳ Kỳ à, ông nội muốn nói chuyện với cháu. . ."

Vương Tĩnh Kỳ nghe thấy giọng nam già nua trong điện thoại, có chút khó tin đưa điện thoại xuống nhìn kỹ lại số điện thoại một lần nữa, sau đó lại đưa lên tai nghe.

"A lô. Xin lỗi, xin ngài nói lại một lần nữa. Ngài là ai?" Vương Tĩnh Kỳ hoang mang hỏi, thật sự những lời mà cô vừa mới nghe thấy làm cho cô có chút khó tin.

Đầu dây bên kia, ông cụ Chu một chút cũng không ngại, vẫn còn đang lo lắng cho sức khỏe của cháu dâu mình.

"Kỳ Kỳ à, là ông nội đây. Đứa nhỏ này, cho dù công việc có quan trọng tới cỡ nào, nhưng sức khỏe vẫn phải xếp ở vị trí thứ nhất có biết không! Tụi con còn trẻ, chưa có hiểu được đâu. Chờ đến lúc lớn tuổi rồi, có bao nhiêu chứng bệnh đều bộc phát hết ra ngoài." Ông cụ Chu cười ha ha nói chuyện, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, giọng nói của mình có hơi lớn, mà cháu dâu còn chưa nghe rõ, phải bàn luận cho tốt về vấn đề sức khỏe của cháu dâu với Cản Du mới được.

Vương Tĩnh Kỳ nghe điện thoại nửa ngày, cũng không hiểu được ai đang nói chuyện ở trong điện thoại, ông nội sao? Rõ ràng ông nội cô đã sớm qua đời rồi mà, ở đâu ra lại có thêm một người ông nội nữa?

Ông cụ Chu mặc kệ Vương Tĩnh Kỳ đang không hiểu gì, ông vất vả lắm mới tìm được số điện thoại của cô từ chỗ cháu nội ông. Ông vội vàng gọi điện thoại cho cháu dâu, muốn bồi dưỡng tình cảm với đứa cháu còn chưa được gặp mặt này.

"Kỳ Kỳ, một mình đón năm mới ở nhà có quen không? Tất cả đều là do cái thằng nhóc Cản Du này, không chịu dẫn cháu về đây! Kỳ Kỳ à cháu đừng buồn nha, chúng ta sẽ dạy dỗ lại thằng nhóc đó một trận!"

Lúc Vương Tĩnh Kỳ nghe được cái tên quen thuộc ở đầu dây bên kia, cô khó tin xác nhận lại thêm lần nữa: "Ông nội? Ông là ông nội của Chu Cản Du

sao?"

"Ha ha, nghe Kỳ Kỳ gọi một tiếng ông nội, trong lòng ông rất cao hứng! Hẳn là thằng nhóc đó cũng đã nhắc đến ông với cháu rồi nhỉ!" Ông cụ Chu ngồi ở chỗ này đặc ý, cháu dâu gọi mình là ông nội rồi, xem ra ông cũng sắp được có cháu.

Lúc này ông cụ Chu không hề nghĩ rằng, trong vòng hai năm nữa, ông sẽ có mấy đứa cháu.

Xác định người trong điện thoại là ông nội của Chu Cẩm Du, đầu óc Vương Tĩnh Kỳ cũng nhanh chóng phản ứng lại. Nghe thấy tiếng cười vui vẻ, cô cũng cười khúc khích theo.

Ông cụ Chu nghe tiếng cười thanh thúy trong điện thoại, gương mặt ông tươi như hoa. Thấy chưa, cháu dâu của ông thật là hiểu chuyện, lúc nói chuyện điện thoại với lão già này vô cùng kiên nhẫn, tính tình lại hòa nhã, nguyện ý nghe ông càu nhàu, thật là một cô gái tốt. Ừ, tính cách của cô giáo này rất phù hợp.

"Kỳ Kỳ, cháu không biết chứ, Cẩm Du ở nhà nói chuyện của cháu với ba mẹ, mặc dù chỉ kể mấy câu chuyện bình thường thôi, nhưng ông nội có thể nhìn thấy, nó thật sự rất thích cháu. Nó còn giả ý đồ dùng cái giọng điệu để che giấu cảm xúc trong lòng nữa, hừ, cũng không thèm nhìn lại xem ông nội xuất thân là loại người gì, có thể dễ dàng bị nó lừa gạt sao?" Ông cụ Chu đặc ý nói.

Đứa cháu này là ông nhìn nó từ nhỏ đến lớn, có thể nói chỉ cần Chu Cẩm Du vênh cái miệng lên thôi, ông cũng biết là anh muốn đi vệ sinh :)))))). Cẩm Du là loại người như thế nào, nếu chuyện gì anh không muốn người khác biết, thì anh tuyệt đối sẽ không cho người ta cơ hội để biết. Nhưng lần này về nhà anh lại dễ dàng để cho mọi người biết về chuyện của Vương Tĩnh Kỳ như vậy, ông cũng biết cháu ông đã rung động rồi, cô gái Vương Tĩnh Kỳ này khẳng định chính là cháu dâu tương lai của mình.

Vương Tĩnh Kỳ hoàn hồn lại, nhưng không biết phải nói cái gì với ông cụ nữa bây giờ, chẳng lẽ nói là ông nhìn lầm rồi, cháu nội ông thích cháu mới là lạ. Cho nên cô chỉ có thể cười khúc khích cho đỡ ngượng.

Ông cụ Chu cũng không thèm quan tâm cháu dâu bên kia đầu dây có nói gì hay không, chỉ cần ông nói là ông vui rồi.

"Hắc hắc, chắc là Cẩn Du không có nói với cháu trước kia ông nội xuất thân từ cái gì đi, để ông nội kể cho cháu nghe, hồi ông nội còn trẻ, nhà rất nghèo, ông vượt biên qua Nhật Bản. . ."

Sau đó ông cụ Chu say sưa kể về chuyện năm nào với cháu dâu.

Lúc mới bắt đầu, Vương Tĩnh Kỳ rất lúng túng, cô có cảm giác mình không có thân thiết với ông nội Chu Cẩn Du đến mức độ nghe ông kể chuyện xưa, nhưng nghe giọng nói cực kỳ vui vẻ của ông cụ Chu, cô lại không nỡ cắt đứt câu chuyện của ông, chỉ có thể trả lời cho qua.

Nhưng theo mạch kể của câu chuyện, Vương Tĩnh Kỳ cũng bị cuốn vào trong đó, dù sao đây chính là một hồng quân chân thực trong cuộc kháng chiến chống Nhật năm đó, thỉnh thoảng cô còn nghe được mấy cái tên người lãnh đạo quen thuộc, làm tâm trạng cô cũng phập phồng theo diễn biến câu chuyện. Chốc chốc cô cũng sẽ hỏi mấy vấn đề, sau đó cảm thán mấy câu.

Chuyện hồi còn trẻ của ông cụ Chu còn chưa kịp nói xong thì đã đến giờ ăn cơm tối, nghe cháu cố gọi ông xuống ăn cơm, ông mới nhìn lên đồng hồ treo tường, đã năm giờ chiều rồi, haizzz, thời gian trôi qua thật là nhanh, mới vừa kể chuyện mình và đội trưởng đi lên Tuyết Sơn mà đã mất một buổi chiều.

"Kỳ Kỳ à, ông nội nói chuyện lâu quá, cháu nghe nhiều cũng thấy phiền rồi đi!"

"Không có, ông nội. Cháu còn chưa có nghe đủ đây!" Giọng nói của Vương Tĩnh Kỳ mềm mại, giống như đứa cháu đang làm nũng với ông.

Lần này gọi điện thoại tán gẫu đã kéo gần khoảng cách giữa mối quan hệ của hai người, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy, có được một người ông nội biết thấu hiểu như vậy thật là may mắn.

"Ha ha, chờ ông nội ăn cơm nước xong sẽ lại gọi điện thoại cho cháu, kể chuyện tiếp cho cháu nghe." Ông cụ Chu bị Vương Tĩnh Kỳ dụ dỗ nên rất cao hứng. Lâu rồi ông không có cảm giác như vậy, mấy đứa cháu đáng ghét trong nhà, vừa nghe ông nhắc tới chữ hồi đó, là đã nhanh chóng bỏ chạy mất dép, làm ông vô cùng buồn bực.

"Dạ." Vương Tĩnh Kỳ sờ sờ cái bụng, cô cũng đói bụng, vốn là mấy ngày Tết này, cô ở nhà một mình nên giảm ba bữa cơm một ngày xuống còn hai

bữa, sáng chín giờ một bữa, ba giờ chiều một bữa. Hôm nay từ giữa trưa đã nhận được điện thoại của ông cụ Chu, nói chuyện mãi tới bây giờ, cái bụng cô đang kêu réo om sòm.

Sau khi ông cụ Chu cúp điện thoại, chồng quái trượng ra khỏi phòng, kêu: "Cơm nước chuẩn bị xong chưa, mau ăn cơm."

Chờ đến lúc ngồi lên bàn cơm, ông cụ Chu trở thành một đầu tàu gương mẫu, ăn cơm rất hào hứng.

Mọi người đều nhận ra tâm trạng ông cụ hôm nay rất tốt, phải biết rằng người già rất hay đau ốm, khẩu vị cũng không còn tốt nữa. Bình thường ông cụ Chu không có vận động nhiều, cho nên ăn cơm rất ít. Hôm nay hai cháu gái ông về nhà, ông cũng chỉ ăn có nửa chén cơm. Vậy mà bây giờ, ông lại kêu người giúp việc múc cho ông thêm một chén nữa.

Chu Hoảng Nghị nhìn cha mình mặt mày hồng hào, cân nhắc mở miệng nói: "Ba, hôm nay có chuyện gì mà nhìn ba vui vẻ quá vậy."

"Ha ha, ba và cháu dâu nói chuyện với nhau vui lắm, một lát cơm nước xong ba lại gọi điện cho nó tiếp. So với các con, con bé đó hiểu thuận hơn nhiều, cũng biết là ba già cả cô đơn, bỏ thời gian ra nói chuyện phiếm với ba." Ông cụ Chu cũng không giấu giếm, mấy lời này cũng coi như là biểu hiện thái độ của ông đối với mọi người trong nhà, rằng ông rất thích đứa cháu dâu này.

Ông nói như vậy, làm cho mọi người đều nhìn qua Lý Kim Hồng và Chu Huệ Anh, thấy sắc mặt hai người mờ mịt không biết gì, cũng hiểu ngay, cháu dâu trong miệng ông không phải là hai người đó, mà là cháu dâu tương lai ở thành phố D lúc sáng cả nhà có nhắc tới.

Chu Cẩm Du thừa biết lúc chiều này ông nội mình lôi kéo Tĩnh Kỳ hàn huyên cả buổi, bởi vì số điện thoại của Tĩnh Kỳ cũng là anh cố ý để lộ ra cho ông nội nhìn thấy, hơn nữa lúc chiều anh cũng đã cố tình gọi điện thoại cho cô mấy lần, nhưng lúc nào cũng là số bận, anh liền đoán ra ngay ông nội và cô gái của mình đang nói chuyện rất vui vẻ.

Chỉ có điều cả buổi chiều mà còn chưa nói đủ, còn định buổi tối nói tiếp, chuyện này làm anh không ngờ tới.

"Ông nội, ông không cần gấp như vậy, chúng ta ăn cơm đi, đoán chừng Tĩnh Kỳ cũng phải ăn cơm, rồi còn phải đi làm nữa, không cần quá nôn nóng

đâu." Chu Cận Du và Vương Tĩnh Kỳ ở bên cạnh nhau hơn hai tháng, một vài thói quen của cô anh hiểu rất rõ, ví dụ như, Tĩnh Kỳ chưa bao giờ ăn đồ ăn thừa, cũng sẽ không để cho anh ăn, nói rằng đồ ăn thừa hâm lại sẽ có vi khuẩn, ăn vào không tốt, cho nên bình thường nấu cơm rất ít, nếu còn dư lại, thà lãng phí chứ cũng không tiết kiệm.

Ông cụ Chu nhanh chóng buông đôi đũa xuống, thở dài: "Qua năm mới mà con bé lại phải tự nấu cơm ăn một mình." Ông cụ có chút đau lòng.

Đột nhiên ông cụ ngẩng đầu lên nhìn cháu nội nói: "Kỳ Kỳ ở nhà một mình không có ý nghĩa gì hết, hay là cháu đi đón con bé về đây đi?"

Chương 144: Sức Chiến Đấu Kiểu Gì Vậy Không Biết!

Vương Tĩnh Kỳ ăn cơm tối xong, dọn dẹp phòng bếp, ngồi trên ghế salon trong phòng khách xem ti vi, chờ ông cụ Chu gọi điện thoại tới nói chuyện tiếp.

Kết quả đợi mãi đến lúc cô ngủ thiếp đi cũng chưa thấy ông cụ Chu gọi lại.

Vốn là Chu Cẩm Du sau bữa cơm chiều nhận được nhiệm vụ của ông cụ Chu kêu đi đón người, hơn nửa đêm anh về đến nhà, nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ đang ngã chổng vó nằm ngủ quên trên ghế salon trong phòng khách, ti vi còn chưa tắt, vẫn đang phát tiết mục văn nghệ mừng năm mới.

Chu Cẩm Du để cái túi trong tay xuống, đi tới bên cạnh ghế salon, tìm kiếm một hồi, mới tìm được cái điều khiển ti vi bị Vương Tĩnh Kỳ nằm đè lên, trước hết là tắt ti vi đi.

Sau đó mới cởi áo khoác, nhiệt độ trong nhà và ngoài trời vào mùa đông ở phương Bắc chênh lệch rất lớn, bởi vì Lan Hòa Tiểu Trúc là chung cư hạng sang, cho nên có máy sưởi ấm liên tục, vào mùa đông, trong nhà luôn được duy trì độ ấm ở nhiệt độ khoảng 24 - 25 độ, có khi Vương Tĩnh Kỳ còn mở cửa sổ cho gió lùa vào nhà, vì sợ lúc ra ngoài gặp nóng lạnh đột ngột sẽ dễ bị cảm.

Không thèm để ý tới cô gái đang nằm ngủ say như chết trên ghế salon, việc đầu tiên Chu Cẩm Du làm là đi vào phòng ngủ tắm rửa thay quần áo, nửa giờ sau mới mặc áo ngủ quay lại phòng khách.

Chu Cẩm Du ngồi trên ghế salon tỉ mỉ nhìn người phụ nữ ngủ say, chỉ đến khi được gặp lại cô, anh mới biết anh rất muốn cô, rất muốn rất muốn.

Ngay cả anh cũng không hiểu được cảm giác này, anh cũng từng có rất nhiều bạn gái, từng ngủ với bọn họ, lúc trên giường bọn họ còn cởi mở hơn cô gái này, nhưng anh chưa bao giờ có suy nghĩ như vậy với mấy người phụ nữ đó, nghĩ lại, đây còn là lần đầu tiên anh được trải nghiệm cảm giác này.

Người phụ nữ nằm trên ghế vẫn còn đang ngủ say sưa, nghiêng đầu, đôi môi

khẽ nhếch lên, váy ngủ bằng vải bông đã cuộn lên đến thắt lưng, lộ ra hai bắp đùi thon dài trắng như tuyết, cặp mông nõn nà vênh cao được bọc chặt trong cái quần lót nhỏ xíu, lớp vải mỏng manh không che giấu được nhụy hoa kiêu diễm ẩn hiện giữa hai chân cô.

Tầm mắt Chu Cẩm Du quét trên người cô không sót một chỗ nào, hô hấp trở nên rối loạn.

Ba ngày không gặp mặt, xem ra anh không chỉ là nhớ cô. . .

Chu Cẩm Du vươn tay ra, theo đôi chân dài của cô từ từ đi lên sờ soạng bắp chân, bắp đùi. . . Cảm giác trơn mượt trong lòng bàn tay làm cho người anh em của Chu Cẩm Du nhanh chóng đứng lên, hơi thở anh dồn dập, bàn tay cũng trở nên linh hoạt. Anh đưa một bàn tay đến phía dưới của cô, nắm chặt mông cô, nhẹ nhàng xoa bóp, còn một bàn tay khác xoa xoa ma sát theo mép quần lót của cô, thỉnh thoảng lại dùng đầu ngón tay xoa nắn nhụy hoa ở chính giữa.

Vương Tĩnh Kỳ đang ngủ thì thấy trên đùi hơi ngứa ngứa, cô chép miệng, giật giật chân, không muốn bị quấy rầy giấc ngủ.

Kết quả cảm giác ngứa trên đùi vừa biến mất, lại tới trên mông, lúc này không phải ngứa nữa, mà là có chút tê dại, lại hơi đau, không biết tại sao cả người trở nên khó chịu, làm cô cảm thấy hít thở không thông, liền há miệng thở dốc.

Chu Cẩm Du nhìn thấy người phụ nữ nằm phía dưới đã thở dốc kiêu mị.

Anh một phát kéo quần lót cô xuống, tách hai chân cô ra, liền nhìn thấy nơi mẫn cảm non nớt của cô ướt át, chảy ra chất dịch trong suốt lấp lánh.

Chu Cẩm Du thích thú cười, xem ra cô gái này cũng muốn anh. . .

Chu Cẩm Du lần tìm được hạt đậu đỏ, dùng sức nhấn một cái. . .

"A. . ." Vương Tĩnh Kỳ đang ngủ đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy người đang ở phía trên mình là Chu Cẩm Du, liền mơ hồ nói: "Anh về rồi sao. . ."

Đột nhiên cô nhớ lại không phải người đàn ông này đang ở xa xôi ngàn dặm sao, cô ục ịch một cái ngồi dậy, kinh ngạc nói: "Sao anh lại về đây?"

Chu Cẩm Du bị cô quấy rầy nên không vui, bực bội nói: "Còn không phải là tại em sao, nếu không sao anh phải bôn ba như vậy chứ?"

Sau đó anh thống khoái đẩy Vương Tĩnh Kỳ ngã xuống ghế, đè lên người cô.

"A. . . Anh làm gì vậy?" Vương Tĩnh Kỳ kêu lên. Cô phát hiện phía dưới của mình lạnh lạnh, còn Chu Cẩm Du thì đang nằm bò trên người cô.

"Anh làm gì sao? Anh đi ba ngày nay, em còn không biết anh muốn làm cái gì, hửm. . ." Chu Cẩm Du kéo dài giọng nói, bày tỏ tâm trạng không vui của anh.

"Anh có chuyện gì thì từ từ nói, sao mới vừa về nhà đã làm vậy rồi!" Vương Tĩnh Kỳ nghẹn đỏ mặt, hai tay cố gắng vươn ra đẩy người đàn ông cao lớn này, hai chân muốn khép lại, nhưng không làm gì được.

"Ahhh, đừng lộn xộn, nếu không tự gánh lấy hậu quả!" Chu Cẩm Du vốn là đang cúi đầu giữa hai chân cô, cô khép chặt hai chân lại, làm phía dưới của anh dựng đứng lên.

"Bảo bối, ba ngày không được gặp em, anh rất nhớ em, em trai anh cũng rất nhớ em." Chu Cẩm Du vô sỉ kéo bàn tay nhỏ bé của Vương Tĩnh Kỳ về phía người anh em của mình.

"Vô sỉ!" Từ cổ đến mặt Vương Tĩnh Kỳ đỏ bừng lên, mặc dù đã làm chuyện này cùng anh rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng cảm thấy xấu hổ, đặc biệt là khi nghe mấy lời nói không biết xấu hổ của Chu Cẩm Du, tay chân cô không biết nên để chỗ nào nữa.

"Ha ha, bảo bối, chúng ta cũng là vợ chồng già rồi, sao em lại còn đỏ mặt chứ, thật là đáng yêu!" Chu Cẩm Du rất thích trêu chọc cô như vậy, nhìn gương mặt phỉếm hồng của cô, anh hôn chụt một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn đó.

"Bảo bối, anh sắp không nhịn nổi nữa rồi, sờ anh một chút đi, ngoan. . ." Chu Cẩm Du cúi đầu gặm cắn cái cổ thon gầy của Vương Tĩnh Kỳ, ướm át hôn nhẹ lên làm cả người cô run rẩy.

Chu Cẩm Du kéo tay Vương Tĩnh Kỳ đặt lên phân thân cứng rắn của anh, gân xanh nổi đầy lên cũng đủ để chứng minh lúc này anh có bao nhiêu kích động cùng hưng phấn.

"Không biết xấu hổ!" Vương Tĩnh Kỳ đỏ mặt nhỏ giọng mắng, nhưng không rút tay về, mà bàn tay còn lại cũng tham gia, bóp bóp nắn nắn cảm nhận sự biến hóa của cơ thể người đàn ông trong lòng bàn tay.

"Ahh, tiểu yêu tinh, em muốn trêu chọc anh có phải không?" Chu Cẩm Du bị xoa nắn ma sát một hồi làm anh cảm thấy có chút không chịu nổi, vì hành động phía dưới, anh không thể nào lấy người anh em của mình ra khỏi tay cô được.

"Em ngoan ngoãn cho anh!" Chu Cẩm Du có hơi tức giận, cho nên đưa tay bóp mạnh bộ ngực trắng nõn mềm mại của Vương Tĩnh Kỳ, cái miệng ngậm lấy một bên ngực còn lại, hôn mút làm quả anh đào của cô dựng đứng lên.

Kích thích trước ngực làm Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy bụng dưới tê dại, sau đó có một dòng chất lỏng ấm áp chậm rãi chảy ra. Cô rên lên một tiếng, hai chân vô thức khép chặt.

Chu Cẩm Du ngay lập tức nhận ra sự biến hóa của cơ thể cô, bàn tay to lớn của anh sờ xuống phía dưới, cả bàn tay ướt nhep.

"Ha ha, xem ra bảo bối cũng rất muốn anh." Anh buông quả anh đào trong miệng ra, kề sát tai cô thăm thì, sau đó há miệng ngậm vành tai cô, liếm láp, bàn tay phía dưới cũng không buông lỏng, không nặng không nhẹ vân vê xoa bóp nhụy hoa của cô.

Vương Tĩnh Kỳ bị anh trêu đùa không kiềm chế được, trong miệng lại tràn ra tiếng rên nhỏ. Nhưng cô vẫn còn sót lại một ít lý trí, nuốt ngụm nước bọt, thấp giọng năn nỉ: "Chu Cẩm Du, ở đây là phòng khách, chúng ta đừng làm ở chỗ này có được không?"

Chu Cẩm Du cười, hơi lui ra phía sau, nhìn gương mặt yêu kiều của cô, xấu xa nói: "Chỗ này không được sao? Chúng ta đã làm trên giường và trong phòng tắm rồi. Thật ra mấy chỗ khác còn kích thích hơn nữa, hôm nay thử làm trong phòng khách đi."

"Không được! Em không muốn ở chỗ này." Vương Tĩnh Kỳ lắc lắc cái đầu nhỏ, cố gắng hô hấp chống lại sự tê dại đang dần lan ra trong cơ thể cô, nhưng theo động tác của anh, cảm giác tê dại ấy càng bùng cháy hơn, cô gất gao cắn chặt môi, chỉ sợ mình không chế không được nữa mà kêu ra.

Nhưng cô không biết, về mặt ẩn nhẫn lúc này của cô, lại làm cho người đàn ông càng nổi lên ham muốn chinh phục.

"Nhưng mà anh muốn làm ở đây, phải làm sao bây giờ?" Chu Cẩm Du nheo mắt, bàn tay đang xoa nắn phía dưới, đưa một ngón tay ra, trượt vào trong chỗ khít khao, bên trong nơi mẫn cảm dùng sức ra vào: "Em nói đi, ai mới là người có quyền?"

"Ừm. . ." Vương Tĩnh Kỳ chợt rên lên.

"Ừ, anh rất thích nghe, kêu lên cho anh nghe đi." Một bàn tay khác của Chu Cẩm Du lại lần mò xuống bụng dưới của Vương Tĩnh Kỳ, bên kia trượt thêm một đầu ngón tay vào bên trong nữa, bị kích thích ở hai nơi cùng một lúc, Vương Tĩnh Kỳ rớt cuộc cũng phải chịu thua, không chế không được mà rên rỉ.

Chu Cẩm Du đè cơ thể đang ưỡn ẹo của cô lại, phía dưới không ngừng ma sát, cho đến khi đưa cô lên đỉnh lần đầu tiên, lúc này anh mới rút tay ra, giờ bàn tay ướt đầm lên trước mặt Vương Tĩnh Kỳ.

"Em ướt quá, có phải rất muốn anh rồi đúng không?"

Đầu óc Vương Tĩnh Kỳ còn lâng lâng, nghe Chu Cẩm Du nói, lại nhìn đến bàn tay ướt sũng của anh, không chịu được mà hét to.

"Đừng la, quá nửa đêm rồi, kêu lớn tiếng như vậy, không sợ người khác nghe được à." Thật ra thì hệ thống cách âm ở Lan Hòa Tiểu Trúc rất tốt.

Lúc này Vương Tĩnh Kỳ đã bình phục được một chút, nghe Chu Cẩm Du nói như vậy, tức giận một bụng, không chút nghĩ ngợi dùng sức đẩy mạnh lên người anh, hét: "Chu Cẩm Du anh khinh người quá đáng!"

Chu Cẩm Du không ngờ cô gái nằm phía dưới vẫn còn nhiều sức lực, cho nên thành linh bị đẩy ngã. Vương Tĩnh Kỳ thừa dịp lật người ngồi lên người Chu Cẩm Du, hai bắp đùi ép lên cánh tay Chu Cẩm Du, làm cho anh không thể nhúc nhích được, hai tay nhỏ bé của cô cầm cây gậy cứng rắn thô ráp.

Nắm chặt, hai tay cô bắt đầu chuyển động, lúc mạnh lúc nhẹ xoa bóp.

Chu Cẩm Du ở bên trong hai tay cô vừa đau vừa thoải mái.

"Ừm. . . Bảo bối, nhẹ chút, ahhh. . ."

Vương Tĩnh Kỳ chát một tiếng đánh lên đùi Chu Cẩm Du: "Đừng la, quá nửa đêm rồi, kêu lớn tiếng như vậy, không sợ người khác nghe được à." Cô nói lại nguyên văn.

Chu Cẩm Du nheo mắt, cố gắng kiềm chế khoái cảm phía dưới, nguy hiểm nói: "Thật không ngờ, mới có mấy ngày mà em cũng có bản lĩnh gớm nhỉ."

Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy ánh mắt của anh, thân thể run một cái, cảm giác giống như mình sắp gặp xui xẻo, nhưng liếc xuống dưới, nhìn vị trí của mình, lại nhìn qua cây gậy thịt mình đang nắm trong tay, lá gan cũng lớn hơn: "Anh nói đi, ai mới là người có quyền?"

Cô nói xong, nhìn anh, từ từ cúi đầu xuống, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, dưới cái nhìn chăm chú của Chu Cẩm Du, chậm rãi ngậm cự vật to lớn của anh, nhưng do quá lớn, nên chỉ có thể ngậm được một nửa.

Cảm giác ấm áp bao bọc, Chu Cẩm Du không nhìn được mà rên lên, cự vật trong miệng Vương Tĩnh Kỳ càng không ngừng sung to, giật giật, làm Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy không ngậm nổi.

Vương Tĩnh Kỳ dùng sức chuyển động đầu lưỡi, còn chưa kịp liếm láp, đã cảm thấy trong miệng mình có cái gì trào ra, cô biết là không hay rồi, nhưng tốc độ rút lui chậm, tinh dịch đã phun đầy trong miệng cô.

Vương Tĩnh Kỳ ngậm một miệng đầy trọn to mắt nhìn anh, trong lòng gào thét, cái người này lực chiến đấu kiểu gì vậy không biết!

Chương 145: Tư Tưởng Xấu Đầy Bụng

Chu Cẩm Du nhìn ánh mắt khinh bỉ nheo lại của Vương Tĩnh Kỳ, nổi giận.

Anh dùng sức, ngòi dậy từ trên ghế salon, thuận tay bắt được người phụ nữ vì động tác ngòi dậy của anh mà sắp té xuống.

"Ánh mắt này của em là sao đây, xem ra nếu anh không trừng phạt em cho tốt, thì em sẽ không biết ai mới là người đàn ông của em!"

Chu Cẩm Du nói xong, hai tay dùng sức, bế cả người Vương Tĩnh Kỳ lên, làm cô dạng hai chân ngòi lên người anh.

"Anh, anh định làm cái gì?" Vương Tĩnh Kỳ khẩn trương, bởi vì cô cảm thấy, bộ phận nào đó dán chặt giữa hai chân cô lại bắt đầu cứng rắn.

"Em đoán xem."

Vương Tĩnh Kỳ cúi đầu nhìn thứ đã từng xuyên vào trong cơ thể mình, cây gậy thịt to lớn nổi đầy gân xanh, làm cô run lên một cái.

Lần này Chu Cẩm Du không cho cô cơ hội tác oai tác oái, một tay vịn người anh em của anh ma sát bên ngoài chỗ nhạy cảm của cô, khiến phía trên cây gậy dính đầy chất dịch trơn trượt.

Nhóc nhách. . . Kèm theo đó là âm thanh va chạm bành bịch, Chu Cẩm Du chọt xông mạnh vào cơ thể Vương Tĩnh Kỳ, hung hăng lấp đầy bên trong.

Chu Cẩm Du hài lòng nheo mắt lại, bộ phận non mềm của cô bao vây anh thật chặt.

"Ừm. . . Em chặt quá. . ." Giọng Chu Cẩm Du khàn khàn, cực kỳ quyến rũ.

"A. . ." Hành động tiến vào đột ngột của anh làm cô vô thức ưỡn người lên.

Chu Cẩm Du không cho cô cơ hội để hít thở, tốc độ ra vào càng lúc càng nhanh hơn.

Anh lùi ra, rồi lại mạnh mẽ đâm sâu vào, mỗi lần như vậy, bên trong khít khao chặt chẽ như muốn ép anh ra ngoài, mà cũng giống như hút chặt anh vào trong. Loại cảm giác hành hạ này sắp ép hai người điên lên rồi.

"Ừ. . . Nhẹ một chút. . . Chu Cẩm Du. . ."

Vương Tĩnh Kỳ không cách nào tránh né nổi từng đợt công kích mạnh mẽ của anh, chỉ có thể tiếp nhận toàn bộ. Mỗi một lần anh hung hăng tiến vào như vậy, lại làm cho cô cảm thấy như anh đâm xuyên qua cơ thể mình.

Cuộc hoan ái của hai người làm chỗ ngồi trên ghế salon ướt nhẹp.

"Ừ, em kêu anh là gì?" Chu Cẩm Du không hài lòng thúc mạnh một cái.

"Chu Cẩm Du. . ." Vương Tĩnh Kỳ bị cú thúc mạnh này làm cho lảng lảng, nhưng cô lập tức thông minh sửa lại cách gọi: "Anh yêu. . ."

Chu Cẩm Du mê muội nhìn gương mặt đầy mồ hôi của Vương Tĩnh Kỳ, tóc lòa xòa dán chặt lên khuôn mặt mềm mại của cô. Vài sợi tóc bị cô vô ý ngậm trong miệng.

Anh hơi nhíu mày, cách gọi này đã không thể thỏa mãn được anh. Anh nghiêng người ngậm lấy đôi môi nhỏ nhắn của cô, tham lam cắn mút, sau khi thỏa mãn, lại dời xuống phía dưới tiếp tục tấn công, tìm được xương quai xanh xinh đẹp của cô, Chu Cẩm Du bắt đầu gặm cắn, mút mạnh cho đến khi chỗ đó bầm tím mới chịu buông ra.

Đột nhiên Chu Cẩm Du từ trên ghế đứng lên, Vương Tĩnh Kỳ hoảng sợ hét một tiếng, hai chân vô thức quăn chặt lên người anh.

"Anh, anh làm gì vậy?"

"Không phải em nói không muốn làm ở đây sao? Vậy thì chúng ta đến phòng ngủ." Chu Cẩm Du vừa nói vừa dùng hai tay ôm hông cô, đi vào phòng ngủ.

Theo từng bước chân của anh, cây gậy thịt thô to cũng va chạm ra vào có tiết tấu trong cơ thể Vương Tĩnh Kỳ, khiến cô không khỏi nhỏ giọng rên rỉ.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy bụng dưới của mình cực kỳ chua xót, bị cây gậy

cứng rắn của anh làm cho hơi trướng lên. Cô cảm thấy như hoa mắt, không khống chế được mà ôm thật chặt người đàn ông đang hành hạ mình, ngâm lên một tiếng thật dài.

"Hửm, không được sao?" Đột nhiên Chu Cẩm Du cảm nhận được có một dòng chất lỏng ấm nóng từ trong cơ thể cô trào ra, vừa vắn tưới lên đỉnh đầu cây gậy của anh, anh bị kích thích hai chân muốn mềm nhũn, vội vàng hít sâu mấy hơi. Ổn định lại, anh tiếp tục đi vào phòng ngủ, hành hạ lẫn nhau.

Vương Tĩnh Kỳ híp mắt, bây giờ cô chỉ có thể phát ra âm thanh yếu ớt vụn vặt. Đợt cao triều lúc này đã làm cô tiêu hao hết thể lực. Nhưng anh không muốn dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, không ngừng lấp đầy cô.

"Bảo bối, gọi ông xã." Chu Cẩm Du không biết sao vừa nhìn thấy người phụ nữ mình đang ôm trong lòng này, lại muốn cô gọi mình là ông xã.

Vương Tĩnh Kỳ lắc đầu, cái môi nhỏ nhắn mím chặt. Gọi anh là anh yêu, đã là giới hạn của cô.

Chu Cẩm Du mặc kệ, đứng thẳng người, lại hung hăng đâm thật sâu bên trong, bàn tay anh đè lên bụng cô, làm cô không nhìn được mà kêu ra tiếng.

"Nghe lời, gọi ông xã thử xem."

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy cơ thể cô lại bắt đầu sắp cao trào, cô không chịu nổi cảm giác này nữa, nhỏ giọng khóc, mềm nhũn kêu lên: "Ông xã. . ."

Một tiếng gọi này, cũng làm Chu Cẩm Du không kiềm chế được nữa, cứ như vậy đứng ở cửa phòng ngủ, tinh dịch nóng bỏng của anh toàn bộ đều rót vào trong cơ thể cô, làm cô lại một lần nữa run rẩy thật lâu.

Mùa đông phương Bắc, trời sáng cũng tương đối trễ.

Lúc Chu Cẩm Du ôm Vương Tĩnh Kỳ từ trong phòng tắm đi ra, bên ngoài đã tờ mờ sáng, Chu Cẩm Du nhìn đồng hồ trong phòng khách, bảy giờ hai mươi, anh nhíu mày, suy nghĩ một lát, sau đó ôm người phụ nữ đã ngủ thiếp đi vào phòng ngủ.

Chu Cẩm Du đặt cô xuống giường, quấy rầy người phụ nữ ngủ say tới qua muốn mình cút: "Dậy đi Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ mau tỉnh lại đi."

"Ô. . . Anh còn muốn làm cái gì nữa? Em muốn đi ngủ." Vương Tĩnh Kỳ hé cặp mắt lim dim, cô thật sự rất buồn ngủ.

Tối hôm qua đến hơn nửa đêm Chu Cẩm Du mới về nhà, sau đó hai người liền làm từ phòng khách đến phòng ngủ, từ phòng ngủ đến phòng bếp, sau đó là từ phòng bếp đến phòng tắm, hôm qua Chu Cẩm Du nhiệt tình giống như chỉ còn làm được một ngày cuối cùng vậy, rút cạn sức lực của cô, thật vất vả mới tới lúc trời sáng, sao lại còn chưa chịu dừng lại nữa.

"Bảo bối, bây giờ đừng ngủ, anh đã đặt sẵn vé máy bay rồi, lát nữa lên máy bay rồi ngủ có được không?" Mặc dù Chu Cẩm Du cũng chiến đấu hăng hái suốt một đêm, anh đang cực kỳ buồn ngủ, nhưng nghĩ lại, phải lên máy bay đúng giờ mới được, ở thủ đô còn ông cụ đang chờ người phụ nữ của mình.

Nếu hôm nay không về, anh thì không sao, chủ yếu là anh sợ người nhà sẽ có thành kiến với Tĩnh Kỳ, sợ sau này cô phải chịu cực khổ, cho nên cuối cùng vẫn quyết định làm đúng theo kế hoạch, anh đặt vé máy bay lúc chín giờ mười, bây giờ nhất định phải đến sân bay.

Vương Tĩnh Kỳ vẫn còn mơ mơ màng màng: "Máy bay? Máy bay gì? Em chưa từng đi máy bay."

"Biết rồi, cho nên hôm nay anh mới dẫn em đi máy bay." Lúc này Chu Cẩm Du giống như con sói xám lớn đang lừa gạt cô bé quàng khăn đỏ, thấy Vương Tĩnh Kỳ lại nhắm mắt, anh đành phải đứng dậy, mở tủ quần áo ra, tìm một bộ quần áo chỉnh tề. Sau đó mặc từng cái từng cái cho người phụ nữ đang khóa thân nằm trên giường.

Anh để cho cô ngủ tiếp, sau đó tự chuẩn bị cho mình. Lúc đóng tủ quần áo lại, anh suy nghĩ một chút, từ bên cạnh lấy ra một cái rương hành lý, rồi lấy một vài bộ đồ mang theo cho Vương Tĩnh Kỳ.

Cảm nhận được chất liệu vải trong tay, anh đưa cái quần lót của cô lên xem kỹ, lông mày anh nhíu lại thật chặt.

Anh kiểm tra từng món quần áo của Vương Tĩnh Kỳ, không có bộ quần áo nào anh coi được: "Cô gái này bị cái gì vậy chứ, có phải là con gái không không biết. . . Quần áo vừa không đẹp vừa kém chất lượng, làm sao có thể mặc lên người đi khắp nơi như vậy được chứ."

Chu Cẩm Du vừa nói vừa lắc đầu, dễ dàng chuẩn bị xong hành lý cho cô,

đóng cửa tủ, để cái rương dựa một bên, sau đó ôm người phụ nữ trên giường, mở cửa đi xuống lầu.

Ngày nghỉ, thư ký Lý phải làm thêm giờ, tự mình lái xe đưa hai người đến sân bay.

Nhìn thị trưởng Chu ôm cô giáo Vương từ trên thang máy đi xuống, thư ký Lý mở cửa sau xe ra, chờ hai người kia ổn định chỗ ngồi, nhanh chóng ngồi lên chỗ tài xế, khởi động xe, chiếc xe vững vàng chạy đi.

Chu Cẩm Du ngồi đằng sau, vuốt vuốt ấn đường: "Cố gắng chạy nhanh một chút."

Suy nghĩ một lát lại nói tiếp: "Chúng tôi sẽ ngồi chuyến bay đầu tiên của chiều thứ bảy để quay lại đây."

Thư ký Lý ngồi đằng trước gạt đầu một cái, tỏ thái độ đã rõ.

Chu Cẩm Du dựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, tối hôm qua đúng là có hơi quá sức, nhưng vừa nhìn thấy cơ thể trắng mịn nõn nà của Tỉnh Kỳ, vuốt ve cặp lông mày căng tròn của cô, anh sẽ lại không thể nào kiềm chế bản thân mình được.

Chu Cẩm Du không tự chủ lắc đầu một cái, cảm thấy như mình trở về lúc mười bảy mười tám tuổi.

Lý Việt nhanh chóng mở cửa xe, không tới một tiếng đồng hồ, chiếc xe đã dừng ở chỗ đậu xe ngay lối vào của sân bay. Chu Cẩm Du rất chú ý hình tượng ở nơi công cộng, đánh thức Vương Tỉnh Kỳ đang ngủ mơ màng. Dẫn cô vào trong, thừa dịp vẫn còn thời gian, hai người ăn sáng đơn giản, lúc này mới vội vàng lên máy bay.

"Quý ông, xin hãy thức dậy, máy bay sắp hạ cánh rồi, xin anh hãy kiểm tra lại dây an toàn." Nữ tiếp viên hàng không duy trì nụ cười nghề nghiệp, hơi khom lưng, mắt mở to, cung kính đối với Chu Cẩm Du.

Chẳng qua là Chu Cẩm Du đang nhắm mắt dưỡng thần, làm cản trở cô ta ngắm người đẹp trai.

Chu Cẩm Du mở mắt, lịch sự gạt đầu với nữ tiếp viên hàng không: "Được, tôi biết rồi, cảm ơn."

"VẬY bạn của anh. . ." Nữ tiếp viên còn chưa từ bỏ ý định tiếp tục tìm đề tài để hỏi, phải biết rằng từ sau khi anh lên máy bay, các cô đã nhìn chăm chăm anh, từ mắt nhìn người lâu năm của các cô, khẳng định người đàn ông này tuyệt đối không phải người tầm thường.

Mặc dù người đàn ông này dẫn theo bạn gái, hơn nữa kể từ khi lên máy bay, đã bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, mấy lần các cô đi qua đi lại trước mặt anh, mà không lần nào hấp dẫn được tầm mắt của anh, máy bay cũng sắp hạ cánh rồi, cô ta muốn cố gắng một lần cuối cùng.

Vương Tĩnh Kỳ từ nãy giờ vẫn tựa vào vai Chu Cẩm Du ngủ đương nhiên là bị người ta bỏ quên.

"Ừ, tôi sẽ đánh thức cô ấy."

Nữ tiếp viên hàng không thấy Chu Cẩm Du ngay cả liếc mắt một cái cũng không thèm nhìn cô ta, cũng biết mình không dành được chút sự chú ý nào, không tiếp tục kéo dài nữa mà nở nụ cười nghề nghiệp rồi rời đi.

Chu Cẩm Du cúi đầu nhìn người phụ nữ ngọt ngào đang tựa đầu trên vai mình ngủ say, cảm giác phiền não vì bị người khác quấy rầy cũng tiêu tan đi không ít: "Bảo bối, dậy đi, sắp đến nơi rồi."

Vương Tĩnh Kỳ cứ mơ màng như vậy mà bị Chu Cẩm Du dẫn xuống máy bay, cho đến khi bị cơn gió lạnh lẽo ở thủ đô thổi qua một cơn, lúc này mới coi như là tỉnh táo hoàn toàn.

Vương Tĩnh Kỳ mở to mắt, nhìn phong cảnh bên ngoài xe đang không ngừng chạy ra phía sau, trừ tuyết trắng trên mặt đất là quen thuộc, tất cả những thứ còn lại đối với cô đều thật xa lạ, cô mê mẩn hỏi: "Đây là đâu vậy, chúng ta định đi đâu?"

Chu Cẩm Du ngồi trên máy bay nghỉ ngơi mấy tiếng đồng hồ, bây giờ tinh thần cũng đã hồi phục lại, thấy Vương Tĩnh Kỳ hoang mang, anh ôm cô, thấp giọng nói nhỏ bên tai: "Cô gái ngốc, bị người ta bán đi còn chưa biết."

Vương Tĩnh Kỳ vô cùng không vui nhìn người đang quán lấy mình, trước mặt còn có người khác, anh không biết chú ý hình tượng một chút sao.

"Anh đúng là bị thần kinh, ai mà rảnh rỗi bán em đi chứ, cũng chỉ có anh là

tư tưởng xấu đầy bụng." Cô vừa nói vừa liếc anh.

"Được rồi, đừng lảng qua chuyện khác, anh còn chưa nói chúng ta sẽ đi đâu nữa đó."

"Em đừng xử oan anh nữa, anh cũng đã nói rồi mà."

"Hỏi nào?"

"Tối hôm qua đó, anh đã lấy được sự đồng ý của em rồi."

Vương Tĩnh Kỳ nghe tới đây, gương mặt lại đỏ lên, nhưng phía trước còn có tài xế, cô không thể nói rõ hết mọi chuyện tối hôm qua với anh ngay tại chỗ này, chỉ có thể giương mắt nhìn anh.

Cũng thành công để cho Chu Cận Du bỏ quên cái đề tài này.

Chương 146: Trâu Già Gặm Cỏ Non

Đang lúc Vương Tĩnh Kỳ biết được mục đích của chuyến đi này từ trong miệng Chu Cận Du, chiếc xe đã chạy vào một cái cổng thật lớn, hai bên đường là hai hàng cây đại thụ thẳng tắp.

Mãi đến khi hai hàng đại thụ biến thành hai người lính mặc quân phục, tay cầm súng thật, bọn họ đã đến nơi.

Xe chạy thẳng đến biệt thự nhỏ hai tầng của nhà họ Chu, Vương Tĩnh Kỳ kéo kéo ống tay áo, gương mặt sầu não: "Cái đó, em không vào có được không?"

Chu Cận Du đã mở cửa xuống xe, nghe Vương Tĩnh Kỳ nói vậy, cúi đầu nhìn cô: "Em muốn vậy?"

"Không phải, mới qua năm mới mà đến đây quấy rầy ba mẹ và ông nội anh thì không tốt lắm." Vương Tĩnh Kỳ đấu tranh tư tưởng: "Vả lại, em còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, tay không đến gặp người nhà anh cũng không được."

Mặc dù Chu Cận Du chỉ nói là dẫn cô đến nhà anh, không có nói cái gì thêm, nhưng bây giờ, với mối quan hệ hiện tại của hai người, Chu Cận Du dẫn cô về nhà, cô cần phải chuẩn bị cho lần gặp mặt này.

Chưa kể, cô còn chưa tính toán chuyện về sau với Chu Cận Du nữa, cho dù đi gặp ba mẹ cũng không nên vội vàng như vậy, đến trước cửa nhà cô mới biết được chuyện này, làm sao cô có thể chuẩn bị lễ vật được, lễ mừng năm mới, cô lớn như vậy rồi mà lại tùy tiện tay không đến nhà họ Chu, không thể để cho người khác nghĩ rằng cô không có gia giáo. Ít nhất cô cũng phải xách theo một giỏ trái cây hay chút gì chứ.

Chu Cận Du mắt kiên nhẫn, trực tiếp chui vào trong xe xách người phụ nữ đang phản kháng ra ngoài: "Em lại nghĩ tới cái gì ngu ngốc trong đầu em vậy, anh đã nói với em rồi, mấy chuyện này không cần em quan tâm, chỉ cần ngoan ngoãn đi theo anh là được. Hơn nữa, lần này là ông nội muốn em nhanh chóng tới đây, ông nội anh có muốn em chuẩn bị quà cáp lễ vật không? Em mà cứ như vậy thì cẩn thận ông nội lại nổi giận." Anh không biết

xé chiều hôm qua ông nội và cô gái nhỏ này đã hàn huyên những chuyện gì. Nhưng anh có thể nhìn ra được, ông nội cực kỳ hài lòng về cô, cho nên mới kêu mình suốt đêm quay trở về thành phố D để đón cô về, phải biết mắt nhìn người của ông nội anh cực kỳ khắc khe.

Chu Cận Du trấn an cô, sau đó cúi đầu sửa sang lại quần áo cho cô, nhìn một vòng. Cảm thấy cũng không tệ lắm, lúc này anh mới xoay người đi đến trước cửa: "Còn ngây ngốc đứng đó làm gì, mau đi theo."

Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy Chu Cận Du đã đi lên bậc thang gỗ cửa, cô không thể không điều chỉnh lại tâm tình của mình, bỏ lại sự khẩn trương vừa nãy ra phía sau, hít sâu một hơi rồi mỉm cười, tự tin bước lên phía trước, đứng bên cạnh Chu Cận Du.

Chu Cận Du nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, cười: "Ừm, cũng được, anh biết ngay em rất biết cách giả bộ mà."

Vương Tĩnh Kỳ vừa định mắng lại anh, nhưng nghe bên trong có tiếng bước chân vang lên, chỉ có thể trợn mắt liếc anh.

Rắc rắc, cánh cửa mở ra, Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy người mở cửa là một cậu thanh niên khoảng hai mươi tuổi, trong lòng cô thâm nghĩ, bình thường ở biệt thự, không phải người giúp việc mới đi mở cửa sao.

"Chú út, chú về rồi. Vị này chính là?"

Người mở cửa đương nhiên là cháu trai lớn của Chu Cận Du, Chu Vịnh, ngày hôm qua anh đã biết Chu Cận Du đi đón bạn gái ở thành phố D về, người phụ nữ này rất có khả năng là thím út tương lai của anh, cho nên hôm nay anh mới tích cực như vậy, chen chúc với thím Trương, chạy tới tự mình mở cửa, chính là vì có thể là người đầu tiên được nhìn thấy thím út tương lai của mình.

Chu Cận Du liếc anh một cái, sau đó kéo tay Vương Tĩnh Kỳ đi vào trong: "Cháu phải kêu là dì Vương."

Chu Vịnh đứng bên cạnh cảm thấy bối rối trong lòng. Người phụ nữ này nhìn qua so với mình còn trẻ hơn, nếu để mình gọi là thím út thì còn có vẻ dễ nghe. Nhưng nếu kêu mình gọi là dì Vương, nghĩ thế nào cũng thấy không hợp lý.

Vương Tĩnh Kỳ bị Chu Cận Du kéo vào trong nhà dưới tình huống còn chưa biết gì về gia đình anh. Ở thành phố D cô có nghe qua, gia thế của anh rất tốt, nhưng cụ thể thì không có người nào biết rõ, mà nếu có biết rõ đi nữa, bọn họ cũng sẽ không nói cho cô nghe.

"Người đó là cháu anh hả, bao nhiêu tuổi rồi?" Vương Tĩnh Kỳ nhỏ giọng hỏi.

"Ừm, con trai của anh cả anh, năm nay 24 tuổi."

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong, biểu tình trên mặt vô cùng đặc sắc, cháu trai lớn của anh bằng tuổi với cô, có phải chuyện này cho thấy cô là cô non bị trâu già gặm hay không chứ!

Cứ như vậy, hai người đi vào phòng khách.

Vốn là trong phòng khách đang cười nói rôm rả, bởi vì sự hiện diện của hai người mà trở nên yên tĩnh.

Lúc này Chu Vịnh thức thời, nhỏ giọng nói với hai người: "Chú út, lúc nãy quên nói với chú, hôm nay có khách đến nhà." Anh không nghĩ sẽ gọi là dì Vương, cho nên dứt khoát tóm tắt cách gọi, về sau trực tiếp gọi thím út là được rồi.

Anh không nói, hai người nhìn tình huống trong phòng khách cũng đủ hiểu.

Chị dâu cả Lý Kim Hồng đang ngồi trên ghế salon ứng phó với mấy vị khách do cô nhỏ đưa đến nhà, sau khi thấy người đến, nhiệt tình nở nụ cười, đứng lên, bước nhanh tới, lôi kéo cánh tay Vương Tĩnh Kỳ: "Cận Du về rồi sao, đây là Tĩnh Kỳ có phải không, tuổi còn trẻ, thật xinh đẹp!" Lý Kim Hồng kết hôn với Chu Quân Kỳ rất sớm, lúc chị gả vào nhà này, chú út vẫn còn là đứa bé, có thể nói, chị là người nhìn Chu Cận Du lớn lên, cho nên tình cảm của chị đối với Chu Cận Du còn đặc biệt hơn là tình cảm chị dâu đối với em chồng bình thường, đều nói chị dâu cả như mẹ, cái này cũng không sai, cho nên khi chú út dẫn bạn gái về nhà, trong lòng chị cũng thật kích động, chỉ mong sau này Cận Du có thể có được một cuộc sống hòa thuận mỹ mãn.

Chu Cận Du giới thiệu: "Đây là chị dâu cả, em cũng gọi là chị dâu cả đi."

Lý Kim Hồng nhìn bộ dạng chú út, cười ha ha nói: "Đúng vậy, cứ gọi chị là chị dâu cả là được, qua đây ngồi với chị đi. Ông nội chờ các em lâu lắm rồi,

mới vừa nãy còn nhìn đồng hồ nói các em lâu về quá."

Chị lôi kéo Vương Tĩnh Kỳ đến ngồi chỗ lúc nãy của chị trên ghế salon: "Xem ra hôm nay đúng là ngày tốt, chuyện vui đồng loạt kéo tới rồi!" Chị cười ha ha nhìn hai người phụ nữ và một người đàn ông đang ngồi phía đối diện.

Ông cụ Chu mặc kệ mọi người nói gì, ngay từ lúc bắt đầu, ông đã nhìn chăm chăm cháu nội đích tôn và Tĩnh Kỳ, thấy lúc cháu nội buông tay Tĩnh Kỳ ra, đưa cháu ông không tự giác để lộ nụ cười ôn nhu, nhìn Tĩnh Kỳ bị kéo đi, cháu nội cũng khần trương đi theo, ông đã biết, mùa xuân của cháu mình đã đến rồi.

Ông lại nhìn qua cháu dâu Tĩnh Kỳ đang bị kéo đi, âm thầm gật gật đầu, đứa nhỏ này không tệ, gương mặt vui vẻ, ánh mắt trong suốt, là một cô gái tốt.

Lý Kim Hồng ngồi xuống, sau đó bắt đầu giới thiệu mọi người với Vương Tĩnh Kỳ.

Đầu tiên đương nhiên là ông cụ đang ngồi ở giữa: "Đây là ông nội."

Vương Tĩnh Kỳ đã sớm nhận ra, vội vàng đứng lên từ trên ghế salon, cung kính gọi: "Cháu chào ông nội."

Ông cụ Chu cao hứng trả lời: "Tốt, tốt, tốt! Tĩnh Kỳ, mau lại đây ngồi cạnh ông nội, hôm qua ông nội còn chưa kể xong chuyện cho cháu nghe, đã bị bọn nó quấy rối, lần này thì tốt rồi, ông nội không cần phải gọi điện thoại cho cháu nữa!"

Vương Tĩnh Kỳ nghe lời, mới vừa ngồi sang bên cạnh ông cụ Chu, đã nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của bốn người ngồi trên ghế salon bên cạnh.

Đương nhiên là Lý Kim Hồng cũng đã nhìn thấy rồi. Gương mặt chị lại cười tươi hơn, trêu ghẹo ông cụ Chu: "Ông nội, ông cũng thật là quá thiên vị, đều là cháu dâu, mà cháu còn chưa có được đãi ngộ này!" Chị nói xong cố ý nhìn qua bốn người ngồi đối diện một chút, đặc biệt chú ý đến biểu tình của cô nhỏ, trong lòng cười trộm vui vẻ, có thể hạ gục vị cô nhỏ luôn tự cho mình là đúng này, chị thật là vui.

Vương Tĩnh Kỳ vốn là ở trước mặt mọi người, bị ông cụ kêu qua ngồi bên cạnh đã là xấu hổ lắm rồi. Lần này nghe Lý Kim Hồng nói xong, cô càng

không biết phải làm sao bây giờ, cô phải nói tiếp hay không nói tiếp đây? Nếu cô nói tiếp, vậy chính là tự nhận mình là con dâu nhà người ta rồi. Đây là lần đầu cô đến nhà anh, nghĩ lại mà nói, lần này tới đây cô thật là mơ mơ màng màng, đến bây giờ còn chưa hiểu rõ về chỗ này, nếu như cô tùy tiện nói tiếp lời chị dâu cả, người ta sẽ cho rằng cô muốn trèo cao bám víu nhà họ Chu. Nhưng mà không nói tiếp cũng không tốt, lần đầu tiên tới đây mà không cho chị dâu cả mặt mũi, về sau cô rất khó sống.

Ngay lúc Vương Tĩnh Kỳ đang khó xử, ông cụ Chu cười phá lên, vỗ hai cái lên tay Vương Tĩnh Kỳ: "Chị dâu con nói rất đúng. Ông nội chỉ thương cháu dâu út của ông thôi, xem ai dám nói gì ông! Khà khà!" Hôm nay ông cụ Chu rất vui vẻ, chuyện hôn nhân của cháu nội đích tôn của ông rốt cuộc cũng có tin vui rồi, lần đầu tiên ông gặp cô bé này đã cảm thấy vừa ý, ông sống đến từng tuổi này, mắt nhìn người không tính là đúng trăm phần trăm, nhưng vẫn cực kỳ chuẩn xác, cho nên cháu nội có thể tìm được một cô gái phù hợp như vậy, bây giờ ông có không bệnh mà chết, ông cũng cam lòng.

"Đúng đúng đúng, ông nội nhà chúng ta là lớn nhất, không có ai dám nói gì!" Lý Kim Hồng nói theo ông cụ Chu, người già cũng như con nít, đều thích được dụ dỗ.

"Ông nội, ông thương cháu dâu, cũng phải giới thiệu cho con bé một chút chứ, ông xem cái mặt Cẩn Du ỉu xìu chưa kìa." Lý Kim Hồng rất biết điều hòa không khí: "Tĩnh Kỳ, đây là anh cả của em." Chị chỉ vào người đàn ông ngồi bên cạnh mình từ nãy giờ vẫn không nói gì.

Vương Tĩnh Kỳ bảo trì nụ cười nhìn người chị dâu cả vừa chỉ: "Anh cả khỏe."

"Tĩnh Kỳ đừng khách khí, lần đầu đến thủ đô có phải không, có rảnh thì kêu thằng Cẩn Du dẫn em đi dạo xung quanh!" Chu Quân Kỳ ôn hòa nói.

"Chuyện này còn cần anh phải nói sao, em út đã tính sẵn hết rồi." Lý Kim Hồng giả bộ liếc ông chồng mình một cái, sau đó giới thiệu bốn người đang ngồi trên ghế salon đối diện với Vương Tĩnh Kỳ.

"Tĩnh Kỳ, đây là chị hai của em, còn đây là gia đình của trưởng khoa Vương." Lý Kim Hồng giới thiệu mấy người này rất đơn giản, nhưng đến cô gái trẻ tuổi nhất trong bốn người kia lại được chị nhấn mạnh: "Đây là cô con gái nhà họ Vương, tên là Diễm Diễm."

Chị cũng không thèm quan tâm phản ứng của gia đình ba người kia, nói tiếp: "Tĩnh Kỳ nhà chúng ta vừa đến thủ đô, không quen biết ai ở đây hết, nếu có thời gian em nhớ qua đây tìm Tĩnh Kỳ để chơi chung, đều là người trẻ tuổi, giữa các em hẳn là có nhiều đề tài để nói chuyện."

Gia đình trưởng khoa Vương ngồi phía đối diện lộ ra biểu tình đặc sắc.

Vương Đại Phong nhìn vợ con ngồi bên cạnh mình, gương mặt mất tự nhiên: "Ha ha, đúng vậy, đều là người trẻ tuổi, khẳng định nói chuyện rất hợp nhau."

Lý Kim Hồng không thèm để ý biểu hiện của bọn họ, thấy con trai mình vừa đúng lúc bung ly nước đến trước mặt Vương Tĩnh Kỳ, tươi cười nói: "Đây chính là cháu trai Chu Vịnh của em, sau này nếu Cận Du không có ở nhà, em có việc gì thì cứ nhờ tiểu Vịnh giúp là được."

Chương 147: Đuổi Ra Khỏi Nhà

Vương Lô Bình và cháu dâu chi thứ hai của nhà họ Chu Quách Nhã Tĩnh làm cùng cơ quan, bởi vì trong nhà có một cô con gái mới lớn, cho nên rất chú ý mấy người thanh niên tài năng tuần tú. Con gái nhà mình được nuôi dạy tốt, cho nên phải lựa chọn kỹ càng, Vương Lô Bình và ông xã bà ta đã thương lượng, khắp thủ đô này không có mấy người thanh niên gia thế coi được, một lần ở cơ quan vô tình Vương Lô Bình nghe được Quách Nhã Tĩnh khoe khoang chú út nhà chị ta nào là đẹp trai nào là tài giỏi, cũng nghĩ kỹ rồi, hai vợ chồng bọn họ đều cho rằng, chỉ có con cái nhà họ Chu mới có thể xứng với con gái nhà bọn họ.

Có mục tiêu rồi, đương nhiên là muốn thực hiện ngay, dù sao bọn họ đã chọn lựa nhiều năm như vậy rồi, tuổi tác con gái bọn họ cũng không còn nhỏ, cho nên Vương Lô Bình liền đánh chủ ý lên Quách Nhã Tĩnh.

Bà ta chướng mắt Quách Nhã Tĩnh, nhưng rất hiểu rõ chị ta, đừng nhìn chị ta bình thường giương nanh múa vuốt ở cơ quan, thật ra chị ta chính là một người phụ nữ không có đầu óc. Bà ta mới vừa nói vài lời, cho một ít lợi ích, Quách Nhã Tĩnh đã vỗ ngực đáp ứng chuyện này, nói Diễm Diễm nhà bà ta chỉ cần ngồi ở nhà chờ là được, chị ta sẽ phụ trách sắp xếp thời gian gặp mặt.

Tuy nhiên Quách Nhã Tĩnh cũng rất ranh mãnh, chỉ nói là giới thiệu, chứ không đảm bảo là sẽ thành công, nhưng chỉ cần cho Diễm Diễm nhà bọn họ một cơ hội, vậy thì người kia cũng đừng hòng chạy trốn nữa. Đối với chuyện này thì gia đình bọn họ vô cùng tin tưởng, con gái nhà bọn họ từ nhỏ đã được dạy dỗ đàng hoàng, đó là một cô con gái vừa xinh đẹp vừa thông minh, chỉ cần giữa hai người có cơ hội tiếp xúc với nhau, thì Chu Cận Du kia khẳng định không thoát khỏi bàn tay con gái nhà mình.

Nhà họ Vương biết mấy năm nay Chu Cận Du đã dọn ra ngoài ở, nhân dịp nghỉ Tết mới về nhà, cho nên một nhà ba người bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ tin tức của Quách Nhã Tĩnh.

Rốt cuộc hôm qua Vương Lô Bình cũng đã nhận được điện thoại của Quách Nhã Tĩnh, nói là mồng ba Chu Bảo Cầm sẽ dẫn một nhà ba người bọn họ đến chúc Tết ông cụ Chu.

Mặc dù bà ta không hiểu tại sao Quách Nhã Tĩnh lại biến thành Chu Bảo

Cầm, nhưng trong lòng bà ta vẫn rất cao hứng. Chu Bảo Cầm là chị của Chu Cẩn Du, chị ta mà đích thân giới thiệu Diễm Diễm, vậy có nghĩa là con gái nhà mình càng được nhà họ Chu coi trọng. Hơn nữa còn nói là đi chúc Tết ông cụ Chu, cái này còn cao cấp hơn. Cho nên bà ta cảm thấy chuyện này cũng đã thành công được một nửa rồi.

Vì vậy nên sáng sớm hôm nay bà ta thức dậy, liền sửa soạn quần áo cho con gái mình, chỉ mong con gái có thể lấy lòng được người lớn nhà họ Chu, cũng đồng thời mê hoặc được Chu Cẩn Du.

Không vui chính là trên đường đến nhà họ Chu cùng với Chu Bảo Cầm, bà ta đã tốn rất nhiều công sức nịnh hót chị ta, kết quả đến nhà họ Chu mới phát hiện, nhân vật chính Chu Cẩn Du không có mặt ở đây, chỉ có điều gia đình bà ta cũng đã bàn bạc với nhau rồi, cho dù Chu Cẩn Du không có ở đây, vậy thì chỉ cần để cho Vương Diễm Diễm biểu hiện tốt một chút, tranh thủ gây ấn tượng tốt với người lớn nhà họ Chu, cũng coi như thành công một nửa rồi.

Không ngờ, một nhà ba người bọn họ ngồi đây nịnh nọt suốt buổi trưa, mấy người nhà họ Chu vẫn tỏ ra thờ ơ, làm cho bà ta cảm thấy cực kỳ thất bại, có chút khó hiểu, không biết nhà họ Chu có ý gì.

Nếu mà nói là chương mắt gia đình bọn họ, vậy căn bản sẽ không để cho bọn họ đến chúc Tết. Mà nếu nói bọn họ có ý tứ muốn kết thân, lại trùng hợp như vậy nhân vật chính không có mặt, hơn nữa thái độ của cha mẹ bên nhà họ Chu cũng quá mức lạnh nhạt.

Thấy vẻ mặt con gái mình không được tự nhiên, bà ta lặng lẽ cầm tay con gái mình thăm an ủi, không ném qua đầu khổ thì không thành công được, gia đình mình mà so với nhà họ Chu, thì cũng có hơi thua kém một chút.

May mà Chu Bảo Cầm còn vớt vác được một ít, để gia đình bọn họ không đến mức quá xấu hổ, vậy mà được nửa đường thì nhân vật chính Chu Cẩn Du lại cư nhiên dẫn theo một cô gái về nhà, chị dâu cả nhà họ Chu còn thân mật kêu em gái. Bà ta khẩn trương nhìn về phía Chu Bảo Cầm, thấy sắc mặt Chu Bảo Cầm cũng không được tốt, càng lúc càng khó coi. Còn cái gì tệ hơn chuyện đến nhà người ta xem mắt, mà lại khi không xuất hiện thêm một người gọi là con dâu.

Chu Bảo Cầm nhìn em trai mình dẫn về một cô gái, đã mơ hồ cảm thấy cô gái kia hẳn là con nhỏ không ra gì đó rồi, sau đó lại nghe thấy chị dâu cả gọi là Tĩnh Kỳ mới xác thực, đúng là con hồ ly tinh đó, gương mặt Chu Bảo

Cầm trầm xuống.

Chị ta sợ em trai mình bị con hồ ly tinh này mê hoặc, cho nên mới cuống quýt nhờ em dâu tìm một cô gái, mau chóng dẫn đến nhà họ Chu xem mắt, mặc dù chị ta cũng không coi trọng gia cảnh nhà Vương Diễm Diễm, nhưng có còn hơn không, cũng tốt hơn con nhỏ làm giáo viên kia.

Không ngờ tới đây mới biết, mới có một ngày thôi mà Chu Cẩm Du đã dẫn con hồ ly tinh đó về đây, còn công khai dẫn nó vào nhà họ Chu.

Mà chị dâu cả của mình lại còn nhiệt tình như vậy, rõ ràng là đang chống đối lại mình, kể từ lúc này Chu Bảo Cầm cũng bắt đầu ghi mối hận với chị dâu cả trong lòng.

"Cẩm Du, đây là cô gái mà em nói có phải không, ôi, đáng vẻ thật đúng là xinh đẹp." Chu Bảo Cầm châm chọc nói một câu.

Bản thân Vương Tĩnh kỳ không phải là một cô gái diện mạo diêm dúa lòe loẹt, cho nên từ ngữ để hình dung cô chính xác nhất chính là thanh tú.

Vương Tĩnh Kỳ vốn là đang ngồi bên cạnh ông cụ Chu, cười tươi như hoa, nghe thấy mấy lời rõ ràng châm chọc này của chị ta, nụ cười cũng phai nhạt đi, nhưng không có mĩa mai trả lời lại, cô lấy thân phận là bạn gái của Chu Cẩm Du được dẫn về nhà họ Chu, nếu lúc này có người châm chọc, mà người nhà họ Chu vẫn mặc kệ, thì cô có thể rời đi được rồi.

Quả nhiên, Chu Cẩm Du từ khi vào đây đến giờ vẫn không nói lời nào, vừa nghe đến mấy lời lẽ gằn như thẳng thừng chế nhạo của chị hai, gương mặt tối sầm.

"Chị hai, em trình trọng giới thiệu với chị, đây là Vương Tĩnh Kỳ, chị kêu Tĩnh Kỳ là được rồi, cô ấy là bạn gái em, cũng là con dâu tương lai của gia đình này, em dâu của chị. Hơn nữa em thấy dáng dấp của cô ấy cũng rất được." Chu Cẩm Du trừng mắt nhìn Chu Bảo Cầm nói gằn từng tiếng.

Chu Bảo Cầm không ngờ em trai mình sẽ công khai đính chính thân phận của Vương Tĩnh Kỳ, phải biết rằng, lúc này chị ta đã để ý thấy, em trai dẫn người về, toàn là chị dâu cả nói chuyện, em trai còn không thèm nói thân phận của cô gái này là gì.

Chu Bảo Cầm nhìn em trai, cả người co rúm lại, nhưng nghĩ đến ba người

ngồi bên cạnh, chị ta lại ngồi thẳng lưng. Dứt khoát bỏ qua con hồ ly tinh đó, trực tiếp giới thiệu ba người này với Chu Cận Du, đặc biệt là Vương Diễm Diễm.

"Cận Du, để chị hai giới thiệu với em, vị này chính là Vương Đại Phong, trưởng khoa Vương, vị này chính là vợ ông ấy, làm chung đơn vị với chị dâu Nhã Tĩnh của em, còn cô gái xinh đẹp này chính là con gái của họ, tên là Vương Diễm Diễm, năm nay mới 27 tuổi, còn đang học thạc sĩ, năm nay tốt nghiệp." Chị ta giới thiệu xong xuôi, giả bộ yêu thích lôi kéo tay Vương Diễm Diễm: "Em xem, cô gái vừa xinh đẹp vừa hiểu chuyện, lại còn rất tài giỏi, rất là hiếm có đó, có đúng vậy không ông nội?" Cuối cùng chị ta cầu xin sự ủng hộ của ông nội.

Chị ta không tin, cô gái Diễm Diễm mà mình giới thiệu này, mặc kệ là đáng đáp hay trình độ văn hóa đều bỏ xa con hồ ly tinh kia mấy cái ngã tư, mà thẳng em trai mình nhìn thấy cô gái tốt như vậy còn không rung động.

Đương nhiên là chị ta đã quên, em trai mình độc thân 33 năm, từng nhìn thấy qua vô số phụ nữ, mà người đẹp cũng vô số kể, đừng nói là thạc sĩ, tiến sĩ cũng đã gặp qua, vậy mà cuối cùng người anh dẫn về nhà lại chính là con hồ ly tinh trong miệng của chị ta, đó là vì sao?

"Ha ha, Kỳ Kỳ à, mới sớm tinh mơ đã phải lên máy bay rồi, mệt mỏi lắm phải không?" Đương nhiên là ông cụ Chu cũng không thêm quan tâm ý tốt của cháu gái mình, không có trả lời, mà trực tiếp coi như không có.

"Ông nội, cháu không mệt lắm, cũng không có ngồi máy bay bao lâu hết." Bởi vì một câu này của ông cụ Chu mà gương mặt Vương Tĩnh Kỳ lại đỏ lên, vốn là cô định nói không mệt chút nào, nhưng cảm thấy thất lưng vẫn còn đau, may là không biểu hiện ra ngoài quá nhiều. Chỉ có điều câu sau cô nói hoàn toàn là sự thật, lúc trên máy bay cô cảm thấy ngồi không bao lâu hết, vừa nhắm mắt lại là đã đến nơi rồi.

"Ha ha, vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi, ông nội hỏi thăm thẳng nhóc kia về chuyện của cháu, vậy mà nó không thêm nói cho ông biết, hừ hừ, nhìn xem, bây giờ không cần nó nói nữa, bản thân ông tự hỏi cháu." Ông cụ Chu giống như đứa trẻ, trợn mắt liếc cháu nội mình một cái, bày tỏ sự bất mãn.

Bọn họ tự nhiên trò chuyện với nhau, cũng làm cho bốn người kia cứng đờ. Vốn là có thể giả ngu, bây giờ không giả bộ được nữa rồi, ba người nhà họ Vương lúc này trên gương mặt nổi lên sự tức giận.

Trong mắt Vương Diễm Diễm càng như muốn bắn ra tia lửa nhìn chăm chăm Vương Tĩnh Kỳ.

"Ông nội, cháu và Tĩnh Kỳ lúc trên máy bay còn chưa có ăn cái gì, mọi người cứ nói chuyện phiếm trước đi, cháu và cô ấy đi ăn cơm trưa." Chu Cẩm Du đã sớm nhìn thấy ánh mắt của cô gái kia, loại người như vậy anh đã gặp nhiều rồi, bốn chữ ái mộ hư vinh chỉ thiếu điều còn chưa có khắc lên mặt cô ta thôi, không biết mắt nhìn người của chị hai là kiểu gì nữa, cứ nhiên lại cho rằng phụ nữ như vậy là tốt, theo anh, Vương Diễm Diễm mà so với Vương Tĩnh Kỳ nhà mình còn không bằng một đầu ngón tay út.

"Ai ôi, buổi trưa mà không ăn cơm sao, không được, con gái phải chăm sóc tốt cho bản thân mình, sức khỏe là vốn liếng của cách mạng, mau, kêu thím Trương làm cơm cho các cháu ăn." Ông cụ Chu lại đau lòng vì cháu dâu tương lai của mình.

Chu Cẩm Du đứng lên, trực tiếp kéo Vương Tĩnh Kỳ đang ngồi bên cạnh ông cụ Chu đứng dậy, ôm cô đi vào phòng ăn: "Không cần, chúng cháu tùy tiện tìm chút gì để ăn là được." Lúc đi anh còn không thèm liếc mắt nhìn cô gái vừa xinh đẹp vừa thông minh Vương Diễm Diễm kia lấy một cái.

Vương Diễm Diễm nhìn hai người kia xoay người rời đi, gắt gao nắm chặt hai nắm tay, âm thầm thề trong lòng, người đàn ông này Vương Diễm Diễm cô ta nhất định phải đoạt được.

Ông cụ Chu vui vẻ nhìn cháu nội và cháu dâu tương lai của mình ôm nhau rời đi, quay đầu lại nhìn thấy phản ứng của người nhà họ Vương, trong mắt Vương Đại Phong là thất vọng, Vương Lô Bình thì hâm mộ, còn cô gái Vương Diễm Diễm kia lại chật chứa đầy thù hận và dã tâm trong mắt.

Ông cụ Chu lắc đầu, cô gái như vậy làm sao có thể so sánh với cháu dâu của mình được.

"Haizz, mọi người thông cảm, tính tình thằng cháu nội tôi giống tôi, bản thân mình có thể chịu khổ, nhưng nàng dâu thì tuyệt đối phải bảo vệ thật tốt, ha ha." Biểu tình ông cụ Chu tự hào.

"Ông nội. . ." Chu Bảo Cầm thấy em trai không nể mặt mình, nói cũng không thèm nói với chị ta, mà trực tiếp bày tỏ thái độ, dẫn con hồ ly tinh đi, cảm giác của chị ta đối với Vương Tĩnh Kỳ càng lúc càng xấu hơn, muốn

ông cụ Chu ra mặt phân xử.

Mà ông cụ Chu cũng không thềm cho cô cháu gái không biết điều này có cơ hội mở miệng, trực tiếp cười tít mắt bắt đầu tiễn khách: "Thật không khéo, hôm nay là lần đầu tiên cháu nội tôi dẫn bạn gái về nhà, ba vị đừng trách, Quân Kỳ à cháu tiễn khách đi."

Cứ như vậy, ba người nhà họ Vương bị đuổi ra khỏi nhà họ Chu.

Chương 148: Khó Chịu

Lúc trên máy bay Chu Cẩm Du không có ăn gì, mà Vương Tĩnh Kỳ cũng tận dụng toàn bộ thời gian ăn uống để ngủ bù, cho nên hai người đến nhà họ Chu bụng đã kêu vang.

Chu Cẩm Du dắt Vương Tĩnh Kỳ vào phòng bếp nhà họ Chu, mặc dù không phải giờ cơm, nhưng vì là ngày Tết nên thức ăn được chuẩn bị sẵn rất nhiều.

Vương Tĩnh Kỳ lấy cơm còn dư rang với trứng, nấu một nồi canh cà chua trứng gà, lấy lạp xưởng và món kho trong tủ lạnh ra, cắt nhỏ rồi làm thành một món ăn.

Trong lúc Vương Tĩnh Kỳ đang nấu cơm, thím Trương muốn vào giúp nhưng bị Chu Cẩm Du đuổi ra ngoài, sau khi hai người cơm nước xong, dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp, lại nhìn thấy ba mẹ Chu từ nãy giờ vẫn chưa xuất hiện.

Chu Cẩm Du thấy trong nhà không có người ngoài (anh căn bản không xem chị hai là người trong nhà), kéo Vương Tĩnh Kỳ qua chính thức giới thiệu với người nhà.

Chu Hoàng Nghị và Giang Văn Ngọc cẩn thận quan sát cô gái có khả năng là con dâu tương lai của mình, sau đó nhìn nhau, trong lòng đều âm thầm gật đầu.

Cô gái này tính tình bên trong thì không biết thế nào, nhưng nhìn bề ngoài cũng không tệ, dáng người đầm đạm, thanh tú, từ nãy giờ ngồi trong phòng khách lâu như vậy nhưng cảm xúc không có quá nhiều biến hóa, khóe miệng vẫn luôn nhếch lên, duy trì mỉm cười, quan trọng là cô toát ra một loại khí chất thanh nhã, ôn nhu, bình tĩnh. Ở tuổi này của cô, với thân phận này mà lại sở hữu khí chất như vậy, thật sự rất đáng quý.

"Lần đầu đến nhà, bác cũng không có gì cho con, con nhận cái này đi, coi như bác cho con lễ vật gặp mặt." Giang Văn Ngọc tuy vẫn cảm thấy cô gái này không xứng với con trai mình, nhưng ấn tượng đầu của bà đối với cô cũng không tệ, hơn nữa có thể sau này bà sẽ trở thành mẹ chồng của cô, cho

nên lúc này vẫn cứ xử đúng mực, tuy nhiên giọng điệu không có thân thiết như ông cụ Chu và Lý Kim Hồng.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn mẹ Chu đưa cô cái bao lì xì màu đỏ, không biết phải làm cái gì bây giờ. Cô khẩn trương suy nghĩ một lát, đời trước mình đến nhà họ Trương, hình như mẹ của Trương Dương không có đưa cho cô bao lì xì giống như vậy.

"Mẹ anh cho thì em cứ cầm đi." Chu Cẩm Du ngồi bên cạnh nhắc nhở.

"Đúng vậy, đừng khách khí, cho thì cháu cứ nhận. Tới tới tới! Lúc này có người ngoài ở đây, ông nội không có đưa cho cháu, thật ra ông đã sớm chuẩn bị tốt rồi." Ông cụ Chu cũng lấy từ trong túi ra một bao lì xì.

"Ha ha, chờ đến khi các cháu kết hôn, ông nội sẽ cho các cháu bao lì xì lớn hơn."

Ông cụ Chu nói mấy lời này, làm gương mặt Vương Tĩnh Kỳ lại đỏ lên, xấu hổ nhận bao lì xì của ông cụ Chu và mẹ Chu, nhỏ giọng nói cảm ơn.

"E hèm, nghe Cẩm Du nói con làm nghề giáo viên." Chu Hoàng Nghị rất cuộc cũng tìm được một đề tài để bắt đầu nói chuyện.

"Dạ, bác trai Chu, cháu là giáo viên." Vương Tĩnh Kỳ lễ phép trả lời.

"Tốt nghiệp trường nào, dạy môn gì vậy?" Thật ra mấy vấn đề này trong kết quả điều tra đều có ghi rõ, nhưng lần đầu tiên gặp người lớn, mấy vấn đề này vẫn phải hỏi.

"Trường đại học sư phạm, con học ngành sư phạm toán học."

"Đi làm bao lâu rồi?"

"Hơn hai năm rồi."

"Tốt, con còn trẻ, sau này cố gắng làm việc chăm chỉ, bồi dưỡng nên nhiều nhân tài cho quốc gia!" Nhiệm vụ đặt câu hỏi của Chu Hoàng Nghị hoàn thành.

"Cha mẹ con vẫn còn khỏe chứ?" Lần này đến lượt Giang Văn Ngọc.

"Cũng không tệ." Về vấn đề này Vương Tĩnh Kỳ trả lời tương đối bảo thủ.

"Hai người họ còn đi làm không? Hay đã về hưu rồi?"

"Đều về hưu hết rồi."

"Về hưu thì tốt. Người lớn tuổi rồi, phải về hưu, nhường chỗ lại cho lớp trẻ đi lên, để bản thân mình có được vài năm nghỉ ngơi an nhàn." Nhiệm vụ đặt câu hỏi của mẹ Chu cũng hoàn thành xong.

"Trong nhà con còn có những ai nữa?"

...

Người nhà họ Chu trên cơ bản đều là lần lượt hỏi mấy vấn đề liên quan đến gia đình, Vương Tĩnh Kỳ mỉm cười trả lời.

Thường thường đều là như vậy. Vương Tĩnh Kỳ không quá tin tưởng vào chuyện mình sẽ được gả vào nhà họ Chu, dù sao cánh cửa nhà họ Chu đối với cô mà nói cũng rất xa vời.

"Cô giáo Vương, tôi có một chuyện đã suy nghĩ rất lâu rồi nhưng chưa nghĩ ra, muốn hỏi cô một chút. Cô chỉ là một giáo viên bình thường, làm sao có thể quen biết thị trưởng như Chu Cẩm Du chứ?" Rốt cuộc cũng đến lượt Chu Bảo Cẩm, chị ta thấy tất cả mọi người trong nhà đều bị con hồ ly tinh này lừa bịp rồi, chỉ có mình chị ta là còn bình thường thôi. Chị ta hung hăng trừng mắt liếc Vương Tĩnh Kỳ một cái, thềm thềm trong lòng, nhất định phải vạch trần âm mưu của con hồ ly tinh đó.

Wương Tĩnh Kỳ nhìn Chu Bảo Cẩm, người chị chồng tương lai này, kể từ khi cô đặt chân vào nhà họ Chu, chị ta đã không cho cô sắc mặt tốt: "Chuyện này nói ra cũng khá phức tạp, vẫn là để cho Cẩm Du nói với chị đi, sẽ tốt hơn."

Wương Tĩnh Kỳ trực tiếp ném vấn đề này qua cho Chu Cẩm Du, cô cũng là một người có cảm xúc riêng, cho dù cô chỉ là một người bình thường, một người dân nhỏ bé, nhưng cũng là nhà họ Chu mời cô đến đây chơi, chứ không phải là cô khăng khăng đòi đến, dựa vào cái gì mà mời cô đến đây rồi xem thường, làm khó làm dễ cô.

Chu Cẩm Du thẳng thắn trả lời: "Chị hai, vấn đề này chị không cần phải biết,

cũng không còn sớm nữa, có phải chị nên về nhà rồi phải không." Anh chỉ còn kém không nói thẳng, chỗ này là nhà họ Chu, chị ta là con gái đã gả ra ngoài rồi, không liên quan gì nữa, chuyện của nhà họ Chu không cần chị ta nhúng tay.

"Mẹ, mẹ nhìn em trai kia, không phải là con chỉ tò mò thôi sao, thân phận hai người bọn họ chênh lệch lớn như vậy, làm sao có thể quen biết được, vậy mà em trai lại nổi giận với con, chuyện này là tại vì ai, không phải chỉ vì con muốn tốt cho nó thôi sao. Kẻ trong cuộc u mê, bây giờ nó không còn nhìn thấy cái gì đúng sai nữa rồi, con là chị nó muốn nhắc nhở một chút thì có cái gì sai?" Chu Bảo Cầm ủy khuất hồng rồi, lôi kéo tay mẹ mình bắt đầu tố cáo, oán trách tại sao mình không được biết ơn.

Giang Văn Ngọc vỗ vỗ lên tay con gái mình, lại nhìn Vương Tĩnh Kỳ đang cúi đầu nhìn mặt đất, mặc dù chưa nói gì, nhưng thái độ này cũng biểu lộ rõ lập trường của bà.

Cô gái này và con trai mình còn chưa có nên chuyện gì, nhưng người ngồi bên cạnh mình là con gái ruột, bên nào quan trọng hơn, đương nhiên là bà rõ ràng.

Chu Bảo Cầm thấy thái độ của mẹ mình, cảm thấy đã chiếm được chỗ dựa, quay đầu nhếch miệng cười khinh thường với Vương Tĩnh Kỳ.

Thái độ này của hai mẹ con nhà họ Chu chọc giận đến Chu Cẩm Du, anh cũng không thèm để ý đến mẹ và chị mình nữa, trực tiếp quay qua nói với ông cụ Chu đang ngồi xem náo nhiệt.

"Ông nội, cháu và Kỳ Kỳ ở bên ngoài rất tốt, là ông muốn cháu dẫn cô ấy về cho ông gặp mặt, kết quả cô ấy đến cửa nhà họ Chu chúng ta, lại nhận được đả ngộ như vậy.

Nếu đã như vậy, thì Kỳ Kỳ sẽ không dám tới đây nữa, sau này bọn cháu cũng không cần vượt đường xá xa xôi lạnh lẽo chạy về đây làm gì." Chu Cẩm Du nói xong kéo tay Vương Tĩnh Kỳ, anh dẫn cô dâu về là để được chúc phúc, chứ không phải để người ta khinh bỉ. Đã vậy thì, sau này hai người bọn họ sẽ không về đây nữa, dù sao nhà họ Chu không thiếu thốn cái gì, con cháu cũng nhiều, thiếu một mình anh cũng không vấn đề gì.

"Haizzz, đứa nhỏ này cháu làm sao vậy." Ông cụ Chu không ngờ cháu mình vừa nói đi là đi, trước đây nếu cháu nội mình mà bị ai trong nhà chọc cho

mặt hứng, nó cũng không nói gì mà chỉ tỏ ra lạnh lùng thôi, tuyệt đối không giống như bây giờ, không cho người nhà chút mặt mũi nào, dứt khoát rời đi.

Mấy người khác trong gia đình nhà họ Chu cũng nghĩ như vậy, thấy Chu Cẩn Du một lời không hợp liền dứt khoát bỏ đi, cũng há hốc mồm.

Vẫn là ba Chu đầu óc nhanh nhạy, nhanh chóng phản ứng kịp, kêu con trai út của mình lại: "Con đứng lại đó cho ba, thái độ kiêu gì vậy, con bao nhiêu tuổi rồi, còn tưởng mình là đứa con nít ba tuổi sao?"

Con tỏ thái độ như vậy, không sợ bị người ta chê cười sao? Mà người làm con không vui là người ngoài ư? Đó là mẹ và chị gái ruột của con, mới nói một câu không hợp ý là con đã xoay người rời đi, có người con trai em trai nào sẽ làm như vậy sao?" Chu Hoàng Nghị nói, nhìn Vương Tĩnh Kỳ bị kéo đi, ấn tượng đối với cô cũng kém đi vài phần. Cho dù ai nhìn thấy con trai mình nuôi từ nhỏ tới lớn bây giờ mâu thuẫn với người nhà chỉ vì một người ngoài, cho dù là người nhà mình sai, cũng cảm thấy không vui nổi.

Chu Cẩn Du từ từ xoay gười, bình tĩnh nhìn ba mình, chờ ông nói xong, mới sâu xa nói: "Ba, hôm nay vì người đối xử không tốt với Tĩnh Kỳ là mẹ và chị ruột của con, cho nên con mới kéo cô ấy bỏ đi.

Có người nói xấu vợ tương lai của con, con thân là một người đàn ông, không thể nhẫn nhịn chuyện này được. Hơn nữa người nói xấu vợ tương lai của con lại là người thân của con, con có thể đánh hay mắng người đó sao? Con không thể làm như vậy. Con tức này mà không được tiêu tan, con có thể làm cái gì bây giờ?"

Còn nữa, bởi vì con không phải đứa con nít ba tuổi, bây giờ con đã ba mươi tuổi rồi, con phải là một người đàn ông biết gánh vác trách nhiệm không phải sao?"

Nếu có người ở trước mặt con khi để vợ tương lai của con, mà con vẫn để yên không có hành động gì, vậy cũng không xứng làm người nhà họ Chu nữa.

Nhưng mà, ba, không phải ba cũng vì bảo vệ vợ và con gái mình nên mới tức giận đó sao?" Chu Cẩn Du nói mấy lời này một chút cũng không lưu tình.

Chu Cẩn Du cũng là người nhà họ Chu, mà đặc điểm người nhà họ Chu chính là rất bao che lẫn nhau.

Trong lòng Chu Cận Du, Vương Tĩnh Kỳ chính là bạn gái của anh, anh cũng biết người nhà mình có khả năng sẽ chướng mắt thân phận bạn gái anh, cho nên anh chưa từng nhắc đến chuyện này trước mặt người nhà mình, anh cho rằng, nếu chuyện gì người nhà mình thấy không thích, thì không cần phải động đến, cứ để yên như vậy là tốt rồi.

Kỳ nghỉ Tết nên anh muốn trở về nhà sum họp với gia đình, bình thường anh và cô sống với nhau rất vui vẻ, anh cũng chiều cô hơn bất cứ thứ gì, nhưng hai bên không có can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau.

Bây giờ gia đình anh muốn anh dẫn cô về nhà, kết quả, anh cực khổ đón cô về, gia đình anh lại tỏ thái độ này nọ, lúc này lại còn mời gia đình nhà họ Vương kia đến nhà, anh cũng không phải là kẻ ngốc, không biết chuyện gì đang xảy ra, vừa mới tới đây đã bị chị hai tỏ thái độ khinh thường châm chọc, vậy mà người trong nhà cũng không thêm ngăn cản, nếu không ba người kia cũng sẽ không ngồi đây mãi tới lúc hai người bọn anh về đến nhà, anh dẫn cô đi cũng là vì muốn tốt cho mọi người, nếu cứ tiếp tục ở đây khẳng định mọi người sẽ rất khó chịu.

Chương 149: Có Chuyện Gì Từ Từ Nói

Chu Cận Du kéo tay Vương Tĩnh Kỳ ra ngoài, Lý Kim Hồng nhanh nhẹn kéo Vương Tĩnh Kỳ lại.

"Năm hết tết đến rồi, có chuyện gì một nhà chúng ta ngồi xuống từ từ nói. Tĩnh Kỳ em mau khuyên Cận Du đi, tính tình nó cứng đầu, bây giờ chắc chỉ có mình em nói nó mới chịu nghe thôi."

Chu Hoảng Nghị nghe con trai mình nói như vậy, tức giận đỏ mặt lên, Giang Văn Ngọc ngồi bên cạnh thấy bộ dạng ông xã mình như vậy cũng sợ, khẩn trương vuốt vuốt lưng ông, dù sao Chu Hoảng Nghị cũng không còn trẻ nữa.

"Em trai, em làm cái gì vậy, em vì một người ngoài mà hành xử như vậy, không thấy ba đang tức giận sao?" Chu Bảo Cầm không ngờ một câu nói của mình sẽ làm ra chuyện lớn như vậy, chị ta không hề cho rằng đây là lỗi của mình, đây đều là lỗi của con hồ ly tinh kia, đúng vậy, là lỗi của cô ta.

"Cầm miệng, em còn muốn hỏi chị đó chị hai, hôm nay là mùng ba chị không ở nhà hầu hạ cha mẹ chồng, chạy về nhà mẹ đẻ làm gì? Mà chị còn dẫn theo người ngoài về là có ý gì đây? Hôm qua em đã nói là em có bạn gái rồi, hôm nay chị lại còn làm ra chuyện như vậy, có phải chị thấy nhà họ Chu quá tốt đẹp rồi, đầu năm đầu tháng muốn quậy phá cái gia đình này lên cho hả dạ đúng không?" Chu Cận Du tức giận với Chu Bảo Cầm, anh đã sớm không vừa mắt người chị hai này của anh, không làm được chuyện gì hay hết, chỉ biết ngày ngày gây ra mấy chuyện ngu ngốc không có giới hạn.

"Chị, chị làm vậy không phải là vì muốn tốt cho em sao?" Chu Bảo Cầm cũng bị cơn giận hiểm có của Chu Cận Du trấn áp.

Vương Tĩnh Kỳ thấy Chu Cận Du "không biết chừng mực" tiếp tục giáo huấn người nhà, khẩn trương âm thầm kéo kéo anh, ý muốn nhắc nhở anh nên biết kiềm chế.

Giả bộ tức giận một chút là được rồi, không cần thiết phải mâu thuẫn gay gắt với nhau, bây giờ ở chỗ này chỉ có mình cô là người ngoài, còn lại toàn là người nhà họ Chu.

"Cần Du, có chuyện gì từ từ nói." Tĩnh Kỳ kéo tay Chu Cần Du, ngẩng đầu chớp chớp đôi mắt đáng thương nhìn anh.

Chu Cần Du thấy cô như vậy, nắm chặt tay cô, suy xét đến năng lực chịu đựng của cô gái này, nghĩ hôm nay tới đây thôi.

"Ừm, vẫn là cháu dâu nhỏ của ông biết thức thời, thẳng nhóc cứng đầu này tính tình vô cùng bướng bỉnh ngang ngược. Lại đây, Kỳ Kỳ, qua đây ngồi với ông nội, ông nội bảo vệ cháu." Ông cụ Chu biết bây giờ mình mà không nói thì không được, nếu thẳng nhóc kia thực sự bỏ đi, mấy năm sau cũng không thèm trở lại, lúc đó chỉ có mình ông buồn tủi mà thôi.

Lý Kim Hồng nhanh trí, dẫn Vương Tĩnh Kỳ qua chỗ ông cụ Chu, Vương Tĩnh Kỳ bị ông kéo xuống ngồi bên cạnh. Chu Cần Du đang tức giận cũng không thể bỏ đi một mình được, chỉ có thể buồn bực đi qua ngồi cạnh ông cụ Chu, hai người một trái một phải ngồi cạnh ông.

"E hèm. . ." Ông cụ Chu ho khan, lấy được sự chú ý của mọi người, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: "Năm hết tết đến, các con ăn thịt quá nhiều, trong người nóng nên dễ tức giận, sau này yêu cầu thím Trương làm nhiều món rau, ăn nhiều một chút cho thanh đạm."

Người ngồi ở đây ngoài cháu ngoại Chu Vịnh nhỏ tuổi nhất nhà, thì còn có thêm hai người nhỏ tuổi nữa là Chu Cần Du và Vương Tĩnh Kỳ, dưới tình huống như vậy, ông cụ Chu đứng về phía bên nào cũng không tốt. Không thể trước mặt cháu dâu tương lai mà không để lại mặt mũi cho con dâu và con trai mình, cho nên ông kết thúc chủ đề này.

Đương nhiên cũng cần phải đứng ra bảo vệ: "Hôm nay Kỳ Kỳ có thể đến đây thăm ông nội thật là quá tốt, sau này cháu và Cần Du ở bên nhau, phải biết nâng đỡ, thông cảm lẫn nhau. Nếu Cần Du chọc cháu tức giận, cháu cứ về đây nói với ông nội, ông nội giúp cháu xử lý nó."

Wương Tĩnh Kỳ vẫn duy trì mỉm cười, không có vì những lời này của ông cụ Chu mà trở nên kích động.

"Ông nội, sẽ không xảy ra chuyện đó đâu. Lúc trước khi cháu đồng ý yêu nhau với Cần Du, chúng cháu đã đặt ra ba điều quy ước, nếu sau này chúng cháu đã ra mắt ba mẹ hai bên rồi, mà ba mẹ không xem trọng, không đồng ý cho phép bọn cháu qua lại, thì chúng cháu sẽ chia tay. Dù sao mất đi người

mình yêu sẽ chỉ đau khổ nhất thời, nhưng mất đi người thân sẽ đau khổ cả một đời." Vương Tĩnh Kỳ chậm rãi nói, lúc nói chuyện vẫn luôn nhìn Chu Cẩm Du.

Chu Cẩm Du thâm thúy ngược mắt nhìn cô, cô gái nhỏ này thật thiếu dạy dỗ, anh nói vậy lúc nào chứ, lúc đó anh chỉ nói là quan hệ giữa hai người bọn họ, chỉ khi nào anh yêu cầu chấm dứt thì mới được chấm dứt, cô gái này không có quyền đòi chia tay anh.

Đến mấy chuyện hai bên gia đình gì đó, lúc ấy mới vừa quen nhau thôi, còn chưa nghĩ quá nhiều, làm sao có thể đưa ra yêu cầu như vậy. Lần này dẫn cô về nhà, cũng là ý tưởng nhất thời bộc phát.

Nhưng mà mọi người không hề biết chuyện này, nghe cô vừa nói như vậy đều âm thầm gật đầu, coi như bọn họ còn có chút lý trí.

Chỉ có Chu Vịnh yếu ớt nói: "Thím út, câu này hình như thím nói ngược rồi, hẳn là mất đi người thân chỉ đau khổ nhất thời, nhưng mất người yêu mới đau khổ một đời."

Đúng thật là phải nói như vậy mới đúng, nửa đời trước sống cùng người thân, nhưng nửa đời sau sẽ sống bên cạnh nửa kia của mình, cho nên mất đi người thân chỉ đau khổ nhất thời, mà mất người mình yêu mới có thể đau khổ suốt quãng đời còn lại.

"Vậy sao, chắc là cháu nói sai rồi." Vương Tĩnh Kỳ không chút để ý trả lời một câu, nhưng ý tứ trong lời nói của cô lại làm cho mọi người phải suy ngẫm.

Có phần trước làm nền, cho nên phần sau cuộc nói chuyện cũng không có gì nổi bật, phần lớn đều là ông cụ Chu và chị dâu cả Lý Kim Hồng nói chuyện phiếm với Vương Tĩnh Kỳ, về mấy chuyện liên quan đến gia đình và công việc, cũng coi như trò chuyện vui vẻ với nhau.

Mà chị hai Chu to mồm chưa tới giờ ăn tối đã bị ông cụ Chu đuổi về nhà, kêu chị ta về làm cho tốt bổn phận của người con dâu.

Sau đó Giang Văn Ngọc mượn cơ sức khỏe chồng không được tốt, hai người lên phòng nghỉ ngơi, mãi đến lúc ăn cơm tối mới xuống ăn mấy miếng, sau đó lại quay về phòng.

Ông cụ Chu cười hề hề an ủi Vương Tĩnh Kỳ: "Hai đứa nó bình thường không thích vận động nhiều, sức khỏe không có được tốt bằng lão già này đâu!"

Vương Tĩnh Kỳ cũng cười cười, cô không ngốc, người ta nghĩ cái gì cũng đều viết hết lên mặt rồi, cô mà còn không biết nữa thì thật đúng là quá ngu si, nhưng bọn họ không có thẳng thắn nói là không muốn chào đón cô, cô cũng không thể tức giận rồi đi được, nể mặt Chu Cận Du, cô yên tĩnh chờ đợi, vừa đúng lúc cô còn chưa từng được đến thủ đô lần nào, mượn cơ hội này đi dạo một vòng quanh đây.

Sau khi ăn trái cây sau bữa tối, xem ti vi một lát, hàn huyên vài câu, Vương Tĩnh Kỳ bị Chu Cận Du lấy lý do ban ngày đi máy bay mệt mỏi, dẫn cô về phòng ngủ.

Vương Tĩnh Kỳ vào đến phòng cũng không thèm nhìn xem trong phòng được bài trí như thế nào, nhào lên cái giường lớn.

Mãi đến khi được nằm trên giường, cô mới cảm thấy thật là mệt mỏi, đêm qua bị Chu Cận Du hành hạ cực kỳ tàn ác, buổi sáng lại vội vàng khởi hành, đến nhà họ Chu lại phải tốn sức suy nghĩ đấu trí với bọn họ. Cả người cô đều không có cơ hội được nghỉ ngơi, bây giờ được nằm xuống, mới thấy toàn thân mệt mỏi rã rời.

Chu Cận Du nhìn người phụ nữ nằm trên giường không muốn đứng dậy, cong khóe miệng: "Mau dậy tắm rửa rồi ngủ tiếp."

"Để em nằm một lát đi." Vương Tĩnh Kỳ không muốn động dậy, cô cảm thấy bây giờ mà nhắm mắt lại, không đầy hai phút nữa cũng có thể ngủ say.

"Ngồi dậy, đừng nằm nữa, nhanh đi tắm, rửa mặt xong rồi đi ngủ mới dễ chịu." Chu Cận Du thấy bộ dạng cô như vậy, chỉ có thể tự mình động thủ kéo cô dậy.

Vương Tĩnh Kỳ không muốn, nhưng cũng biết nếu lúc này mà cô không đi, lát nữa sẽ càng không dậy nổi, liền để anh ôm cô vào phòng tắm.

Tắm xong lại xảy ra vấn đề. Lúc hai người đến đây, Chu Cận Du không có mang theo quần áo cho cô, nói cách khác, Vương Tĩnh Kỳ chỉ có một bộ quần áo đang mặc trên người, cô tắm xong không có đồ lót và đồ ngủ để mặc.

Vương Tĩnh Kỳ kéo cửa phòng tắm ra một khe hở nhỏ, mở to mắt nhìn Chu Cẩm Du ở bên ngoài, nhận cái áo sơ mi anh đưa xong, bịch một tiếng đóng sầm cửa lại.

Cô ở trong phòng tắm mặc quần áo xong, nhìn cái gương trang điểm ngấm qua ngấm lại. Lúc trước cô có đọc trong tiểu thuyết miêu tả cảnh nữ chính mặc quần áo của nam chính vào trông cực kỳ gợi cảm, bây giờ xem ra chắc cũng giống như vậy, nhưng lại nhìn như trẻ em mặc đồ người lớn mà không thêm mặc đồ lót bên trong, căn bản không có gì quá gợi cảm hết.

Không còn lựa chọn nào khác, Vương Tĩnh Kỳ chỉ có thể như vậy mà ra khỏi phòng tắm.

Ừm, bây giờ có thể cảm nhận được rồi, bên trong trống rỗng, giữa hai chân hơi lạnh lạnh.

Chu Cẩm Du nhìn bộ dạng của cô cũng không nói nhiều lời, nhanh chóng cầm quần áo của mình vào phòng tắm.

Vương Tĩnh Kỳ xóc chẵn lên, chui vào, thở dài một hơi, chưa từng cảm thấy có cái giường nào lại dễ chịu đến như vậy, cô an tâm nhắm hai mắt lại.

Sáng hôm sau, Vương Tĩnh Kỳ còn đang ngủ say, đã bị con sói lớn Chu Cẩm Du quấy rầy.

Cô mở mắt, nhìn thấy Chu Cẩm Du đang nằm sấp trên người cô, hai bàn tay bận rộn làm việc.

"Anh làm gì vậy, sáng sớm tỉnh mơ không để cho người khác ngủ, mau rút ngay!" Giọng nói vừa mới tỉnh dậy của cô hơi khàn khàn, nghe qua có chút gợi cảm.

Chu Cẩm Du thấy cô đã thức dậy, anh cũng tìm được đến đúng vị trí, trực tiếp đẩy mạnh về phía trước, đưa người anh em của mình vào trong người cô.

"Ừm. . ." Hai người đồng thời thở ra một hơi dài.

"Đêm qua đã cho em ngủ cả đêm rồi, sáng nay em nhất định phải bồi thường cho anh." Chu Cẩm Du nói xong lại bắt đầu chuyển động, đêm qua hai người

đều rất mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi, hôm nay lại có tinh thần, đương nhiên phải bắt cô bồi thường cho anh rồi.

Vương Tĩnh Kỳ đã sớm được trải nghiệm một Chu Cẩm Du động tình lúc sáng sớm, nếu cô mà không phối hợp, thì chỉ có mình cô bị trễ giờ thôi, cho nên cô bắt buộc phải nghe lời anh.

Tiểu Chu Chu đã vào trong rồi, cả người cô như mềm nhũn ra, chỉ biết hưởng thụ.

Sau đó là hình ảnh trong phòng ngủ này, nơi những tia nắng ban mai khẽ chiếu vào, hai người trên giường nhấp nhô lên xuống, đôi khi lại còn vang lên tiếng ngâm rên kiều mị của người phụ nữ và tiếng thở dốc của người đàn ông.

Mãi đến nửa giờ sau, cuộc vận động trong phòng ngủ mới từ từ kết thúc.

Vương Tĩnh Kỳ nằm ngửa trên giường, há to miệng thở hổn hển, hít thở bổ sung không khí, đẩy người đang nằm trên người mình qua một bên, thân hình anh cao lớn như vậy, nằm đè lên người cô, thân thể bé nhỏ này của cô làm sao chịu đựng nổi.

Động tác này cũng làm động đến chỗ thất lung của cô, Vương Tĩnh Kỳ nhe răng, cảm giác đau nhứt kia càng lúc càng nghiêm trọng rồi.

Chu Cẩm Du bị đẩy qua, cũng nằm ngửa bên cạnh Vương Tĩnh Kỳ. Anh vươn tay ôm cô sát bên người mình.

"Lại đây, nói cho anh biết, mấy lời hôm qua em nói là có ý gì?" Chu Cẩm Du miễn cưỡng hỏi.

Dù sao cũng không cần phải rời giường gấp, hỏi luôn mấy chuyện ngày hôm qua cho rõ ràng, nếu không chuyện này cứ đè trong lòng anh, anh rất buồn bực.

Chương 150: Không Lấy Kết Hôn Làm Mục Đích Thì Tình Yêu Chỉ Là Đùa Giỡn

Vương Tĩnh Kỳ sững sốt, hôm qua cô đã nói những gì? Hình như là không có gì.

"Có thể gợi ý một chút không?" Vương Tĩnh Kỳ chống người lên bằng một tay, ghé sát trên người anh, chớp mắt hỏi.

Ánh mắt Chu Cẩm Du lạnh lùng, đưa tay đẩy cô ra, sau đó xoay người một, đè cô xuống phía dưới: "Xem ra, trí nhớ của cô giáo không tốt lắm, vậy thì để anh làm cho em nhớ lại." Anh nói xong, trực tiếp nắm lấy bộ ngực mềm mại kia bóp mạnh một, biểu đạt tâm trạng không vui của anh.

A. . . Vương Tĩnh Kỳ bị anh bóp mạnh giật mình một, người đàn ông này đúng là cầm thú mà, không đúng, nói cầm thú là còn xem trọng anh, phải gọi là không bằng cầm thú mới đúng. Mới vừa nãy lặn qua lộn lại một hồi rồi, bây giờ bản thân được sáng khoái, cô đã trở thành món đồ chơi vô dụng, vậy thì có thể tùy tiện chà đạp cô sao.

"Anh cút qua cho em ngay, có chuyện gì từ từ nói, muốn làm cái gì từ từ làm, nếu anh mà động thủ, xem em có chặt hết móng vuốt của anh không!" Vương Tĩnh Kỳ thật sự nổi giận, không thương tiếc đá một phát lên người đàn ông không bằng cầm thú này.

Chu Cẩm Du không ngờ cô còn có thể phản kháng, bất thành linh bị cô đạp té xuống giường, may là trong phòng có trải thảm dày, cho dù anh đang trần truồng té xuống nhưng vẫn không cảm thấy đau, chỉ là có chút hơi mất mặt.

"Ui da, chưa gì mà em đã ra tay rồi!"

"Sao em lại không dám ra tay chứ, làm sao mà không dám?" Vương Tĩnh Kỳ bị chọc giận, cũng bất chấp bản thân mình đang ở hang ổ của địch, nhìn xung quanh muốn tìm thứ gì đó để làm vũ khí, nhưng ở trên giường ngoài gối ra cũng chỉ có chăn, cô nghĩ cũng không cần nghĩ, dứt khoát chọn cái gối.

Vương Tĩnh Kỳ cầm cái gối nằm mềm mại, ném mạnh lên người Chu Cẩn Du.

"Anh là đồ cầm thú, đồ bại hoại, em đang ở nhà rất tốt, vậy mà anh không nói một lời liền đưa em đến chỗ này, gia đình anh đối xử với em như thế nào?"

Tới cũng đã tới rồi, vậy mà cả gia đình nhà họ Chu của anh hợp sức với nhau khi dễ em. Ngày hôm qua là em rộng lượng không so đo với mọi người, vậy mà anh lại xem như em sợ người nhà họ Chu, xem như em không có lòng tự trọng mà đeo bám lấy anh.

Em còn chưa có nói cái gì, vậy mà anh đã nổi giận với em rồi. Anh nói đi, anh có tư cách gì mà nổi giận với em, anh có tư cách gì hả!" Con tức giận Vương Tĩnh Kỳ không ngừng bộc phát.

Chu Cẩn Du có chút chật vật, trần truồng ngồi dưới đất, bị cái gối đập mấy phát lên đầu, phản ứng cũng không quá chậm, nhanh chóng đưa tay lên đỡ. Tình huống liền trở thành Vương Tĩnh Kỳ giơ gối đánh liên tiếp lên cánh tay Chu Cẩn Du.

Chu Cẩn Du tức giận một bụng, anh nói cái gì đâu, chỉ là trong lòng có chút nghi ngờ nên thuận miệng muốn hỏi cho rõ thôi, sao lại biến thành chọc phải tổ ong vò vẽ rồi, cô gái nhỏ này lại điên cuồng cầm gối đập anh, tuy không có đau, nhưng mà cũng là đánh người đó chứ.

Anh nghiên răng nghĩ lại, bình thường mình quá cưng chiều cô gái này rồi, cho nên bây giờ cô mới to gan như vậy, dám đánh anh.

Đúng là quá chiều hư cô rồi, phải uốn nắn lại mới được.

Chu Cẩn Du xoay tay lại bắt lấy cái gối đang chuẩn bị đập xuống đầu mình, tức giận trừng to hai mắt: "Em điên rồi sao, phát cái gì. . ." Câu tiếp theo anh còn chưa nói ra được, liền nhìn thấy cô gái nhỏ trên giường mặc áo sơ mi màu trắng của mình, bởi vì cuộc vận động lúc này nên vạt áo rộng mở, bên trong là cảnh xuân kiều diễm, hai con thỏ trắng nõn to tròn dựng đứng.

Theo cử động của cô, hai con thỏ cũng run run lắc lư có quy luật, ánh mắt Chu Cẩn Du vô thức nhìn theo chuyển động đó, ừm, cảnh tượng này rất hấp dẫn.

Chỉ có điều cái dấu hồng hồng trên một bên ngực cô kéo suy nghĩ háo sắc của Chu Cận Du về, anh cúi đầu nhìn bàn tay to lớn của mình, lại ngẩng đầu nhìn cái dấu hồng, trong lòng cảm thấy áy náy. Xem ra lúc này mình không không chế được lực tay, cho nên mới chọc cô gái này phát điên rồi.

Nhìn thấy bộ dạng quật cường của cô, nước mắt rung rung mà không chảy xuống, tức giận trong lòng anh cũng tiêu tan hết.

Lại nhìn thấy bộ dạng hiện tại của mình thật không quá lịch sự, cho nên nhặt cái gối lên, cũng thuận tay nhặt luôn cái chăn rơi dưới đất, đứng lên, nhắc cô gái đang ngồi trên giường ngồi lên đùi mình, ôm chặt vào trong ngực, sau đó lấy chăn bọc hai người lại.

"Em nói xem, có cái gì thì chúng ta cứ từ từ mà nói, cần gì phải động tay động chân. Em có còn nhớ em là cô giáo không vậy! Phải biết kiên nhẫn khoan dung với mọi người! Không phải là anh chỉ hỏi em có một câu thôi sao? Nếu em không muốn trả lời thì thôi, sao lại ra tay với anh chứ!"

Vương Tĩnh Kỳ vốn là đang ủy khuất muốn hồng rồi, nghe anh lật ngược phải trái không biết xấu hổ như vậy, cơn ủy khuất của cô cũng không cánh mà bay, trong lòng chỉ còn lại phần nộ: "Anh đúng là không biết xấu hổ, em tức giận bởi vì câu hỏi của anh sao? Là anh ra tay với em trước cơ mà!" Cô nói xong, lại vùng vẫy, trên người cô vẫn còn giữ bằng chứng nha.

"Còn nữa, em là cô giáo thì sao, cả nhà họ Chu anh đều cùng một loại mặt hàng, đều khinh thường người làm nghề giáo viên thôi.

Em nhắc anh một câu, người ta thường nói uống nước không quên người đào giếng, là con người phải biết uống nước nhớ nguồn, anh Chu đây nếu từ nhỏ không được thầy cô dạy dỗ, thì bây giờ cũng chỉ là một tên đầu đường xó chợ, ngày ngày lang thang ngoài đường, chứ mà làm được chức thị trưởng sao? Phì, nằm mơ đi!

Mà ngày hôm qua chị hai anh là có ý gì đây? Có phải nói em đương là một cô giáo mà lại đi quyến rũ ngài thị trưởng không, vậy mà anh cũng không thèm nói gì, nếu không phải anh mặt dày kiên quyết đưa em đến đây, anh cho rằng em rất hiếm lạ anh sao? Đến nhà họ Chu rồi lại còn bị người ta dằn mặt khi dễ, giống như là em đeo bám không tha anh vậy! Em nói cho anh biết, Vương Tĩnh Kỳ em cũng không hiếm lạ gì được gã vào cửa nhà họ Chu đâu, yêu thì yêu, chứ em sẽ không quỳ dưới chân người ta." Mấy lời phía sau

của Vương Tĩnh Kỳ có chút quá đáng, kể từ khi cô nói câu 'vậy mà anh cũng không thèm nói cái gì', gương mặt Chu Cẩm Du đã hoàn toàn trầm xuống, cánh tay ôm cô càng thêm siết chặt.

Vương Tĩnh Kỳ vừa đánh vừa mắng rớt cuộc cũng hạ hỏa, ủy khuất chùng chất trong lòng từ ngày hôm qua đều đã được phát tiết, cho nên bây giờ nhìn đến gương mặt Chu Cẩm Du thì cảm thấy hơi sợ hãi, hết tức giận rồi liền thu liễm bản thân lại, dù sao ở đây cũng là nhà người ta.

Cô vùng vẫy muốn chui ra khỏi chăn. Lúc này Chu Cẩm Du ngồi lên giường, vì sợ cô lại bộc phát nên đã bọc hai người lại thật chặt trong chăn.

"Cái gì nữa đây, anh buông em ra, em thở không nổi rồi." Vương Tĩnh Kỳ dưới cái nhìn chăm chăm của Chu Cẩm Du, càng nói càng chột dạ, không dám ngẩng đầu lên nữa, bắt đầu suy xét lại bản thân mình. Hình như lúc này cô có nói hơi quá, nổi nóng hơi quá mức rồi.

"Không thở nổi rồi hả? Để anh giúp em." Kể từ lúc ôm cô vào trong ngực, Chu Cẩm Du đã muốn trừng trị cô rồi. Bây giờ nhìn bộ dạng khúm núm của cô, cũng không khách khí nữa, trực tiếp bộc phát hết mọi tức giận từ sáng sớm đến giờ, mạnh mẽ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Nụ hôn này chứa đầy tức giận. Chu Cẩm Du dứt khoát đưa đầu lưỡi vào bên trong dò tìm mục tiêu, dùng sức mút thật mạnh.

Đầu lưỡi Vương Tĩnh Kỳ bị mút đau, hai tay chống mạnh lên người anh, khẽ ngâm lên, nhưng người đàn ông đang trừng phạt cô cũng không chịu buông tha cho cô, tiếp tục hung hăng cắn mút, mãi đến khi cô cảm thấy đầu lưỡi mình như bị sưng lên, lúc này mới được buông tha.

Chu Cẩm Du nhìn cô thở hổn hển liền hết tức giận. Ai kêu cô gái này xuyên tạc ý tứ của mình, ai kêu cô không tim không phổi, đáng đời.

"Được rồi, cô giáo Vương, bây giờ chúng ta sẽ nói về vấn đề của em. Em nói người nhà họ Chu đều cùng một loại mặt hàng, anh muốn hỏi một chút, như thế nào thì gọi là cùng một loại mặt hàng, ai giống ai hả?" Chu Cẩm Du không định cứ như vậy mà buông tha cho cô, có một số việc cứ để yên cho cô gái này tự nhận ra thì cũng không tốt lắm. Thật đúng là, không biết ai ngày nào cũng tự xưng mình là thông minh, anh đã biểu hiện rõ ràng như vậy rồi, vậy mà cô còn chưa chịu hiểu.

"Em, em nói sai cái gì rồi sao? Không phải là em muốn tới nhà họ Chu, mà là anh lôi kéo em đến đây! Anh nhìn xem người nhà anh tỏ thái độ gì với em, chị anh nói những gì, còn hỏi em chỉ là một cô giáo bình thường làm thế nào mà lại quen biết được ngài thị trưởng như anh!" Sau đó còn học theo giọng điệu khinh thường người khác của Chu Bảo Cầm: "Chị ta có ý gì chứ, không phải là nói em quyền rũ anh sao? Chị ta hỏi thẳng trước mặt em như vậy, là muốn em bị mất mặt chứ còn gì. Tuy là thân phận của em không bằng người nhà họ Chu, nhưng mà em cũng là con cái được cha mẹ nuôi lớn đàng hoàng, còn lâu mới chịu đựng sự khi dễ của nhà họ Chu anh."

Vương Tĩnh Kỳ nhớ lại đời trước mình ở nhà họ Trương phải chịu nhiều ủy khuất, nước mắt đọng đầy trong hốc mắt, thề đời này cô sẽ không đi vào vết xe đổ trước kia của mình nữa. Thái độ này của nhà họ Chu, cho dù cô đi làm ni cô, chứ cũng không muốn gả vào nhà họ Chu để hứng chịu sự khi dễ của bọn họ nữa.

"Cô giáo Vương, nói chuyện phải nói bằng lương tâm. Anh vì cái gì mà dẫn em về nhà đón năm mới chứ, em dám nói em không biết xem?" Chu Cận Du hung hăng ôm cô sát vào trong ngực mình, mặc dù trong lòng đang tức muốn chết, vậy mà nhìn thấy bộ dáng nhỏ bé ủy khuất của cô, cũng mềm lòng rồi.

"Em, em biết cái gì đâu! Anh không nói một câu nào đã dẫn em đến đây, em cũng không phải là con giun trong bụng anh, anh muốn làm cái gì làm sao mà em biết được!"

Chu Cận Du bình tĩnh nhìn cô thật lâu, lúc này mới thở ra một hơi: "Được rồi, em không hiểu, vậy thì anh sẽ nói rõ ràng cho em biết. . ."

"Từ từ, từ từ đã, em không muốn nghe, anh suy nghĩ cái gì, không có liên quan gì đến em hết, em. . ." Giờ khắc này Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy hơi sợ hãi, vội vàng chặn đứng lời anh muốn nói.

"Em, em cái gì, em ngoan ngoãn cho anh! Anh muốn nói, thì em nhất định phải nghe!" Chu Cận Du đã muốn nói rồi, thì anh sẽ không cho người khác có quyền không nghe, anh thấy cô vẫn còn muốn nói cái gì, đưa bàn tay to lớn ra, bịt kín cái miệng nhỏ đang muốn chống đối mình lại.

Chu Cận Du mặc kệ cô đang trợn to mắt nhìn mình, nói: "Ý của anh là, không lấy kết hôn làm mục đích thì tình yêu chỉ là đùa giỡn. Cho nên em phải nhớ cho kỹ, anh với em cũng đều như nhau thôi, chúng ta đến với nhau, không phải là để chơi đùa rồi thôi."

Vương Tĩnh Kỳ nghe anh nói xong, đôi mắt càng trợn to hơn, cô thật sự vẫn luôn cho rằng anh ở bên cạnh cô chỉ là vì muốn tìm thú vui trong cuộc sống.

Chu Cẩm Du làm sao sẽ không hiểu người phụ nữ này đang suy nghĩ cái gì, trong mắt cô đều viết rất rõ ràng rồi, anh liền tức giận, anh có lưu manh như vậy sao, sao người phụ nữ này lại có suy nghĩ tùy tiện đó về anh chứ.

"Em không cần phải nhìn anh, có nhìn nữa thì anh cũng nghĩ như vậy thôi. Cái anh muốn không phải là một người qua đường, mà là người yêu nghiêm túc của em."

Đáng ghét, nếu như trước đây anh chưa từng có người qua đường, thì mấy cái kinh nghiệm yêu đương này của anh là lấy từ đâu ra, đừng có nói với cô, lúc ở bên cạnh cô anh vẫn là chàng trai mới vào đời.

"Hai chúng ta đã sống bên cạnh nhau hơn hai tháng rồi, nếu ở nước ngoài mà nói, tức là chúng ta đang sống thử. Thông qua hai tháng sống chung này, anh cảm thấy giữa hai chúng ta cực kỳ hợp nhau, cho dù là thói quen sinh hoạt hay là lúc trên giường, độ ăn ý đều rất cao. Em có nghĩ vậy không?"

Dưới cái nhìn chăm chú của Vương Tĩnh Kỳ, Chu Cẩm Du có chút rung động, dịu dàng cúi đầu hôn lên mi mắt cô.

"Nếu mục đích yêu đương của chúng ta là để kết hôn, tình cảm của chúng ta bây giờ cũng khá tốt rồi, hai người đều vô cùng thỏa mãn với mối quan hệ này, đương nhiên anh cũng sẽ muốn mối quan hệ của chúng ta đi thêm một bước nữa. Cho nên anh dẫn em về nhà thì có cái gì không đúng chứ! Hơn nữa, lúc anh về nhà đón em, anh đã nói chuyện này với em rồi, em còn đồng ý đi theo anh nữa! Em làm cô giáo mà không chịu giữ lời, em đừng nên trách oan người tốt!" Chu Cẩm Du mở to mắt nói dối.

Chương 151: Em Rất Kiên Quyết

Chu Cẩn Du mở to mắt nói dối.

Anh nói muốn nghiêm túc yêu đương với Vương Tĩnh Kỳ hoàn toàn là sự thật, ngay từ lúc bắt đầu anh đã biết rồi, cô gái này không giống với loại phụ nữ có thể chơi đùa như những người lúc trước anh từng quen biết, nếu trêu chọc cô, anh có thể dự đoán những ngày tháng sau này của mình sẽ phải gặp phiền toái không ngừng.

Nhưng anh không thể từ bỏ được, anh cũng có cảm nhận của mình, thứ nhất, trên người Vương Tĩnh Kỳ có một loại sức quyến rũ kỳ lạ hấp dẫn anh, khiến anh mà không có được cô sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu, mà có được cô rồi sẽ khó mà nhìn được muốn cô, anh lớn từng này tuổi rồi, cũng biết đời người ngắn ngủi có mấy chục năm, lúc còn có mọi thứ trong tay thì không nên bạc đãi chính mình, cho nên anh mới nghĩ tất cả biện pháp mà trói cô về. Cái thứ hai, anh vẫn luôn nghĩ đó là nhiệm vụ mà mình phải hoàn thành, từ khi anh ba mươi tuổi, anh đã biết mình phải kết hôn, con đường phát triển sự nghiệp của anh cũng cần phải có một cuộc hôn nhân ổn định. Trước kia khi anh chưa tìm được đối tượng vẫn thường nghĩ về điều này, nhưng kể từ khi anh gặp Vương Tĩnh Kỳ, sinh hoạt với cô hơn hai tháng nay, anh đã cảm thấy người phụ nữ này cực kỳ phù hợp với mình.

Nói tóm lại, vị trí của cô trong lòng anh càng ngày càng quan trọng.

Lúc trước khi về nhà đón năm mới, Chu Cẩn Du đã hỏi Vương Tĩnh Kỳ có muốn về nhà cùng anh hay không, nhưng sau khi bị cự tuyệt, anh đã biết, cô gái nhỏ này còn chưa chuẩn bị tốt, mà anh cũng không vội, nên chỉ có mình anh về nhà.

Anh cũng biết cô còn để ý chuyện mình đã từng kết hôn một lần, cho nên sau khi về nhà, anh cũng không cố ý giấu giếm chuyện mình đã có bạn gái, anh muốn trước hết để mọi người trong nhà biết đến sự tồn tại của cô, cho bọn họ điều tra về cô, để bọn họ còn biết trước chuyện của cô mà chuẩn bị tâm lý.

Không ngờ kế hoạch thay đổi, đột nhiên ông nội lại hàn huyên với cô suốt từ trưa đến chiều, lại còn muốn anh đi đón cô về.

Anh suy nghĩ, cũng đồng ý, lại không ngờ vì chuyện này, mà cô để lộ ra một mặt từ trước giờ anh chưa từng nhìn thấy.

Lúc cô ở trước mặt người lớn nhà họ Chu, gương mặt luôn luôn ôn nhu mỉm cười, nói chuyện hành xử đều rất ôn hòa trầm ổn, thần thái tiêu thư khuê các. Mà trước mặt anh thì là lần đầu tiên lộ ra bộ móng vuốt nhọn hoắc, làm cho anh thấy được, phụ nữ một khi nổi giận cũng rất đáng sợ.

"Trở lại, chúng ta nói tới vấn đề thái độ của người nhà. Anh thừa nhận là người nhà anh không phải ai cũng hài lòng về em, nhưng mà điều này không phải rất bình thường sao? Anh nói một câu hơi khó nghe, em có phải là tởn nhân dân tệ đâu mà mọi người đều yêu thích em chứ, có phải không? Haizzz, em ngoan ngoãn xem nào, nghe anh nói cho xong!" Chu Cẩm Du bịt chặt tay lại, đề cho cô gái đang có ý định muốn há mồm phản kháng mình yên tĩnh một chút, anh còn chưa có nói xong mà.

"Em phải biết là lời nói thật thường rất khó nghe, đừng mới nghe vài câu không hay là đã muốn phản bác. Hơn nữa, ông nội anh tuy ngôi nhìn người ta chằm chọc như vậy, nhưng ông rõ ràng là rất thích em, còn có anh chị cả, hai người họ cũng thích em mà."

Chu Cẩm Du nói mấy lời này thì Vương Tĩnh Kỳ cũng đồng ý, quả thật ở nhà họ Chu cũng có vài người tốt.

"Thái độ của chị hai anh đúng là không tốt, nhưng ở cái tuổi này của chị, thời kỳ mãn kinh ảnh hưởng đến tâm lý, em cũng biết mà. Vả lại, về sau là em gả cho anh, chứ không phải gả cho người nhà họ Chu, chỉ cần anh luôn đứng về phía em là được rồi! Thái độ của anh hôm qua em còn chưa thấy sao?"

Chu Cẩm Du không có ý định nói, cả cuộc đời chị hai anh, hầu hết thời gian đều là ở thời kỳ mãn kinh. Dù sao anh cũng ở riêng, đoán chừng sau này kết hôn xong đa phần cũng là ở ngoài, lâu lâu thì về nhà ăn Tết chừng một hai ngày, tính cách của chị hai đã như vậy rồi, không cần quan tâm đến chị ta là được.

Vương Tĩnh Kỳ chớp chớp mắt suy nghĩ, quả thật biểu hiện ngày hôm qua của Chu Cẩm Du cũng không tệ, lúc chị hai Chu gây phiền phức, anh đã lập tức phản kháng lại rồi.

Chỉ có điều không phải chuyện này là anh đương nhiên phải làm sao, cô

được mời tới nhà anh, bị người ta khi dễ mà anh không thềm nói gì, cái đó mới là quá đáng.

"Ngược lại anh muốn hỏi em, chúng ta đặt ra ba điều quy ước từ khi nào?" Chu Cận Du trừng mắt: "Anh nói với em là, chỉ cần anh không nói gì, thì em phải ngoan ngoãn ở bên cạnh anh."

Vương Tĩnh Kỳ cố hết sức bình sinh mới đẩy được bàn tay to lớn đang bịt kín miệng mình ra, rốt cuộc cũng có thể hít thở thông thoáng rồi.

"Thật là vô lý, đương nhiên một vị công tử nhà giàu như anh không cần để ý đến mấy thứ này rồi, anh có nghĩ đến cảm nhận của em không? Nếu sau này càng ngày anh càng chán ghét em, không cần em nữa liền vứt bỏ em, anh nghĩ rằng em có thể sống tốt sao? Sau đó em sẽ phải bày ra khuôn mặt tươi cười để nghe người khác sỉ vả mà không thể phản kháng được, vậy đúng là em có bệnh rồi, vốn đang sống rất tốt, tại sao phải vào nhà anh để chịu cực khổ!"

Vương Tĩnh Kỳ nói như vậy thật ra là đúc kết từ đời trước, là những gì mà cô đã phải trải qua, cho nên đời này cô quyết không để bản thân mình lặp lại những bất hạnh như trước kia nữa.

Chu Cận Du nghe cô nói như vậy, chăm chú nhìn cô, lúc bắt đầu Vương Tĩnh Kỳ còn có thể kiên cường đối mặt với anh, nhưng trầm mặt càng lâu, cô lại vô thức cảm thấy chột dạ.

"Anh, anh nhìn cái gì! Em nói cho anh biết, uy hiếp em cũng không có tác dụng đâu, em rất kiên quyết!" Vương Tĩnh Kỳ ra oai nhe hàm răng ra với anh.

Kể từ khi Vương Tĩnh Kỳ gặp được Chu Cận Du, cô đã lần lượt thỏa hiệp mọi chuyện, nhưng cô cũng có giới hạn cuối cùng của mình chứ.

Nói là yêu đương cũng được, làm tình nhân cũng được, dù sao cô là trùng sinh lên, không còn là cô gái mới vào đời nữa, cô cũng có nhu cầu của mình, nhưng cô tuyệt đối không cho phép mình gả vào một gia đình không thích hợp với mình, không tôn trọng gia đình mình.

"A. . . Vậy giới hạn cuối cùng của em là cái gì?" Chu Cận Du nghe cô nói như vậy rất tò mò, anh vẫn luôn cho rằng bình thường cô gái này có hơi ngốc, chỉ cần anh dụ dỗ mấy câu là cô đã không còn phân biệt được đông tây

nam bắc nữa rồi. Đôi khi cô có tức giận, nhưng không có cái gì làm khó được, anh thật không biết cô còn có giới hạn cuối cùng.

Lúc này đến lượt Vương Tĩnh Kỳ trầm mặc, mặc dù sinh hoạt với anh hơn hai tháng nay, đã đến nhà họ Chu luôn rồi, nhưng cô còn chưa từng nghĩ đến chuyện về sau sẽ chung sống cùng anh như thế nào, dù sao chênh lệch về thân phận của hai người cũng không hề nhỏ, cho nên trước giờ cô chưa từng bàn bạc vấn đề này với anh.

Vương Tĩnh Kỳ suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là nên nói với anh: "Tạm thời bây giờ em có hai yêu cầu, thứ nhất, em muốn anh tuyệt đối chung thủy với em, mặc kệ là về tinh thần hay thể xác."

Vương Tĩnh Kỳ nhìn nụ cười vui vẻ của Chu Cẩm Du, có chút mất hứng, cô đang nói chuyện rất nghiêm túc, anh cười cái gì, cô có nói cái gì buồn cười đâu.

"Anh đừng có cười, em nói thật đó. Đương nhiên em cũng sẽ chung thủy với anh. Mà nói hai người sống chung với nhau cũng không nhất định là sẽ bên nhau trọn đời, em không có bá đạo như vậy. Nếu không yêu nữa, hoặc đã yêu người khác, vậy thì dứt khoát chia tay thôi, không ai làm chậm trễ ai hết."

Vương Tĩnh Kỳ nói xong nhìn chằm chằm Chu Cẩm Du, muốn xem thái độ của anh như thế nào.

Cô vẫn cho rằng, người có thân phận cao như Chu Cẩm Du, cho dù anh giữ mình trong sạch, nhưng cũng sẽ có mấy cô gái trẻ tuổi xinh đẹp chủ động dán lên người anh. Mà Chu Cẩm Du trên căn bản không có tính tự chủ, nếu không anh cũng sẽ không có lý do gì mà kéo cô lên giường, huống chi là bị người ta quyến rũ năm này qua tháng nọ. Cho nên bây giờ trong lòng Vương Tĩnh Kỳ, cô đương nhiên cho rằng về sau Chu Cẩm Du sẽ phản bội cô, nhanh hay chậm thì chỉ là vấn đề về thời gian thôi. Cô chỉ có một yêu cầu, cuộc hôn nhân này về sau phải là một với một.

Vương Tĩnh Kỳ hoàn toàn không che dấu suy nghĩ của mình, sự không tín nhiệm của cô cũng hiện rõ trên mặt, làm Chu Cẩm Du nhìn thấy liền tức giận. Anh buồn bực đưa tay hung hăng nhéo mặt cô một, mới nói: "Anh đồng ý yêu cầu này của em!"

Anh vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi, đồng ý con khỉ ấy, mặc kệ là cái gì,

chỉ cần anh thích, thì thứ đó nhất định là của anh, bất kể tình huống nào cũng sẽ là như vậy. Vậy mà cô gái này lại nghĩ anh là một người lạm tình như vậy sao? Nếu như so sánh với mấy đứa bạn của anh, thì anh còn được coi là một hòa thượng đó nha.

"Còn nữa, em chưa bao giờ cho rằng hôn nhân là chuyện của hai người, em nghĩ đó là chuyện của hai gia đình. Lần này anh dẫn em về nhà, mặc dù không có nói rõ, nhưng em nghĩ rồi, hẳn là anh muốn tiến thêm một bước nữa với em." Vương Tĩnh Kỳ nói xong dừng lại một chút, nhìn Chu Cẩm Du.

Thấy Chu Cẩm Du không phản đối cũng không gật đầu, cô buồn bực trong lòng, chẳng lẽ muốn mình phải nói rõ ra sao.

"Anh không nói lời nào, em xem như là anh im lặng, vậy thì chúng ta sẽ nói đến chuyện sau này. Lấy tình huống ngày hôm qua mà nói, thì theo như em thấy, người nhà của anh một nửa đồng ý, một nửa không đồng ý về em. Ba mẹ và chị hai của anh là không đồng ý. Em lấy ví dụ, nếu hai chúng ta thật sự kết hôn, về sau chắc chắn em sẽ phải thường xuyên xuất hiện trước mặt ba mẹ anh, em nghĩ bây giờ ba mẹ anh không thích em, vậy thì sau này hẳn cũng sẽ không thích. Anh cho rằng bây giờ em và cha mẹ chồng không hòa thuận với nhau, thì về sau cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ có hạnh phúc sao?

Cho nên em cho rằng hai chúng ta yêu nhau thì được, nhưng nếu kết hôn thì em muốn tìm một gia đình hoàn toàn tiếp nhận em, nếu như em không tìm được, thì thà em độc thân còn hơn."

Thông qua kinh nghiệm cả đời của cô, cô cực kỳ tán thành quan điểm "hôn nhân là sự kết hợp giữa một gia đình và một gia đình khác".

Có mâu thuẫn với cha mẹ mình, bị mắng một trận, là một đứa con gái tuyệt đối sẽ không căm thù cha mẹ, nhưng làm mẹ chồng nàng dâu, nếu có sinh ra mâu thuẫn, quan hệ của hai người sẽ càng lúc càng căng thẳng. Hai người phụ nữ kẹp ở giữa một người đàn ông, có thể nghĩ đến hậu quả sau này ra sao.

"Em nói xong chưa?" Chu Cẩm Du nhàn nhạt hỏi.

"Ừm. . ."

"Vậy bây giờ đến lượt anh nói. Đầu tiên, em nói về vấn đề chung thủy, anh cực kỳ đồng ý, dù sao anh cũng là một người đàn ông khá truyền thống, cũng

tự nhận bản thân mình không phải là một người đàn ông lãng nhãng, cho nên anh hy vọng vợ mình cũng sẽ giống như vậy.

Tiếp theo, em nói về vấn đề gia đình, anh nghĩ cái vấn đề này thật ra cũng không có gì quá lớn. Em cũng thấy đó, nhà anh cũng coi như là một gia tộc lớn, con cháu không ít, hôm nay em mới nhìn thấy gia đình của anh cả anh thôi, ngay mai không chừng gia đình anh hai cũng sẽ đến đây. Còn có con cái chú hai của anh nữa, cho nên gia đình anh có không ít người, sau này anh kết hôn xong cũng không có khả năng sống cùng ba mẹ. Và lại, bây giờ anh đang phát triển sự nghiệp ở thành phố D, ba năm sau không chừng có thể được chuyển lên tỉnh, chờ đến khi anh được chuyển về thủ đô, ít nhất cũng là chuyện của mười năm sau.

Trước lúc anh được chuyển về thủ đô, cũng chỉ có lúc nghỉ Tết, chúng ta mới quay lại thủ đô để đoàn tụ với gia đình, tối đa cũng khoảng bảy ngày là cùng. Hơn nữa, anh tự nhận mình không phải là một người con hiếu thảo."

Mấy lời này đã cực kỳ rõ ràng, sau này ở bên cạnh anh chủ yếu là hai người sẽ ở nhà riêng, rất hiếm khi sẽ sinh hoạt cùng người nhà họ Chu, mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu vì vậy cũng sẽ ít đi, dù sao một năm cũng gặp nhau có mấy lần, được gặp nhau mừng còn không kịp, làm sao lại cãi nhau chứ.

Vương Tĩnh Kỳ nghe cũng hiểu, vô thức tưởng tượng, mười mấy năm sau mới có thể về lại thủ đô, tới cái tuổi đó của ba mẹ anh, không biết lúc đó còn sống hay đã chết nữa. Hơn nữa đầu năm đầu tháng, ai lại đi kiếm chuyện cãi nhau cơ chứ. Nghĩ như vậy, cô cảm thấy mấy vấn đề mình vẫn luôn bận tâm bây giờ đơn giản hơn rồi.

"Em đã không còn vấn đề gì nữa, vậy thì tới lượt anh đặt ra yêu cầu của mình. Anh hy vọng về sau hai chúng ta có thể tin tưởng lẫn nhau." Lúc này đến lượt Chu Cẩm Du.

Chương 152: Con Cháu Có Phúc Của Con Cháu

Chu Hoàng Nghị và Giang Văn Ngọc buổi tối trở lại phòng, bàn bạc với nhau về chuyện con trai dẫn bạn gái về nhà.

"Ông nói xem thằng Cẩn Du nó đang suy nghĩ cái gì, giới thiệu cho nó toàn là mấy cô gái xinh đẹp, vậy mà nó còn không thèm nhìn lấy một cái, lại dẫn về một cô gái bình thường như vậy." Giang Văn Ngọc tắm xong ngồi trước bàn trang điểm thoa kem dưỡng da, mặc dù bà đã 69 tuổi rồi, nhưng vì được chăm sóc kỹ càng, nhìn qua như mới vừa 60, so với Chu Hoàng Nghị trẻ hơn nhiều.

Chu Hoàng Nghị nghe vợ nói như vậy, trong lòng thâm thở dài, nếu ông biết thì tốt rồi.

"Con cháu có phúc của con cháu, chúng ta già rồi, không nên quản quá nhiều, để cho bọn nó tự do muốn làm cái gì thì làm đi."

Người lớn tuổi kiêng kỵ nhất là có người nói mình già, nhưng đương nhiên tự mình nói mình thì không sao! Nghe Chu Hoàng Nghị nói như vậy, Giang Văn Ngọc sững sờ nhìn mấy đốm đồi mồi trên da tay mình.

Cho dù bà có siêng năng chăm sóc sắc đẹp, cũng không che giấu được sự thật là bà đang già đi. Bà nhìn gương mặt mình trong gương, bởi vì đã tẩy trang nên làn da lão hóa lộ rõ, lại nghĩ đến da mặt trắng hồng của cô gái kia, ánh mắt bà tối sầm.

"Thật là, tính tình cô gái kia hình như không tốt lắm, ông nhớ lại thái độ của cô ta đối với Bảo Cầm xem, nếu như chúng ta cứ như vậy mà để cho cô ta vào nhà họ Chu, về sau không biết có xảy ra mâu thuẫn hay không nữa." Nói tới đây, mẹ Chu lại vì chuyện Vương Tĩnh Kỳ không chừa mặt mũi cho Chu Bảo Cầm mà giận chó mắng mèo, dù sao Chu Bảo Cầm cũng là con gái ruột của bà, mặt dù chị ta không đúng, nhưng cũng chỉ có mình bà được nói thôi. Vương Tĩnh Kỳ nhiều lắm cũng chỉ là một người phụ nữ về sau sẽ cướp đi con trai bà, ai nặng ai nhẹ vừa nhìn là hiểu ngay.

"Tôi thấy chuyện xảy ra hôm nay thật sự không có liên quan gì đến cô giáo

Vương hết, muốn trách thì phải trách Bảo Cầm, nó càng lớn tính tình càng trẻ con, tùy hứng không biết phân rõ đúng sai, đều là tại bà quá nuông chiều nó. Còn thằng Cẩn Du, nó cũng không phải hiền lành gì." Chu Hoàng Nghị nói đến hai đứa con của mình, tờ báo trên tay cũng không thèm đọc nữa, tháo mắt kính xuống ném qua tủ đầu giường.

Đối với con trai út của mình, Chu Hoàng Nghị vừa yêu vừa hận. Con trai có năng lực, ông kiêu ngạo, nhưng đứa nhỏ này từ nhỏ đến lớn phản nghịch, không phải giống như mấy thằng thanh niên ất ơ suốt ngày long nhong ngoài đường, mà làm việc gì cũng không thèm nghe theo người khác, đều thích tự mình quyết định.

"Haizzz, hôm nay là lần đầu tiên tôi nhìn thấy có một người làm cha như ông, cái gì sai cũng đổ cho con mình. Con gái tôi thì làm sao chứ, nếu không có cô gái đó xuất hiện, con gái tôi sẽ nói mấy lời đó sao? Mà nếu con gái tôi không nói như vậy, thì làm sao con trai tôi có thể nổi giận được!"

Giang Văn Ngọc dưỡng da xong xuôi, liền đứng dậy vòng qua bên kia giường, xóc chăn lên, nằm xuống.

Không giống với những bậc làm cha mẹ khác, bà luôn cho rằng con mình mới là tốt nhất.

Chu Hoàng Nghị tắt đèn ngủ, hừ hừ trong mũi: "Bây giờ rốt cuộc tôi cũng biết tính cách con mình là giống ai!"

Trong bóng tối, Giang Văn Ngọc cũng không thèm tức giận, ngược lại nở nụ cười: "Con tôi không giống tôi thì giống ai!" Ngữ khí vô cùng kiêu ngạo.

Chu Hoàng Nghị cũng cười cười: "Được rồi, chuyện của Cẩn Du cứ để cho nó tự lo liệu đi. Mặc kệ nó lựa chọn như thế nào, chỉ cần sau này tụi nó sống hạnh phúc với nhau là được! Haizzz, chúng ta phải thả lỏng đi chứ, bà quên mới mấy ngày trước bà còn nói với tôi, chỉ cần Cẩn Du đồng ý tìm một đối tượng, thì người đó như thế nào bà cũng chịu mà!"

Giang Văn Ngọc không lên tiếng, thầm nghĩ, thật đúng là như vậy. Mới mấy ngày trước bà còn nghĩ, chỉ cần con trai mình không dẫn bạn trai về, thì loại người gì bà cũng sẽ chấp nhận. Kết quả mới ngắn ngủi có mấy ngày, bà đã đổi ý rồi.

Haizzzz, nên thả lỏng thôi.

Lúc Chu Cẩn Du và Vương Tĩnh Kỳ xuống lầu, đã đến giờ ăn cơm trưa rồi. Vốn là ngày hôm qua hai người họ không được nghỉ ngơi đủ, cho nên buổi tối ngủ rất sâu, sáng dậy tương đối trễ, lại còn vận động một hồi lâu, sau đó hai người còn tâm sự, vì vậy nên mới kéo dài đến giờ này.

Hai người xuống tới, các thành viên nhà họ Chu đều có mặt ở đây, gia đình chị cả chị hai và anh hai Chu đều đã đến đông đủ, cùng chung mục đích là gặp em dâu tương lai Vương Tĩnh Kỳ.

"Ôi, các em cũng thật là sung sướng, trực tiếp ngủ thẳng đến giờ ăn trưa mới chịu xuống, làm cho cả đại gia đình phải chờ đợi các em!" Ngữ khí nói chuyện của Chu Bảo Cầm làm cho người ta không vui nổi.

Chị cả Chu biết tính tình em gái của mình, kéo kéo sau lưng chị ta, ý bảo chị ta ngậm miệng.

Chu Cẩn Du kéo tay Vương Tĩnh Kỳ, nhàn nhạt liếc chị hai mình một cái, trong lòng cảm thấy Tĩnh Kỳ nói rất đúng, chị hai mình thật là đáng ghét.

"Chị hai, có bệnh phải uống thuốc, lớn tuổi như vậy rồi, còn ngưng ngưng cái gì nữa! Chị phải nhanh chóng trị liệu, không cần phải ngồi đây chờ chúng em, hoặc cũng có thể ngủ thẳng giấc đến khi nào đủ thì dậy như chúng em nè!"

"Là sao?" Chu Bảo Cầm nghe không hiểu, ngây ngốc hỏi.

Vương Tĩnh Kỳ thương hại nhìn chị ta, chỉ số thông minh có bấy nhiêu mà cũng bày đặt đi bới móc người ta, thật là quá buồn cười. Em trai của chị nói chị có bệnh, thấy người ta may mắn thì không chịu nổi, ghen tức quá nên tối ngủ không được đó mà.

Chu Cẩn Du không thèm nhìn đến chị ta, kéo Vương Tĩnh Kỳ qua chào ông nội và ba mẹ, sau đó giới thiệu từng thành viên trong nhà họ Chu với Vương Tĩnh Kỳ.

Mới sáng sớm, Vương Tĩnh Kỳ đã không may bị Chu Cẩn Du bắt cóc thành công, ngay cả cô cũng không biết lúc đầu hai người đã nói cái gì với nhau, tự nhiên nói một hồi rớt cuộc tính toán hai người sẽ kết hôn, còn tính chuyện sau này sống chung nữa. Đến khi thỏa thuận đồng ý xong xuôi, cô mới phản ứng kịp. Cô còn chưa kịp nghĩ đến chuyện kết hôn với anh, mà anh cũng

chưa từng cầu hôn cô, sao đột nhiên đã quyết định hết thảy mọi chuyện rồi!

Chu Cẩm Du không cho cô có cơ hội đổi ý, giống như đã đồng ý rồi, lời nói như đinh đóng cột, nói được thì phải làm được.

Sau đó hai người liền ở trên giường quấn lấy nhau, mãi đến khi Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy cái bụng đói meo, lúc này mới ý thức được chỗ này không phải nhà mình, cũng nhận ra hai người ở trên giường lâu lắm rồi.

Mặc dù rất xấu hổ, nhưng Vương Tĩnh Kỳ cũng phải mặt dày đi theo Chu Cẩm Du xuống lầu, chứ không thể nào ở trong phòng mãi được.

Không nghĩ tới vừa mới xuống lầu, cô còn chưa kịp đỏ mặt, đã có người kiểm chuyện với cô. Được, cô không cần phải đỏ mặt nữa, vậy thì thoải mái đi.

Ông cụ Chu nhìn cháu nội và cháu dâu lần lượt đi xuống, trong lòng vui vẻ.

"Ha ha, hai đứa còn trẻ, còn có thể ngủ được nhiều, ông nội già rồi, có muốn ngủ cũng ngủ không được!"

"Hây da, ông nội, chúng ta đừng nói chuyện nữa, hai đứa bọn nó bây giờ chắc cũng đói bụng lắm rồi, chúng ta vừa ăn cơm vừa tán gẫu đi!" Chị cả Chu khéo léo hòa giải.

"Được được, chúng ta ăn cơm, ăn cơm thôi!"

Vì vậy mọi người lần lượt đi đến bàn ăn, ngồi ngay ngắn quanh cái bàn lớn.

Trên bàn cơm rất cuộc Vương Tĩnh Kỳ cũng cảm nhận được ý tốt của nhà họ Chu, phải nói ngoài Chu Bảo Cầm đang trong thời kỳ mãn kinh ra, mọi người đều rất thân thiết với cô, ngay cả mẹ Chu ngày hôm qua đối xử lạnh nhạt với cô, bây giờ còn nở nụ cười hòa nhã với cô mấy lần.

Bản thân Vương Tĩnh Kỳ cũng không phải là một người khó gần, người khác tốt với cô ba phần, cô sẽ đối xử lại với người đó tốt mười phần.

Cả nhà vui vẻ hòa thuận ăn xong một bữa cơm đoàn viên, Chu Cẩm Du nói với người lớn trong nhà một tiếng, sau đó dẫn Vương Tĩnh Kỳ ra ngoài dạo phố.

Lúc hai người đến đây không có mang theo hành lý, Chu Cẩm Du thì không sao, ở đây có quần áo của anh, nhưng Vương Tĩnh Kỳ thì không có quần áo để thay, hôm nay phải đi mua.

Thấy hai người một trước một sau đi khỏi, Chu Bảo Cẩm tức giận cầm cái gối ném ra xa.

"Em là cái gì vậy?" Chị cả Chu Lệ Phương nhìn bộ dạng em gái mình, nhíu mày, cô em gái này của chị tính cách từ nhỏ đến lớn vẫn không hề thay đổi. Nói dễ nghe thì là thẳng tính, mà nói khó nghe một chút, đó chính là ngu hết thuốc chữa.

"Chị, chị nhìn con nhỏ không ra gì đó ra oai trước mặt chị, vậy mà chị có thể chịu đựng nó được sao?" Từ hôm qua đến giờ mọi người đều cảnh cáo Chu Bảo Cẩm không được gây chuyện, làm chị ta tức muốn điên rồi.

"Hừ, em nhỏ tiếng một chút, cái gì mà không ra gì không ra gì, thật khó nghe, nếu để cho ông nội nghe được, khẳng định sẽ lại mắng em cho xem!" Chu Lệ Phương khần trương quay đầu lại nhìn về phía phòng sách và phòng bếp, thấy không có ai, hai chị em đang ngồi trong phòng khách mới thở phào nhẹ nhõm.

"Cái này có phải là không để cho người ta sống nữa rồi hay không, nói thật mà cũng không cho nói nữa!" Chu Bảo Cẩm là loại người càng khuyên bảo càng lì lợm. Nghe chị cả nói vậy, chị ta còn chanh chua cãi lại.

"Được rồi, được rồi, nếu em còn không sợ ông nội và ba mẹ đến đây đuổi em đi thì em cứ tiếp tục đi!" Chu Lệ Phương rất hiểu em gái mình, dứt khoát mất kiên nhẫn nói.

"Em mới là không sợ á, có lý thì đi đến đâu cũng không sợ, em không tin, em không có nói cái gì sai, tại sao lại không thể nói!" Ngoài miệng thì ương ngạnh, tuy nhiên giọng nói của Chu Bảo Cẩm nhỏ lại, chị ta vẫn cho rằng mặc dù mình có hơi kích động, nhưng tuyệt nhiên không phải là không có đầu óc. Nhà họ Chu chỉ có mình em trai út có thể ương bướng, nhưng những người khác thì tuyệt đối phải nghe lời, đây đều là kỷ luật của ông cụ Chu đặt ra.

Chu Lệ Phương trừng mắt nhìn cô em gái không biết điều của mình liếc một cái, bưng ly trà uống một ngụm: "Chị còn tưởng em không để ý nữa chứ. Không thể không nói, chuyện ông nội và ba mẹ mong muốn Cẩm Du nhanh

chóng cưới vợ em cũng không phải là không biết, bây giờ rốt cuộc có đôi tượng rồi, em cứ bới móc làm cái gì! Em trai có thể tìm được một người vừa ý, chúng ta phải nên vui mừng mới đúng!"

Em trai là chị nhìn nó lớn lên, bây giờ thấy em trai mình tìm được nửa kia, đương nhiên chị cũng sẽ chúc phúc.

"Nhưng cũng phải nhìn xem đó là loại phụ nữ như thế nào nữa chứ! Không thể chỉ vì ba mẹ mong chờ mà không phân biệt người tốt người xấu đều tiếp nhận về được! Chị nói xem nhà họ Chu là gia đình như thế nào, nếu để cho người khác biết em trai em cưới một người đã từng ly hôn, em còn mặt mũi nào mà đi gặp người ta nữa, thể diện nhà họ Chu chúng ta trong mắt người ngoài sẽ như thế nào đây! Và lại, chị nhìn mấy người đàn ông đàn bà đã từng ly hôn xem, có ai là người tốt đâu? Em trai em như vậy, người phụ nữ đã từng ly hôn kia xứng sao?" Chu Bảo Cầm không hiểu, chuyện người phụ nữ này ly hôn mọi người trong nhà đều biết, nhưng bọn họ lại cứ giả vờ như là không biết gì, không phải là lừa mình dối người sao? Bọn họ không nói thì người ngoài không biết à? Nếu như người phụ nữ kia thật sự được gả vào nhà họ Chu, không biết sau này người ngoài sẽ bàn tán chê cười nhà họ Chu thành cái gì nữa.

"Em đừng có ăn nói hàm hồ, tình huống của Tĩnh Kỳ không phải Cẩn Du đã nói rõ rồi sao, cô ấy cũng coi như là đáng thương, cũng đều là phụ nữ thôi, em chừa chút khẩu đức đi! Hơn nữa, mặc kệ cô ấy là loại phụ nữ gì, cũng không quan trọng bằng chuyện thằng Cẩn Du thích. Chỉ cần nó thích, thì chúng ta cũng không có quyền gì mà được xen vào, nhà họ Chu còn có ba mẹ lo, em đừng có quan tâm thái quá đến chuyện này làm cái gì." Chu Lệ Phương nhìn thấy hai chị dâu bung trái cây

Chương 153: Làm Cái Gì Cũng Phải Lường Trước Hậu Quả

Vương Tĩnh Kỳ ở nhà họ Chu bốn ngày, trừ ngày đầu tiên lúc mới tới có xảy ra chút chuyện, mấy ngày còn lại cô ở đây rất vui vẻ.

Ông cụ Chu thì khỏi phải nói, chỉ cần có cơ hội sẽ kể chuyện xưa cho cô nghe, người lớn tuổi thường thích kể mấy chuyện hồi còn trẻ với con cháu, mà Vương Tĩnh Kỳ cũng rất thích nghe ông kể chuyện, cho nên bình thường đến buổi tối là cô lại trò chuyện với ông cụ Chu.

Ngày nào Chu Cẩm Du cũng dẫn Vương Tĩnh Kỳ ra ngoài chơi, không đi mua sắm, thì đi dạo ngắm cảnh, dù sao ở nhà cũng rảnh rỗi, tối nào về đến nhà họ Chu cũng xách theo túi lớn túi nhỏ.

Đương nhiên cô cũng là một người hiểu chuyện, nếu đã đi mua sắm, thì cũng sẽ mua cho người nhà ít đồ dùng, dù sao Chu Cẩm Du là người trả tiền, cô không đau lòng.

Bởi vì Vương Tĩnh Kỳ mới đến nhà họ Chu trong thời gian ngắn, cho nên cảm nhận của người nhà họ Chu đối với cô vẫn còn lễ phép, dịu dàng, hào phóng (vì cô thường tặng quà cho họ), chỉ có một mình Chu Bảo Cầm vẫn giữ nguyên không thay đổi, không vừa mắt cô em dâu tương lai này, cũng không hy vọng người trong nhà, đặc biệt là em trai mình không bị người phụ nữ này lừa bịp, cho nên mấy ngày nay chị ta không thèm về nhà chồng, có cơ hội là lại chạy về nhà mẹ đẻ, tìm đủ mọi cách gây khó dễ cho Vương Tĩnh Kỳ.

Kể từ khi Vương Tĩnh Kỳ xác nhận được tâm tư của Chu Cẩm Du, cô cũng hòa nhã chung sống với người nhà họ Chu, nếu không, với tính tình của cô, cô sẽ không làm mấy chuyện như mua quà lấy lòng người khác.

Nghĩ lại mà bực mình, nhà họ Chu nhiều người như vậy, chỉ có mình Chu Bảo Cầm là Vương Tĩnh Kỳ không thể ở gần được. Cô cũng đã thử lấy lòng chị ta rồi, nhưng nói được vài câu, cô liền không nhin nổi nữa. Không thích thì bỏ luôn, cô cũng không luyến tiếc gì.

Nhưng mà cô không lấy lòng, cũng không chịu nổi Chu Bảo Cầm chủ động

gây sự.

Tối mùng sáu, sau khi ăn tối xong, ông cụ Chu kéo Vương Tĩnh Kỳ qua nói chuyện phiếm.

Chu Cẩm Du vô cùng không vui về hành động cướp người của ông cụ Chu, bốn ngày nay ở nhà, trừ lần anh dẫn cô ra ngoài ăn cơm tối với mấy người bạn của anh, ba buổi tối còn lại đều bị ông cụ Chu đoạt cô đi mất.

Làm cho người bạn trai chân chính của cô buổi tối không có gì để làm phải ngồi xem ti vi, thật không hợp lý.

Cho nên tối nay lúc ông cụ Chu lại định cướp người, Chu Cẩm Du liền ngăn lại.

"Ông nội, ngày mai chúng cháu phải đi rồi, cô ấy còn phải về phòng dọn dẹp hành lý, sau khi thu dọn xong nếu còn thời gian, cháu sẽ để cô ấy xuống đây nói chuyện phiếm với ông tiếp." Chu Cẩm Du nói xong, kéo tay Vương Tĩnh Kỳ định đi lên lầu.

"Cái thằng nhóc đáng ghét này, cháu không có tay hay là không có đầu óc vậy? Lúc trước không phải một mình cháu cũng có thể tự thu dọn hành lý sao? Sao bây giờ lại muốn Tĩnh Kỳ làm cho cháu!" Ông cụ Chu nhìn bộ dạng cháu nội mình lúc này mà tức giận trừng mắt, nhưng ý cười trong ánh mắt thì không che giấu được.

"Lúc đó cháu chưa có bạn gái, bây giờ có rồi mà vẫn còn tự mình thu dọn hành lý, có còn là đàn ông nữa hay không chứ!" Chu Cẩm Du cực kỳ vô lại.

Ông nội chỉ thích mình cư xử như vậy, nếu mình quá nghiêm túc ông sẽ không vui.

Vương Tĩnh Kỳ đã quen với cách nói chuyện của hai người họ rồi, cũng không tỏ thái độ gì, chỉ nhìn mọi người mỉm cười để rồi đi.

Chu Cẩm Du là con trai út bảo bối của cả gia đình, anh muốn làm cái gì là làm cái đó, nói đi là đi ngay. Nhưng cô là người có khả năng trở thành con dâu tương lai của gia đình họ, cô không dám làm như vậy. Sau này có thể bọn họ sẽ trở thành người nhà của mình, đương nhiên là cô muốn có một khởi đầu tốt.

"Cô ta có hành lý gì để thu dọn đâu chứ, cháu nhớ lúc cô ta tới đây hai tay trống trơn, đúng là có năng lực mà, mới tới có vài ngày đã có được một đồng đồ tốt!"

Lại là cái giọng nói mà Vương Tĩnh Kỳ ghét nhất, cô vô thức nhíu mày. Nhưng cô không nói gì, trong tình huống này, nếu cô cần phải tự mở miệng bảo vệ mình, mà Chu Cẩm Du không làm được gì, vậy thì cô cũng nên đá anh rồi.

Không biết tại sao, kể từ buổi sáng hôm đó hai người tâm sự với nhau, sau khi Vương Tĩnh Kỳ biết rõ tâm ý của Chu Cẩm Du, lúc ở trước mặt anh cô càng lúc càng yếu ớt, cũng không chịu nổi ủy khuất. Chắc là bây giờ cô được cưng chiều quá nên nhõng nhẽo, cũng có thể coi như cô có chỗ dựa rồi.

Quả nhiên, Chu Bảo Cầm vừa mới thốt lên, Chu Cẩm Du đã trừng mắt nhìn qua.

"Chị hai, sau này Kỳ Kỳ sẽ là con dâu của nhà họ Chu, cô ấy có xài hết tiền của em, em cũng cam tâm tình nguyện, bất kỳ ai cũng không có quyền được chất vấn! Chị đã gả cho người ta rồi, vẫn là nên chú ý đến chồng con của mình nhiều hơn.

Hơn nữa, mấy ngày nay em thấy cả ngày chị đều ở nhà mẹ đẻ, hình như không được hay lắm, nếu để người ngoài biết, chắc người ta lại tưởng rằng nhà họ Trịnh không nuôi nổi con dâu, để chị phải về nhà mẹ đẻ ăn nhờ uống nhờ! Bây giờ cũng trễ rồi, chị nên về nhà sớm một chút đi, nếu không anh về lại lo lắng!" Giọng nói của Chu Cẩm Du không nhanh không chậm, nhưng lực sát thương quá mạnh mẽ khiến toàn thân Chu Bảo Cầm chảy máu.

Hết lần này đến lần khác anh nhẫn nhịn chị hai của anh quá nhiều rồi, nhưng hiển nhiên Chu Bảo Cầm cũng không phải là người tự giác, bởi vì chị ta thường hay kiếm chuyện, khiến cô gái của anh vô cùng bất mãn với anh, làm mấy ngày nay buổi tối ở trên giường anh không làm được cái gì, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng cuộc sống của anh, chuyện này anh không thể nào tha thứ được.

Thật ra Vương Tĩnh Kỳ chỉ là mượn cớ, cố tình không để Chu Cẩm Du thực hiện được mục đích. Bởi vì ở đây là nhà họ Chu, cô cảm thấy không an toàn, mặc dù Chu Cẩm Du đã chứng minh hệ thống cách âm ở nhà họ Chu vô cùng tốt, nhưng cô cũng không tin, phải nói là không yên lòng. Cho nên mấy ngày nay lúc ở trên giường cô phải đấu trí đấu sức với Chu Cẩm Du, hơn nữa còn

giành được thắng lợi.

"Cần Du, con nói cái gì vậy, đó là chị hai của con đó!" Giang Văn Ngọc nhìn thấy con trai mình lại vì một người phụ nữ không nhất định sẽ trở thành con dâu mình mà nói con gái của mình như vậy, cảm tình đối với Vương Tĩnh Kỳ vừa tốt hơn được chút xíu lại một lần nữa tan thành mây khói.

Con dâu không bằng con gái ruột.

Thấy con trai mình mới bây giờ đã vì người ngoài mà đối xử với chị ruột của nó như vậy, sau này nếu bọn họ kết hôn rồi, không phải đưa con trai thân yêu của mình sẽ bị người ta cướp đi luôn sao.

Thật ra mấy ngày nay Giang Văn Ngọc nghe theo lời khuyên của Chu Hoàng Nghị, trên cơ bản cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý tiếp nhận cô con dâu tương lai này, sau đó thấy cô mỗi lần ra ngoài mua sắm cái gì, cũng sẽ mua về ít đồ cho bà, mặc dù bà không nói, nhưng trong bụng cảm thấy rất hài lòng. Một người mẹ chồng bị con dâu năm lần bảy lượt khéo léo lấy lòng, có thể không hài lòng sao, chỉ có điều bây giờ không còn nữa rồi.

Chu Bảo Cầm thật không ngờ, em trai mình lại mở miệng đuổi mình đi. Mấy bữa nay chị ta cũng thường hay gây sự, mặc dù không có làm được cái gì, nhưng chị ta vẫn có thể cảm nhận được sự mất kiên nhẫn của em trai mình. Chị ta hiểu thẳng em mình, cho nên cũng không dám trực tiếp đối đầu với người phụ nữ kia, chỉ có thể nói mấy lời khó nghe, mà lần nào cũng phải chịu báo ứng.

"Chu Cần Du, em có ý gì? Em bị người phụ nữ này mê hoặc đến nỗi không biết mình là ai luôn rồi có phải không? Chị là chị ruột của em, còn cô ta em mới quen biết được có mấy ngày, vậy mà lại vì cô ta đuổi chị đi hả! Lương tâm của em bị chó tha rồi phải không!" Chị ta thấy có mẹ đứng về phía mình, có được chỗ dựa vững chắc rồi, chị ta liền trực tiếp công kích Vương Tĩnh Kỳ.

"Người ta thường nói làm người phải biết giữ thể diện, cô Vương, cô nhìn xem, bởi vì cô mà gia đình chúng tôi gà chó không yên. Có phải cô nên biết tự giác một chút rồi hay không!"

Kể từ khi quen nhau đến bây giờ cô cũng đào được không ít của cải từ thẳng em của tôi rồi, chắc cũng được một khoảng không tệ, nếu như cô quá tham lam, về sau mất nhiều hơn được cũng không chừng!"

Mấy ngày nay Chu Bảo Cầm để ý Chu Cẩm Du dẫn cô đi mua rất nhiều quần áo đẹp, toàn là mấy món hàng hiệu của nước ngoài vô cùng đắt tiền, có nhiều món chị ta còn không nỡ bỏ tiền mua. Mặc dù biết gia đình nhà chồng mình hiển hách, nhưng cũng không phải là cực kỳ giàu có, tuy không phải lo về vấn đề ăn uống tiêu xài, nhưng không phải muốn mua cái gì là mua cái đó.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy sự ghen tỵ trong ánh mắt Chu Bảo Cầm, làm cô cảm thấy khó hiểu, chị ta là con gái gia đình giàu có, muốn cái gì mà không được, lại chỉ vì nhìn thấy mấy bộ quần áo của cô mà thêm thường như vậy.

"Chị hai, chị nói như vậy làm em không hiểu, bạn trai em mua cho em mấy bộ quần áo là em đào mỏ, vậy chắc mấy năm nay chị cũng đào được không ít rồi phải không! Dựa theo tiêu chuẩn của chị, em cảm thấy lòng tham của mình còn chưa có sánh bằng đâu!" Vương Tĩnh Kỳ không hề tỏ ra tức giận, cười châm biếm nói với Chu Bảo Cầm.

Cô lại nhìn sắc mặt Chu Cẩm Du, ổn định tâm tình, nói tiếp: "Còn nữa, chị hai nói cái gì mà từ ngày em đến đây, trong nhà liên gà chó không yên, em còn không hiểu nổi nữa chứ! Ông nội, bác gái và chị dâu cả đối xử với em đều rất tốt, em cảm thấy mọi người rất thích em, ngược lại chị hai hình như có hơi cáu kỉnh. Cẩm Du, không thì lần sau chúng ta quay lại đây dành thời gian ra đi với chị hai đến bệnh viện một chuyến đi, cứ kéo dài mãi như vậy cũng không tốt đâu!"

Gương mặt Chu Cẩm Du không có biểu tình gì, cúi đầu nhìn Vương Tĩnh Kỳ, trong mắt lộ ra sự bất đắc dĩ, không nói chuyện, nhưng mà gật đầu.

Chu Bảo Cầm tức giận vì bị em trai đui, bây giờ lại bị người ngoài châm chọc, trái tim bé nhỏ của chị ta có chút không chịu nổi, gương mặt đông cứng vì xấu hổ, chị ta nhìn xung quanh, muốn tìm một người làm đồng minh, cuối cùng chỉ có thể gục đầu nhào vào trong lòng mẹ Chu để tìm kiếm sự an ủi.

"Mẹ, mẹ xem cô ta nói cái gì kia, cô ta châm chọc con đó! Người như vậy mà mẹ có thể để cho em trai cưới về sao, con nhất định không đồng ý, người phụ nữ này, có cô ta thì không có con, mà có con thì sẽ không có cô ta! Nếu như cô ta được gả vào cửa nhà họ Chu, thì về sau con cũng không về nhà mẹ đẻ nữa!"

Dù sao Giang Văn Ngọc cũng là một người đàn bà 70 tuổi rồi, bị chị ta bỏ

nhào vào như vậy, không kịp chuẩn bị liền đứng không vững ngã ra phía sau, may là có chị dâu cả Lý Kim Hồng đứng bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy bà, lúc này mới giữ được thăng bằng.

"Bảo Cầm, em làm cái gì vậy, lỡ như mẹ sơ suất ngã xuống thì làm sao bây giờ!" Chu Quân Kỳ cũng phản ứng kịp, ở bên cạnh giúp đỡ mẹ mình, nhìn chằm chằm Chu Bảo Cầm, tỏ ý trách cứ.

Đứa em gái này càng lớn tính tình càng trẻ con, càng lúc càng không biết điều.

Giang Văn Ngọc cũng bị chuyện này dọa sợ, đứng vững lại đưa tay ôm ngực, bà có thể cảm nhận lúc này tim mình đang đập dồn dập.

"Con, con không phải cố ý! Mẹ không sao chứ?" Chu Bảo Cầm cũng biết bản thân mình xem chút nữa là gặp rắc rối, lách người một chen vào bên cạnh mẹ Chu, đẩy chị dâu cả qua một bên, đồng thời nắm cánh tay mẹ Chu.

"Mẹ không sao, không sao rồi!" Giang Văn Ngọc còn ý thức được Vương Tĩnh Kỳ vẫn còn đang đứng đây, cho nên bây giờ phải cố gắng đứng vững vàng, làm chỗ dựa cho con gái mình, nếu không sau này cô thật sự được gả về đây, thì con gái mình sẽ càng ngày càng không có địa vị trong gia đình.

"Cái gì mà nôn nôn nóng nóng!" Chu Hoằng Nghị nghiêm khắc nói: "Cần Du, lúc nhỏ con được dạy dỗ như vậy sao? Có biết anh em hòa thuận là cái gì không hả!" Ông vừa nói vừa quay qua liếc Vương Tĩnh Kỳ một.

Mặc dù bên ngoài Chu Hoằng Nghị rất lợi hại, nhưng thật ra không có tiếng nói trong gia đình, thông qua mấy ngày nay quan sát, ông cảm thấy Vương Tĩnh Kỳ là một cô gái tốt, không khoa trương, không kiêu căng, cũng không phải là loại người lòng dạ hẹp hòi, tuy thân phận có hơi thấp, nhưng nếu sau này Cần Du cưới được một người con dâu như vậy, ông cũng rất hài lòng. Đối với ông, nếu như chuyện này không có gì làm ảnh hưởng đến cả gia tộc, thì con cái có được một cuộc hôn nhân hạnh phúc ông cũng rất cao hứng.

Nhưng điều kiện tiên quyết là không để cho mấy anh chị em nhà họ Chu trở mặt thành thù.

Vương Tĩnh Kỳ nghe thấy trong lời nói của ông còn có ý khác, định mở miệng nói mấy câu, đã bị Chu Cần Du kéo lại. Vương Tĩnh Kỳ hung hăng trợn mắt nhìn anh, nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống. Thôi, ngày mai cũng

đi rồi, sau này mình đừng tới đây nữa là được.

"Đủ rồi, lớn không nên thân, nhỏ không nên nết, mới đầu năm đầu tháng đã chọc lão già này tức giận rồi, muốn làm cái gì thì làm đi!" Ông cụ Chu nhìn một hồi cũng quyết định kết thúc chuyện này, trừng mắt nhìn cháu nội và con trai mấy lần, bỏ lại một câu cuối cùng, sau đó thẳng thừng chống gậy bỏ đi.

Cái này gọi là làm cái gì cũng phải lường trước hậu quả, ha ha!

Chương 154: Đùng Tiến Vào

Sáng mông bẩy, Vương Tĩnh Kỳ ngồi trên bàn cơm thấy chị hai Chu không tỏ ra đáng ghét, thậm chí, chị ta cũng coi như là còn có chút lòng tốt, hôm nay cô đi rồi lên không làm khó làm dễ nữa.

Bởi vì chuyến bay khởi hành lúc mười giờ, cho nên ăn điểm tâm xong, hai người không có nán lại thêm ở nhà họ Chu nữa, kéo rương hành lý từ trên lầu đi xuống, chuẩn bị ra sân bay.

"Kỳ Kỳ à, sau này có thời gian nhớ về đây, ông nội chờ cháu!" Ông cụ Chu nhìn thấy cháu nội và cháu dâu sắp phải đi, lưu luyến không nổi, nhưng con cháu lớn rồi, luôn muốn ra ngoài ở riêng.

"Dạ, ông nội, có thời gian cháu sẽ quay lại, ông nhớ kể chuyện bà nội cho cháu nghe nha!" Vương Tĩnh Kỳ rất biết cách dỗ dành người già, mới qua có mấy ngày, vậy mà ông cụ Chu đã hoàn toàn bị cháu dâu thu phục rồi, lại còn công bố với Chu Cẩm Du, ông rất thừa nhận đứa cháu dâu này, nếu Chu Cẩm Du dám khi dễ cô, ông sẽ không nhận đứa cháu nội này nữa.

Mấy lời này tuy Vương Tĩnh Kỳ không tin, nhưng nghe vào cũng rất ấm lòng, rốt cuộc cũng không phí công hai cái lỗ tai mình, vẫn có chút thu hoạch rồi.

"Không cần cố ý tìm thời gian, không phải giáo viên được nghỉ đông và nghỉ hè sao, vừa lúc Cẩm Du bận rộn làm việc không có thời gian để về nhà, chờ đến khi cháu nghỉ đông hay nghỉ hè thì cứ đến đây thăm ông nội!" Ông cụ Chu trực tiếp hẹn sẵn thời gian về nhà của lần tiếp theo.

Vương Tĩnh Kỳ không ngờ ông sẽ hẹn ngày trước như vậy, định phản bác, nhưng nhìn vẻ mặt mong đợi của ông cụ, lời vừa tới miệng lại thay đổi.

"Dạ được, ông nội, chỉ cần đến lúc đó có thể, cháu khẳng định sẽ về đây thăm ông!"

Chu Cẩm Du nghe cô nói như vậy, nhìn cô một, cô gái này thật đúng là làm giáo viên có khác, nói dối cũng không thèm viết nháp, anh dám lấy tất cả tài sản của mình ra để đánh cược, cô gái này mà trở về nhà thì anh sẽ thua sạch hết, cho dù cần cũng sẽ không lấy lại! Lấy cuộc sống hiện tại của cô, lịch

nghi đông và nghi hè của cô đều đã dâng hiến hết cho mấy lớp học thêm rồi.

Vương Tĩnh Kỳ cảm nhận được ánh mắt của Chu Cẩm Du, mỉm cười quay qua nhìn anh, dịu dàng hỏi: "Sao vậy? Anh muốn về đây cùng em sao?" Tuy nói chuyện rất dịu dàng, nhưng sát khí trong ánh mắt thì không hề che dấu. Hơn nữa cô cũng thầm ra quyết định trong lòng rồi, sau này nếu mình đến đây với ông cụ Chu, phải đòi tiền công của Chu Cẩm Du mới được, mà phải tính theo giờ nữa kìa, cô trò chuyện giúp cho ông nội của anh vui, anh là cháu nội đích tôn thì trả tiền cũng là điều nên làm.

Chu Cẩm Du nhìn ánh mắt của cô gái nhỏ, nhất thời rung động nên quên mất mình đang ở đâu, trước mặt mọi người đưa tay nhéo một trên gương mặt tròn tròn của cô.

Sau đó anh liền nhận được ánh mắt giết người của người bị hại, cộng với những ánh mắt không thể tin được của người nhà họ Chu.

Chu Cẩm Du có chút xấu hổ sờ sờ cái mũi, mình nhéo mặt bạn gái mình, chuyện này rất quái dị sao, sao bọn họ lại nhìn mình như vậy.

"E hèm, cũng tới giờ rồi, em muốn nói cái gì với ông nội thì mai một rồi gọi điện thoại nói!"

Chu Cẩm Du mặc kệ mọi người nghĩ cái gì, dứt khoát kéo cái rương hành lý nằm bên cạnh, tay còn lại kéo cô gái của mình đi, cất bước ra ngoài cửa.

Cứ như vậy, Vương Tĩnh Kỳ chỉ kịp đưa tay vẫy vẫy với mọi người, liền bị Chu Cẩm Du kéo lên xe rời khỏi biệt thự nhà họ Chu.

Đến khi hai người mệt mỏi về đến thành phố D, đã là hơn ba giờ chiều.

Mấy ngày nay không có ai ở nhà, Vương Tĩnh Kỳ vừa về đến đã lo thay quần áo rồi dọn dẹp nhà cửa. Còn Chu Cẩm Du thì giống như một vị đại gia, tắm rửa thoải mái xong, liền ngồi trên ghế salon, bật cái ti vi mà trước đây anh chưa từng xem lên, ngồi xem.

"Vợ à, rót cho chồng một ly nước nào!" Anh có chút vô lại kêu lên.

Vương Tĩnh Kỳ đang cầm cây lau nhà lau sàn trong phòng ngủ, thói quen này là có từ đời trước rồi, cô không thể nào chịu được cảnh nhà cửa dơ dáy bẩn thỉu. Vốn là Chu Cẩm Du mượn người giúp việc theo giờ, nhưng từ khi

cô đến đã không muộn nữa, cho nên cô chủ động gánh vác trách nhiệm dọn dẹp vệ sinh.

Mấy ngày không có người, trong phòng cũng không dơ lắm, chủ yếu là bụi từ trên trần nhà. Ngày nào cũng có bụi rơi xuống, đã mấy ngày rồi, trên sàn giống như được tích góp thành một lớp bụi mỏng.

Cô đang lau nhà, lại nghe Chu Cẩm Du tỏ vẻ ông chủ lớn sai bảo cô, cô cũng không thèm để ý, tiếp tục công việc đang làm.

Chu Cẩm Du ngồi trên salon kêu vài lần, nhưng không có ai trả lời. Anh có chút sốt ruột đứng lên mang dép đi vào phòng ngủ, anh muốn xem cô gái này đang làm cái gì mà anh kêu cô cũng không thèm lên tiếng.

"Này, anh kêu em đấy, sao em không lên tiếng!" Chu Cẩm Du đứng trước cửa phòng ngủ, liền nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ mặc quần áo ở nhà, đang khom người tỉ mỉ lau bụi trên sàn. Thích ở sạch nhưng lại tiếc tiền muốn người làm thì phải tự mình làm mọi thứ thôi.

Vương Tĩnh Kỳ không thèm quay đầu lại nói: "Anh kêu hồi nào, em không có nghe."

Em nghe anh kêu là vợ, em không phải vợ anh, vậy chắc người anh kêu không phải là em rồi, chắc là anh kêu người khác, em không có nghe.

Chu Cẩm Du thấy cô như vậy, biết ngay là cô đang giả bộ. Kể từ mấy ngày trước hai người bày tỏ với nhau ở nhà họ Chu, anh đã hoàn toàn nhận ra trong lòng mình không còn một chút lưỡng lự gì về cô nữa rồi, anh đã nhìn trúng cô, vậy thì cô phải an tâm chung sống bên cạnh anh. Nhưng cô gái này vẫn luôn không tỏ thái độ gì, thậm chí mơ hồ còn có chút kháng cự, chứng cứ là mấy ngày nay cô để cho anh sống như người ăn chay vậy, làm anh không cách nào nhịn được. Nếu mà anh còn chưa thổ lộ thì không tính, nhưng anh đã nói rõ lập trường của mình rồi, anh không cho phép cô không phối hợp với anh.

Vương Tĩnh Kỳ liếc mắt thấy Chu Cẩm Du đang định bước vào trong phòng ngủ, khẩn trương ngăn lại.

"A, anh đừng tiến vào, em mới vừa lau sạch, còn ướt, anh bước vào sẽ để lại dấu chân đó!" Cái người này có biết quý trọng thành quả lao động của người khác hay không vậy.

Chu Cẩm Du nghe vậy nhưng không trả lời, dứt khoát bước ra sau lưng cô, đến chỗ cô chưa lau qua, cởi dép, bước một bước dài, phóng lên giường.

"Vậy là được rồi chứ gì." Chu Cẩm Du để chân trần nằm nghiêng trên giường, chống một tay nhìn cô gái đang làm việc dưới đất.

Vương Tĩnh Kỳ trợn mắt nhìn anh, đá đá đôi dép anh cởi ra qua một bên, sau đó không thèm nhìn tới anh, tiếp tục làm việc.

Chu Cẩm Du không thích người khác làm lơ anh như vậy, đặc biệt là người làm lơ anh lại chính là cô gái của anh, cho nên anh không nói tiếng nào đột nhiên vươn hai tay ra, ôm eo Vương Tĩnh Kỳ đang đứng bên cạnh giường, khẽ dùng sức kéo một, liền kéo cô lên giường, đè cô phía dưới người.

"A. . ." Vương Tĩnh Kỳ đang cầm cái giẻ lau trong tay, liền như vậy mà cả người và cái giẻ đều bị ném lên giường: "Đồ đáng ghét! Em đang làm việc, anh không thấy sao! Mau buông em ra!"

Chu Cẩm Du cũng thấy cái giẻ lau dưới người mình thật là cần, hơi nâng người lên, túm cái giẻ cô đang cầm ném đi, sau đó lại lần nữa đè lên.

"Em nói đi, anh quan trọng, hay là lau nhà quan trọng!" Chu Cẩm Du thấy cô còn vùng vẫy muốn tiếp tục lau nhà, trong mắt lóe lên một tia nguy hiểm.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong xem chút nữa mà phụt cười. Người đàn ông này có thể buồn cười đến như vậy sao, tự so sánh mình với cái giẻ lau, anh cũng không ngại hạ giá nhỉ.

"Cái này cũng phải coi theo trường hợp, nếu bây giờ em lau nhà, quả thật so với anh hữu dụng hơn nhiều." Vương Tĩnh Kỳ cố ý chọc giận anh.

Mấy ngày nay cô cũng phát hiện, lúc Chu Cẩm Du ở nhà cực kỳ tùy ý, nổi giận chơi xấu cái gì cũng có, nhưng khi anh về nhà họ Chu hay ở bên ngoài, anh lại lập tức biến thành người đàn ông chững chạc, trên mặt không bao giờ biểu lộ ra cảm xúc, làm việc ôn trọng, không nóng không vội, chỉ đi bộ thôi cũng có cảm giác trầm ổn hơn khi ở nhà.

"Ừm, phải không, vậy em nói xem, anh hữu dụng lúc nào?" Chu Cẩm Du không tức giận, ngược lại hưng phấn.

Vương Tĩnh Kỳ đã cảm giác được cây gậy cứng rắn ở phía dưới đang chống lên người mình, đỏ mặt, nhưng bàn tay nhỏ bé vẫn cố tình vờn quanh hạt đậu đỏ trên ngực anh.

Chu Cẩm Du đã phải cảm dục mấy ngày nay rồi, bây giờ bị cô khiêu khích như vậy, lập tức hóa thành con sói, bắt lấy cái môi đỏ au kia.

Đầu lưỡi hai người quấn quít trong khoang miệng truy đuổi chơi đùa lẫn nhau, bàn tay Chu Cẩm Du mát không chế lần mò vào trong quần áo cô, sờ soạng da thịt nhẵn mịn, phát hiện cô gái phía dưới ưỡn người lên, Chu Cẩm Du cười ha ha, bàn tay dờn xuống phía dưới, đưa ngón tay tìm kiếm nhụy hoa của Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ cảm nhận được bàn tay to dưới thân, trong miệng ngậm lên tiếng rên khe khẽ, nhưng hai chân vẫn khép chặt, bày ra tư thế kháng cự.

"Anh từ từ, chờ đã, em còn chưa tắm!" Vương Tĩnh Kỳ cũng nổi lên ham muốn, nhưng lúc cô vừa về tới đã lo quét tước dọn dẹp, còn chưa tắm, bây giờ người cô rất dơ.

Không dễ gì mới được ăn thịt một lần, làm sao Chu Cẩm Du có thể buông tha cho cô được, cho dù anh có nhiều chuyện muốn nói, anh cũng kiên quyết phải ăn xong rồi mới nói sau.

Anh nhanh tay cởi sạch quần áo của cô gái nằm phía dưới, sau đó cúi đầu vào bộ ngực non mềm của cô, dùng sức hít hít, vẫn rất thơm tho: "Không sao hết, anh không ghét bỏ em!"

Không đợi Vương Tĩnh Kỳ hít một hơi để phản bác, Chu Cẩm Du đã động thân tiến vào trong.

Được cái miệng nhỏ phía dưới của cô gát gao bao lấy, anh cảm thấy như mình được sống lại rồi. Sau đó anh không thèm quan tâm đến cái gì nữa mà tập trung hết sức lực hung hăng va chạm bên dưới.

Giờ phút này anh không muốn cái gì nữa, chỉ muốn cảm nhận sự ấm áp thoải mái này.

Trong phòng ngủ chỉ có thể nghe được tiếng rên rỉ của phụ nữ và tiếng thờ đóc của đàn ông. Một trận mây mưa trôi qua, Chu Cẩm Du và Vương Tĩnh Kỳ đồng thời lên cao triều.

Chu Cẩm Du vẫn nằm bất động bên trong không chịu ra ngoài, đè ép Vương Tĩnh Kỳ phía dưới, không cho cô nhúc nhích.

"Em còn chưa nói cho anh biết, lúc nãy anh kêu em, sao em không trả lời anh!" Chu Cẩm Du ăn uống no say xong, lại bắt đầu nhớ tới chuyện tính sổ.

"Cái gì, hồi nào đâu!" Vương Tĩnh Kỳ bị anh ép nên hơi khó thở, đầu óc cũng vì cuộc hoan ái vừa rồi mà chưa ổn định lại được.

"Làm sao, muốn quýt nợ phải không?" Chu Cẩm Du thấy cô không thừa nhận, hơi nâng người lên, phía dưới lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, hàm ý uy hiếp vô cùng rõ ràng.

"À, em nhớ rồi, nhớ rồi!" Vương Tĩnh Kỳ cảm nhận được sự nguy hiểm một cách sâu sắc, kịp thời thừa nhận sai lầm, đúng là anh có nói, cô phải biết lỗi của mình.

"Lúc nãy anh ở phòng khách kêu em chứ gì!" Vương Tĩnh Kỳ nhanh chóng nghĩ tới, hẳn là anh gọi 'vợ' mà mình không thèm để ý đến anh, cho nên anh bị tổn thương.

"Ừm, anh kêu em rót cho anh ly nước, em không để ý đến anh." Chu Cẩm Du hợp tình hợp lý nói, vẻ mặt 'em có lỗi với anh'.

Chương 155: Chúng Ta Kết Hôn Đi

"Anh có kêu vậy sao, em có nghe đâu." Vương Tĩnh Kỳ bĩu môi, không có danh phận gì hết, tự nhiên chỉ cần anh gọi một tiếng vợ là em sẽ nghe sao, thật là.

"Thật sự không nghe sao, em lặp lại lần nữa xem!" Chu Cẩm Du nheo ánh mắt nguy hiểm, phía dưới cũng bắt đầu vận động ra vào.

Vương Tĩnh Kỳ hít sâu một hơi, bên trong cô đang cực kỳ mất cảm, vậy mà anh lại còn tiếp tục dày vò.

"Em nghe anh kêu là vợ, nhưng em cũng có phải là vợ anh đâu, dính dáng gì tới em!" Vương Tĩnh Kỳ không chịu nổi sự tra khảo của anh, vẫn là thú nhận trước khi bị trừng phạt.

Kết quả Chu Cẩm Du nghe cô nói như vậy thì mất hứng, anh gia tăng sức lực, từng phát từng phát ra vào, miệng không ngừng ép hỏi cô: "Vậy anh hỏi em một chút, lễ mừng năm mới anh dẫn ai về nhà?"

Toàn bộ lực chú ý của Vương Tĩnh Kỳ đều tập trung xuống phía dưới, đầu óc cô hơi mơ hồ, không cần suy nghĩ mà trả lời: "Em, anh dẫn theo em về, a. . ." Bên dưới cô bị trừng phạt mạnh mẽ.

"Ai chiến đấu hăng hái trên giường với anh?"

Vương Tĩnh Kỳ ngậm miệng không đáp, câu hỏi đáng xấu hổ như vậy, làm sao cô trả lời được.

"A. . . Em, là em!"

Tốc độ va chạm tăng nhanh ép cô phải mở miệng.

"Anh đã thổ lộ mọi chuyện với em rồi mà em không thèm để ý chút gì sao?"

Chu Cẩm Du không cho Vương Tĩnh Kỳ cơ hội trả lời, nói tiếp: "Đã như vậy rồi, mà em còn không biết ai là vợ anh, em đúng là con heo ngốc! Mau, nói cho anh biết, ai là vợ anh?"

"Em, là em, chính là em!" Vương Tĩnh Kỳ bất chấp tất cả mà thừa nhận.

"Ngoan." Chu Cẩm Du cực kỳ hài lòng: "Vậy thì gọi ông xã xem nào!"

Bây giờ Vương Tĩnh Kỳ không còn chút sức lực nào để phản kháng nữa rồi, nghe anh nói như vậy, liền kêu lên một tiếng ông xã.

Chu Cẩm Du cũng phối hợp, anh một tiếng bà xã, cô một tiếng ông xã, càng kêu càng lớn.

Mãi đến khi hai người lại một lần nữa lên đỉnh.

"Vợ à, chúng ta kết hôn đi."

Chu Cẩm Du nằm sấp trên người cô nghỉ mệt, đột nhiên thốt lên một câu.

"Ừm, được." Vương Tĩnh Kỳ theo quán tính, không chút nghĩ ngợi nào đồng ý ngay.

Chu Cẩm Du vui sướng ngẩng đầu nhìn người phụ nữ nằm bên dưới. Thật không ngờ cô cũng giống như mình, khẩn trương muốn xây dựng tổ ấm gia đình nhỏ của cả hai.

Vương Tĩnh Kỳ bị ánh mắt của Chu Cẩm Du làm cho hoảng sợ, lúc này mới suy nghĩ xem mình vừa đáp ứng cái gì: "Cái đó, không phải, lúc này em nghe không rõ!"

Sự vui sướng trong ánh mắt Chu Cẩm Du lập tức biến thành uy hiếp: "Là sao, kết hôn với anh em thiệt thòi lắm có phải không? Em đã đồng ý với anh rồi, không cho phép đổi ý!"

Một người đàn ông sau khi cầu hôn xong, bạn gái lại đổi ý không muốn gả, tâm trạng anh ta đương nhiên là rất khó chịu. Và lại anh cũng là một người đàn ông bá đạo, chuyện anh yêu cầu, người khác chỉ có thể được làm theo.

"Không phải, không phải là em muốn đổi ý, chỉ là, chỉ là em cảm thấy chúng ta như vậy hơi nhanh, dù sao cũng mới biết nhau có nửa năm." Hai người biết nhau được nửa năm, phát triển thành quan hệ yêu đương cũng được bốn tháng, sao mới đó mà đã đòi kết hôn rồi. Mà người như Chu Cẩm Du, không phải chỉ yêu chứ không kết hôn sao, mình cũng đã chuẩn bị tinh thần tám năm đối phó với anh rồi, cái người này sao lại nói kết hôn là kết hôn chứ.

Chu Cẩm Du nghe cô nói không phải cô không muốn kết hôn với anh, tức giận trong lòng lập tức tiêu tan thành mây khói, anh cũng phát hiện, bây giờ cảm xúc của mình đều nằm trong tay cô gái này rồi, chỉ cần cô nói một câu, anh có thể giận tái mặt, nhưng cũng chỉ cần một câu của cô, cũng có thể làm cho mọi sự tức giận của anh tiêu tan. Thật là không tốt, cực kỳ không tốt, anh không thích cảm giác không khống chế được cảm xúc của mình, nhưng mặc dù biết rõ là như vậy, anh cũng không điều khiển được bản thân.

Anh cẩn thận nhớ lại biểu hiện gần đây của mình, chắc là tại vì chuyện này.

"Nửa năm không gặp, cũng có vài người mới vừa gặp nhau vài ngày đã kết hôn rồi, chúng ta như vậy cũng coi là chậm rồi đó. Hơn nữa, nửa năm này chúng ta đã tìm hiểu rất sâu sắc lẫn nhau." Chu Cẩm Du nói xong nheo mắt nhìn cơ thể trần trụi của Vương Tĩnh Kỳ, lại cố tình động đậy phía dưới, làm cho cô hiểu được hai người đã tìm hiểu về nhau sâu đến mức nào rồi: "Anh cực kỳ hài lòng về em, em có hài lòng về anh không?"

Chu Cẩm Du híp mắt nhìn người phụ nữ bên dưới.

Vương Tĩnh Kỳ cảm nhận anh lại biến hóa trong cơ thể mình, khẩn trương lấy lòng nói: "Hài lòng, em vô cùng hài lòng về anh!"

Nghe được đáp án mình muốn nghe, Chu Cẩm Du để lộ ra nụ cười tươi tắn: "Nếu cả hai chúng ta đều hài lòng về đối phương, vậy thì sớm hay muộn gì cũng phải kết hôn thôi! Và lại bây giờ chúng ta sống chung hay kết hôn thì cũng đều giống nhau!"

Anh không phải là đột nhiên đề xuất chuyện này, lúc dẫn theo cô về nhà họ Chu, anh đã nghĩ đến vấn đề này, mãi đến khi hai người về nhà, thấy cô vội vàng đi quét dọn, anh đột nhiên cảm thấy anh và cô kết hôn với nhau cũng rất tốt, vậy thì kết hôn đi.

"Làm sao mà giống nhau được!" Vương Tĩnh Kỳ có chút nóng nảy, cô thấy anh thực sự nghiêm túc: "Anh đừng có quên em mới ly hôn có bốn tháng, nếu bây giờ kết hôn với anh, người khác sẽ đồn đại như thế nào đây!"

Nghĩ cũng không cần nghĩ, các đồng nghiệp nhất định sẽ cho rằng trước đây cô đã sớm cùng người khác lén lút qua lại, nếu không làm sao mới ly hôn có mấy tháng mà đã tìm được một người đàn ông khác nuôi mình rồi.

"Đồn đại như thế nào? Người khác chỉ có thể hâm mộ em, tìm được một người đàn ông tốt hơn!" Suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ rất khác biệt.

"Thôi đi, người khác không nói, chứ đồng nghiệp sẽ không chừa đường sống cho em mất. Nếu anh là người không có địa vị, hoặc là điều kiện không bằng Trương Dương thì dễ rồi, nhưng điều kiện của anh lại tốt như vậy, bọn họ khẳng định sẽ nói là em bắt cá hai tay, tìm được người đàn ông tốt hơn rồi, mới đòi ly hôn với Trương Dương! Anh đừng có mà không tin, chắc chắn bọn họ đều nghĩ như vậy!" Có khi còn hơn nữa kia.

Chu Cẩm Du nhú mày trăm tư một lát, đúng là anh chưa từng suy xét đến vấn đề này.

"Em quan tâm người khác nói cái gì để làm gì, chỉ cần làm chuyện mình muốn làm là được rồi!"

"Anh đúng là được ăn no nên không hiểu cảm nhận của kẻ đói, anh đừng đừng là thị trưởng, không có ai dám phê phán chỉ trích cái gì trước mặt anh, còn em chỉ là một cô giáo nhỏ nhoi thôi, em còn phải đi làm, nếu để cho người ta lan truyền mấy tin đồn không hay, làm sao em có thể sống được nữa!" Vương Tĩnh Kỳ trừng to mắt nhìn Chu Cẩm Du.

Thật ra cô nghĩ, nếu như cô thực sự có thể được gả cho thị trưởng, thì đúng là con sóng trước chưa dừng con sóng sau lại đến mà! Tin đồn Ngô Mật Nhi quyến rũ bộ trưởng bộ giáo dục phá hoại gia đình người ta ở trường học, mới qua không bao lâu, bây giờ lại đến cô được nổi danh.

"Anh chuyển chỗ làm cho em, nếu còn không được, vậy thì em đừng đi làm nữa, trong nhà cũng không thiếu tiền." Chu Cẩm Du lưu loát đưa ra phương án giải quyết.

Ai ngờ Vương Tĩnh Kỳ nghe xong trực tiếp xù lông: "Em mới là không liên quan đến chuyện này, tại sao em phải bị chuyển chỗ làm chứ, tại sao em lại phải từ chức! Anh là người muốn kết hôn mà, sao anh không từ chức thị trưởng đi, vấn đề cũng có thể được giải quyết vậy!"

Chu Cẩm Du nghe xong, biểu tình trên mặt trở nên lạnh lẽo, không nói lời nào, chỉ nhìn cô.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn bộ dạng này của anh, dũng khí vừa mới xù lông lúc nãy cũng không còn nữa, cô biết mấy lời cô vừa nói, có hơi chút cố tình muốn

gây sự. Chuyện này nghĩ kỹ lại mà nói, lấy công việc của hai người hiện tại, nếu cần phải hy sinh một người, nên hy sinh người nào liền biết ngay.

Nhưng mà, nhưng mà, cô không cam lòng! Tại sao anh lại được ưu đãi, còn cô phải trở thành người phụ nữ không có cảm giác tồn tại đứng sau lưng anh chứ! Cô cũng muốn có cuộc sống riêng, cũng muốn có giao thiệp với mọi người có được không! Không thể bởi vì chồng cô là thị trưởng, cho nên cô không được sống như người bình thường.

Nghĩ như vậy, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy những điều mình nói cũng không có sai, là Chu Cẩm Du ích kỷ mới đúng.

"Em nói không có sai! Anh đừng có nhìn chăm chăm em nữa! Anh muốn có sự nghiệp, em học hành nhiều năm như vậy, em cũng muốn có cuộc sống riêng của mình! Anh không thể vì mục đích cá nhân của mình mà làm ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của em!

Vả lại, em cảm thấy vấn đề này căn bản không cần phải suy xét, chúng ta vẫn còn rất trẻ, đợi vài năm nữa kết hôn thì mấy chuyện này không có gì là khó nữa hết!" Vài năm sau, nếu hai người vẫn còn ở bên cạnh nhau, vậy thì tình cảm của cả hai cũng coi như là ổn định, thuận nước đẩy thuyền rồi kết hôn không tốt sao. Cô sống độc thân mấy năm rồi mới đi thêm bước nữa, gặp được người như Chu Cẩm Du như vậy, cùng lắm mọi người chỉ nói là cô gặp may thôi. Chỉ là tìm một người đàn ông tốt hơn mà thôi, tuyệt đối sẽ không truyền ra tin đồn thất thiệt gì hết.

"Vài năm nữa? Lúc đó con anh cũng biết cưỡi ngựa xem hoa rồi!" Chu Cẩm Du không thèm nghe nữa, bàn tay vuốt ve bụng dưới của cô, tưởng tượng bên trong có một đứa bé, nó sẽ giống anh hoặc là giống cô, tâm trạng anh tốt hẳn lên.

Ừ, mình hơn ba mươi tuổi rồi, cần phải có một đứa con.

"Không được!" Vương Tĩnh Kỳ quả quyết như đinh đóng cột, cô biết ý tứ của Chu Cẩm Du, nhưng chuyện này là không thể được. . .

Chu Cẩm Du nguy hiểm híp mắt: "Sao lại không được, em không tin năng lực của anh sao?"

Lúc đầu hai người ở cùng nhau cũng có dùng biện pháp bảo hộ, nhưng ba lần thì được hai, về sau dứt khoát không dùng nữa.

Chu Cẩm Du xác thực là không thích có cảm giác bị ngăn cách, cảm thấy như vậy không tận hứng được. Mà Vương Tĩnh Kỳ biết rõ khuyết điểm của cô, đời trước không có con, hẳn là đời này cũng không có con.

Vương Tĩnh Kỳ nghĩ đến vấn đề của mình, cảm thấy mình không có khả năng kéo dài mối quan hệ với Chu Cẩm Du được. Cho dù nhà họ Chu không quan tâm đến bối cảnh gia đình cô, nhưng cũng không có khả năng cho phép Chu Cẩm Du cưới về một người phụ nữ không sinh được con.

Vốn là ánh mắt Chu Cẩm Du đang lạnh lẽo, nhìn thấy vẻ mặt người phụ nữ bên dưới càng lúc càng đau khổ, sừng sốt một hồi, vô thức dịu dàng nói: "Sao vậy, nói với anh, có chuyện gì, anh giúp em giải quyết."

Vương Tĩnh Kỳ ủy khuất trong lòng, nước mắt có chút không kiềm chế nổi, sợ anh thấy mặt yếu ớt của mình, khẩn trương nhắm chặt hai mắt: "À, không có gì, chỉ là lúc em đi kiểm tra sức khỏe, phát hiện một bên ống dẫn trứng bị tắc, bác sĩ nói em rất khó có thể thụ thai, có khả năng cả đời không sinh được con."

Cô nói xong, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn, lấy dũng khí mở mắt ra, thành thật nói với người nằm phía trên: "Em biết gia đình anh không có khả năng cho phép anh cưới một người phụ nữ vô sinh, cho nên bây giờ hai chúng ta cứ như vậy đi, chờ thêm vài năm. . ."

"Vài năm nữa thì sao chứ, qua vài năm nữa em có thể sinh con sao?" Chu Cẩm Du lạnh lùng hỏi.

Vương Tĩnh Kỳ bị thái độ của anh xúc phạm, làm cô cảm thấy vô cùng ủy khuất, hốc mắt lập tức đỏ lên, ngay sau đó nước mắt không ngừng chảy mà chảy ra.

Chương 156: Lựa Chọn Buông Tha

"Khóc cái gì! Lớn rồi còn khóc không biết mắc cỡ hả!" Chu Cần Du nhìn cô gái bên dưới im lặng khóc, anh mềm lòng, giọng điệu cũng vô thức trở nên nhẹ nhàng.

"Em xem em có ngốc hay không, nếu đã biết mình bị bệnh, vậy thì đi chữa bệnh! Chúng ta cũng không phải là không có tiền, nếu ở thành phố D chữa không hết thì chúng ta lại đến thủ đô, mà nếu ở thủ đô cũng không hết nữa thì ra nước ngoài! Chỉ cần em muốn, khẳng định sẽ có biện pháp chữa khỏi.

Hơn nữa, mặc dù anh không phải bác sĩ, nhưng cũng biết một bên ống dẫn trứng bị tắc cũng không phải vấn đề gì nghiêm trọng, rất nhiều phụ nữ khác cũng bị như vậy, mà họ vẫn có thể sinh con đó thôi, sao em lại không được!" Chu Cần Du thật sự muốn gõ lên đầu cô gái ngu ngốc muốn chết này, nếu nói bệnh ung thư gan ung thư phổi không chữa được nghe còn có lý, chỉ là một bên ống dẫn trứng bị tắc thì có cái gì không thể chữa!

Vương Tĩnh Kỳ không nói gì, chỉ nhìn anh khóc. Cô rất muốn nói cho anh biết, đời trước lúc ban đầu cô cũng nghĩ như vậy, cho nên thuốc gì cũng uống, thông vôi trứng cô cũng thử qua, bác sĩ đều nói có thể, nhưng cô vẫn không mang thai được.

Cũng có lúc cô từng nghi ngờ Trương Dương có vấn đề, nhưng Trương Dương cũng từng đi cùng cô đến bệnh viện làm kiểm tra rồi, anh ta hoàn toàn bình thường, mà Trương Dương cũng từng làm cho tình nhân của anh ta có thai, tuy nhiên về sau vì đủ loại lý do nên phá thai, mặc dù vậy chuyện này vẫn chứng minh là anh ta khỏe mạnh..

Cho nên nguyên nhân khẳng định là do cô.

Chu Cần Du nhìn bộ dạng đáng thương của cô, thở dài, nói chuyện với cô gái này, chỉ cần hơi gay gắt một chút, là cô lại như vậy, anh thật hết cách với cô.

"Cho dù em không mang thai được, vậy anh hỏi em có phải là phụ nữ không?"

Vương Tĩnh Kỳ cũng không nói gì.

"Nếu là phụ nữ, vậy thì được rồi. Nếu hai chúng ta thật sự không có con, vậy thì chúng ta sẽ đi thụ tinh ống nghiệm, muốn con trai hay con gái gì cũng có thể lựa chọn theo ý thích."

Có cái gì khó khăn đâu chứ, sợ cái gì, chỉ cần có cách là giải quyết được thôi.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong sững sốt một hồi, nước mắt cũng không chảy nữa. Sao đời trước cô không nghĩ đến cách này chứ.

Đời trước lúc Trương Dương còn trẻ, anh ta nói muốn dựa vào năng lực của chính mình mà có con, đến khi lớn tuổi rồi, anh ta lại không còn cảm giác với Vương Tĩnh Kỳ. Nếu có cũng chỉ có chán ghét, ở bên ngoài yêu đương ong bướm với người ta còn nhiều hơn ở nhà, không còn cần thiết phải đoái hoài gì đến món đồ đã cũ như cô.

Mà Vương Tĩnh Kỳ cũng chưa từng có suy nghĩ này, một lòng muốn chữa khỏi căn bệnh của bản thân, về sau cô và Trương Dương ở riêng, cô cũng dẹp luôn ý định tìm biện pháp sinh con.

Mà lúc còn đi làm, cô sợ người ta biết, nên chỉ nói với đồng nghiệp là cô không thích con nít, cho nên mới không sinh con, cũng không có ai nhắc cô chuyện không mang thai được thì có thể thụ tinh ống nghiệm. Mấy cô bạn thân của cô lại càng chướng mắt Trương Dương hơn, cảm thấy nếu cô có con, cuộc sống sẽ càng thêm cực khổ, phải nói rằng thật ra các cô đều rất muốn cho cô ly hôn, nên cũng không đề cập tới chuyện thụ tinh ống nghiệm.

Chu Cẩm Du nhìn bộ dạng ngơ ngác của cô, cảm thấy thật đáng yêu, cúi đầu cắn lên môi cô một, sau đó xoay người từ trên người cô ngã qua bên cạnh, thuận tay ôm cô vào lòng, hai người nằm đối mặt nhau.

"Chuyện này em không cần phải quan tâm, để anh xử lý, em chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà hầu hạ chồng yêu của em là anh đây là được rồi!" Chu Cẩm Du cực kỳ giống vị đại gia, nói giống như chuyện kết hôn chỉ là mấy đồng tiền nhỏ.

Dường như Vương Tĩnh Kỳ không có nghe được những gì anh nói, anh mắt vẫn đờ đẫn, cuộc sống hôn nhân của đời trước đang tái hiện từng đoạn từng đoạn ký ức trong đầu óc cô.

Đời trước cô cũng là vì hy vọng có được một gia đình, cho nên không có một chút chống cự nào đối với người đàn ông đầu tiên trong đời đối xử tốt với cô. Cô bất chấp tất cả mà bước vào phần mộ hôn nhân, kết quả cô lại không được hạnh phúc, rất không hạnh phúc.

Đời này cô được trùng sinh, mỗi khi về đêm, cô luôn luôn rất hối hận, hối hận về tất cả mọi chuyện của đời trước. Nhưng tận sâu trong đáy lòng cô, khát khao có được một gia đình, có người yêu mình, có con cái, vẫn chưa bao giờ nguôi ngoai.

Bây giờ có người nói với cô, người ta muốn kết hôn với cô, muốn được sống cùng cô suốt nửa quãng đời còn lại, sinh con dưỡng cái với cô, cô không biết phải quyết định như thế nào nữa.

Lựa chọn tin tưởng, thì cô sợ Chu Cẩm Du sẽ trở thành Trương Dương thứ hai, không, Chu Cẩm Du mà so sánh với Trương Dương thì khác nhau một trời một vực, ngay cả tình cảm của Trương Dương mà cô cũng không nắm bắt được, huống chi là Chu Cẩm Du.

Còn nếu lựa chọn buông tha, cô cũng sợ. Cô sợ mình hối hận, cô có cảm giác nếu mình bỏ lỡ Chu Cẩm Du, thì có khả năng cả đời này cô sẽ sống cô đơn đến già.

Chu Cẩm Du cũng không thêm quan tâm Vương Tĩnh Kỳ đang ngẩn người, bây giờ tâm trạng anh đang rất tốt, được trở về địa bàn của mình, anh vô cùng vui mừng. Rốt cuộc anh cũng không cần phải kiềm nén nữa, từ này giờ được vui vẻ với cô làm anh cảm thấy thật quá thoải mái quá dễ chịu, bây giờ cô gái này lại còn sắp danh chính ngôn thuận trở thành vợ anh, anh càng thêm có một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Vì vậy, lúc này anh hoàn toàn thả lỏng, nhắm mắt lại, dịu dàng vuốt ve tấm lưng trắng mịn của cô.

Một hồi sau, Vương Tĩnh Kỳ mới hoàn hồn lại từ trong suy nghĩ của mình, phức tạp nhìn anh, do dự mở miệng: "Chu Cẩm Du, chuyện kết hôn không cần phải gấp đâu."

Cô thấy Chu Cẩm Du mở mắt ra để lộ sự nguy hiểm, khẩn trương giải thích: "Anh đừng có gấp, hãy nghe em nói, em không phải là không muốn kết hôn, chỉ là cảm thấy không cần phải quá vội vàng, dù sao kết hôn cũng là chuyện hệ trọng cả đời."

Cô lại nhìn thấy cái miệng của anh mập máy tính nói chuyện, vội vàng lấy lòng: "Con người em có hơi cố chấp, nếu đã kết hôn rồi thì sẽ không ly hôn, chuyện này là chuyện quan trọng của cả đời em, đương nhiên là em muốn suy nghĩ kỹ một chút."

Nghe mấy câu này sắc mặt Chu Cẩm Du mới dịu đi một ít, nhưng trong lòng vẫn hung hăng mắng cho cô vài câu, thật không biết mỗi ngày cô suy nghĩ mấy chuyện ngu ngốc gì trong đầu, ai lại chuẩn bị kết hôn mà nghĩ tới chuyện ly hôn chứ, nếu đã vậy thì lúc trước cô còn kết hôn làm gì, phí hết một lần.

"Em nghĩ nếu chúng ta muốn kết hôn thì phải xem có duyên với nhau hay không, nếu có con, vậy chúng ta liền kết hôn, còn nếu không có con, trước hết chúng ta cứ như vậy là được rồi, dù sao cũng giống như anh nói, bây giờ chúng ta có sống chung hay kết hôn thì cũng như nhau thôi, anh nói đi, có thể đừng làm em khó xử có được không." Vương Tĩnh Kỳ nói xong lấy lòng vuốt vuốt tóc anh, bộ dạng làm nũng muốn anh đồng ý.

Chu Cẩm Du không nói gì, cứ như vậy nhìn cô, càng lúc anh càng không nhịn cười được nữa rồi, lúc này anh đột nhiên bật cười: "Được, nếu em đã yêu cầu, vậy thì anh sẽ thỏa mãn em, nếu không em lại nói là anh không tôn trọng em! Cứ như vậy đi, nếu em mang thai, chúng ta sẽ ngay lập tức đi lấy giấy chứng nhận kết hôn!" Anh nói chuyện cũng có dùng chút kỹ xảo, anh chỉ nói là nếu mang thai thì đi lấy giấy chứng nhận kết hôn, chứ cũng không có nói không mang thai thì không đăng ký kết hôn.

"Ừm, anh là tốt nhất!" Vương Tĩnh Kỳ cười sáng lạn ôm mặt anh hôn lên hai cái, xem như là phần thưởng.

Chu Cẩm Du cười ha ha: "Vậy thì chúng ta bắt đầu nỗ lực thôi!" Nói xong bàn tay lại đặt lên bộ ngực đang lắc lư của cô.

Vương Tĩnh Kỳ không có chuẩn bị, đã bị anh tập kích. Nhớ lại từ lúc về tới nhà đến giờ, hai người không có làm được cái gì hết, toàn bộ thời gian đều lãng phí ở trên giường, tay chân nhanh chóng đẩy người anh ra đứng dậy, lúc hai người tách ra, cô xấu hổ nhìn theo dòng chất lỏng đang chảy ra giữa hai chân cô, thì thầm nói: "Chúng ta còn chưa ăn cơm chiều nữa."

Nói xong gương mặt cô ửng hồng, giống như con thỏ, trần truồng nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng ngủ.

Chu Cần Du đưa tay ra muốn bắt lại nhưng chỉ bắt được không khí, nhìn người anh em đang cao hứng của mình, không tình nguyện nói: "Cái này có thể xem như giống với kết hôn sao? Nếu cô ấy là vợ tao, lúc này mà dám chạy, tao sẽ đánh gãy chân cô ấy! Còn mày nên bảo toàn sức lực đi, về sau còn phải trông cậy vào mày!"

Anh lầm bầm lầu bầu giống như một tên ngốc, không đứng dậy đuổi theo, ngược lại nằm xuống giường, cười ha ha. Lần này là anh đang chê cười chính mình, không ngờ anh cũng có lúc ngây ngốc như vậy.

Từ buổi sáng đã bắt đầu bận rộn cả ngày, lúc này lại còn chiến đấu hai lần nữa, anh cũng mệt rồi. Anh nhắm mắt lại, lim dim chìm vào giấc ngủ.

Sau khi Vương Tĩnh Kỳ chạy ra khỏi phòng ngủ, luống cuống nhặt quần áo lúc này để trên ghế salon nhanh chóng mặc vào, ánh mắt vẫn luôn đề phòng cánh cửa phòng ngủ, chỉ sợ tên háo sắc kia sẽ đuổi theo.

Sau khi mặc quần áo xong, xác định người kia không có ý đồ gì, lúc này cô mới đến phòng bếp nấu cơm chiều.

Bởi vì mấy ngày Tết cô đột ngột bị kéo đi, cho nên rau dưa trong tủ lạnh cũng không còn tươi mới nữa, Vương Tĩnh Kỳ ném phần rau bị hư vào thùng rác, trong lòng thầm nghĩ mình thật là phung phí. Nếu bây giờ mà là đời trước, chắc chắn cô sẽ cắt bỏ mấy chỗ bị hư đi, phần còn nguyên thì giữ lại để ăn, mặc dù cô vô cùng hiểu rõ thức ăn như vậy không tốt cho sức khỏe.

Sau đó, Vương Tĩnh Kỳ lấy ra hai củ hành. Không có món gì khác để ăn, cô ướp thịt cừu để nướng, ngoài ban công có lò nướng thịt.

Lúc cắt hành, Vương Tĩnh Kỳ bị cay mắt đến nỗi không mở ra được, cô ngửa đầu, không chế không cho nước mắt chảy ra, sau đó lại cúi đầu tiếp tục cắt, lại ngẩng đầu, mấy lần như vậy, cô cũng không ngửa đầu nữa, dứt khoát để mặc nước mắt thì nhau chảy ra.

Ngay lúc này nếu thật sự cho cô được lựa chọn, cô sẽ chọn bỏ cuộc thôi.

Mồng tám, đối với người đi làm mà nói, Tết đã hết rồi, cho nên hai người Chu Cần Du ăn sáng xong, ra khỏi cửa.

Chu Cận Du đi làm, còn lớp học thêm của Vương Tĩnh Kỳ hôm nay bắt đầu học.

Thư ký Lý lái xe đến trước cửa lớp học thêm, Vương Tĩnh Kỳ thu dọn đồ vật của mình, mở cửa xuống xe.

"Đừng quá mệt mỏi, chừng nào xong việc nhớ gọi điện thoại cho anh, anh đón em về." Chu Cận Du nhìn cô gái đang xuống xe, ôn hòa nói.

Trước mặt người ngoài Chu Cận Du chính là như vậy, anh sẽ làm như rất nghiêm chỉnh, luôn đối đãi với mọi người lịch sự nhã nhặn. Chỉ có người thân thiết với anh mới có cơ hội được thể nghiệm sự bá đạo vô cùng thâm thúy của anh.

"Anh có thời gian sao?" Vương Tĩnh Kỳ biết rõ, qua kỳ nghỉ Tết này, Chu Cận Du sẽ bắt đầu cho triển khai hạng mục tài chính mà anh chủ trì, cho nên đầu năm anh sẽ bận rộn rất nhiều việc.

"Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm của năm mới, chỉ có hai cuộc họp thôi. Khi nào tan việc thì gọi cho anh, nếu anh không có thời gian, anh sẽ kêu Tiểu Lý đi đón em." Hôm qua anh đã chiến đấu hăng hái cả đêm, cho nên bây giờ cảm thấy như hạt giống của mình đã bắt đầu cắm rễ rồi, đãi ngộ đối với hai mẹ con cũng phải được thăng cấp, không phải người ta thường nói mẫu bằng tử quý sao.

"Vậy cũng được, buổi chiều em có lớp dạy, ba giờ rưỡi tan học, lúc đó em sẽ gọi cho anh." Vương Tĩnh Kỳ không biết trong lòng anh suy nghĩ cái gì, nói trước cho thư ký Lý biết một tiếng, sau đó xách túi xách lên lớp.

Chu Cận Du nhìn cô vào cửa mới phân phó người ngồi phía trước: "Lái xe đi."

Chiếc Audi màu đen chậm rãi rời đi.

Chương 157: Cuộc Họp Tổng Kết Hàng Tháng (1)

Ngày mùng tám là ngày chính thức quay trở lại làm việc sau năm mới, vốn là Vương Tĩnh Kỳ còn có thể nghỉ thêm vài ngày nghỉ đông nữa, nhưng vì muốn kiếm thêm tiền mà bận rộn khai trương sớm.

Mấy người Tưởng Hi Văn biết năm mới Vương Tĩnh Kỳ không có về nhà, cho nên mới vừa gặp cô đã bắt đầu hỏi han ân cần, làm Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy thật là phiền phức, sau đó bị ép đến nổi tự phá hủy hình tượng của mình mà gào khóc với các cô: "Các cậu thôi đi, lúc không gặp mặt thì ngày nào cũng gọi điện thoại đến quấy rầy tớ, bây giờ gặp mặt rồi lại cũng không buông tha cho tớ, có để cho người ta sống nữa hay không hả!"

Đáp lại Vương Tĩnh Kỳ là sáu bộ móng vuốt.

Người ta thường nói những người có công ăn việc làm ổn định thường rất tri tri, vốn là mấy người bạn Vương Tĩnh Kỳ còn chưa tin, nhưng tới gần ngày khai giảng, các cô cũng đều tin rồi.

"Haizzz, lại phải đi làm rồi!" Vương Dĩnh đau khổ.

"Ừm, tớ nghỉ chưa có đã!" Từ Mộc Nghiên cũng tỏ ra đáng thương.

"Ừm, sao tớ lại cảm thấy được nghỉ so với đi làm còn mệt hơn!" Vương Tĩnh Kỳ thắc mắc, muốn được giải đáp.

"Đó là bởi vì các cậu lợi dụng ngày nghỉ để đi dạy thêm, cho nên mới thấy thời gian được nghỉ ngắn, cũng sẽ cảm thấy được nghỉ còn mệt hơn khi đi làm." Tưởng Hi Văn cuối cùng tóm lại một câu, tay chân cũng không rảnh rỗi, cô đang tính toán lại sổ sách thu chi tháng này.

"Ừm, ngày nghỉ phải dạy một ngày hai buổi, tương đương với chúng ta dạy bốn tiết ở trường, tớ cũng cảm thấy mệt. Một ngày trôi qua thật nhanh, tớ muốn nhanh chóng khai giảng ghê! Cứ nghĩ đến sau này ngày nào cũng phải dạy hai buổi như vậy, cả người tớ bắt đầu mệt mỏi rồi đây này!" Vương Tĩnh Kỳ tựa đầu vào lưng ghế, ỉu xìu nói.

"Đương nhiên rồi, ngày nghỉ mà đi dạy thêm là công việc của chúng ta mà. Chúng ta giảng bài càng hay, thì học sinh sẽ càng yêu thích, mà học sinh càng yêu thích, thì số người đến đây học sẽ nhiều, nhiều học viên, chúng ta sẽ kiếm được nhiều tiền hơn. Cậu là vì phải giảng bài nhiều mà được ít tiền nên mới cảm thấy như vậy, dù sao đến lúc khai giảng đi làm lại cũng sẽ không giống như bây giờ, trong trường học thì khác, giảng bài nhiều ít, hay dở gì cũng như nhau thôi."

"Ai nói, chúng ta dạy cấp ba cũng có giải thưởng đó chứ, nếu như học sinh của chúng ta mà thi đậu cấp thành phố hay cấp quận, chắc chắn sẽ được thưởng rất nhiều tiền mặt." Vương Dĩnh nói xong, gương mặt tỏ vẻ thêm thủng.

Trong trường cấp ba nào cũng có treo giải thưởng với thầy cô và học sinh, nhất là trường Nhất Trung, các loại danh hiệu học tốt đều được thưởng tiền mặt, thầy cô đứng lớp của học sinh đó cũng sẽ được hưởng chút phúc lợi.

Năm ngoái có em học sinh đạt thành tích học sinh giỏi cấp thành phố, giáo viên chủ nhiệm của em đó được thưởng một vạn đồng, mấy giáo viên dạy môn phụ khác cũng được thưởng mỗi người từ ba đến năm ngàn đồng, kỳ nghỉ hè nhà trường còn sắp xếp cho bọn họ đi du lịch Hồng Kông, cho nên mới nói, làm giáo viên cấp ba tuy có vất vả, nhưng cũng rất có động lực.

"Chật, kỳ thi học sinh giỏi không có dễ dàng gì đâu, cậu cứ nằm mơ đi!"
Tường Hi Văn cười nhạo cô.

Vương Dĩnh cũng không thêm tức giận, ngược lại cười ha ha: "Vốn là tớ cũng không có ý kiến gì, nhưng tớ không chịu nổi chuyện có một người đồng đội ngu như heo được!"

Mọi người nhất thời nghe chưa hiểu ý tứ trong lời nói của cô, tỏ vẻ khó hiểu.

"Ha ha, có Ngô Mật Nhi ở đây, mặc dù trình độ dạy học của tớ chưa bao giờ quá nổi trội, nhưng có cô ta tớ cũng không đến nỗi là người kém cỏi nhất!"

Ba người còn lại nghe xong cười vang, dạy chung ban với một người như vậy, thật đúng là có khả năng.

Mặc kệ người ta ai oán kiêu gì, tháng ba vẫn cứ đúng hạn đến rồi, trường Nhất Trung cũng chính thức khai giảng.

Mấy lớp học thêm ở đây toàn bộ đều được chuyển sang thứ bảy chủ nhật.

Mọi người lại đi làm như bình thường, Vương Tĩnh Kỳ cũng không cần phải chạy qua chạy lại dạy ở hai nơi như học kỳ trước nữa, thanh thản ổn định dạy ở trường Nhất Trung.

Đương nhiên trong lúc đó cũng có chút chuyện xảy ra. Thí dụ như thành phố D triển khai hạng mục thu mua đất đai, căn nhà mà Vương Tĩnh Kỳ mua lúc trước cũng nằm trong phạm vi này. Mất mấy ngày để thương lượng vấn đề giá cả với bên đầu tư, cuối cùng kết quả cũng coi như là vừa ý, cô liền mua thêm một căn nhà khác.

Chuyện này cũng là nhờ Chu Cẩm Du giúp đỡ, bởi vì căn nhà cô chọn có diện tích khá lớn, vị trí cũng rất tốt, cho nên giá tiền cũng tương đối cao, mà tài khoản ngân hàng của cô hiện tại vẫn chưa thể rút tiền được, nên cô cần anh giúp.

Lúc Chu Cẩm Du biết chuyện cô có một căn nhà sắp giải tỏa, nhìn cô, sau đó không nói thêm gì, đưa cho cô một tấm thẻ, nói là chi phí chi tiêu trong gia đình. Vương Tĩnh Kỳ liền vui vẻ nhận lấy.

Kỳ thật Vương Tĩnh Kỳ cũng không biết chính xác lúc nào căn nhà đó bị giải tỏa, cô còn dự định học kỳ này mở một quán ăn nhỏ ở đó, không ngờ, cô còn chưa kịp ra tay, căn nhà đã phải bán đi.

Cứ bận rộn như vậy, thời gian liền trôi qua đến tháng năm, học sinh lớp mười hai chuẩn bị thi vào đại học.

Trong phòng họp của trường cấp ba Nhất Trung, mọi người đang tiến hành cuộc họp tổng kết hàng tháng.

Tất cả giáo viên và lãnh đạo trong trường đều có mặt.

Mọi người ngồi xung quanh bàn họp, hiệu trưởng ngồi ở ghế chủ tọa.

Mấy giáo viên ngồi phía dưới bắt đầu ba hoa giới thiệu về học trò của mình, thuyết minh phương pháp dạy học của mình, kê ca thành tích nhận được còn chưa đủ.

Trước giờ trong mấy buổi họp tổng kết đều là đề cập đến mấy chuyện này.

Nhưng không biết hôm nay hiệu trưởng Cao Phẩm Nghiêm nghĩ cái gì, mấy giáo viên vừa tổng kết xong, ông ta đã mở miệng ngắt lời.

"Tôi hiểu rõ các thầy cô rất cực khổ, trách nhiệm dạy các học sinh chuẩn bị thi tốt nghiệp còn lớn hơn, nhưng nêu chúng ta đã làm cái nghề này rồi, phải không được làm trái với lương tâm, nói trắng ra thì, chính là không được làm phụ lòng quốc gia đã cho chúng ta tiền lương." Cao Phẩm Nghiêm kể từ lúc bắt đầu cuộc họp vẫn không nói cái gì, chỉ cầm cây bút viết viết, lúc mấy giáo viên đang đọc tổng kết, không ngừng ghi chép.

"Tôi vừa nghe các thầy cô nói rồi, học sinh trường chúng ta có thành tích học tập không đều, giỏi thật là giỏi, hoặc tệ thật là tệ, cho nên trong quá trình dạy học mọi người gặp phải rất nhiều khó khăn, nếu dạy nhanh cũng không được, mà dạy chậm thì cũng không phù hợp, cho nên làm giáo viên rất vất vả." Cao Phẩm Nghiêm tổng kết lại một lần về mấy phần tổng kết của giáo viên.

Mấy giáo viên ngồi ở đây đều liên tục gật đầu, quá trình dạy học quả thật rất khó khăn.

"Tôi hiểu các thầy cô mà, trước đây tôi cũng là thầy giáo thôi, mấy vấn đề này gây rất nhiều khó khăn trong việc dạy học. Nhưng mà. . ." Vốn bởi vì sự thấu hiểu của hiệu trưởng mà các giáo viên cũng thả lỏng tinh thần hơi tươi cười, lúc này ông ta lại nghiêm mặt, ngồi nghiêm chỉnh nói tiếp: "Bất kỳ lúc nào chúng ta cũng phải nhớ rõ thân phận của chúng ta, chúng ta chính là giáo viên, có nghĩa là phải truyền đạt tri thức cho các em học sinh, dạy cho bọn chúng đạo lý làm người. Giáo thư dục nhân, dạy kiến thức nhưng cũng không thể thiếu đạo đức. Cho nên cho dù có khó khăn đi nữa, chúng ta là những người thầy cô giáo cũng không được trách móc. Nếu chúng ta mà trách móc, vậy thì các em học sinh làm sao mà học hành đỗi đạt được, mọi người nói có phải hay không?" Cao Phẩm Nghiêm nhìn một vòng các thầy cô giáo dạy lớp mười hai.

Nghĩ tới phiếu điểm của lần tổng kết cuối tháng này, đầu ông ta sắp nổ tung rồi.

Trường Nhất Trung ở thành phố D cũng có thể coi là trường tốt nhất, hàng năm số học sinh thi đậu đại học đều đứng đầu danh sách, nhưng xem thành tích của năm nay, nếu muốn lại đứng đầu danh sách thi đậu đại học thì có vẻ hơi khó.

Ông ta là hiệu trưởng, vô cùng rõ ràng việc đạt được thành tích tốt quan trọng cỡ nào đối với một ngôi trường, đối với một người giữ chức hiệu trưởng. Nếu như thành tích thi tốt nghiệp của học sinh lần này không được tốt, vậy cái chức hiệu trưởng này của ông ta cũng coi như chấm dứt, chứ đừng nói là muốn tiếp tục đi lên phát triển sự nghiệp.

Mấy giáo viên đang ngồi đây nghe vậy cũng cúi thấp đầu, không còn cái gì có thể ngụy biện được nữa, thành tích đã nói lên tất cả.

"Cho nên lần họp tổng kết cuối tháng này tôi mời các thầy cô đến đây không phải để nghe mọi người thổi phồng sự việc, cũng không phải muốn nghe mọi người ca công tụng đức, mà là muốn thông qua các thầy cô để tiếp thu ý kiến của quần chúng, xem có thể tìm cách nâng cao thành tích học tập của các em học sinh hay không. Dù gì các vị cũng có kinh nghiệm làm giáo viên nhiều năm rồi." Cao Phẩm Nghiêm vừa nói vừa gõ gõ cây bút trong tay mình lên cuốn sổ, động tác này đủ để mọi người hiểu được sự lo lắng trong lòng vị lãnh đạo ngay lúc này.

Ông ta nói xong, mấy giáo viên càng cúi đầu thấp hơn. Lúc này người nào mở miệng trước thì người đó trở thành người dẫn đầu, bây giờ ý kiến đó không được tốt cho lắm. Một khi ý kiến đó hay, mọi người đều làm việc cùng nhau. Còn nếu ý kiến đó không được hay, về sau người đó phải nhận đủ loại oán hận từ người khác.

Mỗi lần như bây giờ, thì tổ trưởng môn hay mấy giáo viên chủ nhiệm sẽ đứng ra biểu hiện quyết tâm với lãnh đạo, sau đó đặt ra mấy yêu cầu về mục tiêu là xong.

Lão yêu bà cũng mở miệng giải vây cho mọi người.

"Hiệu trưởng Cao nói rất đúng. Ngài nói mấy vấn đề này, chúng tôi cũng đã thảo luận với nhau rồi, học trò học không tốt cũng không phải là do lỗi của bọn nó, chủ yếu là thầy cô giáo chúng tôi dạy không tốt mà thôi. Chúng tôi thân là giáo viên, lại còn dạy cấp ba nữa, không nên để cho các em học sinh gánh hết mọi trách nhiệm. . ."

Lão yêu bà luyên thuyên nói một tràng, Vương Tĩnh Kỳ ngồi đằng sau nghe chán muốn chết, vốn là nghe hiệu trưởng Cao nói mấy lời này, cô có chút kích động, tất cả các giáo viên, mỗi một người đều không có ai mà không muốn dạy học trò của mình cho thật tốt, không có ai không muốn nâng cao thành tích của mình. Không phải người ta vẫn thường nói binh sĩ không

muốn làm tướng quân không phải là binh sĩ tốt sao, vậy thì giáo viên không muốn dạy ra học sinh giỏi cũng tuyệt đối không phải là giáo viên tốt. Suy nghĩ kích động này còn chưa kịp đi một vòng trong đầu cô, đã nghe lão yêu bà khách sáo nói một tràng, haizzz, bây giờ cho dù lãnh đạo lại nêu cao khẩu hiệu một lần nữa, mà cấp dưới không có tinh thần làm theo, vậy cũng xem như phí công.

Đến khi Vương Tĩnh Kỳ vẽ con heo thứ ba lên quyển vở, lời nói của lão yêu bà bị người khác cắt ngang.

"Chủ nhiệm Trình, tôi phải cắt ngang một chút rồi." Cao Phẩm Nghiêm nhìn một hồi, vốn nghĩ muốn cho Trình Xuân Hoa chút mặt mũi, nhưng người đàn bà này thật không biết điều. Lúc này ông ta vừa nói xong, rõ ràng ông ta có thể cảm nhận được, mấy giáo viên đã được ông ta khơi gợi lên tâm huyết, vậy mà sau khi nghe bà ta nói xong thì hầu như không còn nữa rồi, điều này làm ông ta cực kỳ tức giận.

". . ." Lão yêu bà không dám chọc lãnh đạo nổi giận, chỉ có thể nén những lời mình muốn nói lại.

"Chủ nhiệm Trình nói rất đúng, tôi cũng có cùng suy nghĩ như vậy, nếu đã là giáo viên, chúng ta phải chịu trách nhiệm với từng học sinh của mình, mặc dù chúng ta không thể căn cứ vào điểm số để phán đoán học sinh đó học giỏi hay dở, nhưng mà làm giáo viên, chúng ta lại có thể căn cứ vào điểm số của học sinh mà xác định giáo viên đó dạy có tốt hay không." Cao Phẩm Nghiêm nhìn xung quanh, lại bắt đầu gây áp lực với các giáo viên đang ngồi đây.

Chương 158: Cuộc Họp Tổng Kết Hàng Tháng (2)

"Có câu mười năm trồng cây, trăm năm trồng người. Giá trị của người giáo viên không phải ở sự xuất sắc của họ, không phải nhờ vậy mà họ đào tạo ra được nhiều học sinh ưu tú. Mà giá trị của người làm nghề giáo chính là được phản ánh thông qua giá trị xã hội của các em học sinh." Cao Phẩm Nghiêm vừa nói vừa nhìn Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ vẫn đang lắng tai nghe, nhưng cái đầu cúi thấp, bởi vì cô còn đang bận rộn vẽ con heo thứ tư, cho nên không nhìn thấy ánh mắt kỳ vọng của hiệu trưởng Cao.

Lão yêu bà đã công tác ở vị trí chủ nhiệm nhiều năm nay, mấy cái khác thì không nói, nhưng đối với chuyện nhìn mặt đoán ý lãnh đạo thì chị ta vẫn luôn rất nhạy bén, cho nên, ngay lập tức hiểu ra hiệu trưởng đang muốn Vương Tĩnh Kỳ dẫn đầu nói một chút về vấn đề cải thiện chất lượng giảng dạy. Dù sao qua mấy cuộc thi gần đây, các lớp do Vương Tĩnh Kỳ dạy, thành tích môn toán đều có sự tiến bộ rất rõ rệt, đó mới chính là năng lực.

"Cô giáo Vương, lần này tổng kết tháng, hai lớp mà cô dạy có thành tích môn toán dẫn đầu tốt hơn mấy lớp khác gấp mấy lần, cô có thể giới thiệu sơ qua về phương pháp giảng dạy của cô cho chúng tôi biết có được không!" Trong lòng lão yêu bà đang hận muốn chết, nhưng vẫn cố gắng tỏ vẻ ôn hòa trên gương mặt, dù sao sếp lớn vẫn còn đang ở đây. Sau đó còn rất không phúc hậu mà kèm thêm một câu: "Đều là giáo viên, cô đừng giấu nghề làm gì, cả tập thể đều tiến bộ thì mới được coi là tiến bộ!"

Vương Tĩnh Kỳ không ngờ mình được chỉ đích danh trong cuộc họp, ngẩng đầu nhìn lãnh đạo, lại nhìn qua lão yêu bà, liếm môi, cảm thấy sao mình nằm mà cũng trúng đạn! Từ khi nào mà mấy chuyện như chia sẻ kinh nghiệm giảng dạy đến lượt một người mới đi làm có ba năm và chưa bao giờ làm giáo viên chủ nhiệm như cô chứ.

"Chủ nhiệm Trình thật biết nói đùa, tôi làm sao có đủ kinh nghiệm để có thể chia sẻ phương pháp dạy học cho các thầy cô đã giảng dạy nhiều năm chứ!" Vương Tĩnh Kỳ xấu hổ cười.

Vốn là cô không thêm quan tâm đến mấy cuộc họp dạng như vậy, chỉ xem như đến đây ngồi cho vui thôi, bây giờ cô lại bị người ta cho là người đứng đầu khởi xướng, cô nhất định không để cho bản thân mình trở thành mục tiêu công kích của mọi người được, đừng tưởng rằng trường học là một nơi thuần khiết đơn giản, thật ra chỗ này ganh đua cực kỳ tàn nhẫn.

"Cô giáo Vương đừng có quá khiêm tốn như vậy, có năng lực hay không, chúng tôi đều có thể nhìn thấy bằng mắt thường rất rõ ràng! Không phải là làm khó dễ gì cô hết, chỉ cần cô chia sẻ cho chúng tôi biết mấy tháng qua cô đã làm như thế nào, giới thiệu sơ qua làm sao để có thể nâng cao thành tích của các em học sinh là được!" Đương nhiên lão yêu bà cũng không có ý định buông tha cho cô.

Vương Tĩnh Kỳ suy nghĩ, sau đó nhận được ánh mắt khích lệ của Vương Dĩnh, cô thản nhiên cười, nói: "Nếu chủ nhiệm Trình đã nói như vậy, tôi còn từ chối nữa cũng không tốt lắm, nhưng mà tôi còn rất trẻ, về mặt kinh nghiệm đúng thật là không có nhiều, chỉ là đi được bước nào hay bước đó thôi, cho nên tôi sẽ kể lại cho mọi người những gì tôi đã làm trong mấy tháng qua, hy vọng sẽ giúp ích cho mọi người, tất cả chúng ta cùng tiến bộ!"

Cô nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của hiệu trưởng Cao và chủ nhiệm Trình, cũng không khiêm tốn nữa, kể lại những kinh nghiệm giảng dạy của mình. Mấy điều này cũng là kinh nghiệm thật sự của cô, được tích góp từ đời trước.

"Các em học sinh học lớp mười hai, thật ra về cơ bản nội dung trong chương trình học các em đều đã được học toàn bộ, chỉ cần cần phải ôn tập lại để nắm vững kiến thức thôi. Mấy lớp mười hai đều giống như nhau cả, sức học của các em học sinh không đồng đều, có em học rất giỏi, nhưng cũng có em kiến thức căn bản còn không nắm được. Lúc mới nhận lớp tôi cũng rất đau đầu vì chuyện này, không biết phải dạy như thế nào. Nếu mà dạy nhanh, các em học yếu sẽ nghe không hiểu, dần dà các em sẽ cảm thấy rất chán nản. Mà dạy chậm thì các em học tốt sẽ cảm thấy lượng kiến thức đó không đủ để đáp ứng. Nói tóm lại tất cả các giáo viên đi dạy đều có chung một vấn đề giống nhau này, được cái này thì mất .

Một tuần trôi qua, tôi cảm thấy không thể để yên như vậy được. Nhưng lúc đó tôi còn chưa nghĩ ra được biện pháp, cuối cùng không tìm được cách nào khác, tôi liền dùng đến một biện pháp phức tạp nhất mà cũng đơn giản nhất này. Tôi sẽ căn cứ vào năng lực của các em mà chia các học sinh trong cùng một lớp ra thành ba nhóm, nhóm một là những em giỏi nhất, học một lần hiểu ngay, còn nhóm ba là nhóm học yếu nhất. Đến lúc ra đề kiểm tra, tôi

cũng sẽ phân ra làm ba cấp độ khó dễ khác nhau. Sau đó lúc sửa bài, để tiết kiệm thời gian, tôi chỉ giải bài nào khó nhất. . ."

Cô còn chưa nói xong, đã bị một cô giáo hơn năm mươi tuổi ngắt lời.

"Không đúng, cô nói trước sau không ăn khớp với nhau gì hết! Lúc này cô còn nói, dạy nhanh sẽ khiến cho các em học yếu không theo kịp, bây giờ mặc dù là cho đề kiểm tra theo ba cấp độ, nhưng chỉ giải có một bài khó nhất, vậy hai cấp độ còn lại nghe cũng không hiểu được!"

"Cho nên, lúc sửa bài kiểm tra tôi không có sửa đầy đủ chi tiết, mà chỉ nói qua những điểm quan trọng cần lưu ý thôi, vì vậy thời gian sửa đề kiểm tra của tôi không mất bao lâu hết, tôi cũng không có sửa đề kiểm tra liền, mà sẽ để cho các em học sinh thảo luận với nhau trước. Nhóm hai giảng bài cho nhóm ba, nhóm một giảng bài cho nhóm hai, tôi giảng bài cho nhóm một, trừ nhóm một ra, trình độ của hai nhóm còn lại cũng coi như là ngang ngửa với nhau. Hơn nữa, chỉ bài cho người khác cũng là một lần mình ôn tập lại, mặc dù trong quá trình làm việc thì có chút phức tạp, nhưng kết quả sau cùng lại rất khả quan." Vương Tĩnh Kỳ đơn giản nói sơ qua phương pháp giảng dạy của mình, thật sự nếu dùng từ ngữ để diễn tả, thì đó chính là phân chia giai cấp trong trường học.

Phương pháp này đã lưu truyền được mấy năm nay, nhưng rất ít người có thể hiểu và vận dụng thành công.

Cao Phẩm Nghiêm nghe Vương Tĩnh Kỳ nói xong, đồng ý gật gật đầu, quả thật nghe qua cảm thấy rất phức tạp, nhưng nếu biết làm theo quy luật, vậy thì cũng không phiền phức lắm, vạn sự khởi đầu nan mà.

Cũng có mấy thầy cô nghiêm túc nghe Vương Tĩnh Kỳ nói, chờ cô nói xong, bắt đầu đặt câu hỏi.

"Cô giáo Vương, cô nói là chia học sinh ra làm ba nhóm, bọn chúng cũng chấp nhận sao? Liệu chúng có cảm thấy bất công không?" Một cô giáo hỏi.

"Lúc mới bắt đầu thì đương nhiên là có, nhưng lúc đầu tôi không có tự chia nhóm, mà để cho bọn chúng tự chọn nhóm cho mình. Nếu có em đánh giá quá cao khả năng của mình, lúc giảng bài cho bạn khác, đương nhiên phải hiểu bài mới chỉ được, lúc đó không cần tôi nói, em ấy cũng tự biết xấu hổ, còn các em học kém nhưng không muốn bị phân vào nhóm số ba, không muốn bị các bạn xem thường, các em đó sẽ kiếm đủ mọi cách để học, sợ thua

kém bạn bè, ngược lại trở thành động lực thúc các em." Vương Tĩnh Kỳ thành thật nói.

"Vậy thời gian một tiết học cô giáo Vương sẽ phân chia như thế nào?" Lại một câu hỏi khác của một thầy giáo thâm niên.

"Thật ra giảng bài cho các em học tốt không mất nhiều thời gian. . ."

Sau đó buổi họp tổng kết lần này liền biến thành buổi vấn đáp, cứ như vậy một hỏi một trả lời mang lại cho các giáo viên không ít kinh nghiệm giảng dạy, đương nhiên cũng có người không cho là đúng, mà đại diện điển hình chính là Ngô Mật Nhi.

Cô ta không những không ngừng dùng ánh mắt sắc bén liếc Vương Tĩnh Kỳ, mà còn thỉnh thoảng phát ra mấy từ tượng thanh, ví dụ như: "Chặc. . . Xi. . ." gì gì đó.

Từ đầu tới cuối Vương Tĩnh Kỳ không thèm nhìn cô ta lấy một lần, bởi vì cô là một người phụ nữ lòng dạ hẹp hòi. Nếu đã vạch mặt nhau rồi, vậy thì không cần phải giả vờ hòa thuận nữa, tôi chướng mắt cô đó thì sao.

Đương nhiên cũng có một thầy giáo thâm niên châm chọc cô: "Cô giáo Vương à, cô dạy học quá cẩn thận rồi, nếu làm theo cách của cô, lượng công việc ít nhất cũng nhiều hơn gấp đôi so với ban đầu, vậy chắc ngày nào cô cũng dành toàn bộ thời gian lo giải quyết vấn đề của các em học sinh rồi, công việc rất quan trọng, nhưng cuộc sống riêng tư cũng quan trọng lắm chứ, có phải không thầy hiệu trưởng!" Cuối cùng ông ta hỏi ý của Cao Phẩm Nghiêm, có thể thấy được quan hệ của ông ta và hiệu trưởng cũng không tầm thường.

Cao Phẩm Nghiêm không còn sắc mặt như lúc mới vào họp nữa, nở nụ cười nhạt, còn có tâm trạng nói đùa với các giáo viên: "Đúng vậy, Tiểu Vương phải sắp xếp thời gian cho hợp lý nha, việc công hay việc tư gì cũng phải hoàn thành cho thật tốt!"

Lần trước nhà chồng Vương Tĩnh Kỳ có đến trường quậy phá, cho nên hiệu trưởng cũng biết một chút về mấy tin đồn của Vương Tĩnh Kỳ, vì vậy ông ta cố tình tìm người quen, hỏi thăm tình huống của cô, thì biết được hình như đúng là cô giáo Vương này có điều mờ ám, nghe đâu tìm được một người bạn trai làm việc ở phủ thị chính, nhưng cụ thể người này là ai, ông ta vẫn chưa điều tra được.

Vương Tĩnh Kỳ hé miệng cười, lộ ra hàm răng trắng đều: "Xin thầy hiệu trưởng cứ yên tâm, tôi luôn phân chia việc công và việc tư rất rõ ràng."

Tôi không phải là mạnh miệng, tôi cực khổ lao lực nghĩ cách như vậy, cũng là vì hy vọng các em học sinh năm nay thi tốt nghiệp có thể đạt được thành tích tốt, đủ khả năng vào đại học. Tôi hy vọng học sinh trường Nhất Trung tốt nghiệp ra, không chỉ có được vốn kiến thức phong phú, mà còn phải có đạo lý làm người, cùng với tinh thần học tập không ngừng."

Không biết là ai dẫn đầu vỗ tay cho Vương Tĩnh Kỳ, sau đó biến thành tất cả các giáo viên đều vỗ tay cho cô.

Mặc dù Vương Tĩnh Kỳ đã rất cố gắng tập luyện để da mặt dày hơn, nhưng khi thấy mọi người nhìn cô, cô vẫn vô thức xấu hổ đỏ mặt.

Đợi một lát sau giải tán cuộc họp, Vương Dĩnh đi cùng Vương Tĩnh Kỳ ra ngoài, nhỏ giọng cười nói: "Hôm nay cậu đúng là nổi tiếng, giống như đi trao đổi chia sẻ kinh nghiệm vậy!"

"Câu nghĩ rằng tớ muốn như vậy sao, có biết là súng bắn chim đầu đàn không! Không chừng từ cuộc họp này trở về sau, sẽ có rất nhiều giáo viên âm thầm muốn hạ bệ tớ, cộng thêm mấy người đứng ở ngoài chờ xem chuyện vui nữa!" Vương Tĩnh Kỳ cũng nhỏ giọng trả lời.

"Thôi đi, cậu sợ cái gì! Ông xã Cận Du nhà cậu chính là chỗ dựa kiên cố, yêu ma quỷ quái gì cũng không tới gần cậu được!" Vương Dĩnh nói như Chu Cận Du là chồng cô thật vậy.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong cười ha ha: "Nói nhỏ chút, người khác nghe được bây giờ!" Tình cảm yêu đương hiện tại vẫn nên giữ bí mật là tốt nhất.

"Ha ha, lúc này cậu có nhìn thấy biểu tình của Ngô Mật Nhi không? Người không biết còn tưởng rằng cô ta bị tào bôn đó!" Vương Dĩnh nói tới chuyện này liền cảm thấy vui sướng hả hê.

Vương Tĩnh Kỳ ngẫm lại, đúng thật là rất giống.

"Tớ đoán cô ta chắc lại hận cậu thấu xương rồi, cậu đã đoạt đi hào quang của cô ta mà!" Mấy cuộc họp như vậy, Ngô Mật Nhi thích nhất là được phát biểu, đặc biệt là mấy lúc có sếp lớn tham dự. Nhưng mà hôm nay nửa cái cơ

hội mở miệng cô ta cũng không có, lúc đầu cô ta cũng giùng giàng muốn lên tiếng, nhưng còn chưa kịp nói xong, đã bị người khác chen vào khiến cô ta phải ngậm miệng, mấy lần như vậy, cô ta chỉ có thể ngồi yên làm cái bình hoa trang trí mà thôi.

"Tớ không sao cả, dù sao cũng đã trở mặt rồi, tớ còn khách khí với cô ta làm cái gì!" Bây giờ Vương Tĩnh Kỳ không sợ mấy chuyện như vậy nữa, không nói đến ở nhà cô có chỗ dựa, cho dù chỉ có một mình cô, cô cũng không thể để cho người ta có cơ hội tùy tiện khi dễ cô được.

"Ha ha, tớ cũng hiểu được cô ta rồi, chỉ dám lựa người yếu đuối để mà ăn hiếp thôi! Vốn là tớ cho rằng trong trường chúng ta Ngô Mật Nhi chính là vô địch, không ngờ thấy cậu dữ dằn hơn, cô ta liền bị vạch trần! Cậu nhìn cô ta đi, bây giờ không còn dám càn rỡ như lúc trước nữa!" Vương Dĩnh nói xong, nhìn thấy Ngô Mật Nhi giống như có cảm ứng, lúc đi vào văn phòng, cô ta còn cố tình quay đầu liếc hai cô một, kết quả hai cô đều ăn ý với nhau trừng mắt lại nhìn cô ta. Ngô Mật Nhi hừ một tiếng, sau đó ngẩng cao mặt bỏ đi.

Chương 159: Đối Kháng

Không biết buổi họp tổng kết cuối tháng lần này có giúp ích gì được cho các giáo viên hay không, nhưng đã để lại cảm xúc vô cùng sâu sắc với hiệu trưởng Cao Phẩm Nghiêm.

Ngày hôm sau lãnh đạo nhà trường lại mở thêm một cuộc họp kéo dài đến trưa, qua ngày hôm sau nữa ban lãnh đạo tuyên bố, sẽ bắt đầu phân chia cấp độ giảng dạy theo sức học của các em học sinh của sáu lớp mười hai.

Đương nhiên ban giám hiệu cũng không muốn dựa theo bảng điểm mà chia lớp cho các học sinh, bởi vì chuyện này quá phức tạp. Có nhiều em học sinh học giỏi môn này mà không giỏi môn kia, hoặc có em sức học tốt nhưng điểm không cao, như vậy rất khó để phân chia. Từ bây giờ đến lúc diễn ra kỳ thi tốt nghiệp chỉ còn có một tháng, bây giờ mà chia lớp chỉ sơ học sinh dễ bị phân tâm, ảnh hưởng đến việc học, vì vậy cuối cùng chủ ý này đều bị hội đồng ban giám hiệu bác bỏ hết.

Sự thay đổi này đối với người khác thì có thể phiền toái, nhưng cũng không có ảnh hưởng gì đối với Vương Tĩnh Kỳ, bởi vì cô vẫn luôn làm như vậy.

Không đúng, thật ra cô cũng có lợi ích. Vài thầy cô sau khi nghe Vương Tĩnh Kỳ chia sẻ kinh nghiệm giảng dạy xong, muốn được tận mắt nhìn thấy quá trình dạy học của cô để học hỏi thêm kinh nghiệm. Cho nên mấy ngày sau đó, chỉ cần Vương Tĩnh Kỳ có tiết dạy, lúc nào cũng có một nhóm giáo viên đi theo cô để dự giờ.

Các học sinh thấy trong tiết học có người ngoài đến dự giờ, tự giác thẳng lưng ngồi học nghiêm chỉnh, học hành nghiêm túc, chỉ bài cẩn thận, tóm lại là lớp học do Vương Tĩnh Kỳ đứng lớp vô cùng sinh động hăng hái, chuyện này đối với Vương Tĩnh Kỳ mà nói, cũng coi như là thành công ngoài ý muốn.

Buổi tối về đến nhà, Vương Tĩnh Kỳ kể lại toàn bộ chuyện ở trường thành một câu chuyện cười cho Chu Cẩm Du nghe, kết quả Chu Cẩm Du nghe xong thì nói: "Anh đã từng nghe qua hiệu trưởng Cao Phẩm Nghiêm của trường em rồi, đúng là không tệ, rất quyết đoán, cũng có năng lực."

Vương Tĩnh Kỳ kinh ngạc, không ngờ mình lại vô tình làm quảng cáo cho

Cao Phẩm Nghiêm.

Chu Cẩm Du ngồi trong phòng họp, từ từ nhắm hai mắt nghe thư ký Lý báo cáo.

". . . Những người sống ở đó hầu hết đều đồng ý di dời, nhưng có một vài hộ gia đình không đồng ý, nói là không muốn chuyển nhà đi, bên thu mua đã đến thuyết phục mấy lần, nhưng cũng không có tác dụng gì. Sáng nay người phụ trách của tập đoàn Bảo Hàng có gọi điện thoại tới, muốn hỏi ý kiến thị trường. . ." Thư ký Lý nói xong lén lút nhìn Chu Cẩm Du.

Anh ta đi theo thị trường Chu đã nhiều năm, ít nhiều cũng biết một ít chuyện riêng của anh. Thí dụ như chuyện kêu gọi nhà đầu tư, trong tập đoàn Bảo Hàng cũng có cổ phần của thị trường Chu, chỉ là hình như thị trường Chu chưa bao giờ can thiệp vào chuyện của tập đoàn. Cho nên trừ anh ta ra, không có người khác biết, căn cứ theo nguyên tắc của một người làm thư ký, chuyện không nên biết thì cứ giả vờ như là mình không biết, vì vậy bây giờ anh ta không biết gì hết.

"Còn có thể làm sao nữa, nếu hạng mục đã được triển khai rồi, vậy thì phải làm cho được, bây giờ nếu mà đình chỉ thì ai sẽ là người chịu trách nhiệm đây. Chỉ có điều, đối với vài người, phương thức làm việc cũng phải đặc biệt một chút. Chúng ta cứ coi như là vì lợi ích của nhân dân đi, mức giá đền bù bên tập đoàn Bảo Hàng cũng không thấp, cứ kêu bọn họ xử lý sao cho tốt là được." Chu Cẩm Du mở mắt ra chậm rãi nói, không hề có chút lo lắng. Mà trên thực tế anh cũng thật sự không cảm thấy lo lắng, anh biết rất rõ có người muốn gây cản trở cho anh, nhưng anh rất tin tưởng vào năng lực của Chu Vận Hàng và Phùng Bảo, chút chuyện nhỏ này mà bọn họ không giải quyết được, thì tập đoàn Bảo Hàng cũng không có được ngày hôm nay.

"Thị trường Triệu thấy có đúng không?" Cuối cùng Chu Cẩm Du cũng không quên hỏi người lãnh đạo tối cao đang ngồi trong phòng họp, đồng thời cũng chính là người âm thầm cản đường anh.

Triệu Khánh Dương giống như ông phật, vẻ mặt tươi cười hóm hỉnh: "Ha ha, tôi rất yên tâm về năng lực của phó thị trường Chu! Hạng mục tài chính do cậu triển khai nhất định sẽ rất thuận lợi thành công, góp phần thúc đẩy thành phố D của chúng ta phát triển!"

Ông ta khách sáo ca tụng, Chu Cẩm Du giả bộ như rất cao hứng, gương mặt vốn không có biểu tình gì từ từ giãn ra.

"Thị trường Triệu cứ nói đùa, không có ngài ở phía sau quan sát góp ý, dự án này muốn hoàn thành được, cũng phải mất rất nhiều thời gian! Tôi vừa nghe thấy có hộ gia đình không chịu di dời, khẳng định là điều kiện đưa ra không hợp lý rồi, có phải bên bồi thường đưa ra mức giá không phù hợp đúng không?"

Haizzz, người dân cũng không dễ thuyết phục đâu. Công ty Bảo Hàng lớn như vậy, mà chút chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được nữa! Anh nói lại với người phụ trách của Bảo Hàng, nói là chuyện gì có thể đáp ứng người dân, thì cứ cố gắng làm cho người ta đi!

Còn nữa, bây giờ là xã hội pháp trị rồi, không có quyền ép người ta mua bán được. Cho nên nếu trong quá trình thương lượng mà có mâu thuẫn gì với người dân, nhớ nhắc nhân viên bên Bảo Hàng cư xử khéo léo một chút, nhất định không được xảy ra tranh chấp ẩu đả có biết không!" Ông ta càng nói càng nghiêm túc, mà lúc sau là nói cho thư ký Lý, bởi vì thư ký Lý là người trực tiếp liên hệ của phủ thị chính với Bảo Hàng.

Thị trường Triệu nói xong, tất cả mọi người trong phòng họp tôi nhìn anh nhìn tôi, sau đó đồng thời cúi đầu, người thì xoay cây bút, người thì lật mấy tờ giấy để trên bàn, tóm lại không có ai nói gì hết.

Gương mặt Chu Cẩm Du không có biến hóa, nhưng trong lòng thầm cười khinh bỉ cái tên Triệu Khánh Dương này, năng lực như vậy mà cũng có thể nắm giữ chức thị trường thành phố D suốt nhiều năm nay, chỉ bấy nhiêu cũng đủ để chứng minh ông ta tham ô biết bao nhiêu, nếu không với trình độ này của ông ta, làm sao bây giờ còn ngồi ở đây được, chắc đã sớm bị người ta mời đi uống trà rồi.

Thư ký Lý liếc nhìn Chu Cẩm Du một, sau đó cúi đầu nhìn laptop giả bộ gõ gõ đánh đánh, nhìn qua giống như đang rất nghiêm túc ghi chép lại chỉ thị của lãnh đạo, nhưng trên thực tế anh ta đang ngồi viết phương châm chính sách của Đảng để thanh lọc tinh thần.

Triệu Khánh Dương nhìn phản ứng của mọi người, hài lòng gật đầu, trên mặt lại cười tươi như ông phật.

Hừ, cái tên Chu Cẩm Du tự cho mình là có bối cảnh gia đình ghê gớm, vừa tới thành phố D đã khoa tay múa chân, ông ta liền muốn để cho Chu Cẩm Du biết chỗ này mới là địa bàn của ai. Ở đây, mặt dù anh là con ông cháu cha,

nhưng cũng phải ngoan ngoãn nghe theo lời ông ta.

Triệu Khánh Dương năm nay 50 tuổi, vừa mới bắt đầu đã được lên thẳng chức thị trưởng thành phố D, nói ông ta không có năng lực thì cũng không thể nào, nếu không cũng không thể giữ chức thị trưởng thành phố D suốt tám năm trời được, mà còn có tin đồn rằng, ông ta còn đút lót cấp trên, hy vọng được thăng cấp trước khi về hưu.

Mà nói ông ta có năng lực, cũng không đúng, bởi vì trong tám năm nay, tình hình phát triển của thành phố D vẫn cứ trì trệ, tài chính cạn kiệt, ngân khố ít đến nỗi làm người ta đỏ mắt.

Mà theo thông tin Chu Cẩn Du điều tra được về ông ta, bản thân cái tên Triệu Khánh Dương này năng lực không có, lại rất giỏi luôn cúi, lấy lòng cấp trên, cũng rất kiên nhẫn.

Để được tiến vào làm việc trong phủ thị chính, ông ta đã dốc hết tất cả tiền bạc của mình, sau đó được vào làm một chức quan béo bở, ông ta to gan biển thủ công quỹ, vài năm sau, số tiền đó cũng đủ để ông ta duy trì mối quan hệ với các quan chức cấp cao.

Muốn nói mấy nhà lãnh đạo thích kiểu cấp dưới như thế nào, thì trước tiên phải là biết nghe lời, có năng lực, cuối cùng là phải biết cách ứng xử. Mà Triệu Khánh Dương chính là loại người như vậy.

Ông ta không tiếc bỏ ra hết tài sản của cải của mình, đi thẳng một đường lên như điều gặp gió, cuối cùng được ngồi xuống cái chức thị trưởng.

Trong tám năm ông ta đảm nhiệm chức vụ này, có thể nói thành phố D chính là thiên hạ của ông ta, bất luận là hội nghị gì, chỉ cần có ông ta ở đó, thì ông ta nói một là một nói hai là hai. Con gái và con riêng của ông ta đều được mấy vị quan chức ở đây gọi là 'công chúa', 'hoàng tử', có thể thấy chức vị của ông ta ở chỗ này lộng hành bạo quyền đến cỡ nào.

Lúc Chu Cẩn Du vừa mới tới thành phố D, Triệu Khánh Dương cũng đã từng dùng thủ đoạn đối với anh, khiến Chu Cẩn Du phải gặp không ít khó khăn. Dù sao anh cũng là người mới, cần phải có thời gian làm quen với mọi thứ ở đây.

Chỉ có điều cảnh tượng hòa bình đó không kéo dài được lâu, cho đến khi Chu Cẩn Du bắt đầu triển khai hạng mục tài chính. Dù sao nếu như hạng

mục này được tiến hành, vậy thì sẽ có nhiều chuyện bí mật ở thành phố D bị bại lộ, đây chính là chuyện mà Triệu Khánh Dương không vui nhất.

Thí dụ, hàng năm nhà nước đều sẽ chi tiền cho các quỹ tài chính, nếu toàn bộ tiền đều đổ vào hạng mục này, Triệu Khánh Dương lấy cái gì để đứng cửa giữa bỏ tiền công quỹ vào túi riêng, lấy cái gì mà lo lót cho cấp trên. Cho nên lúc Chu Cận Du đề xuất hạng mục này, ông ta đã khuyên bảo hết lời, cũng đã ám chỉ rồi, nếu như không có gì thay đổi, Chu Cận Du cũng sẽ được chia một ít.

Phải biết rằng, phần tiền này đúng ra là toàn bộ đều vào trong túi ông ta, mà bây giờ tiến hành hạng mục, mặc dù cũng sẽ có thu hoạch, nhưng có rất nhiều người nhìn, ý nghĩ muốn độc chiếm là không có khả năng, cho nên số tiền thật sự mà ông ta biển thủ được, cũng sẽ không nhiều như trong tưởng tượng.

Tiếc là Chu Cận Du không chịu tham gia, coi tiền bạc chỉ là phù du, kiên quyết muốn thành phố D phát triển. Vì lợi ích của nhân dân, cuối cùng Triệu Khánh Dương cũng phải nhượng bộ.

Ngoài mặt Triệu Khánh Dương vẫn tỏ ra thân thiện, nhưng đằng sau thì làm mọi cách để gây cản trở, thí dụ như khi hạng mục được thông qua, nhưng bên tài vụ không chịu cấp tiền, khiến Chu Cận Du có lệnh mà không có lính, cầm mấy bản kế hoạch trong tay, nhưng lại không làm được cái gì nên chuyện.

Dưới tình huống như vậy, Chu Cận Du sa sút suốt một tuần liền, sau đó lại đột nhiên đưa ra đề xuất kêu gọi nhà đầu tư, nói là nếu thành phố D không đủ ngân sách để gánh vác triển khai hạng mục này, vậy thì mở cửa cho người có tiền vào đầu tư.

Triệu Khánh Dương suy nghĩ không bao lâu liền đồng ý, bởi vì ông ta cho rằng, kế hoạch này còn chưa có khả quan, sau này có thu được lợi nhuận không thì chưa biết, cho nên nếu có tập đoàn muốn đầu tư vào thành phố D, cũng phải cân nhắc suy xét rất cẩn thận.

Không ngờ Chu Cận Du vừa đề xuất kêu gọi nhà đầu tư không bao lâu, đã có một tập đoàn nhảy vào, dẫn đến sự chú ý của Triệu Khánh Dương, ông ta cho rằng Chu Cận Du có cái gì mờ ám với tập đoàn Bảo Hàng này.

Trải qua điều tra, ông ta tra được hai ông chủ của tập đoàn Bảo Hàng này,

đều là bạn thân nổi khổ của Chu Cẩm Du. Không cần nghĩ nhiều cũng biết, tập đoàn này nhảy vào đây là nhờ có Chu Cẩm Du làm chỗ dựa.

Cho nên ông ta cũng không thêm khách khí nữa, mấy hộ gia đình không chịu di dời lần này chính là do ông ta cố tình sắp xếp, ông ta muốn nhìn xem mấy ông chủ bên Bảo Hàng sẽ làm sao đây.

Chuyện xử lý hộ gia đình không chịu dời nhà đi rất khó khăn, có ông ta ở đây quan sát, khẳng định không thể để cho người của Bảo Hàng sử dụng bạo lực cưỡng chế được, vậy thì bọn họ phải nghĩ cách khác, mà biện pháp cuối cùng chính là tăng giá thu mua lên. Phải biết rằng, công trình chỉ cần bị chậm trễ một ngày, tổn thất cũng không phải là vài ba trăm đồng.

Chỉ cần Bảo Hàng trả thêm tiền cho mấy hộ đó, ông ta có thể kích động mấy hộ khác đòi thêm tiền bồi thường, đến lúc đó Bảo Hàng sẽ bị người ta làm loạn đến sứt đầu mẻ trán, làm gì còn tinh thần tiếp tục triển khai dự án nữa, vậy thì hạng mục này sẽ bị bỏ dở giữa chừng, sau đó ông ta sẽ gây áp lực, Chu Cẩm Du cũng phải rút lui thôi.

Đây chính là mục đích của Triệu Khánh Dương, ông ta muốn cho tất cả mọi người ở đây đều biết, cái thành phố D này, chính là thiên hạ của Triệu Khánh Dương ông ta.

"Tôi chỉ muốn nói một câu cuối cùng, chúng ta là đây tớ của nhân dân, toàn bộ đều lấy lợi ích của nhân dân làm điểm xuất phát, nhất quyết không thể làm tổn hại đến lợi ích của nhân dân. Nếu Bảo Hàng muốn tiếp tục dự án thu mua, vậy thì phải xử lý làm sao cho hợp tình hợp lý với dân chúng, dưới quyền của tôi, tôi tuyệt đối không cho phép chuyện cưỡng bức người dân di dời nhà ở. Nếu như tôi mà biết có chuyện không công bằng dân chủ, làm việc không đúng trình tự, bồi thường không công bằng xảy ra, tôi nhất định sẽ nghiêm túc xử lý, tra xét ngọn nguồn, tuyệt đối không dung tha!" Triệu Khánh Dương hùng hồn nói xong, nhìn Chu Cẩm Du dứt khoát nói: "Tan họp!"

Ông ta dẫn đầu rời khỏi phòng họp.

Chương 160: Khám Bệnh

Tất cả mọi người đều đi theo Triệu Khánh Dương rời khỏi phòng họp, chỉ có mình Chu Cận Du vẫn ngồi yên tại chỗ, bàn tay gõ gõ mặt bàn, giống như đang suy nghĩ cái gì.

Thư ký Lý Việt cũng rất biết điều không quấy rầy anh, im lặng đứng đợi bên cạnh.

Một hồi sau, Chu Cận Du lấy điện thoại di động trong túi ra, gọi điện thoại.

Thư ký Lý thấy vậy thì âm thầm gật đầu, anh ta biết ông chủ mình không phải người tốt lành gì, bị người khác làm mất mặt trước nhiều người như vậy, nếu không phản kích lại cũng không phải là tính cách của anh.

"Kỳ Kỳ, trưa nay em rảnh phải không, một lát nữa anh tới đón em, chúng ta đi ăn trưa cùng nhau." Đây là một câu khẳng định chứ không phải câu nghi vấn, anh đang thông báo, chứ không có hỏi cô.

Lý Việt nghe xong xem chút nữa phát khóc, thì ra ông chủ gọi điện thoại cho bà chủ, điện thoại thì chùng nào gọi chả được, cần gì phải gọi vào thời khắc mấu chốt như lúc này! Từ khi nào thì ông chủ của mình đã bị rơi vào bẫy tình rồi, không phải bây giờ anh nên gào thét tìm người đi dạy dỗ tên Triệu Khánh Dương không biết điều kia sao.

Mà bên kia đầu dây điện thoại, bà chủ vừa mới kết thúc xong hai tiết dạy đang ngồi trên ghế uống nước, liền nhận được điện thoại của anh. Vương Tĩnh Kỳ thật buồn bực, cơn gió nào thổi qua vậy không biết, tự dưng khi không anh và cô ở cách xa nhau như vậy, giữa trưa lại gọi đi ăn cơm chung. Chuyện này trước giờ chưa từng xảy ra, nhiều nhất cũng là tiện đường chở cô về nên cùng đi ăn tối thôi.

"Có chuyện gì sao? Giờ nghỉ trưa ngắn như vậy, anh chạy tới chạy lui sẽ rất mệt đó!" Vương Tĩnh Kỳ nhíu mày hỏi.

"Không có việc gì thì không thể đi ăn cơm chung với em sao? Và lại, anh mới là người chạy tới chạy lui, anh kêu em đi với anh, em không được phép bàn ra!" Đại gia Chu mất hứng, ngày nào ở chỗ làm cũng phải xem sắc mặt người khác, muốn tìm vợ yêu của mình để được an ủi một chút, vậy mà cô

lại muốn từ chối. Cuộc sống này thật là bất công mà.

Vương Tĩnh Kỳ bĩu môi. Kể từ sau kỳ nghỉ Tết, Chu Cận Du đột ngột cầu hôn với cô xong, cô phát hiện Chu Cận Du thay đổi rất nhiều, nhất là về phương diện đối xử với cô.

Vốn là anh rất ngang ngược, nhưng ít nhiều cũng có chừng mực, bây giờ càng lúc càng ngang ngược lại thêm ăn vạ, ngay cả thể diện mà cũng không cần. Bình thường mỗi ngày lúc sắp tan tầm đều sẽ gọi điện thoại cho cô, báo trước sẽ đến đón cô, nếu anh có bữa tiệc phải tham gia, cũng sẽ cho tài xế đến đón cô, hoặc là kêu cô đón xe về nhà, lúc có việc riêng anh cũng sẽ dẫn cô theo, cho dù cô không muốn đi cũng không được.

Mấy tháng nay Chu Cận Du có dẫn cô đi tiệc họp mặt bạn bè mấy lần, chuyện của hai người hiện tại xem như cũng đã công khai với bạn bè của anh. Mà thái độ của Chu Cận Du đối với cô trước mặt bạn anh cũng cực kỳ tự nhiên, làm cho mọi người đều cảm thấy sắp có chuyện vui đến nơi rồi. Những biến hóa này làm cô luống cuống. Cô cảm thấy, nếu mọi chuyện cứ tiếp tục tiến triển như vậy, cô sẽ bị hãm sâu vào trong tình yêu này, không cách nào thoát ra được nữa, nhưng mà hiện tại cô cũng đã không cách nào phản kháng được nữa rồi.

"Ừm, biết rồi." Vương Tĩnh Kỳ yếu ớt nói.

Chính là như vậy, vốn là cô không muốn trưa nay đi ra ngoài, giờ nghỉ trưa chỉ có tổng cộng chưa đầy hai tiếng đồng hồ, nếu ăn cơm ở căn tin trường học, vậy thì còn có thể ngủ trưa được một giấc. Bây giờ thì hay rồi, ra ngoài ăn cơm, đi tới đi lui, mình cũng mệt mỏi. Nhưng đối với Chu Cận Du, cô không thể nào từ chối được.

Chu Cận Du nhận được câu trả lời mà mình mong muốn, gờ cổ tay nhìn đồng hồ: "Hai mươi phút nữa ra cửa chờ anh."

"Hả, không phải anh nói là giữa trưa sao, một lát nữa anh tới em còn chưa tan làm!" Vương Tĩnh Kỳ giảm âm lượng nói chuyện, dáo dác nhìn xung quanh, xem có ai chú ý tới cô hay không, giống như sợ người khác biết cô sắp sửa trốn việc vậy.

"Không sao đâu, cũng sắp đến giờ tan sở rồi, em cứ ra ngoài trước đi, nếu sợ có ai gây khó dễ cho em, bây giờ anh sẽ ngay lập tức gọi điện thoại cho hiệu trưởng của em để xin phép. Mặc dù bên trường em quản lý nghiêm ngặt,

nhưng cũng phải buông lỏng một chút, phải quản lý theo cảm tính, làm việc và nghỉ ngơi kết hợp với nhau, muốn con ngựa chạy thì cũng phải cho con ngựa ăn cỏ chứ!" Chu Cận Du một chút cũng không hề cảm thấy lời nói của anh vô sỉ tới nhường nào.

"Không cần, không cần, anh đừng gọi điện thoại cho hiệu trưởng của em, cứ để em tự xử lý!" Nói đùa, nếu anh thật sự gọi điện thoại, vậy về sau cô cũng không cần đến trường đi dạy nữa.

"Quả thật, đúng là phong thủy luân hồi, lúc trước người khác có năn nỉ anh cũng không làm, bây giờ anh phải cực khổ năn nỉ thật lâu, mà em vẫn muốn từ chối anh!" Gương mặt Chu Cận Du hàm chứa ý cười, lắc lắc đầu nói, anh biết rất rõ tính cách nhát gan của cô gái kia.

Đừng thấy bình thường cô nói chuyện với anh hay giương nanh múa vuốt, lúc cô về nhà họ Chu cùng với anh, cũng biểu hiện như không sợ hãi chút nào, kỳ thực lúc cô đối mặt với người khác thì nhát gan như con thỏ ấy. Thí dụ như lão yêu bà ở chỗ làm của cô, anh đã nghe cô nghiêng răng nghiêng lợi kể rất nhiều về chuyện cô bị lão yêu bà khi dễ, vậy mà khi anh vừa nói muốn ra mặt giúp cô, xử lý cái người kia, cô liền xiù xuống, nói cái gì mà không cho anh nhúng tay, sau đó lại thao thao bất tuyệt nói là cô cũng có điều sai sót, không thể đổ tất cả mọi chuyện lên người khác được vân vân và vân vân.

"Ha ha, không phải là em sợ phiền phức đến anh sao! Anh toàn nghĩ đến chuyện lợi ích cao cả của nhân dân, làm sao em có thể đem chút chuyện vặt vãnh này ra mà quấy rầy anh được, tự em xử lý là tốt rồi!" Vương Tĩnh Kỳ nịnh bợ.

Lúc này Chu Cận Du đã cầm điện thoại đi tới thang máy: "Được rồi, mười lăm phút nữa nhớ ra!" Anh nói xong cúp điện thoại, đi vào thang máy.

Lý Việt từ nãy giờ vẫn luôn theo sát anh, thấy lãnh đạo cuối cùng cũng cúp điện thoại, bây giờ mới nhắc nhở: "Thị trưởng, bên Bảo Hàng vẫn đang chờ điện thoại của chúng ta. . ."

Bây giờ mới đúng là hoàng thượng không vội thái giám đã gấp, Bảo Hàng làm việc có được hay không, anh không thèm để ý một chút nào, kỳ hạn công trình chỉ cần kéo dài hơn dự kiến một ngày thôi, thì số tiền tổn thất cũng thật sự là không hề nhỏ.

Chu Cận Du nhìn con số trên thang máy giảm dần, bớt chút thì giờ quay qua

liếc anh ta một: "Không cần, mấy chuyện con con này mà bọn họ không xử lý được, thì cũng không cần ra ngoài làm ăn gì nữa."

Tại sao anh lại tự tin như vậy? Bởi vì anh tin tưởng anh em của mình. Chút chuyện nhỏ này trong mắt Chu Vận Hàng không là cái gì cả. Hơn nữa, hôm nay anh còn có chuyện rất quan trọng có được không.

"Đình. . ." Cửa thang máy mở ra, Chu Cẩm Du dẫn đầu đi ra ngoài, mở cửa ngồi vào xe.

Lý Việt nghe anh nói như vậy, trong lòng cũng thả lỏng. Anh ta vô cùng mù quáng sùng bái Chu Cẩm Du, chỉ cần nghe Chu Cẩm Du nói không sao, vậy chính là không có sao hết. Sự sùng bái này của anh ta cũng đã được xác minh qua rất nhiều chuyện đã xảy ra rồi.

Bên này Vương Tĩnh Kỳ cúp điện thoại xong, giống như tên ăn trộm lén lén nhìn mọi người trong văn phòng, thấy mọi người đều đang làm việc của mình, không ai chú ý đến cô, lúc này tâm trạng cô mới được thả lỏng.

Mỗi lần cô nói chuyện điện thoại với Chu Cẩm Du xong, cô đều cảm thấy chột dạ, mặc dù cô cố gắng không để lộ ra tin tức gì rồi, nhưng cô vẫn sợ bị người ta bắt được gian tình.

Cô lén lút lấy túi xách, sau đó suy nghĩ một chút, lấy ví tiền ra, nhét túi xách lại vào trong ngăn tủ, rồi bỏ ví tiền vào trong túi quần, đứng lên đi ra ngoài. Nếu là trốn đi, vậy thì không cần quá phô trương.

Bây giờ nếu có ai nhìn thấy cô như vậy, thì cũng chỉ nghĩ là cô đi vệ sinh.

Vả lại, cô tan làm trước có nửa tiếng, làm sao sẽ bị người khác phát hiện được.

Vương Tĩnh Kỳ mang tâm lý cầu may, lén ra ngoài.

Cô che che giấu giấu ra khỏi cổng trường, đi tới chỗ cũ, không tới hai phút sau, liền nhìn thấy chiếc Audi của Chu Cẩm Du.

Xe vừa dừng lại, cô đã nhanh chóng nhảy lên.

"Em có thể cẩn thận một chút được không hả, chờ xe dừng hẳn lại rồi lên không được sao!" Chu Cẩm Du thấy cô đột ngột nhảy lên xe liền hét hoảng,

vội vàng đưa tay đỡ lấy cô.

"Không sao, anh đừng có chuyện bé xé to làm người ta chê cười!" Vương Tĩnh Kỳ ổn định chỗ ngồi xong nói với Chu Cẩm Du. Phía trước còn có người ngoài, ý bảo anh nên thu liễm một chút.

Chu Cẩm Du hung hăng lườm cô một, sau đó trầm giọng nói: "Lái xe."

Xe queo một vòng hòa vào con đường tấp nập.

"Trưa nay chúng ta nên đi ăn ở gần đây thôi, nếu không thời gian quá ít, chỉ sợ phải ăn vội vàng." Vương Tĩnh Kỳ đưa ra đề xuất hy vọng lãnh đạo sẽ tiếp nhận.

Chu Cẩm Du giữ im lặng, thư ký và tài xế ngồi phía trước đương nhiên cũng giữ im lặng theo.

"Trưa nay chúng ta đi đâu ăn vậy?" Vương Tĩnh Kỳ lại lên tiếng hỏi.

Chu Cẩm Du vẫn không nói lời nào.

Vương Tĩnh Kỳ có ngu cũng biết là người đàn ông này lại đang giận dữ, cô nhìn hai người ngồi phía trước, sau đó lén lút kéo tay Chu Cẩm Du qua.

"Ông xã à, trưa nay chúng ta đi đâu ăn cơm vậy?" Cô nói rất nhỏ, trên cơ bản là thì thầm vào tai Chu Cẩm Du, trong lời nói còn có chút làm nũng.

Đó là chiêu thức thân kỳ để đối phó với Chu Cẩm Du mà Vương Tĩnh Kỳ tổng kết lại được. Anh là một người đàn ông trưởng thành, nhưng anh chỉ thích bộ dạng như cô bé này của cô thôi. Kêu vài tiếng ông xã, nũng nịu một chút là anh lại mềm lòng.

Bây giờ cũng vậy, gương mặt âm trầm của Chu Cẩm Du hơi nghiêng qua nhìn cô, hừ một tiếng.

Khóe miệng Vương Tĩnh Kỳ giật giật, ngây thơ như vậy, thật hết nói nổi.

"Bây giờ không đi ăn cơm."

"Vậy chúng ta đi đâu đây, trưa nay có việc gì sao?" Vương Tĩnh Kỳ suy đoán.

"Ừ, chúng ta đến bệnh viện." Chu Cẩm Du xoay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thấy chiếc xe đã quẹo vào bãi giữ xe của bệnh viện.

"Đến bệnh viện? Để làm gì? Anh không khỏe sao?" Vương Tĩnh Kỳ kinh ngạc một lúc, ngay lập tức liền nghĩ đến khả năng anh cảm thấy khó chịu trong người.

"Thị trưởng, đã đến nơi rồi." Xe dừng lại, Lý Việt xuống xe mở cửa sau ra.

Lúc này ở trên đường, Chu Cẩm Du đã bảo anh ta gọi điện thoại liên hệ với bệnh viện, kêu bọn họ chuẩn bị, giữa trưa sẽ có phó thị trưởng thành phố D ghé qua.

Chu Cẩm Du không trả lời câu hỏi của cô, xuống xe, thuận tay kéo theo cô xuống, sau đó sải bước đi vào trong bệnh viện.

"A, anh đi chậm một chút, từ từ thôi, rốt cuộc là làm sao vậy, anh bị bệnh à?" Vương Tĩnh Kỳ đuổi theo ở phía sau, trong lòng vẫn luôn lo lắng, muốn ngay lập tức biết được bây giờ anh đang không thoải mái ở chỗ nào.

Không ngờ Chu Cẩm Du cũng thật sự đi chậm lại cùng tốc độ với cô.

"Đừng có đoán mò, không phải là anh." Chu Cẩm Du nhìn cô, quyết định nhân nhượng thêm cho cô một chút.

Chương 161: Mang Thai

"Hả, thì ra là đến đây để thăm bệnh, anh không nói sớm, chúng ta đi tay không như vậy cũng không tốt, lúc này ở ngoài cửa mua lẵng hoa hay giỏ trái cây mang theo là được rồi!" Vương Tĩnh Kỳ đoán ngay là đến đây để thăm bệnh, hai tay trống trơn đi như vậy đúng là thất lễ.

Chu Cận Du không thèm để ý tới cô, kéo cô đi về phía trước.

Đang lúc Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy ba chữ khoa phụ sản trên đầu, cô cảm thấy cuối cùng mình cũng biết được chân tướng rồi, thì ra Chu Cận Du đến đây thăm bệnh nhân nữ, anh xấu hổ cho nên mới lôi kéo cô đi theo.

"Anh cứ nhìn anh xem, không phải chỉ là đến khoa phụ sản thăm bệnh thôi sao, có cái gì mà xấu hổ chứ, làm em còn tưởng cái gì." Vương Tĩnh Kỳ nhỏ giọng giận dữ.

Chu Cận Du hừ một tiếng, anh muốn tới khoa phụ sản để xem bệnh.

Hai người vừa tiến vào liền được mọi người nhiệt liệt hoan nghênh.

Vương Tĩnh Kỳ thấy Chu Cận Du đi vào bắt tay với người đứng chính giữa, sau đó người đó nói: "Thị trưởng Chu có thể đến đây thăm khám quả thật là vinh hạnh của chúng tôi, hoan nghênh hoan nghênh!"

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy hình như ông ta nói nhầm.

Chu Cận Du vẫn lạnh lùng: "Viện trưởng Lưu khách khí rồi, giờ tan tầm còn phải làm phiền đến ông, thật sự rất xin lỗi!"

"Ngài đừng nói như vậy, ngày nào ngài cũng phải làm việc rất bận rộn, không phải là vì nhân dân sao, bây giờ ngài cần chúng tôi giúp đỡ, làm sao chúng tôi có thể từ chối được!" Viện trưởng Lưu tỏ vẻ cảm động đến rơi nước mắt.

Sau đó hai người khách khí mấy câu, dưới sự ra lệnh của viện trưởng Lưu, Vương Tĩnh Kỳ liền bị hai y tá đưa vào trong phòng khám bệnh.

Nhìn y tá đưa cho mình cái ly đựng nước tiêu, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy cô

hoàn toàn ngốc rồi. Có liên quan gì không, cô đến đây để thăm người bệnh cơ mà, sao mọi người lại cho rằng cô đi khám bệnh vậy chứ.

"Các cô hiểu lầm rồi, tôi không cần phải làm kiểm tra gì hết."

Cô y tá kia thái độ rất tốt, mỉm cười nói với cô: "Giấy yêu cầu xét nghiệm đã được sắp xếp xong hết rồi, là phó viện trưởng của chúng tôi đích thân làm, cô đừng làm khó chúng tôi." Cô ta nói xong nhìn ra ngoài, ý nói nếu như cô có ý kiến gì với cô ta, vậy thì cứ ra ngoài hỏi.

Cô y tá không cho Vương Tĩnh Kỳ nhiều thời gian để suy nghĩ, dứt khoát kéo cô đến nhà vệ sinh: "Đi thôi, cô tự làm được không? Nếu không thì tôi giúp cô!"

Vương Tĩnh Kỳ hiểu ngay cô ta nói giúp là giúp cái gì, hốt hoảng vội vàng lắc đầu, cô không phải là người tàn tật, đi vệ sinh còn có người coi chừng, cô sẽ không đi được.

Cô y tá cũng không miễn cưỡng, duy trì nụ cười đẩy cô vào trong nhà vệ sinh, nói: "Được rồi, cô tự vào đi, tôi chờ cô ở bên ngoài!" Nói xong quơ quơ cái nắp ly nhựa trong tay.

Vương Tĩnh Kỳ nằm trên bàn siêu âm, cảm nhận dụng cụ siêu âm lạnh lạnh đang lăn qua lăn lại trên bụng mình, cô còn chưa tiêu hóa được tin tức mà lúc nãy viện trưởng Lưu nói cho cô biết sau khi có kết quả thử nước tiểu, cô mang thai, Vương Tĩnh Kỳ cô vậy mà đã mang thai rồi.

"Bác sĩ, đứa bé có bình thường không?" Chu Cẩm Du nhìn chăm chăm lên màn hình.

Lần này Chu Cẩm Du cũng không thềm kiêng dè mà dứt khoát bước thẳng vào phòng siêu âm.

Bác sĩ lại cầm dụng cụ lăn một vòng nữa quanh bụng Vương Tĩnh Kỳ, sau đó chỉ vào cái chấm đen nhỏ xíu trên màn hình nói: "Đây là túi phôi, nằm trong tử cung, bây giờ đã loại bỏ được nguy cơ thai ngoài tử cung rồi. Thời gian mang thai hiện tại của cô quá ngắn, tạm thời chưa quan sát được nhiều. Chờ đến lúc thai đủ bảy tuần, hai người hãy quay lại đây làm siêu âm, lúc đó có thể nghe được tim thai, cũng có thể theo dõi tình trạng phát triển của thai nhi."

Bác sĩ nói xong, lấy dụng cụ siêu âm ra, rút máy tờ giấy vệ sinh để lên bụng Vương Tĩnh Kỳ, ý nói đã xong, cô ngồi dậy.

Sau đó Vương Tĩnh Kỳ được Chu Cẩm Du đỡ ngồi dậy, anh lau sạch bụng rồi sửa sang lại quần áo cho cô.

Bởi vì làm kiểm tra xong rồi, bức màn ở bên cạnh được y tá kéo qua một bên, cho nên viện trưởng Lưu nhìn thấy được một mặt dịu dàng này của thị trưởng Chu.

"Thị trưởng Chu, chúc mừng, chúc mừng!" Giờ phút này mà còn không đoán ra đứa bé trong bụng người phụ nữ kia là con của ai, vậy cũng thật uổng công ông ta lăn lộn ngoài xã hội bấy lâu nay.

Chu Cẩm Du nhìn tờ kết quả khám bệnh y tá đưa qua, khẽ cười nói: "Cảm ơn, mấy ngày nữa chúng tôi sẽ tổ chức hôn lễ, đến lúc đó viện trưởng Lưu có thời gian thì nhất định phải tới nha!"

"Nhất định, nhất định, ly rượu này tôi nhất định phải uống mới được!"

"Ha ha, bây giờ cũng không còn sớm nữa, quấy rầy thời gian nghỉ trưa của các vị rồi, thật là xấu hổ, có cơ hội tôi sẽ mời mọi người đi ăn!" Chu Cẩm Du nói với hai y tá và bác sĩ.

"Thị trưởng Chu quá khách khí rồi, chút tài mọn này được phục vụ cho ngài và phu nhân chính là vinh hạnh của chúng tôi!" Một y tá rất hiểu chuyện trả lời.

Chu Cẩm Du khách khí xong, đỡ người phụ nữ vẫn còn ngây người từ nãy giờ từ từ đi ra khỏi bệnh viện.

Mãi đến khi ngồi trên xe, Vương Tĩnh Kỳ mới chuyển động tầm mắt: "Em, em thật sự mang thai sao?"

Từ nãy giờ cô vẫn luôn hoài nghi về vấn đề này, bởi vì cô thật sự không nghĩ ra, đời trước cô kết hôn gần hai mươi năm, chờ đợi một đứa bé gần hai mươi năm, vậy mà không nhận được cái gì, đời này, cô mới ở cùng người đàn ông này có nửa năm mà đã mang thai rồi. Chẳng lẽ trùng sinh lại, thân thể cô cũng được cải thiện sao?

Vương Tĩnh Kỳ đưa hai tay vuốt ve bụng mình, cô không nói được tâm trạng

hiện giờ của mình là buồn hay là vui, đời trước cái gì cũng không có, đời này cứ dễ dàng như vậy mà có được, làm cô nhất thời không biết phải đối diện làm sao.

"Sao anh biết em mang thai vậy?" Vương Tĩnh Kỳ đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, chuyện trưa nay nhất định là có sắp xếp từ trước.

Chu Cẩm Du nghiêng mặt nhìn cô, lại nhìn hai người ngồi phía trước, cẩn thận vươn tay ôm cô vào lòng, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Em còn không biết xấu hổ sao, em là phụ nữ, bản thân mang thai còn không biết, phải để cho anh quan tâm."

Giờ phút này Vương Tĩnh Kỳ một chút cũng không muốn nghe anh nói mấy câu vô nghĩa, chỉ một mực muốn biết tại sao anh biết chuyện cô mang thai.

"Anh nói đi, sao anh biết em mang thai?"

Chu Cẩm Du nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô, không có ý tốt cười cười: "Ngày nào anh cũng đập cùng một chần ngu với em, còn ai hiểu em hơn anh nữa. Chỉ là tháng này đã qua mấy ngày rồi mà em còn chưa có, em không chú ý, nhưng anh vẫn luôn để ý tới em."

Kể từ lúc sang năm mới, anh đã rất cố gắng. Không phải cô đã nói mang thai sẽ kết hôn sao, vậy thì mang thai đi, dù sao tuổi của anh cũng không còn trẻ, cũng đến lúc phải có con.

"Nhưng mà, nhưng mà một bên ống dẫn trứng của em bị tắc mà." Vương Tĩnh Kỳ mờ mịt nói.

"Nói em ngu ngốc em còn không chịu thừa nhận, dù gì cũng là người có bằng đại học, vậy mà lại không có kiến thức, mà cho dù không có kiến thức cũng phải hiểu biết chút thông tin cơ bản chứ. Một bên ống dẫn trứng bị tắc thì cơ hội mang thai của em so với người khác thấp hơn thôi, không phải là hoàn toàn không thể mang thai. Và lại, người đàn ông của em cường tráng như vậy, chút chướng ngại nhỏ xíu này làm sao có thể gây khó dễ cho anh được." Cuối cùng anh nói một câu rất nhỏ, như muốn dán lên tai cô mà nói. Cũng xem như anh còn biết giữ thể diện, không để người ngoài nghe thấy anh nói hư nói vượn.

Vương Tĩnh Kỳ có thể trong vòng mấy tháng ngắn ngủi đã mang thai, làm cho người đàn ông như anh vô cùng kiêu ngạo. Tháng này đã đến ngày rồi

mà của cô còn chưa tới, anh liền âm thầm đặc ý, nhìn đi, hạt giống của mình rất là lợi hại, mặc kệ cô bị tắc trứng một bên hay là hai bên, chỉ cần có vết nứt, anh liền có thể cho đệ tử của mình chui vào bên trong thiết lập cơ ngơi.

"Em, em có con rồi." Vương Tĩnh Kỳ từ từ chảy ra một dòng nước mắt.

Hiện tại trong lòng cô tràn đầy cảm động, cô thật sự có con rồi. Tất cả những bất công của đời trước, ông trời đều đã bồi thường cho cô, cô hài lòng rồi.

"Ừm, chúng ta có con rồi." Chu Cẩm Du nhìn nước mắt của cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên, trong lòng nghĩ đến chuyện mình có con. Lúc nghe bác sĩ nói với anh là anh thật sự có con rồi, trong lòng anh nhảy dựng lên, anh thật sự có con rồi.

"Thị trưởng, đã đến nhà hàng rồi, anh nhìn xem. . ." Thư ký Lý cảm thấy hôm nay vận rủi đều ập lên đầu mình, đằng sau đang rất âm áp lẫm mẫm, anh ta lại trở thành người xấu, đi quấy nhiễu người ta thân mật. Cái tội này rất lớn. Nhưng xe đậu trước cửa nhà hàng này giờ, người giữ cửa khách sạn cũng đã đi qua đi lại mấy vòng, nếu cứ để yên như vậy thật sự không tốt.

Lúc này Vương Tĩnh Kỳ mới nhớ đằng trước còn có người khác, khẩn trương đẩy Chu Cẩm Du ra.

"Em từ từ thôi, thân thể mình bây giờ ra sao cũng không thêm để ý sao!" Chu Cẩm Du thấy cô bất cẩn như vậy liền nhíu mày, cô gái này có bản năng của người mẹ không vậy.

Nhìn thấy cô không sao, anh mới dẫn cô xuống xe đi vào trong nhà hàng.

Vương Tĩnh Kỳ vừa bước vào nhà hàng đã nghe được mùi cá nấu cải chua, trong miệng liền tuôn ra một ngụm nước bọt, làm cô phải nuốt xuống mấy lần.

Ngồi xuống, cô cầm thực đơn nhanh chóng nói: "Ở đây có cá nấu cải chua phải không, cho một phần."

Không biết tại sao, mới vừa biết mình mang thai thôi mà cô đã cảm thấy mình có phản ứng của phụ nữ có thai rồi. Vốn là cô từng nghe người ta nói, sau khi mang thai khẩu vị sẽ thay đổi, đôi khi muốn ăn cái gì mà không được ăn sẽ rất khó chịu. Bây giờ cô cảm nhận được loại cảm giác khó chịu này rồi, cô rất muốn ăn cá nấu cải chua.

"Không được, món đó hương vị quá nặng, bây giờ em không thích hợp để ăn, muốn ăn cá thì ăn cá hấp đi." Chu Cẩm Du phản đối, lúc này ở bệnh viện anh có hỏi y tá về những chuyện phụ nữ có thai cần lưu ý, trong đó vấn đề ăn uống là rất quan trọng.

Vương Tĩnh Kỳ còn chưa cho người ta kịp phản ứng, hai hàng nước mắt đã chảy xuống, ngay cả cô cũng không khống chế được, chỉ cảm thấy mình thật uất ức, thật ra trong lòng cô đang khinh bỉ cách làm này của mình.

"A, sao vậy, đừng khóc đừng khóc, không phải là anh muốn tốt cho em sao." Chu Cẩm Du thấy Vương Tĩnh Kỳ nhõng nhẽo, vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, cô gái này nhập vai quá là nhanh: "Được được được, em muốn ăn cái gì chúng ta sẽ ăn cái đó, bây giờ em là người quyết định."

Người phục vụ đứng bên cạnh phì cười một tiếng, dưới cái nhìn chăm chăm của Chu Cẩm Du, vội vàng ngậm miệng lại cười mỉm.

Vương Tĩnh Kỳ cũng bị anh ta làm cho nín khóc mỉm cười: "Em cũng không biết tại sao, vừa mới vào đây nghe thấy mùi cá nấu cải chua đã thấy thèm không chịu được, lại nghe anh nói không cho ăn, cảm thấy vô cùng khó chịu." Cô đáng thương nhìn Chu Cẩm Du, trong ánh mắt ý muốn nói cho anh biết, không phải là cô kiêu cách, mà vấn đề là ở con của anh.

"Được rồi, anh biết là không liên quan đến em rồi, chỉ là chúng ta nói rõ trước một chút, sau khi ăn cơm xong phải ăn nhiều hoa quả để trung hòa lại." Chu Cẩm Du thấy cô như vậy thì hết cách, anh không có nhiều quyền lực bằng đứa bé trong bụng cô, cho nên cũng không thể đối chọi với cô được.

Vương Tĩnh Kỳ vui vẻ gật đầu, chỉ cần để cho cô ăn món cô thích là được rồi.

Chương 162: Kết Hôn

Chu Cẩm Du lôi kéo Vương Tĩnh Kỳ đã được ăn no nê ra khỏi nhà hàng, anh nhìn thời gian, dứt khoát kéo cô ngồi vào trong xe.

"Lái xe."

Sau đó tài xế giống như con giun trong bụng Chu Cẩm Du, không cần hỏi là đi đâu, lái xe đi.

Vương Tĩnh Kỳ ngồi trên ghế, đưa tay xoa nhẹ bụng mình, đúng là ăn nhiều quá nên cảm thấy hơi căng bụng.

"Cũng có phải là sau này không được ăn nữa đâu, em làm gì mà ăn nhiều như vậy." Chu Cẩm Du cũng vươn bàn tay to mát xoa bụng cô theo chiều kim đồng hồ, hy vọng có thể giúp dạ dày cô tiêu hóa nhanh hơn.

"Ừm, em cũng không biết nữa, dù sao chỉ cần nhìn thấy đồ ăn ngon là sẽ cảm thấy ăn không đủ." Vương Tĩnh Kỳ cũng rất bất đắc dĩ, cô thấy như thức ăn sắp tràn ra khỏi cổ họng rồi.

"Sau này không được ăn như vậy nữa, dạ dày sẽ mất rất nhiều thời gian để tiêu hóa, cần phải chia nhỏ bữa ăn ra ăn nhiều lần trong ngày." Chu Cẩm Du chưa bao giờ nhìn thấy cô ăn nhiều như vậy, cả bữa cơm này anh đều cau mày.

"Ừm." Vương Tĩnh Kỳ rất nghe lời ừ một tiếng, xem như là đáp ứng.

Bây giờ cô rất muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát, sau này ăn cơm như thế nào thì cứ để sau này nói, dù sao Chu Cẩm Du sẽ không để cô nhịn đói.

Một lúc sau Vương Tĩnh Kỳ mở mắt ra, thấy khung cảnh ngoài cửa không phải con đường đến trường Nhất Trung, ngồi bật dậy.

"A, em làm gì mà hốt hoảng vậy." Bàn tay Chu Cẩm Du từ nãy giờ vẫn luôn xoa xoa trên bụng cô, không ngờ cô lại đột ngột ngồi dậy.

"Chúng ta đi đâu, buổi chiều em còn phải đi làm nữa." Vương Tĩnh Kỳ mở to mắt nhìn ngoài cửa sổ, cố gắng muốn tìm một tòa nhà quen thuộc để xác

định vị trí hiện tại của mình.

Chu Cẩm Du nhìn cô, sau đó lại cúi đầu chăm chú xoa bụng cô: "Chúng ta đi một chuyến đến Cục dân chính, không mất bao nhiêu thời gian của em đâu, nếu không thì anh gọi điện thoại xin cho em nghỉ buổi chiều cũng được."

Vương Tĩnh Kỳ sững sốt, sau đó từ từ xoay mặt qua một bên, thần sắc khó tin hỏi anh: "Đi Cục dân chính sao?" Gương mặt tỏ vẻ 'không phải giống như em nghĩ chứ'.

"Ừm, con cái cũng đã có rồi, trước kia thì không nói, bây giờ có con rồi phải kết hôn." Chu Cẩm Du nói một cách đương nhiên.

"VẬY CŨNG ĐÚNG, NHƯNG MÀ. . ." Vương Tĩnh Kỳ có chút sốt ruột, nhưng không biết phải nói thế nào.

Lúc trước cô làm sao mà biết con trai già còn có thể tạo ngọc trai, cho nên mới đề xuất ra yêu cầu như vậy, mục đích chính là để kéo dài chuyện này, không ngờ lại tự bê đá đập vào chân mình.

"Không có nhưng mà cái gì hết, em dùng mọi cách để từ chối, chẳng lẽ gả cho anh em rất thiệt thòi sao?" Chu Cẩm Du nghe vậy, ngòai thẳng người, đối mặt với cô.

"Không phải. . ."

"Tốt, bây giờ chúng ta cũng đã có con, không kết hôn còn chờ cái gì nữa? Nếu em cảm thấy mình thiệt thòi, vậy thì chờ em sinh con xong, chúng ta sẽ cử hành một hôn lễ long trọng để bồi thường cho em." Chu Cẩm Du vô cùng bá đạo quyết định.

Anh tuyệt đối không cho phép con ruột của anh mang thân phận con riêng, đương nhiên điều kiện tiên quyết chính là đứa bé phải do vợ anh sinh ra.

Chu Cẩm Du thấy Vương Tĩnh Kỳ còn muốn mở miệng phản kháng, trực tiếp hỏi: "Em muốn con em được sinh ra không có tên trong họ khẩu sao?"

Vương Tĩnh Kỳ ngay lập tức ừ ừ, cả đời trước cô luôn ngóng trông một đứa con, bây giờ không dễ dàng gì mà có được, cô không thể nào phá bỏ nó. Có lẽ cả đời này cô cũng chỉ có một đứa bé này thôi, cho nên bất luận thế nào cô cũng phải giữ được nó.

Nhưng thân phận hiện tại của cô, nếu không có một người chồng, một mình cô nuôi con thì có hơi vất vả, không nói đến chuyện có tiền hay không, chỉ là sợ người ngoài chỉ trích, cô không hy vọng đứa con của cô sẽ phải hứng chịu những chuyện này, cô muốn cho con mình những thứ tốt nhất, dù là về phương diện sinh hoạt hay gia đình. Nghĩ như vậy, cha ruột của đứa bé là tốt nhất, ít nhất anh cũng sẽ không ngược đãi con mình.

"Ừm, con em không thể không có tên trong hộ khẩu được. Nhưng mà muốn lãnh giấy chứng nhận kết hôn, hai chúng ta cũng phải có ba điều quy ước." Lúc này Vương Tĩnh Kỳ cũng không quên thân phận địa vị vô cùng cách biệt giữa hai người.

"Em nói đi." Chu Cẩm Du cũng muốn nghe thử xem sao.

Vương Tĩnh Kỳ cẩn thận suy nghĩ, sau đó nhìn anh chậm rãi nói: "Thứ nhất, chuyện hai chúng ta kết hôn, không phải là chuyện của riêng giữa hai người, còn liên quan đến gia đình hai bên nữa. Gia cảnh trong nhà em như thế nào, lúc trước em cũng đã nói rõ với anh, tuy nhiên em cực kỳ không thích ba em, nhưng dù sao ông ta cũng là cha ruột của em, về sau chúng ta sẽ phải thường xuyên tiếp xúc với ông ta, sẽ có những thời điểm khó khăn ông ta cần được chu cấp giúp đỡ."

Vương Tĩnh Kỳ nói đến đây nhìn phản ứng của Chu Cẩm Du.

Chu Cẩm Du không suy nghĩ chút nào mà gật đầu, chuyện này không phải vấn đề, không ai có thể lựa chọn người thân cho mình, đã như vậy thì thôi, anh cũng không phải là người lạnh lùng không có nhân tính, người thân của mình gặp khó khăn, mình cũng phải nên giúp đỡ họ. Đương nhiên, Chu Cẩm Du cũng đã xác định rõ ràng trong đầu, cho dù sau khi kết hôn xong trở thành người thân, cũng phải có nguyên tắc, nghĩa vụ cần phải làm anh tuyệt đối sẽ không trốn tránh, nhưng muốn nhiều hơn nữa, vậy phải xem biểu hiện của họ.

Lúc trước sau khi anh biết những gì ba Vương đã đối xử với Vương Tĩnh Kỳ, anh vô cùng cảm thấy đáng thương cho cô, nếu Vương Tĩnh Kỳ mà làm diễn viên, thì hình tượng của cô rất phù hợp với nhân vật cô bé lọ lem.

"Đương nhiên đối với người nhà của anh cũng sẽ như vậy. Nếu muốn ở chung với người thân của mình thì có thể, nhưng không được ép buộc đối phương. Thí dụ, nếu anh không thích người nhà của em, trừ những lúc bắt

buộc ra, em sẽ không ép anh phải gặp họ. Cũng giống như vậy, anh không thể ép em về nhà anh."

"Được, nếu chúng ta trở lại thủ đô, anh sẽ nói trước với em, chúng ta cùng bàn bạc." Chu Cận Du ẩn giấu chút tâm tư, nói chuyện không rõ ràng, dù sao sau này có trở về cùng nhau hay không, chỉ cần thuyết phục một chút sẽ giải quyết được tất cả.

Vương Tĩnh Kỳ hài lòng gật đầu.

"Thứ hai, nếu như sau này anh có người khác. . ."

Vương Tĩnh Kỳ còn chưa nói xong, Chu Cận Du liền tức giận: "Em cái người phụ nữ này là có bệnh phải không hả, cái gì mà nói anh sau này có người khác, anh có người khác hồi nào?"

Vương Tĩnh Kỳ không ngờ anh lại có phản ứng lớn như vậy, khẩn trương trấn an anh: "Không phải, em chỉ nói giả thuyết thôi mà."

"Giả thuyết của em không hay gì hết, sao lại đặt ra giả thuyết là anh có người khác chứ!" Hai mắt Chu Cận Du như muốn phun ra lửa, cái người phụ nữ này nếu bây giờ không có đang mang thai, anh khẳng định sẽ hung hăng dạy dỗ cô một trận.

"Được rồi được rồi, đừng nổi nóng nữa, không phải anh, lấy ví dụ là em, em có người khác." Vương Tĩnh Kỳ vẫn còn nhớ bây giờ hai người đang ngồi trên xe, phía trước có hai người khác nghe, cho nên muốn nhanh chóng trấn an anh, sợ bị người ta chê cười.

"Em nói cái gì, em dám có người khác ở bên ngoài thử xem, xem anh có đánh gãy chân em không!" Chu Cận Du hung hăng nói. Mặc dù chỉ là giả thuyết, nhưng anh cũng không muốn nghe thấy cô phản bội anh.

"Haizzz, sao anh rắc rối quá vậy chứ, được rồi, anh ngậm miệng lại đi, nghe em nói cho xong!" Vương Tĩnh Kỳ quả thật không biết Chu Cận Du cũng có lúc càn quấy như vậy, khẩn trương dùng tay bịt miệng anh lại, để cô có thể nói hết câu.

"Em đề xuất yêu cầu thứ hai, chính là mặc kệ sau này một trong hai người chúng ta có người nào khác bên ngoài. . ." Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy ánh mắt Chu Cận Du lại tóe ra lửa, vội vã sửa lại câu chữ: "Không phải, ý em là,

mặc kệ sau này một trong hai chúng ta ai không còn tình cảm như lúc ban đầu nữa, em hy vọng có thể công bằng nói ra, hợp thì ở chung, không hợp thì chia tay."

Đây chính là điều mà Vương Tĩnh Kỳ lo lắng nhất. Nhà chồng chướng mắt cô, cô nhiều lắm thì không đi hoặc là ít xuất hiện thôi, nhưng nếu trong hôn nhân của hai người mà xuất hiện người thứ ba, thứ tư gì đó, vậy thì chứng minh sự quan tâm của người đàn ông này đã không còn dành cho gia đình nữa rồi, đến lúc đó, cô hy vọng mình được tự do.

"Hơn nữa, nếu có ly hôn, em hy vọng quyền nuôi con sẽ thuộc về em." Sau này có thể Chu Cẩm Du còn có con được, nhưng cô chỉ có một đứa con bảo bối này, cho nên không ai được quyền tranh giành với cô.

Chu Cẩm Du kéo bàn tay nhỏ nhắn đang che miệng mình ra, thâm thúy nhìn cô: "Chúng ta còn chưa lãnh giấy hôn thú, có cần thiết phải thảo luận chuyện sau này ly hôn không?" Anh thật sự muốn nói, anh như vậy mà không mang lại được cảm giác an toàn cho cô sao.

"Rất cần thiết, vô cùng cần thiết." Vương Tĩnh Kỳ dùng sức gật đầu.

Chu Cẩm Du cúi đầu suy nghĩ, thật ra đáp ứng chuyện này với cô cũng không có vấn đề gì, bởi vì anh cho rằng nếu như mình đã kết hôn, thì anh sẽ cố gắng làm tốt vai trò của một người chồng người cha, căn bản sẽ không làm ra chuyện gì phản bội cô. Nói như vậy là bởi vì, hơn ba mươi năm nay, hoa thơm cỏ lạ gì anh cũng đã đều thấy qua, không có khả năng chỉ vì mấy bông hoa dại mà vứt bỏ gia đình mình.

Nhưng nếu cứ như vậy mà gật đầu đáp ứng, anh không cam lòng, ai mà muốn để cho người phụ nữ của mình không tin tưởng mình, còn chưa kết hôn đã suy nghĩ đến chuyện ly hôn, thật sự là quá không đáng yêu rồi.

"Như vậy đi, lúc này em cũng có nói, không biết là ai trong chúng ta sau này có thể có người khác." Chu Cẩm Du thấy cô muốn phản bác, cũng học theo cô đưa tay chặn kín miệng cô lại: "Bất kể như thế nào, quan trọng nhất là chúng ta phải công bằng với nhau, nếu như em không có lòng tin với anh, thì anh cũng như vậy, anh cần phải có cái gì để làm bảo đảm, hay là cứ như vậy đi, nếu sau này hôn nhân của chúng ta thật sự xảy ra vấn đề, nhất định phải ly hôn, vậy người nào có lỗi, người đó phải chịu trách nhiệm, tự nguyện từ bỏ quyền nuôi con, thế nào?"

Trong lòng Chu Cận Du thầm đắc ý, coi như có thứ đề buột người phụ nữ này lại rồi, sau này không cần lo lắng cô sẽ bỏ chạy nữa.

Vương Tĩnh Kỳ suy xét đề nghị của Chu Cận Du, cô có niềm tin với bản thân mình, nếu đã lựa chọn kết hôn, cô sẽ bảo vệ gia đình mình thật tốt, chỉ cần đối phương không phản bội, cô sẽ không thay lòng. Cho nên trong lòng Vương Tĩnh Kỳ, nếu có một người phản bội cuộc hôn nhân, phản bội gia đình của hai người họ, thì đó chắc chắn phải là Chu Cận Du, tuyệt đối không thể là cô, cho nên đề nghị này cùng với những gì cô mới vừa nói không có gì khác biệt hết.

"Ừ, được, em đồng ý."

"Tốt, xem như hiệp ước giữa chúng ta đã thỏa thuận xong. Em còn vấn đề gì nữa không?" Tâm trạng của Chu Cận Du đang rất tốt.

"Bây giờ còn chưa nghĩ ra."

"Suy nghĩ cho kỹ đi, đây chính là cơ hội ngàn năm có một đó, chờ đến khi chúng ta lãnh giấy chứng nhận xong rồi, sẽ không còn cơ hội nào nữa đâu." Chu Cận Du nghiêm túc nói.

"Thị trưởng, chúng ta đã đến Cục dân chính rồi, anh và phu nhân nên đi sớm một chút đi, hai giờ rưỡi chiều nay anh còn có một cuộc họp." Lý Việt thật sự là không còn cách nào khác, xe đã dừng trước cửa Cục dân chính từ nãy giờ lâu lắm rồi, nhưng hai người ngồi trên xe vẫn vô tri vô giác tán gẫu say sưa, mặc dù anh ta biết là rất hạnh phúc, nhưng mà thời gian sắp hết rồi có được không, cuộc họp chiều nay không thể vắng mặt được.

Hai người ngồi phía sau lúc này cũng nhận ra, mấy vấn đề này hình như không thích hợp để thảo luận trước mặt người ngoài.

Chu Cận Du hung hăng trừng mắt liếc người ngồi đằng trước một, sau đó mở cửa, kéo Vương Tĩnh Kỳ xuống xe, nhanh chóng đi vào Cục dân chính.

Lúc Vương Tĩnh Kỳ bước ra khỏi Cục dân chính, trên tay cô cầm một tờ giấy chứng nhận kết hôn nho nhỏ màu đỏ.

Cô kết hôn rồi!

Hai người đã kết hôn rồi! !

Cô kết hôn với thị trưởng Chu rồi! ! !

Chương 163: Thao Thao Bất Tuyệt

Chiếc Audi màu đen chậm rãi dừng lại cách cánh cổng trường Nhất Trung khoảng mấy chục mét.

Trong xe Chu Cận Du vẫn còn đang thao thao bất tuyệt dặn dò Vương Tĩnh Kỳ những việc phụ nữ mang thai cần phải lưu ý.

"Nhớ kỹ, vào đến phòng làm việc phải thay ngay đôi giày cao gót ra. Ở phòng làm việc của em có giày đế bằng không? Nếu không thì bây giờ chúng ta đi mua một đôi." Chu Cận Du bắt đầu lo lắng, bác sĩ đã nói rằng, ba tháng đầu thai kỳ rất nguy hiểm, cần phải chú ý.

Anh nhìn cái bụng vẫn còn bằng phẳng của cô, gương mặt càng dịu dàng hơn. Ở trong này có thành quả mà anh đã cố gắng suốt nửa năm qua.

Vương Tĩnh Kỳ cúi đầu nhìn đôi giày cao gót cao một tấc dưới chân mình, trong lòng thở dài, sao cô lại cảm thấy như trong tương lai cô sẽ phải sống trong dầu sôi lửa bỏng vậy chứ.

"Anh đừng có quá lo lắng, bình tĩnh một chút, trong phòng làm việc của em có giày đế bằng, vào đó em sẽ đổi lại." Vương Tĩnh Kỳ khẩn trương cắt ngang lời anh, bây giờ vào làm việc cũng đã muộn rồi, nếu còn đi mua giày nữa, không biết đến khi nào mới làm việc được.

Chu Cận Du nhú mày, quyết định tạm thời tin tưởng cô.

"Vậy được, chiều hôm nay cứ như vậy đi, đến giờ tan việc, anh sẽ qua đây đón em, chúng ta cùng đi mua mấy đôi giày đế bằng cho em."

Vương Tĩnh Kỳ gật đầu đồng ý, đưa tay mở cửa xe, nếu còn không đi anh lại vẽ ra đủ thứ chuyện nữa bây giờ.

"Sau này em đừng lên lớp quá nhiều, cơ thể sẽ không chịu nổi." Chu Cận Du lại nghĩ tới cái gì: "Nếu như em không dám nói với sếp, vậy anh sẽ nói giúp em, tóm lại làm cái gì cũng phải đặt sức khỏe lên hàng đầu có biết không."

"Ừ, em không có ngốc, anh không nói em cũng biết. Chuyện này em có thể tự xử lý, anh đừng quan tâm." Vương Tĩnh Kỳ đã mở cửa xe ra, đưa một

chân ra ngoài xe.

"À, lúc đến phòng làm việc, nhớ bỏ điện thoại trong túi xách, để xa em một chút, cẩn thận bức xạ." Chu Cẩm Du thấy cô sắp xuống xe, anh vừa nhớ ra một chuyện khác nên nhanh chóng nói theo.

"Ừ, biết rồi." Vương Tĩnh Kỳ đã thành công đứng ở ngoài xe, cười vẫy tay với người ngồi ở trong, sau đó xoay người đi vào trường học.

"Nhớ tránh xa máy vi tính nữa!" Chu Cẩm Du đột nhiên nhớ tới không chỉ có điện thoại di động mới có bức xạ, anh cũng không thêm quan tâm đến hình tượng của mình, hô to theo bóng lưng của cô.

Wang Jingqi không trả lời, chỉ quay đầu lại phát phát tay với anh.

Chu Cẩm Du nhìn dáng vẻ của cô, giật giật khóe miệng, có chút nản lòng lui lại phía sau chỗ ngồi khế dựa. Anh cũng không biết làm sao nữa, từ khi biết tin cô mang thai đứa con của mình, trái tim anh vẫn luôn đập thình thịch không có ngừng (Tác giả nói: vô nghĩa, ngừng một giây xem có được không), chỉ lo tuổi cô còn trẻ, không thể tự chăm sóc tốt cho bản thân và đứa bé.

Lúc trước cũng có người từng nói muốn sinh con cho anh, nhưng anh chưa bao giờ để ý tới, cũng không có hiềm lạ gì. Không ngờ lúc vừa biết người phụ nữ này mang thai con mình, anh lại có cảm giác muốn che chở cô ở trong ngực mình mà bảo vệ cho thật tốt.

Anh đương nhiên là nhìn thấy cô mất kiên nhẫn, nhưng anh vẫn không nhịn được mà dạn dò thêm một lần nữa, anh cười tự giễu, xem ra mình đã già rồi.

Đột nhiên anh nhớ ra bây giờ ở ngoài có bán quần áo chống bức xạ, không biết có dùng được không. Thôi cứ mua một bộ cho vợ yêu của mình mặc đi, nếu không với tính cách tùy ý của ai kia, không biết đứa bé của mình có chịu nổi không nữa.

Có mục tiêu mới rồi, vẻ mặt chán chường của anh ngay lập tức khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng cứng nhắc, nhìn hai người chê cười mình suốt buổi trưa ngồi ở đằng trước nói: "Đến trung tâm mua sắm Vạn Đạt."

Lý Việt từ nãy giờ vẫn luôn quan sát ông sếp mình thông qua kính chiếu hậu, nghe sếp kêu đi trung tâm mua sắm Vạn Đạt, trong lòng anh ta gào lên,

muốn cầm cái roi da mà hung hăng quát cái tên Chu Cẩn Du này, đúng là một tên đầu heo mà, tôi đã nói rất nhiều lần là chiều nay anh có một buổi họp cần phải tham dự, vậy mà bây giờ anh vẫn còn chạy tới chạy lui! Chẳng lẽ chuyện bà chủ mang thai đã làm đầu óc anh bị hỏng luôn rồi hay sao?

"Thị trưởng, nửa giờ nữa có một cuộc họp do anh đích thân chủ trì. Anh xem, bây giờ. . ." Lý Việt nói chuyện cực kỳ uyển chuyển.

Chu Cẩn Du giương mắt nhìn anh ta, nghĩ nghĩ nói: "Ừ, cuộc họp này có vẻ quan trọng, tôi cần thiết phải tự mình chủ trì. Như vậy đi, bây giờ đưa tôi về đi họp, sau đó cậu hãy đến Vạn Đạt mua một bộ quần áo chống bức xạ rồi đưa đến trường Nhất Trung đi." Sau cùng anh còn nói thêm một câu: "Trong thời gian ngắn nhất."

Lý Việt ngồi phía trước giật giật khoe miệng, người thư ký như anh ta thật là toàn năng.

Quay lại với Vương Tĩnh Kỳ bên này.

Cô lén lút đi thẳng một đường về phía văn phòng, cô về vừa đúng đến giờ lên lớp, hành lang không có một người nào, cho nên cô có thể tự tin đi vào văn phòng.

"Chị Lưu, này giờ có ai tìm em không?" Vương Tĩnh Kỳ ngồi xuống chỗ ngồi của mình, hỏi đồng nghiệp Lưu Quế Lan

"Không có, yên tâm đi."

Thật ra ở chỗ làm việc, trừ mấy đồng nghiệp hơi khác người ra, những người còn lại rất đoàn kết với nhau. Trường hợp đi muộn một chút, mọi người cũng sẽ bao che cho nhau.

Lúc này Vương Tĩnh Kỳ mới chính thức cảm thấy yên lòng, thậm chí cảm thán trong lòng, mình sống hai kiếp rồi, vậy mà còn mua chuộc người khác làm chuyện xấu. Mà làm chuyện xấu còn chưa nói, lại còn tự mình chột dạ nữa, haizzz, đúng là người không làm được chuyện lớn.

Bàn tay cô lặng lẽ đặt lên bụng, nghĩ đến chuyện trưa nay, cô vẫn còn cảm thấy thật khó tin.

Kiếp trước cả đời bị vô sinh, kiếp này lại được mang thai, hơn nữa mới yêu

nhau có nửa năm mà cô đã kết hôn với người ta rồi.

Những thứ này lúc trước cô có tưởng tượng cũng không dám.

Nghĩ đến Chu Cận Du quan tâm cô, phải nói là quan tâm đến đứa bé trong bụng cô, cô thấy trong lòng thật ấm áp. Cô mới không ngu ngốc giống như mấy người phụ nữ trong tiểu thuyết, bản khoán suy nghĩ giữa con và mẹ ai quan trọng hơn.

Con là của cô, chỉ cần đối xử tốt với đứa bé, cũng chính là đối xử tốt với cô.

"Reng. . ." Tiếng chuông tan học vang lên, cũng kéo Vương Tĩnh Kỳ ra khỏi dòng suy nghĩ miên man.

Vương Dĩnh vừa đi vào, liền nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ an vị ngồi trên ghế.

Cô ấy rót cho mình một ly nước uống cho thấm giọng, sau đó nhỏ giọng hỏi: "Hồi trưa đi hẹn hò với Chu lão công thế nào rồi? Chắc là ăn một bữa linh đình chứ gì, chặc chặc, đúng là tre già măng mọc mà, chỉ là một cô gái như cậu mà lại tìm được một người đàn ông đẹp trai giàu có, cậu mau giải thích rõ ràng cho tớ đi."

Từ khi các cô biết thân phận bạn trai của Vương Tĩnh Kỳ thì thường xuyên nói lời chua chát, Vương Tĩnh Kỳ cũng không giận, nghĩ lại, cô cũng cảm thấy mình thật may mắn. Một người không tiền không sắc, vậy mà lại cậu được một người chồng điều kiện tốt như vậy, không phải may mắn thì là cái gì. Nếu như mình đã chiếm được một món hời, vậy để mấy cô gái ế nói cho sướng miệng cũng không sao cả.

"Ừ, đúng là không biết phải giải thích như thế nào, tớ cũng cảm thấy bộ dạng mình rất bình thường, nhưng người ta thích mấy món đồ quý hiếm mà, biết làm sao bây giờ được." Vương Tĩnh Kỳ tỏ vẻ bất đắc dĩ.

"Biến, vừa nói tới là cậu đã lo tự đắc, có phải cậu khi dễ chúng tớ độc thân phải không!" Vương Dĩnh cười mắng.

"Ha ha, đừng có gấp, có công mài sắt có ngày nên kim thôi!" Vương Tĩnh Kỳ cười an ủi với cô ấy.

"Cái đó cần cậu nói sao, có cậu tìm được một người rồi, chắc chắn tớ sẽ không tìm được người nào giống như vậy ở đây nữa, phải về tỉnh mà tìm

mới được! A, không đúng, cậu đừng nói lảng sang chuyện khác, nói một chút, hỏi trư Chu lão công của cậu đưa cậu đến những chỗ lảng mạn nào vậy?" Vương Dĩnh quay lại trọng tâm cuộc nói chuyện, người phụ nữ độc thân như cô ấy chỉ có thể nghe chuyện lảng mạn của người ta cho khuây khỏa nỗi cô đơn thôi.

Lần này Vương Tĩnh Kỳ áp ứng không biết phải trả lời như thế nào, nói mình đi đến bệnh viện và Cục dân chính, hình như không được lảng mạn cho lắm.

Còn chuyện mình mang thai đã đăng ký kết hôn cô biết phải ăn nói làm sao với Vương Dĩnh và mấy cô gái kia đây. Chuyện này diễn ra quá nhanh chóng, cô sợ các cô sẽ phải chịu kích thích quá lớn.

"Cũng có đi đâu đâu, mà ngày mai các cậu cùng đi ăn tối có được không, đồng chí Chu nói là muốn mời các cậu cùng nhau ăn một bữa cơm gia đình." Vương Tĩnh Kỳ biết, mặc dù Vương Dĩnh và các cô biết chuyện bạn trai cô là Chu Cẩm Du, cũng đã nhìn thấy Chu Cẩm Du rồi, nhưng còn chưa từng tiếp xúc với nhau, cho nên các cô cực kỳ hiếu kỳ về anh.

Nhưng trước giờ các cô chưa bao giờ nói là muốn Chu Cẩm Du mời đi ăn cơm, vì sợ cô khó xử, chuyện này cô biết rất rõ, dù sao thân phận của Chu Cẩm Du cũng không phải bình thường.

Bây giờ thì khác rồi, bọn họ đã đăng ký kết hôn, mà đề nghị này còn là do Chu Cẩm Du đưa ra.

Vốn là sau khi lãnh giấy hôn thú rồi, Chu Cẩm Du muốn cô ở nhà dưỡng thai. Trong mắt anh, không có bất luận chuyện gì quan trọng hơn đứa bé. Nhưng Vương Tĩnh Kỳ không đồng ý, cô là một người giáo viên, cũng có lý tưởng của chính mình, chỉ còn chưa đầy một tháng nữa, lứa học trò đầu tiên của cô sẽ phải thi đại học rồi, cô muốn làm việc cho đến nơi đến chốn.

Vả lại cô cũng không phải là thân phận gì ghê gớm lắm, mấy giáo viên khác cái bụng to đùng còn có thể dạy học được, bây giờ tay chân cô vẫn còn lanh lẹ như vậy cần gì phải nghỉ sớm.

Trải qua một trận tranh luận, cô căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình, cuối cùng hai người mỗi người lùi một bước đạt thành hiệp nghị, Vương Tĩnh Kỳ tiếp tục đi làm, nhưng sau khi kỳ thi đại học này trôi qua, cô sẽ xin nghỉ ở nhà để nghỉ ngơi, đến khi nào sinh con xong ở cử đủ ngày rồi

mới quay lại làm việc tiếp.

"Thật sao, chính miệng anh Chu nhà cậu nói sao?" Vương Dĩnh hưng phấn mở to hai mắt nhìn.

"Ừ, chính miệng anh ấy nói." Vương Tĩnh Kỳ không có nói, Chu Cận Du muốn gặp các cô ấy là muốn nhờ vả để trông chừng cô, cho nên mới làm vậy để mua chuộc.

"Ngày mai các cậu đều không có lớp dạy thêm mà phải không?"

"Không có, không có, mà nếu có tớ cũng sẽ bảo các cậu ấy nghỉ một bữa. Không được, bây giờ tớ phải tìm các cậu ấy để xác nhận lại một lần nữa, tuyệt đối không để bọn họ chậm trễ được!" Tính tình Vương Dĩnh rất hấp tấp, không thèm hỏi thêm gì nữa, vội vàng chạy đi.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn cánh cửa bạch một tiếng đóng lại, thở dài, haizzzzz, cô gái đơn thuần.

Cô nằm úp sấp trên bàn làm việc, từ từ lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, nhìn chằm chằm màn hình điện thoại một hồi, sau đó quyết tâm ấn nút gọi.

"A lô, mẹ. . ."

"Tĩnh Kỳ à, từ bữa giờ con làm cái gì, bao lâu rồi con không gọi cho mẹ vậy hả, vẫn còn giận ba con sao? Con cũng đừng trách ba con, lễ mừng năm mới ba con không cho con về nhà cũng là vì muốn tốt cho con thôi, mẹ không có nói với con, kể từ sau khi con ly hôn, hàng xóm đều bàn tán những lời rất khó nghe về chúng ta. Mấy hôm trước còn có người ở bên ngoài ăn nói linh tinh, làm chị dâu con nghe được, xem chút nữa là bị động thai, khiến ba con rất tức giận. Đúng rồi, con còn chưa biết chuyện chị dâu con mang thai có phải không, bây giờ cũng được hai tháng rồi, ba con sợ anh con không chăm sóc tốt cho đứa bé, cho nên kêu anh và chị dâu của con chuyển đến nhà chúng ta ở rồi, vừa lúc nhà chúng ta cũng không có chuyện gì để làm, còn có thể thỉnh thoảng bồi bổ thêm cho chị dâu của con. Con không biết đâu, chị dâu con mang thai đã hai tháng rồi, vậy mà bây giờ còn chưa có phản ứng gì, ăn uống vẫn rất bình thường. Xem ra đứa bé trong bụng là một đứa rất biết nghe lời. . ." Mẹ Vương luyên thuyên nói đủ thứ trong điện thoại.

Vương Tĩnh Kỳ nuốt tất cả những lời mình định nói trở vào, im lặng nghe

mẹ Vương nói chuyện, lời nói tuy oán giận nhưng lại hàm chứa sự hạnh phúc.

Tâm tình cô theo lời nói của mẹ Vương, lại bắt đầu miên man suy nghĩ.

Đã hơn ba tháng nay không có gặp lại ba mẹ, mẹ nhận được điện thoại của mình không hỏi thăm mình như thế nào, không hỏi mình ở bên ngoài sinh hoạt có vất vả hay không, không hỏi. . .

Thì ra, chuyện mình ly hôn lại làm liên lụy đến gia đình như vậy, hàng xóm lời ra tiếng vào chỉ làm cho ba mẹ càng thêm chán ghét mình mà thôi.

Ra là chị dâu mang thai, nhớ lại kiếp trước hình như cũng là giống như vậy, chắc trong bụng chị dâu vẫn là đứa cháu gái sinh non của mình.

Anh cả và chị dâu về nhà, vậy chắc là ở phòng của mình, không, bây giờ căn phòng đó không còn là của mình nữa rồi, mà là của anh cả và chị dâu.

Cứ tưởng rằng ba chỉ quan tâm đến mình bản thân ông ấy, thì ra cháu nội tương lai cũng có được sự chú ý của ông. Cô con dâu của ông xem chút nữa là bị động thai làm ảnh hưởng đến đứa bé, vậy ba sẽ còn ghét bỏ mình hơn nữa, lần sau mà nhìn thấy mình, chắc sẽ không phải chỉ đuổi đi là xong đâu, còn phải hung hăng đánh đập mình một trận, mà chưa chắc gì đánh xong ông ấy sẽ hết tức giận nữa.

Chương 164: Phiền Phức

Sau khi tan việc, cô tạm biệt Vương Dĩnh rồi đi ra cổng trường.

Ở chỗ cũ, cô nhìn thấy chiếc Land Rover của Chu Cẩm Du.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy kỳ quái, sao lại không để tài xế chờ mà về nhà lấy xe của mình để đón cô vậy chứ.

"Anh về nhà trước rồi à? Phiền phức như vậy để làm gì, để em bắt xe về cũng được mà." Vương Tĩnh Kỳ tự thắt dây an toàn cho mình.

Chu Cẩm Du dùng ánh mắt kiểm tra quét từ trên xuống dưới người cô một lần, thấy tất cả đều tốt, lúc này mới khởi động xe: "Không có gì, ở chỗ làm có chút việc, thư ký Lý phải tăng ca. lát nữa chúng ta còn phải mua ít đồ, bắt xe bus đi không tiện lắm, cho nên anh về nhà lấy xe trước." Đi xe bus không tốt, vậy tan việc sớm thì tốt sao?

Thật ra Chu Cẩm Du không có nói, lúc anh vừa kết thúc xong cuộc họp quan trọng, anh liền không thể ngồi ngốc ở văn phòng nổi, cứ nhớ đến hai mẹ con cô, lại sợ điện thoại di động có bức xạ, không dám gọi điện thoại cho cô, cho nên cuối cùng để toàn bộ công việc của mình lại cho Lý Việt, khiến anh ta phải ở lại tăng ca, còn anh thì về nhà lái xe đi đón vợ yêu tan làm.

Vương Tĩnh Kỳ không thấy Lý Việt đáng thương chút nào, chỉ nghe được trọng điểm ở chỗ một lát nữa đi mua ít đồ

"Hồi trưa không phải đã nói rồi sao, không cần mua giày đế bằng cho em, ở chỗ làm em có đế một đôi, mệ!"

"Hồi trưa không phải cũng nói, tối nay lại đi mua thêm mấy đôi giày nữa sao, ngoan, chúng ta đi thôi, nếu như em mệ thì chúng ta nghỉ ngơi một chút." Bây giờ tâm trạng Chu Cẩm Du đang rất tốt, nghĩ một lát nữa sẽ được tiêu tiền vì vợ yêu và con yêu của mình, tâm tình anh thật là vui vẻ.

"Không cần mua đâu, ở nhà cũng còn mấy đôi giày đế bằng mà, không nên lãng phí." Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy hoàn toàn không cần thiết, tiêu tiền không có tiết chế như vậy là không được, nếu thật sự có rất nhiều tiền, vậy thì để dành lại sau này dùng để nuôi con không được sao. Thí dụ như, sau

này con cái lớn rồi, tổ chức hôn lễ cho nó, phải dùng đến một số tiền rất lớn.

"Cái này sao lại gọi là lãng phí chớ, chỉ cần có dùng thì không coi là lãng phí rồi. Vả lại, mấy đôi giày của em bình thường mang thì không thành vấn đề, nhưng bây giờ em không chỉ có một mình nữa, có phải em nên suy xét đến vấn đề an toàn của đứa bé hay không, lỡ như mấy đôi giày đế bằng đó của em bất ngờ bị trơn trượt, hay là không đủ kín nên gió xuyên qua, hơn nữa có đủ mềm mại hay không, nhẹ hay không nhẹ. . ."

"Được rồi, được rồi, anh đừng có nói nữa, em đi mua là được rồi chứ gì."
Vương Tĩnh Kỳ không chịu nổi.

Chu Cẩm Du mỉm cười gật đầu, kiến thức lúc chiều mình tra trên mạng, bây giờ cũng được dùng tới rồi.

Sau đó hai người một người vui vẻ một người buồn bực bắt đầu cuộc hành trình mua sắm.

Khu trung tâm mua sắm Vạn Đạt nằm ở một nơi sầm uất của thành phố D, lúc này dự án xây chung cư còn chưa có khởi công, chỗ này cũng xem như là cao ốc thương mại cao nhất của thành phố D. Vừa mới lên đèn, nơi này bắt đầu náo nhiệt rồi.

Chu Cẩm Du và Vương Tĩnh Kỳ đi ra từ trong một cửa hàng, hai tay Chu Cẩm Du xách đầy túi mua hàng, gương mặt còn mang theo sự hưng phấn sau khi mua sắm.

Mà Vương Tĩnh Kỳ lại là bộ dạng cau mày bất đắc dĩ, vốn là cô rất thích đi dạo phố, còn cảm thấy người đàn ông có thể đi dạo phố cùng phụ nữ chính là một người đàn ông tốt. Nhưng thông qua lần này, cuối cùng cô cũng minh bạch một đạo lý rồi, nhìn cái gì cũng không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài, mà phải nhìn vào bản chất.

Chu Cẩm Du giống như một tín đồ cuồng mua sắm, chỉ cần thấy cái gì tốt, thích hợp cho phụ nữ có thai dùng hay mặc, anh không cần lựa chọn, không cần nhìn kỹ, cũng không nói hai lời, chỉ là mua. Càng về sau, Vương Tĩnh Kỳ cũng không dám tùy tiện động chạm cái gì nữa, chỉ sợ Chu Cẩm Du hiểu lầm. Nếu cô nhìn tới cái gì mà không thích hợp cho phụ nữ có thai, anh sẽ lại nói huyền thuyên, cứ đứng bên cạnh cô mà liên tục nói, nói đến khi nào cô bỏ món đồ đó xuống anh mới chịu dừng lại, làm cho cô không biết phải nói gì nữa.

Thấy Chu Cẩm Du lại muốn đi vào một cửa hàng chuyên bán đồ dùng cho mẹ và bé, Vương Tĩnh Kỳ khẩn trương kéo anh lại.

"A, anh vào đó làm gì?"

Vương Tĩnh Kỳ nhìn xuyên qua cửa kính trong suốt, bên trong hầu hết là đồ dùng cho trẻ sơ sinh, nào là áo yếm nào là bình sữa, cần cái gì có cái đó, còn đồ người lớn, cô nhìn một hồi chỉ thấy mấy cái quần yếm rộng dài dành cho phụ nữ mang thai.

"Xem một chút chứ sao." Chu Cẩm Du chọn đồ rất nhanh căn bản là không cần nhìn, nhưng anh thật sự không hiểu, tại sao mình vừa nhìn đến mấy món đồ trẻ sơ sinh này lại không muốn rời đi như vậy.

"Có cái gì đẹp đâu, mấy thứ đồ trong đó bây giờ chúng ta còn chưa cần dùng đến, không cần phải xem." Vương Tĩnh Kỳ kéo anh qua chỗ khác, thật sự việc cô muốn làm nhất bây giờ là về nhà.

"Bây giờ không dùng nhưng sớm muộn gì cũng phải dùng thôi, chúng ta có thể mua trước để dành." Chu Cẩm Du nhú mày nhìn cửa hàng.

Vương Tĩnh Kỳ thấy anh cố chấp như vậy cũng không có biện pháp, đột nhiên hai tròng mắt xoay chuyển nói: "Hôm nay trước cứ mua bấy nhiêu thôi, từ lúc xuống xe tới bây giờ đã đi dạo hơn một giờ rồi, bây giờ hai chân em rất mỏi, chúng ta tìm chỗ nào nghỉ ngơi một chút đi." Hiện tại cách này là hữu dụng nhất.

Quả nhiên Chu Cẩm Du vừa nghe thấy vợ yêu của mình mệt mỏi, lập tức buông tha cửa hàng ở trước mặt mình, đỡ cô qua quán cà phê trên cùng tầng.

Chu Cẩm Du sắp đặt ổn thỏa cho cô xong rồi gọi cho cô một ly sữa nóng, còn mình mang đồ xuống bãi giữ xe.

Trong tay anh xách rất nhiều túi lớn, mang theo mấy thứ này đi dạo phố thật tốn sức, cho nên anh quyết định bỏ mấy thứ trong tay mình lên xe trước, để một hồi nữa đi lại mua sắm cho thuận tiện.

Vương Tĩnh Kỳ an ổn ngồi nghỉ ngơi thuận tiện chờ Chu Cẩm Du, kết quả chờ đến nửa giờ, cô nhú mày nhìn đồng hồ, cái người này đi đâu rồi, từ này giờ cũng đủ để lái xe đem mấy thứ đó về nhà rồi quay lại đây một lần nữa,

vậy mà giờ còn không thấy anh đâu, không lẽ trên đường đi anh bị xảy ra chuyện gì rồi.

Vương Tĩnh Kỳ lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, sợ Chu Cẩm Du gặp nguy hiểm, nhưng cô lại ngay lập tức lắc đầu đề phủ nhận suy đoán của mình, đoạn đường này đâu có chỗ nào vắng vẻ, làm sao sẽ nguy hiểm được. Sau đó Vương Tĩnh Kỳ lại phủ định giả thiết ban đầu của mình, nghĩ chắc đi một vòng như vậy phải mất tới hơn nửa giờ lận.

Quay lại với Chu Cẩm Du đáng lẽ ra đã sớm trở lại, bây giờ đang lạnh lùng đứng ở hành lang lối đi từ bãi giữ xe tầng hầm vào bên trong trung tâm mua sắm.

"Anh không nhận ra em sao, lúc lễ mừng năm mới, em và ba mẹ em có đến thăm hỏi nhà họ Chu, lúc đó nhà họ Chu rất thích em, di Chu còn nói là muốn chúng ta sống chung với nhau thật tốt mà!"

Đúng vậy, người ngăn Chu Cẩm Du lại chính là người mà Chu Bảo Cẩm đã từng dẫn về nhà họ Chu - Vương Diễm Diễm.

Lúc Chu Cẩm Du bị ngăn lại, anh thật sự không nhận ra người phụ nữ này là ai, cô ta trang điểm quá đậm, hoàn toàn không nhìn ra được gương mặt thật của cô ta trông như thế nào.

"Xin chào, cô có chuyện gì sao?" Chu Cẩm Du hỏi bằng giọng điệu lạnh lùng, đối với loại phụ nữ này, Chu Cẩm Du hoàn toàn sẽ không nể mặt, bởi vì anh không thích.

Anh không phản đối phụ nữ trang điểm. Nhưng anh không thích phụ nữ trang điểm quá đậm, bình thường như vợ yêu của anh là được rồi, nhẹ nhàng khoan khoái, trông rất sạch sẽ. Anh cũng không phản đối phụ nữ tranh thủ vì bản thân mình, nhưng anh rất ghét phụ nữ quá chủ động. Cỡ như Kỳ Kỳ nhà anh là được, làm việc gì cũng suy nghĩ thấu đáo, lại rất nghe lời anh, cho dù có ý kiến, cô cũng sẽ uyển chuyển nói rõ ràng cho anh biết, làm việc có chừng mực, có đạo lý, rất hoàn hảo.

Tóm lại, cô tốt hơn gấp trăm lần so với người phụ nữ đang đứng trước mặt này.

Vương Diễm Diễm còn chưa biết mình mới vừa xuất trận đã bị Chu Cẩm Du cho là kẻ thua cuộc, lại vẫn yểu điệu chớp chớp đôi mắt to dính lông mi giả

của cô ta, liên tục không ngừng phóng điện với anh, ý đồ muốn làm cho người đàn ông này phải điên đảo vì cô ta.

"À, em tới thành phố D chơi, nghe dì Chu nói anh cũng ở thành phố D, cho nên muốn đến đây thăm anh!" Vương Diễm Diễm cố tỏ ra bộ dạng e lệ thẹn thùng, mặc dù lời nói có chút kín đáo, nhưng chỉ cần là đàn ông đều có thể nghe hiểu được ý tứ của cô ta.

Chu Cẩm Du nhíu mày: "Cô thật là có lòng, có thể tìm được tôi ở trong khu trung tâm mua sắm." Lời nói của anh mang theo sự châm chọc.

Thành phố D không phải là rất lớn, muốn tìm một người như Chu Cẩm Du cũng không khó, nhưng muốn trùng hợp đụng mặt nhau ở khu trung tâm mua sắm thì rất khó. Chu Cẩm Du trên cơ bản đã có thể khẳng định, người phụ nữ này đã đi theo mình tới chỗ này. Nghĩ đến sau lưng mình có một kẻ theo đuôi đáng ghét như vậy, tâm trạng của anh liền trở nên u ám.

Nụ cười tươi tắn trên gương mặt Vương Diễm Diễm trở nên cứng đờ, ngay lập tức cười lên càng khoa trương hơn: "Ha ha, vốn là định ngày mai sẽ tới chỗ làm của anh để tìm anh, không ngờ hôm nay đi dạo phố lại trùng hợp gặp được, thật là đúng dịp!"

Chu Cẩm Du không nghĩ muốn trả lời với cô ta, thẳng thắn nói: "Thật là đúng dịp, chúc cô đi chơi vui vẻ ở thành phố D. Bây giờ tôi còn có việc không thể tiếp đón cô rồi."

Anh nói xong liền đi lướt qua cô ta, hướng về phía bên trong khu vực mua sắm.

"Chờ một chút!" Vương Diễm Diễm thật không ngờ anh lại không nể mặt như vậy, nói đi là đi.

Cô ta tới thành phố D, chính là vì Chu Cẩm Du mà tới, không dễ dàng gì mới được nhìn thấy anh, đương nhiên không thể để anh cứ như vậy mà đi được, cho nên cô ta nhanh chóng nắm áo anh lại.

"Buông tay." Chu Cẩm Du bị giữ lại, nhìn bộ móng tay màu đỏ đang túm áo mình, tâm tình của anh lại kém một bậc.

"Cẩm Du, anh đừng như vậy, em từ thủ đô bay đến đây chỉ là vì muốn được gặp anh. Kể từ sau kỳ lễ nghỉ Tết đến bây giờ, dì Chu gọi điện thoại cho em

rất nhiều lần, nói là anh thật sự rất thích cô gái giống như em, nhưng do anh bận quá, cho nên muốn em bay đến đây ở cùng với anh. Em cũng đã đến đây rồi, sao anh có thể bỏ lại em được!" Cuối cùng cô ta đáng thương nói một câu.

"Cô nói là chị hai của tôi sao?" Chu Cẩm Du không xác định hỏi lại, muốn nói người nhà họ Chu làm ra những chuyện không đáng tin như vậy cũng chỉ có thể là một mình Chu Bảo Cầm thôi, nhưng anh cũng thật sự là không tin chị hai của anh sẽ làm ra chuyện này.

"Ừ." Vương Diễm Diễm cúi đầu thẹn thùng e lệ nhỏ giọng ừ một tiếng, nếu không để ý cũng sẽ không nghe được.

Thật ra trong lòng cô ta rất bồn chồn, kể từ sau kỳ lễ nghỉ Tết cô ta có gọi cho Chu Bảo Cầm rất nhiều lần, thứ nhất là muốn hỏi thăm tình huống của Chu Cẩm Du, đại loại như sở thích như thế nào, thứ hai là muốn Chu Bảo Cầm làm cầu nối, cô ta cho rằng cả gia đình nhà họ Chu chỉ có chị hai Chu là vũ khí tốt nhất của cô ta.

Mà cái người Chu Bảo Cầm đó cũng không biết tại sao nữa, cứ tỏ ra không thèm để ý tới cô ta, cô ta đã sử dụng hết 13 chiêu lấy lòng rồi, cũng không có yêu cầu gì, nhưng cô ta không cam lòng, cảm thấy chỉ có người đàn ông như Chu Cẩm Du mới xứng đáng ở bên cạnh cô ta, cho nên mới tới thành phố D để tìm vận may, bởi vì cô ta chỉ biết Chu Cẩm Du là thị trường ở đây thôi.

Ngày hôm qua mới vừa đến thành phố D, hôm nay cô ta đã sửa soạn bản thân chu đáo bắt xe đến trước cửa Phủ thị chính để theo dõi, cuối cùng cũng tìm được cơ hội ở riêng với anh ở chỗ này, cơ hội hiếm có, làm sao cô ta sẽ để anh bỏ đi một cách dễ dàng như vậy.

Chu Cẩm Du khó chịu, giật phăng bộ móng vuốt đang níu áo của mình ra, sau đó lấy điện thoại di động, gọi cho chị hai của anh: "A lô, chị hai. . ."

Chương 165: Thừa Anh, Ở Đây Là Nơi Công Cộng

Vương Tĩnh Kỳ ngồi trong quán cà phê chờ đợi sốt ruột, đang định đi xuống bãi giữ xe xem có chuyện gì, Chu Cận Du đã quay trở lại.

"Sao đi lâu quá vậy?" Vương Tĩnh Kỳ gọi người phục vụ đổi một ly cà phê khác cho Chu Cận Du.

Lúc này cô uống sữa tươi nên gọi luôn cho Chu Cận Du một ly cà phê, cứ tưởng anh sẽ nhanh chóng quay lại uống, không ngờ cà phê lạnh ngắt rồi anh mới về.

"Trên đường gặp được người quen, đứng nói chuyện một hồi."

Vương Tĩnh Kỳ nhìn vẻ mặt cứng nhắc của Chu Cận Du, trông có vẻ mất hứng, biểu hiện không giống như là gặp được người quen.

"Là ai vậy?" Vương Tĩnh Kỳ thuận miệng hỏi.

Chu Cận Du suy nghĩ một chút, quyết định nói thật, anh không nghĩ mình làm sai, hay là giải quyết không thỏa đáng chuyện này, nói cho bà xã của mình biết cũng không sao cả.

"Hồi nghỉ Tết chúng ta về nhà, có mấy vị khách tới thăm, chính là cô gái trẻ tuổi đó."

Vương Tĩnh Kỳ ngay lập tức nhớ lại, dù sao đó cũng là người phụ nữ dòm ngó người đàn ông của mình, cho nên cô có ấn tượng rất sâu sắc.

"Ừ, nhớ rồi, hình như tên là cái gì Diễm Diễm đúng không?"

"Ừ, Vương Diễm Diễm." Chu Cận Du gật đầu bổ sung.

"Ồ, trí nhớ của anh cũng tốt ghê nha, mới gặp có một lần hồi ba tháng trước, vậy mà anh còn nhớ rất rõ ràng." Vương Tĩnh Kỳ thừa nhận cô có chút ghen tị, dù sao anh cũng mới gặp cô ta có một lần, đã ba tháng rồi vẫn còn có thể nhớ kỹ tên của người ta, lại còn nhận ra được người ta giữa biển người mênh

mông nữa chứ, là một người đàn ông đã có vợ, làm vậy có được không hả?

"Em đang bêu xấu anh có phải không, cô ta trang điểm cái mặt thành cái mông khi luôn rồi, nếu anh mà nhận ra được, chắc anh cũng có phép thần nhìn xuyên thấu." Chu Cẩm Du bất mãn nói thắm.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong phụt cười.

"Sao lại như vậy, không phải anh nhận ra cô ta sao? Vậy làm sao hai người tâm sự với nhau được?" Vương Tĩnh Kỳ tò mò.

"Nói cái gì vậy, dù gì cũng là giáo viên gương mẫu, vậy mà lại nói chuyện thô tục như vậy, tâm sự cái gì? Anh đây đã lên chức ba rồi, làm gì còn tâm tư lãng nhãng với mấy người phụ nữ khác!" Chu Cẩm Du oan ức nói.

Vương Tĩnh Kỳ thừa biết là anh đang giả bộ, nhưng trong lòng cũng không ngăn được cảm giác vui vẻ.

"Anh bao lớn rồi, lại còn phô trương như vậy, nói mau, sao hai người tâm. . . gì gì đó." Vương Tĩnh Kỳ vốn muốn nói là tâm sự, nhưng lại bị hoảng sợ bởi cặp mắt trừng to của Chu Cẩm nên khẩn trương sửa lại cách dùng từ.

Mặc dù không hài lòng, nhưng cân nhắc đến tình trạng cơ thể hiện tại của cô, Chu Cẩm Du cũng không trừng phạt chuyện cô dùng từ không thích hợp.

"Không phải là anh nhận ra cô ta, mà là cô ta nhận ra anh." Chu Cẩm Du cầm ly cà phê mới bung tơi, đưa lên miệng nhấp một ngụm.

"Ừm, nói tiếp đi." Vương Tĩnh Kỳ chống tay lên bàn, vẻ mặt bà tám.

"Cô ta kêu anh lại rồi bắt đầu tự giới thiệu, sau đó nói mấy chuyện không đâu vào đâu, anh cảm thấy đầu óc cô ta có vấn đề, cho nên gọi điện thoại cho chị hai của anh, đúng thật là cô ta không được bình thường, cho nên anh liền đuổi cô ta đi, sau đó quay trở lại đây." Chu Cẩm Du lờn ít ý nhiều kể sơ lược lại mọi chuyện.

Bởi vì anh biết cô gái nhỏ của anh nếu mà biết rõ đầu đuôi câu chuyện chắc chắn tâm trạng sẽ không được tốt, bây giờ cô đã là mẹ của con anh rồi, nếu tâm trạng cô không vui, ai có thể bồi thường được đây.

"Thật sự chỉ đơn giản vậy thôi sao?" Vương Tĩnh Kỳ đang bà tám, kết quả

chỉ nghe được có mấy câu, đương nhiên là không tin, hai mắt cô mở to như hai cái bóng đèn, quét Chu Cẩn Du từ trên xuống dưới một lần.

"Ừm, chỉ đơn giản vậy thôi." Chu Cẩn Du gật đầu khẳng định, trong lòng nghĩ, chuyện anh bị người phụ nữ điên kia ôm ấp không nói ra thì tốt hơn.

"Hửm? Vậy vết màu đỏ trên áo anh là sao đây, không lẽ mới ra ngoài có một chút đã xảy ra chuyện đổ máu rồi?" Vương Tĩnh Kỳ híp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bây giờ một chút tâm tình nhiều chuyện cô cũng không có, lãnh thổ của cô đã bị người khác xâm phạm rồi, cô mà còn không đứng ra, chẳng lẽ để cho người ta khi dễ mình.

Cái tên họ Chu này đúng là có bản lĩnh, vừa mới kết hôn ngày đầu tiên đã được làm quen với tình nhân của anh ta. Không biết anh ta có còn muốn tiếp tục sống chung với mình hay không.

"Em cứ nói đùa." Chu Cẩn Du không tin, vẫn tao nhã như cũ nhấp một ngụm cà phê. Chắc là cô gái này lòng dạ hẹp hòi, cho nên muốn tính kế để lừa mình thôi.

Vương Tĩnh Kỳ không nói gì thêm, dứt khoát lấy cái gương nhỏ trong túi xách ra, đưa cho Chu Cẩn Du xem.

Chu Cẩn Du thấy trên cổ áo sơ mi trắng của mình quả thật là có vết màu đỏ, chỉ có điều nhìn không hề giống vết máu một chút nào, mà giống như vết son môi.

"Bây giờ nhân chứng vật chứng đều có đủ, anh mau thành thật khai báo, nếu không tờ giấy màu đỏ chúng ta vừa mới lãnh về, có thể nhanh chóng được đổi màu rồi." Vương Tĩnh Kỳ tức đỏ mắt nhìn anh.

"Em có ý gì?" Chu Cẩn Du thấy cô lấy chuyện ly hôn ra để uy hiếp mình, gương mặt tươi cười của anh ngay lập tức không còn nữa, nghiêm túc nhìn Vương Tĩnh Kỳ bằng ánh mắt sắc bén.

"Em, em. . ., anh còn lý lẽ nữa, mới kết hôn ngày đầu tiên, trên áo của anh đã có vết son môi, em còn chưa tính sổ với anh, anh nổi giận với em cái gì!" Vương Tĩnh Kỳ ủy khuất rơi nước mắt, nhỏ giọng nói: "Được rồi, tên lừa đảo Chu Cẩn Du, để ngày mai em cũng tìm một người đàn ông khác hôn em

một, để xem anh có phản ứng gì không."

"Câm miệng!" Chu Cẩm Du vỗ mạnh lên bàn một, trừng mắt nhìn Vương Tĩnh Kỳ hét to.

"Thưa anh, ở đây là nơi công cộng, xin anh hãy nhỏ giọng một chút, tránh quấy rầy đến người khác có được không?"

Chu Cẩm Du vừa phát hỏa, người phục vụ quán cà phê liền chạy đến.

Lúc này Chu Cẩm Du mới nhớ ra hai người còn đang ở bên ngoài, sắc mặt hòa hoãn lại, ngoan độc trừng mắt nhìn cô gái chỉ biết khóc ngòi đôi diện mình, sau đó giơ tay ra dấu với người phục vụ ý nói đã biết rõ.

"Em còn không biết xấu hổ mà khóc sao, sau này trước khi nói chuyện phải suy nghĩ cho kỹ rồi mới nói có biết không!" Chu Cẩm Du giáo huấn cô.

"Anh còn lý lẽ nữa, anh cấu kết làm bậy với người phụ nữ khác, về nhà không chịu thành thật khai báo rõ ràng, lại còn hét lên với em!" Vương Tĩnh Kỳ không ngừng khóc được, nước mắt rơi xối xả.

"Anh hét lên với em? Vì sao anh lại hét lên? Còn không phải là vì em nói lung tung sao! Vương Tĩnh Kỳ anh cảnh cáo em, những chuyện khác anh đều có thể dễ dàng tha thứ cho em, nhưng có hai chuyện anh tuyệt đối không thể nuông chiều em được! Chuyện thứ nhất là đừng bao giờ lấy người đàn ông khác ra để kích thích anh, anh nói rõ cho em biết, anh sẽ không chịu nổi, chuyện thứ hai là bất luận tình huống gì anh cũng sẽ không ly hôn, chuyện này anh cũng sẽ không chịu nổi!" Chu Cẩm Du nhìn Vương Tĩnh Kỳ nói gần từng chữ.

Anh không sợ mất mặt, chưa gì mà cô gái này đã phạm phải hai điều cấm kỵ của anh, cho nên anh liền hét lên để dạy dỗ cô.

Vương Tĩnh Kỳ nghe Chu Cẩm Du nói như vậy, cũng kiểm điểm lại bản thân mình, nhưng ngoài miệng vẫn cật lực nói: "Không phải em chỉ mới nói có một chút thôi sao!"

"Nói một chút cũng không được!" Chu Cẩm Du kiên quyết nói

"Sao anh lại xem trọng hình thức quá vậy, em nói một chút cũng không được, vậy còn anh thì sao? Không phải anh vừa mới ra ngoài đã mang theo

vết son môi về đó sao? Thật là không công bằng mà, hu hu. . ." Vương Tĩnh Kỳ lớn tiếng khóc rống lên.

"Cô gái, ở đây là nơi công cộng, xin cô hãy kiềm chế cảm xúc của mình, cô lớn tiếng như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến các khách hàng ngồi xung quanh." Người phục vụ cảm thấy hôm nay đúng là ngày xui xẻo của mình, hai vị khách này đến uống có một ly cà phê liền chiếm chỗ ngồi lâu như vậy, chuyện này còn chưa nói, hơn nữa hai người cứ lần lượt gây phiền toái cho mình, ở đây là quán cà phê đó có được không, có thấy ngoài cửa treo biển báo 'nơi công cộng, xin đừng làm ồn' hay không?

"Anh đúng là khi dễ người khác! Tâm trạng tôi không vui nên khóc một chút cũng không được sao, anh có biết thông cảm cho người khác hay không!" Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy mình vô cùng uất ức, không những không được an ủi, mà người phục vụ còn lại đây cười nhạo mình, khi dễ cô có phải không.

"Cô gái. . ."

"Xin thứ lỗi, vợ tôi mang thai, không chế cảm xúc không được tốt, tôi sẽ khuyên bảo cô ấy." Chu Cẩm Du lạnh lùng nhìn người phục vụ nói.

"Được, thưa anh, vậy thì phiền anh rồi." Người phục vụ hơi khom lưng nói cảm ơn rồi nhanh chóng rời đi, trở lại quầy phục vụ, lặng lẽ lau mồ hôi trên trán. Trái đất này thật là nguy hiểm, chắc phải nên về lại sao hỏa thôi.

Chu Cẩm Du đợi người phục vụ đi, nhìn bà xã của mình đang ủy khuất khóc lóc, bất đắc dĩ thở dài. Anh đứng dậy đi qua ngồi bên cạnh cô, không thêm để ý tới sự phản kháng của cô, ôm chặt cô vào trong ngực.

"Được rồi, đừng khóc nữa. Lớn rồi mà còn khóc, người ta thấy sẽ cười em bây giờ."

"Ai muốn cười thì cười đi, dù sao cũng không có ai biết em!"

"A, bây giờ mới biết, thì ra lòng dạ em cũng hẹp hòi lắm nha, có phải là nhờ công lao của con anh hay không!" Chu Cẩm Du đưa tay nhẹ nhàng vuốt bụng cô.

Bốp. . . Vương Tĩnh Kỳ tát một lên bàn tay đang để trên bụng mình.

"Được rồi, bà xã, đừng khóc nữa. Tâm trạng em mà không vui, con anh

trong bụng em chắc chắn cũng sẽ không vui theo, như vậy thì làm sao đứa bé có thể nghỉ ngơi tốt được, mà không nghỉ ngơi tốt thì làm sao có thể hấp thụ chất dinh dưỡng tốt, mà không hấp thụ dinh dưỡng tốt thì làm sao có thể mau lớn được. Hãy vì đứa bé đi, đừng khóc nữa mà!" Chu Cận Du lại bắt đầu lái nhái.

Vương Tĩnh Kỳ không biết vì sao, nghe xong một đồng lời giải thích của anh thấy cũng đúng, cô sợ đứa bé sẽ phát triển không được khỏe mạnh, từ từ nín khóc, nhưng do nãy giờ khóc hơi lâu, nên cô vẫn còn nghẹn ngào.

"Nếu không phải tại anh, em sẽ khóc sao, tất cả là tại anh hết đó!" Vương Tĩnh Kỳ vùi trong ngực anh yếu ớt nói.

"Được được, tất cả đều là tại anh, là lỗi của anh. Nhưng mà bà xã à, lúc này anh nói nghiêm túc đó, hồi trưa em đã ra quy ước với anh rồi, bây giờ anh cũng có quy ước với em, bất kể sau này chúng ta có cãi nhau vì chuyện gì, cũng không được vi phạm quy ước, nếu không anh sẽ rất đau lòng!" Chu Cận Du kéo tay cô đề ngay vị trí trái tim mình.

"Em không có cố ý, chỉ là tức giận thôi." Trái tim nhỏ bé của Vương Tĩnh Kỳ đập loạn vì hành động của anh.

"Đúng, là anh không tốt, anh nên giải thích rõ ràng với em." Chu Cận Du hôn lên tóc cô, dịu dàng nói.

"Ừm, đừng nói lảng sang chuyện khác, không cho phép lừa gạt em nữa, mau nói nhanh vết son môi kia là từ đâu ra!"

Chương 166: Cửa Anh Cũng Là Cửa Em

Thật ra cái chiêu đó quá là lỗi thời đối với Chu Cẩm Du rồi.

Lúc đó tâm trạng Chu Cẩm Du không vui, dứt khoát đứng trước mặt Vương Diễm Diễm, liền gọi điện thoại cho dì Chu mà cô ta đã nhắc đến. (Lời của tác giả: chỉ số thông minh của cô gái này thật không cao chút nào, thân phận của đối phương là gì cũng không biết)

Vương Diễm Diễm sợ Chu Bảo Cầm không nể mặt mà trực tiếp phủ nhận, cô ta vứt bỏ hết thể diện của mình, trong lúc Chu Cẩm Du đang gọi điện thoại, cô ta nhào lên phía trước, to gan ôm lấy Chu Cẩm Du. Suy nghĩ của cô ta rất đơn giản, muốn cho anh một hôn sâu ướt át, để anh không thể nào mở miệng hỏi được, đồng thời nếu có thể thành công quyến rũ được người ta thì càng tốt, mà cho dù không quyến rũ được, cũng có thể được tiếp xúc cơ thể, chứ không có lạnh nhạt như bây giờ.

Nhưng Chu Cẩm Du vẫn luôn cực kỳ cảnh giác, Vương Diễm Diễm vừa quán lên thì bàn tay to của anh đã nhanh chóng hất mạnh cô ta té xuống đất, bây giờ anh là người đàn ông đã có vợ rồi, thật không ngờ, vậy mà vẫn để cho Vương Diễm Diễm có cơ hội lưu lại dấu vết trên người anh.

Chu Cẩm Du không biết, trong lúc Vương Diễm Diễm bị anh đẩy ngã trên mặt đất tạm thời còn chưa ngời dậy nổi, điện thoại vẫn đang nói máy với Chu Bảo Cầm. Cho nên trước hết anh xác thực mọi chuyện với Chu Bảo Cầm, biết phần lớn những gì Vương Diễm Diễm nói đều là bịa đặt, anh liền kể lại chuyện Vương Diễm Diễm đến đây quấy rầy, làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của anh cho chị hai anh nghe.

Chị hai Chu mặc dù không biết điều vậy chứ cực kỳ bênh vực đứa em trai này. Vừa nghe nói có người giả danh chị ta đi lừa gạt em trai, chị ta liền nổi giận, trong điện thoại ân cần hỏi han đến mười tám đời tổ tông nhà Vương Diễm Diễm hết một lần.

Chu Cẩm Du nghe điện thoại mà sững sờ một hồi, không ngờ chị hai mình còn có bản lĩnh này cơ đấy.

Chuyện lúc sau thì tốt rồi, nếu chuyện này không có chị hai anh nhúng tay vào, vậy thì anh cũng không cần phải khách khí nữa.

Mặc dù Vương Diễm Diễm khóc rất điềm đằm đáng yêu, nhưng đối với Chu Cẩn Du, ngoài vợ anh ra, những người phụ nữ khác mà khóc, anh chỉ có duy nhất một cảm giác: phiền.

Cho nên anh cũng không thêm thương hương tiếc ngọc, tùy ý bỏ mặc tiểu thư Vương Diễm Diễm đang ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, dứt khoát phê bình cô ta bằng những lời lẽ sắc bén từ đầu đến cuối. Hơn nữa còn rất nghiêm trọng cảnh cáo cô ta đừng xuất hiện trước mặt anh nữa, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả.

Uy hiếp xong, Chu Cẩn Du phóng khoáng bước ra ngoài, mặc dù anh đang ở chỗ này, nhưng tâm trí của anh đã sớm bay đến chỗ vợ và con anh rồi.

"Cho nên, sau khi anh xử lý xong xuôi, liền dùng tốc độ nhanh nhất để quay trở lại đây.

Vương Tĩnh Kỳ nghi ngờ nhìn anh: "Cô ta có thật là không có hôn anh không?"

"Không có hôn, anh đảm bảo."

"Ừm, lần này tha thứ cho anh, lần sau nếu có gặp phải loại phụ nữ như vậy thì phải nhanh chóng bỏ đi. Đúng là không biết kiềm chế gì hết, quá điên cuồng rồi." Vương Tĩnh Kỳ vừa nói vừa lắc đầu, không biết phụ nữ bây giờ nghĩ cái gì trong đầu nữa, ở ngoài có nhiều người đàn ông như vậy sao không tìm, lại cứ nhìn chằm chằm người đàn ông đã có vợ này là sao, chẳng lẽ phải làm vậy mới có cảm giác thành công à.

Một cơn sóng gió nho nhỏ cứ như vậy mà trôi qua, thông qua chuyện này, hai người cũng minh bạch được một chuyện.

Từ những chuyện vừa rồi, Chu Cẩn Du minh bạch, bây giờ vợ mình đang trong thời kỳ đầu mang thai, cảm xúc không ổn định, nói gió thì có mưa, tâm trạng rất dễ bị dao động. Cho nên sau này lúc cô sinh con rồi, vẫn cần phải chăm sóc cẩn thận cho cô.

Mà từ những chuyện này Vương Tĩnh Kỳ cũng minh bạch, mặc dù Chu Cẩn Du đã qua tuổi ba mươi rồi, nhưng sức quyến rũ vẫn còn như cũ, bây giờ là

Vương Diễm Diễm, không chừng sau này còn có thêm Lý Diễm Diễm, Mã Diễm Diễm nữa, nếu cô đã lựa chọn ở bên cạnh anh, xây dựng một gia đình riêng, vậy thì cô cần thiết phải tùy thời điểm mà biến thân thành Ultraman, kiên quyết đánh đuổi những người phụ nữ hư hỏng tới gần anh. Hơn nữa, sau này cô sẽ càng cố gắng học cách tin tưởng vào anh, dựa dẫm vào anh.

Hai người ngồi ở quán cà phê trò chuyện một hồi. Sau khi đã khôi phục thể lực, Chu Cẩm Du lại kéo Vương Tĩnh Kỳ bắt đầu chuyến đi mua sắm lần thứ hai, còn rất nhiều đồ chưa có mua nữa.

Người phục vụ quán cà phê thấy bọn họ rời khỏi cửa tiệm, thăm thở dài nhẹ nhõm trong lòng, rốt cuộc cũng đi rồi, hai người này thật đúng là làm khổ mình mà.

Cuối cùng Chu Cẩm Du cũng hài lòng, sau khi đã mua tất cả những món đồ mình thích, hai người mới lái xe về nhà, đến lúc vào nhà đã là mười giờ tối.

Theo thói quen, Vương Tĩnh Kỳ vừa nghỉ mệt được một lúc, lại xắn tay áo chuẩn bị bắt đầu làm việc, nhưng bị Chu Cẩm Du kéo lại.

"Em làm gì, bây giờ sức khỏe em ra sao mà còn làm những thứ này, bỏ xuống bỏ xuống!" Chu Cẩm Du đoạt cái giẻ lau trong tay cô.

"Hãy, anh đừng quá khoa trương, không phải chỉ là mang thai thôi sao, mấy người phụ nữ khác mang thai vẫn có thể làm được mọi chuyện đó." Mấy lời này của Vương Tĩnh Kỳ là dựa vào kinh nghiệm, cô đã từng nhìn thấy rất nhiều đồng nghiệp của mình mang thai nhưng vẫn kiên trì đi làm, mãi đến lúc chuẩn bị sinh con còn chưa chịu rời khỏi bục giảng. Mặc dù bọn họ muốn để dành ngày nghỉ để nghỉ sau khi sinh, nhưng tinh thần làm việc như vậy cũng thật là đáng nể. Và lại chẳng lẽ phụ nữ mang thai thì không cần phải làm cái gì sao.

"Người khác là người khác, em là em! Chúng ta chính là như vậy, mau đi nghỉ ngơi đi, để anh lau nhà cho." Chu Cẩm Du biết cô có chút thích sạch sẽ, ngày nào về nhà cũng phải lau sàn một lần. Hôm nay anh sẽ lau nhà, nhưng sau này không nhất định là ngày nào anh cũng có ở nhà, xem ra cần phải mượn một người giúp việc theo giờ mới được.

Chu Cẩm Du nhìn Vương Tĩnh Kỳ an vị trên ghế sofa nhìn anh lau nhà, bộ dạng như người canh giữ, anh bắt đầu dẽ lắc đầu.

"Em không có việc gì làm, vậy thì dưới bàn trà có một tập hồ sơ, em ký tên lên tài liệu bên trong đi."

Vương Tĩnh Kỳ nghe anh nói như vậy, lúc này cô mới để ý dưới bàn trà đúng là có để một tập hồ sơ.

Lấy tài liệu bên trong ra, cô tròn tròn mắt.

"Này, này, này. . . Anh có ý gì đây?" Giọng nói của Vương Tĩnh Kỳ có chút kích động, thứ cô đang cầm trong tay thật là quá bất ngờ.

Trong tập hồ sơ là mấy phần tài liệu và một vài giấy tờ bất động sản.

"Không phải em nói là sau khi kết hôn, của anh cũng là của em, mà của em cũng là của anh sao, cho nên bây giờ anh chủ động chuyển tất cả tài sản của anh qua cho em đứng tên, để sau này em càng giữ chặt anh hơn." Chu Cẩm Du vừa lau nhà vừa nói.

Vương Tĩnh Kỳ nghe anh nói như vậy thì có chút xấu hổ, lúc đó cô chỉ nói như vậy thôi, ai biết anh lại làm thật. Cũng có hơi cảm động, chắc trên đời này không có mấy người đàn ông được như anh đâu, đời trước Trương Dương còn không làm được như vậy.

"Nhưng trên mấy văn bản này không có tên của anh, tên người chuyển nhượng toàn là tên của người khác thôi."

"Thật là ngu ngốc, anh là nhân viên công vụ, nhà nước không chấp nhận cho nhân viên công vụ buôn bán." Chu Cẩm Du nói một câu này liền giải thích rõ mọi chuyện.

Vương Tĩnh Kỳ cũng nhớ lại, đời trước xem trên tivi thường hay thấy đưa tin các vụ bê bối của cán bộ nhà nước.

Rất nhiều cán bộ nhà nước làm buôn bán hoặc đầu tư vào công ty đều có bí quyết riêng. Đầu tiên, họ sẽ không tự mình ra mặt mà dùng danh nghĩa của vợ, anh em, con cháu, bạn thân để bỏ vốn đăng ký mở công ty, sau đó đứng phía sau điều hành. Tiếp theo, những doanh nghiệp này sẽ được chống lưng nhờ có quyền hành của bọn họ, cái đó gọi là "ở núi ăn núi, ở nước ăn nước" (sống ở đâu thì dựa vào điều kiện ở đó mà sống). Nhân viên công vụ quản lý về mảng vận tải đường bộ, sẽ mở công ty nhận thầu làm đường cao tốc cho ô tô chạy; quản lý quặng mỏ, sẽ mở một công ty chuyên khai thác quặng mỏ;

làm ở bộ công an, sẽ kinh doanh địa điểm ăn chơi, vân vân. Như vậy, dưới sự chiếu cố của bọn họ, chẳng những sẽ kinh doanh được thuận buồm xuôi gió, mà trong quá trình làm ăn có chỗ nào không tuân theo quy định, cũng sẽ dễ dàng được thông qua.

Vương Tĩnh Kỳ lật qua lật lại xấp giấy tờ, mấy tờ giấy phía trên có đề tên công ty nhưng cô chưa từng nghe qua, chỉ có một tờ cuối cùng đề tên công ty phía bên trên mà như sấm nổ bên tai cô, đó chính là "tập đoàn Bảo Hàng", trong đó có viết, Chu Vận Hàng vô điều kiện chuyển nhượng cho cô 22% cổ phần của tập đoàn Bảo Hàng.

Cô còn nhớ rất rõ, tập đoàn Bảo Hàng chính là nhà đầu tư cho dự án giải tỏa khu đất, mấy ngày trước cô còn bàn hợp đồng với bên đó về chuyện giải tỏa di dời nhà và bồi thường, làm sao mà quên được.

"Anh cũng có cổ phần trong Bảo Hàng sao?" Vương Tĩnh Kỳ thật sự không thể tin nổi, người đàn ông này cũng sẽ lợi dụng quyền hành để đứng trung gian kiếm tiền bỏ túi riêng.

Mà nghĩ lại cũng đúng, nếu như cô có công ty, lại biết rõ hạng mục thu mua đất giải tỏa lần này chắc chắn sẽ kiếm ra tiền, cô cũng sẽ để cho công ty của mình tham gia vào một chân, dù sao nước phù sa không để chảy ruộng ngoài, người không vì mình trời chu đất diệt.

Chu Cẩm Du nhìn biểu tình của Vương Tĩnh Kỳ giật mình rồi lại bưng tỉnh ngộ khiến anh bất đắc dĩ nở nụ cười, ném cây lau nhà trong tay ra, đi qua ngồi xuống ghé sofa.

"Cái đầu nhỏ này của em thật là vô dụng, mặc dù trong tập đoàn Bảo Hàng đúng là có cổ phần của anh, nhưng lúc đầu, anh không hề nghĩ đến chuyện sẽ lấy việc công để trục lợi tư nhân, là do tài chính của thành phố D không đảm đương nổi cho dự án thu mua, cho nên anh mới để cho bọn Vận Hàng tham dự vào." Chu Cẩm Du giải thích đơn giản tình huống lúc đó.

"Lúc nghỉ Tết em đã được gặp bọn Vận Hàng rồi đó, bọn họ đều là bạn nối khố của anh, còn một người nữa là Phùng Dũng, bây giờ ở trong quân đội, lúc nghỉ Tết có nhiệm vụ nên không thể trở về, khi nào có cơ hội chúng ta sẽ mời bọn họ ăn một bữa cơm."

"Ồ. . ." Vương Tĩnh Kỳ không có phản ứng gì về chuyện này: "Anh nói xem, nếu hạng mục thu mua đất xây dựng lần này không kiếm ra được lợi nhuận,

vậy một mình Bảo Hàng phải gánh chịu hết sao?" Hay nói cách khác, sau này tiền kiếm được từ việc giải tỏa đều là của Bảo Hàng đúng không, cô có 22% cổ phần của tập đoàn, như vậy cô kiếm được khoảng bao nhiêu, không được, cô choáng váng rồi.

"Đúng vậy, nếu như dự án lần này mà lấy ngân sách của thành phố D để thu mua sẽ dẫn đến thâm hụt ngân sách, rất nhiều người sẽ không được nhận lương. Mặc dù anh chú trọng phát triển kinh tế, nhưng không thể làm tổn hại đến cuộc sống của người dân được, cho nên không còn cách nào khác, anh đành phải tìm người hợp tác." Chu Cẩm Du nhún vai, cho dù là chính phủ hay là tư nhân gánh vác, anh cũng đều sẽ thu được lợi nhuận, chỉ là nhiều hay ít mà thôi.

Nếu như mấy người trong chính phủ không có tầm nhìn, vậy thì anh cũng không cần thiết phải tặng không lợi ích cho bọn họ.

"Những thứ này toàn bộ đều cho em hết sao?" Vương Tĩnh Kỳ run run cầm xấp giấy tờ, hoang mang xác nhận lại lần nữa. Mỗi một tờ giấy đều có giá trị không hề nhỏ, mấy công ty kia cô không biết thế nào, nhưng cũng không thể nào so sánh với Bảo Hàng được, có 22% cổ phần tập đoàn Bảo Hàng trong tay, cả đời này cô cũng không cần phải làm gì nữa, ngồi không tiêu xài chờ đến khi nào chết là đủ rồi.

Sớm biết cuộc đời cô sẽ có những thứ này, cô còn liều mạng cố gắng làm việc làm cái gì nữa, cái gì mà lớp dạy thêm, rồi còn mở cửa hàng gì gì đó, bây giờ so với những thứ trước mặt này chỉ còn là gió thoảng mây bay thôi.

"Em chỉ cần ký một chữ ký ở phía dưới, tất cả những thứ này đều sẽ là của em. Toàn bộ quyền quản lý về tiền bạc của chúng ta đều sẽ giao cho em, sau này mỗi tháng anh phải chờ vợ phát tiền tiêu vặt rồi!" Chu Cẩm Du cười ôm cô vào lòng.

Vương Tĩnh Kỳ cao hứng gật đầu, cô sẽ không giống mấy người phụ nữ khác mà giả vờ thanh cao, lúc trước không cần tiền của anh là bởi vì hai người không phải quan hệ vợ chồng. Bây giờ cô và Chu Cẩm Du đã kết hôn rồi, anh đưa hết tiền cho cô, để cô quản lý tiền bạc không phải là bổn phận của anh sao.

Cho nên Vương Tĩnh Kỳ vui vẻ ký tên lên tất cả các giấy tờ có liên quan, sau đó Chu Cẩm Du kể cho cô nghe về quá trình anh gây dựng sự nghiệp, về nguồn gốc tài sản bất động sản của anh.

Cũng trong lúc này, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy thật có lỗi với chồng mình, hình như từ đầu tới giờ cô rất ít khi chú ý đến anh, cô không hề biết chút gì về quá khứ của anh.

Chỉ có điều cô là một người làm sai thì biết sửa lỗi, nếu đã biết là mình sai lầm, vậy thì phải sửa lại cho đúng, cho nên ngày kết hôn đầu tiên của hai người, trong đêm tân hôn, Vương Tĩnh Kỳ quán lấy Chu Cẩm Du để nghe anh kể về chuyện quá khứ, đương nhiên là quán ở trên giường.

Chương 167: Cậu Kết Hôn?

Sáng ngày hôm sau, từ đầu tới chân Vương Tĩnh Kỳ đều mặc mấy món đồ mà Chu Cẩm Du đã mua tối hôm qua.

Ngồi trên chiếc Audi màu đen của Chu Cẩm Du đến trước cửa trường Nhất Trung, Chu Cẩm Du không yên tâm dặn dò: "Vào trường phải nhớ nói với cấp trên của em, bây giờ em không thể dạy học liên tục quá một tiếng đồng hồ được, sức khỏe của em sẽ không chịu nổi."

"Ừm biết rồi." Tối hôm qua lúc đầu là Vương Tĩnh Kỳ hỏi Chu Cẩm Du về quá khứ của anh, nhưng một hồi sau lại biến thành Chu Cẩm Du lái nhải, dặn dò từng li từng tí những chuyện mà sau này Vương Tĩnh Kỳ cần phải chú ý.

"Còn nữa, tối hôm qua em không có ngủ đủ giấc, buổi trưa đừng làm cái gì hết, tranh thủ ngủ bù có biết không."

"Biết rồi." Lần này cô gằn giọng hơn lúc nãy, thầm nghĩ bây giờ mà mình còn không chịu đi, chẳng lẽ ngồi đây nghe người đàn ông này lái nhải. Lúc đầu nghe còn thấy ngọt ngào lắm, nhưng cứ nghe hoài như vậy, cũng phiền chết đi được.

"Nhớ cho kỹ, anh sẽ gọi điện thoại kiểm tra." Chu Cẩm Du cũng không hoàn toàn tin tưởng vào trí nhớ của Vương Tĩnh Kỳ, cảm thấy mình vẫn nên thường xuyên nhắc nhở thì tốt hơn.

Rốt cuộc Vương Tĩnh Kỳ cũng xuống xe, cầm cái điện thoại mới trong tay quơ quơ về phía anh, đây chính là chiến lợi phẩm mà hai người mua được ở trung tâm mua sắm ngày hôm qua, vì muốn giảm tối đa bức xạ ở xung quanh cô, Chu Cẩm Du đổi cho cô một chiếc điện thoại di động mới, loại CDMA, nghe nói đây là loại di động phát ra ít bức xạ nhất.

Chu Cẩm Du ngồi trong xe nhìn người phụ nữ đang tung tăng đi, anh toát mồ hôi lạnh, người phụ nữ này đã bao nhiêu tuổi rồi, vậy mà còn hành động tùy hứng như một cô gái mới lớn vậy, phải cẩn thận đứa bé trong bụng chứ.

"Cẩn thận một chút, đi cho đàng hoàng." Cuối cùng Chu Cẩm Du vẫn là không nhịn được, hạ cửa sổ xuống nói một câu.

Người phụ nữ đi đằng trước không nhảy tung tăng nữa, bắt đầu từng bước từng bước vững vàng đi về phía trước, mãi đến khi bóng dáng của cô biến mất sau cánh cổng trường Nhất Trung, tâm tình khẩn trương của anh mới tạm thời được thả lỏng: "Lái xe đi."

Lý Việt ngồi ghé bên cạnh tài xế có chút muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nhìn được mà nói: "Thị trưởng, anh đừng quá khẩn trương. Mặc dù phụ nữ mang thai cần phải chú ý cẩn thận, nhưng không cần phải quá mức cẩn thận như vậy." Thật ra anh ta muốn bảo ngài thị trưởng đừng có trông gà hóa cuốc mà quýnh quáng lên, nhiều người phụ nữ khác cũng mang thai bình thường đó thôi, đâu cần phải khẩn trương giống như anh, anh lo cái này lo không kêu mệt, nhưng tôi đứng nhìn cũng thấy mệt thay anh.

Vương Tĩnh Kỳ đi vào văn phòng, nghĩ đến chuyện Chu Cận Du đã dặn, lại nghĩ đến tính tình lão yêu bà đáng ghét, cuối cùng quyết định lên lớp để dạy tiết tiếp theo của cô giáo dạy ngữ văn, dù sao một tuần cũng chỉ có hai ngày phải dạy hai tiết liên tục thôi, không cần thiết phải đi nói với cấp trên, làm phiền tới bọn họ, chuyện gì mình có thể tự giải quyết, thì không cần phải nhờ tới người khác.

Vấn đề đã được giải quyết xong, cô vào văn phòng, hầu hết các đồng nghiệp đã lên lớp.

"Ồ, Tĩnh Kỳ, sao hôm nay mặc quần áo giản dị quá vậy, không giống phong cách của cậu gì hết." Vương Dĩnh nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ mang đôi giày thể thao Nike, cô ấy không nghĩ là Vương Tĩnh Kỳ dùng hàng nhái, dù sao bây giờ cô cũng có hậu thuẫn vững chắc rồi.

Vương Tĩnh Kỳ kéo kéo quần áo của mình, cô muốn biểu hiện thật tự nhiên, nhưng trong lòng có hơi chột dạ, cho nên hung hăng trừng mắt liếc Vương Dĩnh một: "Thỉnh thoảng thay đổi phong cách không được sao."

Vương Dĩnh bị cô trừng mắt nên thấy khó hiểu, cô ấy có làm gì đâu.

"Ai chà, Tiểu Vương, hình như trên tay cô đeo nhẫn kim cương có phải không, cái nhẫn cũng thật là lớn nha." Lưu Quế Lan hô to.

Vừa nghe Vương Dĩnh nói như vậy nên Lưu Quế Lan cũng tò mò ngẩng đầu lên nhìn, kết quả cô ta không có nhìn thấy quần áo Vương Tĩnh Kỳ như thế nào, chỉ thấy cô đeo chiếc nhẫn kim cương khổng lồ, ừm, hẳn là nhẫn kim cương.

Tiếng kinh hô của Lưu Quế Lan cũng hấp dẫn được sự chú ý của các giáo viên đang ngồi trong văn phòng, mọi người đều nhìn bàn tay của Vương Tĩnh Kỳ.

"Ha ha, chắc là vậy." Vương Tĩnh Kỳ cười ha ha, ánh mắt của bà cô này thật là tốt. (lời tác giả: người ta có hơn 40 tuổi thôi mà)

Vương Dĩnh vội vàng chạy lại, tóm lấy cánh tay Vương Tĩnh Kỳ, đưa lên trước mặt.

"Ồ chính giữa có màu hồng nè." Vương Dĩnh giống như phát hiện ra châu lục mới.

"Ừ, tớ thấy nó đẹp nên đeo thôi." Vương Tĩnh Kỳ cười nói.

Chiếc nhẫn này là lúc tối hôm qua về nhà, Chu Cẩm Du đeo lên cho cô. Đó là một chiếc nhẫn kim cương vô cùng xinh đẹp, ở giữa có một viên kim cương hai carat màu hồng nhạt, xung quanh khảm rất nhiều viên kim cương nhỏ, hôm qua cô đã đếm rồi, tính luôn viên kim cương ở giữa, tổng cộng là 42 viên.

"Ồ, để tôi nhìn xem, kiểu dáng này đúng là đặc biệt nha, tôi đi trung tâm mua sắm hoài chứ chưa bao giờ thấy chiếc nhẫn nào đẹp như vậy, chắc là đắt tiền lm18 đúng không!" Lưu Quế Lan cũng tiến lên kéo tay Vương Tĩnh Kỳ cẩn thận ngắm nghía.

"Cũng không tính là quá đắt." Vương Tĩnh Kỳ nói đùa, thật ra cô cũng không biết chiếc nhẫn này có đắt hay không, nhưng trong hộp đựng chiếc nhẫn có một tờ giấy bằng tiếng anh, cô nhìn vào thấy một hàng số không trên đó, liền choáng váng đầu óc, định cởi ra bỏ vô tủ cất cho cẩn thận, nhưng bị Chu Cẩm Du ngăn lại, nói là Chu Vận Hàng mua chiếc nhẫn này ở Châu Phi bằng tiền nước ngoài, đồng Rup đổi ra tiền trong nước cũng không đắt lắm, cho nên mặc dù trên tờ giấy viết rất nhiều số không, nhưng dùng nhân dân tệ mua thì không mất bao nhiêu tiền, kêu cô cứ yên tâm mà đeo.

Vả lại, đeo viên kim cương màu hồng lớn như vậy ra đường, cũng không có mấy người biết cô đeo đồ thật, căn bản cũng chỉ cho là cô đeo chiếc nhẫn bình thường.

"Ừ, cho dù là đồ giả, cũng không phải loại rẻ tiền, gia công thật là khéo, vừa

nhìn vào đã thấy không tầm thường." Lưu Quế Lan tỏ ra yêu thích, hận không thể đeo thử lên tay mình xem sao.

"Hừ, người nghèo bây giờ đúng là thích làm ra vẻ, có tiền thì mua đồ thật mà đeo, không có tiền cũng đừng đeo đồ giả rồi khoe khoang, thật là mất mặt!"

Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói sắc bén của Ngô Mật Nhi, mọi người đồng loạt nhìn về phía cánh cửa, đúng thật là cô ta, thời tiết tháng năm mặc dù không lạnh lắm, nhưng cũng không thích hợp để mặc váy, vậy mà cô ta chỉ mặc một váy công sở, hơn nữa còn cực kỳ ngắn.

"Hừ, sống phải có điểm dừng chứ, người nghèo thì sao, cái gì không phải của cô, có nhìn có hoài nó cũng không thể là của cô được. Có những thứ, đồng lương ít ỏi của mấy người làm vợ bé người ta còn không mua nổi nữa kia, có phải không Tĩnh Kỳ?" Vương Dĩnh cao ngạo lên mặt với Ngô Mật Nhi, sau đó cầm tay Vương Tĩnh Kỳ lên, làm ra vẻ thưởng thức bàn tay cô.

"Cô nói ai?"

"Tôi nói người nào à, đương nhiên là cái người không biết xấu hổ đi làm vợ bé của người ta rồi, cô tức giận cái gì, gấp gấp cái gì, đừng nói là cô chột dạ nha!" Kể từ lần Vương Tĩnh Kỳ dạy dỗ Ngô Mật Nhi, Vương Dĩnh giống như gặp được thần tượng, từ đó về sau mỗi lần đối mặt với Ngô Mật Nhi, cô ấy không sợ sệt nữa, chỉ cần Ngô Mật Nhi chọc tới cô ấy, cô ấy sẽ không nể mặt mà phản bác lại cô ta.

Kẻ yếu thường bị bắt nạt, ngay cả người ngang ngược như Ngô Mật Nhi cũng không ngoại lệ, vốn là cô ta ở đây rất phách lối, nhưng cũng phải dưng mào Vương Tĩnh Kỳ và Vương Dĩnh các cô.

"Hừ, tôi không rảnh để cãi nhau với loại người không có tư cách như cô!" Ngô Mật Nhi ngẩng cao đầu, xoay người rời khỏi văn phòng.

"A, cô đứng lại, cô nói ai không có tư cách? Cô mới là không có tư cách ấy, vào phòng làm việc của người khác cũng không biết gõ cửa, cô mà là giáo viên dạy cấp ba sao, đúng là dạy hư học trò mà!" Vương Dĩnh đi theo cô ta đến chỗ cánh cửa.

Mọi người đứng trong văn phòng trở mắt nhìn, chuyện gì đang xảy ra vậy, Ngô Mật Nhi đến đây làm cái gì, chưa nói gì đã đi rồi?

Vương Dĩnh đóng cửa lại, vừa đi vào vừa lầm bầm.

"Được rồi, cậu đừng cãi nhau với loại người như vậy mà tức giận làm gì, vô nghĩa." Vương Tĩnh Kỳ an ủi.

"Hừ, tớ mới không có rảnh như vậy!" Con tức của Vương Dĩnh tới nhanh mà đi cũng nhanh, đảo mắt lại bị chiếc nhẫn kim cương của Vương Tĩnh Kỳ hấp dẫn lực chú ý.

"Đây là đồ thật đúng không." Có bạn trai là thị trường, hẳn là không có khả năng đeo đồ giả.

Vương Tĩnh Kỳ sờ sờ cái mũi, không nói gì, chỉ im lặng.

Vương Dĩnh nhìn chiếc nhẫn đột nhiên kêu lên: "Hả, không lẽ cậu kết hôn rồi?"

Trong văn phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, sau đó mọi người bắt đầu ríu rít đặt câu hỏi: "Cô giáo Vương kết hôn rồi à, sao không nghe nói gì hết vậy?" "Cô giáo Vương có đôi tượng rồi sao?" "Cô giáo Vương. . ."

Vương Tĩnh Kỳ trợn mắt liếc Vương Dĩnh, sau đó nở nụ cười, nói với các giáo viên trong văn phòng.

"Các thầy cô, cuối tuần tôi và vị hôn phu muốn mời mọi người cùng ăn một bữa cơm rau dưa với chúng tôi, ở nhà hàng Nhất Nhị, nếu mọi người rảnh, chúng tôi rất vinh hạnh được đón tiếp mọi người."

"Ai chà, Tiểu Vương, cô thật sự kết hôn à, sao tới bây giờ còn chưa được nhìn thấy bạn trai của cô?"

"Khi nào thì cưới, điều kiện của nhà trai như thế nào?"

"Bạn trai cô làm việc ở đâu vậy?"

...

Mãi đến khi tiếng chuông vào lớp vang lên, Vương Tĩnh Kỳ mới được giải thoát, mấy thầy cô tám chuyện thật là quá lợi hại.

Tốc độ lan truyền tin tức trong trường học quả thật là không thể khinh

thường, mới có một tiết học trôi qua, Vương Tĩnh Kỳ còn chưa kịp bước xuống bục giảng, tất cả các thầy cô giáo của trường Nhất Trung, từ ban sơ trung đến ban cao trung, đều đã biết tin Vương Tĩnh Kỳ kết hôn.

Sau đó cũng không cần Vương Tĩnh Kỳ tự mình thông báo, ai cũng đều biết đây là cuộc hôn nhân thứ hai của cô, cho nên không có ý định tổ chức hôn lễ mà chỉ đi nghỉ tuần trăng mật, mà bây giờ đang ôn thi cho học sinh lớp mười hai, không thể làm chậm trễ chuyện học hành của các em được, cho nên cô đăng ký kết hôn trước, hoãn chuyến du lịch đến kỳ nghỉ hè. Còn chuyện mời khách ăn cơm thì đương nhiên là không bị hoãn, cuối tuần cô sẽ mời tất cả các thầy cô đến nhà hàng Nhất Nhị dùng cơm.

Vương Tĩnh Kỳ rất hài lòng với hiệu ứng bà tám của mọi người, không cần cô phải viện lý do, mọi người đã nghĩ sẵn giúp cô rồi.

Buổi chiều, Chu Cẩm Du đích thân lái xe đến trường Nhất Trung đón mấy cô bạn thân của Vương Tĩnh Kỳ về nhà, xem như là chính thức làm lễ ra mắt với các cô.

Chu Cẩm Du biết quan hệ của Vương Tĩnh Kỳ với nhà mẹ đẻ không được tốt lắm, chỉ có mấy cô bạn này là thân thiết nhất với cô, cho nên anh rất nể mặt các cô. Để bọn họ ngồi ở phòng khách nói chuyện, anh loay hoay trong bếp cả buổi, làm một bàn đầy đồ ăn.

Đương nhiên là anh được các cô hết lòng khen ngợi, đàn ông như Chu Cẩm Du mà biết nấu ăn rất hiếm có.

Chỉ có Vương Tĩnh Kỳ hiểu Chu Cẩm Du, với tài nấu nướng của anh, làm một đĩa cơm rang trứng thì cũng tạm được, nhưng nếu chỉ trong một đêm mà anh học được cách nấu tất cả những món ăn này, cô tuyệt đối sẽ không tin. Mặc dù vậy, cô cũng không vạch trần anh, dù gì cũng phải giữ chút mặt mũi cho chồng mình, chỉ là cả buổi cô cứ dùng vẻ mặt muốn cười mà không dám cười nhìn Chu Cẩm Du, anh chỉ giả vờ như không nhìn thấy, biểu hiện thật tốt trước mặt Tưởng Hi Văn các cô.

Nói theo cách của anh, đây chính là muốn giữ gìn thể diện cho vợ anh.

Chương 168: Lão Chu Là Một Đồng Chí Tốt

Sau một buổi tối được tiếp xúc, trong mắt Vương Dĩnh các cô đều cho rằng anh là người đàn ông hoàn hảo.

Theo như Vương Dĩnh mà nói thì, anh Chu là một người đàn ông tốt, nhìn một bàn đầy đồ ăn này của anh làm, rất có tiêu chuẩn, sau này cô nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Vương Tĩnh Kỳ thâm trọng tròn mắt trong lòng, giả tạo như vậy mà Vương Dĩnh cũng không nhận ra, cô thật là đau lòng vì chỉ số thông minh của cô ấy, mấy món này ở nhà có thể tự làm được sao, toàn là do Chu Cẩm Du muốn biểu hiện tốt trước mặt mọi người nên đặt nhà hàng làm sẵn. Chỉ có điều cái lưỡi của Vương Dĩnh rất là lợi hại, mấy món này đều là do đầu bếp có danh tiếng làm, mỗi một món giá cả cũng vô cùng xa xỉ.

Mà nếu nói theo cách của Trương Hi Văn, lão Chu nhà cô là một đồng chí tốt, mặc kệ bên ngoài oai phong thế nào, lúc ở nhà vẫn là một người đàn ông tốt, cả buổi tối không rời mắt khỏi Vương Tĩnh Kỳ, nhìn anh hết sức bảo vệ cô như vậy, các cô cũng thấy ngứa miệng.

Vương Tĩnh Kỳ một lần nữa thâm trọng tròn mắt trong lòng, Chu Cẩm Du chỉ giả bộ làm vậy cho cậu thấy thôi, cứ chỉ giả tạo như vậy, các cậu thật sự không phát hiện sao?

Còn nói theo cách của Từ Mộc Nghiê, anh Chu của cô cũng là một người chồng tốt, từ lúc các cô vào cửa đến giờ anh cứ loay hoay bận rộn các thứ, còn cô thì giống như ông Phật sống, chỉ ngồi trên ghế sofa không cần động một ngón tay, đã có anh Chu chuẩn bị đầy đủ cho cô, nào là bung trà pha nước, nào là gọt trái cây, người ta làm hết mọi thứ, một người chồng như vậy, rất là hiếm có.

Vương Tĩnh Kỳ thâm trọng tròn mắt vô số lần trong lòng, đó là do Chu Cẩm Du sợ con của anh ta mệt, vì cô có liên quan đến đứa bé nên cũng được coi trọng theo, chứ lúc trước làm gì mà được như bây giờ.

Mặc kệ như thế nào, buổi gặp mặt này cũng vô cùng thành công, Chu Cẩm

Du thu phục được ba cô bạn thân của Vương Tĩnh Kỳ, bọn họ cũng đồng ý với anh, lúc anh không có bên cạnh cô, bọn họ sẽ kiêm luôn chức quản gia, nhất định sẽ giúp Chu Cận Du bảo vệ Vương Tĩnh Kỳ thật tốt.

Đương nhiên là chuyện Vương Tĩnh Kỳ mang thai cũng không có giấu các cô, mấy tháng sau này còn cần các cô chiếu cố. Hơn nữa Chu Cận Du còn không thèm hỏi qua ý kiến của Vương Tĩnh Kỳ mà trực tiếp nói với Tưởng Hi Văn về chuyện dạy thêm.

Tình huống của Vương Tĩnh Kỳ bây giờ không thích hợp với cách dạy học liên tục từ sáng đến trưa ở lớp dạy thêm nữa, Tưởng Hi Văn là người thông minh sáng suốt nhất trong nhóm bốn người các cô, cho nên Chu Cận Du mới nói chuyện này với cô ấy để tìm cách, xem có thể tạm thời tìm một giáo viên khác đứng lớp thay hay không, không chia hoa hồng cũng không sao cả, chờ đến khi nào Vương Tĩnh Kỳ đi dạy lại được thì tiếp tục kiếm tiền cũng không sao.

Chu Cận Du không dám nói đề cho Vương Tĩnh Kỳ nghỉ việc, bởi vì anh biết cô rất coi trọng việc dạy thêm, không muốn làm cô tức giận, nên chỉ nói là xin cho cô tạm nghỉ một thời gian, chuyện sau này cứ tùy theo tình huống mà quyết định.

Tưởng Hi Văn không chút suy nghĩ liền đáp ứng, thị trường Chu đã nói như vậy rồi, đương nhiên là không sao. Và lại cô ấy là bạn thân với Vương Tĩnh Kỳ, cô ấy cũng muốn cô được khỏe mạnh, được hạnh phúc, thấy lão Chu coi trọng cô như vậy, là một người bạn thân, cô ấy rất vui mừng cho Tĩnh Kỳ.

Thời tiết của thành phố D mấy ngày nay hình như cũng cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của cặp vợ chồng nhà họ Chu, nhiệt độ luôn ở mức vừa phải, không mưa không gió.

Khoảng thời gian này xem ra là nhiệt độ thoải mái nhất ở thành phố phương Bắc.

"Anh thấy em mặc cái này có được không?" Vương Tĩnh Kỳ đi ra từ trong phòng ngủ, chồng nạnh hỏi ý kiến chồng mình.

Chu Cận Du nhìn thoáng qua, nhíu mày nói: "Không phải anh đã để sẵn quần áo cho em ở trên giường rồi sao, mặc bộ kia đi."

"Anh chuẩn bị quần áo cho em cái kiểu gì, lạnh muốn chết mà anh cho em

mặc váy, đũa bé của anh đông lạnh thì phải làm sao bây giờ!" Không phải là Vương Tĩnh Kỳ không thấy cái váy đó, chỉ là hai ngày trước cô vừa mới nhìn thấy cô ả Ngô Mật Nhi đáng ghét kia mặc váy, bây giờ mà mặc váy, cô cảm thấy rất xấu hổ.

"Yên tâm, bị đông lạnh cũng không có nhanh như vậy đâu, mau thay đồ đi." Chu Cẩm Du nhìn vợ mình đứng chỗ cánh cửa mè nheo, buồn cười nói: "Sao, muốn anh thay quần áo cho em có phải không?"

"Cút, đúng là không đứng đấy!" Vương Tĩnh Kỳ trợn mắt nhìn anh, nhanh chóng đi về phòng thay quần áo.

Buổi tối, Chu Cẩm Du trong bộ âu phục phẳng phiu, còn Vương Tĩnh Kỳ mặc bộ váy Chanel, hai người đứng cạnh nhau, trông vô cùng xứng đôi.

Xôn xao nói chuyện một hồi, khách khứa cũng đã tới đông đủ, bữa tiệc chính thức được bắt đầu.

Lúc hai người cùng nhau bước lên sân khấu, cả sảnh tiệc bắt đầu xì xào bàn tán.

Trong đó người bị kích động lớn nhất chính là hiệu trưởng Cao Phẩm Nghiêm, lúc đầu ông ta còn tưởng mình hoa mắt, làm sao thị trưởng Chu Cẩm Du lại xuất hiện ở chỗ này được cơ chứ, kết quả bây giờ hai người đi đến cạnh bàn tiệc, thì ra ông ta không có nhìn lầm.

"Thị trưởng Chu, thật là quá vinh hạnh, có thể gặp được anh ở chỗ này!" Cao Phẩm Nghiêm ưỡch một đứng phất dậy, kích động nắm lấy tay Chu Cẩm Du.

"Ha ha, họ Chu tôi đây rất hân hạnh được đón tiếp hiệu trưởng Cao đến dự tiệc cưới của chúng tôi. Mời ngài đừng khách sáo, lát nữa cứ tự nhiên ăn uống thoải mái!" Chu Cẩm Du vẫn luôn lịch sự duy trì nụ cười trên mặt. Lúc này Cao Phẩm Nghiêm mới phát hiện người phụ nữ đang cười tươi như hoa đứng bên cạnh Chu Cẩm Du chính là cô giáo Vương Tĩnh Kỳ của trường mình, đến lúc này mà ông ta còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, vậy cũng quá ngu ngốc rồi.

"Ha ha, thị trưởng Chu đúng là có mắt nhìn người, cô giáo Vương chính là một trong những giáo viên xuất sắc nhất của trường chúng ta, là người đã mang về cho trường rất nhiều vinh dự! Hơn nữa, cô giáo Vương không chỉ dạy giỏi, mà còn biết cách tạo sự đoàn kết giữa mọi người, xem giúp đỡ

người khách là niềm vui, không ngừng tìm tòi học hỏi cái mới, một giáo viên ưu tú như vậy, tất nhiên là phải nhanh chóng thăng cấp cho cô ấy... Tóm lại cô giáo Vương là một giáo viên cực kỳ ưu tú, ban lãnh đạo nhà trường chúng tôi đã quyết tâm bồi dưỡng cho cô ấy thật tốt rồi!" Cao Phẩm Nghiêm hết mực tán dương, trong lòng thâm nghĩ, từ khi nào mà cô giáo Tiểu Vương quyền rũ được vị thị trưởng Chu này?

Cao Phẩm Nghiêm nhanh chóng nhớ lại một lần duy nhất mà Chu Cẩm Du tới trường Nhất Trung để giám sát, nhớ lúc đó ban đầu tâm trạng Chu Cẩm Du không được tốt, nhưng lúc sau vừa nhìn thấy cô giáo Vương, nghe cô giảng một tiết học thì tâm tình trở nên rất tốt, nói chuyện cũng bớt căng thẳng hơn. Nghĩ tới đây, Cao Phẩm Nghiêm cười ha ha trong bụng, cô giáo Tiểu Vương đúng là thân hộ mệnh của mình!

Chu Cẩm Du nghe Cao Phẩm Nghiêm hết lòng khen ngợi, chỉ tùm tùm cười, vị hiệu trưởng Cao này coi như biết nịnh hót đúng chỗ.

Sau khi chào hỏi Cao Phẩm Nghiêm xong, Vương Tĩnh Kỳ nắm tay Chu Cẩm Du lên sân khấu, nói vài câu với mọi người, sau đó thêm một câu kinh điển là "mọi người ăn uống ngon miệng", bữa tiệc liền được khai vị.

"Em có muốn nghỉ ngơi một chút không, lát nữa chúng ta đi kính rượu tiếp." Trong phòng nghỉ, Chu Cẩm Du đang bóp vai cho vợ mình.

"Không cần, em không sao, vả lại một hồi nữa mọi người ăn uống xong đi về rồi chúng ta mới xuất hiện thì kỳ lắm." Vương Tĩnh Kỳ hưởng thụ sự phục vụ của chồng. Thật ra cô cực kỳ không muốn ra ngoài, nhưng lần này là bắt buộc, sớm muộn gì cũng phải đi, nên đi sớm thì tốt hơn.

"Yên tâm, bọn họ không có khả năng sẽ bỏ về trước đâu, vả lại bên ngoài còn có mấy người Tưởng Hi Văn cô ấy tiếp khách, em chỉ cần lo cho bản thân mình là được rồi." Bàn tay anh vẫn không mạnh không nhẹ xoa bóp vai cô.

"Ừm, vậy thì nghỉ ngơi ở đây một lát đi." Người ta cũng đã khuyên như vậy rồi, thôi thì cứ ngồi nghỉ một lát đi.

Cô có thể tưởng tượng được, các đồng nghiệp của cô ngoài kia lúc biết người đàn ông cô gả cho chính là thị trưởng Chu Cẩm Du, hai mắt của họ như muốn nổ tung, nếu mà còn chưa nhìn thấy Chu Cẩm Du đi ra chào hỏi bắt tay với bọn họ, chắc chắn bọn họ sẽ không chịu về. Cơ hội tốt như vậy mà không bắt

lấy, bọn họ đâu có ngu.

Đến khi hai người lại một lần nữa xuất hiện ở sảnh tiệc, đã là nửa tiếng sau, Vương Tĩnh Kỳ không chỉ nghỉ ngơi tốt, mà còn ăn chút đồ ăn lót dạ, bây giờ cô đã là phụ nữ có thai, không thể để mình nhịn đói.

Sau đó hai người đi lần lượt tới từng bàn để kính rượu, đương nhiên là Chu Cẩm Du uống nước sôi để nguội, còn Vương Tĩnh Kỳ uống nước ép hoa quả. Tốc độ di chuyển rất chậm, mỗi lần đến một bàn phải dừng lại rất lâu, bởi vì người nào cũng lôi kéo Chu Cẩm Du lại để tự giới thiệu về bản thân mình, rồi còn ca ngợi Vương Tĩnh Kỳ, cuối cùng là hàng tá những lời chúc phúc giống như là không cần tiền mà chỉ cần cặp đôi tân hôn được hạnh phúc =)) Tất cả mọi người đều tranh thủ thời gian có hạn, có thể để lại ấn tượng tốt với thị trường, để sau này còn có chỗ dựa mà nhờ cậy.

Chu Cẩm Du cũng không chê phiền phức, luôn giữ vững nụ cười nghe mọi người nịnh nọt, sau đó anh sẽ nói mấy câu khiêm tốn, nào là Tĩnh Kỳ nhà tôi có chút ngốc nghếch, sau này phiền các vị chiếu cố nhiều hơn, nào là tính tình Tĩnh Kỳ nhà tôi không được tốt lắm, sau này nếu có chỗ nào đắc tội phiền các vị hãy cân nhắc mà bỏ qua cho cô ấy, rồi còn là Tĩnh Kỳ nhà tôi vẫn còn trẻ tuổi, không có nhiều kinh nghiệm sống, phiền các vị chỉ bảo cô ấy nhiều một chút vân vân.

Lúc đầu được người khác khích lệ, Vương Tĩnh Kỳ còn giả bộ khó xử, càng về sau cô càng cảm thấy không có cảm giác gì, thực chất cô không có làm cái gì xứng đáng để được người khác khen ngợi hết, mà suốt mấy tiếng đồng hồ cứ liên tục nghe người ta ca tụng như vậy, cô cũng dần mất hết kiên nhẫn.

Tới mỗi một bàn nào cũng kéo dài lời thôi như vậy, tổng cộng mới có sáu bàn, mà hai người bọn họ đã phải đi mất một tiếng đồng hồ, vẫn còn chưa xong.

Vương Tĩnh Kỳ đứng lâu nên hơi mỏi, hết dồn trọng tâm qua chân phải, lại chuyển sang chân trái, lần lượt đổi qua đổi lại để chịu lực.

"Mệt rồi sao?" Rốt cuộc cũng xong một bàn, còn có hai bàn nữa là hoàn tất, Chu Cẩm Du vừa dặt tay Vương Tĩnh Kỳ đi qua bàn khác vừa nhỏ giọng hỏi.

"Ừ, đứng lâu nên đau gót chân." Vương Tĩnh Kỳ có chút không vui, mặc dù bữa tiệc lần này là để chiêu đãi các đồng nghiệp của mình, nhưng tất cả mọi người đều một lòng đặt hết sự chú ý lên người chú rể, làm cô dâu phải chờ

đợi rất là nhàm chán. Mà cũng là bởi vì chú rể, bữa tiệc cưới này đáng ra phải sớm ăn xong rồi chứ đâu có kéo dài tới bây giờ, nhìn vẻ mặt kích động của mọi người, chắc chắn một hồi nữa bữa tiệc này sẽ không chỉ dừng lại ở đây.

"Vậy để cho Mộc Nghiên đưa em vào phòng nghỉ nghỉ ngơi một lát đi, đừng cố sức." Chu Cẩn Du dừng lại, mặc kệ khách khứa ngồi ở cái bàn tiếp theo đang giương ánh mắt chờ đợi nhìn anh, dứt khoát gọi Từ Mộc Nghiên đến.

"Không cần, chỉ còn có hai bàn thôi, em đứng thêm một chút nữa là được rồi. Vả lại bây giờ em mà không đi kính rượu lại để người khác xoi mói nữa." Vương Tĩnh Kỳ muốn đi nghỉ ngơi, nhưng lại cảm thấy xấu hổ, dù sao cô cũng là nhân vật chính của hôm nay.

Chu Cẩn Du thấp giọng cười: "Em cảm thấy bọn họ chờ em đi kính rượu hay là chờ anh? Không cần phải cố sức, làm mệt con anh, có hai bàn nữa thôi để mình anh đi là được rồi."

Vương Tĩnh Kỳ nghĩ cũng đúng, cô đi theo chỉ làm nèn thôi, đoán chừng cô có đi theo hay không bọn họ còn không thèm để ý.

Cho nên cô nghe lời đi theo Từ Mộc Nghiên vào phòng nghỉ, ui da, chân cô đau quá trời.

Sau đó một mình Chu Cẩn Du đi kính rượu hai bàn còn lại, mọi người hỏi cô giáo Vương Tĩnh Kỳ đâu, anh chỉ tùy tiện tìm một lý do trả lời qua loa.

Chương 169: Phát Tài

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Chu Cận Du lái xe đưa Vương Tĩnh Kỳ về, tới nhà đã là hơn chín giờ tối. Vương Tĩnh Kỳ cởi giày, chuyện đầu tiên cô làm sau khi vào nhà là nhanh chóng ngồi lên ghế sofa, cầm túi xách, đổ toàn bộ thiệp mừng ra ngoài.

"Phát tài, phát tài rồi!" Vương Tĩnh Kỳ xác nhận tất cả thiệp mừng đều đã rớt ra ngoài, bắt đầu mở từng cái ra đếm tiền.

Lúc Chu Cận Du bung ly sữa mới hâm nóng từ trong phòng bếp ra cho cô, liền nhìn thấy cảnh này.

"Ha ha, em đã là nữ đại gia rồi, còn để ý chút tiền này hay sao!"

"Không giống nhau, những thứ kia vốn không phải là của em, còn cái này là được người ta tặng!" Vương Tĩnh Kỳ không thèm ngẩng đầu lên, tập trung mở thiệp đếm tiền.

"Mà cũng không phải là chút tiền đâu, anh có biết người ta đi bao nhiêu tiền không?" Vương Tĩnh Kỳ bốt chút thời gian hỏi anh.

Bây giờ đồng nghiệp hay bạn bè bình thường đi ăn cưới cũng bỏ thiệp khoảng 50 hay 100 thôi, còn tiền mừng cưới lần này của cô, từ nãy giờ vẫn chưa thấy cái nào dưới 200.

"Bao nhiêu?" Chu Cận Du không chút để ý hỏi cô.

"Ít nhất là 200, còn có mấy cái tới 500 lận!" Vương Tĩnh Kỳ thầm cảm thán trong lòng, mấy người này lỗ vốn rồi.

"Mới có một chút như vậy đã thỏa mãn rồi, đó là do anh không muốn làm lớn thôi, nếu chúng ta mà thực sự tổ chức hôn lễ, số tiền em thu được hôm nay làm sao mà đủ trình độ để so sánh!" Chu Cận Du cười nhạo cô không có kiên thức.

Wương Tĩnh Kỳ liếc anh một cái, chậm rãi nói: "Anh đừng có lợi dụng chức quyền để nhận tiền của người khác được không, em là người dân bình thường, muốn được sống an ổn qua ngày."

Đời trước trên mạng đưa rất nhiều tin tức về việc các cán bộ nhà nước mượn chuyện vui của mình để thu lợi từ tiền của người khác, cuối cùng bọn họ đều không có kết quả tốt, phải bị tạm thời đình chỉ công tác để điều tra, mà hầu hết những người đó đều có liên quan đến mấy vụ lập liêm, chỉ cần có thanh tra nhúng tay vào, bọn họ sẽ bị lộ tẩy. Một khi bị điều tra rồi, kết cục cũng có thể dự đoán được.

"Em phải biết rằng nước quá trong ắt không có cá, đứng ở vị trí này, bọn họ buộc lòng phải nhận hối lộ của người ta, nếu không cuộc sống của bọn họ sẽ rất khó khăn. Không phải là người ta không muốn sống yên ổn, mà là cái gì cũng có cái giá của nó, chỉ cần nắm chắc được phần thắng trong tay, thì không cần phải lo nữa." Chu Cận Du kiên nhẫn giải thích cho cô, dù gì sau này cô cũng là phu nhân thị trưởng, sớm muộn cũng phải đối mặt với những chuyện như vậy.

Vương Tĩnh Kỳ cũng biết, nếu như mình đã xác định sẽ ở bên cạnh Chu Cận Du, khẳng định cũng không tránh khỏi chuyện này, nên cô cũng không tranh luận với anh, yên lặng đếm tiền.

Do thứ Hai còn phải đãi tiệc mời đồng nghiệp của Chu Cận Du, nên Vương Tĩnh Kỳ nghỉ làm một ngày, vừa đi làm vừa bận bịu đãi tiệc sẽ rất mệt mỏi.

Buổi tối hôm đó, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy mời đồng nghiệp của Chu Cận Du ăn cơm còn vất vả hơn so với mời đồng nghiệp của cô, đừng nói là mấy ánh mắt hâm mộ ghen ghét cứ nhìn chằm chằm cô, chỉ mấy vị lãnh đạo cấp cao ngồi trên bàn tiệc cũng làm cho Vương Tĩnh Kỳ cực kỳ khản trương rồi.

Sống được hai kiếp, trước giờ cô chỉ mới nhìn thấy một vị lãnh đạo cấp cao duy nhất là Chu Cận Du.

Vất vả cả buổi tối cũng được đền đáp, mấy người làm cán bộ nhà nước ra tay rất hào phóng, Vương Tĩnh Kỳ lấy tiền từ trong thiệp mừng ra nhét đầy túi xách còn không đủ, có thể tưởng tượng được số tiền đó nhiều cỡ nào, giá trị lớn cỡ nào.

Vương Tĩnh Kỳ vỗ vỗ lên tấm thẻ ngân hàng của mình, nói: "Không ngờ đãi tiệc kết hôn cũng có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, chúng ta đãi hai buổi, số tiền này cũng đủ để mua sữa tã cho con đến năm nó ba tuổi luôn ấy!"

Vốn là Chu Cận Du muốn cho Vương Tĩnh Kỳ nghỉ thêm ngày thứ Ba nữa,

dù sao đã hai ngày nay cô không được nghỉ ngơi tốt, sợ sức khỏe cô không chịu nổi.

Nhưng Vương Tĩnh Kỳ kiên quyết phản đối, thứ nhất là cô cảm thấy bản thân mình rất khỏe mạnh, không cần thiết phải ở nhà nghỉ ngơi, thứ hai là cô mới vừa công bố chuyện chồng cô chính là thị trưởng với mọi người, bây giờ mà xin nghỉ, người ta lại cho rằng cô đang khoe khoang.

Cho nên sáng sớm thứ Ba, Vương Tĩnh Kỳ phấn chấn ngồi xe Audi đi làm, bây giờ quan hệ của hai người đã được công khai, cho nên xe Audi chạy thẳng đến trước của trường Nhất Trung.

"Em phải chú ý nghỉ ngơi một chút, nếu gặp rắc rối gì, nhất định phải gọi điện thoại cho anh, đừng có cố sức." Chu Cẩm Du lại bắt đầu lái nhai dận dỏ.

"Ừ, biết rồi, biết rồi, em là người lớn, anh không cần lo cho em."

"Haiz, lớn rồi mà lúc nào cũng tùy hứng, anh có thể không lo lắng sao." Chu Cẩm Du thở dài, anh cảm thấy như mới qua có mấy ngày mà anh đã biến thành ông cụ non rồi, mặc dù anh rất xem thường hành vi của mình, nhưng mỗi lần thấy cô như vậy, anh vẫn không khống chế được mình, giống như bây giờ, nếu anh không dận dỏ cô tí mĩ, trong lòng anh sẽ cảm thấy rất bứt rứt.

Vương Tĩnh Kỳ bước vào trường liền nhận được sự hoan nghênh mà trước giờ chưa từng có.

Mọi người vừa nhìn thấy cô đều chủ động lên tiếng chào hỏi, thuận tiện hỏi thăm cô vài câu, khích lệ vào câu, rồi còn hỏi mấy vấn đề liên quan đến công việc, làm cô cảm thấy như mình sắp được lên chức hiệu trưởng vậy, mọi người nhiệt tình quá đi.

Rốt cuộc cũng đi tới phòng làm việc, các đồng nghiệp trong văn phòng đều nhiệt tình như nhau, thay phiên nhau tra hỏi chuyện tình sử giữa cô và anh, rồi còn khen ngợi Chu Cẩm Du từ đầu tới chân giống như anh không có chút tì vết nào.

Vương Tĩnh Kỳ mất gần hết cả buổi sáng mới làm dịu được lòng hiếu kỳ sục sôi của các đồng nghiệp, lau mồ hôi ngồi trước bàn làm việc của mình, nhỏ giọng thì thầm với Vương Dĩnh: "Nếu như sớm biết như vậy, tớ thà nghe theo lời lão Chu, nghỉ thêm vài ngày ở nhà, hừ, mấy thầy cô cũng nhiệt tình

ghê."

Vương Dĩnh ngồi bên cạnh cười: "Đương nhiên rồi, cậu không thấy sao, mấy người hôm nay bắt chuyện với cậu trước là những người có đi dự tiệc, còn mấy người lúc sau hòa theo nịnh hót cậu, toàn là mấy người không có đi!"

"Ồ, đúng là như vậy!" Vương Tĩnh Kỳ nghe cô ấy nói như vậy, ngẫm lại thấy cũng đúng, lúc sau có mấy người tới giải thích với cô là hội cuối tuần có việc bận nên không tới dự tiệc của cô được, rồi còn bỏ sung tiền mừng lại cho cô, nói là hôm nào có cơ hội, bọn họ sẽ mời hai vợ chồng cô ăn một bữa cơm.

Chỉ có điều Vương Tĩnh Kỳ lập tức nghi ngờ nói: "Sao cậu biết?" Không phải là Vương Tĩnh Kỳ nghi ngờ cô ấy, mà thật sự là loại người nhanh mồm như vậy, thường không có năng lực quan sát tốt.

"Ha ha, hội này cậu còn đang bị mọi người vây quanh, cho nên không có thấy Hi Văn và Mộc Nghiên đến đây!" Vương Dĩnh đắc ý nói.

"Vậy sao, các cậu ấy tới đây làm gì? Tìm tớ à, có chuyện gì?" Quả thật là Vương Tĩnh Kỳ không nhìn thấy.

"Tới nhìn cậu rồi nhanh chóng rời đi thôi, còn có chuyện gì thì..." Vương Dĩnh thần thần bí bí nhìn xung quanh một chút, sau đó mới nói nhỏ: "Hôm qua cậu không có đi làm nên không biết, hôm bữa Ngô Mật Nhi không có đi dự tiệc, thứ Hai đi làm không biết nghe ai kể chồng cậu chính là Chu Cẩm Du, cô ta liền đứng ngồi không yên. Nghe mấy người làm cùng phòng với cô ta nói, sắc mặt cô ta thiếu điều muốn biến thành cái bảng pha màu luôn, ha ha!" Vương Dĩnh vừa nghĩ tới cảnh tượng đó đã không nhịn được mà cười ha hả.

"Hi Văn đã nói, cô ả Ngô Mật Nhi kia khẳng định sẽ hành động, cho nên vội vàng đến đây để cảnh báo cậu trước, kéo cậu lại phải chịu thiệt thòi. Kết quả các cậu ấy vừa đến đây thấy cậu bề bộn nhiều việc, đoán chừng cô ả Ngô Mật Nhi kia cho dù có muốn đến gây rối cũng không chen chân vào được, cho nên liền giao nhiệm vụ gian khổ này cho tớ." Vương Dĩnh nói xong lại bắt đầu tự đắc.

"Hây da, vất vả cho cậu rồi." Vương Tĩnh Kỳ buồn cười nhìn vẻ mặt của cô ấy nói một câu khen ngợi.

"Không cần phải đau lòng, bồi thường cho tở là được." Vương Dĩnh nói xong, hai con mắt liếc tới liếc lui trên người Vương Tĩnh Kỳ.

"Được rồi, lát nữa tở sẽ gọi điện thoại cho lão Chu nhà tở, báo cáo công trạng to lớn của cậu được chưa." Vương Tĩnh Kỳ bắt đầu nói.

Hôm đó ăn tối ở nhà cô, các cô đều đã lưu lại số điện thoại riêng của Chu Cẩm Du, bây giờ là đang muốn cô nói tốt cho bọn họ đây mà.

"Ha ha, tở cũng không có làm cái gì, đừng làm phiền lão Chu nhà cậu, chỉ cần bớt thời giờ làm cho chúng tở một bữa ăn ngon là được!" Vương Dĩnh xấu hổ nói.

Hừ, mục đích của cô ấy vẫn là muốn được ăn.

Có vài người, không nên nói sau lưng người ta, Vương Dĩnh vừa mới nói chuyện của Ngô Mật Nhi cho Vương Tĩnh Kỳ nghe xong, Ngô Mật Nhi đã nhanh chóng tìm đến cô.

Nhưng không giống với những gì các cô đã suy đoán, Ngô Mật Nhi không có tìm cô để gây phiền phức, mà mang theo gương mặt tươi tắn tới làm lành.

Đúng là làm khó cô, trong mắt cô ta tràn đầy sự không cam lòng, nhưng trên mặt vẫn giả vờ như rất cao hứng, nói một đằng nghĩ một nẻo, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng người ta thường nói đánh kẻ chạy đi chứ không đánh người chạy lại, nếu người ta đã chủ động cầu hòa rồi, cô cũng không cần thiết phải tỏ ra không thỏa hiệp, làm lành thì làm lành, dù sao cô và Ngô Mật Nhi cũng không thường hay tiếp xúc.

Chỉ có điều Vương Tĩnh Kỳ đã xem nhẹ thủ đoạn của Ngô Mật Nhi, ngày thứ Tư, lúc Chu Cẩm Du đứng trước cổng trường Nhất Trung để đón cô thì tình cờ gặp được Ngô Mật Nhi, cô liền biết tâm tư của người phụ nữ này không tầm thường.

Sau khi Vương Tĩnh Kỳ về nhà, vẻ mặt cô cười như không cười nhìn Chu Cẩm Du: "Thế giới này thật là không công bằng, em đã kết hôn rồi, cho nên lúc nào cũng giữ khoảng cách với đám ruồi đục kia xa một thước, còn anh cũng kết hôn mà sức quyến rũ vẫn không hề thuyên giảm, lần này là em bắt gặp được, chứ mấy lần khác không nhìn thấy, có phải một đồng lớn mấy cô

gái trẻ tuổi hết người này tới người khác lần lượt nhào vào trong lòng anh có phải không!"

Chu Cận Du nhú mày nhìn cô, xoay người rời đi.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn anh bỏ đi, uất ức đỏ hai mắt, anh đã từng nói sau này sẽ luôn nghe theo lời cô, không làm cô tức giận nữa, đều con mẹ nó lừa gạt, bây giờ cũng mới kết hôn có được bao lâu đâu, mà anh đã bày ra khuôn mặt nhăn nhó với cô như vậy. Vương Tĩnh Kỳ nghĩ đến tương lai bi thảm của mình, không khỏi đau buồn.

"Này, làm sao vậy, anh mới quay đi một chút mà em thành ra như vậy là sao?" Chu Cận Du đi ra từ trong phòng bếp, liền nhìn thấy vợ mình đang ngồi khóc trên ghế sofa.

Vương Tĩnh Kỳ không nói gì, chỉ khóc nức nở nhìn anh.

Chu Cận Du không chịu nổi ôm cô vào lòng, vỗ vỗ lưng cô nói: "Em muốn anh phải làm sao đây, người gây chuyện là em, mà người tức giận cũng là em!"

"Haiz, sao càng nói em càng khóc vậy, được rồi, được rồi, đừng khóc, anh mới đi ép nước trái cây cho em, không phải là không thèm để ý tới em, đừng nóng giận, cũng đừng uất ức! Chuyên gia nói rằng phụ nữ có thai uống thức uống có chứa nhiều vitamin B rất tốt, có thể không chế được cảm xúc thất thường, ngoan uống ly nước này đi."

Chu Cận Du vừa dụ vừa dỗ khiến người phụ nữ trong lòng anh rốt cuộc cũng tươi cười trở lại, anh còn phải thề để bảo đảm với cô, vĩnh viễn chung thủy với chỉ một mình cô, tuyệt đối không có người khác xen vào, lúc này mới hoàn toàn trấn an được cô.

Anh xoay người lại lén lau mồ hôi trên trán mình, trong lòng thầm vẽ một dấu chéo thật to lên cái tên Ngô Mật Nhi, họa là do cô ta gây ra, cuối cùng lại để anh phải gánh vác, có ấn tượng tốt với cô ta mới là lạ.

Chương 170: Về Nhà Mẹ Đẻ (Một)

Một ngày chủ nhật nữa lại đến, cuối tuần này Chu Cẩm Du và Vương Tĩnh Kỳ có một nhiệm vụ quan trọng cần phải hoàn thành, đó là phải về nhà họ Vương để gặp ba mẹ cô.

Dù sao ba Vương và mẹ Vương cũng là người thân của Vương Tĩnh Kỳ, lúc trước hai người chỉ là người yêu cho nên không nói cho bọn họ, nhưng bây giờ kết hôn rồi, con của hai người cũng sắp sửa được sinh ra, cho nên không thể không nói với bọn họ một tiếng.

"Thật sự quyết định muốn đi, anh chắc là mình sẽ không hối hận chứ?" Lúc chuẩn bị ra khỏi cửa, Vương Tĩnh Kỳ trịnh trọng hỏi Chu Cẩm Du thêm một lần.

Kỳ thật hoàn toàn có thể tưởng tượng ra tình huống xảy ra lúc đến nhà họ Vương, nếu không nói ra thân phận của Chu Cẩm Du, đoán chừng hai người sẽ bị ba Vương đánh một trận rồi đuổi ra ngoài, nhưng nếu nói ra thân phận của anh, về sau khẳng định sẽ có thêm không ít phiền phức, đừng nói là ai, chính là cái người chị dâu kia sẽ bắt Chu Cẩm Du tìm công việc tốt cho chị ta và anh cô, mà cái này còn chưa nói, với tính cách hay khoe khoang của ba cô và chị dâu, đi đâu cũng mồm mép ba hoa, chắc chắn lại rước về không ít phiền toái.

"Thả lỏng đi, anh còn không sợ, em sợ cái gì!" Chu Cẩm Du vô cùng bình tĩnh, nếu đã cưới con gái của nhà họ Vương, thì không việc gì anh phải lén lút, anh biết rất rõ vợ anh đang lo lắng về cái gì, nhưng anh tin tưởng, anh có thể giải quyết tốt mọi chuyện ở nhà họ Vương.

Hai người lái xe đến dưới khu nhà họ Vương, Vương Tĩnh Kỳ còn chưa từ bỏ ý định mà hỏi lại anh thêm một lần nữa, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, lúc này cô mới chậm rì rì dẫn anh đi vào khu chung cư, lên mấy tầng lầu.

Hít sâu một hơi, cô gõ cửa cóc cóc mấy cái.

"Tới liền!" Một giọng nữ từ trong nhà truyền ra.

Vương Tĩnh Kỳ biết đó là giọng của mẹ cô.

Quả nhiên lúc cánh cửa mở ra, mẹ Vương đang mặc tạp dề, đứng trước cửa nhìn hai người.

"Mẹ, con về nhà thăm ba mẹ rồi." Vương Tĩnh Kỳ nói.

"Tốt tốt tốt, về nhà là tốt rồi! Vị này chính là..." Mẹ Vương nhìn người đàn ông đứng bên cạnh con gái mình.

Vương Tĩnh Kỳ dừng lại một chút, nhìn Chu Cẩm Du, nhận được ánh mắt cổ vũ của anh, nói: "Mẹ, con kết hôn rồi. Đây là chồng con, Chu Cẩm Du."

Chu Cẩm Du lập tức nhiệt tình nói với mẹ Vương: "Mẹ, con tên là Chu Cẩm Du, mẹ cứ gọi con là Cẩm Du là được rồi, vốn là con định sớm dẫn Tĩnh Kỳ về đây thăm ba mẹ, nhưng do công việc khá bận rộn, không thể nào sắp xếp thời gian, hiếm khi mới được rảnh rỗi, cho nên con và Tĩnh Kỳ liền về nhà!"

Mẹ Vương bị hoảng sợ bởi tin tức bất ngờ này của con gái mình, cũng đồng thời giật thót tim bởi tiếng kêu của cô con dâu.

"Mẹ, ai tới vậy?" Giọng nói của chị dâu vang lên từ trong nhà.

Lúc này mẹ Vương mới hoàn hồn, sực nhớ ra con gái và con rể còn đang đứng ngoài cửa: "Tới tới tới, mau vào nhà đi!"

Vương Tĩnh Kỳ và Chu Cẩm Du cùng nhau vào trong.

Vừa vào phòng khách đã nhìn thấy chị dâu Triệu Bình đang thoải mái ngồi trên ghế sofa, để cái mâm đựng trái cây kế bên, bên trong là quả táo đã gọt vỏ.

Xem ra những tháng ngày chị ta dưỡng thai ở nhà họ Vương rất thoải mái.

Triệu Bình nhìn thấy người tới chính là em chồng, có thêm Chu Cẩm Du đi theo ở phía sau, lại nhìn thấy mấy món đồ Chu Cẩm Du đang cầm trong tay, chị ta liền nhanh chóng đứng lên, sau đó giống như nhớ tới thân phận hiện tại của mình, tự nhiên tỏ vẻ yếu đuối, một tay chống nạnh, một tay đỡ cái bụng, bộ dạng "liều rữ trong gió".

"Ai chà, thì ra là Tĩnh Kỳ đã về, vị này là ai vậy?"

"Chị dâu, em kết hôn rồi, hôm nay dẫn theo Chu Cận Du về đây thăm ba mẹ, Cận Du đây là chị dâu của em." Vương Tĩnh Kỳ đơn giản giới thiệu với hai người.

Chu Cận Du không có tỏ vẻ nhiệt tình với chị dâu như đối với mẹ Vương, chỉ khẽ gật đầu, xem như là chào hỏi.

"Vậy sao, thật là mừng cho em, em không biết đâu, mấy ngày này mặc dù chị mang thai, nhưng lúc nào chị cũng lo lắng hết, nghĩ Tĩnh Kỳ một mình lông bông ở ngoài, chị rất đau lòng, bây giờ thì tốt rồi, em đã tìm được người khác, coi như là chị không có lo lắng vô ích!" Triệu Bình nhìn thấy hai chữ Mao Đài chói lọi, ra sức lừa dối cô em chồng.

Cô thật không hiểu nổi, mỗi lần chị ta mở miệng ra, lời hay ý đẹp cỡ nào cũng bị bóp méo. Cái gì mà lông bông ở ngoài, xem cô là cô hôn các đàn hay sao, rồi cái gì mà tìm được người khác, sợ Chu Cận Du không biết cô đã từng ly hôn à.

Vương Tĩnh Kỳ và Chu Cận Du đều không nói gì, Triệu Bình cũng mặc kệ, thấy hai người không chịu chủ động, chị ta trực tiếp nhận lấy mấy món đồ trong tay Chu Cận Du: "Ai chà, nhìn xem, các em tới đây là được rồi, còn mang theo quà cáp làm gì, có phải người ngoài đâu!"

Vương Tĩnh Kỳ không quen nhìn bộ dạng diễn kịch của chị ta, châm chọc: "Chị dâu đừng tự tay nhận mấy thứ này làm gì, em nghe nói bây giờ chị đang mang thai, đừng quá mệt mỏi!"

Vương Tĩnh Kỳ biết kể từ lúc chị ta mang thai, chị ta liền tự phong cho mình chức Đại Công Thần của nhà họ Vương, không thèm đi làm nữa mà dứt khoát nghỉ việc, ở nhà để ba Vương nuôi, để mẹ Vương hầu hạ.

Triệu Bình cũng không thèm quan tâm câu nói này của Vương Tĩnh Kỳ, sau khi nhận hết mấy món quà vào tay mình rồi, mới nói: "Tĩnh Kỳ em không biết sao, bây giờ chị dâu đang vui nên tinh thần phấn chấn, vừa nhìn thấy hai em đến đây, thân thể chị cũng nhẹ nhõm hẳn ra, xách chút đồ này không có việc gì!" Vương Tĩnh Kỳ nhìn Chu Cận Du bĩu môi tỏ vẻ thua cuộc, so tài với người chị dâu không biết xấu hổ này, cô xin được đầu hàng.

Triệu Bình rồi rít mời hai người bọn họ: "Mau ngồi mau ngồi, có phải là người ngoài đâu, khách sáo làm cái gì, lát nữa ba và anh em đều sẽ về nhà, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm!"

Triệu Bình ngoài miệng thì mời như vậy, nhưng hai mắt lại không tách ra khỏi đồng quà cáp kia được.

Lần này cô em chồng về nhà mua đồ cũng không tệ, hai bình Mao Đài này giá cũng hơn một ngàn, với hai cây thuốc lá, hây da toàn là chữ tiếng anh, chị ta đọc không hiểu gì, chỉ có điều nhìn bao bì bên ngoài, chắc giá tiền cũng không rẻ, còn cái túi giấy này nữa, là hai cái áo lông, chị ta nhìn kỹ nhãn hiệu, thì ra là áo khoác lông cừu, một cái của nam một cái của nữ, vừa vặn cho chị ta và chồng mỗi người một cái, Triệu Bình nghĩ đến đây mà ngất ngây trong lòng.

Vương Tĩnh Kỳ thương hại nhìn chị dâu mình, cô đã sớm biết chị ta ở nhà, cho nên mới chọn loại áo khoác lông cừu này, hai món này lựa theo số đo của ba mẹ, chị ta có muốn mặc cũng không được.

Hai người ngồi trên ghế sofa nhìn nhau, mẹ Vương ra mở cửa cho bọn họ xong lại vào phòng bếp tiếp tục nấu ăn, còn người chị dâu thì đang chăm chú lấy đồ bọn họ mang đến ra xem, hiện tại hai người họ giống như bị người ta lãng quên.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn phòng bếp, lại nhìn chị dâu, chần chờ một lát, cuối cùng quyết định nói nhỏ với Chu Cận Du: "Em mở ti vi, anh ngồi đây xem có được không, em vào bếp giúp mẹ nấu cơm."

"Hiện tại trong người em cảm thấy thế nào, không thì em cứ ngồi đây xem ti vi đi, anh vào phòng bếp giúp mẹ." Chu Cận Du nhú mày.

"Không cần, không cần, mẹ em mà thấy anh vào bếp cũng sẽ đuổi ra ngoài thôi, vả lại thân thể em rất khỏe mạnh, không có chuyện gì đâu." Vương Tĩnh Kỳ nói xong, đứng dậy mở ti vi trong phòng khách, lấy điều khiển từ xa đưa cho Chu Cận Du, sau đó nói với Triệu Bình còn đang bận rộn: "Chị dâu, em vào bếp xem mẹ nấu ăn tới đâu rồi."

"Ừ, đi đi." Triệu Bình không kiên nhẫn phát tay nói.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không thèm để ý chị ta, đi thẳng vào trong bếp.

"Mẹ, để con xào cho." Vương Tĩnh Kỳ vừa vào bếp đã nhìn thấy mẹ cô đang bỏ dầu vào chảo chuẩn bị xào rau.

Mẹ Vương quay đầu nhìn cô, nói: "Không cần, con vào phòng khách ngồi đi, ở đây nhiều khói dầu, không cần thận dầu bị văng vào quần áo, bộ đồ của con cũng coi như xong. Ủa, hôm nay con mặc đồ đẹp nhỉ!"

Bây giờ mẹ Vương mới để ý bộ đồ hôm nay con gái mình mặc rất đẹp, quần áo thơm tất nên người cũng mới lạ hẳn ra.

"Không sao đâu, con cẩn thận một chút là được rồi." Vương Tĩnh Kỳ đi lại cầm lấy cái sạn trong tay mẹ Vương, sau đó đứng vào vị trí của bà, bắt đầu xào rau.

Mẹ Vương thấy con gái giành, cũng không đòi lại, đứng qua một bên lau mồ hôi, sau đó mới rảnh rỗi quan tâm tới đứa con gái bỏ nhà đi bụi này.

"Tĩnh Kỳ, đối tượng này của con làm nghề gì vậy, quen nhau từ hồi nào, đăng ký chưa?" Mẹ Vương có một đồng câu hỏi muốn hỏi cô.

"Mẹ, anh ấy là nhân viên công vụ, tụi con quen nhau được nửa năm, hai người đều cảm thấy rất hài lòng về nhau, cho nên quyết định kết hôn, tụi con đã đăng ký rồi." Vương Tĩnh Kỳ đã sớm nghĩ ra lý do để thoái thác.

"Vậy bây giờ hai đứa muốn về đây để bàn chuyện cưới hỏi sao?" Mẹ Vương cho là hai người muốn tổ chức hôn lễ, cần hỏi ý kiến người lớn.

"Không có, tụi con thương lượng với nhau rồi, con kết hôn lần thứ hai, cho nên sẽ không tổ chức hôn lễ, chỉ chọn ngày làm bữa tiệc nhỏ chiêu đãi bạn bè ăn uống là xong, tụi con cũng đã đãi tiệc mời đồng nghiệp của hai bên rồi."

"Khoan đã, con bé này, sao lại không hiểu chuyện như vậy chứ, chuyện lớn như vậy, mà hai đứa lại tự ý quyết định!" Đương nhiên là mẹ Vương vô cùng bất mãn về quyết định này của hai người, con gái bà đã có một lần đăng ký kết hôn mà không làm hôn lễ, sau lại ly hôn, bây giờ kết hôn lần thứ hai, cưới người đàn ông khác mà cũng không làm hôn lễ, con gái ít nhất cũng phải được một lần trong đời làm cô dâu chứ.

Vương Tĩnh Kỳ không nói gì, cô biết mẹ cô đang đau lòng.

"Vậy hai đứa kết hôn, bên nhà trai có mua nhà mới cho hai đứa không, bọn họ cho con bao nhiêu tiền để mua sắm đồ đạc?" Mẹ Vương tiếp tục hỏi.

"Mẹ, ba mẹ anh ấy không có ở thành phố D..."

Không đợi Vương Tĩnh Kỳ nói xong, mẹ Vương đã cắt đứt: "Cái gì, gia đình bọn họ ở nơi khác! Tĩnh Kỳ à không phải là mẹ ham giàu chê nghèo, nhưng con phải biết, nếu con đã quyết định ở cùng với cậu ta, vậy phải gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng rồi, con cũng biết tính tình của ba con đó, không có khả năng ông ấy sẽ giúp đỡ con, mà trong tay mẹ cũng không có nhiều tiền, về sao các con phải làm sao bây giờ..."

"Mẹ, mẹ hãy nghe con nói xong đã, mặc dù gia đình anh ấy ở nơi khác, nhưng tụi con cũng có nhà riêng, mẹ đừng lo lắng!" Vương Tĩnh Kỳ biết mẹ Vương nói như vậy cũng là vì muốn tốt cho cô.

"Có nhà riêng thì được, có nhà riêng là tốt rồi!" Trong suy nghĩ của mẹ Vương, cái khác đều là thứ yếu, lập gia đình phải có nhà riêng, như vậy vợ chồng mới duy trì được.

Sau đó, mẹ Vương hỏi thêm một vài thông tin về gia cảnh nhà Chu Cận Du, cái gì có thể nói Vương Tĩnh Kỳ đều nói, còn lại chỉ nói qua loa cho xong.

Hai người làm cơm xong, ba Vương và Vương Tuấn Kỳ cũng về đến nhà.

Chương 171: Về Nhà Mẹ Đẻ (Hai)

Ba Vương về đến nhà nhìn thấy người đàn ông xa lạ ngồi trong nhà mình thì không có phản ứng gì, nhưng vừa nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ đi ra từ trong phòng bếp, chân mày ông liền nhíu lại.

Triệu Bình rất thức thời, thấy sắc mặt ba chồng mình thay đổi, sợ ông sẽ đuổi người ra khỏi nhà, lỡ làm em chồng tức giận, lấy lại mấy thứ vừa mới mang tới thì phải làm sao bây giờ.

"Ba, ba về rồi, mau đến xem, đây chính là bạn trai của Tĩnh Kỳ, lần này đến đây mang rất nhiều quà cáp đến, là để thăm ba đó!" Triệu Bình cố tình nhấn mạnh hai chữ quà cáp, hơn nữa còn né qua một bên cho ba Vương thấy rõ hai bình Mao Đài để trên bàn trà.

Quả nhiên lời mắng chửi của ba Vương sắp thốt ra ngoài, vừa nhìn thấy hai bình rượu liền nén trở vào.

"Hừ, con gái lớn rồi, làm cái gì cái đó hỏng, ăn cái gì cái đó không còn thừa, về đây làm gì, làm bại hoại thanh danh nhà họ Vương của tôi!" Ba Vương xem trọng hai bình rượu, coi như không nhìn thấy đứa con gái nghiệt ngã kia, trực tiếp đi vòng qua.

Mẹ Vương sợ con gái nghe vậy sẽ tức giận, khẩn trương lôi kéo cô,

Vương Tĩnh Kỳ ra hiệu bằng mắt với bà, tỏ ý không sao, đời trước sau khi cô gả cho nhà họ Trương, mấy lời này cô cũng đã nghe không ít, về sau cô thật sự không chịu nổi nữa nên rất ít khi về nhà mẹ đẻ.

Ngẫm lại đời trước của cô thật là khổ sở, nửa đời trước lúc ba Vương còn trẻ, uống rượu vào là đánh người, ngay cả con ruột của mình mà cũng không tha, suốt cả tuổi thơ của cô trôi qua bằng những trận đánh đập chửi rủa. Đến khi trưởng thành, tính tình của ba Vương cũng coi như tốt hơn một chút, cô lại gả vào nhà họ Trương, ở đó cũng là một nơi ăn tươi nuốt sống người ta, mặc dù không có ai đánh đập hành hạ cô nữa, nhưng đả kích về tinh thần vẫn chưa bao giờ dừng lại.

"Làm sao vậy, khó chịu hả?" Câu hỏi của Chu Cận Du cắt đứt mạch suy nghĩ của cô, cô khẩn trương ổn định lại tinh thần, cười trấn an anh.

"Không sao đâu, em nghĩ tới một vài chuyện nên thất thần, anh..." Lúc này ba cô coi như không có cô, cũng phớt lờ luôn Chu Cẩm Du, chuyện này đối với một người con rể lần đầu tiên tới nhà vợ mà nói, đó chính là hoàn toàn ra mặt xem thường.

"Anh không sao." Chu Cẩm Du cũng cười trấn an cô, nhưng trong lòng thầm tức giận, không phải là vì ba Vương không thèm để ý tới anh, mà là tức giận ông chửi vợ mình.

Dù sao đi nữa, trong tình huống không nói cho ba mẹ cô biết mà đã cưới cô về, ít nhiều cũng phải bị người nhà mắng chửi, nhưng bây giờ Vương Tĩnh Kỳ không riêng gì là con gái nhà họ Vương nữa, cô còn là vợ của anh, cho nên một người làm chồng như anh, không thể nào chịu được cảnh người khác mắng vợ mình, ngay cả ba ruột của cô, anh cũng không đồng ý.

"Ừ, anh ráng chịu một chút đi, sắp ăn cơm rồi, cơm nước xong chúng ta sẽ đi ngay." Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy ở nhà rất áp lực.

"Ừm, đều nghe theo em!" Chu Cẩm Du vui vẻ cười với cô.

"Được rồi, anh đừng bon chen vào đó làm gì, mau giúp em đi dọn bàn, bày bát đĩa!" Vương Tĩnh Kỳ ra lệnh.

"Ok, em chỉ huy, anh sẽ làm theo!" Nhà họ Vương có thói quen sinh hoạt như thế nào anh không biết, cho nên cần phải có người hướng dẫn.

Sau đó đôi vợ chồng son ngọt ngào cùng nhau bận rộn làm việc.

Ba Vương kéo con trai mình đi vào phòng khách, dứt khoát ngồi lên ghế sofa, hai mắt không quên dán lên bàn trà, nghĩ muốn dẫn mặt người đàn ông mà con gái mình vừa dẫn về, để cho người ta biết, chỗ này là nhà họ Vương, tất cả mọi chuyện đều là do Vương Kiến Phương ông định đoạt.

Vậy mà chờ mòn mỏi, người đàn ông đó còn chưa chịu đi ra, làm ba Vương vô cùng bất mãn.

Vương Tuấn Kỳ cũng không đợi nổi nữa, không thèm để ý đến ba mình, liền đứng lên chuẩn bị vào phòng bếp xem Tĩnh Kỳ.

"Con mau đi xem tụi nó đang làm cái gì, đúng là không có quy củ gì hết!"

Ba Vương thấy con trai mình đứng lên, biết anh ta muốn đi xem em gái, cũng không ngăn cản.

Triệu Bình thấy chồng mình vào trong, nói với ba chồng: "Ba, ba nhìn xem, đây chính là rượu Mao Đài chính cống đó, con vừa nghiên cứu thời gian ủ của bình rượu này, chắc cũng hơn mười năm, khẳng định là rượu ngon!"

Ba Vương nhận bình rượu Mao Đài từ tay con dâu, nheo mắt đọc chữ in trên bao bì, haiz, già rồi, mắt yếu không đọc được cái gì hết.

"Ba, lát nữa ăn cơm, con mở một bình cho ba và anh Tuấn Kỳ nếm thử!" Triệu Bình dỗi mắt nhìn, kỳ thật chị ta muốn bọn họ mở bình rượu ra uống thử, để chị ta còn được nếm xem mùi vị nó ra làm sao, trước giờ nghe người ta nói rượu Mao Đài ngon lắm, nhưng chị ta chưa từng có dịp uống qua, lần này cuối cùng cũng có cơ hội rồi, đương nhiên là muốn nếm thử một chút.

Ba Vương trừng mắt liếc con dâu một cái, nhưng cũng không có phản bác, nghiên cứu một hồi, rồi mở nắp bình rượu ra, vừa mở đã nghe mùi rượu thơm phức bay vào mũi.

"Ừ, rượu ngon." Ba Vương uống rượu cả đời, ngửi một chút đã biết rượu này ngon.

Ông nhịn không được đưa lên miệng uống một ngụm, chép chép miệng: "Rượu ngon." Ông không có kiến thức gì, chỉ biết là rượu ngon, lại không có từ nào khác để hình dung, cho nên nói một hồi chỉ có thể dùng hai chữ rượu ngon để miêu tả.

Nghe có tiếng bước chân đi tới, ba Vương vội vàng đóng nắp bình rượu, sau đó trợn mắt nhìn con dâu, lại ngồi yên ngay ngắn, bộ dạng chờ người khác đến thỉnh an.

Cuối cùng người tới lại là Vương Tuấn Kỳ.

"Ba, dọn cơm xong rồi."

Ba Vương nghe anh ta nói như vậy, hai mắt trợn to, thằng nhóc không biết phép tắc kia không chào hỏi bậc làm cha làm mẹ như ông mà đã muốn ngồi lên bàn ăn nhà ông rồi, thật là đẹp mặt.

Triệu Bình mặc kệ ba chồng mình suy nghĩ cái gì, trực tiếp mời ông đi ăn

com.

Ba Vương ngồi một mình trên ghế sofa trong phòng khách tức giận thở hổn hển, nhưng không có ai ở đây, muốn trút giận cũng không được.

"Ba, nhanh lên đi, mọi người đều đang chờ ba đó. Ai, Tiểu Chu, bình rượu mùi vị không tệ, chị còn chưa uống mà đã nghe thơm rồi! Em còn không, lần sau đến đây lại mang theo hai bình đi, để Tết chị dâu còn có rượu ngon mà uống, khà khà!" Giọng nói lớn tiếng của Triệu Bình vang lên từ trong phòng bếp.

Lúc này ba Vương mới để ý, hai bình rượu trước mặt ông đã bị cô con dâu mượn gió bẻ măng, lúc đầu ông đã cố nhịn thêm rồi, sau đó vẫn là không thể chống lại sức hấp dẫn của rượu ngon, chợt ông đứng dậy, đi nhanh vào phòng bếp.

Con bà nó, đây là nhà của ông, ông muốn đi ăn cơm ai mà quản được.

Ba Vương vừa ngồi xuống bàn ăn, Vương Tuấn Kỳ đã nhanh chóng dâng một ly rượu cho ông, thành công chặn cái miệng của ông lại.

Một bữa cơm này trôi qua cũng khá yên tĩnh, ba Vương có rượu ngon, cầm ly rượu trong tay, uống hết ly này đến ly khác, cũng không thêm quan tâm trên bàn ăn còn có người ngoài đang ngồi.

Triệu Bình có chút bà tám, nhìn hai vợ chồng cô em chồng ăn mặc bóng loáng, cảm thấy điều kiện của người em rể này không tệ, thầm nghĩ muốn hỏi thăm một chút.

Còn mẹ Vương và Vương Tuấn Kỳ lại rất quan tâm Vương Tĩnh Kỳ, vừa ăn cơm vừa không ngừng hỏi cái này cái kia.

"Cần Du làm việc ở đâu vậy?" Mẹ Vương hỏi.

"Mẹ, con làm việc ở Phủ thị chính." Chu Cần Du trả lời.

"Ồ, chỗ làm rất khá, em làm chức vụ gì vậy?" Triệu Bình hỏi.

"Em chỉ là một nhân viên công vụ thôi." Chu Cần Du nhàn nhạt trả lời, anh không có ấn tượng tốt gì đối với anh trai và người chị dâu này, cảm thấy một người thành thật chất phác như anh, mà lại cưới phải cô vợ giả tạo xu nịnh

như vậy đúng là mù quáng.

"Nhân viên công vụ sao, vậy em có xe hơi riêng không?" Triệu Bình từng nghe nói, mấy người làm việc ở Phủ thị chính đều là người có năng lực, bọn họ toàn đi bằng xe hơi, tới đâu cũng có người đưa đón.

"Em câm miệng, không biết thì đừng lên tiếng! Xe, xe, xe, em chỉ nhìn thấy toàn là xe thôi sao, phải nhìn xem người đó là ai rồi hẵng hỏi người ta có xe không, em làm như ai cũng có tiền mua xe vậy, nếu em thật sự thích, vậy thì cố gắng làm việc đi, kiếm thật nhiều tiền, đến lúc đó, đừng nói là mua xe, có mua phi cơ anh cũng không quản em!" Vương Tuấn Kỳ sợ em rở mình bị bẽ mặt, khẩn trương quát chị ta.

Triệu Bình bĩu môi không nói gì.

"Nghe Tĩnh Kỳ nói, gia đình con ở nơi khác, vậy ba mẹ con thì sao, con có anh chị em không?" Mẹ Vương quan tâm hỏi.

"Con còn có hai anh trai, hai chị gái, tạm thời ba mẹ và ông nội của con ở chung nhà với anh cả, sau này nếu bọn họ muốn, cũng có thể ở cùng với tụi con. Đương nhiên là nếu ba mẹ muốn ở cùng với tụi con cũng được." Chu Cẩm Du nói.

"Hây da, mẹ, vị con rở này xem ra tốt hơn người lúc trước rất nhiều, về sau ba mẹ có thời gian rảnh rỗi thì đến nhà Tĩnh Kỳ ở chơi mấy ngày cũng được!" Triệu Bình nói một câu không xuôi tai, làm gì có ai nói chuyện chồng trước của cô dâu trước mặt chú rể mới chứ, không phải sẽ tạo nên tình huống rất khó xử sao, vậy mà Triệu Bình có thể nói một cách tùy tiện như vậy, không biết là chị ta cố ý hay là vô ý. Trái lại về sau của câu nói kia mọi người đều có thể nghe hiểu, rằng chị ta rất cao hứng nếu như sau này ông bà Vương chuyển qua ở chung với con gái họ.

Vương Tuấn Kỳ ngằm kéo tay vợ mình một cái, trừng mắt nhìn chị ta nói: "Em mau câm miệng cho anh, em không nói không có ai nói em câm, ba mẹ không cần phải đi đâu hết, ở đây anh nuôi!"

Triệu Bình bộc lộ bản tính thật sự, buông đôi đũa xuống, hai tay chống nạnh, ưỡn bụng ra phía trước: "Sao, anh trừng cái gì mà trừng, muốn đánh tôi phải không, anh đánh đi, đánh đi, nếu hôm nay anh không đánh tôi, thì anh không phải là đàn ông!" Bộ dạng chị ta như người đàn bà chanh chua.

Vương Tuấn Kỳ tức đến nổi gương mặt đỏ bừng, nhưng lại nghĩ đến trong bụng chị ta không dễ gì mới mang thai được đứa con của mình, anh ta cảm thấy khó xử.

"Hây da, sao lại cãi nhau rồi, mỗi người nói ít một câu, bớt một câu đi, Tuấn Kỳ, con nhường nhịn Tiểu Bình đi, trong bụng nó còn có đứa bé, đừng nóng nảy!" Mẹ Vương sợ hai vợ chồng con trai cãi nhau, khẩn trương khuyên ngăn.

Vương Tuấn Kỳ nghe khuyên bảo như vậy, vốn là cơn tức đang dâng lên liền biến mất, ngược lại Triệu Bình bắt đầu lên cơn, lớn tiếng chửi mắng anh ta: "Tôi nói cho anh biết Vương Tuấn Kỳ, anh đừng có mà hô to gọi nhỏ với tôi, tôi sinh con dưỡng cái cho nhà họ Vương các người, cho dù không có công lao cũng có khổ lao, anh không những đau lòng vì tôi, mà còn mắng tôi, sao anh không nhìn lại mình đi, một tháng kiếm được chút đỉnh tiền, còn không đủ nuôi vợ con, anh xem mình có năng lực gì, sao cái gì cũng muốn tự mình gánh vác, đều là con cái như nhau..."

Chu Cẩm Du ngồi bên cạnh đã sớm đưa hai tay bịt kín lỗ tai Vương Tĩnh Kỳ, chỉ sợ người đàn bà chanh chua kia sẽ nói ra những từ ngữ ô uế, làm đứa bé của anh nghe thấy.

Cảm thấy Vương Tĩnh Kỳ hơi vùng vẫy, anh cúi đầu nói nhỏ với cô: "Dưỡng thai." Vương Tĩnh Kỳ lập tức ngồi bất động.

Đối với Vương Tĩnh Kỳ mà nói, thứ quan trọng nhất trong đời, chính là đứa con của cô, tất cả những gì có thể gây bất lợi đối với đứa bé, cô đều sẽ kiên quyết chống lại.

May là Triệu Bình còn biết có Chu Cẩm Du đang ngồi ở đây, cho nên chỉ mắng Vương Tuấn Kỳ có mấy phút đồng hồ thì không mắng nữa.

Sau đó trên bàn cơm lại tiếp tục lặp lại những câu hỏi và câu trả lời mang tính hình thức.

Mãi đến khi ăn xong bữa cơm, ba Vương uống nhiều nên hơi say, ăn nói lộn xộn cả lên, cũng không thèm quan có người ngoài hay không, ăn uống no say xong liền đi ngủ trưa.

Triệu Bình hỏi thăm suốt cả bữa cơm mà cũng không thu được tin tức gì hữu ích, cho nên không thèm để tâm tới Chu Cẩm Du nữa, cơm nước xong cũng

để bát đũa ở đó, mệt mỏi đỡ thắt lưng, về phòng nghỉ ngơi.

Trái lại mẹ Vương và anh cô lôi kéo cô nói chuyện thật lâu, không ngừng dặn dò Vương Tĩnh Kỳ, lúc này mới tiễn hai vợ chồng cô ra cửa.

Trước khi đi, Chu Cận Du nói: "Mẹ, hôm nay tụi con tới đây còn có mục đích khác, con và Tĩnh Kỳ không tính tổ chức hôn lễ ở thành phố D, nhưng chỗ của ba mẹ con ở có rất nhiều người quen, tụi con muốn tổ chức hôn lễ ở đó, dự định mùa hè này sẽ cử hành, ba mẹ con muốn mời ba và mẹ đến đó tham dự hôn lễ của tụi con."

"Vậy sao, mẹ không quyết định chuyện này được, để mẹ và ba con thương lượng thử xem sao." Mẹ Vương biết mình không làm chủ được, khó xử nói.

"Được rồi, ba mẹ cứ bàn bạc với nhau đi, rồi gọi điện thoại cho con." Vương Tĩnh Kỳ rất hiểu tính tình của ba mình, nếu không chịu nói thật, để bọn họ tưởng rằng cô gả về nông thôn, có đánh chết ông cũng không thềm đi, ông rất ghét bị mất mặt.

Chương 172: Đi Gặp Người Thứ Ba (Một)

Hai người rời khỏi nhà họ Vương, sóng vai nhau đi ở ven đường.

"Anh không thích ba em." Đột nhiên Chu Cẩm Du lên tiếng: "Trong lòng ông ta không có coi em là con."

"Ừ, em cũng không thích." Vương Tĩnh Kỳ không tức giận, vì cô cũng không thích ba Vương, nếu không phải quan hệ huyết thống không thể nào cắt đứt được, cô đã sớm cắt đứt quan hệ với người làm ba này, cho nên cô càng không thể yêu cầu Chu Cẩm Du thích ông được.

"Anh cũng không thích chị dâu của em." Chu Cẩm Du thấy Vương Tĩnh Kỳ đồng ý, nói tiếp: "Bởi vì chị ta quá giả tạo, quá coi trọng vật chất, người như vậy không thể nào là người tốt được."

"Ừ, em đồng ý." Ấn tượng của Vương Tĩnh Kỳ đối với chị dâu của cô cũng không được tốt, chị ta là loại người như vậy, nếu người nào có thể mang lại lợi ích cho chị ta, chị ta sẽ tung hô người đó lên trời, nhưng chỉ cần có một chút gì bất lợi, chị ta sẽ ngay lập tức trở mặt với người đó.

"Anh càng không thích anh của em." Chu Cẩm Du liếc nhìn Vương Tĩnh Kỳ một cái: "Không có ra dáng đàn ông, một chút tâm huyết cũng không có, bị một người phụ nữ nắm trong tay, nếu như anh ta cứ tiếp tục như vậy, cả đời này cũng đừng mong có được thành công."

Vương Tĩnh Kỳ trợn mắt nhìn anh, anh của cô luôn đối xử với cô rất tốt, chỉ là anh cưới phải một người vợ không tốt mà thôi.

"Ừ." Nhưng Vương Tĩnh Kỳ cũng đồng ý, tình huống ngày hôm nay xảy ra, anh cả đau lòng vì cô, nhưng ở trước mặt vợ, anh ta cũng lực bất tòng tâm.

"Anh..."

"Được rồi, đừng nói nữa, em đều hiểu cả rồi." Vương Tĩnh Kỳ khản trương chặn đứng những lời anh định nói tiếp, thật ra, cho dù có nói thêm gì nữa, thì nhà mẹ đẻ của cô cũng không có một người nào tốt.

"Haha, em hiểu rồi thì tốt!" Chu Cẩm Du không nói nữa, ngược lại vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, giống như vuốt ve con cún nhỏ.

Vương Tĩnh Kỳ biết Chu Cẩm Du muốn nói về mẹ cô, không thể phủ nhận, mẹ đúng là có đau lòng vì cô, nhưng bà vẫn thương yêu con trai mình hơn, còn bây giờ là vô cùng quan tâm đến đứa cháu nội đích tôn trong bụng chị dâu.

Mấy chuyện này cũng không có gì đáng trách hết, là một người phụ nữ, cô có thể hiểu được, nhưng trong lòng cô khó tránh khỏi cảm giác khó chịu. Mà cũng không trách được, ngón tay có ngón dài ngón ngắn, thích và không thích, thích ít hay thích nhiều, cô cũng không thể tự mình quyết định.

Vương Tĩnh Kỳ vuốt ve bụng mình, đột nhiên ngẩng đầu lên nói với Chu Cẩm Du: "Sau này chúng ta phải trở thành người cha người mẹ có đủ tư cách." Làm một người mẹ tốt nhất thì có thể không được, nhưng làm một người mẹ có đủ tư cách thì cô nhất định phải làm được.

"Hừm?"

"Sau này chúng ta đừng cãi nhau, có vấn đề gì đều phải giải quyết trong êm đẹp, để con cái được trưởng thành trong hoàn cảnh hạnh phúc yên bình."

"Được." Chu Cẩm Du không chút do dự gật đầu.

"Còn nữa, nếu sau này chúng ta không chỉ có một đứa con... Thôi, chuyện này không có khả năng đâu." Vương Tĩnh Kỳ còn muốn nói tiếp, cô muốn con cái mình không phải chịu đựng những ủy khuất mà lúc còn nhỏ cô đã phải hứng chịu, nhưng nghĩ lại, Chu Cẩm Du là nhân viên công vụ, không thể sinh thêm đứa thứ hai.

"Sao lại không có khả năng, anh cả chị cả của anh là thai song sinh, anh hai chị hai của anh cũng là song sinh luôn, mà anh họ cũng có hai đứa con song sinh nữa, cho nên trong bụng em cũng có khả năng là hai đứa bé!" Chu Cẩm Du nhìn bụng cô nói.

Nhà họ Chu có gen này, hơn nữa cũng có mấy cặp song sinh.

"Ừ, cũng đúng, nếu sau này chúng ta không chỉ có một đứa con, vậy chúng ta làm cha mẹ phải xử lý mọi chuyện một cách thật công bằng, mặc kệ là con

traí hay con gái." Vương Tĩnh Kỳ yêu cầu.

"Được." Chu Cẩm Du tươi cười nhanh chóng đáp ứng.

"Em nói thật lòng đó." Cô đang nói chuyện rất nghiêm túc, sao anh lại tùy tiện đồng ý mà không thêm suy nghĩ như vậy chứ.

Hai người đi đến bên cạnh chiếc xe, Chu Cẩm Du mở cửa, dìu Vương Tĩnh Kỳ ngồi vào trong, anh cũng ngồi vào ghế lái.

"Anh cũng nói thật lòng."

Ô tô khởi động, sau đó dần biến mất khỏi tiểu khu.

Cuộc sống riêng của Chu Cẩm Du và Vương Tĩnh Kỳ an ổn trôi qua.

Vì sự an toàn của vợ con, ngày nào Chu Cẩm Du cũng đưa đón cô, sau khi tan tầm, gần như anh đều từ chối tất cả các buổi tiệc xã giao, về nhà nấu cơm giặt giũ phục vụ vợ con.

Mặc dù Vương Tĩnh Kỳ bị cấm không cho làm cái gì hết, nhưng cô cũng rất bận rộn, Chu Cẩm Du nấu cơm trong phòng bếp, cô sẽ đứng bên cạnh nhặt rau, hướng dẫn anh nấu nướng, Chu Cẩm Du lau nhà, cô sẽ đi theo giúp đỡ kiểm tra, Chu Cẩm Du giặt quần áo, cô sẽ phụ trách phơi đồ, tóm lại, Vương Tĩnh Kỳ luôn luôn tìm được việc để làm, mà cô cũng cực kỳ thích cuộc sống như vậy.

Cuối tuần này, Chu Cẩm Du phải đi tỉnh để triển khai một hội nghị quan trọng, không thể ở nhà chăm sóc cho cô được, trước khi đi anh dặn dò đủ thứ, căn dặn cô phải ngoan ngoãn ở yên trong nhà, muốn đi đâu thì chờ anh về nhà rồi cùng nhau đi.

Vương Tĩnh Kỳ ở nhà một mình nhàm chán đi tới đi lui, nghĩ thừa dịp Chu Cẩm Du không có ở nhà, cô có thể làm chút việc gì, nên vào phòng bếp lục lọi một hồi, nhưng không thấy có cái gì để làm, định nấu cơm lại phát hiện một mình cô không thể nào ăn hết số thức ăn đã nấu sẵn. Vào nhà vệ sinh, nhìn cái giỏ đựng quần áo dơ, ngay cả một chiếc tất bản cũng không có, làm cô muốn giặt quần áo cũng không được. Sau đó cô lại nhìn xuống chân mình, sàn nhà bóng loáng không một chút bụi bản, chuyện này cũng không cần cô phải nhúng tay.

Cô lại quay trở ra phòng khách, ngồi trên ghế sofa, thuận tay mở ti vi lên, thật nhàm chán.

Reng...

Vương Tĩnh Kỳ khẩn trương cầm điện thoại lên: "A lô."

"Đang làm gì vậy?" Chu Cẩm Du cầm tài liệu đưa cho Lý Việt ở sau lưng, kẹp điện thoại di động trên cổ gọi cho cô.

"Không có làm gì, đang xem ti vi." Vương Tĩnh Kỳ thật cao hứng, nhưng giọng nói vẫn tỏ vẻ miễn cưỡng. "Ừ, ngoan, nhớ mặc áo chống bức xạ, để ở dưới bàn trà đó." Ti vi cũng có bức xạ, nên cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Vương Tĩnh Kỳ đưa chân đá nhẹ lên bàn trà, nhìn bộ đồ màu đỏ để phía dưới: "Ừ, em biết rồi."

"Ha ha, ở nhà một mình buồn lắm có phải không, chờ anh, hội nghị diễn ra rất thuận lợi, sáng mai nữa là xong rồi, chắc khoảng hai giờ chiều mai anh về tới." Bây giờ tâm tình Chu Cẩm Du chỉ dành hết cho người vợ đang chờ ở nhà của anh.

Quả nhiên, vợ anh vừa nghe thấy chiều mai anh sẽ về, giọng nói trong điện thoại cũng nhanh chóng thay đổi.

"Thật sao! Vậy tối mai anh muốn ăn món gì, em chuẩn bị cho anh về ăn!" Tâm trạng Vương Tĩnh Kỳ liền trở nên vui vẻ.

"Không cần phải chuẩn bị, em cứ ngoan ngoãn ở nhà cho anh là được."

"A, anh không có đọc quyển sách em đã đưa cho anh sao, trong sách nói là, phụ nữ có thai nên làm việc nhẹ nhàng, như vậy rất tốt cho sức khỏe đó!" Vương Tĩnh Kỳ kháng nghị.

"Anh biết, chuyện này chờ anh về rồi chúng ta sẽ thảo luận sau. Bây giờ em nghe lời anh ngồi xem ti vi đi, giữa trưa có đói bụng thì hâm nóng đồ ăn hồi sáng anh làm sẵn cho em, chờ khi nào anh về, sẽ nấu một bữa tiệc lớn cho em ăn." Bây giờ Chu Cẩm Du rất tự tin vào tài nấu nướng của mình, mới học không lâu mà về cơ bản anh đã nấu nướng rất thành thạo, ngay cả anh mà còn cảm thấy mình không làm nghề đầu bếp thực sự là quá lãng phí.

"Ừ." Giọng nói của Vương Tĩnh Kỳ lại uể oải như lúc đầu.

Sau khi cúp điện thoại, cô khô não suy nghĩ, mệnh của mình chỉ thích hợp làm người nghèo thôi, chứ được đãi ngộ như bà hoàng như vậy, cô thật sự không chịu nổi.

Reng...

Vừa cúp điện thoại với Chu Cẩm Du, điện thoại bàn lại vang lên, Vương Tĩnh Kỳ cứ tưởng là Chu Cẩm Du còn chuyện gì quên dặn dò cho nên gọi lại.

"A lô, còn chuyện gì nữa!" Vương Tĩnh Kỳ miễn cưỡng hỏi, không cần nghĩ cũng biết anh sẽ nói cái gì.

"Xin chào, cho hỏi có phải nhà thị trưởng Chu không?" Trong điện thoại là một giọng nữ dịu dàng.

"Đúng rồi, cho hỏi ai vậy? Bây giờ Chu Cẩm Du không có ở nhà, nếu cô có cần gì thì hãy để lại số điện thoại, khi nào anh ấy về, tôi sẽ bảo anh ấy gọi lại cho cô, hoặc là đợi tối nay rồi gọi lại." Vương Tĩnh Kỳ nghe giọng người lạ, nói chuyện rất lễ phép.

Người phụ nữ trong điện thoại hơi dừng lại một chút, nói: "Cô là bà Chu có phải không, tôi có chút chuyện muốn gặp cô để nói riêng, cô có thể ra ngoài một chuyến được không?"

Vương Tĩnh Kỳ sửng sốt: "Cô tìm tôi? Tôi có quen biết cô sao?"

"Bây giờ thì cô không biết tôi, nhưng chúng ta đều quen biết Chu Cẩm Du." Người phụ nữ trong điện thoại khẳng định, giống như chỉ cần nói như vậy, Vương Tĩnh Kỳ nhất định sẽ ra ngoài gặp cô ta.

Vương Tĩnh Kỳ nở nụ cười, người phụ nữ này thật thú vị: "Cô gái, tôi nghĩ là cô suy nghĩ hơi nhiều rồi. Những người quen biết với chồng tôi, không phải ai cũng có thể được gặp tôi, nếu tôi mà đi gặp tất cả bọn họ, chắc cũng không còn thời gian để làm những chuyện khác nữa!"

Đầu dây bên kia điện thoại đột nhiên trở nên yên lặng, Vương Tĩnh Kỳ cũng không thèm để ý, cười nói: "Nếu cô không còn chuyện gì khác nữa, tôi cúp máy đây."

"Chờ một chút!" Người phụ nữ kia nhanh chóng nói.

Vương Tĩnh Kỳ không nói gì, chỉ chờ cô ta nói tiếp.

"Tôi mang thai con của Chu Cẩm Du."

Trong nháy mắt cả hai người đều yên tĩnh.

"A lô?" Đối phương mắt kiên nhẫn.

"Cô nói là cô mang thai đứa con của chồng tôi, cô chắc chứ?" Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh hỏi.

"Cô có ý gì, mặc dù tôi xuất thân không cao, nhưng những chuyện như vậy tôi cũng sẽ không tùy tiện nói giỡn đâu!" Người phụ nữ kích động nói.

"Ha ha, tôi không cần biết thân phận của cô là gì, tôi chỉ biết Chu Cẩm Du là chồng của tôi, nói cách khác, anh ấy là người đàn ông đã kết hôn, bây giờ cô nói cô mang thai con của chồng tôi, tôi thật sự không biết phải nói như thế nào với cô cho phải nữa!" Vương Tĩnh Kỳ nở nụ cười, nhưng nụ cười này không có một chút vui vẻ.

Người phụ nữ này được lắm, làm gái bán thân mà cũng muốn người ta lập đền thờ, làm vợ bé mà cũng muốn có tôn nghiêm, cô ta quá ảo tưởng rồi.

"Cái gì cô cũng có, cái gì cô cũng không cần phải lo, cho nên cô mới nói như vậy, còn tôi, tôi..." Người phụ nữ lập tức trở nên kích động.

Vương Tĩnh Kỳ vội vàng cắt đứt lời cô ta: "Đủ rồi, mục đích của cô là gì, mặc kệ cô là ai, bây giờ tôi không có rảnh để vòng vo với cô đâu!" Vương Tĩnh Kỳ cũng bắt đầu không khách khí nữa.

Người ta đã thẳng thắn nói là muốn cướp đoạt chồng của cô, cô mà còn nể mặt người ta nữa là hết nói nổi.

Người phụ nữ trong điện thoại nghe cô nói như vậy như vậy, nhất thời không nói được cái gì, đoán chừng là đang suy nghĩ xem bước tiếp theo phải làm thế nào.

"Bây giờ tôi đang ở quán cà phê trong khuôn viên phía tây Lan Hòa Tiểu Trúc, tôi muốn gặp cô một lát!" Người phụ nữ nói xong, giống như sợ

Vương Tĩnh Kỳ sẽ không ra gặp cô ta, lại nói thêm một câu: "Tôi sẽ chờ ở đây, nếu cô không đến, tôi sẽ không đi!" Nói xong, rắc một tiếng, cô ta cúp điện thoại.

Vương Tĩnh Kỳ khó hiểu nhìn cái điện thoại trong tay, thậm chí nghĩ người phụ nữ này đúng là bị bệnh, cô ta muốn bỏ về hay muốn ngồi chờ mòn mỏi ở quán cà phê thì mặc kệ, mắc mớ gì đến cô.

Chương 173: Đi Gặp Người Thứ Ba (Hai)

Vương Tĩnh Kỳ không coi cô ta là quan trọng, để điện thoại xuống, đứng dậy đi vào phòng bếp tự rót cho mình một ly nước trái cây, sáng nào Chu Cẩm cũng ép trái cây sẵn cho cô, rồi để trong tủ lạnh.

Khoảng nửa giờ sau, điện thoại trong phòng khách lại vang lên.

"A lô....."

"Tại sao cô còn chưa tới?"

Vương Tĩnh Kỳ vừa nhận điện thoại, bên kia đầu dây đã liên vang lên giọng nói sắc bén của người phụ nữ kia, trong giọng nói có thể nghe ra, bây giờ cô ta đang rất tức giận.

"Cô gái à, có phải cô đã hiểu lầm cái gì rồi hay không, tôi chưa bao giờ nói qua là sẽ ra ngoài gặp cô đâu."

Âm thanh trong điện thoại lại dừng lại, Vương Tĩnh Kỳ nhún vai, rắc rắc cúp điện thoại.

Cái mông Vương Tĩnh Kỳ còn chưa nâng lên khỏi cái ghế sofa, điện thoại lại reo, Vương Tĩnh Kỳ nhíu mày, người phụ nữ này đúng là cố chấp.

"A lô....."

"Cô ra đây gặp tôi."

Rắc rắc, Vương Tĩnh Kỳ trực tiếp cúp máy.

Sau đó điện thoại lại reo.

"Cô ra ngoài gặp tôi."

Rắc rắc, cúp luôn điện thoại.

"Cô đi ra gặp tôi một lần, chỉ một lát thôi, tôi bảo đảm không làm chậm trễ quá nhiều thời gian của cô."

Rắc rắc, cúp điện thoại lần nữa.

"Tôi van cô, ra ngoài gặp tôi, coi như cô tội nghiệp cho đứa bé trong bụng tôi, được không?"

Cứ như vậy bắt máy cúp máy nhiều lần, rốt cuộc Vương Tĩnh Kỳ cũng bị cô ta thuyết phục, mặc kệ như thế nào, đứa bé vẫn vô tội, đương nhiên là cô không tin đứa bé trong bụng của cô ta chính là con của chồng mình.

"Tôi thật sự là không muốn ra ngoài tại sao cô lại cố chấp như vậy chứ, tôi đi ra ngoài gặp cô một lần cũng được, chẳng qua tôi không thể ra ngoài thời gian quá lâu, Chu Cận Du nhà tôi không yên lòng." Vương Tĩnh Kỳ đưa tay xoắn xoắn nghịch sợi dây điện thoại, miệng cười chum chím nói. Cô không ngại khoe khoang tình cảm hạnh phúc của gia đình mình trước mặt người ngoài đâu.

"Tôi sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của cô, chỉ cần nửa tiếng là đủ rồi." Đới phương nghe cô rốt cuộc đồng ý ra ngoài gặp, mừng rỡ nói.

"Vậy cũng được, phiền cô đợi tôi một lát." Vương Tĩnh Kỳ nói xong lại lần nữa rắc rắc một tiếng cúp điện thoại, sau đó chậm rãi đứng dậy vào phòng ngủ thay quần áo.

Đi ra ngoài gặp người thứ ba. Mặc dù không biết người đó đúng thật là tình nhân, hay thật ra là vợ lớn. Cô phải ăn mặc phô trương một chút, phải tạo vẻ bề ngoài kiêu căng phách lối.

Lúc Vương Tĩnh Kỳ từ trong phòng ngủ đi ra, cô đã có một vẻ ngoài hoàn hảo. Dù nói người đẹp nhờ lụa, cô là một người có tướng mạo bình thường, sau khi được trau chuốt như vậy, cũng xinh đẹp lên rất nhiều, cảm giác rất trẻ trung, rất sang trọng.

Chuẩn bị ra khỏi cửa, điện thoại trong phòng khách lại vang lên.

Wang Tĩnh Kỳ nhìn qua, quay lại nghe điện thoại, "Này, cô nhẫn nại một chút được không, tôi sắp sửa mở cửa bước ra ngoài rồi."

"Em đang nói chuyện với ai, em ra ngoài sao? Muốn đi đâu?" Đầu dây bên

kia truyền đến giọng nói của Chu Cận Du.

Vương Tĩnh Kỳ bĩu môi, thật là xui xẻo, không nghĩ tới lần này lại là điện thoại của Chu Cận Du.

"Ha ha, không có ai hết." Vương Tĩnh Kỳ không muốn nói, chỉ cần Chu Cận Du biết, chắc chắn anh sẽ không để cô đi một mình ra ngoài gặp người lạ.

"Đừng có cười với anh, mau nói thật." Chu Cận Du không tin cô, trực tiếp ép hỏi.

"Thật sự không có gì." Vương Tĩnh Kỳ giả vờ một lần nữa.

"Nói mau." Chu Cận Du gằn giọng.

Vương Tĩnh Kỳ suy nghĩ một chút, chuyện này quả thật có hơi kỳ quặc. Nghĩ tới tình trạng thân thể bây giờ của mình, cho nên cuối cùng quyết định kể chuyện lúc này có một người phụ nữ tự xưng là mang thai đứa con của anh gọi điện thoại cho cô, nói rõ ràng mọi chuyện với người trong cuộc này.

"Cô ta có nói cô ta tên gì sao?" Chu Cận Du âm trầm hỏi.

"Không có, chỉ gọi điện thoại kêu em ra ngoài gặp cô ta thôi." Vương Tĩnh Kỳ nói thật.

"Em đừng đi, người đó là ai cũng không biết, em có biết là nguy hiểm không." Chu Cận Du trực tiếp ra lệnh.

"Cô ta nói là đang ở quán cà phê trong khuôn viên phía tây ngay dưới lầu, ở đó có nhiều người, cô ta cũng không dám làm cái gì đâu." Anh cho rằng em ngu sao, trước khi em đồng ý đi cũng đã suy nghĩ kỹ lắm rồi.

"Bây giờ thiếu gì người bị điên. Hơn nữa, ngay cả anh là người trong cuộc còn không biết ngoài làm em mang thai ra lại còn có người khác mang thai con của anh nữa! Anh làm gì có tiếp xúc thân mật với người nào khác đâu, chẳng lẽ cô ta là thần thánh, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể mang thai sao! Nói loại phụ nữ như vậy không bị bệnh thần kinh cũng không ai tin. Em cứ ngoan ngoãn ở nhà đi, chuyện còn lại để anh xử lý." Chu Cận Du có chút nóng nảy, chỉ sợ cô gái ngu ngốc nhà mình tò mò nên đến đó, anh lại đang không có bên cạnh cô, lỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chắc anh có giết người cũng không về kịp với cô.

"Ừ, được rồi, em nghe lời anh." Vương Tĩnh Kỳ ngoan ngoãn nói.

Chờ Chu Cẩm Du rút cuộc dặn dò xong rồi, rắc rắc một cái cúp điện thoại, Vương Tĩnh Kỳ đứng dậy cầm túi xách, ra khỏi nhà.

Có lúc phải nghe theo những gì đàn ông nói, nhưng cũng có lúc không cần thiết phải nghe hết toàn bộ, mặc dù cô tin tưởng Chu Cẩm Du nhằm ình, nhưng cô vẫn rất tò mò, mục đích của cô gái kia là gì. Nếu như người phụ nữ đó không có mục đích, sẽ không đặt chuyện về Chu Cẩm Du như vậy, cũng sẽ không liên tục gọi điện thoại đến, chỉ vì muốn được gặp cô.

Chu Cẩm Du đang ở dưới tình cúp điện thoại xong, vẫn cảm thấy không yên lòng. Ứng phó chào hỏi với các vị quan chức xong, anh lại gọi điện vào máy điện thoại bàn ở nhà.

Kết quả điện thoại thông một phút cũng không có ai nhận.

"Cô gái này, đúng là không trùng phạch không được." Chu Cẩm Du hung hăng cúp điện thoại di động, sau đó lại bắt đầu gọi vào điện thoại của Vương Tĩnh Kỳ.

Wương Tĩnh Kỳ đang đi xuống lầu, liền nghe được điện thoại trong túi vang lên, lấy ra nhìn, là Chu Cẩm Du gọi, cô giống như kẻ trộm nhìn quanh bốn phía, sau đó trực tiếp nhấn tắt máy.

Chu Cẩm Du ở đây nghe được âm thanh tút tút tút trong điện thoại, giận đến tóc thiếu chút nữa dựng lên, cô gái này lá gan cũng thật là to, lại dám không nhận điện thoại của mình.

Anh gọi lại mấy lần, cũng đều bị cúp ngang, một lần cuối cùng, trong điện thoại nhắc nhở đối phương đã tắt máy.

Chu Cẩm Du bình tĩnh lại, nói với Lý Việt đứng sau lưng: "Lập tức thông báo tài xế lái xe tới đây, bây giờ chúng ta trở về." Anh thề, sau khi trở về nhất định phải treo ngược cô gái kia lên mà đánh, đánh đến khi nào cô thật sự nghe lời mới thôi.

"Nhưng còn buổi tiệc liên hoan trưa nay....." Lý Việt kinh ngạc, buổi trưa lãnh đạo cấp tỉnh còn có một buổi liên hoan vì công việc nữa, buổi liên hoan với lãnh đạo cấp huyện đã không tham gia rồi.

"Cậu đi nói với bộ trưởng Tôn một tiếng, nói là trong nhà có việc, phải về gấp." Chu Cẩm Du không nhịn được phát phát tay, lúc này rồi, ai mà còn bình tĩnh ứng phó với mấy ông già đó được nữa.

Lúc chiếc xe Audi của Chu Cẩm Du chạy như bay về thành phố D, Vương Tĩnh Kỳ đã đi tới quán cà phê ở khuôn viên phía tây.

"Kính chào quý khách."

Đẩy cửa quán cà phê ra, giọng nói của nhân viên phục vụ vang lên.

Vương Tĩnh Kỳ vẫy tay với người phục vụ, sau đó mắt quét mắt quanh quán cà phê một vòng, liền bắt gặp một đôi mắt khế tức giận nhưng lại cố gắng đè nén.

Vương Tĩnh Kỳ không chậm trễ chút nào đi về phía người đó, cô biết ngay người phụ nữ trẻ tuổi này chính là người đã đòi gặp cô cho bằng được. Nhìn cô ta mặc cái quần cực ngắn, rồi lại nhìn cái váy xòe của mình, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy mình là một người mẹ thật quá hoàn hảo.

Đi mấy bước, Vương Tĩnh Kỳ đi tới bên cạnh bàn cô ta đang ngồi: "Tôi là vợ của Chu Cẩm Du, cô hẳn là người đã gọi điện thoại tìm tôi."

Người phụ nữ phía đối diện cũng đứng lên, phô bày dáng người hoàn mỹ của cô ta, dò xét đánh giá người phụ nữ khiến mình hâm mộ này. Váy xòe Chanel màu nâu vàng, phối hợp với giày da đế bằng, nhìn Vương Tĩnh Kỳ không giống như người phụ nữ đã kết hôn chút nào, trông trẻ trung như vậy, hết như sinh viên đại học.

Phải, đây chính là hứng thú tệ hại của Chu Cẩm Du. Chắc là do anh đã lớn tuổi rồi, lúc anh chọn quần áo cho Vương Tĩnh Kỳ, chỉ thích chọn mấy món đồ trông có vẻ hơi trẻ con một chút, nhìn cô ăn mặc đáng yêu như một đứa bé, anh rất yêu thích. Hơn nữa phần lớn những món đồ anh mua đều là phía trên nhỏ phía dưới to đùng. Anh nói là, anh không thể để cho con mình chịu một chút uất ức nào, cho nên không được mặc quần áo quá bó.

"Không ngờ cô lại còn trẻ tuổi như vậy. Mời ngồi." Cô ta vốn là muốn châm chọc Vương Tĩnh Kỳ mấy câu, nhưng cô lại làm như không nghe thấy, ngồi lên cái ghế đối diện, sau đó rất tự nhiên yêu cầu phục vụ mang đến một ly sữa nóng.

"Tôi tên là Duyệt Tâm, hẳn là cô chưa từng nghe qua tên của tôi." Người phụ nữ tên Duyệt Tâm cũng ngồi xuống, dùng cái muỗng khuấy ly cà phê trước mặt mình, sau đó sâu kín nói.

"Đúng là không có nghe qua." Vương Tĩnh Kỳ lạnh nhạt nói.

Với mắt nhìn người của cô, người phụ nữ Duyệt Tâm ngồi đối diện này phải là gái quán bar nhà nghề. Nhìn cô ta mặc cái váy ngắn đến nỗi sắp lộ mông ra ngoài, rồi cái cổ áo kéo thấp đến nỗi sắp lộ hết cả bộ ngực, với đôi giày cao gót cao muốn gãy cổ chân, thêm bộ móng tay nhọn hoắc nữa, cô ta mà không đi làm gái cũng thật uổng phí vẻ ngoài.

Duyệt Tâm không ngờ Vương Tĩnh Kỳ lại không khách khí mà thẳng thừng nói như vậy, bị ghen dưng một chút.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không nóng nảy, an tĩnh chờ nhân viên phục vụ bung sữa tươi lên.

"Thời gian của tôi không có nhiều lắm, uống xong ly sữa tươi này tôi liền phải về nhà rồi, hy vọng cô có chuyện gì thì nói nhanh lên một chút." Vương Tĩnh Kỳ lạnh nhạt nói, ý là nếu hết giờ mà cô ta còn chưa n1oi xong thì cô cũng không có thời gian mà nghe.

Duyệt Tâm giận đến nghiến răng, nhưng nghĩ tới mục đích của mình, cô ta nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, một lần nữa nhìn về phía Vương Tĩnh Kỳ, nói chuyện lưu loát hơn lúc đầu.

"Cô Vương, tôi biết cô là người có lòng tốt, xem như tôi cầu xin cô đi, nhường Căn Du lại cho tôi có được không, cô có công việc ổn định, điều kiện của bản thân cũng tốt, cho dù không có Căn Du, một mình cô vẫn có thể sống được rất tốt, nhưng mà tôi thì không thể không có Căn Du được, đứa bé của tôi cũng không thể không có ba, cô Vương, tôi van cô." Duyệt Tâm kích động nắm chặt tay Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ nghe cô ta nói như vậy thì phì cười: "Cô Duyệt Tâm, chắc cô xem phim hơi nhiều rồi." Cô gằn mạnh tên cô ta.

"Trước không nói đến chuyện cô mang thai đứa con của chồng tôi là thật hay giả, cho dù là Chu Căn Du nhà tôi không cần thận, cô có quyền gì mà yêu cầu tôi nhường lại vị trí cho cô. Xin hỏi cô Duyệt Tâm, cô thẳng chức từ hồi

nào vậy?" Vương Tĩnh Kỳ rất muốn nói cô là cái thá gì, lại dám mạnh miệng tuyên bố muốn ngồi vào vị trí của tôi, cô tưởng chỉ cần cầm mấy cọng râu lên đầu thì sẽ biến thành phượng hoàng hay sao!

Duyệt Tâm không ngờ cô sẽ nói như vậy, suy nghĩ một chút, lại nói : "Tôi làm việc ở hội sở tư nhân Lan Uyên!"

"À, chỗ đó sao, Cận Du dẫn tôi đến đó mấy lần rồi, sao còn chưa từng gặp cô vậy! Chẳng qua tôi vẫn muốn nhắc nhở cô Duyệt Tâm một tiếng, mặc kệ cô làm nghề gì, nếu muốn duy trì, thì phải có chút đạo đức nghề nghiệp." Vương Tĩnh Kỳ ung dung nói.

Đương nhiên là chưa từng nhìn thấy rồi, cô có thấy người đàn ông nào dẫn theo vợ mình còn đi tìm tình nhân chưa, đó là tìm đường chết có biết không.

Chương 174: Đi Gặp Người Thứ Ba (Ba)

"Cô Vương, tôi biết tôi làm như vậy là không đúng....."

"Xin lỗi, cô Duyệt Tâm, chính xác mà nói, cô làm như vậy là không có đạo đức." Vương Tĩnh Kỳ uống từng ngụm sữa tươi.

Haiz, sữa nóng quá, nhưng mà cũng không trách cô được, cô uống nhanh cho hết rồi về nhà thôi mà.

Duyệt Tâm lại bị ghen hòng, miễn cưỡng nói: "Mặc kệ như thế nào, đứa bé trong bụng tôi vẫn là vô tội, nó không thể không có ba." Lúc trước quả thật là Duyệt Tâm chưa bao giờ làm qua những chuyện như vậy, cho nên không biết phải nói tiếp như thế nào.

"Ừ, đứa bé nên có một gia đình hoàn chỉnh, mới có thể khỏe mạnh lớn lên được." Vương Tĩnh Kỳ tán đồng gật đầu một cái.

Hai mắt Duyệt Tâm lập tức sáng rực lên, cho là mình rốt cuộc cũng giúp người phụ nữ đối diện thông suốt rồi.

"Cho nên cô sớm tìm một người đàn ông rồi cưới họ đi, nếu không lớn bụng rồi mới kết hôn, rất khó coi." Trong lòng Vương Tĩnh Kỳ thầm tặng thêm một câu, nếu cô lớn bụng rồi, thì tìm một người đàn ông ngu ngốc nào đó tới cưới cô đi.

Vẻ mặt vui sướng của Duyệt Tâm cứng đờ.

"Nhưng mà đứa bé trong bụng tôi là con ruột của Chu Cẩm Du đó!"

"Cái này thật sự rất khó nói, chỉ là nếu cô muốn thì cũng dễ thôi, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển rồi, chờ khi nào sanh ra rồi đi làm giám định ADN. Đến lúc đó, nếu như đứa bé xác thực là con của Chu Cẩm Du, cô muốn giữ lại nó để nuôi, hai chúng tôi sẽ phụ trách cho cô tiền nuôi dưỡng đứa bé, đến khi nào nó mười tám tuổi thì thôi, nếu cô không cần đứa bé cũng được, chúng tôi sẽ nghĩ biện pháp xử lý nó. Những chuyện đó cô đều không cần phải lo lắng!" Vương Tĩnh Kỳ nhấp một hớp sữa tươi, chậm rãi nói.

Duyệt Tâm há to miệng, không ngờ Vương Tĩnh Kỳ lại lạnh nhạt như vậy.

"Nếu cô không đồng ý, hoàn toàn có thể tìm luật sư kiện Chu Cẩm Du, loại người như anh ta mà đã có vợ rồi còn ra ngoài tìm tình nhân, không biết sẽ phải gánh chịu tội danh gì đây." Vương Tĩnh Kỳ khổ não suy nghĩ.

"Cô đúng là không phải phụ nữ, chồng cô ở bên ngoài có tình nhân, cô lại có thể bình tĩnh như vậy, rốt cuộc cô có trái tim hay không vậy!." Duyệt Tâm bộc phát, tình huống thực tế cùng với dự đoán của cô hoàn toàn khác nhau, nếu cứ tiếp tục như vậy, đừng nói là cô ta thực hiện được mục đích, mà còn có thể cô ta bị Vương Tĩnh Kỳ chọc tức chết.

"Ha ha, người phụ nữ thật biết điều, làm tình nhân còn quan tâm vợ lớn. Mặc kệ chuyện gì, tôi vẫn muốn cảm ơn cô. Tôi không phải là không có tâm, chỉ là tôi tin tưởng tôi chồng mình sẽ không coi trọng người phụ nữ như cô, đáp án này cô có hài lòng không? Còn nữa, đây chính là mục đích cô muốn gặp tôi sao, thật ra thì cô có thể nói trong điện thoại, không cần phiền toái như vậy, bởi vì ở đâu tôi cũng có cùng đáp án, tôi sẽ không nhường chồng mình cho ai hết!" Vương Tĩnh Kỳ uống một hơi cạn ly sữa tươi: "Cuối cùng tặng cô thêm một câu, là một người phụ nữ có thai, mẹ của đứa bé, tất cả mọi chuyện đều phải đặt đứa bé lên hàng đầu, bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng bằng đứa bé, cho nên nếu cô thật sự mang thai, khuyên cô, vẫn là nên cởi giày cao gót ra đi, cũng đừng uống cà phê nữa, không tốt cho cô và đứa bé đâu."

Vương Tĩnh Kỳ nói xong, không thèm quan tâm tới Duyệt Tâm nữa, rút tờ 10 đồng từ trong bóp da, vỗ lên bàn, đưa tay ý bảo nhân viên phục vụ tính tiền.

Duyệt Tâm thấy cô sắp rời đi, suy nghĩ một chút về nhiệm vụ của mình, trong lòng nảy sinh độc ác, bực một tiếng, quỳ gối xuống đất.

"Cô Vương, cô coi như tội nghiệp tôi, cũng tội nghiệp đứa bé trong bụng tôi, trả ba lại cho con tôi đi, tôi van cầu cô." Duyệt Tâm một câu cuối cùng, đã biến thành tiếng kêu gào.

Cảnh cô ta khóc bây giờ cùng với cảnh lúc Vương Tĩnh Kỳ mới vừa bước vào... Hoàn toàn bất đồng với nhau, lúc này cô ta còn cố ký hình tượng của mình, còn bây giờ, cô ta là cái gì cũng không thèm quan tâm nữa, trực tiếp quỳ gối trước mặt Vương Tĩnh Kỳ, nước mắt nước mũi chảy ròng khóc hu

hu.

Hành động đột ngột này của cô ta, làm khách khứa trong quán cà phê đều nhìn về phía bên này. Vương Tĩnh Kỳ nghe thấy người bên cạnh nhỏ giọng chất vấn, quay đầu lại nhìn lướt qua, trong lòng hiểu ra ý tứ trong hành động của Duyệt Tâm.

Thì ra cô ta muốn tự phá hỏng hình tượng của mình, là bởi vì nếu bây giờ cô ta phân bua kẻ lẽ, nghe giống như cô ta mới chính là người thứ ba xen vào, mà chỉ cần cô ta không để ý hình tượng diễn kịch một chút, nhất định có thể chinh phục được sự ủng hộ của số đông, dù sao phần lớn thế giới này đều đồng tình với kẻ yếu. Cô ta làm náo loạn một chút rồi rời đi, ở đây cũng không ai biết tới cô ta.

Còn cô thì không giống như vậy. Khách đến quán cà phê này phần lớn là người sống trên chung cư ở đây, lúc này Vương Tĩnh Kỳ quay đầu lại nhìn, thấy một hàng xóm thường đi tản bộ quanh đây. Chuyện này nếu xử lý không tốt, về sau một truyền mười, mười truyền một trăm, mọi người đều sẽ đồn đại ra ngoài, là người nào đó, lòng dạ ác độc, cướp người người đàn ông của người ta, bị người ta tìm đến cửa, cho nên mặc kệ cô ả Duyệt Tâm này có cướp được Chu Cẩm Du hay không, về sau mặt mũi của Vương Tĩnh Kỳ cũng khẳng định là không còn nữa.

Sau khi nghĩ kỹ, Vương Tĩnh Kỳ đứng lại, hôm nay phải giải quyết chuyện này cho thỏa đáng rồi mới bỏ đi được.

Lúc này nhân viên phục vụ cũng đã đi qua, dùng ánh mắt hỏi thăm Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ lại rút ra 10 đồng tiền trong bóp, gộp chung với tiền để trên bàn lúc này đưa cho nhân viên phục vụ: "Lấy cho tôi một ly sữa tươi, lần này không cần quá nóng, ấm ấm là được rồi."

Sau khi thu xếp xong, Vương Tĩnh Kỳ phát hiện, có mấy người, đang nhìn chằm chằm về phía bên này, có người tò mò, đoán chừng là tò mò bên này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có người đồng tình, có thể là đồng tình với Duyệt Tâm đang quỳ khóc nức nở, còn có người lại là chỉ trích, chắc là nhìn cô yên tâm thoải mái đây, lại để cho Duyệt Tâm quỳ như vậy nên có chút bất bình giùm cô ta.

Nhân viên phục vụ rời đi, lực chú ý của Vương Tĩnh Kỳ một lần nữa đặt trên

người Duyệt Tâm, người từ nãy giờ vẫn luôn ra sức chế tạo tiếng ồn.

"Cô Duyệt Tâm, cô biết thân phận của cô bây giờ là cái gì không?" Giọng nói của Vương Tĩnh Kỳ có chút lớn tiếng.

Duyệt Tâm không từ mà biệt, kêu gào, "Cô Vương, tôi van cô, con của tôi thật sự không thể không có ba, cô để lại cho tôi và đứa bé một con đường sống thôi."

Đây quả thực là ông nói gà bà nói vịt, nhưng Vương Tĩnh Kỳ cũng không quan tâm, chỉ cần nói lời mình muốn nói là được.

"Thân phận của cô bây giờ là người thứ ba, một tình nhân bên ngoài muốn nhúng tay vào cuộc hôn nhân của người khác!" Vương Tĩnh Kỳ gằn mạnh mấy chữ tình nhân bên ngoài, cố gắng để tất cả mọi người trong quán cà phê đều nghe được.

Quả thật có người vừa nghe được lời Vương Tĩnh Kỳ nói xong, tự động hiểu ra chân tướng. Đây không phải là tiết mục vợ lớn đau khổ cầu xin tình nhân rút, mà là tình nhân muốn vợ lớn nhường lại cho mình.

Trong cái xã hội này, không có người phụ nữ nào mà không ghét kẻ thứ ba xen vào, cho nên những người vốn là đồng tình với Duyệt Tâm, bây giờ nhìn Duyệt Tâm bằng ánh mắt chán ghét.

"Cho nên cô có quỳ xuống trước mặt tôi, tôi cũng không có vấn đề gì." Tôi liền nói cho cô biết, cô muốn quỳ bao lâu thì quỳ đi, quỳ đau đầu gối là chuyện của cô, bà đây chịu đựng được.

Duyệt Tâm khóc thút thít, cô ta gấn lông mi dày, khóc lên đôi mắt biến thành một vòng màu đen xung quanh, sau đó cô ta lại gào lên: "Cầu xin cô, vô Vương, cái gì cô cũng có, tôi biết cô là giáo viên, cô có trình độ văn hóa cao, điều kiện tốt, rời khỏi ba đứa bé, cô vẫn có thể sống rất tốt, nhưng mà tôi thì không giống như vậy, tôi không được học nhiều, nếu không có Cận Du, tôi sẽ không sống nổi!"

Wang Tĩnh Kỳ nhìn hình tượng bi thảm của cô ta, từ tận đáy lòng cảm thấy không vừa mắt về cô ta, đã bỏ công đến đây để giả dạng tình nhân rồi, thì cũng nên tốn chút tiền mua mỹ phẩm chống nước đi chứ, nếu vậy thì bây giờ đâu có tự biến mình thành con gấu mèo đâu.

"Cô không được học nhiều cũng có thể đồng tình, nhưng cho dù không học lên cao, cũng phải học được hết cấp hai chứ, coi như trình độ học vấn của cô thấp, mà chưa học xong cấp hai, ít nhất cô cũng phải học qua tiểu học rồi. Mặc kệ cô học đến đâu, cũng đều được dạy đạo đức rồi, người ta đã dạy cô, muốn có cái gì, đều phải dựa vào hai bàn tay của chính mình mà có được, thứ không phải của mình, tuyệt đối không thể cướp lấy. Những thứ này cô học xong cho chó ăn hết rồi sao?"

Tuổi còn trẻ mà không biết tự mình gây dựng sự nghiệp, chỉ muốn ngồi không hưởng thụ, tới đây phá hư gia đình của tôi, muốn cướp chồng tôi đi, đúng là tư tưởng đạo đức bại hoại!" Vương Tĩnh Kỳ nói năng có khí phách.

Duyệt Tâm mặc dù bận rộn quỳ trên mặt đất khóc, nhưng cũng không làm giảm khả năng nghe hiểu của cô ta, nghe Vương Tĩnh Kỳ phê phán cô ta như vậy, cô ta tức giận níu chặt cái quần ngắn ngũn của mình.

Đương nhiên là Vương Tĩnh Kỳ cũng nhìn thấy, bật cười một tiếng nói: "Đừng kéo nữa, còn kéo sẽ lộ cái mông mất! Tôi tốt bụng nhắc nhở cô một tiếng, lần sau nếu còn muốn diễn kịch ra vẻ khổ sở, tốt nhất là nên chuẩn bị trang phục và đạo cụ cho tốt, dáng vẻ này của cô, chỉ làm cho tôi liên tưởng đến một thứ, chính là ‘ không đứng đắn ’."

Duyệt Tâm bị khiêu khích có chút không chịu nổi, ngẩng mặt, hét lên với Vương Tĩnh Kỳ: "Cô nói tôi cái gì, tôi muốn vì mình tranh thủ hạnh phúc có cái gì không đúng, loại người như cô làm sao có thể thể nghiệm được nỗi khổ sở của tôi! Cái gì cô cũng có, sao cô lại không thể nhường người đàn ông của cô lại cho tôi, tôi không có anh ấy sẽ chết, còn cô sẽ chết sao, hả?"

"Cái người này thật là buồn cười, tại sao cô muốn chồng tôi, tôi liền phải tặng cho cô chứ? Chỉ bằng cô quỳ một cái, lại còn dựa vào đứa bé trong bụng không biết là thật hay giả sao? Còn nữa, chuyện cô có chết hay không thì liên quan gì tới tôi, tôi và cô có quen biết nhau không? Cô kêu tôi thương hại cô, thương hại cô và đứa bé, vậy ai sẽ thương hại tôi, ai tội nghiệp cho đứa bé của tôi?" Vương Tĩnh Kỳ nói tới đây giọng nói thật sự có chút kích động.

Cô hít sâu một hơi, thả lỏng, nói một câu kết luận: "Tôi nói rõ ràng cho cô biết, Chu Cẩm Du là chồng của tôi, là ba của con tôi, bây giờ là vậy, tương lai cũng nhất định sẽ là như vậy."

Wang Tĩnh Kỳ nói xong, liền đứng dậy chuẩn bị đi.

Cô tới đây một chuyến, nói trắng ra đúng là tò mò, hôn nhân của cô qua hai kiếp đều có tình nhân xuất hiện, nhưng đời trước cô không có cảm giác tồn tại của bọn họ, kể thứ ba hay thứ tư gì căn bản đều không thèm để ý tới cô, cho nên ở bên ngoài hô mưa gọi gió với Trương Dương, chứ còn chưa bao giờ xuất hiện trước mặt người vợ lớn như cô.

Nhưng kiếp này thì không giống như vậy, kết hôn không tới một tháng, cô lại đụng phải hai người muốn giành chồng với mình, một người là Vương Diễm Diễm, mặc dù cô không nhìn thấy, nhưng chỉ cần có tìm cách tiếp cận chồng mình, cũng coi như là một người.

A, tính như vậy, cô à Duyệt Tâm này phải là người thứ tư rồi, ha ha.

Bây giờ nhìn người phụ nữ này nói mấy câu, đều là luận điệu cũ rích, không có cái gì mới mẻ, cho nên không cần ở đây lãng phí thời gian với cô ta, bây giờ cô cần phải suy nghĩ xem, đến lúc lão Chu của cô về nhà, cô phải làm sao dỗ anh cho tốt.

"Cô chờ một chút." Duyệt Tâm thấy Vương Tĩnh Kỳ đứng dậy định đi, gấp gấp không biết làm sao, đưa tay tóm cô lại.

Vương Tĩnh Kỳ không có chú ý, mà cũng là quá tự tin, giữa nơi công cộng đông người như thế này, dù sao Duyệt Tâm cũng sẽ không dám đánh người vợ lớn như cô.

Vương Tĩnh Kỳ bị Duyệt Tâm lôi kéo nên lão đảo, vừa vặn cách cái bàn không xa, cô nhanh chóng vịn chặt cái bàn. Cô hoảng sợ vồ vồ ngực mình, thầm nghĩ chuyện này tuyệt đối không thể để cho lão Chu biết.

Vừa đúng lúc nhân viên phục vụ bưng khay sữa tươi tới.

Vương Tĩnh Kỳ không cần suy nghĩ cầm ly sữa tươi lên, sau đó xoay người tạt thẳng lên đầu Duyệt Tâm.

"Cảnh cáo cô, sau này đừng động tay động chân với tôi, cô sẽ không trả giá nổi đâu!"

Chương 175: Tin Tưởng Và Phục Tù

Sau khi Vương Tĩnh Kỳ ra khỏi quán cà phê, cô nhìn đồng hồ, rồi đi đến siêu thị một chuyến, mua một ít thức ăn, chuẩn bị về nhà nấu một bữa ăn ngon cho Chu Cận Du, lấy lòng an ủi tâm trạng bị tổn thương của anh.

Vừa vào nhà đã nghe tiếng điện thoại bàn vang lên, lúc này cô mới nhớ tới, mình tắt điện thoại di động, đến bây giờ còn chưa mở máy.

Cô nhanh chóng bỏ hết mấy cái túi đang cầm trong tay xuống ngay trước cửa, lấy điện thoại di động trong túi xách ra, vừa đi qua chỗ ghế sofa, vừa mở máy.

Đến khi tay cô vừa chạm vào cái điện thoại bàn trong phòng khách, chuông điện thoại liền ngưng.

Vương Tĩnh Kỳ trừng to hai mắt, khổ não bỏ xuống, thấy màn hình điện thoại di động sáng, sau đó hết thông báo này đến thông báo khác bắt đầu thay phiên nhau hiện lên, toàn là thông báo cuộc gọi nhỡ của Chu Cận Du.

Nhìn số lượng cuộc gọi, tổng cộng hơn hai mươi cuộc. Vương Tĩnh Kỳ nhìn mà le lưỡi, thậm chí Chu Cận Du khẳng định đã giận điên rồi.

Lúc này chuông điện thoại lại bắt đầu vang lên. Vương Tĩnh Kỳ vội vàng bắt máy.

"A lô....." Vương Tĩnh Kỳ thận trọng, cô có cảm giác, cú điện thoại này nhất định là của Chu Cận Du gọi tới.

"Về nhà rồi sao." Rốt cuộc Chu Cận Du cũng nghe được điện thoại bàn ở nhà có người nhận, tâm trạng thấp thỏm từ nãy giờ cũng được thả lỏng, giọng nói giống như trút được gánh nặng, không có cực kỳ tức giận.

"Ừ, về nhà rồi, em mua rất nhiều món ăn, buổi trưa làm món ngon cho anh ăn." Vương Tĩnh Kỳ lấy lòng nói.

Chu Cận Du trầm mặc một chút, làm trong lòng Vương Tĩnh Kỳ nhảy lên

thình thịch, loại cảm giác làm chuyện xấu bị bắt quả tang đúng là không tốt chút nào.

"Đừng bận rộn nữa, tốt nhất là em nên nghỉ ngơi đi, chờ anh về nấu cơm là được." Chu Cẩm Du thở dài một tiếng.

"Ừ, tất cả đều nghe theo anh." Vương Tĩnh Kỳ thấy anh không có tức giận, cũng thả lỏng.

Sau khi cúp điện thoại, Vương Tĩnh Kỳ có chút bất bình, mặc dù hôm nay cô không nghe lời anh, nhưng dù sao nguyên nhân cũng là vì anh mà ra, là vì anh ở bên ngoài trêu hoa gheo nguyệt, làm cho tình nhân tìm đến cửa nhà cơ mà, cô phải là người nên tức giận mới đúng chứ.

Vương Tĩnh Kỳ phẫn nộ nhìn chăm chăm điện thoại. Sau đó hừ một tiếng, xách đồ tới phòng bếp. Cô quyết định không thèm nghĩ tới Chu Cẩm Du nữa, bây giờ phải nghĩ xem nấu món gì mới được.

Cô ở trong phòng bếp rửa sạch nguyên liệu, bận rộn một hồi, còn chưa kịp làm cơm xong, Chu Cẩm Du đã về tới.

Chu Cẩm Du vào nhà đổi giày liền nghe được âm thanh rang thức ăn từ trong phòng bếp, anh cởi áo khoác, cuộn tay áo sơ mi lên rồi đi vào phòng bếp.

"Không phải đã nói là em đừng làm rồi sao, kêu em chờ anh về nấu cơm mà."

Vương Tĩnh Kỳ có nghe được tiếng mở cửa, cho nên lúc Chu Cẩm Du vào phòng bếp, cô cũng không có chút bất ngờ nào: "Hừ!"

Chu Cẩm Du nhận lấy cái sạn trong tay Vương Tĩnh Kỳ, tiếp tục trộn xào, bót thời giờ quay qua nhìn cô một, thấy cô chu chu cái miệng nhỏ, anh buồn cười hỏi "Thế nào?"

Vương Tĩnh Kỳ lấy hộp gia vị ra, bỏ vào trong chảo rang thức ăn.

"Em cứ nói đi?"

Trong lúc nói chuyện, Chu Cẩm Du đã bỏ bông cải xanh xào vào trong đĩa, sau đó một tay bưng cái đĩa, một tay nắm tay vợ, cùng nhau đi đến bàn ăn.

Lúc anh mới vào nhà đã nhìn thấy trên bàn ăn bày ba món ăn rồi.

"Sau này đừng làm như vậy nữa, em là phụ nữ có thai, phải ăn cơm đúng giờ. Em nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi, mới ăn cơm trưa, làm con anh cũng đói bụng lắm rồi." Chu Cẩm Du múc cho Vương Tĩnh Kỳ một chén cơm, đưa tới trước mặt cô.

"Hừ, em như vậy là do ai làm hại."

"Nói chuyện thì nói, đừng chậm trễ ăn cơm, ừ, chân gà này hầm rất vừa vặn, ăn nhiều một chút." Chu Cẩm Du thấy cô không động đũa, liền gấp thức ăn cho cô, thúc giục cô ăn cơm.

Nhìn cô ăn, anh mới nói: "Em nói đi, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì?"

Anh chỉ biết là có một người phụ nữ tự xưng là mang thai đưa con của anh gọi điện thoại đến nhà, còn người phụ nữ này là ai, có mục đích gì anh đều không biết.

"Còn có thể xảy ra chuyện gì nữa, anh ra ngoài tìm phụ nữ, bây giờ người ta mang theo con anh tìm tới đây, kêu hai mẹ con em nhường lại vị trí." Vương Tĩnh Kỳ vừa ăn cơm vừa ê ẩm nói.

Nói thật, từ sau khi nhận được cú điện thoại kia, cô cũng không tin, lúc nhìn thấy cô gái kia, cô càng thêm xác định những gì người phụ nữ kia nói là giả, ít nhất đứa bé trong bụng cô ta cũng không phải là của Chu Cẩm Du.

Nhìn bụng Duyệt Tâm vẫn còn bình thường, nếu không cũng không dám mặc quần ngắn ngắn, hay nói cách khác, nếu Duyệt Tâm mang thai thì cũng chỉ khoảng một hai tháng, mà vừa vặn trong hai tháng này, thời gian của Chu Cẩm Du hầu như toàn bộ đều dành cho cô. Ban ngày đi làm, buổi tối phục vụ cô, làm gì còn sức lực mà đi trêu chọc phụ nữ khác. Kể từ cô mang thai hậu, Chu Cẩm Du càng thêm quan tâm đến cô, cũng như trứng húng như hoa, nâng lòng bàn tay sợ cô té. Cho nên nói Chu Cẩm Du là ba của đứa bé trong bụng Duyệt Tâm, có đánh chết cô cũng không tin.

"Thật dễ nói chuyện." Chu Cẩm Du nghiêm túc trách cứ một tiếng.

Người phụ nữ này, biết rõ là anh bị oan uổng, vậy mà còn ghen với anh, tật xấu này kiên quyết không thể nuông chiều.

"Em đâu có dễ nói chuyện như vậy, người ta cũng đã tìm tới cửa, mà anh còn nói là em dễ nói chuyện!" Vương Tĩnh Kỳ cũng nổi giận, bộp một tiếng vỗ đôi đũa lên bàn. Đứng là đảo lộn, anh phạm sai lầm còn dám nói cô này nọ.

Chu Cẩm Du cũng để đôi đũa xuống, không nói chuyện, chỉ nhìn vợ mình ngồi ở phía đối diện.

"Nhìn cái gì mà nhìn, còn nhìn nữa....." Vương Tĩnh Kỳ trừng mắt thuận miệng định chửi bậy, nhưng ngay sau đó ngừng lại, nếu là nói tiếp, cũng quá mất lịch sự rồi.

"Được lắm, em nói đi, em cứ nói thử xem." Chu Cẩm Du bị cô vợ ngốc của mình làm cho tức cười: "Có phải em muốn ăn anh hay không...anh tùy thời đợi lệnh!"

Vương Tĩnh Kỳ nghe anh nói vậy khuôn mặt nhỏ liền đỏ lên, kể từ sau khi cô mang thai, hai người lúc trên giường toàn đắp chăn nói chuyện phiếm rất trong sáng, lúc mới bắt đầu quen nhau hai người còn không có đơn thuần như vậy.

"Mặc kệ em nghĩ như thế nào, cũng phải ăn cơm trước, thân thể khỏe mạnh, thể lực đầy đủ, thì nguyện vọng của em mới có thể trở thành sự thật được!" Chu Cẩm Du nói xong nhét đôi đũa vào trong tay cô.

"Em không có muốn như vậy, là anh muốn thì có!" Vương Tĩnh Kỳ lảm bảm nói.

"Được được được, là anh, đều là anh được chưa." Chu Cẩm Du rất có thành ý dụ dỗ cô.

Sau đó một cơn sóng gió nhỏ cứ như vậy mà đi qua.

Sau khi hai người cơm nước xong, lúc này mới an vị ngồi trên ghế sofa, Vương Tĩnh Kỳ kể tất cả mọi chuyện đã xảy ra cho Chu Cẩm Du nghe.

"Cô ta nói cô ta là nhân viên ở hội quán tư nhân Lan Uyển, tên là Duyệt Tâm, cô ta nói anh biết cô ta."

Chu Cẩm Du nghe xong nhú mày, trong lòng lảm bảm cái tên Duyệt Tâm. Anh muốn lục lọi trong ký ức xem mình có biết cô gái đó hay không, nhưng

thật sự anh không thể nhớ ra có người nào như vậy.

Những chuyện này đều không phải là vấn đề, Chu Cận Du cầm điện thoại trong phòng khách lên (kể từ sau khi Vương Tĩnh Kỳ mang thai, anh rất ít khi gọi điện thoại trước mặt cô), gọi cho thư ký vạn năng Lý Việt, sau đó lại gọi cho quản lý Vu Hồng Hải của Lan Uyên.

"Vợ à, anh với em nói chuyện một chút." Chu Cận Du xử lý xong mọi chuyện, liền kéo tay vợ, chuẩn bị sẵn sàng để tâm sự một chút về ý nghĩa của sự tin tưởng và phục tùng cùng với vợ mình.

"Ừ, nói chuyện gì?" Vương Tĩnh Kỳ cảnh giác hỏi.

"Là như vậy, sau chuyện xảy ra hôm nay, xem có cảm giác được có chỗ nào không thích hợp không?" Chu Cận Du cố gắng hướng dẫn cô, sợ nói quá trực tiếp, sẽ làm chuyện này càng thêm rối ren.

"À, sau khi ngẫm lại, em cũng cảm thấy đúng là có chút không được bình thường." Vương Tĩnh Kỳ nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ.

"Ừ, em nói đi, em cảm thấy không đúng chỗ nào." Sắc mặt Chu Cận Du vui mừng, có mở đầu tốt, thì phần sau mới có thể tiến triển thuận lợi.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn chằm chằm Chu Cận Du, nói một câu: "Em cảm thấy chỗ không đúng đúng là, em mới vừa kết hôn với anh không tới một tháng, vậy đã có hai người phụ nữ tỏ thái độ không thân thiện với em, lần trước cái người tên Vương Diễm Diễm coi như là người thứ ba, thêm cô Duyệt Tâm nữa là người thứ tư luôn rồi." Sau đó ánh mắt nghiêm túc của cô đột nhiên biến thành diễn trò: "Chỉ là cấp bậc của người càng tới sau thì càng thấp, người thứ ba còn là một danh môn khuê tú, thế nhưng tới người thứ tư đã không còn chút giá trị nào rồi." Vương Tĩnh Kỳ nghĩ tới cách ăn mặc tiêu chuẩn kiêu làm gái của Duyệt Tâm, rùng mình một.

Lần này đến phiên Chu Cận Du tròn tròn mắt, sao vợ anh lại không có một chút suy nghĩ nào giống anh vậy chứ.

Chu Cận Du sừng sốt một lát, lấy tay vuốt mặt, quyết định không cần vòng vo, hay là cứ trực tiếp nói đi.

"Anh nói có cái gì không đúng không phải cái này....."

"Nhưng em cảm thấy cái này có cái gì không đúng nha!" Vương Tĩnh Kỳ chớp chớp đôi mắt vô tội, không muốn làm cho anh cứ như vậy mà vượt qua kỳ kiểm tra.

"Bây giờ đừng nói tới cái này, anh muốn nói là, hôm nay em ra ngoài gặp người phụ nữ tên Duyệt Tâm kia, em cảm thấy sao? Có an toàn không?"

Vương Tĩnh Kỳ nhớ lúc mình bị Duyệt Tâm lôi kéo, nếu cô không có vịn cái bàn, hậu quả cũng không biết ra sao nữa.

"Ừ, lúc đầu đi thì nghĩ là sẽ không có vấn đề gì, nhưng là sau khi trở về, em cũng nghĩ lại, đúng là có chút mạo hiểm." Vương Tĩnh Kỳ nghiêm túc suy nghĩ.

"Đúng rồi, em thử nghĩ đi, cái người tên Duyệt Tâm gọi điện thoại cho em, anh còn không biết cô ta là ai, vậy mà em lại nôn nóng đi gặp cô ta như vậy, ngộ nhờ cô ta là một kẻ điên, là một người xấu, làm ra tổn thương gì đến em, em phải làm sao bây giờ, em muốn anh phải làm thế nào, coi như lúc đó, anh tóm được cô ta, có giam cô ta cả đời cũng không làm được gì." Chu Cẩm Du cố gắng dùng lý lẽ để thuyết phục cô.

Vương Tĩnh Kỳ tán đồng gật đầu một, quả thật hôm nay cô có chút mạo hiểm, một người không quen biết muốn gặp mình, lại còn là người thứ ba xen vào chuyện gia đình cô, hai người ở hai phe đối lập như vậy, không cần nghĩ cũng biết chuyện này không có dễ dàng trôi qua như vậy.

"Hơn nữa, em đi gặp cái người Duyệt Tâm đó là vì mục đích gì? Bởi vì em tin những lời cô ta nói sao?" Chu Cẩm Du hỏi tới chỗ máu chốt.

Vương Tĩnh Kỳ trừng mắt liếc anh một, nếu người phụ nữ kia nói toàn sự thật, Chu Cẩm Du còn có cơ hội cùng cô ngồi chung một ghế sofa nói chuyện như vậy sao, nằm mơ đi.

"Xem ra vợ anh vẫn đủ thông minh, không có bị lời ngon tiếng ngọt làm cho mê hoặc, em đã tin tưởng anh, vậy vì sao em lại không nghe lời anh nói, để cho bản thân mình lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, em cảm thấy là một người mẹ, em nên mang theo đứa bé trong bụng mình đi mạo hiểm như vậy sao? Em làm vậy có làm một người mẹ tốt được không?" Chu Cẩm Du biết mình vợ quan tâm đứa bé này đến nhường nào, so với anh còn nhiều hơn, bình thường chỉ cần nói tới lợi ích của đứa bé, muốn cô làm cái gì cô cũng đồng ý.

Vương Tĩnh Kỳ nghe Chu Cận Du nói vậy có chút xấu hổ, không biết vì sao, kể từ khi mang thai, cô không giống mình chút nào, có đôi khi cái gì cũng đề phòng, nhưng cũng có lúc lơ là không thèm để ý cái gì hết.

"Em yêu, chuyện xảy ra hôm nay, em nên biết là anh không cho em đi gặp người phụ nữ kia, không phải sợ em biết cái gì, mà là lo lắng an toàn của em. Anh hiểu là làm một người phụ nữ, em nhất định muốn biết chân tướng sự tình, chuyện này hoàn toàn có thể chờ anh xử lý xong mọi chuyện, sau đó cận kề nói hết chân tướng cho em, em nói có đúng không?"

"Vì tốt cho anh, tốt cho đứa bé, tốt cho gia đình này của chúng ta, sau này hai chúng ta sẽ học cách tin tưởng và phục tùng có được không?" Chu Cận Du trầm thía nói.

Chương 176: Anh Bị “Song Quy” Rồi Há ?

(Giải thích: Song quy là một hình thức điều tra nhằm vạch trần những vụ tham nhũng của cán bộ nhà nước Trung Quốc.)

Chu Cận Du vừa mới trấn an vợ xong, bên ngoài lại bất ngờ xuất hiện tin đồn ngoài ý muốn.

Thì ra là người phụ nữ tên Duyệt Tâm kia, do không lợi dụng được Vương Tĩnh Kỳ, liền chuyển mục tiêu bắt đầu tung tin đồn thất thiệt với giới truyền thông, hy vọng có thể lợi dụng sức ép của dư luận để trói buộc Chu Cận Du.

Cho nên hôm nay Vương Tĩnh Kỳ đi làm, nhìn thấy mấy đồng nghiệp tuần trước còn nịnh nọt lấy lòng cô, bây giờ vừa nhìn thấy cô lại tỏ vẻ như muốn cười mà không cười, làm cô cảm thấy thật khó hiểu.

Cho đến khi vào phòng làm việc, Vương Dĩnh trực tiếp vỗ tờ báo xuống ngay trước mặt nàng¹, lúc này nàng¹ mới biết là có chuyện gì xảy ra, mà đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy tin đồn của lão Chu nhà cô được đưa lên báo.

Vương Tĩnh Kỳ cẩn thận đọc qua một lần, hừm, nội dung thật nhảm chán, không có sáng tạo gì hết.

Câu chuyện về một cô gái yếu đuối, vì nhiều nguyên nhân nên phải làm việc ở chỗ ăn chơi, nhưng cô ấy là loại người bán niềm vui chứ không bán thân, một lần nợ tình cờ gặp đợ vị thị trưởng họ Chu, mối nghiệt duyên chính thức bắt đầu.

Thị trưởng họ Chu quên thân phận của mình, nhìn người phụ nữ xinh đẹp thanh thuần, nhiều lần dây dưa với cô ấy, lại còn dùng lời lẽ uy hiếp, nếu cô ấy không chịu ở bên cạnh anh ta, anh ta sẽ dùng quyền hành của mình để gây khó dễ gia đình cô ấy.

Vốn là cô gái nhỏ không chịu nghe theo, nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi cái bẫy của thị trưởng họ Chu, lần đó sau bữa tiệc, rốt cuộc thị trưởng họ Chu cũng được như ý muốn.

Sau đó hai người gặp lại, cô gái kia phát hiện mình mang thai.

dù sao cô gái kia cũng còn trẻ tuổi, sau khi biết mình mang thai, cô ấy không biết phải làm gì, mà trong lúc đó, tin tức thị trưởng họ Chu kết hôn lại đột nhiên truyền ra ngoài. Cuối cùng vì nghĩ tới đứa bé vô tội, cô ấy quyết định chịu uất ức để hy sinh cho đứa bé, dù sao cũng không thể để cho đứa bé lớn lên trong hoàn cảnh thiếu thốn tình thương được.

Cô ấy đi tìm vợ mới cưới của thị trưởng họ Chu, kể lại toàn bộ mọi chuyện, vốn là muốn nói cho người phụ nữ kia biết được bộ mặt thật sự của thị trưởng họ Chu, để tránh cho cô ta không hay biết gì mà bị lừa giống như cô ấy, cứu cô vợ mới cưới kia ra khỏi bẫy khổ, để cô ấy thay thế vào cái nơi địa ngục đó, đó vốn là ý tốt của cô ấy. Kết quả vợ mới cưới của thị trưởng họ Chu cũng là một người phụ nữ tham hư vinh, sau khi nhìn thấy cô gái đáng thương, không những không đồng tình với cô ấy, mà còn buộc tội cô ấy quyến rũ chồng của cô ta.

Tâm địa cô gái thiện lương, vì đứa bé vô tội mà phải nhận đủ loại chỉ trích của người vợ kia, cuối cùng phải quỳ gối thật lâu trước mặt người phụ nữ đó, chỉ vì muốn cho con mình có một mái nhà.

Kèm theo phía trên, có đăng tám hình hôm đó Duyệt Tâm ở quán cà phê quỳ trước mặt Vương Tĩnh Kỳ, bên cạnh lại còn ghép hình một người đàn ông đứng ở sau lưng cô. Nói thật, cái loại trình độ mơ hồ này, Vương Tĩnh Kỳ vừa nhìn đã thấy người đàn ông đó không phải là Chu Cẩm Du rồi.

Wang Tĩnh Kỳ đọc xong bài báo, cảm thấy vô lý, chuyện này có dính dáng gì tới cô đâu, muốn bêu xấu thì bêu một mình Chu Cẩm Du là được rồi, lôi cô vô làm gì.

Còn hai tám hình này nữa, trong hình có ba người, trong đó hai người kia chỉ thấy được sau lưng, có mình cô là được chụp cận cảnh ngay mặt, mặc dù là in hơi mờ, nhìn không rõ lắm, nhưng chỉ cần người nào biết cô chắc chắn nhìn sơ qua sẽ nhận ra cô ngay.

Không phải là đang khi dễ cô đây sao, kẻ yếu thì bọn họ bảo vệ, nhân vật quan trọng bọn họ lại không dám chọc tới, chỉ có mình cô không có gì nên bị người ta phơi bày ra trước mặt công chúng.

"Haizzz, xem xong chưa, xong rồi thì mau nói cho tớ nghe một chút đi,

chuyện gì đã xảy ra!" Vương Dĩnh đây tò mò.

"Cậu có còn tình người không vậy, cậu nhìn đi, chồng tớ có tình nhân, vậy mà cậu không thèm quan tâm đến tớ, còn đến đây bà tám hỏi linh tinh, cậu đang công khai làm tôn thương tớ có phải không!" Vương Tĩnh Kỳ cầm tờ báo rung rung nói.

"Cắt! Thôi đi, lão Chu nhà cậu mà có tình nhân, chắc hòa thượng cũng để tóc dài luôn ấy —— không thể có chuyện đó đâu!" Vương Dĩnh khẳng định.

"Này, cậu còn tự tin hơn tớ đây!" Vương Tĩnh Kỳ buồn cười nói.

"Đương nhiên rồi, cậu không thấy sao, lần trước đến nhà cậu ăn cơm, nguyên cả buổi trời lão Chu nhà cậu chưa từng rời mắt khỏi cậu luôn ấy, ôi trời ơi, ngay trước mặt nhiều người bọn tớ như vậy, anh ta lại trắng trợn nhìn cậu chăm chăm, bây giờ tớ nhớ lại, còn thấy muồn nổi da gà, sồn cả gai óc!" Vương Dĩnh nói xong còn làm bộ run run, tỏ vẻ cô ấy ngán tận cổ.

Vương Tĩnh Kỳ nghe vậy cũng không tức giận, bởi vì bây giờ cô không thể nói Chu Cẩm Du làm quá nữa, lúc trước cô cũng cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng về cô đã nghĩ thông suốt rồi, không phải Chu Cẩm Du nhìn cô, mà là nhìn con của cô đấy.

Đột nhiên điện thoại di động của Vương Tĩnh Kỳ vang lên.

Vương Tĩnh Kỳ nhanh chóng lấy cái CDMA mới mua của mình từ trong túi xách ra, ra khẩu hình với Vương Dĩnh, sau đó nhận điện thoại.

"A lô." Là Chu Cẩm Du gọi.

"Ừ, tới trường rồi sao?"

Giọng nói của Chu Cẩm Du trầm thấp chững chạc, Vương Tĩnh Kỳ biết là có người khác đang ngồi bên cạnh anh.

"Tới lâu rồi, đang đọc báo đây."

Bên kia không nói gì, một lát sau, Chu Cẩm Du mới nói tiếp.

"Em đọc hết rồi phải không, đừng lo lắng, anh sẽ xử lý."

"Ừ, em biết rồi, em không có lo lắng đâu. Nhưng mà tấm hình có mặt em bị đưa lên báo xấu quá, em có thể kêu bọn họ chụp lại được không?" Vương Tĩnh Kỳ khổ não nói.

Chu Cẩm Du thấp giọng cười một tiếng, biết cô vợ nhỏ của mình đang trêu chọc mình.

"Không được, đồ của anh, làm sao có thể để cho người khác nhìn được, anh sẽ không chịu thiệt thòi như vậy đâu!" Chu Cẩm Du cũng không thèm quan tâm cấp dưới còn đang đứng trước bàn làm việc, trực tiếp cười giỡn với vợ mình trong điện thoại.

Vương Tĩnh Kỳ nghe vậy yên tâm nở nụ cười, thấy Chu Cẩm Du không có bị đả kích bởi tờ báo, vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi.

"Ha ha, đừng dài dòng, mau đi làm việc đi, buổi tối tan việc nhớ đón em đúng giờ, em muốn ăn canh cá chua ngọt!" Vương Tĩnh Kỳ biết lúc này Chu Cẩm Du nhất định rất bận rộn, dù sao Chu Cẩm Du cũng được coi là nhân vật của công chúng ở thành phố D, không thể để người ta gièm pha.

"Còn không phải là vì lo lắng cho em sao, biết em không có việc gì là tốt rồi, em làm việc đi."

Hai người ngọt ngào cúp điện thoại, làm Vương Dĩnh đứng bên cạnh cảm thấy ngứa miệng.

"Hai người các cậu sến quá đi!"

"Aizz, cậu vẫn còn nhỏ, mấy chuyện này chờ khi nào cậu trưởng thành rồi mới biết được!" Vương Tĩnh Kỳ nhìn cô ấy bằng vẻ mặt thương hại.

Sau đó hai người lại cười hi hi ha ha.

Đoán chừng người khác mà thấy dáng vẻ này của các cô, nhất định sẽ cho rằng bọn họ không tìm không phải.

Sau khi Vương Tĩnh Kỳ tan việc, cô cầm túi xách lên tạm biệt Vương Dĩnh, rồi tung tăng giống như con bướm bay đến cánh cửa chiếc xe Audi.

"Có chuyện gì mà vui quá vậy?" Chu Cẩm Du còn tưởng mặc dù Vương Tĩnh Kỳ không thèm để ý đến tin tức đưa trên báo, nhưng cảm xúc cũng sẽ phần

nào bị ảnh hưởng, dù sao cũng có rất nhiều người thừa nước đục thả câu, không ngờ vợ anh tan làm về lại vui vẻ như vậy.

Vương Tĩnh Kỳ chỉ cười. Cô không có nói với Chu Cẩm Du, lúc chiều cô và Vương Đình một xưởng một họa, dẫn mặt đám người Ngô Mật Nhi tới châm chọc cô như thế nào.

Cuối cùng làm đám người đáng ghét đó á khẩu không trả lời được phải đi chỗ khác, chẳng lẽ không phải chuyện vui sao?

"Không có gì! Còn bên anh thì sao, có tìm được manh mối gì không?" Vương Tĩnh Kỳ nói sang chuyện khác.

Chu Cẩm Du mấp má môi: "Đúng là không có manh mối gì, nhưng từ khi tờ báo buổi sáng được phát hành, đã có manh mối rồi."

"Thế nào?" Vương Tĩnh Kỳ tò mò.

"Muốn tung tin đồn của anh ra không phải ai cũng có thể làm được, đã có tờ báo dám tung tin, chắc chắn có người đứng đằng sau sai khiến. Mà ở thành phố D, người có thể sánh với anh, cũng không có mấy người." Chu Cẩm Du cười nói.

"Vậy làm sao bây giờ, anh có thể đánh bại bọn họ không?" Vương Tĩnh Kỳ lo lắng, dù sao chuyện này cũng có liên quan đến lợi ích cá nhân, nếu Chu Cẩm Du có vấn đề gì, cô tuyệt đối cũng không tốt hơn, cái đó gọi là 'phu thê nhất thể'.

"Ha ha, em tưởng mọi người là con nít hay sao, còn đánh nhau nữa!" Chu Cẩm Du buồn cười vuốt vuốt tóc cô.

"Vậy làm sao bây giờ? Em có thể giúp gì cho anh không?" Vì cái gia đình nhỏ này của bọn họ, nếu có cần cô giúp, cô nhất định sẽ cố gắng hết mình.

"Ha ha! Em cứ chăm sóc cho bảo bối của chúng ta thật tốt là được, còn chuyện bên ngoài, anh sẽ xử lý!" Chủ nghĩa đàn ông của Chu Cẩm Du hơi lớn.

"Tối hôm qua anh đã nói gì với em, kết quả hôm nay cả nhà chúng ta đều được lên báo, anh còn may, nhưng anh có thấy tấm hình kia của em không, đúng là khiến em không ngẩng đầu nhìn người ta được mà!" Vương Tĩnh Kỳ

vẫn luôn canh cánh chuyện hình tượng của mình bị phá hỏng.

Chu Cẩm Du mỉm cười ôm cô.

Buổi tối, Chu Cẩm Du và Vương Tĩnh Kỳ vì tờ báo đó mà lần lượt nhận được những cuộc điện thoại quan trọng.

Cuộc gọi Chu Cẩm Du nhận được là từ nhà họ Chu ở thủ đô.

Giọng nói vang vọng của ông cụ Chu truyền tới từ trong điện thoại: "Cái thằng nhóc thôi, vừa mới kết hôn đã ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, cậu đối xử với cháu dâu ngoan của tôi như vậy sao! Đối xử với đứa cháu cố còn chưa ra đời của tôi như vậy sao?"

Chu Cẩm Du để điện thoại cách xa lỗ tai mình một chút, nhìn dáng vẻ vợ mình đứng bên cạnh cười trộm, anh đưa tay túm cô qua, trực tiếp để điện thoại vào lỗ tai cô.

Vương Tĩnh Kỳ nghe thấy giọng nói oang oang của ông cụ Chu, liền giật cả mình, khàn trương lên tiếng cắt đứt tiếng mắng chửi của ông cụ Chu, đòi người nghe rồi ông ơi.

"Ông nội, cháu là Tĩnh Kỳ."

Một câu thôi, giọng nói ở đầu dây bên kia lập tức thay đổi, muốn bao nhiêu hiền lành là có bấy nhiêu hiền lành.

"Là Tĩnh Kỳ đó sao, ông nội có hù dọa cháu không, gần đây thân thể cháu có khỏe không? Cẩm Du có chăm sóc tốt cho cháu không? Nếu nó không nghe lời cháu, cháu cứ việc gọi điện thoại cho ông nội, ông nội giúp cháu trừng trị nó.....Bla bla bla."

Sau khi Vương Tĩnh Kỳ trấn an một hồi, ông cụ Chu mới chịu cúp điện thoại, trước khi cúp còn rống lên với Chu Cẩm Du một câu, kêu anh phải dùng tốc độ nhanh nhất xử lý chuyện này cho ổn thỏa, tuyệt đối không thể để cô con dâu nhà họ Chu phải chịu uất ức.

Điện thoại của Ông cụ Chu vừa mới cúp được không bao lâu, điện thoại của Vương Tĩnh Kỳ lại vang lên, Vương Tĩnh Kỳ lấy ra nhìn, thì ra là điện thoại từ nhà họ Vương.

"A lô."

"Cô đúng là không biết xấu hổ, một mình cô không biết xấu hổ, lại còn đăng lên báo làm liên lụy tôi cũng bị mất thể diện theo cô, sao cô không chết ở bên ngoài đi cho xong chuyện! Làm thua thiệt anh cả chị dâu cô ngày nào cũng ở nhà nói tốt cho cô, tốt con khi ấy, tốt mà lại làm ra chuyện mất mặt như vậy sao....."

Vương Tĩnh Kỳ không nói một câu, cứ như vậy nghiêm mặt nghe người nhà mình chỉ trích.

Chu Cẩm Du ôm cô, cũng nghe không nổi nữa, cha ruột cái gì, ngay cả bố dượng còn chưa có mắng người ta như vậy, anh muốn đoạt ống nghe lại, vợ là của anh, anh không thể để cho vợ vì anh mà phải bị người ta chửi mắng.

Vương Tĩnh Kỳ né qua một bên, không cho Chu Cẩm Du lấy được, đây là ba cô.

Chỉ là không đợi ba Vương mắng được bao lâu, giọng nói trong điện thoại bị thay đổi.

"Tĩnh Kỳ à, chị là chị dâu, em xem em đi, lần trước về nhà cũng không nói rõ ràng, thì ra chồng em là thị trưởng thành phố so! Chúng ta đều là người thân trong nhà, lại là người cuối cùng biết tin, hôm nay phải để em chê cười rồi! Chị là Tĩnh Kỳ em làm rất đúng, nói thế nào đi nữa cũng là chồng mình, đối mặt với mấy chuyện mèo mả gà đồng như vậy phải ác một chút..... Tĩnh Kỳ à, chị nói cái này với em, chồng em bị xảy ra chuyện như vậy, chị hiểu rõ nhất định trong lòng em rất tức giận, nhưng chúng ta cũng đều là người trong nhà, chị chỉ có sao nói vậy thôi. Bây giờ Chu Cẩm Du còn là thị trưởng, nhưng sau sự việc này, về sau có còn giữ được chức thị trưởng hay không cũng không biết. Em thấy anh em không, tới bây giờ còn chưa tìm được công việc nào ổn định hết, ngày nọ cũng đi làm công cho người ta, ăn bữa nay lo bữa mai, bây giờ em cũng sắp có một đứa cháu rồi, em nghĩ đi, có thể thừa dịp bây giờ em rảnh còn có quyền hành trong tay, sắp xếp cho anh em một công việc có được không? Chị và anh em cũng không có yêu cầu gì, em cũng biết sức khỏe của anh em rồi đó, kêu em rảnh nghĩ biện pháp tìm một công việc nào đó nhẹ nhàng linh hoạt một chút, có thể nuôi sống cả nhà ấy!"

Vương Tĩnh Kỳ lạnh lùng nghe chị dâu nói xong, cuối cùng không nhin được, nói một câu: "Chuyện này em không thể nào giúp chị dâu được rồi, Cẩm Du đã bị song quy!"

Cô nói xong, bộp một tiếng cúp điện thoại.

"Hả? Anh bị song quy hồi nào!" Chu Cẩm Du buồn cười nhìn vợ.

"Em nói anh song quy là song quy, người có ý kiến phải không!" Vương Tĩnh Kỳ tròn mắt nhìn anh, người khác chỉ trích cô, cô đã phải chịu đựng rồi, nếu Chu Cẩm Du còn dám lấn át cô, cô tuyệt đối sẽ không nuông chiều anh.

"Được được được, em nói đúng! Bây giờ đưa điện thoại di động cho anh...anh giúp em xử lý!" Chu Cẩm Du đoạt cái điện thoại lại bắt đầu vang lên của vợ mình, dứt khoát ném vào trong tủ lạnh.

Chương 177: Mời Đi Uống Trà

Kể từ lần đó tờ báo đưa tin đồn về Chu Cẩm Du, về sau không có thêm tin tức gì nữa. Vương Tĩnh Kỳ biết chắc là Chu Cẩm Du đã ra tay với bọn họ, còn về phần anh đã làm cái gì, cô không quan tâm, bởi vì bây giờ cô có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Thời gian đã tiến vào giữa tháng sáu, không còn mấy ngày nữa lớp mười hai sẽ phải thi tốt nghiệp trung học.

Mấy ngày này Vương Tĩnh Kỳ bồi bổ dinh dưỡng cho học sinh của cô, hy vọng bọn chúng cố gắng học tập, từ lúc bắt đầu qua tháng sáu, cô không cho bọn chúng giải nhiều bài tập nữa, mà chỉ tập trung nhấn mạnh vào những phần quan trọng, để bọn chúng có thể nhớ kỹ.

Mặc dù Vương Tĩnh Kỳ rất tự tin vào chất lượng dạy học của mình, cũng tin tưởng học sinh của mình, nhưng càng gần tới ngày thi tốt nghiệp, cô cảm mình còn khấn trương hơn bọn học sinh.

Nhưng cô rất cố gắng tỏ ra bình thường, chỉ sợ làm gia tăng áp lực cho học sinh.

Cuối cùng kỳ thi tốt nghiệp cũng tới, ba ngày, tất cả các học sinh đều nỗ lực hết mình, hy vọng kỳ thi lần này có thể thay đổi tương lai của bọn họ.

Khi Vương Tĩnh Kỳ nhìn học sinh của mình thi xong môn toán đi ra ngoài, cười với cô, trong lòng cô lúc này mới được thả lỏng.

Đợt này học sinh của cô làm bài thi hẳn là không tệ.

Kỳ thi mới vừa kết thúc, kết quả còn chưa được công bố, nhưng nhà họ Chu thì không chờ được nữa rồi.

Cho nên vừa hoàn thành xong kỳ thi, Vương Tĩnh Kỳ liền xin nghỉ phép, chuẩn bị cùng Chu Cẩm Du bay về thủ đô cử hành hôn lễ.

Một buổi sáng giữa tháng sáu, Chu Cẩm Du vẫn đi làm như bình thường, chỉ có mình Vương Tĩnh Kỳ ở nhà thu dọn hành lý. Hai người đã đặt vé xong rồi, bây giờ chuẩn bị ngày mai ngồi máy bay trở lại thủ đô.

Vương Tĩnh Kỳ đang dọn dẹp hành lý ở nhà, liền nghe chuông điện thoại di động của mình vang lên. Cô hít sâu một hơi, không cần nhìn cũng biết là ai gọi điện thoại, bởi vì ngày nào cô cũng nhận được mấy cuộc điện thoại như vậy.

Bất đắc dĩ, Vương Tĩnh Kỳ lấy điện thoại di động ra, nằm lên giường xong nhấn phím nhận.

"A lô. Mẹ." Đúng vậy, kể từ sau vụ Chu Cẩm Du bị đưa lên báo, về cơ bản sáng nào mẹ Vương cũng sẽ gọi điện thoại cho cô.

"Tĩnh Kỳ à, đang đi làm sao? Có quấy rầy con không?" Mẹ Vương cẩn thận hỏi, bà biết ngày nào bà cũng gọi cho con gái mình có chút không tốt, nhưng mà...

"Không có, mẹ, hôm nay con không có lên lớp, ở nhà nghỉ ngơi." Vương Tĩnh Kỳ không còn hơi sức nói.

"Sao vậy, có phải thân thể không thoải mái hay không....."

"Này, Tĩnh Kỳ à, chị là chị dâu, thân thể em không thoải mái sao? Mau nói cho chị biết địa chỉ nhà em, chị và anh cả đến thăm em xem sao!" Giọng nói già nua của mẹ Vương bên đầu dây bên kia đột nhiên bị thay đổi, biến thành giọng nói cao vút của Triệu Bình.

Vương Tĩnh Kỳ nằm trên giường nhìn lên trần nhà: "Không cần đâu chị dâu, em không sao, chỉ là kỳ thi tốt nghiệp kết thúc rồi, trường học cho giáo viên lớp mười hai được nghỉ vài ngày."

"Ai cha, Tĩnh Kỳ, không phải là chị không có nhắc nhở em, em không biết thương thân gì hết! Bây giờ em đã kết hôn với em rể rồi, thân phận không có như trước nữa, em phải bảo vệ thân thể của mình cho tốt, để mà còn nắm giữ chồng mình trong lòng bàn tay! Em có nghe người ta nói không, đàn ông có ba chuyện lớn trong đời là thăng quan, phát tài, vợ già sắp chết, em đừng để cho em rể có một chút cơ hội nào....."

Vương Tĩnh Kỳ lặng lẽ cầm điện thoại để ra xa, biết chị dâu còn muốn nói rất dài dòng, cô không thích nghe, nhưng vì tránh thêm phiền phức, cho nên không thể cúp máy, chỉ có thể làm vậy.

Nhớ hồi lần đầu tiên chị dâu gọi điện thoại cho cô, cũng nói y chang mấy lời này. Cô không thích nghe nên trực tiếp cúp, sau đó chị dâu tiếp tục gọi điện thoại, cô cũng thềm bắt máy, kết quả kể từ đó bắt đầu đổi thành Mẹ Vương ngày nào cũng gọi điện thoại cho cô. Sau đó chưa nói được mấy câu, lại bị chị dâu đoạt đi.

Vương Tĩnh Kỳ không nhịn được, lại tiếp tục cúp máy, không ngờ cô lại chọc phải tổ ong vò vẽ, còn chưa được tới tới, mấy cú điện thoại của nhà họ Vương lần lượt gọi tới cô, đầu tiên là điện thoại của ba Vương, vừa bắt máy đã là một trận chửi mắng, Vương Tĩnh Kỳ lại dứt khoát cúp điện thoại, không lâu sau mẹ Vương cũng gọi điện thoại tới, phong cách của mẹ Vương và ba Vương không giống nhau, mẹ Vương ra sức khóc lóc trong điện thoại, mặc cho Tĩnh Kỳ khuyên nhủ như thế nào cũng không thay đổi được.

Cuối cùng Vương Tĩnh Kỳ cũng mềm lòng, cho nên cục diện mới thành ra như bây giờ.

"Này này, Tĩnh Kỳ, em còn nghe không vậy?" Triệu Bình ở bên kia nói một hồi khô cả cổ, lúc này mới phát hiện từ nãy giờ lâu lắm rồi trong điện thoại không có âm thanh gì.

Vương Tĩnh Kỳ vội vàng cầm điện thoại lên, nói: "Nghe được, nghe được."

Xem ra lý luận thứ nhất: "Coi trọng Chu Cận Du, đề phòng kẻ thứ ba" của chị dâu đã kết thúc.

Tiếp theo là anh em tình thâm.

"Nghe được sao, chị đã nói với em rồi, hôm qua anh em lại nhớ tới em, kể cho chị nghe chuyện của hai người khi còn bé, khi đó cha không biết điều, uống rượu liền đánh người, lúc đó mọi người không để ý, mặc dù anh em còn nhỏ, nhưng em còn nhỏ hơn, vì vậy anh em mới ra sức che chở cho em. Haiz, người ta thường nói hoạn nạn ra chân tình, em và anh em cũng là cùng chung hoạn nạn trải qua....."

Quả nhiên, chị dâu tiếp tục nói chuyện hai anh em cô lúc còn bé.

Vương Tĩnh Kỳ nhẹ nhàng để điện thoại lên giường, chị ta còn sẽ nói hơn mười phút nữa.

Không phải là Vương Tĩnh Kỳ không còn nhớ những chuyện chị dâu nói, cô

đều nhớ cả, nhớ anh cả đối xử với mình tốt như thế nào, khi đó anh cả thà bị đánh chứ cũng sẽ bảo vệ cô ở sau lưng, khi còn bé, anh cả giống như ngọn núi cao, chống đỡ cả bầu trời cho cô.

Nhưng những lời này bị chị dâu ngày ngày nhắc nhở bên tai cô, câu chuyện cũng trở nên có chút biến vị.

"Em nói có phải không Tĩnh Kỳ, Tĩnh Kỳ? Tĩnh Kỳ?" Triệu Bình lại bắt đầu kêu gào trong điện thoại.

"Ừ, ở đây, ở đây." Vương Tĩnh Kỳ hoàn hồn.

Triệu Bình nghe được giọng nói trong điện thoại thì rất hài lòng, tiếp tục nói vào trọng điểm của cuộc gọi ngày hôm nay.

"Tĩnh Kỳ, không phải chị dâu quản em, mà em nhìn đi, lần trước em tổ chức tiệc kết hôn rồi dẫn em về nhà, em cũng không nói cho người trong nhà biết cái gì, chỉ nói em về là nhân viên công vụ, thị trưởng thành phố thì cứ nói là thị trưởng đi, người trong nhà với nhau thôi, có ai làm cái gì đâu. Chỉ là, mặc dù em được gả đi rồi, cũng phải tính toán cho tương lai của mình một chút! Lỡ về sau hai vợ chồng em có mâu thuẫn, ai sẽ làm hậu thuẫn cho em đây? Cũng là anh của em, là nhà mẹ đẻ của em, em nói có phải không? Cho nên nói gia đình chúng ta tốt, thì em mới coi như là có chỗ dựa được.

Em nhìn tình hình của anh trai em bây giờ đi, làm cực hơn con trâu, mà lại không được ăn nhiều bằng nó, không phải là bởi vì công việc không tốt, mà là tiền lương ít mà trách nhiệm thì nhiều....."

Mãi đến lúc Vương Tĩnh Kỳ cuối cùng cũng cúp máy được, cô nhìn đồng hồ, đã là một tiếng đồng hồ trôi qua, liên tục suốt một giờ đồng hồ. Cô không thể không bội phục tài ăn nói của chị dâu cô, thật ra người như vậy, ở nhà đúng là quá uổng phí, chị ta hoàn toàn có thể đi làm nhân viên bán bảo hiểm đó chứ. Đời trước cô có một đồng nghiệp lúc đầu là giáo viên, nhưng về sau không biết sao lại chuyển qua đi bán bảo hiểm, kể từ đó sự nghiệp lên như điều gặp gió, từ một nhân viên bình thường từng bước đi lên, ngồi vào vị trí quản lý, nghe nói lúc ấy một năm cô ta kiếm được tới hơn 20 vạn, phải biết khi đó lương một năm của cô cũng chỉ ở khoảng sáu vạn là cùng.

Có lẽ đây là một lựa chọn tốt.

Vương Tĩnh Kỳ canh đúng giờ, liền đứng dậy vào phòng bếp chuẩn bị nấu

com. Hai ngày nay cô ở nhà, trưa nào Chu Cẩm Du cũng về nhà ăn cơm, hôm qua Chu Cẩm Du về nấu cơm, nhưng Vương Tĩnh Kỳ thấy buổi trưa không có bao nhiêu thời gian, Chu Cẩm Du về nhà còn phải nấu nướng, cơm nước xong liền tiếp tục đi làm, nhìn anh bận rộn như vậy, cô liền kiên quyết nhận nhiệm vụ nấu cơm về mình.

Cô còn khỏe mạnh, cũng không phải là sắp sinh, sao lại không thể nấu cơm cho chồng mình ăn được chứ.

Vương Tĩnh Kỳ vào phòng bếp nấu đơn giản hai món ăn, một mặn một nhạt. Dinh dưỡng phối hợp, nhìn đồng hồ, Chu Cẩm Du sắp về rồi. Cô bày đồ ăn lên bàn, sau đó ngồi chờ Chu Cẩm Du về nhà.

Nhưng chờ mòn mỏi mà Chu Cẩm Du còn chưa về nhà, Vương Tĩnh Kỳ lại nhìn đồng hồ đeo tay, trễ hơn bình thường hai mươi phút rồi. Vương Tĩnh Kỳ nhíu mày, cảm giác không đúng lắm, cho dù Chu Cẩm Du đột xuất có việc gấp, cũng phải gọi điện thoại báo một tiếng cho cô biết chứ.

Vương Tĩnh Kỳ lại đợi thêm mười phút nữa, cô không yên lòng, lấy điện gọi cho Chu Cẩm Du.

Gọi vào điện thoại bàn của Chu Cẩm Du..... Không ai bắt máy.

Gọi vào điện thoại di động của Chu Cẩm Du..... Không ai bắt máy.

Gọi vào số ở nơi làm việc của Chu Cẩm Du..... Cũng không có người bắt máy.

Trong lòng Vương Tĩnh Kỳ có chút luống cuống. Cô có dự cảm không hay, trước giờ trong bất kỳ trường hợp nào, điện thoại di động của Chu Cẩm cũng kết nối được, sao lúc này lại không có ai bắt máy.

Vương Tĩnh Kỳ suy nghĩ một chút, rồi gọi điện thoại cho thư ký Lý Việt..... Cuối cùng cũng có người bắt máy.

"A lô, thư ký Lý, tôi là Vương Tĩnh Kỳ đây."

Hình như thư ký Lý đang đi ngoài đường, lúc nói chuyện thở hổn hển: "Cô Chu, đều tại tôi, lúc này tôi có chút chuyện nên quên gọi điện thoại cho cô, thị trưởng Chu bảo tôi nói với cô, anh ấy về tỉnh để đi họp, mấy ngày nữa mới về được, do đột nhiên nhận được thông báo, nên gấp rút đi ngay, vì vậy

không kịp tự mình gọi điện thoại cho cô."

Vương Tĩnh Kỳ lẳng lặng nghe, sau đó tỉnh táo nói: "Chu Cận Du đang ở đâu?"

"Bây giờ thị trường Chu đang trên đường đi về tỉnh rồi....." Lý Việt giải thích.

"Chu Cận Du đang ở đâu?"

Bên kia đầu dây đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Vương Tĩnh Kỳ lại hỏi một lần nữa: "Chu Cận Du đang ở đâu? Cho dù anh ấy có đi họp, cũng sẽ mở điện thoại di động." Đây là thói quen Chu Cận Du, lúc trước Chu Cận Du có nói, chỉ cần anh còn ở đây, vợ gọi điện thoại anh nhất định sẽ bắt máy, Vương Tĩnh Kỳ còn nhớ rất rõ ràng.

Lý Việt bên kia vừa dậm chân vừa đấm ngực, hồi hận tím cả ruột, tại sao anh ta lại quên chứ, xem ra chuyện này không giấu giếm được rồi.

"Cô Chu, sáng hôm nay thị trường vừa tới đi làm, liền bị ban Kỷ luật Thanh tra mời đi uống trà rồi." Lý Việt nói thật.

Vương Tĩnh Kỳ vừa nghe vậy, cả người lập tức thả lỏng ngồi liệt trên ghế sofa, "Tốt, không sao hết, làm tôi sợ muốn chết."

"Cô Chu?" Lý Việt có chút khó hiểu.

Vương Tĩnh Kỳ thật muốn mắng Lý Việt là đầu heo: "Không có gì, tôi còn tưởng rằng Chu Cận Du xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bỏ lại tôi rồi!" Cô cứ tưởng Chu Cận Du xảy ra tai nạn xe cộ hay là gặp sự cố gì nguy hại tới thân thể chứ, thì ra chỉ là bị đưa đi uống trà, cái này thì có cái gì mà cố giấu giếm.

"?" Lý Việt ở bên kia hết ý kiến.

"Được rồi, có biết là vì sao bị đưa đi không?" Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh lại.

Lý Việt do dự một chút, nói: "Nói là tác phong sinh hoạt có vấn đề."

Vương Tĩnh Kỳ phì cười một tiếng, cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt thối của

Chu Cẩm Du lúc bị người ta đưa đi =))

"À, vậy thì không sao, có tin tức gì, nhớ cho tôi biết một tiếng."

Lý Việt mở hồ cúp điện thoại, rồi cuộc thị trường Chu cười một người phụ nữ như thế nào vậy, anh bị người ta điều tra, mà cô còn có thể cười được.

Chương 178: Mẹ Chồng Chỉ Trích

Còn chưa đầy một ngày, tin tức Chu Cẩn Du bị tổ điều tra mời đi uống trà đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ thành phố D. Dân chúng bàn tán xôn xao đủ các thể loại, nhưng đương nhiên là không có lời nào dễ nghe. Tóm lại Chu Cẩn Du vốn là người có nhân phẩm chính trực liêm khiết, bây giờ bị mắng hết chỗ nói.

Vương Tĩnh Kỳ vẫn luôn ở nhà, không biết chuyện gì đang xảy ra, cho đến một ngày nhận được điện thoại đến từ chị dâu nhà họ Vương, lúc này mới biết, bên ngoài người ta đồn đại cái gì.

Mà Triệu Bình gọi cho cô cũng là vì muốn xác thực xem tin đồn là thật hay giả, sau khi nghe Vương Tĩnh Kỳ nói Chu Cẩn Du đúng là bị đưa đi điều tra, giọng nói trong điện thoại cũng lập tức thay đổi.

"Vương Tĩnh Kỳ cô hay lắm, vốn là cô gả được vào chỗ tốt, dù sao cũng là anh em trong nhà, tìm cho anh cô một công việc, đối với Chu Cẩn Du mà nói, chuyện đó không phải rất đơn giản sao, ai biết cô lòng lang dạ sói, lúc nào cũng ra sức khước từ, không chịu giúp đỡ, lần này Chu Cẩn Du bị bắt rồi, uống công vô ích thôi! Đây chính là báo ứng, báo ứng của cô đó!" Nói xong, bộp một tiếng, lần đầu tiên chị ta chủ động cúp điện thoại.

Vương Tĩnh Kỳ cầm điện thoại di động nhìn một hồi, sau đó bĩu môi để xuống, sớm biết Triệu Bình là hạng người như thế nào rồi, mặc kệ chị ta nói cái gì, nghe rồi thì cứ quên đi.

Về phần cô, tại sao lúc nghe tin Chu Cẩn Du được mời đi uống trà, lại có thể giữ vững bình tĩnh như vậy? Phải biết rằng lần này anh đang bị song quy đó nha!

(Giả thích lại: "Song quy" là một hình thức điều tra cán bộ nhà nước của Trung Quốc để chống lại nạn tham nhũng.)

Đó là bởi vì cô tin tưởng Chu Cẩn Du, Chu Cẩn Du và cái người tên Duyệt Tâm đó không có bất cứ quan hệ gì, cho nên cái mà tổ điều tra nói là tác phong sinh hoạt có vấn đề căn bản không hề tồn tại, vậy thì sợ cái gì, chắc chừng mấy ngày nữa Chu Cẩn Du sẽ được thả ra ngoài thôi, bây giờ phải lo là làm thế nào để cứu vãn hình tượng đã bị phá hỏng của Chu Cẩn Du.

Nếu muốn tiếp tục phát triển đi lên, thì không thể để người ta mắng chửi mình hoài được.

Kết quả sự bình tĩnh của cô chỉ được duy trì đến buổi tối, khi màn đêm vừa buông xuống, điện thoại bàn vang lên.

Mặc dù nói Vương Tĩnh Kỳ không khẩn trương, nhưng chồng mình bị người ta đưa đi, trong lòng cô có thể không gấp gáp ư, bây giờ nghe chuông điện thoại vang lên, cô liền hy vọng là Chu Cẩm Du gọi điện thoại về cho mình. Mặc dù anh không về nhà, nhưng cũng phải gọi về cho cô một cuộc để cô biết tiếp theo mình nên làm cái gì chứ.

Cô chỉ là một công dân bình thường, những ẩn tình chôn quan trường cô căn bản là không hiểu, nhưng cô có lòng tin như vậy đối với Chu Cẩm Du, thứ nhất là vì Chu Cẩm Du thật sự không có làm những chuyện đó, thứ hai là đời trước Chu Cẩm Du được làm tới cấp trung ương.

Đương nhiên Vương Tĩnh Kỳ cũng không nhớ đời trước lúc này Chu Cẩm Du bị gặp phải những chuyện như vậy.

"A lô?" Vương Tĩnh Kỳ dùng thời gian nhanh nhất để nhận điện thoại.

"Là Tĩnh Kỳ sao?"

Vương Tĩnh Kỳ đã nhận ra, người gọi điện thoại cho mình chính là mẹ chồng, mẹ của Chu Cẩm Du, bà Giang Văn Ngọc.

"Mẹ, con là Tĩnh Kỳ."

"Tĩnh Kỳ! Cô đang làm cái gì, Cẩm Du ở thành phố D xảy ra chuyện lớn như vậy, mà cô cũng không thèm gọi điện thoại về nhà, cho người trong nhà biết, có phải cô muốn thấy người ta hoàn toàn hạ bệ thằng Cẩm Du rồi mới vừa bụng phải không!" Giang Văn Ngọc vừa nghe thấy giọng nói của con dâu, lửa giận trong lòng liền không nhịn được nữa.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy giọng điệu này mẹ chồng không đúng lắm, cái gì mà hạ bệ Cẩm Du rồi mới vừa bụng, chẳng lẽ cô là gián điệp?

Theo bản năng Vương Tĩnh Kỳ nhấn nút ghi âm trên điện thoại.

"Mẹ, mẹ nói gì vậy, con nghe không hiểu! Con vừa bụng cái gì, Cẩn Du là chồng con, trong bụng con còn mang thai con của anh ấy nữa. Anh ấy xảy ra chuyện, làm sao con có thể vui vẻ được!" Cô cũng đâu có bị điên, có một người chồng là thị trưởng bị giáng chức, nhất định sẽ phải sống rất cực khổ.

"Cô đừng nói những lời vô dụng đó với tôi, Cẩn Du là con tôi, nó gặp chuyện không may cũng chỉ người mẹ như tôi đây thật sự đau lòng vì nó! Nếu cô thật sự quan tâm nó, làm sao có thể để nó bị bắt một ngày nay, cũng không chịu nghĩ biện pháp đi cứu nó, bây giờ tôi cũng bắt đầu hoài nghi cô tiếp cận Cẩn Du nhà chúng tôi, không biết là có mục đích gì nữa!" Giang Văn Ngọc càng lúc càng nặng lời.

Vốn là lần trước cô tới nhà anh, bà ấy đã có chút không hài lòng. Có con gái nhà ai lần đầu tiên đến nhà chồng đã bất hòa với chị chồng không, đó không phải là xem thường nhà họ Chu, làm khó dễ con trai bà ấy sao! Nếu lúc đầu không phải do ông cụ và Cẩn Du vừa ý, nói thế nào đi nữa bà ấy cũng sẽ không đồng ý, Bảo Cầm nói rất đúng, gia đình như bọn họ, muốn cưới vợ vẫn là phải tìm gia đình môn đăng hộ đối mới được.

"Mẹ, có phải mẹ hiểu lầm rồi hay không, sáng nay lúc con biết chuyện Cẩn Du bị người ta đưa đi, con đã gọi điện thoại cho thư ký Lý, cũng đại khái hiểu được tình huống hiện tại, lần này Cẩn Du bị điều tra, chủ yếu là bởi vì một thời gian trước xảy ra tin đồn thất thiệt, nhưng con biết tờ báo đó đưa tin không đúng sự thật, cho nên Cẩn Du sẽ không có chuyện gì đâu." Dù sao người ở đầu dây bên kia cũng là mẹ của Chu Cẩn Du, cô là phận làm con phải giải thích cho cặn kẽ đằng hoàng, quan trọng là cô không phải người vô tâm, Chu Cẩn Du vẫn còn bị tạm giam không biết tình hình như thế nào, người nhà anh lại làm âm cả lên, nếu để cho Chu Cẩn Du biết, trong lòng anh nhất định cũng không dễ chịu.

Vương Tĩnh Kỳ nhắc tới chuyện tờ báo, làm lửa giận của Giang Văn Ngọc lại bộc phát.

"Chuyện tờ báo là chuyện lúc nào nữa, các người đủ lông đủ cánh rồi, chuyện lớn như vậy thậm chí người trong nhà cũng không được thông báo một tiếng, để cho bậc làm cha mẹ như chúng tôi mơ mơ hồ hồ, giống như đồ ngu, mãi đến lúc xảy ra chuyện rồi, chúng tôi mới được biết mọi chuyện, cô có biết làm vậy sẽ gây bất lợi cho Cẩn Du thế nào không?"

Không đợi Vương Tĩnh Kỳ nói chuyện, Giang Văn Ngọc lại bắt đầu nổ súng: "Còn nữa, thành phố D phức tạp thế nào, chốn quan trường cong cong

queo queo cô hiểu được bao nhiêu, Cấn Du cứ như vậy bị người ta đưa đi, nếu có người có ý định muốn đối phó với nó, cô cho rằng cô nói Cấn Du không có làm thì người ta sẽ tin cô sao, người ta đã cố tình vu khống hãm hại cho nó rồi, cô thân là vợ của Cấn Du, không biết suy nghĩ cho nó, lại còn tự cho là chỉ cần phí thời gian ngồi đợi là nó sẽ được thả ra, tôi biết dã tâm của cô là cái gì rồi! Nếu cô làm trể nãi chuyện cứu Cấn Du ra ngoài, vậy thì cô cũng đừng bước vào cửa nhà họ Chu chúng tôi nữa!"

"Tôi thật sự không hiểu, một công dân nhỏ bé, không biết cái gì hết, lại còn dám tự tiện làm chủ, bộ không sợ hại người hại mình sao? Quá ngu ngốc rồi, quá ngu muội rồi!"

Một câu nói cuối cùng, không biết là Giang Văn Ngọc đang nói với ai, nhưng điện thoại còn chưa cúp máy, nên Vương Tĩnh Kỳ nghe được rất rõ ràng.

Vương Tĩnh Kỳ cứng đờ bỏ điện thoại xuống, sau đó cứ như vậy yên lặng ngồi trên ghế sofa.

Không phải là cô tức giận mẹ chồng ác ngôn ác ngữ với cô, nếu như có chuyện gì xảy ra với con mình, có lẽ cô cũng sẽ nổi giận như vậy.

Mà là cô vừa hiểu ra rất có thể người muốn đối phó với Chu Cấn Du sẽ vu khống hãm hại anh, tâm trạng bình tĩnh của cô đã bắt đầu loạn lên rồi.

Trong đầu cô không ngừng suy nghĩ, đúng rồi, sao cô lại đơn thuần như vậy, rõ ràng Duyệt Tâm giảng bày nhắm vào Chu Cấn Du, làm sao có thể để anh dễ dàng thoát ra được, sao cô lại cứ đinh ninh là Chu Cấn Du sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Là ai đã cho cô lòng tin? Đúng rồi, là Chu Cấn Du, sống chung với anh nửa năm qua, Chu Cấn Du cho cô cảm giác anh là người rất mạnh mẽ, không có chuyện gì anh không làm được, anh giống như ngọn núi cao chống cả bầu trời cho cô. Từ sau khi chuyện của Duyệt Tâm xảy ra, Chu Cấn Du lúc nào cũng giữ vững bình tĩnh, làm cô cứ tưởng chuyện này không có gì to tát.

Nghĩ tới nếu Chu Cấn Du thật sự bị người ta hãm hại, không biết những người đó sẽ đối đãi với anh như thế nào. Không lẽ chỉ đơn giản cắt chức là xong sao? Có khi nào bọn họ đuổi cùng giết tận, khiến Chu Cấn Du ở trong ngục giam suốt quãng đời còn lại hay không?

Lúc đó cô phải làm sao? Đứa bé của cô phải làm sao? Nghĩ tới những thứ này, Vương Tĩnh Kỳ không khỏi đau lòng, lúc này cô mới biết, cô cần Chu Cận Du nhiều tới chừng nào, không chỉ là một bờ vai để cô nương tựa, không chỉ là vì cho đứa con của cô có một người cha, cô phát hiện, nửa đời sau của mình không thể không có Chu Cận Du.

Lúc này gương mặt Vương Tĩnh Kỳ đã đầy nước mắt, sau đó cô dứt khoát không nhìn nữa, ngồi trên ghế sofa bắt đầu gào khóc. Cô muốn dùng phương thức này để biểu đạt nỗi sợ hãi và bàng hoàng trong lòng mình.

Không biết khóc qua bao lâu, khóc tới nỗi không còn hơi sức để khóc, cô mơ hồ nghe trong điện thoại có âm thanh "Này, a lô" vang lên.

Vương Tĩnh Kỳ mở to đôi mắt sưng đỏ mắt, nhìn xung quanh, tìm được ông nghe trên đui mình

Lúc này cô ngẩn ra, quên cúp điện thoại.

Nàng cầm ống nghe lên, để vào bên tai: "A lô." Cô líu ríu nói bằng giọng nghệt mũi.

"Kỳ Kỳ, cháu khóc sao? Có phải có ai khi dễ cháu không?" Bên kia đầu dây truyền đến giọng nói gấp gáp của Ông cụ Chu.

Ông cụ Chu ở thư phòng gọi hai cuộc điện thoại cho mấy người bạn già của mình, sắp xếp xong xuôi chuyện của cháu nội, sau đó ra ngoài phòng khách đi bộ một vòng, liền nghe loáng thoáng có tiếng khóc của phụ nữ. Âm thanh giống như truyền từ nơi xa tới, làm ông cụ có chút khó hiểu.

Ông cụ đi qua đi lại vài vòng mới phát hiện ra tiếng khóc là từ trong điện thoại vang, xem ra là ai gọi điện thoại rồi quên cúp.

Ông cụ cầm lên nghe thử, cảm thấy âm thanh này có chút quen thuộc, cố gắng suy nghĩ một hồi mới phát giác được âm thanh này nghe giống như cháu dâu Kỳ Kỳ của ông, lúc này mới bối rối, bây giờ cháu dâu đang mang thai đứa cháu cố của ông, cảm xúc không thể quá kích động, mà cháu cố còn chưa được sinh ra, nếu cháu dâu có mệnh hệ gì, ông cụ biết ăn nói làm sao với cháu cố của mình chứ.

Cho nên ông cụ cầm điện thoại trong phòng khách lên, a lô mấy tiếng, muốn lấy được sự chú ý của cô.

Rốt cuộc tiếng khóc của cháu dâu cũng nhỏ dần, bắt đầu nói chuyện với ông rồi, lúc này ông cụ mới lau mồ hôi trên trán, thật là khăn trương muốn chết.

"Ông nội, không có ai khi dễ cháu hết, là cháu hại Cẩn Du, cháu không biết mọi chuyện lại nghiêm trọng như vậy, Cẩn Du nói là không sao, thật, Cẩn Du nói không có chuyện gì mà! Oa....." Vương Tĩnh Kỳ giống như đứa trẻ được gặp mẹ, giải bày tất cả uất ức của mình ra ngoài cho người ta biết.

"Không có, không có, ai nói cháu hại Cẩn Du đâu, không có sao hết, không có chuyện gì xảy ra với Cẩn Du, ông nội bảo đảm với cháu." Ông cụ Chu khẳng định.

Wương Tĩnh Kỳ chỉ lo khóc, không có nghe rõ trong điện thoại nói cái gì.

Một hồi lâu sau, Vương Tĩnh Kỳ mới dần dần nín khóc, ông cụ Chu mới khẳng định những gì ông vừa nói lại một lần nữa, chỉ sợ cháu dâu lại bắt đầu khóc lóc thảm thương.

"Thật..... Nác..... Thật sao?" Vương Tĩnh Kỳ có chút không tin tưởng hỏi lại.

"Đương nhiên là thật, ông nội làm sao sẽ lừa cháu!" Ông cụ Chu mạnh mẽ bảo đảm.

"Nhưng, nhưng, mẹ nói là người ta cố ý muốn đối phó với Cẩn Du, nếu không cũng sẽ không nghĩ đủ cách để vu khống hãm hại anh ấy, đến lúc đó, Cẩn Du có muốn thanh minh cũng không được." Cô càng nói càng khóc lớn.

"Cháu đừng nghe mẹ cháu nói càn, đó chỉ là ý kiến đàn bà thôi, người nhà họ Chu chúng ta mà dễ dàng bị kẻ khác vu khống hãm hại, vậy quyền lực ở thủ đô của gia đình chúng ta tính là cái gì, nghỉ ở nhà ôm cháu cho rồi!" Ông cụ Chu biết ngay, nhất định là con dâu đã gọi điện thoại nói cái gì với cháu dâu rồi, cho nên cô mới bị dọa sợ thành ra như vậy.

"Kỳ Kỳ, cháu nghe ông nội nói, lúc này ông nội đã gọi cho bạn của ông, biết một chút chuyện, không có gì to tát hết, nhưng theo như trình tự tiến hành điều tra, khẳng định ngày mai Cẩn Du có thể về nhà rồi, cháu phải khỏe mạnh, nếu không Cẩn Du về nhà lại phải lo lắng cho cháu!" Ông cụ Chu tận tình khuyên nhủ.

"Ông nội, ngày mai Cận Du có thể về sao?" Vương Tĩnh Kỳ bắt lấy trọng điểm, cô không cần biết những thứ khác, bây giờ cô cực kỳ nhớ nhung Chu Cận Du, cô muốn càng sớm được nhìn thấy anh càng tốt.

"Có thể, nhất định có thể!" Ông cụ Chu chỉ kém vỗ ngực bảo đảm.

"Đó là buổi sáng hay là buổi chiều?"

"Buổi sáng, buổi sáng là có thể trở lại." Xem ra một lát còn phải gọi điện thoại cho lão An mới được, có một số việc cần phải gấp rút hoàn thành, trong nhà còn có phụ nữ có thai đang chờ đây.

Vương Tĩnh Kỳ lấy được câu trả lời hài lòng, rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần.

Ông cụ Chu cũng cảm nhận được cảm xúc của người ở đầu bên kia thay đổi, ông vội vàng hỏi tình hình cháu cố của mình như thế nào, biết mọi chuyện đều tốt đẹp, ông cụ mới yên tâm cúp điện thoại.

Chương 179: Tổ Thanh Tra

Lần đầu tiên trong đời Chu Cẩn Du được thưởng thức mùi vị bị người ta giam giữ, anh nằm một mình trên cái giường trong phòng giam, nghĩ về chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Buổi sáng vừa đến chỗ làm, anh liền bị mấy người đàn ông mặc tây trang ngăn lại, bọn họ lấy thẻ thanh tra ra, nói là muốn anh phối hợp điều tra.

Lúc đó điều đầu tiên anh nghĩ tới là gì? Đúng rồi, là mất mặt.

Anh không cảm thấy mình bị người ta đưa đi như vậy, sẽ có hậu quả như thế nào, ngược lại anh cảm thấy, cả đời anh tự xưng là thông minh, vậy mà đến cái thành phố D nhỏ bé này, lại bị cái lão già họ Triệu kia tính kế.

Chưa kịp giao phó bất cứ chuyện gì, liền bị mấy đồng chí thanh tra kia dẫn tới đây.

Chu Cẩn Du lại nhìn xung quanh căn phòng giam, chỗ này chỉ cỡ mười mét vuông, đặt một giường dành cho một người ngủ, một ghế, một bàn, hết.

Mặc dù đơn giản nhưng cũng coi như sạch sẽ.

Nghĩ lại mấy câu hỏi mà sáng giờ bọn họ hỏi, anh cảm thấy đại đa số nhân viên làm việc rất chính trực, thiện lương, chỉ có một người đàn ông trẻ tuổi trong số đó, tên là Phùng Hạo, hẳn là đã bị quyền lực và tiền bạc cám dỗ rồi.

Vừa vào đã nói ngay một câu "Xin anh hãy thành thật khai báo, giữa anh và cô Duyệt Tâm ở câu lạc bộ tư nhân Lan Uyển có quan hệ gì không thể cho người khác biết hay không."

Cứt chó, bây giờ trừ vợ anh ra, anh không thèm nhìn mấy người phụ nữ khác dù là nửa con mắt, làm sao mà có quan hệ không thể cho người khác biết với ai được. Lúc đó Chu Cẩn Du nghe câu hỏi của anh ta xong thì cười, sau đó thay đổi thần thái, rất nghiêm túc nói với Phùng Hạo: "Anh bạn, bây giờ chuyện các anh cần làm là thu thập chứng cứ để phục vụ cho việc điều tra bức thư tố cáo, chứ không phải cứ như vậy mà định tội cho tôi, cho nên xin chú ý lời nói của anh, trong lúc này bất kỳ một lời nói, một hành động nào của anh, cũng không phải là hành vi cá nhân."

Chu Cẩm Du nói chuyện không cứng không mềm như vậy, làm gương mặt Phùng Hạo lúc trắng lúc xanh, đại khái anh ta cũng ý thức được mình có hơi gấp gấp bức bách Chu Cẩm Du. Anh ta quay qua nhìn đồng nghiệp ngồi bên cạnh, chỉ đành phải điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

Người lớn tuổi nhất trong tổ thanh tra đứng dậy đưa một điều thuốc cho Chu Cẩm Du. Sau đó cho hai người châm thuốc, lúc này ông ta mới chậm rãi nói: "Phó thị trưởng Chu, anh hiểu lầm rồi, ban Kỷ luật Thanh tra chúng tôi nhận được thư tố cáo ẩn danh, nói là tác phong sinh hoạt của anh có vấn đề, có quan hệ không minh bạch với một cô gái làm ở hộp đêm, lại còn từng vì chuyện đó mà bị đưa lên báo. Cho nên tình lý đặc biệt thành lập một tổ điều tra, yêu cầu chúng tôi điều tra cho rõ việc này. Chúng tôi chỉ làm việc theo nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không để người tốt bị oan uổng, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất kỳ một người nào làm chuyện xấu."

"Có những lời này tổ trưởng Khổng, tôi rất yên tâm, tôi cũng tin rằng người tốt sẽ không bị oan uổng." Chu Cẩm Du khẽ gật đầu.

Sau đó, mấy nhân viên bắt đầu tra hỏi anh, về những thông tin liên quan đến Duyệt Tâm và câu lạc bộ tư nhân Lan Uyển.

Mấy người khác thì bình thường, chỉ có mình Phùng Hạo mỗi lần đặt câu hỏi, sẽ hỏi lắt léo muốn lừa Chu Cẩm Du rơi vào bẫy. Chỉ có điều những người ngồi ở đây không có ai ngu ngốc, cho nên chút chiêu số đó của anh ta căn bản không đủ để dùng.

Mà Chu Cẩm Du cũng không phải là người dễ bị bắt nạt, trong tình huống đó, anh kiên quyết không thèm trả lời câu hỏi của Phùng Hạo, mỗi lần Phùng Hạo đặt câu hỏi, Chu Cẩm Du lại làm như không có nghe thấy, ngậm miệng không đáp.

Phùng Hạo cho là Chu Cẩm Du cố ý không nể mặt anh ta.

Đúng thật là Chu Cẩm Du cố ý, một người không biết cách xử sự như vậy, thật không nên vào làm việc ở chỗ này.

Sau một ngày điều tra, Chu Cẩm Du phải trở lại trong phòng giam này, một mình vượt qua đêm dài đằng đẵng.

Sau khi ngẫm lại hết những chuyện xảy ra ngày hôm nay, Chu Cẩm Du lại

ngĩ, cả ngày nay mình không về nhà, không biết cô vợ nhỏ của mình có biết tự chăm sóc cho bản thân không nữa, đừng bạc đãi con anh là được rồi.

Không biết Lý Việt có biết ứng phó tình huống hay không, tốt nhất là đừng nói cho Tĩnh Kỳ biết anh bị người ta đưa đi điều tra, nếu để vợ anh biết, không chừng cô lại ở nhà một mình lo lắng không yên.

Chỉ ó điều bình thường mặc dù vợ anh có chút lười biếng, hơi ngây thơ, anh biết, cô vẫn còn có chút khôn vặt, Lý Việt có thể giấu giếm được chuyện này với vợ anh sao? Nếu không cẩn thận để cô ấy biết thì phải làm sao?

Chu Cẩm Du nằm không yên, càng nghĩ đến chuyện đó anh càng cảm thấy bần khoản, anh bắt đầu đứng ngồi không yên trong phòng giam rồi.

Trong phòng giám sát, Phùng Hạo nhìn trong máy theo dõi thấy bộ dạng phiến não của Chu Cẩm Du, hô to: "Nhìn kia, nhìn kia, Chu Cẩm Du bắt đầu xao động rồi, ban ngày nhìn tự tin lắm, khí thế vững vàng lắm, chắc chắn đều là giả bộ, bây giờ không kiên trì nổi nữa rồi."

Anh ta đầu nhìn tổ trưởng: "Tổ trưởng, tôi muốn đích thân thăm vấn ban đêm đối với Chu Cẩm Du, thừa dịp tinh thần anh ta yếu ớt hết hoảng, nhất định có thể hỏi ra chân tướng."

Ngĩ đến cam kết người kia đã hứa với mình, Phùng Hạo cảm thấy thật kích động.

Mấy người ngồi bên cạnh nhìn nhau, sau đó tổ trưởng Khổng nói: "Tiểu Phùng à, ngày nay cậu cũng đủ mệt rồi, vụ của Chu Cẩm Du cậu đừng quan tâm nữa, mau về nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Tất cả mọi người đều không phải người ngu, vụ án này nhìn qua thì thấy có vẻ mờ ám, nhưng bọn họ nhúng tay vào điều tra, đều không tìm được bất kỳ manh mối gì, chỉ bằng một bức thư tố cáo, cộng với tin tức của tờ báo lá cải đưa tin, đã muốn định tội người ta, có thấy Phùng Hạo rất ngu không?

Hơn nữa thân phận củ Chu Cẩm Du là ai, bọn họ vừa vào tổ thanh tra đã c biết, nếu như thật sự có chuyện gì, bọn họ còn có thể công bằng chấp pháp, nhưng bây giờ chuyện gì cũng không có, muốn bọn họ dứt khoát đổ tội cho Chu Cẩm Du, bọn họ cũng không dám làm, dù sao bọn họ cũng không muốn mất đi công việc.

Mà không biết tên Phùng Hạo rốt cuộc là bị cái gì kích thích, tinh thần hôm nay lại không tỉnh táo như vậy, to gan nhiều lần muốn hãm hại Chu Cẩm Du, nếu cứ để cho anh ta ở lại chỗ này, đoán chừng cuối cùng mấy người bọn họ cũng sẽ bị liên lụy vì anh ta, cho nên bọn họ hàm ý nhìn nhau, đồng lòng muốn Phùng Hạo ra khỏi đây.

Phùng Hạo kinh ngạc một hồi, đương nhiên anh ta biết câu nói của tổ trưởng ẩn chứa hàm ý trong đó, bình thường lúc tổ thanh tra cần phải điều tra một vụ án, nhân viên điều tra không phải muốn về nhà là về được, bây giờ tổ trưởng kêu anh ta về nghỉ ngơi, ngụ ý đó không cần nói cũng biết.

"Tổ, tổ trưởng....."

"Tôi nói rõ, trạng thái tinh thần bây giờ của cậu thật sự không thích hợp để tiến hành công tác điều tra, hay là bây giờ cậu cứ về nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi, rồi mới có thể hoàn thành tốt công việc không phải sao."

Cứ như vậy, gián điệp mà Triệu Khánh Dương đưa vào bị người ta đuổi về.

Sau khi Phùng Hạo đi về, tổ trưởng Không nhìn màn hình giám sát hỏi: "Các cậu thấy thế nào?"

Không cần nói rõ, mọi người đều biết ý tứ của tổ trưởng Không.

"Thông tin điều tra được của ngày hôm nay, cộng với khẩu cung của phó thị trưởng Chu, thư tố cáo này chắc chắn là vu khống."

"Ừ, cái đó là báo lá cải đưa tin, hình như có người đứng đằng sau thao túng."

"Người phụ nữ Duyệt Tâm này, chúng ta đã tìm kiếm mấy ngày nay, đến bây giờ còn chưa tìm được, chúng ta không có nhân chứng, không có cách nào đoán được cô ta có thật sự mang thai hay không, cũng không đoán được đứa bé có phải con của Phó thị trưởng Chu hay không nữa."

.....

"Tôi hiểu ý của mọi người rồi, đêm nay tôi sẽ hoàn thành bản báo cáo, hơn nữa tôi cũng sẽ viết tình huống của Phùng Hạo vào đó, để cấp trên quyết định chuyện này phải xử lý như thế nào, mọi người có ý kiến gì không?" Tổ trưởng Không hỏi.

Không có ai lên tiếng, tổ trưởng Không gật đầu một, dẫn đầu đứng dậy: "Mọi người cũng bận rộn cả ngày rồi, trở về phòng nghỉ ngơi đi."

Ban đêm tổ trưởng Không một mình ngồi làm việc hăng say dưới đèn bàn, cây bút trong tay viết sột soạt, trong lòng nhớ lại cuộc gọi hôm nay của lão thủ trưởng, yêu cầu ông làm một chuyện, chính là phải xét xử công bằng theo luật pháp.

Rạng sáng ngày hôm sau Chu Cẩm Du rửa mặt sạch sẽ xong, ngồi yên tĩnh trên ghế chờ đợi nhân viên thanh tra tiếp tục đặt câu hỏi, kết quả anh ăn xong điểm tâm, ngồi trong phòng giam chờ đợi thật lâu, cũng không thấy một người nào tới đây.

Mãi cho đến buổi trưa, mới thấy tổ trưởng Không đi tới: "Phó thị trưởng Chu nóng lòng chờ lắm phải không? Báo cáo đưa lên tỉnh lý, chờ phê duyệt rồi chuyển về, làm cậu phải chờ hơi lâu."

Chu Cẩm Du cười: "Tôi không nóng nảy, đợi một chút cũng không sao, mọi người đều phải bận rộn làm việc mà, vốn là ở nhà tôi có một mình cô vợ mang thai cần phải được chăm sóc, một ngày nay tôi không có về nhà, không biết ở nhà ra sao rồi."

"Ha ha, thật không ngờ, phó thị trưởng Chu phong lưu phóng khoáng như vậy, nhưng lại là một người chồng tốt biết quan tâm đến vợ xon. Chuyện này nếu để phụ nữ ở thành phố D biết, không biết bọn họ sẽ đau lòng tiếc nuối tới cỡ nào nữa!" Tổ trưởng Không cười ha ha nói giỡn.

"Để anh Không chê cười rồi, bây giờ ở thành phố D tôi cũng bị mất hết mặt mũi, không có người nào thích tôi, bọn họ nhìn thấy tôi mà không ném trứng thối là tôi đã cảm kích lắm rồi." Chu Cẩm Du cũng trêu ghẹo nói.

"Cậu Chu cứ nói đùa, lần này chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng, nhất định sẽ trả lại công bằng cho cậu." Vẻ mặt tổ trưởng Không nghiêm túc.

"Vậy thì thật là cảm ơn nhiều."

Chu Cẩm Du bắt tay với tổ trưởng Không, bày tỏ sự vui mừng và cảm kích trong lòng.

Sau đó, anh ký tên lên một vài giấy tờ, đều là tư liệu đã điều tra được, anh nhìn kỹ qua một lần, xác định không có bất cứ vấn đề gì, lúc này mới ghi tên

Chu Cẩm Du vào.

Sau khi hoàn thành tất cả các thủ tục, nhân viên thanh tra mới trả lại anh hai cái điện thoại di động.

Chu Cẩm Du mới vừa mở máy, bên trên lần lượt hiện lên một loạt tin nhắn.

Đầu tiên Chu Cẩm Du gọi điện thoại cho Lý Việt, kêu anh ta lái xe tới đón người, sau đó lại gọi điện thoại cho ông cụ Chu ở thủ đô, cuối cùng mới gọi về nhà cho vợ anh.

Kết quả trong nhà không có ai nghe máy, Chu Cẩm Du gọi vào điện thoại di động của cô, nghe thông báo tắt máy, anh nhíu mày, trong lòng có chút hốt hoảng, suy nghĩ một lát, anh lại gọi cho mấy cô bạn của Vương Tĩnh Kỳ, cũng không có tin tức gì của vợ anh, anh thật sự hoảng sợ rồi.

Tổ trưởng Khổng vẫn luôn đứng bên cạnh Chu Cẩm Du, biết anh đang gấp gấp cái gì, suy nghĩ một chút nói: "Cậu Chu, cậu bình tĩnh một chút đi, nếu buổi cô ấy có đi ra ngoài, chắc chắn trong camera giám sát của chung cư có ghi lại, xem băng giám sát, không sợ không tìm được cô ấy đâu."

Chu Cẩm Du đang hoảng loạn, lúc này được người khác nhắc nhở, anh lập tức bình tĩnh lại, cười nói: "Hôm nay không biết phải cảm ơn anh Khổng bao nhiêu lần, lần sau có quay lại thành phố D, mặc kệ như thế nào, anh Khổng cũng phải nể mặt tôi, cho phép tôi chiêu đãi anh Khổng thật tốt."

"Đừng khách khí, tôi không quen được tiếp đón như vậy đâu, bây giờ đừng nói đến chuyện này, trước tiên phải tìm được cô Chu đi đã." Tổ trưởng Khổng cũng cười ha ha.

Chu Cẩm Du gật đầu, lại gọi cho Lý Việt, kêu anh ta cho người theo dõi, cố gắng trong thời gian ngắn nhất tìm được vị trí của Tĩnh Kỳ.

Chương 180: Phiền Anh Đưa Tôi Đến Bệnh Viện

Hiệu suất làm việc của Lý Việt rất cao, không đến mười phút đồng hồ, Chu Cận Du nhận được điện thoại của Lý Việt, biết được nguyên nhân vì sao Vương Tĩnh Kỳ không có ở nhà.

Thì ra là lúc khoảng tám giờ sáng, trước cửa chung cư Lan Hòa Tiểu có mấy người cầm theo thẻ thanh tra tiến vào, nói là muốn tìm vợ của Phó thị trưởng Chu để hỗ trợ điều tra.

Bảo vệ của Lan Hòa Tiểu Trúc kiểm tra chứng minh thư của bọn họ xong thì cho bọn họ đi vào, sau đó không yên lòng, nên đích thân dẫn theo bọn họ lên nhà của Chu Cận Du, đưa Vương Tĩnh Kỳ đi.

Chu Cận Du nghe Lý Việt báo cáo xong, anh cười, nụ cười cực kỳ mê hoặc lòng người, tổ trưởng Không đứng bên cạnh cũng có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo toát ra từ trên người anh.

"Cậu Chu, có cần tôi giúp một tay không?" Dù sao cũng đều là nhân viên cán bộ nhà nước, có thể xây dựng nhiều mối quan hệ cũng tốt.

"Không cần, chuyện ở thành phố D, tôi có thể xử lý." Chu Cận Du cười nhẹ.

Vốn là Triệu Khánh Dương muốn chinh anh, nhưng anh cũng không có cảm giác gì, dù sao lập trường bất đồng, ở vào phía đối lập, âm thầm hãm hại nhau cũng không thể chỉ trích nặng. Nhưng nếu ông ta dám động đến vợ của anh, chuyện này Chu Cận Du anh sẽ không để gì mà bỏ qua cho ông ta.

Nếu Triệu Khánh Dương làm một, cũng đừng trách anh làm mười.

Một hồi sau, Lý Việt và tài xế lái xe tới đây, Chu Cận Du lễ phép chào tạm biệt tổ trưởng Không, rồi ngồi vào trong xe, chạy về thành phố D.

Ngồi trên xe, Chu Cận Du lạnh lùng hỏi: "Tình huống như thế nào, có chuyện gì?"

Lý Việt ngồi trước mặt anh nghiêm túc báo cáo: "Tôi đã điều tra rõ ràng,

nghe nói là tối ngày hôm qua ban Kỷ luật Thanh tra nhận được một phong thư tố cáo ân danh, nói là cô Chu lợi dụng chức quyền của anh, kiếm được một số tiền lớn bỏ vào túi riêng. Sáng sớm hôm nay, Thị trưởng Triệu tự mình đốc thúc ban thanh tra thành lập tổ chức huyện án để điều tra, nói là muốn bằng tốc độ nhanh nhất điều tra ra chân tướng sự tình, để lấy lại sự trong sạch cho anh và cô Chu."

Kẻ ngu cũng biết đó chỉ là lý do, chính là nghĩ thừa dịp Chu Cẩm Du không có ở đây, ra tay đón đầu, cô Chu chỉ là một người phụ nữ trẻ tuổi, kiến thức và sự can đảm còn thiếu, khẳng định sẽ bị mấy nhân viên thanh tra kia bức bách ép hỏi đến nỗi phải thừa nhận mọi chuyện. Cho dù bây giờ Chu Cẩm Du trở lại, cũng vô ích, lúc đó tội danh của hai vợ chồng anh đã định.

Chu Cẩm Du nhắm mắt suy nghĩ một chút, dứt khoát lấy điện thoại ra, gọi đi: "Nghe nói, vợ tôi bị người của anh mang đi?"

Không biết bên kia đầu dây điện thoại nói cái gì.

Chu Cẩm Du lạnh nhạt nói: "Tôi mặc kệ những chuyện đó, nếu vợ tôi bị rút mất một sợi tóc nào, tôi sẽ khiến anh hoàn toàn biến mất trước mặt tôi."

Cũng không biết bên kia tiếp tục nói cái gì.

"Chuyện đó anh không cần phải quan tâm, ông ta không ngồi ở đó được lâu đâu..... Bây giờ anh đi nhanh đi, không cần lo cái gì hết, đảm bảo an toàn cho vợ tôi là được rồi. Ừ, ừ, tốt."

Chu Cẩm Du cúp cuộc gọi này, lại gọi một cuộc khác: "Lập tức tiến hành giam giữ điều tra đối với Triệu Khánh Dương, nếu cần tài liệu, tôi sẽ cho người đưa qua ngay lập tức. Ừ, Được. Cậu cứ làm đi."

Anh cúp điện thoại, nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, ra lệnh: "Sau khi trở về, tìm người phụ nữ tên Duyệt đó cho tôi, nếu cô ta đã khơi mào những chuyện này, vậy thì không thể để cho cô ta rút lui giữa chừng được."

"Vâng." Lý Việt gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Xe chạy như bay trên đường cao tốc, hơn một giờ mới tiến vào nội thành thành phố D, không cần Chu Cẩm Du phân phó, chiếc xe trực tiếp chạy vào Phủ Thị Chính.

Trong lúc Chu Cận Du đang trên đường viện binh cho cô vợ của mình, trong một phòng làm việc của Phủ Thị Chính, một người đàn ông ngồi đối diện Vương Tĩnh Kỳ vỗ bàn.

"Tôi nói cho cô biết, chúng tôi đã nắm giữ chứng cứ xác thực. Cô có nhận tội hay không thì kết quả cũng giống nhau thôi. Chỉ có điều cô là phụ nữ, bị người khác xui khiến, mới có thể làm ra những chuyện như vậy, bây giờ cô chỉ cần nói ra ai là người đã xui khiến cô, cô có thể tranh thủ nhận được sự khoan hồng của pháp luật, chắc cô cũng không hy vọng tuổi mình còn trẻ như vậy, mà nửa đời sau phải trôi qua trong ngục giam đâu nhỉ." Một nhân viên cán bộ, hai mắt trừng trừng, hai tay chống cái bàn, nhìn Vương Tĩnh Kỳ đang ngồi yên lặng ở đối diện, hết phun nước miếng lại vỗ bàn.

Wang Tĩnh Kỳ ngồi tựa vào trên ghế, không chớp mắt nhìn lên người đàn ông giống như khi làm xiếc trước mặt mình, trong lòng thấy may mắn, mấy người này coi như còn có chút lương tâm, chuẩn bị cho cô cái ghế có chỗ dựa lưng, tránh để cô ngồi lâu cảm thấy mệt mỏi.

Mấy người này mới hơn tám giờ sáng đã đưa cô tới đây, bắt đầu từ lúc đó liền luân phiên tra hỏi cô, uy hiếp, dẫn dụ, hướng dẫn, dùng bất cứ thủ đoạn tởm tộ nào, nhất định muốn cô nói ra cho bằng được người đã xui khiến cô mua căn nhà đó là ai, lúc đầu cô còn giải thích một chút, sau đó nhìn cách hành xử của bọn họ, cố ý dẫn dắt để cô thừa nhận người đã xui khiến cô làm vậy chính là ông chồng Chu Cận Du của cô, về căn bản cô liền hiểu ngay, đây chính là thiết kế một cái bẫy nhằm vào Chu Cận Du.

Mấy người này muốn hãm hại Chu Cận Du, xem cô như là điểm đột phá.

"Nói chuyện với cô đó, cô cảm rồi sao, tôi đã nói với cô rồi, người như cô tôi cũng đã thấy nhiều, lúc đầu đều là vịt chết còn cứng mỏ, kết quả cuối cùng thì sao, mấy người có quyền có thế kia sẽ đổ toàn bộ tội lỗi lên đầu những người như cô, sau đó bọn sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra hết, tiếp tục ung dung mà sống qua ngày, mà loại người như cô chính là những người chết thế cho bọn họ, cô cứ một mực khẳng khẳng bao che cho những người đó, vậy thì cô chờ tới ngày vô tù ở đi." Nhân viên cán bộ thấy bộ dạng cô vẫn không chút nào bị lung lay như vậy, trong lòng anh ta nóng nảy muốn chết.

Cấp trên đã thông báo, phải nhanh chóng khiến vợ của Phó thị trưởng lên tiếng thừa nhận tội danh, từ sáng sớm bọn họ bắt được người tới bây giờ, liền không ngừng tra hỏi, kết quả người phụ nữ này lại giống như bị câm

vậy, một câu cũng không nói, lúc anh ta nói, cô cứ ngồi yên mà mở to mắt nhìn anh ta, giống như đang ngồi xem khi làm xiếc, thật con mẹ nó tức muốn chết.

Cũng không phải là cô hoàn toàn thờ ơ, giống như bây giờ, chỉ cần anh ta hơi đến gần cô một chút, cô sẽ không tự chủ lui người về phía sau, giống như anh ta là người bị bệnh truyền nhiễm vậy.

Nhìn một chút bộ dạng của vợ Phó thị trưởng Chu, nhìn sơ sơ thì, gương mặt chỉ có đôi mắt to là tầm tầm, vậy mà mí mắt còn bị sưng, người phụ nữ bình thường như vậy, anh ta nhìn cũng không vừa mắt, không biết Phó thị trưởng Chu nghĩ cái gì nữa, tìm một người vợ tầm thường như vậy. Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy nước miếng của anh ta xém chút nữa là văng trúng mình, cô nhanh chóng lui về phía sau, dán chặt lưng lên thành ghế. Trong lòng cô có chút ảo não, không biết đến chừng nào mới có người tới cứu mình nữa.

Cứ như vậy bị người ta la hét trong một thời gian dài, thật sự rất bất lợi cho em bé của cô, nó bắt đầu kháng nghị rồi, bây giờ trong bụng cô đang đau âm ỉ đây.

"Đổi cho anh đó lão Hoàng, tôi đi uống miếng nước." Người đàn ông đối diện Vương Tĩnh Kỳ mệt mỏi nói.

Nếu là lúc trước, anh ta cũng mặc kệ là nam hay nữ, chỉ cần rơi vào tay anh ta, không nghe lời thì trước hết là đánh một trận, xem có cứng đầu nổi nữa hay không.

Anh ta hung ác trợn mắt nhìn cô một cái, sau đó đứng dậy xoay người chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài uống nước.

Kết quả anh ta vừa mới mở cửa ra, vừa vặn có người từ bên ngoài cũng đẩy cửa đi vào, anh ta đụng phải người đó.

Nhìn người này tới, trong lòng người đàn ông đó cảm thấy lo sợ, thầm nghĩ, hừ, sếp tới.

"Sếp, sao sếp lại tới đây."

Thư ký ban Kỷ luật Thanh tra Lang Đông Lâm không thèm trả lời câu hỏi của anh ta, trực tiếp đẩy anh ta qua một bên rồi bước vào phòng làm việc, thấy Vương Tĩnh Kỳ lảng lạng ngồi một mình trên ghế thẩm tra, thái độ có

chút biến hóa.

"Ai cho cậu bắt người tới đây, tôi không nhớ là tôi có phê chuẩn qua chuyện này." Lang Đông Lâm thấy cô không có chuyện gì, tạm thời yên tâm, quyết định xử lý hai cấp dưới đã làm liên lụy đến mình trước.

Người đàn ông đó cùng với người họ Hoàng nhìn nhau, sau đó nhoen miệng cười nói: "Sếp, đây là hội sáng, thị trưởng Triệu đích thân ra lệnh, anh cũng biết mà, Phó thị trưởng Chu đã bị ban Kỷ luật Thanh tra của tỉnh đưa đi, thị trưởng Triệu nói, thành phố của chúng ta cũng phải xem xét điều tra chuyện này, hơn nữa quả thật cũng nhận được một phong thư nặc danh, tố cáo Phó thị trưởng Chu lợi dụng quyền thế trong tay, thông qua vợ anh ta lừa gạt ngân sách nhà nước, bây giờ đã có chứng cứ đảng hoàng, chỉ chờ định án nữa thôi."

Lang Đông Lâm cười, nhưng nụ cười này lại không hề vui vẻ, tên Triệu Khánh Dương này đuôi tay dài thật, không thông qua thư ký ban Kỷ luật Thanh tra như anh ta, dám trực tiếp ra lệnh cho ban thanh tra bắt người.

Còn nói cái gì thư tố cáo, có ai nhìn thấy thư tố cáo không, dù sao thư ký ban Kỷ luật Thanh tra như anh ta còn chưa có nhìn thấy.

"Tiểu Tào, cậu phải biết, chúng ta cũng đều là cán bộ nhà nước thôi, làm bất cứ chuyện gì cũng không nên phụ lòng Đảng đã bồi dưỡng cho chúng ta, không phụ lòng nhân dân tin tưởng chúng ta. Hơn nữa dù sao tính chất công việc của chúng ta cũng tương đối đặc biệt, cho nên lần nào mở cuộc họp, tôi cũng nhấn mạnh với mọi người, chúng ta phải không được để cảm xúc xen vào công việc, nhất định phải theo đuổi sự thật đến cùng.

Cậu nói có thư nặc danh tố cáo vợ của Phó thị trưởng Chu, vậy bức thư đó đâu, cậu có nhìn thấy không, dù sao người phụ trách nhận thư là thư ký ban Kỷ luật Thanh tra tôi đây còn chưa nhìn thấy.

Tôi còn không biết, thì ra cái ban này có tôi hay không cũng đều được, ai cũng có thể ra lệnh cho ban Thanh tra đi bắt người về điều tra."

Kẻ ngu cũng có thể nhận ra sự bất mãn trong lời nói của anh ta, đây hoàn toàn là bao biện làm thay, anh ta làm sếp mà không biết gì, cấp dưới nghe theo lời của người khác đi bắt người, có sếp nào sẽ đồng ý chuyện này chứ.

"Sếp, anh đừng nói như vậy, anh hãy nghe tôi giải thích....." Người đàn ông

họ Tào có chút nóng nảy, đặc tội người lãnh đạo trực tiếp của mình, đó chính là tìm đường chết.

"Hai người các cậu không cần nói gì hết, kể từ giờ phút này, hai người các cậu bị cắt chức điều tra, xin hãy giao lại thẻ thanh tra của hai người.

Chuyện các cậu nói tôi sẽ tìm thị trưởng Triệu Khánh Dương để đối chứng, chuyện này mà còn chưa được làm rõ, các cậu không được rời khỏi thành phố D, bảo đảm phải có mặt bất cứ lúc nào được triệu tập, hỗ trợ điều tra." Lang Đông Lâm thu hồi nụ cười, lạnh lùng tuyên bố kết quả của hai người.

Trong nháy mắt, gương mặt của hai người Tào Hoàng trở nên trắng bệch, mặt dù đã nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy, nhưng khi sự thật xảy ra, trong lòng bọn họ vẫn cảm thấy như trời sập xuống đất.

Lang Đông Lâm không thêm đề ý tới hai người này nữa, kêu cấp dưới đưa hai người họ đi, còn anh ta đi về phía Vương Tĩnh Kỳ.

"Xin chào, cô Vương đúng không? Lúc này thị trưởng Chu gọi điện thoại cho tôi, nên tôi mới biết không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, thật vô cùng xin lỗi, đều là thất trách của tôi, mới để cho cô bị đối xử như vậy, tôi thay mặt bọn họ chân thành xin lỗi cô." Lang Đông Lâm chân thành nói xong cúi đầu với Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ ngồi trên ghế, giật giật cái còng sau lưng, cũng không thêm đề ý anh ta nói cái gì, biết mình đã không sao, bây giờ có thể đi được rồi.

"Xin hỏi một chút, có thể phiền anh đưa tôi đến bệnh viện một chuyến được không, tôi mang thai, bây giờ tôi cảm thấy bụng đau quá." Vương Tĩnh Kỳ vẫn còn tương đối tỉnh táo.

Lúc này Lang Đông Lâm vừa vào cửa, cô đột nhiên cảm thấy bụng mình quặng đau, còn cảm thấy phía dưới giống như có cái gì chảy xuống, cô liền không dám động đậy nữa, trong lòng có dự cảm xấu.

Miễn cưỡng nghe hai người nói chuyện xong, cô biết mình có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này rồi, cô vội vã nhờ người đã cúi đầu xin lỗi cô đưa cô đi bệnh viện, hy vọng người này là người tốt.

Lang Đông Lâm nghe vậy thì sững sờ, sau đó sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch: "Cô chờ một chút, tôi sẽ gọi 120."

Vương Tĩnh Kỳ suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý, xử lý như vậy là tốt nhất.

Chương 181: Một Tin Tốt Một Tin Xấu

Khi Chu Cận Du vừa bước được một chân vào tòa nhà Phủ Thị Chính, anh liền nhận được điện thoại của Lang Đông Lâm. Anh chạy trời chết ra ngoài, nhanh chóng nhảy vào chiếc xe Audi, chạy đi bệnh viện thành phố.

Ngồi trên xe mà trong lòng Chu Cận Du như đang đánh trống, lần đầu tiên trong đời anh có kích động muốn giết người như thế này. Triệu Khánh Dương, nếu vợ con tôi xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi sẽ khiến ông muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong, Chu Cận Du âm thầm thề.

Xe chạy rất nhanh, mới vừa dừng lại, còn chưa kịp dừng hẳn, Chu Cận Du đã mở cửa xe xông ra ngoài. Mấy người đi tới khu nội trú khoa phụ sản, liền nhìn thấy Lang Đông Lâm ngồi ngoài hành lang đợi.

Lúc này Lang Đông Lâm cũng nhìn thấy Chu Cận Du và thư ký Lý chạy tới, nhanh chóng đứng lên đón tiếp hai người.

"Phó thị trưởng Chu....."

"Vợ tôi như thế nào?" Bây giờ Chu Cận Du không muốn nghe bất kỳ lời khách khí nào hết, anh chỉ muốn biết vợ và con anh có sao hay không thôi.

Lang Đông Lâm thuật lại lời bác sĩ nói: "Không có vấn đề gì lớn, chỉ là mấy ngày nay tâm tình không được ổn định, nghỉ ngơi không tốt lắm, chắc là buổi sáng quá khẩn trương, cho nên bị động thai. Bác sĩ có kê toa thuốc, mới vừa cho uống xong, bác sĩ nói tình huống như vậy nên ở lại bệnh viện quan sát một đêm cho an toàn." Anh ta đơn giản nói lại lời dặn dò của bác sĩ.

Chu Cận Du nghe vậy gật đầu một, nói với Lang Đông Lâm: "Hôm nay làm phiền cậu rồi, hôm nay tôi không thể rời khỏi đây, không cảm ơn cậu được, tôi kêu thư ký Lý đưa cậu về trước."

Bây giờ Chu Cận Du không có tâm tình đi xã giao với người khác, anh một lòng muốn vào thăm vợ và con anh.

"Không cần, không cần, anh còn có nhiều việc, tôi không quấy rầy anh đâu,

chuyện ngày hôm nay thật là thật xin lỗi, tôi nhất định sẽ mau chóng lấy lại công bằng cho anh." Lang Đông Lâm khách khí nói.

Thư ký Lý không thể nào để cho anh ta đi một mình được, nên cũng đi theo tiền anh ta đi.

Chu Cẩm Du không có ý định để ý đến những chuyện vô bổ này, anh hít sâu một hơi, đẩy cửa phòng bệnh ra, đi vào.

Vương Tĩnh Kỳ lẳng lặng nằm trên giường bệnh, tay trái để ngoài chăn, đang cắm kim truyền nước biển.

Chu Cẩm Du cẩn thận đi về phía cái giường, tới trước mặt cô, anh phát hiện mí mắt cô bị sưng phù.

Biết ngay là cô đã khóc, trong lòng anh cảm thấy khó chịu, nhất định là hôm nay nhân viên bên ban Kỷ luật Thanh tra dọa cô rồi, nghĩ tới cô vợ nhỏ của anh, chưa quen cuộc sống ở đây, lại còn bị một đám cán bộ già đời hù dọa, lòng anh đau như cắt.

Anh thề, sau này anh tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa, chỉ cần phát hiện kẻ địch, nếu kẻ đó nằm trong phạm vi khống chế của anh, anh nhất định ngay lập tức diệt trừ tận gốc. Có anh ở đây, anh sẽ không để vợ con mình lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Anh cứ như vậy ngồi ở bên giường, nhìn vợ anh, nhìn thế nào cũng thấy không đủ, tình cảm lan tràn trong lòng anh, làm anh cũng thấy hoảng sợ, không biết bắt đầu từ lúc nào, Kỳ Kỳ đã cắm rễ trong lòng anh, cô vừa bị tổn thương một chút, tim của anh liền đau âm ỉ theo cô.

Vương Tĩnh Kỳ mơ mơ màng màng ngủ, cảm thấy giống như có người đang ở bên cạnh mình, cô cố gắng mở mắt ra liền nhìn thấy Chu Cẩm Du lẳng lẽ ngồi trước giường, vừa cầm tay cô vừa nhìn cô.

"Em cảm thấy thế nào rồi, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không." Chu Ánh mắt Cẩm Du vẫn luôn dán chặt trên người, cho nên cô vừa mới mở mắt, anh đã liền quan tâm hỏi cô.

Vương Tĩnh Kỳ suy nghĩ một chút, chắc là do truyền nước biển nên thấy đỡ hơn rồi, cô không còn cảm thấy đau bụng nữa: "Không có chỗ nào không thoải mái hết. Anh về hỏi nào vậy? Không sao chứ?"

"Ừ, không sao. Còn em, nghe nói em bị đau bụng phải không? Bác sĩ nói thế nào, con không có sao chứ?" Chu Cẩm Du lo lắng nhìn về phía vị trí bụng cô.

Vương Tĩnh Kỳ nghe anh nói tới con, vẻ mặt liền trở nên dịu dàng, đưa bàn tay còn lại vuốt ve bụng mình: "Em bé không sao hết, chắc là hôm qua em không có nghỉ ngơi tốt, cho nên em bé mới kháng nghị. Bác sĩ cũng nói là không sao, chỉ dặn dò em về nhà thả lỏng tinh thần nghỉ ngơi cho tốt, không được suy nghĩ nhiều." Lúc nói nói câu này, cô nhìn Chu Cẩm Du sâu sắc, ý nói sau này chỉ cần nhìn thấy anh, thì trong lòng cô lúc nào cũng sẽ thấy an tâm.

Chu Cẩm Du sớm biết con mình không có việc gì, nhưng bây giờ do chính miệng mẹ của con anh xác nhận lại một lần nữa, cảm giác đau âm ỉ cùng lo lắng trong lòng anh cũng tan biến.

Anh cười hắc hắc giống như ông bố ngốc nghếch, cầm tay Vương Tĩnh Kỳ, cùng nhau vuốt ve cô: "Con à con đừng lo lắng nha, ba của con rất là lợi hại, ai dám khi dễ chúng ta thì người đó phải trả giá rất đắt, cho nên con cứ yên tâm ở trong bụng mẹ con đợi đi. Ba bảo đảm với con, sau này sẽ không bao giờ để cho con và mẹ con lo lắng nữa."

Vương Tĩnh Kỳ dịu dàng nhìn Chu Cẩm Du trò chuyện với con, nhìn bề ngoài, Chu Cẩm Du không có chút nào giống một người lãng mạng, nhưng chính là nhân vật oai phong một cõi này, lại có thể tỏ ra như vậy trước mặt cô..... Nói như thế nào đây, cuộc sống chính là như vậy, ừ, lúc này, anh chỉ là một ông bố ngốc nghếch bình thường, một ông bố ngốc nghếch cùng nhau đón chờ đứa bé ra đời với cô.

Nhìn biểu hiện tốt của anh, Vương Tĩnh Kỳ quyết định nói cho anh biết một tin tốt.

"Em có một tin tốt và một tin xấu muốn nói cho anh biết, anh muốn nghe cái nào trước?" Vương Tĩnh Kỳ nghịch ngợm hỏi.

Sắc mặt Chu Cẩm Du hơi nghiêm trọng, nhìn vợ anh một lát, thấy gương mặt cô không giống như có chuyện lớn gì xảy ra, ít nhất cũng không có liên quan đến con của anh, vậy thì không có gì quan trọng hết, anh cũng thả lỏng tinh thần.

"Nghịch ngợm!" Sắc mặt Chu Cẩm Du hòa hoãn lại, đưa tay捏 cái mũi

nhỏ của Vương Tĩnh Kỳ: "Em hăng hái như vậy, anh cũng nên phối hợp với em một chút, vậy em nói tin xấu trước đi, anh muốn chịu khổ trước rồi sung sướng sau."

Vương Tĩnh Kỳ cũng không để ý, hơn hờ nói tin tức xấu cho anh nghe: "Bác sĩ nói rồi, lần này chỉ hơi động thai, không có chuyện gì lớn, chỉ cần dưỡng thai là được, nhưng mà....."

"Nhưng mà cái gì?" Chu Cẩm Du cau mày.

Vương Tĩnh Kỳ không trêu chọc hẳn: "Nhưng mà, bác sĩ nói, tốt nhất là em không nên vận động quá mạnh, ví dụ như ngồi máy bay cũng không nên."

Chu Cẩm Du có chút theo không kịp suy nghĩ của cô, có ngồi máy bay hay không thì liên quan gì đến tin tức xấu.

"Nói cách khác, chúng ta không thể trở về thủ đô, mà không thể trở về thủ đô, thì hôn lễ của chúng ta sẽ không được cử hành, ngu ngốc." Đối với trình độ thông minh của Chu Cẩm Du mà còn không thể phối hợp với cô, cô không hài lòng, không biết con cô được thừa hưởng trí tuệ từ cô có đủ dùng hay không.

Đương nhiên chuyện này đối với Vương Tĩnh Kỳ mà nói, cũng là một tin tức tốt, bây giờ chuyện của Chu Cẩm Du đã giải quyết xong rồi, nhưng những gì đêm đó mẹ chồng mắng cô trong điện thoại bây giờ vẫn còn sờ sờ bên tai. Chuyện đã xảy ra, Vương Tĩnh Kỳ không thể nào xem như chưa từng xảy ra được, cho nên bây giờ cô cực kỳ không muốn gặp mẹ chồng, cực kỳ không muốn mẹ chồng. Không biết sau này nếu hai người gặp nhau, cô không biết dùng thái độ gì để đối mặt với mẹ chồng nữa.

Lúc này Chu Cẩm Du mới hiểu ý của cô. Thiệt là, bây giờ là lúc nào rồi, cô cũng đang nằm trong bệnh viện, vậy mà còn suy tính mấy chuyện không đâu này. Đương nhiên anh không biết chuyện tối ngày hôm qua, cho nên cũng không biết tâm của tư vợ anh.

"Không về thì không về, lần này chỉ là đi du lịch để kết hôn thôi, chờ khi nào em sinh con rồi, chúng ta sẽ đưa nó theo đi nghỉ phép, một nhà ba người chúng ta cùng đi, sau đó sẽ chụp một bộ ảnh cưới có cả con mình nữa, như vậy mới có ý nghĩa, đến khi nào chúng ta già rồi, có thể lấy ảnh ra mà khoác lác với mấy đứa cháu." Chu Cẩm Du càng nói càng cảm thấy ý kiến này cũng thật không tồi.

"Ừ cũng được đó, hay là chúng ta chờ đến khi nào sức khỏe em ổn định rồi, trước hết chụp một bộ ảnh cưới bà bầu đi, nghe nói bây giờ rất thịnh hành." Vương Tĩnh Kỳ cũng tưởng tượng theo anh.

Chu Cẩm Du suy nghĩ một chút: "Cũng được." Thử tưởng tượng, mấy bức ảnh lưu lại hình ảnh cô mang thai, đó chính kỷ niệm vô cùng quý giá, chủ ý này thật không tồi, có thể thử.

Vì vậy hai người anh một câu em một câu, trò chuyện sôi nổi.

Cuối cùng Chu Cẩm Du vẫn còn có chút lý trí, nửa giờ sau, rốt cuộc anh cũng nhận ra chủ đề của hai người càng đi càng xa rồi, nhanh chóng kéo cô về.

"Những chuyện này chờ khi nào chúng ta về nhà rồi bàn tiếp, chỉ cần làm được, chúng ta đều có thể thử qua. Bây giờ em mau nói cho anh biết xem tin tốt của em là gì?"

Vương Tĩnh Kỳ nhớ ra này giờ cô chỉ mới nói tin xấu, tin tốt còn chưa kịp nói, sau đó cô liền tỏ vẻ ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: "Đồng chí Chu Cẩm Du, em trịnh trọng thông báo với anh... Nguyên vọng của anh thành hiện thực rồi."

Đầu óc Chu Cẩm Du mơ hồ, nguyên vọng của anh? Anh có nguyên vọng gì đâu? Chính anh cũng không biết à?

Sắc mặt Vương Tĩnh Kỳ có chút không vui: "Không phải anh đã quên nguyên vọng lúc trước anh nói rồi sao, bây giờ không nhớ mình nói cái gì, xem ra anh chỉ tùy tiện nói như vậy chứ không coi là thật."

Chu Cẩm Du vội vàng trấn an cô, ai mà biết lúc trước anh đã nói cái gì, lỡ nói rồi mà không làm được thì biết phải làm sao đây.

"Em nghĩ cái gì vậy, anh chỉ là đang suy nghĩ xem nguyên vọng nào của anh được thành hiện thực thôi mà."

"Uầy, xem ra nguyên vọng của anh cũng không ít nha!" Vương Tĩnh Kỳ làm sao lại không nhận ra anh đang nói bừa, cô nhìn anh, ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng cô thì không hề cười.

"Đương nhiên rồi, nguyên vọng thứ nhất của anh chính là được sống cùng

với cô nương Vương Tĩnh Kỳ đến rặng long đầu bạc." Chu Cận Du thâm tình nói.

Vương Tĩnh Kỳ phì cười: "Anh cũng rất có tài nói đùa nha, mới đó mà đã nghĩ ra cách dỗ dành phụ nữ rồi!"

"Có trời đất chứng giám, anh chỉ nói những lời xuất phát từ đáy lòng." Có thể lúc đầu Chu Cận Du chỉ là muốn dỗ vợ anh vui vẻ, thế nhưng sau khi anh nói nguyện vọng này ra khỏi miệng, anh cảm thấy trong lòng mình đúng thật là cũng suy nghĩ như vậy.

"Được rồi được rồi, thật buồn nôn, không phải cái này, đổi cái khác đi." Vương Tĩnh Kỳ vui vẻ nói.

"Đó chính là, về sau người em thích nhất là anh, chỉ có thể là anh, ngay cả con cũng phải xếp hạng sau anh." Chu Cận Du nói xong cũng cảm thấy có chút phần nộ, kể từ sau khi vợ anh mang thai, anh có thể cảm thấy, vợ anh luôn đặt sự chú ý lên đứa bé nhiều hơn anh. May là đứa bé còn chưa ra đời, nếu sau này đứa bé được sinh ra, anh còn có chỗ đứng trong nhà sao.

Vương Tĩnh Kỳ không biết tại sao nữa, có mấy câu nói như vậy thôi, mà lại làm cô cảm động muốn chết, nước mắt rung rung.

"Đây chính là nguyện vọng của anh, bản thân anh cũng sẽ làm như vậy, em vĩnh viễn luôn đứng vị trí thứ nhất trong lòng anh, ai cũng không bằng." Chu Cận Du trịnh trọng bảo đảm với cô.

Lời nói này nếu để cho bà Giang Văn Ngọc nghe được, nhất định sẽ cảm thán, sinh con đúng là sai lầm, có vợ quên mẹ, câu này rất đúng đối với con trai của bà.

"Ừm, em sẽ cố hết sức." Vương Tĩnh Kỳ hít mũi một.

Lúc hai người kết hôn, Chu Cận Du không có cầu hôn cô, không có nói mấy lời buồn nôn đường mật, không ngờ, bây giờ cô mang thai, Chu Cận Du lại giống như đi tình nguyện không công, nói ra hết những lời này, thật là làm cho cô cảm động quá trời.

Chương 182: Phê Phán Của Xã Hội

"Vợ à hai nguyện vọng lớn nhất của anh cũng đều nói cả rồi, có phải em cũng nên nói tin tốt của em rồi hay không." Chu Cận Du ăn vạ.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn vẻ mặt ăn vạ của anh, đáng mày râu hơn ba mươi tuổi rồi còn làm vậy: "Anh quên, nhất định là anh quên rồi, lúc mới vừa biết em mang thai anh đã nói đó!"

Chu Cận Du tự hỏi: "Lúc em mới vừa mang thai, anh nói cái gì....." Cũng không phải là mới nói đây, anh thật sự là không nhớ. Đột nhiên hai mắt anh tỏa sáng, kêu lên: "Chẳng lẽ trong bụng em cũng là hai đứa?"

Anh nhớ lúc đó anh có hỏi bác sĩ, trong bụng vợ anh là một hay là hai, cho là nhà họ Chu có tiền sử thai sinh đôi, cho nên tỷ lệ vợ anh mang thai sinh đôi lớn hơn so với người bình thường, lúc đó anh cũng rất hy vọng vợ anh có thể một lần sinh hai đứa, tốt nhất là thai long phượng, để đều có đủ con trai con gái.

Vương Tĩnh Kỳ thấy anh đoán được, vui mừng gật đầu một: "Ừ, lúc này làm siêu âm B, bác sĩ nói trong bụng em nghe được hai nhịp tim, hẳn là sinh đôi."

Chu Cận Du nghe vậy cũng vui mừng: "Đó là con trai hay con gái?"

Vương Tĩnh Kỳ liếc anh một: "Anh tưởng bác sĩ là thần sao, mới hơn hai tháng, làm sao biết giới tính được, bác sĩ nói ít nhất cũng phải hơn bốn tháng mới có thể nhìn thấy." Thật ra lúc đó cô cũng có hỏi, chỉ có điều cô không phải trọng nam khinh nữ, mặc kệ là con trai hay con gái, chỉ cần là con của cô, cô đều thích, cô hỏi nam nữ, chủ yếu là muốn chuẩn bị đồ dùng trước cho con, biết giới tính rồi, có thể lựa chọn sẵn quần áo cho em bé, tránh mua nhiều lãng phí.

"Vợ à em thật tuyệt vời!" Mặc dù Chu Cận Du không biết giới tính của hai đứa con mình, nhưng điều này cũng đủ làm anh rất vui mừng, từ giờ trở đi, Vương Tĩnh Kỳ trở thành người có công trạng to nhất của cả gia đình này rồi.

Hai người đang mừng rỡ anh một câu em một câu thảo luận tương lai, đột

nhiên bụng Chu Cẩn Du kêu lên ròn rột. Cái bụng Vương Tĩnh Kỳ cũng giống như hưởng ứng lời kêu gọi, kêu rột rột theo anh.

Hai người nhìn nhau một lát, sai đó phì cười.

Buổi sáng sau khi Chu Cẩn Du được thả ra, anh đã vội vàng chạy về thành phố D, vừa tới nơi đã trực tiếp đi tới bệnh viện, còn chưa có ăn cơm trưa.

Còn Vương Tĩnh Kỳ thì bị mời đi hỗ trợ điều tra, sau đó được 120 đưa đến bệnh viện, bây giờ vẫn đang làm kiểm tra truyền nước biển, cũng không có thời gian rảnh để ăn cơm trưa.

Cho nên bây giờ mới có tình huống như vậy.

Cốc cốc cốc, thư ký Lý gõ cửa đi vào, mang bữa trưa muộn đến cho hai người, ông sếp Chu Cẩn Du nhìn anh ta bằng ánh mắt miễn cưỡng, còn Vương Tĩnh Kỳ nở nụ cười cảm kích.

Sau khi Lý Việt đóng cửa phòng bệnh lại, Vương Tĩnh Kỳ không nhịn được khích lệ anh: "Thư ký Lý đúng là một người tốt, luôn biết nghĩ cho sếp của mình, còn luôn luôn có mặt khi sếp cần, là một nhân viên rất có tiềm năng!" Mặc dù cô không làm trong ngành của anh, nhưng cô cũng có thể cảm nhận được.

Chu Cẩn Du khẽ gật đầu, trong lòng có chút đắc ý, nếu không có tiềm năng, thì anh đâu có rèn luyện đề bạt anh ta lên như vậy.

"Mau ăn đi cho nóng, bây giờ em không thể để mình đói bụng được, một người ăn ba người bổ đó." Chu Cẩn Du để hộp đồ ăn lên bàn ăn, nhét đôi đũa vào trong tay Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không cự tuyệt, quả thật cô cảm thấy đói bụng rồi.

Sau đó hai người ngồi trong phòng bệnh ăn như hổ đói. Vương Tĩnh Kỳ vừa ăn vừa hỏi chuyện Chu Cẩn Du, Chu Cẩn Du kể sơ qua cho cô nghe, anh sợ nếu mình không nói, cô sẽ lại suy nghĩ lung tung, không tốt cho sức khỏe của cô.

"Ông thị trưởng Triệu có ý gì, anh đảm nhiệm hạng mục giải tỏa khu đất, cũng đâu có ảnh hưởng gì tới lợi ích của ông ta, nếu sau này anh thực hiện dự án đó thành công, ông ta cũng được hưởng lợi theo anh vậy, tại sao lại

nhất định phải dùng hết mưu kế muôn lặt đồ anh chứ?"

Những người không hiểu chính trị Vương Tĩnh Kỳ đều biết rõ, mặc kệ Chu Cẩm Du có đóng góp cho thành phố D nhiều đến cỡ nào, thì anh vẫn luôn đứng dưới quyền Triệu Khánh Dương, cho nên Chu Cẩm Du có mang lại được thành tích gì, thì chắc chắn Triệu Khánh Dương cũng được hưởng lợi không ít. Giống như mỗi lần ở trường cô làm đề tài nghiên cứu, toàn bộ tài liệu và kiến thức thu thập được của học sinh đều là do các thầy cô giáo cung cấp, nhưng đến lúc lên báo thì, nhất định mấy vị lãnh đạo kia sẽ được ca ngợi hết mực, còn các thầy cô giáo chân chính bỏ công sức ra làm thì chỉ được xem như người tham dự bình thường. Nguyên tắc đều giống nhau, cho nên Vương Tĩnh Kỳ thật sự không hiểu vì sao Triệu Khánh Dương lại làm như vậy.

"Trên thế giới này có rất nhiều chuyện mà chúng ta không thể lý giải được. Em phải biết, có vài người mà một khi họ được lên nắm quyền, họ sẽ sợ quyền lực trong tay mình bị người khác phân hóa, Triệu Khánh Dương chính là người như vậy, ông ta là một người vô cùng tham lam. Từ sau khi tới thành phố D anh mới phát hiện, nhìn bề ngoài thành phố D phát triển ổn định bình thường, chứ thật ra về bản chất, Triệu Khánh Dương chính là một kẻ độc tài, những người không thích Triệu Khánh Dương hoặc là không muốn thông đồng tham ô công quỹ với ông ta, đều sẽ bị ông ta loại trừ, bây giờ ông ta đang muốn loại trừ anh ra đây." "Nhưng mà không hợp lý gì hết, tất cả mọi người ở thành phố D này đều biết anh là con cái gia đình có bối cảnh không tầm thường đến từ thủ đô, Triệu Khánh Dương là người đứng đầu thành phố D, làm sao lại không biết được, bộ ông ta không sợ động tới anh, người nhà anh sẽ tìm ông ta tính sổ sao?" Vương Tĩnh Kỳ khó hiểu hỏi.

"Cái này là do đặc điểm tính tình của Triệu Khánh Dương thôi, cực kỳ tự tin, tự tin đến nỗi phải gọi là tự đại luôn ấy. Ông ta đã làm cán bộ nhà nước ở thành phố D nhiều năm nay, có thể nói thành phố D chính là cái gốc cây của ông ta, trong tất cả các bộ ngành đều có người của ông ta, cho nên ông ta mới không sợ. Có câu 'cường long bắt áp địa đầu xà' cũng không sai (một con rồng có hung hãn, mạnh mẽ tới đâu cũng không thể áp chế được con rắn ngay trên địa bàn của nó), hẳn là ông ta muốn làm anh mất hết danh dự, sau đó đá anh ra khỏi thành phố D, chứ cũng không muốn làm cái gì khác. Nhưng hôm qua ông ta thấy không làm gì được anh, cho nên mới chuyển mục tiêu qua em." Vương Tĩnh Kỳ đã truyền nước xong, Chu Cẩm Du đang đỡ cô nằm lên giường bệnh.

"Đúng rồi, anh quên hỏi em, hồi sáng có bị ai ăn hiếp không? Bọn họ đã hỏi

em những gì?"

"Không có gì, chỉ là vừa mới vào đã hỏi ngay, em mua cái nhà kia có phải là có người tiết lộ tin tức cho em hay không. Lúc đầu em còn giải thích một chút, em mua căn nhà đó chỉ là trùng hợp mà thôi, vừa mua nhà xong, trùng hợp có dự án thu mua đất, sau đó em dùng căn nhà đó để đổi một căn nhà khác tốt hơn rồi bù thêm tiền, nhưng bọn họ không chịu tin em, chỉ một mực đặt câu hỏi, có phải có người xui khiến em mua nhà rồi chờ đến khi giải tỏa để lấy tiền lời hay không. Rõ ràng là bọn họ làm vậy để lừa cho em thừa nhận rồi đổ tội lên đầu anh không phải sao, sau đó em cũng không thèm giải thích nữa, không có ai muốn nghe lời nói thật, cho nên em im miệng cho rồi, để cho bọn họ muốn nói cái gì thì nói." Vương Tĩnh Kỳ nói xong chu chu cái môi.

Mặc dù Vương Tĩnh Kỳ kể lại rất bình thường, nhưng Chu Cẩm Du biết cô khẳng định rất sợ hãi.

"Mọi chuyện chính là trùng hợp như vậy, lúc đó hai chúng ta mới vừa quen, em ly hôn xong thì mua nhà riêng, vừa vặn căn nhà kia nằm trong phạm vi hạng mục giải tỏa do anh chủ trì, chưa đầy một năm, dự án được tiến hành, số tiền được bồi thường so với tiền lúc trước em bỏ ra để mua nhà, đúng là cũng kiếm được một khoảng không ít." Nếu mà ngẫm lại, Chu Cẩm Du cũng cảm thấy chuyện này thật trùng hợp, nhưng anh là người trong cuộc, anh biết chuyện vợ anh mua nhà không hề có một chút liên quan gì tới anh, trùng hợp như vậy chỉ có thể nói hai người bọn họ rất có duyên với nhau.

"Đúng vậy, ai biết biết anh ngay cả nhà riêng cũng không thể mua. Sớm biết....."

Vương Tĩnh Kỳ còn chưa nói xong, Chu Cẩm Du đã trừng mắt hỏi cô: "Sớm biết thì em làm thế nào?"

"Sớm biết, thì em sẽ không mua chứ sao, có được một ông chồng tốt như anh, cho em thêm mấy căn nhà nữa em cũng không chịu đổi đâu." Vương Tĩnh Kỳ nịnh bợ.

Chu Cẩm Du biết rõ là cô nịnh hót, nhưng trong bụng vẫn cảm thấy rất vui.

Nguyên một ngày hôm nay, Chu Cẩm Du không thèm làm cái gì hết, chỉ ở bệnh viện chăm sóc vợ, sáng sớm hôm sau, dưới sự đồng ý của bác sĩ, Chu Cẩm Du đư vợ anh xuất viện về nhà.

Sau đó anh trực tiếp xin nghỉ ở nhà, lý do đưa ra, chính là chăm sóc vợ bị bệnh. Còn hạng mục thu mua đất khiến Triệu Khánh Dương đau đầu cũng bị tạm ngừng.

Triệu Khánh Dương vốn là bởi vì chuyện vợ Chu Cẩm Du bị thanh tra đưa đi nên giống như con thú bị truy đuổi, ngày nào cũng vô cùng lo lắng không yên lòng. Cảm giác của ông ta giống như chọc phải tổ ong vò vẽ vậy, biết rõ con ong t nhất định sẽ phản kích, nhưng vẫn rất khó lòng phòng bị.

Chỉ là biểu hiện của Chu Cẩm Du khiến ông ta an tâm được một chút, có lẽ thằng nhóc Chu Cẩm Du không có đủ năng lực để phản bác lại ông ta.

Triệu Khánh Dương nói với con trai ông ta: "Người phụ nữ Duyệt Tâm đó nhất định phải xử lý cho tốt, ba không muốn có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra."

"Ba, ba cứ thoải mái đi, sau này Duyệt Tâm sẽ không xuất hiện ở thành phố D nữa đâu." Con trai riêng của Triệu Khánh Dương nói.

Triệu Khánh Dương hài lòng gật đầu một.

Nhưng ông ta đã hài lòng quá sớm. Không tới mấy ngày sau, mấy tờ báo lớn và Đài Truyền Hình ở thành phố D trong cùng một ngày đều đưa tin tức giống nhau. Chính là cô gái tên Duyệt Tâm cùng với con trai riêng của Triệu Khánh Dương có quan hệ yêu đương, hơn nữa còn công bố người trong cuộc Duyệt Tâm đã xác nhận sự thật, đứa bé trong bụng cô ta chính là cháu nội của thị trưởng Triệu Khánh Dương, cô ta không có quan hệ gì với thị trưởng họ Chu nào hết, mà là có quan hệ với con trai của Triệu Khánh Dương.

Tin tức này tạo nên một trận lên sóng to gió lớn ở thành phố D, chuyện Triệu Khánh Dương có con riêng bị vạch trần trước công chúng, nhân vật bị xem như không tồn tại - thư ký ban Kỷ luật Thanh tra của thành phố D kích động đứng ra, phê phán Thị trưởng Triệu làm cán bộ lãnh đạo, làm đây tở của nhân dân, không tuân thủ nghiêm ngặt những quy tắc cơ bản của một người cán bộ nhà nước, làm phụ lòng mong đợi và nguyện vọng của quần chúng nhân dân. Là một cán bộ nhà nước, đối mặt với đủ loại hấp dẫn trong cuộc sống, phải biết giữ mình, không nên lạm quyền, phải thiết lập vững chắc cái nhìn chính xác về cuộc sống, giá trị, và quyền lực, là người đứng đầu phải có sự trung thực và kỷ luật của bản thân.

Có thư ký ban Kỷ luật Thanh tra dẫn đầu, phía sau có thêm rất nhiều chuyên gia học giả nhảy ra tiến hành phê phán hành động của cha con nhà họ Triệu.

Chuyên gia không hồ là chuyên gia, ngay cả mắng chửi người cũng rất có văn chương, cái gì mà cán bộ lãnh đạo nhất định phải sống liêm khiết thanh cao, chủ trương tôn thờ đồng tiền, chủ nghĩa cá nhân và chủ nghĩa hưởng thụ là kiên quyết không được. Cán bộ lãnh đạo phải thường xuyên tự nhắc nhở bản thân mình cố gắng phấn đấu, không được phô trương, không chỉ biết đến lợi ích, không màn danh lợi, phải làm việc có nề nếp, kiên trì công chính, tuân thủ nghiêm ngặt bản sắc, luôn luôn đặt lợi ích chung lên trên lợi ích riêng, có nhiều công hiến, tránh xa dung tục.

Chương 183: Phản Kích

Vụ bê bối của cha con Triệu Khánh Dương còn chưa qua, một tin tức trọng đại khác lại bị tuôn ra ngoài, con gái của Triệu Khánh Dương, cũng chính là cô công chúa của thành phố D, nghe đồn có một căn biệt thự sang trọng trị giá mười triệu ở thủ đô, tin tức này lại một lần nữa tạo nên sóng to gió lớn ở thành phố D. Những ngày này, người dân thành phố D gặp mặt nói chuyện với nhau toàn về chuyện gia đình của thị trưởng Triệu.

Cái gì mà thị trưởng Triệu rớt cuộc có mấy người vợ, có mấy đứa con, rồi là thị trưởng Triệu ở nhà biệt thự, tiền nhiều tới nỗi chất đầy nhà. Ai ngồi uống nước tám chuyện cũng toàn buôn chuyện về Triệu Khánh Dương, hơn nữa còn thêm thất đủ thứ.

Biệt thự nhà họ Triệu.

"Chuyện gì đã xảy ra, không phải ba đã nói với con rồi sao, tạm thời phải biết khiêm tốn một chút!" Triệu Khánh Dương phiền não đi tới đi lui trong phòng sách.

Mà con gái của Triệu Khánh Dương - công chúa Triệu vẻ mặt vẫn không chút để ý ngồi trên ghế sofa, chỉ trích ba cô ta, nói: "Làm sao mà con biết được, ba cũng không có nói rõ ràng, chỉ kêu con khiêm tốn, ai mà biết sao lại có người thất đức như vậy, tìm được căn biệt thự đó để theo dõi."

Công chúa Triệu là sinh viên năm ba của một đại học nào đó ở thủ đô, một thời gian trước một mực đòi đến thủ đô đi học, gần đây ba cô ta gọi điện thoại dặn dò cô ta không được gặp Trương Dương, không cho cô ta gây chuyện, cô ta cảm thấy mình thật xui xẻo, nghe thì nghe, nhưng cũng không có để bụng. Dù sao cô ta cũng là con gái cưng, hơn nữa ba năm đại học này cũng đều chơi như vậy, không ngờ lại xảy ra chuyện.

Mới hai ngày trước, cô ta cũng giống như bình thường, mở tiệc ở biệt thự, mời rất nhiều bạn bè đến, mọi người càng chơi càng sung, sau đó có một người bạn lấy ma túy ra hút. Lúc trước chuyện như vậy cũng từng xảy ra, cho nên mọi người cũng coi như không nhìn thấy, ai ngờ không lâu sau, đột nhiên có cảnh sát ập vào kiểm tra, nói là có người tố cáo trong biệt thự có người hút ma túy, kết quả bị bắt quả tang tại trận.

Tìm hiểu nguồn gốc, thì ra chủ nhân của căn biệt thự chính là con gái thị trưởng thành phố D, thông tin này cũng không dấu vết mà bị truyền ra ngoài.

Tới bây giờ công chúa Triệu vẫn còn thâm cảm thấy may mắn trong lòng, may là đêm hôm đó cô ta không có hít thuốc phiện, chỉ đứng nhìn thôi. Nếu không nhờ vậy, chắc bây giờ cô ta vẫn còn ngồi trong đồn cảnh sát rồi, chứ làm gì có thể trở về thành phố D được.

"Chuyện không phải đơn giản như vậy." Triệu Khánh Dương cũng không phải là người bình thường, lúc vừa xảy ra chuyện, ông ta đã ngay lập tức nghĩ đến khả năng này chính là một âm mưu nhằm vào ông ta.

"Bây giờ đừng nói gì nữa, lát nữa ba sẽ gọi tài xế đưa con và em trai con ra sân bay, hai đứa con ra nước ngoài tránh chuyện này trước đi."

Công chúa Triệu nghe ba cô ta nói vậy, hai mắt tròn tròn: "Ba, tại sao vậy, trước kia cũng từng xảy ra chuyện còn nghiêm trọng hơn bây giờ, không phải chúng ta vẫn giải quyết được đó sao!"

Triệu Khánh Dương phiền não đốt điếu thuốc, hung hăng hút một hơi: "Ba cảm giác lần này không giống như vậy, con với em trai ra nước ngoài trước đi cho an toàn."

"Vậy còn ba?" Công chúa Triệu nhìn bộ dạng của ba, cũng bắt đầu lo lắng.

"Ba còn phải chờ một thời gian, đến khi nào không cầm cự được nữa, ba cũng sẽ ra nước ngoài." Thật ra thì Triệu Khánh Dương vẫn không buông tay được sự nghiệp mà ông ta đã đánh liều cả đời. Ông ta muốn đánh cược một lần, có lẽ chuyện không có nghiêm trọng như ông ta suy nghĩ.

Công chúa Triệu nghe Triệu Khánh Dương nói vậy, sau khi ra khỏi phòng sách, cô ta liền lên lầu thu dọn hành lý, thuận tiện thông báo cho cậu em trai cùng cha khác mẹ, mặc dù cô ta rất không thích người em trai này, nhưng có Triệu Khánh Dương ở đây, cho dù cô ta và mẹ cô ta có không thích vị con trai cưng này, cũng phải chịu đựng.

Đang lúc công chúa Triệu kéo theo rương hành lý từ trên lầu đi xuống, chuông cửa biệt thự Nhà họ Triệu reo lên.

"Thị trưởng Triệu, mấy người này nói muốn tìm ông." Bảo mẫu Nhà họ Triệu run rẩy nói.

Triệu Khánh Dương từ trong phòng sách đi ra ngoài, nhìn thấy một đoàn người mặc âu phục vào nhà.

"Các vị....."

Trong lòng Triệu Khánh Dương có dự cảm xấu, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh hỏi.

Không đợi ông ta nói hết câu, tổ trưởng Khổng đã dẫn đầu lấy lệnh triệu tập ra: "Thị trưởng Triệu Khánh Dương, chúng tôi là người của ban Kỷ luật Thanh tra, bây giờ chúng tôi muốn mời anh về sở cảnh sát để hỗ trợ điều tra."

Triệu Khánh Dương lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, miễn cưỡng nặn ra nụ cười trên mặt, nói: "Được, mọi người chờ tôi một chút, tôi đi thay bộ quần áo, lập tức đi theo mọi người ngay." Ông ta nói xong, quay đầu nháy mắt với công chúa Triệu.

"Tiểu Triệu, cậu đi cùng thị trưởng Triệu đi." Tổ trưởng Khổng trực tiếp ra lệnh, bây giờ tất cả hành động của Triệu Khánh Dương đều sẽ bị giám sát.

Triệu Khánh Dương hơi sững người.

"Hai vị này là con gái và con trai của anh có phải không?" Tổ trưởng Khổng đã sớm nhìn thấy hai người trẻ tuổi trong phòng khách.

"Đúng rồi, đúng là con cái lớn rồi không quản được, hai đứa nó còn trẻ nên không thích ở yên ở nhà, đang định đi chơi đấy." Triệu Khánh Dương nở nụ cười nói.

"À, vậy thì xin thứ lỗi, tạm thời bọn họ không thể đi được. Chúng tôi cũng muốn mời hai vị đi theo chúng tôi về đồn để hỗ trợ điều tra."

Cứ như vậy, tin tức về nhà họ Triệu liên tục bị đưa lên báo, lần này là cả gia đình nhà họ Triệu bị ban Kỷ luật Thanh tra mời đi uống trà.

Vương Tĩnh Kỳ cúp điện thoại xong, nghĩ lại những gì Tưởng Hi Văn vừa nói với cô khi nãy, hơi ngẩn người.

Chu Cận Du tan việc về nhà, nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ ngồi mất hồn trên

ghế sofa.

"Sao vậy, ngăn người cái gì đây?" Chu Cẩm Du thay giày, nhanh chóng vào phòng tắm rửa tay, sau đó ngồi lên ghế sofa, xoa xoa bụng vợ, chào hỏi hai đứa con của mình: "Các con, có nhớ ba không, hôm nay ở nhà có ngoan ngoãn nghe lời mẹ không?"

Kể từ sau lần trước Vương Tĩnh Kỳ bị động thai, ngày nào Chu Cẩm Du cũng tâm sự với hai đứa con của mình, đi đâu hay về nhà đều phải chào hỏi.

"Thành tích thi tốt nghiệp trung học xuống." Vương Tĩnh Kỳ đột nhiên nói một câu như vậy.

Chu Cẩm Du xoa bụng cô một lát, ngẩng đầu lên hôn mẹ đứa bé một: "Vậy sao, học sinh của em thi như thế nào?" Dựa vào nét mặt của cô không đoán được tin này là tốt hay xấu.

"Rất tốt, lớp em dạy đạt được số điểm bình quân cao nhất, hơn nữa thành tích của lớp trên mặt bằng chung, so với các lớp khác cũng tốt hơn rất nhiều." Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh nói.

"Không phải là tốt rồi sao, lần này lớp dạy thêm của em và các bạn em không lo không có học sinh nữa." Lúc trước ngày nào ở nhà cô cũng nói chắc thành tích thi tốt nghiệp trung học sẽ không được tốt, bây giờ đã xác nhận thành tích lớp cô dạy cũng không tệ, cô phải vui mừng chứ.

"Nghe nói, cả gia đình Triệu Khánh Dương bị bắt hết rồi phải không?" Vương Tĩnh Kỳ đột nhiên lại hỏi vấn đề này.

Chu Cẩm Du nhìn cô, không biết vì sao cô lại hỏi chuyện này, nhưng chuyện này cũng không có gì không thể nói: "Ừ, là do cấp trên ra lệnh, bây giờ vẫn còn đang trong quá trình điều tra."

"Nghe nói, nguyên nhân là bởi vì con gái Triệu Khánh Dương có căn biệt thự trị giá mười triệu ở thủ đô." Vương Tĩnh Kỳ tiếp tục hỏi.

"Ừ. Căn biệt thự đó giá trị cũng không phải là lớn lắm, nhưng ông ta cần nói rõ số tiền mua biệt thự kia là lấy từ đâu ra."

Wang Jingqi nghe anh nói như vậy, không chớp mắt nhìn anh.

"Sao vậy?" Chu Cận Du bị cô nhìn như vậy nên có chút nghi ngờ, nét mặt của cô không giống như là vui mừng chút nào.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không nói gì, cứ như vậy đứng lên đi vào phòng ngủ.

Chu Cận Du ngồi đằng sau không hiểu gì, cô nói liên miên một hồi, cuối cùng không nói câu nào, xoay người rời đi là có ý gì?

Anh chỉ nghe người ta nói phụ nữ sinh con xong thường mắc chứng uất ức sau khi sinh, chứ không có nghe người ta nói có chứng uất ức trước khi sinh bao giờ.

Mặc kệ như thế nào, Chu Cận Du vẫn là không yên lòng, cũng đi theo cô vào phòng ngủ.

Kết quả vừa tiến vào, anh liền nhìn thấy vợ anh lấy cái túi giấy đựng toàn bộ tài sản quý giá của gia đình ra từ trong két sắt.

"Em đang làm cái gì vậy?" Chu Cận Du có chút mơ hồ nhìn biểu hiện khác thường không rõ nguyên nhân của vợ mình.

Vương Tĩnh Kỳ xoay người lại nhìn thấy Chu Cận Du đi theo, cô đỡ mắt công đi ra phòng khách, trực tiếp ném túi giấy lên giường, sau đó cũng ngồi lên giường theo.

Cô chỉ vào túi giấy, rất nghiêm túc hỏi Chu Cận Du: "Triệu Khánh Dương mới có mười triệu đã bị người ta bắt rồi, vậy những thứ này, nếu lỡ bị người khác biết, không phải em sẽ trực tiếp bị người ta xử bắn luôn sao?"

Chu Cận Du nghe cô nói vậy..., nhất thời không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể nhìn cô. Hộc mắt cô đỏ lên, đoán chừng sẽ òa khóc ngay tức khắc.

"Ha ha ha....." Không hề báo động trước, Chu Cận Du ôm bụng cười lăn lộn.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn dáng vẻ của anh, nước mắt trực tiếp chảy ra, cuối cùng là gào khóc lên.

Lúc này cô và Tưởng Hi Văn bà tám chuyện nhà họ Triệu, phản ứng đầu tiên của cô không phải là có cùng mối thù với Tưởng Hi Văn, mà là kinh hồn bạt vía.

Cô, lúc cô kết hôn, Chu Cẩm Du cho cô những thứ đó, nếu như so sánh với ngôi biệt thự kia của con gái Triệu Khánh Dương thì đáng tiền hơn nhiều, lỡ mấy thứ này bị người khác biết, chắc cô không còn được nhìn thấy ánh mặt trời nữa rồi. Nghĩ đến đứa con còn chưa kịp ra đời của cô, nghĩ đến những sự quan tâm chăm sóc từng li từng tí của Chu Cẩm Du đối với cô, lòng cô giống như nham thạch nóng chảy, sôi trào ùng ục.

Ngay lúc cô đang lo lắng muốn chết, người đàn ông không tim không phổi này lại còn cười to, thật là, thật là khiến người ta tức giận mà!

Chu Cẩm Du đương nhiên cũng nhìn thấy vợ khóc, nhanh chóng dừng nụ cười, ôm cô lại, nhẹ nhàng dỗ dành: "Đừng khóc, đừng khóc, anh không có cười em, thật."

Vương Tĩnh Kỳ không nói chuyện, chỉ lo khóc, cô là thật đau lòng quá đi.

"Vợ à, đừng khóc, cẩn thận ảnh hưởng đến đứa bé."

Vương Tĩnh Kỳ nghe vậy cố gắng nín khóc, nhưng vẫn không kiềm được rơi nước mắt.

Chu Cẩm Du thở dài, nói: "Đừng khóc, em nghe anh nói đã, lúc anh đưa cho em ký mấy phần tài liệu này em có đọc kỹ không vậy?"

Vương Tĩnh Kỳ thút thít một chút, phản bác: "Đương nhiên là có, em nhìn kỹ rồi chứ bộ." Nếu cô không có nhìn kỹ, làm sao cô sẽ sợ như vậy chứ, trong đó ngoài cổ phần của mấy công ty ra, còn có nhiều giấy tờ bất động sản, cái nào cũng không dưới mười triệu hết.

"Haiz, nếu em có nhìn thì em đâu có khóc như bây giờ. Nếu có người điều tra anh, em cũng không có liên quan gì hết, em cứ thoải mái đi, những thứ đó đều là tài sản trước hôn nhân của em, chỉ thuộc về cá nhân em thôi, hơn nữa, tất cả những chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra, anh đã lo liệu cho em hết rồi, em đừng có suy nghĩ lung tung, chẳng lẽ anh sẽ làm hại em sao." Chu Cẩm Du thật bất đắc dĩ, cho cô mấy thứ này chủ yếu là để cho cô có chút bảo đảm, vậy mà nào ngờ bây giờ lại biến thành nỗi lo lắng của cô.

"Hả? Tài sản trước hôn nhân?" Vương Tĩnh Kỳ có chút không hiểu.

"Em còn chưa nhìn thời gian trên giấy tờ có phải không, những chuyện đó anh đã sớm tìm người lo liệu rồi."

Vương Tĩnh Kỳ vội vàng lấy hết giấy tờ trong túi ra ngoài, sau đó lần lượt lật xem, thời gian trên giấy tờ đều là của năm ngoái.

"Có nghĩa là, nếu là em với anh ly hôn, tất cả những thứ này đều thuộc về một mình em sao?" Hai mắt Vương Tĩnh Kỳ bắt đầu tỏa ánh sáng lấp lánh.

"Ha ha, sao, em có ý kiến gì?" Chu Cẩm Du vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà hỏi.

"Không có, em chỉ hỏi vậy thôi." Vương Tĩnh Kỳ lập tức phản ứng kịp.

Chu Cẩm Du trợn mắt nhìn cô, giống như muốn nhắc nhở cô, chuyện này đã nói rõ ràng rồi, về sau tiết kiệm hơi sức không được suy nghĩ lung tung nữa.

Chu Cẩm Du rút một phần văn kiện trong đó đưa cho Vương Tĩnh Kỳ xem:

"Phần tài liệu này em đọc có hiểu không."

Vương Tĩnh Kỳ liếc mắt, nói nhảm, cô dạy toán, có dạy tiếng Anh đâu, toàn chữ ngoại quốc, làm sao cô hiểu được.

"Em cũng hay thật, giấy tờ viết cái gì em cũng không biết, vậy mà dám ký, với chỉ số thông minh này của em, có ngày bị người ta bán đi mất." Chu Cẩm Du lắc đầu thở dài.

Vương Tĩnh Kỳ tức muốn chết, nếu không phải anh bảo cô ký, cô có thể yên tâm như vậy mà ký vào ngay ư, bây giờ anh lại còn khi dễ cô.

Chu Cẩm Du thấy sắc mặt vợ mình không xong, cũng không dám quá làm bộ làm tịch, nhanh chóng giải thích: "Đây là một công ty chứng khoán của Mĩ....."

Suốt một đêm này, Chu Cẩm Du giảng giải cho Vương Tĩnh Kỳ biết nguồn gốc của những tài sản này, quanh đi quẩn lại, rất phức tạp, Vương Tĩnh Kỳ nghiêm túc nghe, nhưng cô thật sự là nghe không hiểu, cuối cùng cô cũng hiểu ra, những tài sản này đã thuộc về một mình cô từ trước rồi, hơn nữa đều là cô hợp pháp có, tất cả tiền bạc đều có thể nói rõ xuất xứ, cho dù có bị người ta tố giác, cô cũng tuyệt đối sẽ không bởi vì chút này tài sản mà bị bắt.

Chương 184: Đó Là Chồng Trước Của Cô Có Phải Không

Sau khi có kết quả thi tốt nghiệp trung học, thư trúng tuyển đại học cũng được gửi về, mọi người đều trở nên bận rộn.

Vương Tĩnh Kỳ cũng thật bận rộn, cô thường xuyên phải tham dự các loại tiệc tùng do trường học tổ chức, bởi vì thành tích thi lần này của các lớp cô dạy rất tốt, cho nên cô phải tham gia những bữa tiệc ăn mừng như vậy.

Lúc đầu Chu Cẩm Du cũng bởi vì sức khỏe của cô nên ngăn cản, không để cho cô đi, nhưng Vương Tĩnh Kỳ ở nhà nghỉ ngơi cũng cả tháng nay rồi, thật sự là quá tù túng, lần này có cơ hội ra ngoài ăn uống, cô không muốn bỏ lỡ, hơn nữa trong mấy trường hợp như vậy, thế nào cô cũng sẽ được người ta nịnh nọt, cô cực khổ dạy học ba năm nay, bây giờ có dịp được khen ngợi, cho dù có nói cô hư vinh, cô cũng nhất định phải đến đó.

Chu Cẩm Du cấm cản, không cho cô đi, cô liền lén đi, ngay cả điện thoại cũng tắt máy không để cho anh tìm được, mấy lần sau, anh chịu thua thỏa hiệp với cô, nhưng bắt cô bảo đảm, trước khi ra ngoài phải xin phép anh, hơn nữa lúc nào cũng phải mở điện thoại di động, anh sẽ bắt chợt gọi điện kiểm tra cô.

Vương Tĩnh Kỳ hết ý kiến với sự độc tài này của anh, nhưng chỉ cần cô có thể đạt được mục đích, hi sinh như vậy cũng đáng.

Hôm nay, Vương Tĩnh Kỳ ở nhà lại nhận được một cuộc điện thoại mời đi dự tiệc của học trò, nói cậu ấy và ba bạn học ở lớp khác cùng nhau tổ chức một bữa tiệc ăn mừng ở nhà hàng Nhất Nhị, mời cô đến tham dự.

Vương Tĩnh Kỳ hờ hững đáp ứng, rồi gọi điện thoại cho Chu Cẩm Du để xin phép, sau khi đối phó xong với mấy lời dằn dò dài dòng của Chu Cẩm Du, cô liền đi thay quần áo.

Nhà hàng Nhất Nhị là một trong những quán ăn bậc nhất ở thành phố D này, Vương Tĩnh Kỳ đến đây mấy lần rồi, lần đầu tiên cô và Chu Cẩm Du gặp nhau cũng là ở nhà hàng Nhất Nhị, cho nên Vương Tĩnh Kỳ có ấn tượng rất tốt, rất đặc biệt với nơi đó.

Em học sinh mời cô chính là học sinh lớp 12A3, cho nên tôi nay nhất định cũng sẽ có cô giáo chủ nhiệm Ngô Mật Nhi đến tham dự, không biết vì sao, kể từ lần vạch mặt cãi nhau một trận với Ngô Mật Nhi ở trường học, cô cảm thấy dường như tính tình cô càng lúc càng trở nên trẻ con, lúc nào cũng muôn chọc tức Ngô Mật Nhi, cứ nhìn thấy cô ta tức bốc khói, cô lại cảm thấy vô cùng vui sướng, sở thích này cũng có chút bệnh hoạn rồi, nhưng Vương Tĩnh Kỳ vẫn còn chưa chán.

Muôn chọc tức Ngô Mật Nhi thì phải mặc quần áo đẹp hơn cô ta, dùng đồ cao cấp hơn cô ta, chắc chắn 100% Ngô Mật Nhi sẽ tức chết.

Vương Tĩnh Kỳ cũng có không ít quần áo đẹp hàng hiệu, toàn là Chu Cẩm Du mua cho cô. Cô vào phòng ngủ, mở tủ đồ ra, bắt đầu lựa chọn quần áo. Thật ra là vì cô đã mang thai hơn ba tháng, hơn nữa còn là thai sinh đôi, bụng cô hơi lớn, cho nên kiểu dáng quần áo anh chọn cho cô rất có hạn, không thể so sánh với Ngô Mật Nhi được, đành phải bỏ qua thôi.

Vương Tĩnh Kỳ chọn cho mình một váy màu sắc tươi sáng, thay xong, cô nhìn mình trong gương, cảm thấy mình cũng rất có khí chất mỹ nhân, chỉ cần trang điểm thêm chút xíu nữa là biến thành mỹ nữ được rồi.

Màu vàng nhạt khiến cô trở nên thật xinh đẹp, duyên dáng, thiết kế tay áo để lộ bả vai nõn nà của cô, nhìn chung trông cô rất thanh tú, phần váy xòe cạp cao trên eo che đi cái bụng hơi tròn của cô, cùng với màu son dưỡng môi nhẹ nhàng, nhìn cô giống như cô gái mới lớn, ăn mặc như vậy ra ngoài, có nói cô là học sinh người ta cũng tin.

Vương Tĩnh Kỳ hài lòng soi gương nhìn mình gật đầu một, cầm theo túi xách đi ra ngoài.

Người bạn tài xế lái taxi Vương Hồ đã chờ sẵn bên ngoài, Vương Tĩnh Kỳ và Vương Hồ cười nói một lát, chiếc xe đã chạy đến nhà Vương Dĩnh để đón cô ấy, sau đó hai người cùng nhau đi đến nhà hàng Nhất Nhị.

Vương Dĩnh chính là một trong những nhân tố quan trọng khiến Chu Cẩm Du thỏa hiệp cho phép cô tham gia mấy bữa tiệc ở trường học, mấy cô bạn của Vương Tĩnh Kỳ đều bị Chu Cẩm Du lợi dụng cả, biến thành bọn họ thành bảo mẫu riêng của Vương Tĩnh Kỳ Chỉ cần không phải Vương Tĩnh Kỳ ra ngoài một mình, thì anh có thể yên tâm một chút.

Mà Vương Tĩnh Kỳ cũng có cùng suy nghĩ như vậy. Con của cô rất quan trọng, nhưng cũng không thể suốt mười tháng mang thai cô cứ ở ru rú trong nhà không ra khỏi cửa, như vậy đối với đứa bé cũng không tốt lắm, cho nên có người có thể ra ngoài đi đây đi đó cùng với cô, cô cảm thấy rất vui, cho dù biết rõ mấy chị em tốt của mình bị Chu Cẩm Du mua chuộc nhưng cô vẫn vui lắm.

Vương Dĩnh vừa thấy bộ đồ hôm nay Vương Tĩnh Kỳ mặc liền vừa lắc đầu vừa tặc lưỡi, Vương Tĩnh Kỳ đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài của mình, làm động tác quỵến rũ, nhìn xéo cô ấy nói: "Sao, có phải hôm nay tớ ăn mặc rất lung linh không?"

"Ừ, lung linh, thật sự rất lung linh, đột nhiên thay đổi 360 độ như vậy, tớ còn tưởng là con vịt con mới đẻ, chói vàng khè!"

"Ui cha, sao cậu lại nói như vậy, phải nói là ‘non’ mới đúng!" Vương Tĩnh Kỳ nhếch nhếch miệng bày tỏ sự bất mãn.

"Haiz, thật không biết lão Chu nhà cậu nghĩ cái gì nữa, cậu đã là bà già hai mươi sáu tuổi rồi, lại còn mua cho cậu loại quần áo màu này, mà cậu cũng đúng là người phụ nữ không biết xấu hổ, mặt dày bần bộ đồ này, thật là khiến người ta không sống nổi mà!" Vương Dĩnh nói xong cô ấy đưa tay giơ váy trên đùi Vương Tĩnh Kỳ lên.

Vương Tĩnh Kỳ đẩy tay cô ấy ra: "Cậu làm gì vậy?" Nói xong cô nhìn Vương Dĩnh đang ngồi trước mặt, nếu để cho người ta thấy, cô sẽ rất mất mặt.

"Không có gì, tớ thấy bên trong cậu không có ăn mặc cái kiểu non như vậy, lão Chu nhà cậu nhất định là có sở thích không lành mạnh, ha ha!" Vương Dĩnh tỏ vẻ gương mặt bí ối.

Hai người âm ỉ trên xe một hồi, xe chạy đến nơi, vừa vào cửa chính, liền nhìn thấy có ba gia đình đứng trước cửa đại sảnh, ba mẹ và con.

Chào hỏi mấy câu khách khí và chúc mừng mọi người xong, hai người bọn họ được dẫn vào bên trong.

Một bàn toàn là giáo viên, lúc Vương Tĩnh Kỳ tới cũng đã hơi trễ, cô chào hỏi với mọi người xong, mọi người liền thảo luận chuyện học sinh nào học lớp nào, học sinh nào thi đậu trường nào... Đề tài này bây giờ chính là chủ đề mà các giáo viên thích thảo luận với nhau nhất. Đang lúc mọi người thảo luận

vô cùng say sưa, Ngô Mật Nhi tới trẻ được mấy học sinh và phụ huynh vây quanh, cô ta rất thích được người khác chú ý như vậy.

Người nổi tiếng Ngô Mật Nhi vừa đi đến trước bàn ăn liền cười: "Ôi chao, hôm nay cô giáo Vương Tĩnh Kỳ của chúng ta sao lại mặc như con vịt vậy chứ, vàng khè thật chói mắt!" Cô ta nói như vậy, làm mấy đồng nghiệp nam lần lượt nhìn qua bộ đồ của Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ ngăn chặn Vương Dĩnh đang muốn nhảy dựng lên, hung hăng trợn mắt nhìn cô ấy, thấy chưa, người phụ nữ này cũng có cùng suy nghĩ với cậu đó, đều nói là tởm mặc đồ giống con vịt.

"Ha ha, tôi cũng là muốn phối hợp với cô giáo Ngô Mật Nhi thôi, cả người cô một màu đỏ rực, nhìn y chang con gà!" Vương Tĩnh Kỳ nói thẳng trước mặt Ngô Mật Nhi, gà và vịt cái nào dễ nghe hơn chứ?

Sau đó hai người giống như hai con gà đá nhau, ghét bỏ mà nhìn nhau. Mấy giáo viên ở đây cũng biết chuyện gì đang xảy ra, dù sao lần này cũng không phải lần đầu hai người họ cãi nhau, cho nên đều rời rít đôi chủ đề, sau đó dọn chỗ cho Ngô Mật Nhi ngồi, đương nhiên là ngồi cách Vương Tĩnh Kỳ ở chỗ xa nhất.

Vương Tĩnh Kỳ và Vương Dĩnh lấy nước trái cây thay rượu, cạn ly với nhau, dùng loại phương thức ngây thơ này để ăn mừng thắng lợi nho nhỏ.

Đang lúc Vương Tĩnh Kỳ hả hê trên nỗi đau của người khác, vui vẻ ăn uống, cô lơ đãng ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy một người.

"Đó là ai vậy, cô giáo Vương biết người đó sao?" Một giáo viên thấy Vương Tĩnh Kỳ đột nhiên giữ yên lặng, tò mò nhìn theo ánh mắt của cô, vừa vặn thấy hai người trẻ tuổi một nam một nữ đang đi vào.

Câu hỏi này của anh ta, làm tất cả mọi người trên bàn ăn cũng chú ý theo.

Không đợi Vương Tĩnh Kỳ suy nghĩ phải trả lời thế nào, Ngô Mật Nhi giống như phát hiện được bí mật gì rất lớn, lớn tiếng hô: "Vương Tĩnh Kỳ, người đàn ông kia không phải chồng trước của cô sao?" Lần trước gia đình anh ta tới trường học gây chuyện, Trương Dương cũng đã tới trường một lần, bị cô ta bắt gặp.

Cô ta tuyệt đối là cố ý, la lớn tới nỗi chắc tất cả mọi người ở đây đều có thể

nghe thấy. Đương nhiên là cũng bao gồm cả Trương Dương và bạn gái anh ta Từ Mai vừa đi vào.

Hai người nhìn sang hướng phát ra âm thanh, Trương Dương vừa liếc mắt đã thấy ngay Vương Tĩnh Kỳ, sau đó có chút mất hồn. Anh ta chưa bao giờ nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ ăn mặc như vậy, nói như thế nào đây, nó mang lại cho anh ta một cảm giác rất mới lạ, không phải là cô gái nhỏ chất phác, thật thà, mà là một cô gái trẻ trung, năng động, tràn đầy sức sống.

Trương Dương hốt hoảng, không biết vì sao trong lòng lại đặt ra câu hỏi, nếu lúc trước khi ly hôn anh ta nhìn thấy bộ dạng này của Vương Tĩnh Kỳ, vậy anh ta có ly hôn không?

"Trương Dương, nhìn cái gì vậy?" Từ Mai kéo tay bạn trai mình.

Anh ta đã có đáp án, nếu như trước kia nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ xinh đẹp như vậy, anh ta cũng sẽ ly dị, bởi vì anh ta muốn có nhiều hơn.

"Không có gì, chúng ta đi thôi." Mặc dù Trương Dương đã thẳng thắn chuyện mình từng kết hôn với Từ Mai, nhưng anh ta cũng không hy vọng hai người phụ nữ gặp nhau.

Ngô Mật Nhi thấy Trương Dương muốn kéo người phụ nữ bên cạnh bỏ đi, cô ta làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy để nhục nhã Vương Tĩnh Kỳ, cho nên cũng không thèm để ý đến người khác, trực tiếp đứng lên, nhiệt tình vẫy tay với Trương Dương: "Anh chồng trước kia ơi, ở đây nè, vợ trước của anh đang ngồi đây nè."

Lần này không cần ai giải thích, tất cả mọi người đều biết vị chồng trước trong miệng cô ta chính là Trương Dương.

Từ Mai cũng không phải là kẻ ngu, dĩ nhiên cũng hiểu, sắc mặt không được tốt nhìn Trương Dương một chút, lại nhìn qua người phụ nữ ăn mặc như con gà tây, đột nhiên nở nụ cười thật tươi, nói: "Ôi chao, không ngờ ở đây cũng có thể gặp người quen, người ta đã gọi anh rồi, chúng ta cũng nên qua đó một chút đi."

Lần này đến lượt Trương Dương chần chờ: "Tiểu Mai....."

"Sao, em lại không có bản lĩnh như vậy, làm anh phải ngại dẫn em đi gặp vợ trước của anh sao?" Từ Mai thấy Trương Dương chần chờ, trong lòng có

chút không vui, công khai chuyện anh đã ly hôn là một chuyện, tận mắt nhìn thấy vợ trước của anh ta lại là một chuyện khác.

"Haiz, em nhìn em xem, không phải là anh sợ em đoán mò lung tung nên mới do dự sao, tâm ý của anh, mà em cũng không hiểu hả?" Trương Dương vòng tay ngang hông cô ta cọ cọ, một tháng trước, cuối cùng anh ta cũng khiến Từ Mai thuộc về mình.

Từ Mai còn là một cô gái tương đối thanh thuần, nghe anh ta nói vậy gương mặt hơi đỏ lên, làm nũng trợn mắt liếc anh ta một, sau đó đứng nép trong lòng Trương Dương.

Trương Dương vô cùng hài lòng, loại phụ nữ như Từ Mai này biện pháp đối phó tốt nhất chính là làm như mọi chuyện đều là vì cô ta, cô ta sẽ hoàn toàn nghe theo lời anh ta, về sau sẽ không rời bỏ anh ta.

Trương Dương ôm Từ Mai sai bước hướng về phía Vương Tĩnh Kỳ đang ngồi, người ta đã kêu qua đây rồi, nếu bọn họ không qua, chẳng lẽ muốn người ta chế giễu bọn họ sao.

Chương 185: Xem Ra Anh Sống Rất Tốt

Một đôi kim đồng ngọc nữ vẻ ngoài bắt mắt ôm nhau đi về phía bàn tiệc của mấy giáo viên ngồi, người đàn ông cao ráo đẹp trai, cô gái lung linh có thần thái, trên đường đi thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Ngô Mật Nhi thấy bọn họ đi tới, cô ta cười cực kỳ quyến rũ, khẽ ngẩng đầu lên, đưa một tay vén mái tóc dài xoa ngang vai của mình, liếc nhìn Vương Tĩnh Kỳ đang cúi đầu ngồi ăn đồ, sau đó đi đến trước mặt đôi nam nữ chào hỏi.

"Ôi chào, anh là chồng trước của cô giáo Vương Tĩnh Kỳ có phải không, lần trước có gặp qua anh ở trường học một lần, lúc này còn tưởng là nhìn lầm, nên đánh liều hỏi thử, không ngờ lại đúng thật, trùng hợp quá đi!" Giọng nói của Ngô Mật Nhi cực kỳ ảo lá, làm cho mọi người ngồi đây đều cảm thấy nổi da gà.

Vương Dĩnh nhỏ giọng nói nhỏ bên tai Vương Tĩnh Kỳ : "Ai da má ơi, sức chiến đấu của người phụ nữ này thật là quá mạnh mẽ, nếu được ra trận ngay từ lúc đầu, cô ta tuyệt đối có thể trở thành một món vũ khí lợi hại tiêu diệt tất cả quân thù."

Vương Tĩnh Kỳ nhỏ giọng cười hì hì, nhìn bọn họ không quen biết nhau mà vẫn trò chuyện như đúng rồi, cô nhỏ giọng nói vào tai Vương Dĩnh: "Lúc này cậu có thấy không, động tác vuốt tóc của cô ta, giống động tác lúc cậu ngồi trên xe làm y như đúc, nếu hai người mà ở thời kỳ kháng chiến, chắc hai người cũng có lực sát thương cường đại như nhau thôi." Cô nói không đúng với suy nghĩ của mình cho lắm, lúc Ngô Mật Nhi làm vô cùng quyến rũ, còn Vương Dĩnh làm thì nhìn như bắt chước bừa, người khác mà nhìn thấy chắc cũng cười đau bụng.

"Là sao?" Vương Dĩnh có chút không hiểu, không biết Vương Tĩnh Kỳ đang trêu chọc cô ấy.

"Ha ha, cậu tự hiểu đi!" Vương Tĩnh Kỳ mới không nói cho cô ấy biết đâu.

Từ Mai mỉm cười, nhìn một vòng quanh bàn tiệc.

Lúc đầu cô ta còn tưởng rằng người phụ nữ trước mặt đang cười nói vui vẻ cùng Trương Dương này chính là vợ trước của anh ta, bởi vì biểu hiện của cô ta cùng với Vương Tĩnh Kỳ trong miêu tả của người nhà họ Trương rất giống nhau, nhưng vừa nói với nhau được một câu, cô ta cũng biết là không phải.

Sau đó cô ta bắt đầu quan sát xem người phụ nữ nào cỡ tầm tuổi Trương Dương, tìm được hai người có độ tuổi phù hợp. Một người trong đó lúc nói chuyện, thái độ vô cùng phong phú, trông không tương xứng với người có tâm tư xấu xa mà người nhà họ Trương đã nói, mà cô ta cũng không nhìn thấy ai có biểu hiện xấu xa trên gương mặt.

Một cô gái khác cười lên rất dịu dàng, còn mơ hồ có chút xấu hổ, mặc dù trông không phải là rất đẹp, nhưng gương mặt lại rất sạch sẽ nhu hòa, hơn nữa bộ đồ cô ấy đang mặc, thoạt nhìn không phải hàng tiện nghi rẻ tiền, so với mẹ và em gái của Trương Dương nói vừa lười vừa háu ăn, vừa gian vừa láu cá có chút không phù hợp.

Đương nhiên cô ta cũng hiểu là biết người biết mặt nhưng không biết lòng, cho nên không thể phân biệt được hai cô gái này ai mới là vợ trước của Trương Dương.

Lúc này Ngô Mật Nhi và Trương Dương đã nói chuyện xong rồi, Ngô Mật Nhi cho anh ta mấy ánh mắt mời gọi, anh ta đỏ mặt tim đập nhanh, nếu không phải bạn gái anh ta đang đứng bên cạnh, chắc anh ta đã xin số điện thoại của đối phương rồi.

"Trương Dương, đây là bạn gái mới của anh phải không, thật xinh đẹp, khó trách tại sao anh lại ly hôn với cô giáo Vương Tĩnh Kỳ của chúng tôi!" Ngô Mật Nhi không thể nào bỏ qua cơ hội khiến Vương Tĩnh Kỳ khó chịu.

Nụ cười trên mặt Từ Mai cứng đờ, cô ta không phải người ngu, nói như vậy giống như Trương Dương vì cô ta xinh đẹp nên mới ly hôn với vợ trước, nếu người khác mà không hiểu rõ, rất có thể cô ta sẽ bị người khác hiểu lầm thành kẻ thứ ba.

Vương Tĩnh Kỳ cũng ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ, Ngô Mật Nhi đang có tình bêu xấu cô sao, nói cô đáng đấp xấu xí nên mới bị người ta vứt bỏ sao? Vương Tĩnh Kỳ không nói gì, chỉ nhìn về phía Trương Dương, cô muốn nhìn xem Trương Dương sẽ trả lời như thế nào.

"Cô giáo Ngô đừng nói như vậy, tính cách của tôi và Tĩnh Kỳ không hợp nhau, cho nên mới chia tay trong êm đẹp." Trương Dương vẫn là rất biết cách nói chuyện, anh ta sợ nói quá trực tiếp sẽ Vương Tĩnh Kỳ xấu hổ, rồi cô sẽ không thềm để ý mặt mũi mà phản kích lại anh ta, nếu cô nói ra tất cả sự thật, anh ta không biết Từ Mai sẽ có phản ứng gì nữa, cho nên anh ta cố gắng hết sức tránh đắc tội với cô, nhưng sau khi nói xong, anh ta lại đưa tay cọ cọ bên hông Từ Mai, như vậy khi người khác nhìn vào sẽ thấy anh ta yêu Từ Mai hơn.

Wương Tĩnh Kỳ và Từ Mai đều hài lòng gật đầu một.

"Ha ha, cho dù tôi gọi mọi người qua đây, nhưng hôm nay cũng trùng hợp ghê, làm hai người được gặp lại nhau, có phải không cô giáo Vương!" Ngô Mật Nhi vừa nói vừa quay đầu lại nhìn về phía Vương Tĩnh Kỳ.

Wương Tĩnh Kỳ mỉm cười thản nhiên: "Đúng vậy, thật trùng hợp, hơn nửa năm nay rồi không có gặp, xem ra anh sống rất tốt." Cô gật đầu tỏ thiện ý với Từ Mai, người phụ nữ này đối với cô mà nói, không phải kẻ thù, mà phải là người cô nên cảm ơn, nếu không có Từ Mai, cô không thể nào dễ dàng như vậy mà ly hôn được với Trương Dương, cũng không thể khiến người nhà họ Trương dễ dàng đồng ý đưa ra điều kiện ly hôn, cho nên dù xét ở phương diện nào, trong lòng cô cũng rất cảm kích Từ Mai.

Từ Mai cũng lễ phép gật đầu một với cô, sau đó tỉ mỉ từ đầu tới cuối quan sát cô một lần, trong lòng nổi lên nghi ngờ, cô ta không phải người kiêu ngạo, cho nên biết điều kiện của Vương Tĩnh Kỳ cũng không hề thua kém cô ta, với tính tình như vậy của mẹ và em gái Trương Dương, làm sao lại đồng ý cho hai người ly hôn được. Có thật là đúng như bọn họ đã nói, Vương Tĩnh Kỳ ái mộ hư vinh, cho nên bỏ rơi Trương Dương? Đừng nói người khác, trong lòng cô ta cũng có chút không tin, rốt cuộc là vì sao vậy chứ?

"Cũng tạm tạm, cuộc sống của em cũng không tệ nhỉ." Trương Dương đứng ở khoảng cách gần quan sát Vương Tĩnh Kỳ thật kỹ, không ngờ vợ trước của mình, lúc chung diện lên lại trông đẹp mắt như vậy, hai mắt của anh ta nhất thời có chút mê ly.

"Trương Dương anh còn chưa biết phải không, cô giáo Vương của chúng ta đã kết hôn hồi hai tháng trước rồi, chắc anh không biết cô ấy cưới ai đâu nhỉ?" Ngô Mật Nhi không cho hai người họ thời gian để trò chuyện riêng, cô ta dám khẳng định, là một người đàn ông, nếu biết vợ trước của mình có

người khác, lại còn tìm được một người có điều kiện tốt hơn mình, trong lòng đều sẽ cảm thấy không được vui, mặc dù làm như vậy không có lợi ích gì cho cô ta, nhưng chỉ cần chuyện gì có liên quan đến Vương Tĩnh Kỳ, cô ta đều nguyện ý làm, coi như đứng ở ngoài xem náo nhiệt.

Trương Dương và Từ Mai nghe vậy đầy kinh ngạc, anh ta thật không ngờ, với tính tình bảo thủ như vậy của Vương Tĩnh Kỳ, mà trong thời gian ngắn đã cưới một người đàn ông khác, phải biết mặc dù anh ta quen Vương Tĩnh Kỳ mấy năm nay, kết hôn cũng hai năm rồi, nhưng cô vẫn chưa từng để anh ta chạm qua, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến anh ta có người khác.

Trương Dương đầy nghi vấn nhìn Vương Tĩnh Kỳ, Vương Tĩnh Kỳ vẫn bình tĩnh, khẽ mỉm cười với Trương Dương và Từ Mai, nói: "Đúng vậy, tôi kết hôn rồi, hai người cũng nhanh lên đi."

Nụ cười trên mặt Trương Dương cứng đờ: "Ha ha, nhanh thì nhanh, bọn anh cũng sắp rồi." Bây giờ trong lòng anh ta cũng không biết là cảm giác gì nữa, giống như đồ của mình bị người ta đoạt đi, nhưng bây giờ thứ đó đã không còn là của anh ta nữa rồi.

Từ Mai mắt tự nhiên cười cười, khó khăn cản trở giữa hai người họ còn rất nhiều. Lớn nhất chính là ba mẹ cô ta, kể từ khi cô ta bắt đầu qua lại với Trương, cô ta đã từ từ thử thăm dò ba mẹ về điều kiện của Trương Dương, nhưng lần nào cũng bị ba mẹ cảnh cáo, nói đàn ông nghèo bọn họ không sợ, nhưng để con gái mình tìm một người đàn ông đã từng ly hôn thì nhất định không được, cho nên cô ta vô cùng nhức đầu với chuyện thúc giục kết hôn cùng Trương Dương, chắc cô ta còn cách buổi lễ kết hôn đó rất xa.

Ngô Mật Nhi trọng điểm còn không có nói chi, như thế nào có thể có sao để cho lời đề chuyện tới chỗ khác đây.

"Tĩnh Kỳ của chúng ta rất được người ta yêu mến, cho dù đã ly hôn một lần rồi vẫn có người theo đuổi. Lúc trước có một lần cô ấy đến Phủ Thị Chính tham gia buổi học bổ túc dành cho giáo viên, không ngờ lại thành công quỵên rũ..... Phì phì phì, ôi tôi nói nhầm, là thành công cướp đi trái tim của Phó thị trưởng Chu thành phố D chúng ta. Mới có mấy tháng trôi qua, mà Vương Tĩnh Kỳ đã lên chức phu nhân thị trưởng, chắc không bao lâu nữa là Vương Tĩnh Kỳ có thể trở thành Đệ Nhất Phu Nhân của thành phố D chúng ta rồi!" Ngô Mật Nhi nói chuyện chanh chua, âm thanh cũng rất lớn, tất cả mọi người xung quanh đều có thể nghe được, sau đó đồng loạt đều nhìn về

phía Vương Tĩnh Kỳ.

Thật ra Ngô Mật Nhi vô cùng bất ngờ về tin tức Vương Tĩnh Kỳ được gả cho Chu Cận Du. Đúng là có chút ghen tị, cũng giống nhau là tìm người đàn ông, sao cô ta lại tìm phải một ông già bụng phệ, lại còn là ông già đã có gia đình. Đáng dấp Vương Tĩnh Kỳ không xinh đẹp bằng cô ta, lại còn không biết trang điểm đẹp như cô ta, mà cũng càng không có thủ đoạn dụ dỗ đàn ông như cô ta nữa, sao lại tìm được người đàn ông tốt như vậy. Trong lòng cô ta không phục, không cam lòng, cho nên chỉ cần có cơ hội, cô ta liền muốn khiến Vương Tĩnh Kỳ khó xử, làm vậy cô ta cảm thấy rất thỏa mãn.

Trương Dương nghe Ngô Mật Nhi nói vậy, nhất thời có chút sừng sốt, sau đó sắc bén nhìn về phía Vương Tĩnh Kỳ: "Tĩnh Kỳ, cô ấy nói thật sao? Em thật, thật sự gả cho thị trưởng Chu sao?" Không thể nào. Anh ta làm sao cũng không thể tin được, nhất định là hai người phụ nữ này vì mặt mũi nên cố tình nói mạnh miệng vậy thôi, bộ dễ gặp được thị trưởng lắm à, cô còn dám nói mình đã lấy người ta, thật là không biết trời cao đất rộng.

Trước giờ lúc Trương Dương đứng trước mặt Vương Tĩnh Kỳ đều có một loại cảm giác ưu việt, anh ta vẫn luôn cảm thấy Tĩnh Kỳ vẫn còn tình cảm với anh ta, cho dù hai người đã ly hôn, cho nên anh ta chưa bao giờ nghĩ Vương Tĩnh Kỳ lại tái hôn sớm như vậy, chính là tái hôn, anh ta cảm thấy loại phụ nữ như Vương Tĩnh Kỳ, không thể nào tìm được đàn ông có điều kiện tốt, cho nên những gì bọn họ đang nói bây giờ nhất định là gạt người, không phải là thật.

Wương Tĩnh Kỳ nhìn anh ta, sau đó bình tĩnh nói: "Chồng tôi tên là Chu Cận Du."

Một câu này là đủ rồi.

Có lẽ do Chu Cận Du đến thành phố D chưa được bao lâu, lúc trước có rất nhiều người ở thành phố D cũng không biết Chu Cận Du là ai, nhưng từ sau scandal với Duyệt Tâm xuất hiện, mọi người cũng biết ở thành phố D có một thị trưởng họ Chu tên Cận Du, sau lại xảy ra vụ bê bối của Triệu Khánh Dương, trên căn bản tất cả công dân của thành phố D đều biết đến cái tên Chu Cận Du này.

Trương Dương sừng sờ tại chỗ, tin tức Vương Tĩnh Kỳ vừa tiết lộ khiến anh ta sợ ngây người.

Từ Mai càng thêm cẩn thận quan sát Vương Tĩnh Kỳ một lần nữa, từ đầu tới cuối cô ta đều chú ý tới vụ bê bối lần này, lúc ở nhà cô ta đã nghe ba cô ta phân tích, lần này thị trưởng Triệu Khánh Dương xảy ra chuyện, chắc chắn là có liên quan đến phó thị trưởng Chu Cẩm Du, cũng nghe nói là, bởi vì Triệu Khánh Dương động đến vợ của Chu Cẩm Du, khiến Chu Cẩm Du giận dữ vì hồng nhan, nên mới làm cho cả gia đình Triệu Khánh Dương vào đồn cảnh sát.

Nếu tin đồn là thật, vậy vợ của Chu Cẩm Du, hẳn là người phụ nữ thanh tú đang đứng trước mặt này. Không ngờ, cô lại chính là vợ trước của Trương Dương.

"Rất hân hạnh được biết cô, chú Trương và dì vẫn thường hay nhắc về cô với tôi, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây. Còn có mấy người bạn đang chờ chúng tôi ở bên kia, không quấy rầy cô nữa, sau này có cơ hội, chúng tôi hẹn vợ chồng hai người đi ăn một bữa cơm, dù sao chúng ta cũng là có duyên với nhau mà!" Từ Mai nói xong kéo tay Trương Dương, giúp Trương Dương hoàn hồn lại.

Nụ cười trên mặt Vương Tĩnh Kỳ càng đậm, cười nói: "Ba mẹ Trương Dương mà nhắc tới tôi, đoán chừng cũng không phải lời gì tốt đẹp, nhưng cô nói đúng, chúng ta có thể gặp lại, còn đều đã tìm được một nửa kia của mình đúng là duyên phận, sau này có cơ hội chúng ta lại gặp nhau."

Chương 186: Bảo Vệ

Dưới sự khách khí của Từ Mai, Ngô Mật Nhi không được nhìn thấy chuyện vui như cô ta đã dự đoán, cuối cùng Từ Mai kéo Trương Dương còn đang đứng ngây ngốc rời đi.

Ngô Mật Nhi có chút không vừa ý, nhưng cũng không dám làm gì quá phận, bởi vì Trịnh Kim Quốc đã căn dặn cô ta, phải làm hòa lại với Vương Tĩnh Kỳ, để sau này có cần thì còn dễ dàng nhờ vả được thị trưởng Chu Cẩm Du.

Những đạo lý này cô ta đều biết, nhưng mỗi lần thấy Vương Tĩnh Kỳ, cô ta lại không thể nào hạ thấp mặt mũi của mình mà đi lấy lòng Vương Tĩnh Kỳ được.

Vương Tĩnh Kỳ và Vương Dĩnh căn bản không xem trọng chuyện vừa rồi, các cô nhìn sắc mặt Ngô Mật Nhi liên tục biến hóa, rồi suy đoán xem cô ta đang nghĩ cái gì, vừa nói vừa cúi đầu cười trộm hả hê.

Giữa bữa tiệc, ba của học sinh lớp mười hai kia không biết xảy ra chuyện gì, trong lúc nói lời cảm ơn giáo viên, đáng lẽ là phải nhắc tới chủ nhiệm lớp Ngô Mật Nhi, không ngờ lại mời cô giáo dạy toán Vương Tĩnh Kỳ lên sân khấu.

Thấy Ngô Mật Nhi tức tới đỏ mặt trợn mắt, lại thêm mấy ánh mắt hứng thú của những người khác, cô suy nghĩ một chút liền nở nụ cười đi tới.

Bây giờ cô không đại biểu riêng gì cho bản thân mình, mà còn đại biểu cho thể diện của Chu Cẩm Du nhà cô, bởi vì bây giờ cô là vợ của Chu Cẩm Du.

"Đầu tiên tôi muốn chúc mừng, học sinh Châu đã đạt được thành tích xuất sắc trong kỳ thi tốt nghiệp trung học vừa qua....."

Vương Tĩnh Kỳ đứng trên sân khấu đồng dạng nói, luôn duy trì nụ cười trên mặt, nói mấy câu xã giao cùng với nguyện vọng của mình đối với em học sinh, sau đó cảm ơn phụ huynh đã luôn ủng hộ nhà trường, thấu hiểu giáo viên, sau khi phát biểu xong, cô cúi người chào rồi đi xuống.

Mọi người ngồi bên dưới chỉ trở nói chuyện, Vương Tĩnh Kỳ thẳng lưng, ưu nhã quay lại chỗ ngồi của mình.

"Được nha, tớ thấy lúc cậu nói chuyện trước đám đông rất tự tin, không hề run sợ, rất có khí chất lãnh đạo! Đúng là lão Chu nhà cậu dạy dỗ không tệ!" Vương Dĩnh thấp giọng khen ngợi cô.

Phải biết rằng làm nghề giáo viên mặc dù hằng ngày đều đứng nói chuyện với mấy chục học sinh phía dưới, nhưng giảng bài so với đứng phát biểu trước mặt nhiều người như vậy thì không giống nhau, rất nhiều giáo viên đứng trên bục giảng có thể nói chuyện rất tự nhiên, nhưng khi đối mặt với người khác lại trở nên vụng về, lúc nói chuyện giọng nói cũng run run.

"Nếu tớ nói là tớ đã sớm dự liệu được tình huống như thế này sẽ xảy ra, còn mất rất nhiều thời gian để luyện tập ở nhà, cậu có tin không?" Vương Tĩnh Kỳ giữ vững nụ cười, bởi vì cô biết còn rất nhiều ánh mắt vẫn đang nhìn cô.

"Thật sao?" Vương Dĩnh bị lừa gạt, tròn to mắt tưởng thật.

"Là giả đó." Vương Tĩnh Kỳ không chút xấu hổ trêu chọc cô gái đơn thuần như vậy.

"Hừ!"

"Ha ha ha, cô giáo Vương đúng là rất được hoan nghênh!" Ngô Mật Nhi tức đỏ mặt, đó vốn là phải là vinh quang của cô ta, nhưng bây giờ lại bị người phụ nữ này cướp đi mất, tại sao vậy! Không phải chỉ là tìm được một người chồng tốt thôi sao! Giờ phút này trong lòng Ngô Mật Nhi nổi lên một ý niệm điên cuồng, nếu cô ta có thể đoạt được Chu Cẩm Du thì tốt biết mấy.

Nhưng nghĩ đến thái độ của Chu Cẩm Du đối với cô ta, cô ta lại có chút do dự, lúc trước cô ta cũng đã từng thử tiếp cận Chu Cẩm Du rồi, nhưng căn bản Chu Cẩm Du không thèm để ý tới cô ta. Cái cô ta đang suy tính bây giờ là, nếu cô ta quyến rũ Chu Cẩm Du, cho dù có thành công hay không, chỉ cần làm, quan hệ giữa cô ta và Trịnh Kim Quốc sẽ kết thúc, chuyện này có chút mạo hiểm, nên cô ta còn chưa quyết định được.

Vương Tĩnh Kỳ không thèm để ý cô ta đang lo lắng cái gì, chỉ quan tâm ăn uống vui vẻ với Vương Dĩnh, cũng hơi no rồi, liền nhận được cuộc gọi của Chu Cẩm Du.

"Ăn xong rồi sao?" Giọng nói từ tính của Chu Cẩm Du xuyên qua điện thoại truyền đến bên tai Vương Tĩnh Kỳ.

"Ừ. Không tệ." Vương Tĩnh Kỳ nói xong, bỏ hạt điều vào miệng nhai chộp chộp, phụ nữ có thai ăn hạt điều rất tốt.

"Ăn no rồi ra ngoài đi, anh chờ em ở ngoài đây." Chu Cẩm Du nghe thấy tiếng cô nhai nhóp nhép, có thể tưởng tượng ra hình ảnh vợ anh đang ngồi ăn như con heo nhỏ.

"Anh tan làm rồi sao?" Vương Tĩnh Kỳ có chút kinh ngạc, gần đây vì Triệu Khánh Dương bị song quy, cho nên Chu Cẩm Du tạm thời làm đại diện cho vị trí thị trường, ngày nào anh cũng tan việc rất muộn, đã nhiều ngày nay cô phải ăn tối một mình ở nhà.

"Ừ. Vì đi đón vợ về, anh đã để lại toàn bộ công việc cho Lý Việt rồi." Chu Cẩm Du không hề cảm thấy xấu hổ khi nói câu này, không phải Lý Việt làm trợ lý để chia sẻ công việc với anh sao, cho nên công việc của anh cũng là của anh ta.

"Ha ha, thư ký Lý phải nên kháng nghị anh rồi!" Kể từ sau khi cô và Chu Cẩm Du kết hôn, Lý Việt cũng đã đến nhà hai người ăn cơm hai lần rồi, cô cứ tưởng Lý Việt là loại người trầm mặc ít nói, nhưng khi tiếp xúc mới biết, Lý Việt còn rất trẻ, mới vừa 30, ngoài giờ làm việc chính là cậu thanh niên trẻ trung yêu đời.

"Được rồi, anh chờ em một chút, em ra ngay."

Vương Tĩnh Kỳ cúp điện thoại, hỏi Vương Dĩnh còn đang ngồi ăn: "Lão Chu tới đón tớ, cậu có muốn về chung không?"

Vương Dĩnh vừa nghe có xe miễn phí đưa về nhà, vừa ăn vừa nói: "Muốn, kêu lão Chu nhà cậu đưa tớ về đi."

"Được, anh ấy đang chờ ở ngoài, nhanh đi thôi." Vương Tĩnh Kỳ xách giỏ, chào tạm biệt các giáo viên ngồi cùng bàn.

"Ồ, từ từ, để ăn thêm miếng nữa, hì hì, tốt quá, tiết kiệm được tiền đi xe." Vương Dĩnh nghĩ đến lại có thể tiết kiệm một khoản tiền, mặt mày vui mừng hớn hở. Hai người bọn họ cũng không cần phải giấu giếm người khác làm gì nữa, cho nên mọi người đều biết là thị trường Chu tới đón cô về nhà, mỗi người đều tỏ vẻ hâm mộ hoặc xem thường.

Hai người đứng lên, chào tạm biệt chủ tiệc, khéo léo từ chối bọn họ tiễn các cô ra ngoài, vừa đi ra khỏi cửa chính nhà hàng liền nhìn thấy chiếc Audi của Chu Cận Du.

Vừa mở cửa xe ra, đột nhiên có người kêu cô lại.

"Vương Tĩnh Kỳ, các cô về nhà sao, tôi cũng muốn đi về, có thể thuận đường đưa tôi về nhà được không?" Ngô Mật Nhi vội vội vàng vàng đuổi theo, cô ta đã quyết định thử thăm dò xem sao, nếu cứ như vậy mà buông tha cô ta không có cam lòng.

Vương Tĩnh Kỳ quay đầu lại nhìn thấy Ngô Mật Nhi đang đi về phía bên này, đôi mắt quyen rũ đàn ông của cô ta không có một chút kiêng dè sự có mặt của cô, xem thường cô lắm có phải không.

"Thật xin lỗi, trên xe hết chỗ rồi, không giúp cô được, hơn nữa nhà tôi và nhà cô không có thuận đường, tôi nghĩ cô nên tự đón xe đi thôi." Vương Tĩnh Kỳ kéo Vương Dĩnh, cho cô ấy ngồi vào chỗ ghế lái phụ, sau đó xoay người ngồi vào xe, kêu tài xế: "Lái xe."

Đợi đến khi Ngô Mật Nhi đi qua chỗ này chỉ còn nhìn thấy chiếc xe đã chạy đi xa.

"Chao ôi, Tĩnh Kỳ, cậu xuất sắc quá đi, làm tốt lắm!" Vương Dĩnh ngồi đằng trước khoa tay múa chân.

Vương Tĩnh Kỳ thành công bảo vệ gia đình mình nên cảm thấy vô cùng vinh dự, với tính cách của cô, cô thừa biết ý đồ của Ngô Mật Nhi, nhưng vì thể diện, cảm thấy xấu hổ, nên cô không có thẳng thắn ra mặt. Hôm nay cô có thể tự tin cự tuyệt Ngô Mật Nhi, cô cảm thấy rất vui, giống như mình vừa làm được chuyện gì rất to lớn.

Vương Tĩnh Kỳ kiêu ngạo ngẩng cao đầu, nhìn phản ứng của Chu Cận Du.

Chu Cận Du không lộ vẻ gì, nhưng từ ánh mắt, Vương Tĩnh Kỳ có thể nhìn ra nụ cười của anh, người đàn ông thâm trầm này, đoán chừng cũng vui mừng khi thấy cô ghen tuông vì anh.

Cô nhéo nhéo cái mũi anh, không muốn vạch trần lớp ngụy trang của anh trước mặt người ngoài, vì vậy nói sang chuyện khác: "Ăn cơm chưa?"

"Chưa, vừa tan việc xong là đi đón em ngay." Chu Cẩm Du không có biểu tình gì.

"Sao lúc này gọi điện thoại anh không nói, vào trong ăn chút gì luôn là được rồi."

Chu Cẩm Du nhú mào: "Muốn ăn đồ ăn em làm."

Vương Tĩnh Kỳ nghe vậy liếc anh một, đỏ mặt trợn mắt nhìn Vương Dĩnh đang chế giễu cô.

Kỳ nghỉ hè đến rất nhanh, Vương Tĩnh Kỳ dùng toàn bộ thời gian nghỉ để mở thêm mấy lớp dạy thêm, bây giờ cô giống như người nổi tiếng, nhờ vào thành tích thi tốt nghiệp trung học lần này, danh tiếng của Vương Tĩnh Kỳ cũng có chút đi lên, rất nhiều học sinh cấp hai cũng theo học tại lớp dạy thêm của Vương Tĩnh Kỳ.

Bởi vì sức khỏe của Vương Tĩnh Kỳ, nên cô không thể giống như trước đây, một ngày lên lớp hai buổi, cô và Chu Cẩm Du tranh luận mấy ngày trời, cuối cùng Vương Tĩnh Kỳ cũng được tranh thủ chút thời gian kiếm thêm thu nhập.

Chu Cẩm Du đồng ý cho cô đi dạy một giờ đồng hồ ở lớp dạy thêm vào mỗi buổi sáng, vì vậy, Vương Tĩnh Kỳ lại được hưởng thụ cuộc sống tự do.

Ai cũng phải đi làm, làm sao Chu Cẩm Du có thể quản lý thời gian của cô một cách chính xác được, đây chính là thượng có chính sách hạ có đối sách.

Kết thúc kỳ nghỉ hè, Chu Cẩm Du chính thức lên chức thị trưởng.

Còn Vương Tĩnh Kỳ đã mang thai hơn bốn tháng, bị Chu Cẩm Du ép buộc ở nhà nghỉ ngơi, Vương Tĩnh Kỳ thấy bụng mình cũng hơi to, nên đồng ý thỏa hiệp.

Trong lúc này, chị dâu nhà họ Vương một ngày gọi mấy cuộc điện thoại, kể từ sau khi biết Chu Cẩm Du không bị xảy ra chuyện gì, Triệu Bình đã gọi điện thoại xin lỗi Vương Tĩnh Kỳ, nói là lúc đó chị ta hơi nóng, không biết lựa lời mà nói, cũng là người nhà với nhau, chị ta đâu có thù ghét gì cô.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy người chị dâu này thật phiền phức, đời trước cũng vậy, những lúc cô cần sự ủng hộ của mọi người nhất, chị ta luôn giậu đổ bìm

leo, người như vậy, cô thật sự không muốn có giao thiệp.

Nhưng chị dâu Vương cũng đâu có dễ dàng để cho cô cắt đứt, sau mấy lần Vương Tĩnh Kỳ cúp ngang cuộc gọi, chị ta chuyển qua nhắn ba Vương và Mẹ Vương.

Nếu chỉ có ba Vương, Vương Tĩnh Kỳ cũng sẽ không thêm đề ý tới chị ta, bởi vì ba Vương cũng là người mà cô không muốn gặp, nhưng nghe mẹ Vương khóc lóc cô lại không thể làm ngơ được.

"Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn con phải làm sao, mẹ cũng biết chị dâu của con là hạng người gì, mấy ngày trước chị ta còn đối xử với con như vậy, mẹ còn muốn con giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, con không làm được, con cũng là con gái của mẹ mà!" Vương Tĩnh Kỳ nghe mẹ cô khóc thật sự không chịu nổi, nói ra tất cả suy nghĩ trong lòng mình.

"Tĩnh Kỳ, mẹ cũng biết rõ tính tình của chị dâu con không được tốt, nhưng nói thế nào đi nữa nó cũng là chị dâu của con, là người sống chung với anh cả của con suốt đời này. Mẹ vất vả cả đời, cực khổ lắm mới nuôi được hai anh em con tới ngày khôn lớn, mẹ chỉ mong các con giúp đỡ nương tựa lẫn nhau mà sống qua ngày, đừng giống như mẹ, có vậy thì mẹ có chết cũng có thể yên tâm mà nhắm mắt!" Mẹ Vương nói xong lại khóc nức nở trong điện thoại.

Vương Tĩnh Kỳ thở dài, bất đắc dĩ hỏi: "Mẹ, mẹ đừng khóc, rốt cuộc mẹ muốn con làm thế nào, mẹ cứ việc nói thẳng đi." Cô ghét ba và chị dâu, lại không bỏ được mẹ và anh cả, đoán chừng cả đời này cô cũng không thay đổi được.

Chương 187: Tâm Sự

Vương Tĩnh Kỳ để tay trên cái bụng bự hơn bảy tháng của mình, ngồi trên ghế sofa, nhẹ nhàng vuốt ve, trấn an cảm xúc xao động của bọn nhỏ, cũng làm cảm xúc của cô bình tĩnh hơn.

"Sao rồi, em bé lại đá em à?" Chu Cẩm Du tan việc về nhà liền nhìn thấy vợ anh ngồi trên ghế sofa vuốt ve bụng mình.

"Không có, anh xong việc rồi sao." Vương Tĩnh Kỳ lúc này mới phản ứng được, thời gian đã muộn rồi, thì ra là buổi chiều mẹ nói chuyện điện thoại với cô rất lâu.....

"Ừ, hôm nay cũng không có nhiều việc, bảo bối nhỏ của anh hôm nay có ngoan không!" Chu Cẩm Du cởi áo khoác ngoài, chạm tay lên mặt mình, cảm thấy độ ẩm vừa đủ, mới đưa tay sờ bụng vợ, chào hỏi bảo bối của anh.

Cái bụng của Vương Tĩnh Kỳ cũng rất nể mặt anh, bàn tay Chu Cẩm Du vừa mới để lên, bụng cô cũng giống như hưởng ứng kêu gọi, chỗ nào anh sờ tới là chỗ đó lại lồi lên.

"Ôi chao, các con thật là thiên vị cho ba, còn thân thiết với ba hơn mẹ nhiều." Chu Cẩm Du rất vui mừng khi thấy em bé động đậy trong bụng cô, kéo Vương Tĩnh Kỳ lại gần không cho cô đi, nhất định phải chơi với con cho đủ rồi mới chịu thả người.

"Đừng sờ loạn, tay anh lạnh." Vương Tĩnh Kỳ bị nhiệt độ từ tay anh làm cả người run rẩy.

Bây giờ đã là tháng mười một rồi, mặc dù tuyết còn chưa rơi, nhưng ban đêm nhiệt độ đã hạ xuống âm độ, bên ngoài rất lạnh.

"Ha ha, làm sao mà lạnh, anh thử nhiệt độ lên mặt rồi." Chu Cẩm Du không để ý tới cô, trực tiếp cọ mặt mình lên bụng cô.

"Thôi đi, mặt anh còn lạnh hơn tay anh nữa, mau ngồi dậy đi, lát nữa con gái anh không vui bây giờ." Vương Tĩnh Kỳ buồn cười đẩy cái đầu to của anh ra.

Kể từ sau khi có kết quả siêu âm B xác định chính xác trong bụng cô mang thai long phượng, Chu Cẩm Du chưa từng nhắc tới con trai mình, mà ngày nào cũng con gái con gái, thật giống như lúc trước người mong muốn một đứa con trai không phải là anh. Bắt đầu từ lúc cô mang thai đến giờ, mỗi ngày Chu Cẩm Du về nhà chuyện thứ nhất anh làm chính là chào hỏi cùng bọn nhỏ, ngay cả người làm mẹ như cô mà cũng phải đứng sang một bên.

"Hừ hừ. Đừng cho là anh không biết, không phải con gái không vui, mà là mẹ của con gái anh không vui thôi. Anh biết ngay em sẽ ghen mà." Cuối cùng Chu Cẩm Du cũng chịu ngồi dậy, sau đó ôm mặt cô, hung hăng hôn một cái lên cái miệng nhỏ của cô.

Vương Tĩnh Kỳ cũng hết cách với bộ dạng vô lại của anh, chỉ có thể hời hợt cho qua.

Chu Cẩm Du cũng không coi chuyện này là quan trọng, đứng dậy đi về phía phòng tắm: "Chờ một lát nha con gái, đợi ba rửa tay xong, ba sẽ làm thức ăn cho mẹ con."

Vương Tĩnh Kỳ nhìn người đàn ông bận rộn trong phòng bếp, trong lòng cô cảm thấy âm áp. Cô hy vọng cuộc sống gia đình của cô cứ mãi kéo dài như vậy, có một người chồng thương yêu cô và các con, còn có hai bé trai bé gái đáng yêu, cả gia đình sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.....

Haiz, nếu chỉ có những thứ này thì tốt biết bao.

Nghĩ đến những người ở nhà mẹ đẻ của mình, nghĩ tới hôm nay trong điện thoại có tiếng khóc của mẹ cùng với tiếng chửi mắng vọng lại từ xa của ba, cô thật là nhức đầu, vốn cho là sống ở xa nhà mẹ đẻ là được rồi, nhưng mà do ích lợi trước mắt quá lớn, hiển nhiên mơ ước của cô còn ở rất xa. Cô phải làm gì đây.....

Sau khi ăn cơm xong, Chu Cẩm Du dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, sau đó kéo vợ qua ngồi trên ghế sofa, bộ dạng như chuẩn bị nói chuyện gì rất quan trọng.

"Được rồi, có chuyện gì phiền lòng thì mau nói đi, cứ giấu trong lòng không tốt cho sức khỏe đâu." Chu Cẩm Du dịu dàng vén mấy sợi tóc trước mặt Vương Tĩnh Kỳ ra sau tai.

"Không có gì, anh đừng đoán mò." Trong lòng Vương Tĩnh Kỳ có chút

phiền não, giọng nói cũng không được vui.

Gương mặt dịu dàng của Chu Cận Du trở nên nghiêm nghị, nhưng lại nhìn cái bụng to của cô nên quyết định không so đo: "Đừng như con vịt chết còn cứng mỏ, có chuyện gì khó khăn, mau nói ngay, đều nói một cây làm chẳng nên non, anh và con gái của anh thế nào cũng có thể cho em một ý kiến hay."

Vương Tĩnh Kỳ ngẩng đầu nhìn anh một cái, lại vô lực cúi xuống: "Không có việc gì. Haiz!"

Nói không có việc gì, vậy mà còn thở dài.

Trong nháy mắt gân xanh trên tay Chu Cận Du nổi lên, nếu anh mà không dạy dỗ người phụ nữ này, cô sẽ hư hỏng mất.

"Anh thấy là em cần ăn độn rồi." Nói xong, Chu Cận Du liền nhanh chóng bế cô lại gần, dĩ nhiên động tác cũng rất cẩn thận với cái bụng bự của cô.

"Này này này, anh định làm gì?" Bụng Vương Tĩnh Kỳ rất to, cân nặng cũng tăng lên rất nhiều, nhưng Chu Cận Du lại bế cô dễ dàng giống như vò một con gà con.

"Làm gì, em đoán xem anh làm cái gì? Xử lý em chứ còn sao nữa." Chu Cận Du bắt cô ngồi trên chân anh, nhất thời có chút khó xử, có cái bụng bự chắn ngang, thật sự là có chút cản trở, muốn đánh cái mông, mà cái bụng không nằm sát xuống được, vậy làm sao mà chạm tới cái mông bây giờ.

Vương Tĩnh Kỳ giương nanh múa vuốt vô cùng hung hãn mắng: "Cái đồ lưu manh, anh dám động bà đây thử xem!" Cô đây tuyệt đối là miệng cọp gan thỏ, ngoài mặt thì lợi hại, nhưng cái mông vẫn là sợ hãi lui về phía sau. Chu Cận Du nhất thời cũng khó xử, phải trừng trị cô mới được, nếu bây giờ cứ để cô ra oai như vậy, về sau khẳng định sẽ càng phách lối hơn, anh ôm cô vào lòng, để phòng ngừa cô chạy trốn, sau đó tìm chỗ thích hợp để ra tay.

Khuôn mặt, ừ, rất mũm mĩm, được anh nuôi trắng nõn, nhìn đi nhìn lại mấy lần, đừng nói người khác, cả anh cũng không xuống tay được. Tầm mắt Chu Cận Du dời xuống, thấy hai ngọn núi bởi vì mang thai mà càng thêm nở to.

Ha ha, tìm được rồi! Chu Cận Du đưa tay bắt lấy hai ngọn núi của vợ.

"Anh định làm gì? Tay anh đang để đâu vậy?" Vương Tĩnh Kỳ mắc cỡ đỏ

bùng cả khuôn mặt. Tên khôn kiếp này, bụng cô lớn như vậy rồi, mà sắc tâm của anh còn không giảm.

Bàn tay Chu Cẩm Du vuốt ve, nở nụ cười xấu xa: "Anh sờ chỗ này em không thích sao? Cái Dám hô to gọi nhỏ với anh, không phải là muốn gợi ý cho anh, để anh thu thập em cho thật tốt sao, hửm?" Hô hấp của Chu Cẩm Du có chút rối loạn, kéo quần áo cô ra, cảm giác da thịt chạm nhau thật tốt.

"Nói bậy, anh nói xạo, em đâu có đâu." Kể từ khi Vương Tĩnh Kỳ mang thai, cơ thể cô trở nên rất nhạy cảm, mới bị Chu Cẩm Du sờ một chút mà cô đã có phản ứng, một dòng chất lỏng phía dưới người cô chảy ra, cô xấu hổ kẹp chặt hai chân.

Động tác nhỏ này của cô, làm sao có thể qua mặt được Chu Cẩm Du, anh cười vô lại đưa một tay thăm dò xuống bên dưới của cô.

Hai chân kẹp chặt của Vương Tĩnh Kỳ căn bản không ngăn được bàn tay đang tiến vào kia, chỉ có thể vô lực thở gấp kêu lên: "Đừng, đừng mà."

Bàn tay Chu Cẩm Du chạm tới chỗ ẩm ướt. Anh rút tay ra, đưa tới trước mặt cô, để cô nhìn thấy chất lỏng sền sệt dính dính phía trên: "Đây là cái gì?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Tĩnh Kỳ đỏ ửng, hai tay ôm cổ anh, vui mặt lại gần, oán trách: "Anh thật vô lại!"

"Ha ha ha, ừ anh rất vô lại, vợ à, em cũng sờ trứng của chồng đi!" Phía dưới của Chu Cẩm Du đã sớm nổi phản ứng, anh kéo bàn tay nhỏ bé của vợ tới sờ đũng quần của mình, đương nhiên là ngoài sờ trứng, cây gậy kia cũng là không thể thiếu.

Hai người vốn là đang giao tranh, kết quả lại nằm lên sofa, an ủi lẫn nhau, biến thành thỏa mãn cho nhau.

Cuối cùng bọn họ cũng phóng thích, lúc này mới nằm xếp chồng lên nhau trên ghế sofa, đương nhiên là Chu Cẩm Du ở phía dưới, Vương Tĩnh Kỳ cùng cái bụng bự ở trên.

Chu Cẩm Du ai oán nói: "Con gái, con trai, chừng nào thì các con mới chịu ra ngoài đây, đã lâu ba không được ăn thịt, cũng làm hòa thượng lâu lắm rồi đó, các con có biết không? Ba thật khổ tâm." Từ khi thai lớn, bụng cô cũng lớn lên, Chu Cẩm Du liền biến thành hòa thượng. Thật sự là không có cách nào

xuống tay, anh sợ làm vợ và con anh bị đau.

Vương Tĩnh Kỳ lười biếng nằm ngửa trên người Chu Cận Du, thong thả hô hấp, nghe anh nói như vậy, hung hăng bắm một cái lên bàn tay vẫn còn xoa nắn ở trước ngực mình.

Khô cái gì mà khô, tay của cô mới muốn chết.

"Hây da, em xài rồi thì không cần nữa có phải không, anh nói cho em biết, uống nước không quên người đào giếng, làm người phải có lương tâm." Chu Cận Du oán trách buông tay ra.

Gương mặt Vương Tĩnh Kỳ lại đỏ lên, không phải mắc cỡ, mà là tức, người đàn ông này đúng là cái gì cũng dám nói, không biết cố kỵ gì.

Vương Tĩnh Kỳ nghiêng người đâm yêu mấy cái lên ngực anh.

"Ha ha ha....." Chu Cận Du hưởng thụ cười to.

Một hồi cười đùa sau, hai người rút cuộc bình tĩnh lại.

"Nói đi, có chuyện gì khô sở, mấy ngày nay đều không có cười, lúc nào cũng lo lắng, lỡ mà truyền lại cho con gái anh cái mặt âu sầu này, xem anh có trừng phạt em không." Chu Cận Du bắt đầu đề tài.

Vương Tĩnh Kỳ không muốn nói chuyện, cũng không biết nói thế nào, nên không nói gì, nhưng bàn tay không có ngừng nghỉ, cô lặng lẽ dùng đầu ngón tay vẽ vòng vòng trên đùi anh.

Chu Cận Du bắt bàn tay quấy rối kia lại, đưa lên miệng hôn một cái: "Nói đi, có cái gì mà không mở miệng được, em là vợ anh, là mẹ của con anh, chuyện của em cũng là chuyện của anh, em không vui thì con gái anh cũng không vui, mà con gái anh mất hứng, anh đây làm ba có thể vui vẻ được sao. Cho nên để chúng ta được vui vẻ, người làm mẹ là em nhất định phải giữ vững tâm tình vui vẻ, để tạo động lực tốt cho con chúng ta."

Vương Tĩnh Kỳ im lặng, chuyện nhà cô, cô thật sự không biết phải làm sao bây giờ, thật ra cô có thể tuyệt tình vạch rõ giới hạn với người nhà cô, nhưng bây giờ cô cũng mang thai, cũng sẽ làm mẹ, hình như tính tình cô cũng trở nên mềm dẻo theo rồi. Thấy mẹ và anh cả bị kẹt ở giữa, cô không đành lòng, nhưng nếu cứ như vậy mà đồng ý với bọn họ, đừng nói đến chuyện mang lại

phiền phức cho Chu Cận Du, chính cô cũng cảm thấy bực bội trong lòng.

Hơn nữa, nếu làm vậy, sau này lỡ chuyện nọ để chuyện kia, cho nên cô mới kiên trì không nói cho anh biết.

Nghĩ tới hôm nay nghe những lời ba cô nói trong điện thoại, bọn họ thấy cô không lay chuyển được, liền muốn dời mục tiêu, chuyển qua Chu Cận Du mà ra tay, cô cảm thấy chuyện này mà để cho Chu Cận Du biết cũng không tốt lắm, ít nhất phải khiến ba cô thức tỉnh, để lỡ ông ấy mà ra tay, lại trở tay không kịp.

Chương 188: Chương 154

"Thật ra thì cũng không có gì chuyện lớn." Vương Tĩnh Kỳ nói lí nhí.

"Vậy là chuyện nhỏ chứ gì." Chu Cẩm Du không đứng đắn đùa giỡn với cô.

"Sao lúc anh ở với em lại không nghiêm chỉnh như vậy, bộ mặt trầm tĩnh trước mặt người khác của anh đâu rồi, nghiêm túc đâu?" Vương Tĩnh Kỳ lắc đầu tỏ vẻ bất mãn.

"Anh ở trước mặt vợ mình mà còn đeo mặt nạ, vậy cuộc sống này còn ý nghĩa gì nữa. Hãy da, đừng đánh trống lảng, mau nói có chuyện gì." Chu Cẩm Du tỏ vẻ vô lại, bàn tay vuốt ve tóc Vương Tĩnh Kỳ, giống như trấn an con mèo nhỏ xù lông.

"Chính là gần đây chị dâu em thường gọi điện thoại cho em." Vương Tĩnh Kỳ nói đến chuyện xấu của nhà mình vẫn có chút khó giải bày.

"Tiếp tục." Chu Cẩm Du cũng có ấn tượng khá đặc biệt với chị dâu của vợ anh, anh nghe cô nói, lúc anh bị người ta mời đi uống trà, có mấy người bắt đầu trở mặt làm khó vợ anh, một trong số những người đó chính là người chị dâu này.

"Một thời gian trước, anh tìm cho chị ta một công việc văn phòng đó, chị ta chỉ làm được mấy ngày thì không đi nữa, về nhà nói công việc đó không có tiền đồ, cho dù làm cả đời, cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, không biết thuyết phục ba em làm sao, nói là định cùng ba em hợp tác làm ăn."

Wang Jingqi nói xong nhìn Chu Candu.

Kể từ khi Chu Candu được thả về rồi thăng chức, người nhà họ Vương lại gọi điện thoại đến cho cô, nói là muốn làm lành, bởi vì mẹ và anh cả bị kẹt ở giữa, cô không có cách nào hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với nhà mẹ đẻ, cho nên chuyện với Triệu Bình cũng không giải quyết được. Nhưng mục đích của Triệu Bình cũng không phải đơn giản như vậy, lúc đầu nói muốn nhờ Vương Tĩnh Kỳ tìm cho anh cô một công việc tốt, chứ thật ra là muốn tìm công việc tốt cho bản thân chị ta.

Mẹ Vương đau lòng cháu cũng đau lòng con trai, bỏ hết mặt mũi mà năn nỉ Vương Tĩnh Kỳ, Vương Tĩnh Kỳ không có cách nào khác nên nói với Chu

Cần Du, mấy ngày sau đó, Chu Cần Du tìm cho chị dâu Triệu Bình được một công việc theo như tiêu chuẩn của chị ta: nhàn rỗi, không cần phải dầm mưa dãi nắng.

Kết quả làm không được hai tháng, Triệu Bình lại gọi tới, than vãn cái gì mà công việc bây giờ không có tiền đồ, cho dù làm cả đời đến về hưu cũng chỉ là một công nhân lao động bình thường.

Vương Tĩnh Kỳ cũng phát bực, Triệu Bình vốn là một công nhân, chị ta còn muốn làm cái gì nữa, chẳng lẽ muốn lên làm sếp chỉ đạo người ta?

Đương nhiên, qun điểm của Triệu Bình và cô không giống nhau, chị ta cho rằng nếu trong nhà có một người làm lớn như Chu Cần Du, vậy thì không thể làm mấy công việc tầm thường như vậy, còn nói cái gì, đều là người thân với nhau, chỉ cần Chu Cần Du hơi chỉ tay một chút là bọn họ được sống tốt hơn rồi.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy, với chỉ số thông minh của chị dâu Triệu Bình, muốn chị ta nghĩ ra được những thứ này có chút hơi vượt quá khả năng, cho nên nhất định là có người đứng sau lưng chị ta, cô cẩn thận phân tích một chút, sau đó từ mẹ Vương mà biết được, chính là người nhà mẹ đẻ của Triệu Bình xúi giục chị ta.

"Hà? Chị ta muốn làm chủ sao? Định kinh doanh cái gì?" Chu Cần Du cảm thấy hứng thú, mặc anh không tiếp xúc nhiều với người nhà họ Vương, nhưng cũng có thể nhìn ra, nhà họ Vương không có người nào có tố chất làm kinh doanh hết, ngay cả vợ anh cũng vậy, lúc đầu tự mình mở lớp dạy thêm, mà bây giờ chỉ còn là cô đồng.

Không phải là anh không hài lòng, ngược lại anh rất vui mừng, vợ anh không cần bận rộn vẫn có tiền xài, dù gia đình hay sự nghiệp đều chu toàn, anh mừng còn không kịp nữa là.

"Cái đó, cái đó, không biết chị ta nghe ai nói là thầu công trình kiếm được rất nhiều tiền, nên muốn nhờ anh giúp đỡ để lấy được hợp đồng nhận thầu." Vương Tĩnh Kỳ nói giả lợt, cô không định nói là, chị dâu cô vừa mở miệng đã muốn thầu ngay dự án xây chung cư trên khu đất giải tỏa mà anh đang quản lý.

"Ồ, chị ta có đủ điều kiện để nhận thầu công trình kiến trúc sao?" Chu Cần Du cũng không có tức giận, nếu bọn họ thật sự có khả năng, cho chị ta chút

lợi ích cũng không phải là không thể.

"Cái gì mà đủ điều kiện? Anh cũng không phải không biết, chị ta chỉ là một công nhân bình thường, có cái gì đâu." Nói tới là thấy tức, bản thân không có thứ gì, vậy mà mở miệng là muốn người ta đưa tiền cho mình, chị ta không sợ lấy tiền nhiều quá no

Chương 189: Chương 155

"Em cẩn thận con gái anh." Chu Cần Du nhìn động tác của cô, vội vàng ôm cô lại.

"Không sao, em biết mà, anh mau nói tiếp đi." Vương Tĩnh Kỳ khó khăn nhích người qua, nằm sát một bên trên người Chu Cần Du, như vậy có thể nhìn thấy vẻ mặt của anh.

"Ha ha, thì bây giờ anh là thị trưởng rồi, mà cho dù còn là phó thị trưởng, cũng không phải ai muốn gặp là có thể gặp được, nếu ba em có đến Phủ thị chính, anh bảo đảm, cánh cửa ông ta cũng không bước vào được." Chu Cần Du cười nói.

Nếu mà ai muốn gặp thị trưởng cũng có thể gặp, vậy chắc suốt ngày thị trưởng cũng không cần làm cái gì hết, lo đón tiếp mọi người là đủ rồi.

"Ồ, vậy sao lúc em đến đó không thấy ai ngăn em lại hết vậy?" Vương Tĩnh Kỳ có chút khó hiểu, cô đến Phủ thị chính cũng đâu phải một hai lần, vậy mà trước giờ có bị ai cản lại đâu.

"Đó là bởi vì bọn họ đều biết em, cho nên mới không có ai cản em." Anh đã dặn bọn họ trước rồi.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Vương Tĩnh Kỳ yên tâm: "Nhưng mà, lỡ ba em không vào trong được, đứng bên ngoài thì biết làm sao bây giờ, lúc đó không phải sẽ làm mất hết thể diện của anh sao?"

"Yên tâm, chỉ cần có người ở bên ngoài quấy rối, hủy hoại danh dự của viên chức nhà nước, sẽ có người gọi điện thoại báo cảnh sát, anh tin tưởng cảnh sát nhân dân có thể duy trì lợi ích của nhân dân, diệt trừ tất cả các thế lực phản động ngay từ trong trứng nước." Chu Cần Du nghiêm túc, tỏ rõ lập trường chống lại kẻ thù của mình.

"Cút, cút qua một bên, đó là ba em, là ba vợ của anh, vậy mà anh lại muốn báo cảnh sát bắt ông ấy." Vương Tĩnh Kỳ lại không vui.

"Sao, tức giận à, em còn tức giận cái gì, anh cảm thấy loại người như ba em, người nhà em không có ai trị được ông ta đâu, nếu muốn ông ta thay đổi, thì

phải cho ông ta biết trời cao đất rộng là cái gì, trên đời còn có những người không thể đắc tội, có những thứ không thể làm. Hơn nữa..., chuyện báo cảnh sát cũng không tới lượt anh tự làm đâu." Trên thế giới có rất nhiều loại người, mà loại ngang ngược không hiểu lý lẽ thì ở đâu cũng có, cách trị những người này có nhiều, chỉ cần có nhu cầu, chắc chắn có thể tìm được phương pháp hữu hiệu.

Vương Tĩnh Kỳ cũng cảm thấy đồng tình, nhưng cô vẫn còn có chút chần chờ: "Ba em cũng lớn tuổi rồi, sức khỏe không chịu nổi."

"Em cứ yên tâm đi, năng lực chịu đựng của ba em tuyệt đối tốt hơn em nhiều. Hơn nữa phong cách làm việc của anh em còn lo lắng cái gì, anh bảo đảm về sau ba em nhất định sẽ làm người đảng hoàng, chăm chỉ làm việc." Chu Cẩm Du bảo đảm, anh đã sớm không vừa mắt ba vợ khi để vợ anh, mặc dù ông ấy là ba, nhưng cũng không được, đừng nói là làm cái gì đều có quả báo, bây giờ anh sẽ thay trời hành đạo để trả thù cho cô.

"Không cần, không cần, em không hy vọng xa vời như vậy đâu, chỉ cần sau này ông ấy bớt âm ỉ một chút, an ổn sống qua ngày cùng mẹ em là được rồi." Vương Tĩnh Kỳ vội vàng nói, chỉ sợ Chu Cẩm Du ra tay quá ác liệt.

Hai người dự tính như vậy, không ngờ mọi chuyện lại xảy đến rất sớm.

Buổi chiều ngày hôm sau Vương Tĩnh Kỳ ở nhà ngủ hết một giấc trưa mới vừa rời giường, liền nghe điện thoại di động vang, cứ tưởng là mẹ Vương hay chị dâu gọi tới, không ngờ bắt máy mới biết thì ra là Vương Tuấn Kỳ gọi.

"Tĩnh Kỳ, lúc này anh vừa nhận được điện thoại của đồn cảnh sát, nói là ba và chị dâu em bị cảnh sát bắt, thông báo cho chúng ta biết bọn họ muốn giam giữ người mấy ngày. Tĩnh Kỳ, làm sao bây giờ, có thể, có thể nhờ em rě nói mấy câu được không, kêu bọn họ thả người nhà chúng ta về rồi có gì tính sau." Vương Tuấn Kỳ gấp gấp nói, trong điện thoại có rất nhiều tạp âm, hẳn là đang vừa đi vừa gọi điện thoại ngoài đường.

Vương Tĩnh Kỳ lập tức nghĩ, chắc ba và chị dâu cô đến Phủ thị chính, sau đó bị người ta báo cảnh sát bắt lại.

Nhĩ đến ba mình thật sự tìm Chu Cẩm Du để gây sự, toàn là vì lợi ích của chính bọn họ, không có

Chương 190: Chương 156

Thông báo đơn giản với Chu Cẩm Du xong, Vương Tĩnh Kỳ lại gọi điện thoại cho anh cô.

"Anh cả, em là Tĩnh Kỳ, ừ, em biết rồi, anh đừng có gấp gáp đến đồn cảnh sát, Cẩm Du nói là anh ấy sẽ cho người đi tìm hiểu mọi chuyện, đúng. Anh, anh biết Lan Hòa Tiểu Trúc không, bây giờ anh bắt xe tới quán cà phê vườn tây trước cửa Lan Hòa Tiểu Trúc đi, em chờ anh. Mau tới đi, không cần phải lo những chuyện khác đâu."

Vương Tĩnh Kỳ cúp điện thoại, thở phào nhẹ nhõm, ôi trời ơi, xử lý chuyện như vậy, thật không phải chuyên môn của cô, cô không muốn làm tổn thương tình cảm, lại không muốn bị người khác lợi dụng, thật là không có phương pháp nào vẹn toàn đôi bên hết.

Vương Tĩnh Kỳ lấy túi xách, loạng choạng đi xuống trước cửa chung cư, bước vào quán cà phê vườn tây, vẫn là người bán hàng kia, Vương Tĩnh Kỳ cười cười với người đó, nói: "Cho tôi một ly sữa nóng, cảm ơn."

Cô ngồi gần cửa sổ, chỗ này có thể nhìn rõ khung cảnh bên ngoài.

Vương Tĩnh Kỳ chờ từ sữa nóng đến ấm, rồi từ sữa ấm đến nguội, lại kêu nhân viên phục vụ hâm nóng ly sữa cho cô, lúc này mới nhìn thấy Vương Tuấn Kỳ mệt mỏi đang đi bộ từ bên kia con phố qua đây.

Vương Tuấn Kỳ xác nhận tên quán cà phê, đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy em gái đang vẫy tay với mình.

Vương Tuấn Kỳ giật mình, mới hơn nửa năm không gặp em gái, không ngờ bây giờ gặp lại, bụng cô đã thật lớn.

"Em...em mang thai được mấy tháng rồi, sao nhìn còn lớn hơn bụng chị dâu em nữa?" Vương Tuấn Kỳ ngồi xuống, một lúc lâu mới bình tĩnh được.

Vương Tĩnh Kỳ vừa giơ tay gọi nhân viên phục vụ vừa nói: "Em không có lớn tháng bằng chị dâu, nhưng do mang thai sinh đôi, nên bụng hơi lớn một chút. Anh muốn uống cái gì?"

Vương Tuấn Kỳ thấy nhân viên phục vụ đã đi tới, xua tay: "Không cần. Anh không uống, anh uống không quen mấy thứ này."

Vương Tĩnh Kỳ không để ý tới anh, trực tiếp gọi cho anh một ly cà phê lam sơn.

"Không cần, thật sự không cần mà, thức uống trong mấy quán như vậy rất đắt tiền. Số tiền kia, còn không bằng để dành mua quần áo cho cháu anh mặc nữa kia!" Vương Tuấn Kỳ nhỏ giọng nói với em gái, anh không ngờ cô lại mời anh đến quán cà phê hạng sang, mặc dù còn chưa nhìn hóa đơn, nhưng anh cũng biết chắc là giá cả không rẻ gì.

Vương Tĩnh Kỳ cười, bảo nhân viên phục vụ cứ mang một ly lam sơn đến. Cô hiểu ý của anh, bởi vì lúc trước cô cũng giống như vậy. Nhưng kiếp này thì không còn như vậy nữa, bây giờ cô rất có điều kiện, cô cũng hy vọng có thể hưởng thụ cuộc sống.

Nhìn dáng vẻ anh cả, cô biết anh nhất định là không dám bỏ tiền đi taxi, mà bắt xe buýt tới đây.

"Anh đừng lo lắng, Căn Du cho em cái thẻ mua hàng, mua cái gì cũng có thể quét thẻ, em không cần phải bỏ tiền." Vương Tĩnh Kỳ nói dối, cô không muốn để anh cả rối rắm vì chút vấn đề này.

Vương Tuấn Kỳ nghe em gái nói không tốn tiền, trong lòng lúc này mới thoải mái được một chút: "Tĩnh Kỳ, em rề gọi điện thoại tới sao? Chùng nào ba và chị dâu em mới được thả ra ngoài?"

Vương Tĩnh Kỳ dùng ống hút khuấy sữa tươi, suy nghĩ một chút, nói: "Anh cả, ba và chị dâu sẽ không có chuyện gì, em gọi anh tới đây, chủ yếu là muốn nghiêm túc nói chuyện với anh một chút."

Vương Tuấn Kỳ sững sờ, anh mắt nhìn em gái có chút nghi ngờ.

"Anh cả, em cũng không vòng vo nữa, có cái gì em sẽ nói thẳng." Vương Tĩnh Kỳ nhìn anh.

Vương Tuấn Kỳ ưỡn thẳng sống lưng, chăm chú nhìn em gái.

"Anh biết tính khí của ba, cũng biết tính tình của chị dâu, cho nên người để em có thể nghiêm chỉnh nói chuyện chỉ có mẹ và anh. Nhưng gọi một chục

cuộc điện thoại, mẹ chỉ biết khóc. Em hết cách rồi, chỉ có thể tìm anh để thương lượng." Vương Tĩnh Kỳ uống sữa, sau đó nói vào vấn đề chính.

"Anh, chuyện chị dâu nói với em anh biết hết chưa, anh cảm thấy thế nào? Thầu công trình để kiếm tiền, chuyện này không phải ai muốn làm là có thể làm được, phải có quen biết nhiều người cùng với khả năng kinh tế. Đừng nói em

Chương 191: Chương 157

Vương Tuấn Kỳ cảm thấy như mình bị biến thành tàu lượn siêu tốc vậy, chốc lát bay lên chốc lát lại hạ xuống, khiến anh khó mà thích ứng được.

Vừa rồi em gái phân tích cho anh, anh cũng hiểu ý nghĩ trước kia không đáng tin cậy, tính toán đẹp hết cho rồi, kết quả em gái lại xoay một vòng, nói là muốn cùng anh hợp tác làm ăn.

Mặc dù đầu óc kinh doanh của anh không được tốt, nhưng cũng không đại biểu là anh ngu dốt, em rể anh là thị trưởng thành phố D, anh và em gái của anh cùng nhau làm ăn, muốn kiếm ra tiền cũng không phải khó.

"Tĩnh Kỳ, em nói thật sao?"

"Đúng vậy, nhưng vẫn còn ở giai đoạn kế hoạch, cũng không phải là buôn bán lớn gì, em chỉ định kinh doanh nhỏ nhỏ kiếm chút tiền mua sữa bột cho mấy đứa cháu của anh." Vương Tĩnh Kỳ vuốt ve bụng mình dịu dàng nói.

Vương Tuấn Kỳ cảm động đỏ hốc mắt, anh biết em gái mình đang cố kéo mình lên.

"Em đang mĩa mai anh có phải không, với tài nghệ của anh, muốn làm buôn bán lớn thì có thể làm không nổi, chớ làm ăn quy mô nhỏ đương nhiên là được." Vương Tuấn Kỳ vui mừng cười toét miệng.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn bộ dạng vui mừng của anh cô, trong lòng cũng vui mừng theo, nếu anh trai mình có thể làm được, cô còn vui sướng hơn bất kỳ ai.

"Vậy bây giờ em nói với anh, khi nào anh về nhà thì cùng thương lượng với chị dâu.

Anh cũng biết dự án xây cao ốc chung cư của thành phố đã bắt đầu khởi công rồi, vừa vặn Cận Du phụ trách mảng này, có chút quan hệ với nhà đầu tư, biết bọn họ muốn mở siêu thị."

Vương Tĩnh Kỳ nói đến đây, nhìn ánh mắt tỏa sáng mắt, không khỏi cười một tiếng, nói tiếp: "Mà nói đến siêu thị thì khỏi phải suy nghĩ, với quy mô

đó chúng ta không có khả năng theo được."

Ánh mắt tỏa sáng Vương Tuấn Kỳ lập tức âm ỉ xuống.

"Nhưng chúng ta có thể nghĩ đến những thứ có liên quan đến siêu thị."

"Cái gì?" Vương Tuấn Kỳ không hiểu ý cô.

"Ý em là, ở phía trước siêu thị thuê bốn căn nhà, sau đó dỡ bỏ, rồi làm lại thành một khu soft playground cỡ lớn." Đây chính là dự định của Vương Tĩnh Kỳ.

Đời trước cô đã nhìn thấy rất nhiều soft playground, đúng ra là cô đứng bên ngoài mấy tòa lâu đài hơi đó nhìn bọn trẻ ở trong chơi đùa, cho nên cô cũng biết, chỉ bằng mấy thứ làm bằng nhựa plastic kia có thể mang về khoản lợi nhuận kékéch xù.

"Soft playground là cái gì?" Vương Tuấn Kỳ không hiểu.

Lúc này thành phố D còn chưa có chính thức làm loại hình kinh doanh soft playground, hơn nữa Vương Tuấn Kỳ không có con nhỏ, lại không thích đi dạo xung quanh, nên đương nhiên là không biết mấy đứa trẻ chơi cái gì.

"Soft playground là một mô hình bao gồm các khối hình học gắn kết với nhau tạo thành một khối kiến trúc đồng nhất, với các trò chơi vận động, rèn luyện sức khỏe, rèn luyện tính nhạy bén và sự lanh lợi dành cho trẻ em, nói đơn giản chính là một loại hình vui chơi mới, tổng hợp tất cả các trò chơi vào trong một khu vui chơi thiếu nhi." Vương Tĩnh Kỳ giải thích cho anh soft playground là cái gì.

Nhưng nhìn thấy gương mặt vẫn hoàn toàn mờ mịt của Vương Tuấn Kỳ, cô phải tìm thêm ví dụ khác gần gũi với cuộc sống: "Ở trước quảng trường nhà mẹ có một lâu đài hơi rất lớn anh thấy không?"

Vương Tuấn Kỳ gật đầu, cái thổi hơi gì đó anh đã thấy qua, chính là một kiểu trò chơi lừa gạt người. Không biết vì sao lại có nhiều đứa trẻ tình nguyện tốn tiền chơi cái trò đó.

"Soft playground cũng không khác gì cái đó lắm, chỉ là lớn hơn một chút, dùng chất liệu là nhựa plastic, nhưng về chức năng thì giống nhau, đều để cho trẻ em chơi."

"Tĩnh Kỳ, thuê nhà ở đó cũng không rẻ, nếu chúng ta mở cái soft playground như em nói ở đó, có thể kiếm tiền không?" Vương Tuấn Kỳ do dự, anh nghĩ, Tĩnh Kỳ nói muốn mượn bốn căn nhà, đó là một số tiền lớn, rồi cho con nít vào chơi như vậy, liệu có kiếm về được đủ tiền vốn hay không?

"Anh, ta cảm thấy chắc chắn là có thể kiếm tiền được. Em đã suy nghĩ rồi, nếu chúng ta đầu tư, chỉ có tiền mượn nhà là tốn kém nhất thôi. Nếu nhờ em kể anh nói chuyện với người ta, đoán chừng có thể tiết kiệm được không ít, sau đó là mua dụng cụ để làm soft playground, chỉ cần phải đầu tư mỗi những thứ đó thôi, cũng không tính là quá đắt, nếu chúng ta

Chương 192: Chương 158

Mấy người về đến nhà, vừa bước vào cửa, Triệu Bình vốn là đang giả bộ ngoan ngoãn lại bắt đầu tươi tỉnh trở lại.

"Trời ơi má ơi, đồn cảnh sát đúng là không phải chỗ dành cho người ở, mẹ không biết đâu, bọn họ không có tính người gì hết, cái bụng con cũng lớn như vậy, mà bọn họ để con ngồi trên cái ghế lạnh ngắt, ngay cả chỗ để dựa lưng cũng không có, con cứ như vậy mà ngồi cả buổi chiều luôn đó!" Triệu Bình vừa vào nhà liền ngồi liệt trên ghế sofa, to giọng oán trách với Mẹ Vương.

"Đáng đời, ai kêu em được nước làm tới, không có việc gì đứng trước cửa phủ thị chính mắng chửi làm gì, nếu con anh mà gặp chuyện gì không hay xảy ra, em chờ xem anh xử lý em thế nào." Vương Tuấn Kỳ tức giận nói.

Kể từ khi Triệu Bình mang thai, cả gia đình nhà họ Vương có thể nói là nâng niu chị ta hết mực, mỗi lần gây ra chuyện gì, mọi người đều nghĩ chắc do chị ta mang thai nên nóng tính, không có ai chấp nhặt với chị ta, nào ngờ lại dung túng chị ta quá mức mới thành ra bây giờ.

"Vương Tuấn Kỳ, anh nói nhảm cái gì, tôi được nước làm tới sao, tôi được nước làm tới cái gì đâu, tôi làm vậy là vì ai, vì bản thân tôi sao?" Triệu Bình vừa nói vừa ưỡn bụng lên, ý nói chị ta đều là vì nhà họ Vương của anh nên mới làm vậy: "Hơn nữa, đây là chuyện riêng của tôi à, ba anh cũng ủng hộ đó. Tối hôm qua anh cũng có nói gì đâu."

Cười đàn ông Vương Tuấn Kỳ vô dụng này, tối hôm qua cũng biết hôm nay tôi định làm cái gì, lúc đó không ngăn cản, bây giờ lại mắng tôi, hừ, cũng chỉ biết tìm tôi để trút giận thôi.

"Em còn không biết xấu hổ, anh không nói nhưng cũng không có nghĩa là anh tán thành cách làm của em, hơn nữa, tối hôm qua nếu anh kêu em đừng đi, vậy em có chịu ở nhà hay không? Anh hỏi em cái chủ ý này là của ai nghĩ ra?"

Mặc dù tính khí người nhà họ Vương không được tốt, nhưng cũng không có ai có tâm cơ xấu, những chuyện này đều là do người nhà Triệu Bình xúi giục.

"Cái gì, cái gì mà chú ý của ai. Không phải là mọi người cùng nhau nghĩ sao?" Triệu Bình nói có chút chột dạ.

"Mọi người? Mọi người là ai đâu? Hôm nay sao không gặp anh cả chị dâu của em, sao bình thường thấy ăn nói mạnh dạn lắm mà, vậy mà đến lúc gặp chuyện thì không thấy tăm hơi đâu hết." Vương Tuấn Kỳ căm thù đến tận xương tủy cả gia đình nhà anh vợ. Vốn là hai nhà không có qua lại gì với nhau, ai biết nửa năm nay, anh vợ lại làm như thân thiết với em gái lắm.

"Anh nói bậy cái gì, anh cả tôi họ Triệu chứ có phải họ Vương đâu, chuyện nhà họ Vương anh ta nhúng tay vào làm cái gì." Triệu Bình không vui.

"Anh ta còn biết anh ta họ Triệu sao, vậy dạo này anh ta hay qua lại với em để làm gì?"

"Vương Tuấn Kỳ anh có ý gì, tôi với anh cả tôi là anh em ruột."

"Được rồi, được rồi các con, bớt giận một chút, đừng cãi nhau nữa."

Thấy hai người sắp cãi nhau to, mẹ Vương vội vàng hoà giải, la con trai mình mấy câu: "Tuấn kỳ, bụng Tiểu Bình cũng lớn lắm rồi, con còn to tiếng với nó làm gì, nhường một bước cho êm chuyện."

Bà la con mình xong, quay đầu nói với con dâu: "Bữa nay cực khổ rồi, mẹ nấu cơm rồi đó, mau đi ăn cơm đi, sau đó nghỉ ngơi cho khỏe."

Cứ như vậy, Vương Tuấn Kỳ mới tỏ ra nam tử hán được một chút, cũng bị dẹp qua một bên. Nhìn gương mặt như con gà mẹ chiến thắng của vợ anh, trong lòng bất đắc dĩ thờ dài, suy nghĩ một chút vẫn là làm theo.

Trên bàn cơm, ba Vương đã bắt đầu ăn.

Thấy con trai và con dâu đã cãi nhau xong, bung ly rượu lên "sụt sọt" uống một hơi cạn sạch. Sau đó lại mở chai rượu rót một ly đầy cho mình, chỉ có tự rót tự uống như vậy mới có thể trấn an cảm giác bị dày vò cả một buổi chiều của ông.

Bốn người rót cuộc cũng ngồi xuống bắt đầu ăn cơm, Triệu Bình ăn vài miếng, nhìn nét mặt của những người khác, cuối cùng vẫn là nhịn không được, hỏi "Ba, chuyện của chúng ta thế nào bây giờ, tiếp tục kéo dài sao?"

Nói thật chị ta cũng không cam lòng, vốn là bọn họ cũng không có tiền, có sống nghèo khổ cũng được, do số phận thôi, nhưng bây giờ thì khác

Chương 193: Chương 159

Sáng sớm ngày hôm sau, mới vừa ăn sáng xong, Vương Tĩnh Kỳ nhận được điện thoại của anh cả.

"A lô, anh."

"Tĩnh Kỳ, anh thật sự không có biện pháp, chỉ có thể cầu xin em hỗ trợ. Giọng nói của Vương Tuấn Kỳ có chút nghẹn ngào, giống như đang hết sức khống chế tâm tình của mình.

Một câu này khiến Vương Tĩnh Kỳ hoảng sợ: "Anh à, anh đừng có gấp, từ từ nói, rốt cuộc là sao, ba mẹ đã xảy ra chuyện sao? Hay là chị dâu?"

Nghe Vương Tĩnh Kỳ nói vậy, Chu Cẩm Du đang đi ra ngoài cũng dừng bước.

"Tĩnh Kỳ, tối hôm qua chị dâu em sinh rồi, bởi vì sinh non, tình trạng của em bé không được ổn định, bác sĩ nói nhất định phải để trong lồng kính quan sát thêm vài ngày, anh và chị dâu em tốn hơn một vạn đồng tiền đóng cho bệnh viện rồi, mà chỉ đủ cho một đêm, sáng sớm hôm nay y tá lại tới thúc giục nữa." Vương Tuấn Kỳ nói xong, giọng nói nghẹn ngào không nên lời.

"Anh, cứ từ từ mà nói, đừng có gấp, em có tiền đây, lát nữa em đưa qua cho anh."

Vương Tuấn Kỳ ở bên kia hít sâu vài hơi, rốt cuộc cũng khống chế được cảm xúc, mang theo giọng mũi nói: "Ừ, anh cảm ơn em, nếu không phải vì ba. Anh cũng không có mặt mũi đâu mà cầu xin em. Hu hu."

Nói một câu cuối cùng, Vương Tuấn Kỳ không kiềm chế nổi, khóc hu hu trong điện thoại.

Nghĩ đến tối hôm qua ba cứ như vậy mà hất tay bỏ đi, sáng sớm hôm nay còn ngắt điện thoại của anh, anh cảm thấy như mình đang ở bước đường cùng, ngày hôm qua vợ anh nói cũng không sai, anh chính là người đàn ông vô dụng, ngay cả vợ mình anh sinh con mà anh cũng không có tiền đóng viện phí.

Lúc này Vương Tĩnh Kỳ mới nhớ, kiếp trước cháu gái cô cũng bị sinh non, cũng nằm trong lồng kính hai ngày, sau đó bởi vì không có tiền nên đưa ra ngoài. Khi đó cô thương đứa bé, không muốn từ bỏ trị liệu, nhưng lại không có tiền, cho nên kể từ đó, cô liền đi theo bác sĩ để học cách chăm sóc chữa trị cho đứa bé, suốt mười tháng liền, hầu như không có ngày nào lơ lửng việc theo dõi. Mặc dù cuối cùng đứa bé cũng được sống sót, nhưng khi trưởng thành thì đầu óc có chút chậm chạp. Bác sĩ nói đó là do lúc sinh bị thiếu không khí nên không có hoàn toàn chữa khỏi được.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn điện thoại di động, hình như đời trước cháu gái cô không có sinh vào hôm nay.

"Anh, anh à, đừng khóc nữa, không sao đâu, chuyện gì có thể dùng tiền để giải quyết đều là chuyện nhỏ, ba không có tiền, nhưng mà em có, bây giờ em đưa tiền qua cho anh ngay. Anh và chị dâu đang ở bệnh viện nào?"

Lấy được địa chỉ cụ thể xong, cô lại an ủi anh cô một hồi lâu, sau đó mới cúp điện thoại.

"Sao vậy, chị dâu em sinh à?"

"Ừ, sinh hồi tối ngày hôm qua, sinh non, đứa bé bị đưa vào phòng dưỡng nhi, sang nay bác sĩ thúc giục đóng tiền, mà anh em không có tiền." Vương Tĩnh Kỳ nói xong thở dài một hơi.

"Than thở cái gì, không phải lúc này em còn nói chuyện gì có thể dùng tiền để giải quyết đều là chuyện nhỏ sao. lát nữa em lấy thêm ít tiền cho anh em đi, chuyện gì có thể giúp chúng ta sẽ giúp đỡ hết mình." Chu Cẩm Du an ủi cô.

"Ừ, anh thật tốt." Vương Tĩnh Kỳ cảm động nhìn Chu Cẩm Du. Nói là đưa tiền cho anh mình, mà tiền gửi ngân hàng của cô không có bao nhiêu, đều là của Chu Cẩm Du.

"Được rồi, đừng có dài dòng nữa. Em cũng đừng nên đến bệnh viện, cái bụng em lớn như vậy anh không yên lòng, hay là lát nữa anh tiện đường đến bệnh viện một chuyến, đưa tiền cho anh em luôn." Đây mới là mục đích Chu Cẩm Du ngừng lại, anh chỉ là lo lắng cho vợ mình thôi.

"Vậy cũng được, anh cả đang cần rất gấp. Anh đem qua đó trước đi, em ở nhà nấu cháo, lát nữa em đem qua đó cho chị dâu sau." Vương Tĩnh Kỳ nghĩ

ngày hôm qua chị dâu sinh, chắc hôm nay có thể ăn rồi. Ba thấy chị dâu sinh con gái, hẳn là không có cho mẹ đem cháo gà vô bệnh viện cho chị dâu. Cô rất hiểu rõ tính cách của người nhà mình.

Chu Cẩm Du không ngờ vợ anh vẫn còn muốn đi, anh suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là nói: "Vậy được, anh đi đưa tiền trước, em đừng có gấp gáp, chừng nào nấu cháo xong rồi, em gọi điện thoại cho anh, ta kêu Tiểu Lý tới đón em đi."

Chương 194: Chương 160

Khó mà nói chuyện được với người không biết phân rõ phải trái, cho nên Vương Tĩnh Kỳ mặc kệ cho dù nguyên nhân gì cũng không thể gây gổ với Triệu Bình trong lúc này được.

Đối với loại người thích gây sự như Triệu Bình, Vương Tĩnh Kỳ lý trí chọn cách tạm thời né tránh.

Cô mở cửa phòng bệnh, đi đến phòng trẻ sơ sinh, cô biết chắc chắn bây giờ anh cô đang ở đó.

Quả nhiên, Vương Tĩnh Kỳ vừa mở cửa liền nhìn thấy Vương Tuấn Kỳ ngồi bên cạnh một lồng kính, không chớp mắt nhìn đứa bé bên trong.

Cô nhẹ nhàng đi vào, tới sau lưng anh, cũng nhìn vào trong lồng kính.

Vẫn là đứa cháu gái của kiếp trước, cái mặt bé xiu, cái miệng nho nhỏ này, cô nhìn gần một năm, ấn tượng quá khắc sâu, bây giờ gặp lại là nhớ ngay.

"Anh, em bé có khỏe không?"

Lúc này Vương Tuấn Kỳ mới phát hiện em gái đứng sau lưng: "Sao em lại tới đây? Cần Du đã tới đây rồi mà, em cứ an ổn ở nhà đợi là được rồi." Anh nói xong nhìn cái bụng bự của em gái.

"Em ở nhà cũng không có chuyện gì làm, nên nấu cho chị dâu chút cháo gà, em khẳng định bây giờ ba mẹ cũng không có tâm trí đâu mà lo mấy chuyện này, hơn nữa em tới đây cũng có người đưa đón, không sao đâu." Vương Tĩnh Kỳ nói xong, lại gần lồng kính, nhìn cô cháu gái nằm như con mèo nhỏ bên trong.

"Đứa bé sao rồi? Bác sĩ nói như thế nào?"

"Hôm qua lúc đứa bé vừa mới sinh ra, cả người nó đều xanh xanh tím tím, cũng không khóc, bác sĩ nói là thời gian sinh quá dài, em bé bị thiếu dưỡng khí, bây giờ còn không chẩn đoán được chính xác, nhưng bác sĩ nói rất có thể sẽ để lại di chứng về sau." Thật ra Vương Tuấn Kỳ cũng không hiểu bác sĩ nói di chứng về sau là cái gì, bây giờ anh chỉ quan tâm con gái anh có thể

sống sót hay không.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong gật đầu, cũng giống kiếp trước, chỉ cần chăm sóc đứa bé kỹ lưỡng, sau này cũng không có vấn đề gì lớn.

"Lúc này em đến phòng bệnh gặp chị dâu, cảm xúc của chị ta có chút kích động, hình như sức khỏe không được tốt." Vương Tĩnh Kỳ khó hiểu nói.

Vương Tuấn Kỳ lập tức hiểu, nhất định là vợ anh và Tĩnh Kỳ đã xảy ra chuyện gì không vui.

"Chị dâu em không có nói gì chứ? Nếu cô ấy có nói gì, em cũng đừng để bụng. Cô ấy là người thế nào em cũng biết mà, bình thường không có chuyện gì cũng có thể biến thành chuyện lớn, huống chi là bây giờ." Vương Tuấn Kỳ cũng thật là hết cách với vợ anh, kể từ tối hôm qua Triệu Bình ra khỏi phòng sinh, biết chuyện phải cần tốn rất nhiều tiền để chữa trị cho con gái, chị ta liền trở nên nóng nảy, nhìn ai cũng không vừa mắt, giống như cả thế giới này đều có lỗi với chị ta.

"Không có chuyện gì, chỉ là ý tứ trong lời nói của chị dâu, hôm qua anh nói chuyện chúng ta thương lượng cho chị dâu nghe, chị ta không đồng ý sao?" Vương Tĩnh Kỳ nghi ngờ hỏi.

"Haiz, đừng nói nữa." Vương Tuấn Kỳ vuốt mặt một, cũng không lừa gạt em gái, nói tất cả mọi chuyện xảy ra ở nhà hồi tối hôm qua cho cô nghe.

Vốn là Vương Tuấn Kỳ và Triệu Bình vì chuyện thầu công trình nên tranh cãi mấy câu, mặc dù sau đó mẹ Vương đã khuyên giải rồi, nhưng Triệu Bình vẫn không cam lòng.

Vương Tuấn Kỳ thấy vợ tức giận như vậy, lại nhìn bụng bự của chị ta cũng đau lòng, cho nên nói chuyện mà lúc chiều Tĩnh Kỳ đã nói với anh cho chị ta nghe, Triệu Bình cũng nghiêm túc nghe, nghi ngờ tính khả thi của mô hình kinh doanh này. Sau đó Vương Tuấn Kỳ phân tích cho chị ta, chủ yếu là nói nếu làm theo Tĩnh Kỳ nhất định sẽ có cơ hội, lúc này Triệu Bình mới nửa tin nửa ngờ đồng ý.

Kết quả ăn cơm xong chưa đầy một tiếng đồng hồ, Triệu Bình đột nhiên có phản ứng ngoài dự đoán.

Triệu Bình ngồi trên ghế sofa, mắng người nhà họ Vương từ trên xuống dưới

hết một lần, uy lực của ba Vương quá lớn, chị ta không dám gọi thẳng tên,

Chương 195: Chương 161

Vương Tĩnh Kỳ có lòng tốt, chị dâu sinh con, cô làm em chồng, ít nhất cũng phải đến thăm một hai lần, không nể mặt chị dâu cũng phải nể mặt anh mình.

Kết quả lòng tốt của cô còn chưa được thực hiện, đã phải cho qua, bởi vì xế chiều ngày hôm đó Vương Tĩnh Kỳ cũng bị đưa vào bệnh viện, không tới một giờ sau, sinh ra cho Chu Cần Du một đôi trai gái.

Chu Cần Du ngồi ở trước giường, một tay cầm tay Vương Tĩnh Kỳ, tay còn lại lau mồ hôi cho cô.

"Con đâu? Các con sao rồi?" Có Triệu Bình ở trước mặt làm ví dụ, Vương Tĩnh Kỳ vô cùng sợ các con của mình sức khỏe không được tốt.

"Con rất tốt, rất khỏe mạnh, bị ôm đi tắm rồi. Bác sĩ nói rồi, sinh đôi giống như em mà bây giờ mới sinh, cũng coi như là trẻ, con của chúng ta không sao hết, em đừng lo." Chu Cần Du trấn an, anh không có kể cho cô biết, lúc em bé vừa được đưa ra ngoài, anh lo lắng muốn chết, chặn đường bác sĩ lại để hỏi thăm, bác sĩ liên tục bảo đảm con anh chắc chắn không có vấn đề gì, anh mới chịu bỏ qua cho người ta.

"Gọi điện thoại cho người giúp việc chưa? Chờng nào vú em mới tới?" Vương Tĩnh Kỳ ra khỏi phòng sinh vẫn còn tỉnh táo, hai đứa con đều rất nghe lời, không làm cô tốn nhiều sức lực, mặc dù cô cũng buồn ngủ, rất muốn ngủ, nhưng có một số việc nếu không tự mình xử lý tốt, cô không yên lòng mà ngủ.

"Đừng quan tâm, lúc em còn chưa sinh xong, vú em đã tới rồi, bây giờ đang trông chừng bọn trẻ tắm. Em mau ngủ một chút đi, anh ở đây coi chừng em... em không cần phải lo lắng đâu." Chu Cần Du đau lòng nhìn cô, kêu cô không cần phải quan tâm cái gì hết, nhanh nghỉ ngơi.

"Ừ." Vương Tĩnh Kỳ hài lòng nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ một giấc, cô phải nghỉ ngơi cho khỏe, sức khỏe tốt lên rồi, con của cô mới không bị thiệt thòi, mới được ăn no. Nhưng cô mới vừa nhắm mắt không tới một phút, lại mở mắt ra hỏi: "Anh có gặp anh cả chưa, có nói cho anh ấy biết là em sinh

không? Con gái anh ấy thế nào rồi?"

Vương Tĩnh Kỳ và Triệu Bình sinh ở cùng bệnh viện, đều là ở khoa phụ sản, nhưng Triệu Bình thì ở phòng bệnh bình thường, còn cô ở phòng đặc biệt, chỉ có một mình cô trong phòng, chờ sau khi hai đứa con cô tắm xong, cũng sẽ ở đây với cô.

Chu Cẩm Du cau mày nhìn cô, trách cô không biết yêu quý sức khỏe của mình, lúc này rồi mà còn không chịu lo cho bản thân mình, cứ luôn nghĩ đến người khác. Nhưng anh cũng hiểu tính tình của cô, nếu còn không chịu nói rõ cho cô nghe, có ép cô nghỉ ngơi, cô cũng nghỉ không được, khẳng định trong đầu lại suy nghĩ lung tung cái gì.

"Lúc nãy em vào phòng sinh, anh có gặp anh cả, nói cho anh ấy rồi, nhìn bộ dạng của anh ấy, hẳn là em bé cũng không có vấn đề gì." Lúc đó trong đầu anh chỉ nghĩ tới vợ con mình, chuyện của những người khác anh đâu có rảnh mà quan tâm.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong, liền mơ màng không nhớ gì, bây giờ cô đã buồn ngủ muốn chết, cho nên mới nói với Chu Cẩm Du được mấy câu, cô liền ngủ thiếp đi.

Vương Tĩnh Kỳ bị tiếng khóc của trẻ con đánh thức, mở mắt ra, ngoài cửa sổ trời đã tối đen.

"Dậy rồi sao, có đói bụng không." Cô vừa mới cử động, Chu Cẩm Du liền phát hiện, vội vàng hỏi thăm.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn trong phòng bệnh, có thêm hai người phụ nữ trung niên, chắc là vú em đây. Hai người mỗi người ôm một đứa bé đang gào khóc, đi qua đi lại dỗ cho bọn trẻ nín.

"Em vẫn ổn, con sao rồi, sao lại khóc vậy?" Vương Tĩnh Kỳ khẩn trương. Là một người mẹ, cô không chịu nổi khi nghe con mình khóc.

"Không có việc gì, lúc nãy chị Lưu và chị Châu cho hai đứa uống sữa bột. Có thể là uống không no, hừ, có như vậy mà cũng giận dỗi, khóc âm lên." Chu Cẩm Du oán giận, nhưng biểu tình trên mặt lại thật kiêu ngạo.

"Vậy làm sao bây giờ, anh mau cho con uống thêm sữa đi." Vương Tĩnh Kỳ vừa nghe con mình đói, trong lòng càng khó chịu, nhưng cô vừa mới sinh

xong, còn chưa có sữa, có muốn tự

Chương 196: Chương 162

Sáng hôm sau, Chu Cẩm Du tới chỗ làm việc với tâm trạng không yên lòng về vợ mình, dù sao anh cũng là thị trưởng thành phố, không được vắng mặt quá lâu, hôm qua anh bỏ mấy công việc quan trọng để lo cho vợ sinh con đã là không tuân theo quy định, hôm nay còn có một hội nghị quan trọng, nhất định phải do anh tự mình chủ trì, cho nên anh không thể không đi làm được.

Vương Tĩnh Kỳ không một chút đau lòng vì Chu Cẩm Du phải đi làm, hai đứa bé cũng khỏe mạnh, còn có vú em chuyên nghiệp chăm sóc, cô chỉ cần chăm sóc tốt cho mình, để ý đến bầu ngực em là được rồi. Cho nên cô không ý kiến về việc Chu Cẩm Du làm ba mà lại không có mặt ở đây.

Bình an đến trưa, lúc Vương Tĩnh Kỳ lại một lần nữa nhận được điện thoại của Chu Cẩm Du gọi tới thì bên ngoài truyền đến âm thanh xôn xao.

Chu Cẩm Du trong điện thoại cũng nghe thấy, vội vàng hỏi chuyện gì đã xảy ra, giọng vừa nóng nảy vừa khẩn trương, Vương Tĩnh Kỳ có thể nhận ra rất rõ ràng.

"Không có việc gì, không biết có ai đang cãi nhau ngoài hành lang ấy, em ở trong phòng đóng chặt cửa, không sao hết." Vương Tĩnh Kỳ trấn an anh.

Nhìn xem, người có quyền cao chức trọng cũng không phải là cái gì cũng tốt, mặc dù được hưởng thụ một số quyền lợi đặc thù, nhưng cũng phải thực hiện nghĩa vụ tương ứng, giống như bây giờ, cô có thể ở đây cùng với các con, trong khi Chu Cẩm Du phải đi làm, đi hoàn thành công việc anh cần hoàn thành, quá cực khổ.

"Có ảnh hưởng đến các con không?" Chu Cẩm Du khẩn trương hỏi, hận mình không thể mọc ra đôi cánh bay đến đây bảo vệ vợ con.

"Không có sao hết, con trai con gái anh đang nằm ngủ ngon giấc trên giường đây nè, anh yên tâm làm việc đi, ở đây có ba người trông chừng rồi." Vương Tĩnh Kỳ nói.

Chu Cẩm Du cẩn thận lắng nghe, quả thật không có nghe được tiếng khóc kinh thiên động địa của hai đứa con mình, chứng minh các con của anh đang ngủ rất say.

"Được, cứ như vậy đi. Khoảng hai giờ chiều là anh có thể về nhà rồi. Còn nữa, mọi người cứ ở nguyên trong phòng bệnh canh chừng hai đứa bé, đừng có tò mò chuyện bên ngoài biết không."

"Biết rồi, biết rồi, sẽ không có ai ra ngoài đâu mà." Vương Tĩnh Kỳ dĩ nhiên sẽ không đi ra ngoài, đang không có mở cửa mà tiếng ồn còn lớn như vậy, nếu mà mở cửa, các con của cô sẽ bị đánh thức mất.

Đối với trình độ khóc nhè của các con, người làm mẹ như cô thật là phục sát đất. Không biết đứa bé này giống ai, mà tính khí lại khó chịu như vậy, tiếng khóc cũng lớn nữa. Chỉ cần không vừa ý một chút liền gào khóc, khiến cô bực mình muốn chết, mà đứa bé còn nhỏ như vậy, đánh không được, mắng chửi cũng không thể nào, chỉ có thể ra sức dỗ dành, mà nó lại càng khóc nhiều hơn, mãi đến khi đứa bé chịu nín, mấy người bọn họ cũng đổ đầy mồ hôi.

Thông qua mười mấy tiếng đồng hồ kinh nghiệm mà tổng kết, cả bầu ngực em cùng vợ chồng Vương Tĩnh Kỳ đều có chung kết luận là không thể chọc giận hai đứa bé này.

Vương Tĩnh Kỳ phải liên tục bảo đảm với Chu Cẩm Du, anh mới chịu cúp điện thoại.

Đã hơn giữa trưa, mà tiếng ồn ào bên ngoài vẫn còn tiếp tục. Vương Tĩnh Kỳ có chút đứng ngồi không yên, cô là phụ nữ mới sinh, cũng không thể để đói bụng, nếu không em bé không có sữa mà bú, cho nên không thể không kêu chị Lưu ra ngoài mua cơm.

Chỉ cần có lý do để ra ngoài, hẳn là không sao.

Mà chị Lưu cũng không phụ lòng mọi người, đi ra ngoài khoảng hai mươi phút sau thì mang cơm về cho ba người, đương nhiên phần cơm của Vương Tĩnh Kỳ chính là phần ăn đặc biệt do bệnh viện chuẩn bị cho sản phụ còn trong tháng.

Ba người thừa dịp em bé còn chưa tỉnh dậy, vội vàng ăn cơm, chị Lưu kể lại chuyện lúc nãy ra ngoài nghe người ta bà tám cho hai người nghe.

"Hai người biết gì không, lúc nãy tôi ra ngoài, nghe người ta bàn tán vụ cãi lộn, chuyện là hôm qua có một người phụ nữ mới vào đây sinh con, người

nhà chị ta cãi vã chuyện đóng tiền chữa bệnh cho em bé." Chị Lưu bà tám.

"A, vậy sao, chuyện gì xảy ra?" Chị Châu và

Chương 197: Chương 163

Vương Tĩnh Kỳ ngồi nghe anh cô nói, cô không nói gì, chỉ gọi điện thoại cho Chu Cẩm Du, kêu anh chừng nào về thì đến ngân hàng rút ít tiền, cũng kể lại đơn giản mọi chuyện cho anh nghe.

Sau đó mọi người lại nhanh chóng đưa đứa bé quay lại lồng kính, chỉ sợ để ở ngoài lâu quá sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu với đứa bé, nếu vậy bọn họ sẽ phải hối hận cả đời.

Thu xếp xong xuôi, hai anh em ngồi cạnh nhau, Vương Tĩnh Kỳ suy nghĩ một chút vẫn là hỏi: "Anh, anh định làm thế nào?"

Chuyện này không thể cứ để như vậy được, hành động của nhà họ Triệu thật không có tính người. Quan trọng nhất là Triệu Bình, nếu không có chị ta, cho dù người Nhà họ Triệu muốn lấy số tiền kia cũng không thể, cho nên nguồn gốc của chuyện này chính là ở Triệu Bình.

"Anh đã nói chuyện với Triệu Bình rồi, nếu cô ta muốn lấy tiền đi, vậy thì ly hôn. Người phụ nữ độc ác như vậy, không xứng làm mẹ của con anh." Vương Tuấn Kỳ đã hoàn toàn bình tĩnh lại, vết thương trên mặt do đánh nhau với anh vợ đã được bôi thuốc sơ qua, chỉ còn mấy vết xanh xanh tím tím.

"Anh nghĩ vậy sao? Nếu chuyện đã đến nước này mà còn muốn quay đầu lại cũng quá muộn rồi." Vương Tĩnh Kỳ nghe đầu đuôi câu chuyện xảy ra lúc trưa xong thì hoàn toàn chán ghét Triệu Bình, coi như về sau chị ta vẫn là chị dâu của cô, Vương Tĩnh Kỳ cũng không có ý định qua lại gì với chị ta nữa, ngay cả con ruột của mình mà cũng không buông tha, thật là không có tính người.

"Ừ, ngay cả người xa lạ ngoài đường còn tốt hơn người mẹ ruột như cô ta. Sau này một mình anh nuôi con gái anh là được." Vương Tuấn Kỳ triu mến nhìn đứa bé nằm trong lồng kính đang đung đưa tay chân.

"Được, em ủng hộ anh, vừa vặn em cũng có sữa, em cho cháu gái uống luôn cũng được." Vương Tĩnh Kỳ cực kỳ ủng hộ với quyết định này của anh, nếu anh cô tiếp tục sống cùng chị dâu, đoán chừng về sau cũng không thể hạnh phúc, không bằng bây giờ tách ra luôn đi, sau này thân ai nấy lo, muốn cưới

người khác cũng được. Nếu đã không hợp nhau thì không nên tiếp tục day đưa.

Thế là mọi chuyện được hai anh em quyết định ổn thỏa, cho dù ba Vương mẹ Vương có kịch liệt phản đối cũng vô ích.

Vương Tĩnh Kỳ sinh tự nhiên, cho nên chỉ cần nằm viện bốn ngày là có thể về nhà, nhưng vì anh cả cùng cháu gái, sau khi cô thương lượng với Chu Cận Du thì trực tiếp ở lại bệnh viện hai tuần lễ, mỗi ngày cho Đổng Đổng bú sữa nhiều lần theo thời gian cố định.

Vương Tuấn Kỳ đặt tên cho con gái là Đổng Đổng.

Đến khi bác sĩ cuối cùng cũng thông báo Đổng Đổng không cần phải nằm ở phòng dưỡng nhi nữa, cả gia đình mới chậm rãi đưa ba đứa bé về nhà.

Vì sao Vương Tuấn Kỳ không đưa đứa bé về nhà họ Vương? Nguyên nhân là ở Triệu Bình.

Nguyên lai là sau khi Triệu Bình nhận thấy Vương Tuấn Kỳ thật sự muốn ly hôn cùng với chị ta, liền đến nhà họ Vương khóc lóc, mà đương nhiên là ba Vương đồng ý với quan điểm của Triệu Bình, ông cũng hy vọng sau này mình có đứa cháu trai.

Cho nên liền chửi mắng Vương Tuấn Kỳ một trận, bắt buộc anh không được ly hôn, ép anh từ bỏ Đổng Đổng, để sau này còn có cơ hội sinh cháu trai cho ông.

Lúc đó Vương Tuấn Kỳ sập cửa bỏ đi, cho nên anh chỉ có thể tạm thời để Đổng Đổng ở nhà em gái.

Sau đó mặc kệ ai thuyết phục cũng không được, anh đã quyết như đinh đóng cột, nói cái gì cũng một mực muốn ly hôn, hơn nữa còn yêu cầu Triệu Bình để lại hết tiền bạc rồi ra khỏi nhà, căn nhà cùng với đứa bé phải để lại cho anh.

Đương nhiên Triệu Bình không thể nào đồng ý, nhưng Vương Tuấn Kỳ trực tiếp nhờ Vương Tĩnh Kỳ tìm tới mẹ của Tưởng Hi Văn, thông qua luật sư đệ đơn ly hôn lên tòa án.

Triệu Bình nhận được giấy mời của tòa án, lúc này mới ý thức được Vương

Tuấn Kỳ làm thật, chị ta cũng hoảng hốt, nhưng dưới sự cổ động của bên nhà mẹ, chị ta trấn định lại. Ly hôn cũng được thôi, nhưng mà Vương Tuấn Kỳ phải ra khỏi nhà, lý do là vì điều kiện nhà họ Vương tốt, phải trả lại khoản bồi thường tương ứng cho chị ta suốt mấy năm nay ở chung, cái đó là còn chưa tính tới phí tổn thất thanh xuân của chị ta.

Mà nói điều kiện nhà họ Vương tốt, thì ra là nhờ có Vương Tĩnh Kỳ, vì chồng cô là thị trưởng, chỉ cần nhìn một cái là biết ngay điều kiện của ai tốt hơn ai liền.

Khi Vương Tĩnh Kỳ nghe được lý luận này của Triệu Bình, cô xì mũi xem thường, cũng cảm thán một câu, người không có học thức thật là đáng sợ.

Sau đó, vụ ly hôn của hai nhà Vương Triệu được chính thức đưa lên tòa.

Kết quả không ngoài ý muốn chút nào, bởi vì không hòa giải được, cho nên cuối cùng hai bên phải bị thẩm vấn trực tiếp ở tòa án, hai anh em nhà họ Vương cũng không thềm cãi nhau với người nhà họ Triệu, trực tiếp đến bệnh viện, đồng thời tìm mấy hàng xóm để thu thập chứng cứ đưa lên quan tòa, chứng minh Triệu Bình không phải một người vợ đủ tư cách, cũng không đủ tư cách làm mẹ, cho nên quyền giám hộ đứa bé thuộc về Vương Tuấn Kỳ, hơn nữa vì bảo đảm cuộc sống sau này của đứa bé, căn nhà phải được để lại cho Vương Tuấn Kỳ.

Còn Triệu Bình mỗi tháng phải giao 300 đồng tiền nuôi dưỡng Đồng Đồng, cho đến khi

Chương 198: Chương 164

Bảy năm sau.

Trong một căn nhà ở thủ đô, Vương Tĩnh Kỳ đứng giữa sân, nhìn xung quanh nhà mới của mình, hài lòng gật đầu một cái.

Vị trí không tệ, cách nơi là việc của cô rất gần, sau này bọn trẻ đi học cũng rất thuận tiện. Nhà cửa cũng khá lớn, vợ chồng bọn họ, cùng ba đứa trẻ, ở rất dư dả. Hơn nữa, Vương Tĩnh Kỳ hài lòng về căn nhà này, là vì khung cảnh ở đây rất đẹp.

Mặt trời chiều ngả về tây, những tia nắng mặt trời nhu hòa chiếu xuống hồ nước trong vắt, kiến trúc tinh xảo, mấy cánh cửa màu xanh đen với viền kim loại sáng loáng, giữa sân có cây hòe tán xum xuê, để mấy đứa bé chơi trò rượt bắt, còn có chỗ xa xa truyền đến tiếng la hét cười đùa.....

"Nhu thế nào, có hài lòng không?" Chu Cận Du từ phía sau ôm eo vợ.

Vương Tĩnh Kỳ ngả lưng ra sau: "Ừ, cũng được, chỉ là có hài lòng hay không, thì anh nên hỏi con gái của anh đi."

Hai người vừa nói xong, liền có ba đứa trẻ tung tăng chạy ra từ trong nhà, đi đầu là con lớn nhất của Chu Cận Du, anh bạn Khả Thu, tiếp theo là con gái bảo bối của Chu Cận Du, công chúa nhỏ Khả Hàm, cuối cùng bảo bối nhỏ của cả gia đình, Đồng Đồng.

Ba đứa trẻ xem phòng ngủ của mình xong thì đi ra ngoài, liền nhìn thấy trong sân có ba với mẹ lại dính chung một chỗ.

"Tách ra, tách ra, mẹ là của con." Anh bạn Khả Thu rất là táo bạo, cậu bé và em gái đã chia rồi, mẹ là của cậu, ba là của em gái.

"Tách ra, tách ra, ba là của con." Công chúa nhỏ Khả Hàm cũng học theo bộ dạng của anh trai, chạy lên ôm bắp đùi ba mình.

Còn cô bé đáng yêu Đồng Đồng là thấp nhất trong ba đứa trẻ, chân ngắn chạy theo em trai và em gái, cuối cùng lôi kéo vạt áo của cô và dựng, bày tỏ cả hai người cô bé đều muốn.

Vì vậy vốn là hai vợ chồng đang ôm nhau, bây giờ bị ba đứa trẻ chen vào tách ra.

Hai vợ chồng buồn cười nhìn ba đứa trẻ đứng dưới chân, sau đó hạnh phúc nhìn nhau cười một tiếng.

Bảy năm, Chu Cẩm Du dùng thời gian bảy năm, để đưa cả gia đình từ thành phố D lên tỉnh thành, lại từ tỉnh thành đến thủ đô.

Trong bảy năm qua, cuộc sống của Vương Tĩnh Kỳ xảy ra rất nhiều thay đổi không giống kiếp trước. Mà lớn nhất có hai chuyện, chuyện thứ nhất là anh cả cùng chị dâu ly hôn, anh cả cũng không còn đi làm thuê cho người khác nữa, mà là cùng nhau mở soft play ground với cô, lúc đầu dọn qua sống chung nhà, sau đó cũng đi theo hai vợ chồng cô đến tỉnh thành, mặc dù còn chưa đủ để gọi là đại gia, nhưng bây giờ nhà cửa xe cộ gì cũng đã có đủ.

Chuyện thứ hai chính là Chu Cẩm Du lên chức, cũng sắp theo kịp tốc độ hỏa tiễn rồi, kiếp trước hình như Chu Cẩm Du từ thành phố D đến thủ đô cũng phải mất hơn mười năm.

Tại sao lại nhanh như vậy? Chu Cẩm Du cũng khổ tâm lắm chứ, anh cũng đâu có muốn liều mạng làm việc như vậy, sống an nhàn qua ngày thật tốt, trời là nhất, đất là nhì, anh là tam. A, sai rồi, vợ anh là tam.

Vợ anh nói là, sau khi mấy đứa trẻ đi học, vì chuyện học tập của bọn trẻ, tốt nhất không nên chuyển trường, ở nơi nào thì cứ ở yên chỗ đó. Chuyện này khiến Chu Cẩm Du vô cùng thiết thòi.

Bốn năm trước anh chuyển công tác từ thành phố D đến tỉnh thành, vì mấy đứa trẻ phải đến nhà trẻ, có mình anh chuyển đến tỉnh thành sống, suốt một năm, chỉ có thứ bảy chủ nhật anh mới có thể trở về thành phố D thăm vợ con, mãi cho đến một năm sau, vợ anh mới dẫn theo mấy đứa trẻ dọn nhà đến tỉnh thành.

Lần này cần phải ổn định chỗ ở trước khi mấy đứa trẻ bắt đầu vào lớp một, nếu không cũng không biết anh phải sống một mình không ai trông nom không ai để ý thêm bao nhiêu năm nữa.

Cho nên vì sự nghiệp học tập của con trẻ, Chu Cẩm Du mới phải liều mạng chen lấn lên được vị trí ngày hôm nay, về sau trên căn bản sẽ không dọn đi

nữa, an ổn ở lại chỗ này.

Lúc đầu Vương Tĩnh Kỳ còn có chút lo lắng vì kiếp này xảy ra quá nhiều biến hóa, nhưng vì bận rộn chăm sóc gia đình con cái nên cô cũng không thềm để ý nữa, có đôi cái gì thì đôi đi, tình huống xấu nhất cô cũng đã trải qua rồi, nếu có thay đổi gì, cũng là chuyện tốt, mà gặp chuyện xấu thì cô cũng tiếp tục sống thôi, không phải sao.

"Các con, mau buông tay ra đi, lát nữa mẹ đưa các con về nhà bà nội có chịu không?" Vương Tĩnh Kỳ tràn đầy vui mừng nhìn hai đứa con cùng một cháu gái.

Ừ, tại sao Đồng Đồng cũng bảy tuổi rồi, mà vẫn còn sống cùng với bọn họ?

Cái này phải kể đến chuyện tình cảm rồi rắm của Vương Tuấn Kỳ cùng Triệu Bình.

Bảy năm trước, sau khi Đồng Đồng được sinh ra không lâu, Vương Tuấn Kỳ ly hôn với Triệu Bình, anh đi đường anh tôi đi đường tôi. Nhưng Triệu Bình ở bên ngoài lăn lộn hơn một năm, lại quay về cầu xin Vương Tuấn Kỳ, nói là ra

